

Túy Hồng Y

Contents

Túy Hồng Y	2
1. Chương 1: Mãn Tuế Yến Tịch –	2
2. Chương 2: Vận Mệnh Thác Lạc –	8
3. Chương 3: Ngày Tháng Trôi Đi –	13
4. Chương 4: Thà Chết Bất Khuất –	18
5. Chương 5: Lần Đầu Điều Giáo –	23
6. Chương 6: Đêm Trường Chưa Dứt –	28
7. Chương 7: Nào Phải Nữ Nhi –	32
8. Chương 8: Ngày Sớm –	35
9. Chương 9: Thân Bất Do Kỳ –	38
10. Chương 10: Không Biết Ngày Mai –	42
11. Chương 11: Liếc Mắt Kinh Diễm –	45
12. Chương 12: Kinh Sinh Đột Biến –	49
13. Chương 13: Phụ Tử Tái Kiến	52
14. Chương 14: Toàn Tâm Ý Lại –	57
15. Chương 15: Ái Vô Chỉ Tần –	60
16. Chương 16: Ngộ Hậu Mã Tràng –	63
17. Chương 17: Xưng Hô Vấn Đề	66
18. Chương 18: Sở Vị Thân Tình	70
19. Chương 19: Cáo Trạng Vô Hiệu	73
20. Chương 20: Cải Biến Phương Pháp	76
21. Chương 21: Làm Nũng Thật Xấu	79
22. Chương 22: Đợi Người Trở Về –	83
23. Chương 23: Cha Phát Hỏa	86
24. Chương 24: Hoàng Tử Tham Phóng	89
25. Chương 25: Xảo Dụng Mưu Kế	92
26. Chương 26: Thái Tử Ca Ca	96
27. Chương 27: Đường Đường Gia Gia	98
28. Chương 28: Bước Chân Lên Đường	101
29. Chương 29: Tái Kiến Lưu Ly	104
30. Chương 30: Sơn Trung Ngoạn Nháo	107
31. Chương 31: Hai Năm Sau	110
32. Chương 32: Sơ Thứ Thân Vãn	113
33. Chương 33: Lãnh Chiến Bất Đầu	117
34. Chương 34: Cự Bất Nhận Thác	120
35. Chương 35: Cha Thỏa Hiệp	122
36. Chương 36: Cảm Nhiễm Phong Hàn	125
37. Chương 37: Lo Được Lo Mất	128
38. Chương 38: Thân Mật Tiếp Xúc	131
39. Chương 39: Thái Tử Thông Tín	134
40. Chương 40: Cung Đình Yến Tiệc	137
41. Chương 41: Tư Hạ Kiến Diện	140

42. Chương 42: Hoàng Gia Tổ Chế	143
43. Chương 43: Đường Gia Tích Diệt	146
44. Chương 44: Mộc Dục Hưu Tức	149
45. Chương 45: Nháo Biệt Nữ Lạp	153
46. Chương 46: Tha Thứ Điều Kiện	157
47. Chương 47: Thiên Hạ Tương Biến	160
48. Chương 48: Bị Bắt Lừa Nữa	164
49. Chương 49: Cổ Nhân Xuất Hiện	167
50. Chương 50: Tình Huống Hữu Biến	170
51. Chương 51: Thời Khắc Nguy Cấp	173
52. Chương 52: Sơn Gian Sinh Hoạt	178
53. Chương 53: Mông Lung Thống Khổ	183
54. Chương 54: Xua Tan Mây Mù	186
55. Chương 55: Không Còn Phân Ly	189
56. Chương 56: Cao Điểm Ngọt Ngào	192
57. Chương 57: Thế Gian Biến Ảo	196
58. Chương 58: Ly Khai Sơn Lâm	199
59. Chương 59: Trở Lại Đường Phủ	202
60. Chương 60: Tình Thế Trong Cung	205
61. Chương 61: Hoàng Gia Vô Tình	208
62. Chương 62: Sự Tình Năm Xưa	211
63. Chương 63: Tha Thứ Hay Không	214
64. Chương 64: Rời Xa Kinh Thành	217
65. Chương 65: Giang Nam Tiểu Trấn	220
66. Chương 66: Thiên Tường Thượng Vị	224
67. Chương 67: Tới Thăm Mẫu Thân	227
68. Chương 68: Tử Ngạo Quý Xuống	231
69. Chương 69: Gặp Lại Lưu Ly	234
70. Chương 70: Phiên Ngoại 1	241
71. Chương 71: Phiên Ngoại 2	244
72. Chương 72: Phiên Ngoại 3	247
73. Chương 73: Phiên Ngoại 4	250
74. Chương 74: Phiên Ngoại 5	254
75. Chương 75: Phiên Ngoại 6	257
76. Chương 76: Phiên Ngoại 7	261
77. Chương 77: Phiên Ngoại 8	263
78. Chương 78: Phiên Ngoại 9	266
79. Chương 79: Phiên Ngoại 10	269

Túy Hồng Y

Giới thiệu

Biên tập: Minh DuSửa lỗi: Linh LăngThể loại: đam mỹ tiểu thuyết, cổ trang, phụ tử, HE. Tha thước hồng y với màu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-hong-y>

1. Chương 1: Mãn Tuế Yến Tịch –

*Tiệc đầy năm

Tĩnh dạ vô trần, ánh nguyệt như ngân, bầu trời đêm lác đác điểm đôi vì sao chỉ càng khắc sâu một màu lạnh lẽo.

Tỳ nữ tên gọi Bích Sắc khum khum đôi bàn tay rét cóng, đưa lên miệng khẽ hà hơi, một làn hơi trắng phả ra từ đôi môi đỏ hồng bắt đầu nhạn bay lên rồi thoảng chốc tiêu thất.

Nàng rấm rứt giậm chân, nhíu nhíu chân mày, lại ngẩng đầu nhìn những bông tuyết vẫn lất phất rơi đều, Bích Sắc khẽ thở dài.

Xạo xạo xạo xạo, tiếng chân giẫm trên tuyết càng lúc càng gần, Bích Sắc hơi lỏng tai lắng nghe, bước đi ồn ào như vậy hẳn là Phi Sắc.

“Người tới rồi hả? Nhà trên chuẩn bị thế nào rồi?”

“Tạm xong rồi, Thiếu gia bảo ta lại xem phu nhân chuẩn bị được chưa.” Phi Sắc xuất hiện với một cái đèn ***g trong tay, ánh đèn hắt lên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hồng.

“Đã ngủ gần một canh giờ rồi, như mọi bữa chắc cũng sắp tỉnh. Nhà trên đã giục chưa? Nếu chưa vội thì để tiểu thiếu gia ngủ thêm một lát, tiểu thiếu gia vốn thân thể bất hảo, mấy bữa trời lại rét lạnh thế này, thức dậy đột ngột không khéo nhiễm phong hàn thì nguy.” Bích Sắc ghé tai Phi Sắc thì thào, chỉ lo nói lớn tiếng sẽ làm hài nhi trong phòng giật mình thức giấc.

“Bích Sắc.” Tiếng gọi nhu hòa từ sau cánh cửa gỗ hoàng hoa lê truyền ra, nhanh chóng tiêu tán vào đêm đông mờ mịt.

“Dạ, phu nhân.” Hai a hoàn nghe được thanh âm liền tự động tiến lại.

“Dem ít nước nóng lại đây, Gia nhi dậy rồi. Ta phải lấy khăn ấm lau mặt cho nó.”

“Phu nhân chờ một chút, nô tỳ đi chuẩn bị. Phi Sắc, người lên bẩm Thiếu gia một tiếng, nói tiểu thiếu gia dậy rồi, một lát nữa là có thể lên nhà.”

Phi Sắc gật đầu rồi hướng nhà trên chạy đi.

Trong đại sảnh tại nhà trên cách đó không xa, đèn đóm sáng rõ, trong sảnh người ngồi đông đủ, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Ẩn ẩn lộ lộ tại đầu hàng hiên, một thân người cao lớn lẩn vào bóng tối. Ngọn đèn ***g hồng sắc treo dưới mái hiên không đủ chiếu sáng tới góc hắt đứng, ánh đèn mờ nhạt chập chờn phác qua thân người hắt, khiến hắt phẳng phất tựa như một vệt mực nùng đậm vô ý tích lạc trên bức tranh bát mặc*.

Phi Sắc chậm bước chân, nhẹ nhàng vin theo lan can mà đi, bộ dạng vô cùng kính cẩn.

Khi nàng tới được nơi đầu hàng hiên, thân ảnh người nọ đang được khoác thêm một màn bằng bạc ánh trắng.

Hắc sắc trù y*, hắc sắc cẩm ngoa*, hắc sắc phát đới*, đến cả đôi con ngươi so với người khác cũng thâm đen hơn, u sâu thăm thẳm. Gương mặt hé lộ anh khí ngời ngời, tuy còn chưa thực thuần thực nhưng đã rất có đường nét. Bất quá mới mười bốn, mười lăm tuổi nhưng nhìn thế nào cũng nhận thấy ở hắt một loại khí thế khiến người ta không sao rời mắt, càng không dám xem thường.

Nam nhân như thế này, không cần xem niên kỷ, tự bản thân đã sẵn mang khí thế thuần phục thể nhân.

“Thiếu gia.” Phi Sắc bước tới gần hắt, cúi mình thi lễ.

“Ừm.” Hắt nhàn nhạt đáp, sượt qua Phi Sắc mà đi.

Phi Sắc lúc ấy mới khẽ thở ra một hơi, le lưỡi, vuốt vuốt ngực. Liền sau thân ảnh Thiếu gia vừa lướt qua, một làn Long Diên hương thoang thoảng đậu lại cánh mũi nàng, không hề nồng đậm; trong đêm đông rét buốt, mỗi ngậm không khí hít vào đều mang theo hơi lạnh tê tái, một thoảng hương khí ấy lại khiến Phi Sắc cảm thấy ấm áp, tựa tựa như khoảnh khắc bước vào thư phòng của Thiếu gia.

Lại một mùi hương âm trầm phẳng phất tỏa trong không khí, càng lúc càng nồng hơn.

Phi Sắc lập tức lấy lại tinh thần, vẻ ngơ ngẩn thất thần ban nãy nhanh chóng biến mất như ảo ảnh, nàng ngẩng lên đã thấy cửa phòng phu nhân mở ra, ánh nến sáng rõ từ bên trong hắt ra chiếu rọi một mảng tuyết đọng ngoài sân, lại lập lòe đổ bóng lên thân ảnh Thiếu gia.

Phi Sắc thu mình yên lặng đứng nép một bên, nhìn cánh cửa gỗ từ từ đóng lại, ánh nến cũng theo đó mà lui vào phòng.

Trên đại sảnh còn đang bề bộn công việc, nàng nghĩ có lẽ nên lên xem có việc gì làm đỡ được mọi người trên ấy không. Vậy là vẫn cầm theo cái đèn ***g đỏ, Phi Sắc lại tắt tả lên nhà trên.

Đường Tử Ngạo bước vào gian phòng, ngay lập tức hắn cảm nhận được mùi sữa vẫn vẫn lẫn trong bầu không khí ấm áp.

Tiết Uyển Nghi mỉm cười, trên mặt còn mang vài phần ngượng ngùng, áo bông đã cởi nút hơi xộc xệch, trễ một bên ngực để lộ ra lớp tiết y* bạch sắc bên trong.

Dịu dàng, mỹ hảo, gương mặt toàn vẹn toát lên một vẻ nhu tình, đôi con ngươi đen láy chăm chú hướng vào hài nhi đang mở tròn mắt trong vòng tay nàng. Uyển Nghi khẽ nâng đứa nhỏ lên, để nó tựa sấp trên vai mình rồi đưa tay khẽ vỗ vỗ cái lưng nhỏ xíu, nàng lim dim mắt nựng nịu: “Gia Gia ngoan, Tiểu Gia ngoan.”

Đứa nhỏ há há miệng, được mẩu thân vỗ vỗ lưng một hồi, nó ợ lên một tiếng, thanh âm khe khẽ khiến người nghe thấy không khỏi thấy lòng mềm mại.

Nữ tử cầm cái khăn nhỏ trên giường lau đi mấy giọt sữa còn đọng nơi khóe miệng hài nhi, lại kéo kín cổ áo bông cho nó rồi mới ngẩng đầu lên.

“Gia*, đi bây giờ sao?” Nàng hơi cúi mình, vẻ ôn nhu vừa lộ ra với đứa nhỏ đã không còn, trong đôi mắt nhìn Đường Tử Ngạo: cung kính có, khiêm nhường có, nhưng duy độc không hề có một chút ái mộ.

Đường Tử Ngạo cũng không để tâm tới sự lơ đãng của nàng, hắn vẫn giữ biểu cảm đạm mạc, vươn tay đón lấy hài tử, miệng nói: “Nàng sữa soạn một chút rồi ta đi luôn.”

“Hảo.”

Tiết Uyển Nghi ngồi dậy, bắt đầu chỉnh trang lại y phục ban nãy vì cho con bú mà cởi ra.

“Ay ay~~” Hài tử ăn no xong đã tỉnh ngủ, hươu hươu bàn tay nhỏ xíu trên mặt Đường Tử Ngạo.

Bàn tay nhỏ nhỏ yếu ớt, vừa mềm mại vừa ấm ấm nhằm ngay miệng phụ thân mà chụp qua chụp lại, dường như cảm giác nóng ấm khiến hài tử thấy thích thú, nó xòe năm ngón tay cào cào vuốt vuốt, cổ họng ngâm nga phát ra mấy tiếng ậm ừ, bên khóe miệng nước dãi đọng lại nhều nhều xuống.

Ánh nến nhấp nhót lập lòe, chốc chốc lại phát ra những tiếng lép lép.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử như trở nên trong suốt dưới ánh vàng nhấp nháy, phiếm một vẻ mỹ lệ trong trẻo; từng đường nét đều tinh tế như ngọc ngà, phúc mà không trầm nặng, thanh mà không thưa yếu.

Ngũ quan trên gương mặt bé nhỏ thực ra đều còn viên nộn, non nớt nhưng vẫn đủ để người nhìn vào nhận ra hài tử thực xinh đẹp. Tuy là nam hài nhưng lại giống mẩu thân nhiều hơn, hàng mi dày chớp chớp hé lộ đằng sau là đôi con ngươi đen láy, trong vắt như đá hắc diệu; cái miệng hơi cong cong, mọng mọng màu hồng đào.

Đường Tử Ngạo dịu dàng ôm đứa nhỏ bằng đôi tay luyện kiếm rắn chắc, gương mặt hắn lộ ra vẻ nhu hòa ngày thường hiếm thấy, ánh mắt cũng nhân nhật sáng lên một tia ấm áp.

“Gia, để thiếp bế.” Tiết Uyển Nghi đã chỉnh trang xong, cũng thoa thêm một lớp son trên má để gương mặt hơi tái trở nên hồng hào một chút.

“Đi thôi.” Ánh nhu hòa trong mắt Đường Tử Ngạo nhanh chóng tiêu thất, hắn trao hài tử cho nàng rồi quay lưng ra cửa.

Nữ tử hơn nam tử hai tuổi, năm nay nàng tròn mười sáu, là đồng bào muội tử* của đương kim Hoàng đế. Đầu năm ngoái nàng lên chùa cúng lễ cho mẫu phi mới qua đời, không ngờ trên đường về gặp phải bọn cướp, may mắn được con trai độc nhất của Minh chủ võ lâm Đường Minh Tường xuất hiện cứu giúp.

Sự hậu, Hoàng đế liền ban hôn cho hai người, cùng năm tổ chức hôn lễ; lúc ấy sự việc đã tạo nên một trận oanh động trong dân chúng, bởi tuy Đường gia gia đại nghiệp đại, trong giang hồ cũng được người người kính nể, nhưng dù sao vẫn là người trong dân gian. Thế nên năm ấy Hoàng đế hứa gả muội tử thương yêu cho Đường Tử Ngạo, mới mười ba tuổi, rốt cuộc vẫn rộ thành một giai thoại. Nhất thời, chúng dân lúc ấy tựa như đều được chung ân đức Hoàng gia, ai nấy đều hoan hỉ vui sướng. Thậm chí có người còn đem chuyện ấy thêm mắm dặm muối, ngày ngày mang ra đàm luận lúc trà dư tửu hậu, hằng hái truyền tai nhau các loại chi tiết kỳ diệu về buổi đầu gặp gỡ của Đường Tử Ngạo và công chúa.

Lưỡng tình tương duyệt, nhất là câu chuyện công chúa được gả cho dân thường kiêu này luôn là đề tài đàm luận thú vị, có lúc còn khiến nhiều nam tử tâm hồn lãng mạn ngày ngày bồi hồi tức trực trên quan lộ, tâm tâm niệm niệm chờ cứu được đại tiểu thư nhà nào đó, tự viết nên một giai thoại kỳ diệu khác.

Cũng lại qua miệng thiên hạ, đồn rằng hai người kinh qua bao nhiêu phong ba, tay trong tay một lòng vượt muôn ngàn ngăn trở, rốt cuộc mới cầu được ý chỉ của Hoàng đế. Một đoạn ly kỳ ấy khiến không biết bao nhiêu nữ nhân nghe mà rơi lệ, huyền tưởng cảnh tượng công tử Đường gia Đường Tử Ngạo ngọc thụ lâm phong, tay nắm bảo kiếm, quỳ trước đại điện khẩn cầu Hoàng đế để được thành hôn với công chúa.

Thế nhưng trong thực tế, hai nhân vật trên lúc này cùng ở tại Đường gia, người sau người trước, sống chung một gian phòng nhưng chẳng khác gì rau xanh quên bỏ muối, không chút tư vị, nào có ân ân ái ái ngọt ngào như lời thiên hạ truyền tụng.

Một trận gió Bắc thổi qua cuốn theo những bông tuyết lả tả bay vào hành lang, thân thể Tiết Uyển Nghi bị một phen liêu xiêu, nàng vội siết chặt hài tử vào lòng.

Đi hết hành lang quanh co, lại qua cả hồ sen đã đóng băng sau nhiều ngày rét mướt, họ mới tới đại sảnh đang treo đèn đuốc huy hoàng.

Bên trong mới thực náo nhiệt, sảnh thật lớn nhưng không chia thành hai dãy tả, hữu mà xếp những bàn rượu thành một vòng tròn lớn, chỉ chừa hai lối đi nhỏ hai bên, chính giữa sảnh đặt một cái bàn vuông dài, trên mặt bàn bày rất nhiều đồ vật nho nhỏ.

Đường Tử Ngạo dẫn theo Tiết Uyển Nghi vừa bước vào, lập tức tiếng huyên náo trầm xuống, không ít người vì từng nghe danh công chúa, hôm nay mới có cơ hội diện kiến nên vội vàng giương mắt, kinh diễm chờ đợi.

Tiết Uyển Nghi vẫn đứng tại thềm, mi mắt hơi rủ, khóe miệng hé ra một nụ cười dịu dàng, nàng nhỏ nhẹ lên tiếng: “Ra mắt các vị hiệp khách, tiểu nhi thân thể bất hảo nên ta tới trễ, tự biết có lỗi, mong các vị đừng trách tội.”

“Không đâu, không đâu.”

“Có hề gì đâu.”

“Ày, đừng để tâm mà.”

Tuy đã gả cho Đường Tử Ngạo nhưng vốn được giáo dục lễ nghi từ nhỏ nên Tiết Uyển Nghi đi tới nơi nào cũng vẫn giữ một vẻ thanh tao tha thướt, ánh mắt tinh anh ngời sáng, tự nhiên tôn lên tư thái cao nhã. Đám giang hồ nhân sĩ quanh đó vốn thô lậu, không hay câu nệ giờ lại không dám lơ đãng nhìn thẳng nàng, chỉ làm bộ vô ý rồi len lén quan sát.

Trời đêm vẫn giá buốt, thị vệ đứng gác ngoài sảnh quay ngang giữa một hồi không thấy có ai liền xoa xuyết hai tay rồi len uống một ngụm rượu nóng vừa được tiểu a hoàn tuồn cho.

Ánh nguyệt mờ nhạt tới mức vài tia sáng nền phản chiếu trên tuyết xem ra còn lóa mắt người hơn ánh sao.

Phía xa dường như có một bóng đen ẩn hiện, thị vệ trừng to mắt nhìn, quét mắt qua hết hàng cây, lại thấy màn đen tối tăm, không có động tĩnh gì cả.

Hắn thở dài, dỏng tai nghe tiếng chúc tụng ăn uống ồn ào trong sảnh, nuốt nước miếng mấy cái.

Đóng lại cửa lớn đại sảnh, Đường Tử Ngạo ôm quyền hành lễ với khách khứa xung quanh rồi dìu thê tử hai người tới trước cái bàn giữa sảnh.

Tiết Uyển Nghi lúc đó mới tuột bớt lớp chăn mỏng quấn quanh hài tử xuống. Đường Thiên Gia từ trong ổ chăn lộ ra, đôi mắt mở to, miệng líu ríu bập bẹ, hiển nhiên là bị hiếu kỳ khi thấy đông người xung quanh như vậy.

“Gia Gia ngoan, thích cái gì thì cầm lấy nào.” Đặt hài tử xuống mặt bàn đã phủ thảm, Tiết Uyển Nghi chỉ vào mấy thứ trước mắt nó, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Ay ay...” Hài tử có vẻ rất hơn hớn, cái miệng bé xíu nhong nhong nhúc nhích, hai bàn tay quào quào lớp thảm, miệng không ngừng ngâm nga.

“Hài tử thật xinh xắn a.” Mọi người hít hà khen ngợi.

“Phải a~”

“Nam hài sao? Xinh xắn thế này giống nữ hài nha.”

Người giang hồ, dầu sao cũng có nhiều ít không hiểu quy củ như vậy, tùy tiện nghĩ đâu nói đó, bất quá ai ai cũng đồng tình một câu đầu tiên rằng đứa nhỏ thật xinh đẹp. Thực ra trong ấy cũng có vài phần nịnh nọt, tâng bốc; bởi dù sao hài tử một năm tuổi đâu đã nhìn rõ được xấu đẹp, có điều đứa nhỏ đang ngồi trên bàn, ngón tay còn ngâm trong miệng kia, xác thực kể thừa được diện mạo của mẫu thân, xinh đẹp tới lạ kỳ.

“Lại đây nào, Gia nhi ngoan, cầm một món đồ rồi chúng ta về phòng nào.” Tiết Uyển Nghi cúi xuống xoa xoa cái đầu nhỏ xíu của hài tử.

“Ay âu...” Đường như đã bị vật nào đó cuốn hút, hài tử nhích nhích người về phía trước, đầu quay tới quay lui, lập tức một điểm sáng lấp lánh lọt vào mắt khiến nó chú ý, nó liền vói vói người sang, vơ lấy thanh chuỷ thủ* vỏ khảm hồng ngọc. Có điều bàn tay nhỏ quá nên hai lần chạm tới rồi mà cầm không được, tâm tính con nít chóng chán, hài tử lập tức mặc kệ thanh đao, quay sang nhặt hộp phấn sáp bên cạnh. Cái hộp nhỏ thôi nhưng so với bàn tay nó vẫn còn lớn, nên hài tử vơ lấy hộp phấn xong thì nắp hộp cũng bị rút ra, để đựng phấn bên trong rơi xuống bàn, bụi phấn theo đó mà bay tán ra.

“Ách...~” Hài tử bật ra hai tiếng hắt xì như một con mèo con rồi vừa nước mắt sụt sịt vừa quẳng cái hộp đi.

Đám đông lúc đó mới sực tỉnh, bắt đầu rộn ràng lên:

“Cung hỉ tiểu thiếu gia bắt được bảo kiếm, ngày sau nhất định sẽ trở thành một đại hiệp.”

“Phải phải, Đường gia vậy là có người kế tục a.”

“Ừ ừ, vừa hay trông tiểu thiếu gia quả nhiên có dáng luyện võ nha.”

Tất thấy đều quên bằng chuyện hài tử cuối cùng chỉ cầm trong tay một hộp phấn, hết người này tới người nọ đều chỉ chuyên chú vào thanh chuỷ thủ nó đựng tới đầu tiên nhưng nửa ngày cũng cầm lên không nổi.

Đường gia trong chốn giang hồ trăm năm nay đã tạo dựng được một tầm ảnh hưởng không nhỏ, giờ lại đón về được một cô dâu công chúa, nên có một vài chuyện thôi thì thấy cũng coi như không thấy, không thấy lại càng tốt hơn.

Bởi vậy chuyện ngày hôm nay tiểu thiếu gia Đường gia bắt được thanh chuỷ thủ, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành một đại hiệp đội trời đạp đất liền nhanh chóng được truyền miệng từ a hoàn tới thị vệ, qua tai người gõ mõ cầm canh trước cổng Đường phủ lại bay tới hàng xóm xung quanh... không đầy một canh giờ, khắp thành trấn đâu đâu cũng rộn ràng.

“Đa tạ các vị ưu ái, tiểu nhi thân thể gầy yếu, lần này chiêu đãi chưa được chu toàn, mong các vị đại lượng xá cho. Hôm nay, không say không về.” Đường Tử Ngạo cất lên thanh âm lạnh băng, ôm quyền thi lễ, đôi mắt tinh anh đảo qua một vòng.

“Đường thiếu hiệp khách khí rồi.”

“Hảo, không say không về.”

“Khách khí, khách khí.”

Lời khách sáo ào tuôn một chập, mọi người lại ngồi xuống.

“Để ta đưa hai người về phòng.” Đường Tử Ngạo nhặt chặn nhỏ lên quần cho hài tử rồi ôm lưng Tiết Uyển Nghi, dìu nàng ra cửa.

“Không cần đâu, phu quân ở lại tiếp các vị khách nhân là được, có một đoạn đường thiếp tự đi cũng không sao.”

“Cũng được, để ta gọi người đi cùng nàng.”

Hai cánh cửa ngách bên hông sảnh mở ra, cơn gió lạnh lập tức ùa vào cuốn theo những bụi tuyết phát phơ, Đường Tử Ngạo vội bước tới che cho hai người, hần kéo kín lại tấm chăn quần trên người hài tử, nghe thấy tiếng ư ư bập bẹ non nớt phát ra, ánh mắt hần không khỏi hé ra vài tia tiếu ý.

“Người đưa Thiếu phu nhân về phòng, cẩn thận tuyết trơn, phải đưa nàng về tận nơi rồi mới được quay lại.” Đường Tử Ngạo căn dặn thị vệ đứng cạnh đó.

“Dạ, Thiếu gia. Thiếu phu nhân, người đi bên trong đi, ở ngoài gió mạnh, cẩn thận tiểu thiếu gia bị lạnh.” Thị vệ nọ lĩnh mệnh, bước lại, giơ tay áo khẽ đỡ sau lưng Tiết Uyển Nghi.

“Hôm nay nhất định phải hảo hảo lĩnh giáo tửu lượng Đường thiếu hiệp.” Một đại hán râu ria xồm xoàm túm lấy Đường Tử Ngạo còn đang đứng cạnh cửa, kéo hần lại bàn rượu, miệng hỉ hả: “Nào nào rót đi, chén lớn, rót đầy vào.”

“Người còn chưa thôi hả, Trương đại ca?” Nam tử mảnh khảnh đứng cạnh dùng khuỷu tay huých huých hần: “Lần trước người say túy lúy, làm loạn suốt hai canh giờ a, còn đánh ta bầm cả mặt nha.”

“Xú tiểu tử người cút ra chỗ khác, không được nhắc chuyện đó!” Đại hán đỏ bừng mặt.

“Không ngại, trong khách phòng có đốt lò hỏa*, Trương đại ca say rồi nên đi nghỉ thôi.” Đường Tử Ngạo hướng đôi mắt sâu thẳm nhìn hần một cái, lời nói rõ ràng tỏ ý quan tâm nhưng thanh âm từ miệng hần thoát ra còn mang theo khí thế cương cường, vừa như mệnh lệnh, vừa như răn bảo, khiến người nghe không sao dám cự tuyệt.

“Ha ha, ta còn chưa có uống a~ Đời nào đã say, nào nào nào, rót đầy vào.”

“Chúng ta cũng uống.” Mấy thiếu hiệp giang hồ niên kỷ còn trẻ cũng nhào về phía họ, ý muốn tiếp xúc gần gũi một chút với vị ‘Phò mã gia’.

Đường Tử Ngạo tiếp hết chén này tới chén khác, thản nhiên uống cạn như uống nước trà, chân mày thủy chung không nhíu một li. Xung quanh những tiếng trầm trồ tán tụng vang lên không ngớt, bàn rượu chỉ đủ nhiều nhất mười người ngồi lúc này đã bị khách khứa vây chặt ních, dường như toàn bộ khách nhân trong đại sảnh đều hào hứng tới góp vui; toàn những vị tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời bầu không khí trong sảnh cũng hừng hực náo nhiệt.

“Không hay rồi... Thiếu gia!” Cánh cửa gỗ lớn đột nhiên bị thô bạo xô mở, lập tức từng trận gió rét thê lương ào vào sảnh cuốn theo những cục tuyết lớn khiến người người phát run.

Chính là thị vệ vừa được phái theo hộ tống Tiết Uyển Nghi, hần cả người đầy máu, ngã sập xuống đất, máu chảy loang ra hòa vào tuyết, thân thể ướt sũng, hai mắt trợn trắng mà cổ họng vẫn không ngừng bật ra những tiếng khàn đặc: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia... khụ khụ...”

“Làm sao!?” Đường Tử Ngạo siết chặt chén rượu trong tay, chân mày nhăn tít, nhào về phía thị vệ nọ, thấp giọng quát: “Người đâu rồi?!”

Thị vệ đã tắt thanh, tai nghe được câu hỏi của hần chỉ còn có thể giơ ngón tay chỉ về một hướng.

Đường Tử Ngạo sắc mặt băng lạnh, vừa nhận biết phương hướng, thân ảnh đã tiêu thất.

Cuồng phong vẫn thét gào, ào ào qua đại môn đang mở toang, tất cả những người trong sảnh đều bị một trận kinh hãi.

“Có chuyện rồi, nhanh lên!!!”

*gỗ hoàng hoa lê (hay gỗ giáng hương hoàng đàn): loại cây gỗ được ưa chuộng dùng làm đồ gia dụng thời Minh, Thanh. Gia cụ chế tác từ gỗ hoàng hoa lê được coi là thượng phẩm, vừa có giá trị thẩm mỹ vừa có giá trị sử dụng.

*tranh bát mặc: tranh thủy mặc được vẽ theo lối vẩy mực (mực tàu).

*trù y: áo lụa.

*cầm ngoa: giày gấm.

*phát đới: dây cột tóc.

*tiết y: áo lót.

*Gia: Lão gia, ngài. (từ này Tiết Uyển Nghi dùng để gọi Đường Tử Ngạo, theo mình nghĩ có lẽ chỉ nhấn mạnh sự kính trọng chứ chẳng thân mật và hợp tuổi hai người gì cả 8-> ~ quả nhiên phu thê hai anh chị này là rau quen nếm muối 8->)

~*nhất mẫu đồng bào muội tử: em gái cùng mẹ cùng cha.

*chủy thủ: dao găm.

*lô hỏa: bếp lửa (ở đây dùng để sưởi).

*

—

2. Chương 2: Vận Mệnh Thác Lạc —

Khi đám đông chạy tới nơi đang phát ra ánh kiếm loang loáng, tất cả bọn họ đều kinh hoàng chôn chân tại chỗ, không dám thở mạnh.

Trên mặt đất la liệt thi thể hơn mười thị vệ, đầu người nào cũng bị làm méo mó dị dạng, đứt lìa khỏi cổ.

Địch nhân chỉ có ba người mặc y phục dạ hành, mặt bịt vải đen, thân hình cao trắn, hơi thở điều hòa. Trong đám khách nhân đứng quanh đó, những người có chút công phu đều có vẻ kính nể tới xuất thần, bởi họ đều nhận ra ba người kia công lực đã đạt tới thượng thừa. Đường Tử Ngạo tuy tuổi trẻ tài cao nhưng đối mặt với ba cao thủ cùng lúc giáp công như vậy cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế; huống chi, trong tay một trong ba người còn đang ôm chính đứa nhỏ cách đó mấy khắc còn ngồi trong sảnh chơi trò chọn vật đoán tương lai.

“Gia Gia...” Một tiếng kêu thê thiết vang lên.

Tiết Uyển Nghi, đường đường công chúa của vương triều Vạn Duyên, nhi tức phụ* của Võ lâm minh chủ, đang quỳ sụp trên mặt đất, hướng về phía ba kẻ kia mà liên tục dập đầu.

Búi tóc búi đơn giản đã bung ra, quần áo xô lệch, một bên vạt áo nàng đã ngấm tuyết ướt sũng, hạnh nhân* rưng rưng, toàn thân nàng run lấy bầy, quỳ phục xuống, tư thế thập phần hèn mọn:

“Van cầu các người, van cầu các người... đừng thương tổn nó... lấy ta thay nó cũng được... van cầu các người, các người muốn gì ta cũng đáp ứng, van cầu các người...”

Tiếng van khóc đau đớn đến tan nát ruột gan, khiến người ta nghe mà không sao đành lòng.

Đường Tử Ngạo liếc nhìn thê tử đang quỳ dưới đất, hần vươn tay kéo nàng dậy, trầm giọng hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Nhìn cách ba kẻ kia ôm hài tử trong tay nhưng không có vẻ muốn đoạt tính mệnh nó, rõ ràng chúng có ý đồ khác. Đường Tử Ngạo trầm ngâm ngưng thở, ánh mắt sắc như dao.

Kẻ đang ôm hài tử trong tay ném cho hai tên còn lại một cái liếc mắt ám hiệu, rồi hần chột lùi hai bước, Đường Tử Ngạo cũng dợm lùi chân lấy đà, nhưng ngay khi tên kia chạy vọt đi, hai kẻ còn lại lập tức nhào ra cản đường; kiếm khí loang loáng tóe lửa, quá trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Tay áo phát tung, tứ chi linh hoạt, mình Đường Tử Ngạo địch lại hai người, tuy có miễn cưỡng nhưng cũng không quá chật vật.

Đằng sau đã bắt đầu có người ồn ào muốn xông lên hỗ trợ nhưng đều bị mấy người đứng trên cản lại, cao thủ so chiêu tuyệt không nên quấy rối, tùy tiện can thiệp vào chỉ khiến người trong cuộc nhiễu loạn tâm thần.

Tiết Uyển Nghi hai tay bịt miệng, nước mắt lăn như ngọc châu lăn trên má, nàng hướng ánh mắt mê lương nhìn về phía sau, nơi hắc y nhân ôm hài tử đang giao đấu với công công* Đường Minh Tường. Đường như không tự chủ được nữa, Uyển Nghi thất thần lê bước về phía họ.

“Thiếu phu nhân, đừng tiến tới, nguy hiểm lắm!”

Đường Minh Tường tuy trước đó ít ngày mới bị địch nhân phục kích, trúng độc, thân thể còn chưa hoàn toàn bình phục; bất quá hắc thân là Võ lâm minh chủ, công lực thâm hậu, kinh nghiệm lão luyện nên giằng co chiến đấu với người nọ không hề thua sút chút nào.

“Oa oa...!!!” Hắc y nhân bị Đường Minh Tường công kích liên tục nên hài tử trong tay hắc cũng không ngừng bị xóc nảy lên xuống, có lẽ bị hoảng sợ mà nó bắt đầu òa lên khóc.

“A...” Tiết Uyển Nghi nghe tiếng con khóc lập tức lòng đau đớn tột cùng, chống đỡ không nổi, ngã sập xuống đất.

Hắc y nhân đang ôm hài tử liếc thấy liền chớp nhoáng xoay người, nhảy tới bên Tiết Uyển Nghi, cổ tay hắc chớp động, một thanh tiểu đao mỏng như lá liễu nhắm cổ nàng xoạt tới. Máu tươi lập tức phun tóa ra, hắc y nhân khi đó mới ra cước tung một cú đá về phía Đường Minh Tường vừa đuổi tới sau lưng hắc.

“Đi.” Hắc thấp giọng hô một tiếng, hai kẻ đang giao đấu cùng Đường Tử Ngạo lập tức rút từ tay áo ra một thanh liễu điệp đao*.

“Cứu, cứu cứu hài tử, cứu Gia Gia... cứu...” Tiết Uyển Nghi vẫn ú ớ kêu khóc cho tới khi vết thương đang tuôn máu như suối bị Đường Minh Tường đè lại; dù nàng đã được gả vào nhà võ lâm nhưng công chúa vẫn là công chúa, trăm triệu lần không thể để nàng chết tại đây được.

Một người tới bên cạnh đưa tay xé bỏ tiết y trên người nàng, nghe loáng thoáng tiếng nói: “Lúc này đừng câu nệ, phải cầm máu đã.”

Tiết Uyển Nghi mắt thấy bóng đen đã tẩu tán xa khuất rồi mà Đường Minh Tường vẫn coi như không nghe lời cầu cứu của nàng, lòng dạ nóng bỏng như lửa đốt, nàng lại gượng quay về phía Đường Tử Ngạo: “Cứu, cứu...”

Dùng hết tàn lực mà thanh âm phát ra vẫn chỉ yếu ớt như tiếng muỗi bay, chưa kịp thành câu đã bị nuốt gọn dưới những tiếng chân huyền náo, tiếng vạt áo soạt bay... và cả những bông tuyết lạnh buốt.

Đôi mắt tuyệt vọng, không cam tâm nhưng không còn sức chống đỡ, đã từ từ sập xuống, nhưng vừa lúc bắt được ánh nhìn của Đường Tử Ngạo, lòng Uyển Nghi mới dịu đi đôi chút. Hai mắt đã nhắm, khóe miệng Tiết Uyển Nghi mới bắt đầu thôi mím chặt, hơi cong thành một nụ cười yếu ớt.

“Cầu người cứu con chúng ta. Như vậy, ta có thể an tâm nhắm mắt.”

Bật tung thân mình, Đường Tử Ngạo lao qua kẽ hở giữa hai địch nhân trước mặt, hắc dùng một khắc quan sát chung quanh, nhận thấy một làn gió lạnh buốt mang theo mùi sữa nhàn nhạt của hài tử thổi tới, hắc lập tức theo ngược hướng gió mà phóng đi.

Trong chớp mắt, bốn thân ảnh đã cùng tiêu thất.

Khinh công của Đường Tử Ngạo rất cao cường, trong giang hồ gần như không có đối thủ; hắc cứ thế vun vút lao đi thoáng chốc đã tiếp cận bóng lưng người nọ, lại đập tường lấy đà, lực tụ cước hạ, nhắm thẳng cổ đối thủ tung chân.

Địch nhân phía trước đã vô phương tránh thoát, nhưng phía sau lại nghe tiếng gió vù vù, hiển nhiên hai kẻ còn lại đã đuổi tới nơi, một tả một hữu xông tới giáp công. Đường Tử Ngạo thu hồi mũi chân, xoay mình vọt lên như điều hâu, chớp mắt đã vững vàng như núi đứng trước mặt ba kẻ kia.

“Thả nó ra, kẻ nào thuê mướn các người bao nhiêu, ta trả gấp đôi.” Đường Tử Ngạo siết chặt nắm tay, gần giọng.

Ba kẻ kia quay mặt nhìn nhau, tên đang ôm hài tử đứng giữa lắc lắc đầu, lập tức hai tên còn lại không chút do dự, tay nắm liễu điệp đao, xông về phía Đường Tử Ngạo.

Thấy thương thuyết đã vô vọng, Đường Tử Ngạo ngưng thần tĩnh khí, tụ lực hạ bàn, vững vàng tiến về phía đối thủ; so với phụ thân Đường Minh Tường của hắn khổ luyện mới thành được công phu, hắn lại có được thiên phú kỳ tài, nên đã sớm đạt được thành tựu khiến người người ngưỡng mộ.

Gió lạnh tấp qua da mặt, thiếu niên mười bốn tuổi tả xung hữu đột, vài sợi tóc nhiễu tung trong gió, đôi con ngươi sâu thẳm thăm trầm giờ ngùn ngụt nộ khí. Một hồi giao chiến chênh lệch lực lượng, hai bên vô thanh vô tức, không có một ánh kiếm lóe lên nhưng vẫn đủ khiến người trong cuộc kinh tâm động phách.

Thấy hai đồng bọn đã dần kiệt lực, hắc y nhân ôm hài tử thủ thế đằng sau nhún tít lông mày, cuối cùng hắn lên tiếng ra lệnh: “Ta đi trước, các người xử lý xong hắn rồi theo sau.”

Lời còn rớt lại, hắn đã vọt đi khuất.

Nghĩ tới hài tử mới vừa ở trong vòng tay mình bập bẹ nhảy nhay, khoe miệng nhều nước miếng; Đường Tử Ngạo thấy lòng thất lại, chân khí bạo trướng, mười ngón tay co quắp.

Ba thân ảnh đen tuyền lao vào nhau hỗn chiến, lại bật tách ra, lại giáp chiến.

Hai âm thanh vang lên cùng lúc, là tiếng dùi vật thọc sâu vào xương thịt sùn sụt, mặt đất phủ tuyết trắng xóa phút chốc bị nhuộm đỏ thẫm dưới những tia máu đỏ tươi đang phun trào.

Tay phải Đường Tử Ngạo đã sục sâu vào ngực trái một tên, bóp nát trái tim hắn, móc ra khỏi ***g ngực. Ngược lại, thanh liễu điệp đao trong tay đối thủ đã hướng thẳng tới trên mi mắt phải Đường Tử Ngạo, sượt vào mái tóc tạo thành một vết máu thật dài trên trán hắn. Thoạt nhìn đã muốn kinh người, nhưng lực đâm vì bàn tay Đường Tử Ngạo thọc sâu trên ngực hắn mà suy giảm rất nhiều.

Tên còn lại đã vút tiểu đao xuống tuyết, tập trung nội lực vào chưởng lực, nhắm ngực Đường Tử Ngạo mà đánh tới. Không tạo thành một dấu vết ngoại thương nào nhưng đã trúng nơi trí mạng, Đường Tử Ngạo ụp ra một búng máu, lảo đảo bước lùi hai bước rồi kiệt sức ngã xuống.

Địch nhân thở hồng hộc, cúi nhìn hai mắt Đường Tử Ngạo rừng rực lửa giận, hắn không khỏi chột dạ giật thót, lập tức thu liễm điểm khí lực cuối cùng, nhanh chóng tiêu thất trong bóng đêm.

“Khụ khụ... khụ...” Đường Tử Ngạo ói ra một búng máu nữa, trong đầu lại mơ hồ thấy khuôn mặt hài tử non nớt bầu bĩnh, hắn lại gắng gượng chống tay đứng lên nhưng trước mắt lập tức tối sầm, chỉ nghe bên tai bắt đầu ầm ĩ những tiếng la hét, tiếng chân đạp tuyết mà chạy về phía hắn.

...

Ba hắc y nhân, một tên chết, một tên bị thương, còn độc nhất tên bé theo hài tử còn lành lặn.

Hai tên chọn những nhánh đường âm u hẻo lánh mà hành tẩu, hơn nửa canh giờ sau, nghe ngóng thấy bốn phía không có người truy đuổi, chúng mới bắt đầu thẳng hướng Bắc mà đi.

Vùng này dân chúng hầu hết đều là tầng lớp bình dân, chủ yếu dựa vào nghề thủ công hoặc thi thoảng chợ búa buôn bán nhỏ để sinh nhai. Nhà cửa cũng đều là những gian nhỏ nhỏ, thấp bé dựng san sát cạnh nhau.

Trong đêm tối như mực, con chó giữ nhà chột vểnh tai ngóc đầu dậy nghe ngóng, một hồi không thấy động tĩnh gì, nó lại nằm phục xuống, rúc vào đồng cỏ khô mà ngủ tiếp.

Lúc ấy một cánh cửa nhà mới khe khẽ hé mở, vừa đủ một kẻ hở cho một người lách vào.

“Bắt được chưa?” Lão hán trong nhà hai mắt mở đục, cất giọng khàn khàn hỏi, rồi hắn vươn đôi tay khô quắt tiếp nhận hài tử từ tay hắc y nhân.

“Đêm nay lập tức rời thành.” Hắc y nhân đã thụ thương lên tiếng dưới lớp khăn bịt mặt rồi lại phì phò thở dốc.

“Đi được không? Thằng tay giết quách đi đã sao, làm gì phải tốn sức thể này chứ?!” Lão hán nhe ra hàm răng thưa thốt, vàng khè; quăng hài tử xuống giường.

“Hỗn trưởng! Bảo ngươi làm thì ngươi liệu mà làm, cấm nhiều lời.” Hắc y nhân lập tức vọt tới bên giường, ôm lấy hài tử đang lăn lóc sắp va vào tấm ván gỗ, lại mạnh tay giáng cho lão hán một cái tát.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Lão hán thân thể gầy nhỏ, bị té nhào xuống đất, vừa ho sù sụ vừa gượng dậy.

“Hai người chúng ta dễ bị nhận diện, ngươi trước tiên cứ nghỉ lại đây đã. Ta đưa bọn họ ra khỏi thành rồi quay lại tìm ngươi.” Hắc y nhân ôm hài tử quay lại dặn tên bị thương.

Tuyết lớn đã ngưng bớt, nhưng mặt đường tuyết đọng dày cả tắc, di chuyển vẫn rất khó khăn.

Hắc y nhân thay y phục khác rồi quần hài tử vào chăn bông, đưa cho lão hán bế; xong xuôi hẩn thu nhật y phục vừa thay, điểm nhẹ mũi chân, tiêu thất trong đêm.

Cửa thành lúc này đã đóng, muốn rời thành bằng đường chính quy cũng không được nữa. Bên ngoài cũng không phải phố không người, trên con đường lớn có thể thấy vài ngọn đèn mờ mờ chiếu sáng, cho thấy quanh đây còn mấy khách *** nhỏ và vài nhà dân còn thức.

Hắc y nhân nhón chân tiến về phía Tây Bắc, cảnh giác nhìn một vòng xung quanh, thấy một đội khoảng chừng hai mươi người cảnh vệ mặc áo giáp trắng, tay cầm trường thương, hàng ngũ chỉnh tề đi tuần qua.

Tiếng bước chân vừa mới rời xa, hẩn lại tập trung nghe ngóng, quả nhiên từ xa truyền tới âm thanh cho thấy còn một đội cảnh vệ nữa sắp tới. Hẩn nhắm tính toán, giờ nếu muốn thoát khỏi thành, ngoại trừ bản thân phải có khinh công cực tốt, còn phải biết khoảng cách giữa hai đội lính tuần, rồi nhắm đúng thời điểm không có lính tuần qua để vượt tường thành.

Đội lính thứ nhất đã đi xa, đội thứ hai đang lục tục tới gần.

Hắc y nhân hít một hơi thật sâu, kéo tay áo lão hán chạy nhanh tới gần tường thành. Không thể một lần mà phi qua được, tường thành xem ra cao phi thường, ngộ nhờ lên tới nửa chừng không còn khí lực thì nguy. Hẩn điểm nhẹ mũi chân, nhắm hướng gờ đá nhô ra trên tường thành mà phi thân lên, đập vào đó mà lấy đà lần nữa, thuận lợi bay ra ngoài thành.

Từ bên trong thành, vừa hay nghe thấy tiếng đội cảnh vệ đi tới.

Còn đợi sẵn tiếp ứng bên ngoài thành, đã có một cặp nam nữ, ước chừng hơn hai mươi tuổi.

...

Khi đoàn người tới được khách *** gần nhất đã qua hai canh giờ, hài tử mặc dù được quần trong chăn nhưng khuôn mặt bé nhỏ hé ra bên ngoài vẫn tím tái, thiếu phụ đang bế nó liền quay về phía hai người kia, gật gật đầu rồi kéo nam nhân đi cạnh nàng ta vào một phòng.

Sắc trời hơi hửng lên, lão hán và hắc y nhân cũng tách ra rồi rời đi.

Thiếu phụ ôm hài tử, nam nhân tay cầm một bao quần áo màu đen, cao giọng gọi tiểu nhị tới tính tiền rồi hai người rời khỏi khách điểm.

Hai người toàn thân là quần áo vải bông màu đen, đôi chỗ mép áo còn dính mấy mụn vá, cùng đứng ở ven đường ngóng xung quanh. Không lâu sau, một chiếc xe ngựa từ hướng thành trấn thông thả chạy tới, hẩn tử cầm cương trông thấy bọn họ liền ghìm ngựa lại.

“Đại ca, có còn chỗ không?” Thiếu phụ ôm hài tử hỏi.

“Còn, mau lên đi. Bữa nay đường trơn, nhiều xe nghỉ lằm, may ra có mỗi xe ta còn chạy thôi.” Hẩn tử xốc màn vải bố lên cho hai người nhìn vào trong.

“Bao nhiêu tiền?” Nam nhân móc hầu bao ra.

“Hai người, cho hai mươi đồng.”

Trong xe đã có ba người ngồi, phu thê hai người leo vào khoang xe, ngồi vào trong góc, cúi đầu ôm hài tử vào giữa, nép vào nhau mà ngồi.

“Bọn lính ban nãy đúng là không khác gì thổ phỉ. Quần áo dày như thế này mà bắt người ta cởi tìt, đứng trong cái phòng ấy mà ta đến chết còng.” Trong xe, một hán tử vọc người vạm vỡ chợt cao giọng oán giận.

“Ừ, không hiểu có đại sự gì xảy ra rồi. Đó, mấy người các người lên xe ở ngoài thành là hay lắm, chứ nếu từ trong thành mà ôm theo hài tử là không cho ra đâu.” Lão nhân đứng tuổi có vẻ nông thôn ngồi một bên tiện miệng tiếp chuyện, lại nhăm ngay đôi phu thê mới lên xe mà nói.

Nam tử kia liền lễ độ gật đầu, nữ tử ôm đứa nhỏ thì không nói câu nào, tỏ vẻ xa cách.

Lão nông vừa định làm thân bắt chuyện lại thấy bọn họ phản ứng lãnh đạm như vậy cũng không đả động thêm, quay sang tán gẫu với hai người còn lại trong xe.

Tới một trấn nhỏ, hai người xuống xe, lại tất tả đi tiếp, rẽ vào một cái hẻm nhỏ, trao hài tử cho một phụ nhân* mập mạp tầm ngoài ba mươi tuổi.

Không trao đổi gì thêm, đôi nam nữ quay lưng bỏ đi luôn. Còn lại một mình trong con hẻm lạnh lẽo, không người qua lại, phụ nhân mập mạp cẩn trọng nhìn xung quanh một lượt rồi mới ôm hài tử đi vào một căn nhà.

Đợi tới khi phố đã treo đèn, phụ nhân mập mạp mới ôm hài tử ra, đi qua hết mấy phố chợ tới một khu có vẻ nhộn nhạo, hương khí thơm nức bốn phía.

Một đám nữ nhân xinh đẹp mỹ lệ đứng ở mỗi hiên nhà, mặc kệ khí trời lạnh lẽo, tay cầm thủ quyền, ánh mắt lúng liếng, môi cười nụ, nhỏ tiếng mời gọi những nam tử đi ngang qua.

Phụ nhân vẫn ôm chặt hài tử, chăm chú đi tiếp.

Qua hết con phố toàn những cảnh tựa cửa bán rẽ tiếng cười, lại tới một nơi lầu gác tương tự, nhưng hoàn toàn không có những cảnh tượng như vừa xong. Không khí nơi này không bị nhiễm mùi hương phấn nồng nức, cũng không có treo bày thứ gì biểu lộ sự cầu dẫn dục tình lộ liễu. Phụ nhân dừng lại trước một trang viện, đẩy cửa hông bước vào. Trong viện bài trí rất lịch sự, tao nhã: có hòn giả sơn; có đình đài, lầu các; hồ nước quanh năm gợn sóng đã đóng thành băng, tự nhiên lại thành tô điểm thêm chút phong tình của xứ lạnh Tây Bắc; vài gốc hàn mai, cành đã khô già, cứng cỏi trong gió lạnh. Không gian trong dãy lầu các cũng chỉ trang trí thanh nhã, thấp nền sáng mờ, thấp thoáng thấy bóng người, lại vắng vát như có tiếng thở dốc, tiếng đùa cợt, phảng phất cả tiếng đàn, thanh thanh đan quyện.

So với những nơi vừa đi qua, nơi này rõ ràng đẳng cấp cao hơn một bậc, lịch lãm tao nhã hơn rất nhiều.

Đi qua một dãy hành lang có tay vịn bằng gỗ, tới tận sau viện, phụ nhân mập mạp lại vào một gian phòng nhỏ.

“Ày, đã tới rồi.” Nam tử đang ngồi cần hạt dưa bên cái bàn gỗ dày ngược mắt lên.

Xốc lại y phục trẻ trang lộ ra cả một khoảng ngực trắng như tuyết, đầu mày khóe mắt nam tử đều phiếm ánh xuân tình, khóe miệng cong lên, theo cử động cúi đầu của hắn, suốt tóc đen mượt đổ xuống bên vai, che khuất cái cổ, hắn vươn hai tay, cẩn thận nhận lấy hài tử từ tay phụ nhân.

“Xem cái mặt bé tí muốn đông cứng rồi này, sao nó vẫn còn ngủ a~” Nam tử uể oải cất giọng khàn khàn, thanh âm lộ dư vị của một trận giao hoan.

“Nãy giờ sợ nó quấy khóc nên còn chưa giải thủy huyết*.” Phụ nhân trả lời.

“Ừm.” Vì trong phòng đã đốt lò hỏa nên nam tử thản nhiên gỡ bỏ hết chăn, áo trên người hài tử, tới lúc nó chỉ còn một cái yếm đỏ buộc trên cổ hắn mới lật qua lật lại thân hình nhỏ bé, mượn ánh nến để tỉ mỉ quan sát từng tấc da thịt.

“Ừm, cũng không tệ. Không chút tỳ vết, nuôi lớn chắc cũng không sút seọ gì nhiều đâu. Để xem cái mặt bé nhỏ nào.”

Nâng ót hài tử lên, nam tử nheo mắt, khe vuốt làn mi nó rồi đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía cửa mà gọi: “Ai có võ công vào đây, giải huyết.”

Lập tức một thị vệ đẩy cửa bước vào, giải huyết cho hài tử.

“Oa... A...” Hài tử bị giật mình, có lẽ vì lạnh, đói bụng, hoặc bị hoảng sợ mà vừa tỉnh lại nó đã òa lên khóc; nước mắt trong suốt như trân châu trào ra từ đôi mắt to tròn rồi không ngừng lăn dài trên má.

“Hảo! Cặp mắt tuyệt vời. Con người đen thẫm hơn hài tử tầm thường nhiều, chưa mở mắt đã là một mỹ nhân, mở ra rồi quả nhiên kinh động lòng người. Ha ha, hài tử này thật đúng là bảo vật, chờ không nổi tới lúc được nhìn dáng vẻ trưởng thành của nó, không biết sẽ khiến bao nhiêu nam nhân bị mê hoặc tới thất hồn lạc phách.”

Bé bỏng hài tử đang oa oa khóc lớn, nam tử rộ lên một tràng cười, chân mày giương cong như mảnh trăng khuyết, hần vươn đầu lại, hôn khuôn mặt mềm mại của hài tử một cái rồi ôn ôn nhu nhu thì thầm:

“Ngoan, không khóc. Cha sẽ tự tay dạy dỗ người, bảo đảm sẽ cho người có thể khiến tất cả nam nhân trên thế gian điên đảo... Người phải nghe lời, hảo hảo lớn lên, thành một mỹ nhân cho ta~ Không được hư, không được xấu xí, người nghe chưa?”

Nghe hài tử khóc đến muốn tắc hơi thở, nam tử nhếch một nụ cười nhạt, tựa như mẫu đơn ướm át hé nở, vừa sống động vừa mê người.

Ngọn nến duy nhất trong phòng, trong giấy lát đã vụt tắt.

*nhi tức phụ: con dâu.

*hạnh nhân: cặp mắt có đường nét hình quả hạnh *v*

~*công công: cha chồng (=)) hêm fải ‘nội thị’ đâu nha =)))

~*liễu điệp đào: đào có lưỡi mỏng như lá liễu.

*phụ nhân: người phụ nữ, người đàn bà.

*thủ quyên: khăn tay

*thụy huyết: huyết ngủ.

*

3. Chương 3: Ngày Tháng Trôi Đi –

Tháng ba cuối xuân, đất Giang Nam cây cỏ đâm chồi, hoa chen khoe sắc, đàn oanh loạn bay.

Ngày mới lên, trời xanh thăm thẳm, tiểu viện khoác một vẻ an bình, yên tĩnh, đó đây chỉ có tiếng ngọn gió xuân xào xạc trên đùa tán cây, kẽ lá.

Trong Thất Nhã lâu vẫn như mọi khi: ngày ngủ, đêm thức; vậy mới nói có được nổi danh lịch lãm, tao nhã hơn đi nữa, bất quá nơi này vẫn chỉ là nơi hành nghề bán thân nuôi miệng. Hối có gì khác? Chỉ có thể nói so với chỗ khác thì ở đây cao cấp hơn vài phần; bất luận phòng ốc, đình viện đều được bài trí thanh lệ; còn luận tiểu quan và các cô nương cũng không hề có những màn mời mọc sỗ sàng khách qua đường như các kỹ quán, quan quán* bên ngoài.

Có điều càng giữ giá như vậy, nơi này lại càng được tăng bốc thêm. Trong lâu bất luận cô nương hay tiểu quan đều là hàng đặc sắc, cho dù khách nhân có kĩ tính tới đâu nhất định một hồi cũng tìm được người hợp nhãn.

Tầm giờ Ty, toàn lâu im ắng, người bên trong sau một đêm mệt mỏi giờ đều đang say ngủ.

Khu này nằm cách biệt với phố chợ náo nhiệt nên cũng không có tiếng ngựa xe qua lại ồn ào, thành ra những giấc ngủ càng thêm êm ái. Trong khi ấy, đằng sau viện, hai hài tử tầm bảy, tám tuổi đang ngồi vắt vẻo trên một tiểu đình, bốn bàn chân nhỏ nhỏ đu đưa, vung vẩy trong không trung, cổ vẻ rất ung dung nhàn nhã.

Hài tử vận hồng y vườn cánh tay nhỏ nhắn muốn vọc xuống, khuấy nước trong hồ sen.

“Hong Y, đừng để ướt áo, cha lại mắng bây giờ.” Hải tử vận bạch y ngồi cạnh nhắc hần bằng thanh âm còn non nớt.

Hồng y hải tử công môi bĩu mồm, rút bàn tay trắng mũm mĩm về rồi quay đầu lại phía bạch y hải tử, nói: “Lưu Ly, người đừng nói cho cha nha.”

Hải tử vận bạch y – Lưu Ly gật gật lia lịa: “Hong Y, người đừng sợ, ta không nói mà.”

“Lưu Ly tốt nhất na~” Hồng Y nhào người sang, hôn chụt một cái lên khuôn mặt mềm mại của Lưu Ly, thấy mặt hần lập tức đỏ ửng lên, Hồng Y vừa vỗ tay vừa cười khanh khách.

“Xuyt, Hong Y, yên nào.” Lưu Ly chớp chớp mắt, đưa ngón tay lên môi, ý bảo hần không nên cười nói lớn quá.

“Ừa, Lưu Ly. Người qua phòng ta chơi được không? Khúc nhạc hôm qua cha bảo ta học ta vẫn chưa tập được, người dạy ta nha.”

“Hảo, vậy mình đi luôn, không cha lại bắt phạt người.” Lưu Ly đứng dậy liền, một bên kéo áo Hồng Y dậy theo.

Ánh dương chói chang ban trưa lướt lướt qua những tán cây xum xuê lá chỉ còn lại những giọt nắng nhàn nhạt điểm lốm đốm mặt đất. Hai hải tử nắm tay nhau ríu rít chạy, nhất hồng nhất bạch, bóng ảnh vương lại sau những bước chân nho nhỏ vẫn còn sắc sỡ đến sống động, tiếng cười khanh khách rộn rã len vào tán cây, kẽ lá, quần quýt theo ngọn xuân phong.

Vân tán, dương cao, một cánh én chao liệng qua mảnh trời vắng lặng.

Trong viện tuyết yên tĩnh, nhân sự xuất hiện của hai nam hải mà khung cảnh tựa như một bức tranh bát mịch tịch mịch được điểm thêm bóng đuôi cá nhỏ quẫy động mặt hồ, sống động lên vài phần.

Tháng ngày an bình, nhất thời nhất khắc cũng có bao nhiêu tĩnh hảo*.

“Xuyt xuyt, nhỏ tiếng thôi, khéo đánh thức mọi người.” Tới một dãy nhà trong viện, Hồng Y chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, đẩy cửa bước vào phòng mình.

Màn voan đỏ thắm diêm đúa vén lên hé ra chần đệm cùng màu trên giường, vừa vào trong phòng đã chói lọi đập ngay vào mắt. Trên mặt bàn gỗ hoàng hoa lê cạnh đó bày bộ ấm chén trà tử sa*; hai bên tường là khung cửa sổ hình thoi, treo rèm lụa hồng sắc. Trong góc phòng kê một cái bàn gỗ đen thấp, trên bàn đặt một cây cổ cầm*. Cả gian phòng bài trí đơn giản, gọn gàng nhưng không hề lộ ra một chút tồi tàn, đồ đạc vật dụng nhất nhất đều là hàng cao nhã, thượng phẩm.

“Lưu Ly, người lại đây ngồi cạnh ta.” Hồng Y rảo bước tới bên bàn đặt đàn rồi ngồi xuống, lại vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Lưu Ly cũng bước lại, ngồi xuống bên hần, đặt tay trên đầu gối rồi nghiêm túc gật đầu: “Bắt đầu được rồi.”

Gảy thử đôi ba âm, Hồng Y chĩn chu lại dáng ngồi mới khẽ nâng hai cổ tay, ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu dạo đàn. Khúc nhạc này độ khó cũng không cao lắm, dạo đầu thanh ngân tí tách như tiếng mưa rơi trên lá ba tiêu*, bọt nước bắn tung hòa thành âm đĩnh đĩnh thanh thúy; một hồi mưa tới hồ sen, nước tụ về nước, âm hưởng ngân nga, khí thế dâng trào; thẳng như khi dòng chảy gặp đá ngầm chìm lẩn, thanh điệu lại chột trúc trắc.

“Người ở đây chưa đứng.” Lưu Ly đột nhiên lên tiếng, thanh âm nhu nhuận ôn hòa.

Hồng Y thu tay lại, nhường đàn.

“Thế này, bớt phóng túng một chút.” Nước mưa lạc xuống hồ sen, thanh thoát mà hoan hỉ, tí tách nhỏ xuống đá lại phẩn chấn bắn tung lên, như khiêu vũ cùng mây ngũ nhĩ*.

“Nghe được chưa?” Lưu Ly dừng tay đàn, hỏi.

Hồng Y bĩu môi, thanh âm non nớt giận dỗi: “Lưu Ly lợi hại thiệt, còn ta sao học mãi vẫn không xong?” Cái miệng nhỏ nhắn cong dữ hơn, phụng phịu ngồi một bên.

Lưu Ly so với hần cũng chẳng lớn hơn mấy, nhưng có vẻ hiểu chuyện hơn nhiều, xoa xoa đầu hần an ủi: “Không sao mà, Hồng Y không phải khiêu vũ rất lợi hại sao? Trong viện mình hài tử nào cũng không bằng người nha! Đây không việc gì, đàn có thể từ từ luyện, người đừng nôn nóng.”

“Ừa~” Hồng Y nhoen cười, ánh dương sáng rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần khiến làn da càng trắng ngần tới trong suốt, hàng mi mượt dài, chóp mũi tròn tròn trơn mịn, đôi môi hồng nhuận nhỏ xinh, nhìn thế nào cũng là một tiểu oa nhi phần điêu ngọc mài, khả ái như tuyết ngọc. Một bộ hồng y điểm lệ khoác trên người hần không hề khập khiễng, trái lại tạo cho người ta cảm giác mộng ảo mơ hồ. Bất quá mới là một hài tử bảy, tám tuổi mà phảng phất giữa những cử chỉ, ngôn từ vụng về con nít, đã lộ ra vài phần khí chất khiến người ta lưu luyến.

“Hồng Y, người lớn lên thật đẹp a.” Lưu Ly chăm chú nhìn hần rồi nói.

“Vớ vẩn, Lưu Ly mới là đẹp nhất chứ. Trong cả đám được cha dạy ở viện mình, ta thấy mỗi Lưu Ly đẹp nhất.” Hồng Y nhảy khỏi ghế, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Ly; hần vốn không biết dùng những từ ngữ khen ngợi khoa trương như kinh diễm, cao nhã, quyến rũ gì gì đó, hần chỉ là thực bụng thấy Lưu Ly – người từ nhỏ đã thân thiết với hần nhất, đẹp nhất mà thôi.

“Mọi người bảo người sau này muốn được thành đầu bài*, Hồng Y, bộ người thích làm đầu bài thật hả?” Lưu Ly nghi hoặc nhíu nhíu mày, lộ ra bộ dạng hài tử hiềm thấy ở hần.

“Ta còn lâu mới muốn làm đầu bài ấy, đầu bài ca ca bây giờ nó thiệt là thương. Toàn bị người ta đánh, trên người ca ca ấy bầm chỗ xanh chỗ tím, mà có lần ta lên nhìn lúc hần đi tắm, y phục cởi ra còn thấm bao nhiêu máu nữa.” Hồng Y giương tròn con mắt, nắm tay nhỏ bé siết lại vẻ giận dữ, bất bình.

“Cơ mà, không làm đầu bài cũng vẫn bị đánh nha.” Lưu Ly chớp chớp mắt.

“Nhưng khách nhân đều thích lựa đầu bài hơn a.”

“Cũng đúng, nhưng ta xem thấy ai cũng muốn thành đầu bài mà, sao lại thế nhỉ?”

“Ừa, cha nói đầu bài mới là người đẹp nhất, giỏi nhất, xuất sắc nhất, khiến khách nhân yêu nhất. Hần còn nói, ai được thành đầu bài cũng có thể kiếm được rất nhiều bạc, sau này có thể tự chuộc thân, rồi kết hôn, sinh hài tử. Không trở thành đầu bài, kiếm không được nhiều tiền sẽ phải ở đây làm công cả đời, mệt chết đi.”

“Hồng Y, người đừng kết hôn có được không? Chờ tương lai hai ta đều có thể tự chuộc thân, rồi chúng ta sống cùng nhau, không cần sinh hài tử nữa.” Lưu Ly trịnh trọng nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng hồng như trái táo.

“Hảo, ta không thêm tìm vợ kết hôn; bọn họ xấu chết đi, ta coi mặt mấy tỷ tỷ hay mắng nhiếc đầu bài ca ca, mở miệng là nói toàn câu đến khó nghe, toàn vì các nàng thẹn mình xấu xí rồi trút giận lên ca ca.” Hồng Y hùng hồn ra vẻ người lớn, nắm bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Ly: “Lưu Ly yên tâm, chờ sau này chúng ta kiếm đủ bạc rồi cùng nhau rời đi, sau đó ngày nào tội mình cũng thoải mái ở chung.”

“Hảo, ngoắc tay, không được nuốt lời.”

“Ừa, không nuốt lời.”

Hai nam hài lại ngồi lại bên bàn, Lưu Ly chống cằm kiên nhẫn ngồi nghe Hồng Y đánh đàn, thỉnh thoảng góp ý đôi câu.

Trọn một buổi sáng cứ thế yên ả trôi qua, tới khi bên ngoài vọng vào tiếng người kéo nước giếng, Hồng Y mới ngừng tay, xoa xoa bụng, quay sang chớp chớp mắt hỏi Lưu Ly: “Ta đói bụng, Lưu Ly đói chưa?”

“Cũng hơi hơi, đến giờ ăn chưa nhỉ?”

“Để ta coi.” Hồng Y nhào người về phía cửa sổ, ngó nghiêng bên ngoài.

Chỗ này nằm ở mặt sau tiểu viện, phân biệt với tiền viện bằng một cánh cổng lớn. Những hài tử ở đây tất cả đều bị bán vào Thất Nhã lâu từ nhỏ, được các loại sư phó hàng ngày đến dạy dỗ, tới một tuổi nhất định sẽ chuyển lên tiền viện, bắt đầu chính thức quả bài*.

Từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy trọn vẹn dãy nhà trong tiểu viện, toàn một màu xanh chì vô cùng thanh nhã, không treo bất cứ vật trang trí dư thừa nào lại khiến kiến trúc càng đậm vẻ lịch lãm. Chính giữa viện là một bồn hoa lớn hình tròn, bên trong trồng nhiều loại hoa cỏ, nhân tiết xuân ấm áp, muôn hoa đua nở, cả bồn hoa lấm tấm sắc trắng điểm sắc hồng, phô diễn khí tức thanh di hoan khoái*.

Nơi giếng nước mé Đông Bắc viện có một tiểu tư mặc áo xám đang xắn tay kéo gầu múc nước giếng rồi đổ vào cái vại lớn bên cạnh hẳn.

“Lý Nhị ca.” Hồng Y vừa nhận ra hẳn thì hai mắt sáng lên, khe khẽ gọi.

Lý Nhị hai tay xách gầu, vẫn chăm chăm đổ nước vào vại, một hồi không hề nghe thấy tiếng gọi.

“Lý Nhị ca, Lý Nhị ca, Lý... ối~” Lưu Ly đã vươn tay bịt miệng Hồng Y lại, lắc lắc đầu bảo hẳn nhỏ tiếng thôi. Rồi hẳn vo tròn một tờ giấy, nhắm ngay đầu Lý Nhị mà ném.

“Hắc hắc.” Lý Nhị bị ném trúng, xoa xoa đầu quay lại đã thấy hai nam nhấp nhੌm bên bậu cửa sổ nhìn hẳn, hẳn bật cười hì hì rồi bước lại.

“Lý Nhị ca.” “Lý Nhị ca.” Hai hài tử cùng gọi, thanh âm vừa non nớt vừa thanh thúy.

Lý Nhị vừa xoa xoa đầu vừa lấy từ trong áo thứ gì đó quăn trong miếng khăn trắng. Hẳn trước tiên quệt quệt tay lên áo cho sạch bụi bẩn rồi mới cẩn thận gỡ bọc khăn ra, bên trong thì ra là bốn cái bánh bột các loại.

“Ăn đi, cái này cũng ngọt lắm.”

“Cảm ơn Lý Nhị ca nha.” Hồng Y nhón lấy hai cái, đưa một cái cho Lưu Ly. Hẳn đang định ăn cái bánh còn lại thì chợt ngẩng đầu, lại nhón một cái bánh nữa trong khăn, giơ lên cho Lý Nhị, nói: “Lý Nhị ca cũng ăn đi, mình cùng ăn.”

“Không không không, ta ăn rồi, các người cứ ăn đi.” Lý Nhị xua xua tay.

“Người không ăn, ta cũng không ăn.” Hồng Y bĩu môi dọa.

“Ha ha, hảo, cùng ăn vậy.” Lý Nhị cầm lấy bánh, cắn một miếng đã lẹm phân nửa.

“Thôi Lý Nhị ca đi làm cơm đi, đợt lát nữa lại tới chơi với bọn ta, khéo cha nhìn thấy người thì chết.” Hồng Y ăn xong bánh, quệt quệt miệng rồi để Lý Nhị tiếp tục đi nấu bữa trưa cho đám hài tử trong viện.

“Ừa, được rồi.” Lý Nhị gấp khăn lại, cẩn thận nhét vào người rồi quay lại giếng nước.

Tầm giờ ăn trưa, ngoài mấy hài tử đêm qua bị phạt nên giờ còn ngủ thì tất cả đều đã thức dậy.

Lý Nhị đã đun sẵn nước nóng rồi quạt nguội bớt, chờ đám nhỏ dậy mới bưng tới từng phòng cho chúng tự rửa mặt. Nháo tới nháo lui hơn nửa canh giờ tất cả đều chỉnh trang sạch sẽ, đứng ra giữa sân. Đứa nào đứa nấy đều mặc trù y* thượng hạng khiến vẻ tuấn tú trời sinh càng thêm nổi bật, một hàng dài hài tử đứng đó phảng phất tựa như tiên đồng bước ra từ bức họa Quan Âm, nước da trắng nõn, mái tóc đen nhánh mượt mà, đôi môi nhỏ nhắn tươi đỏ... mỹ ảo đến choáng váng mắt người dưới ánh dương ban trưa.

Đám hài tử không đứa nào mở miệng, chỉ an tĩnh đứng. Mãi một hồi lâu sau cánh cửa ngách viện lách cách hé mở, một nam tử bước vào, ánh chừng hơn hai mươi tuổi, trên người chỉ vận một lượt sam y* xanh nhạt, chân mày khỏe mắt đều thấp thoáng ánh phong tình.

“Ây nha, bữa nay mấy đứa ngoan dữ a, đông đủ hết rồi này~” Nam tử khẽ cười, thập phần quyến rũ, phong tình tựa ánh tơ lấp lánh nơi khóe môi.

“Cha hảo*.” Đám hài tử đồng thanh cất tiếng, giọng nói thanh thanh đều đặn dễ nghe.

“Lại đây, ngoan lắm, uống hết cái này trước đã.” Nam tử mở nắp thực hạp*, đôi tay lộ ra trắng như thông bạch*, ngón dài tinh tế, non mềm nhu nhuyến, mỗi móng tay đều phỉm màu hồng nhuận, sáng bóng.

Hẳn nhắc ra một chén thuốc màu đen, bước tới bên hài tử đứng đầu, nói: “Ng ngoan, uống đi.”

“Dạ.” Hải tử nhìn qua tầm năm, sáu tuổi, có lẽ là đứa ít tuổi nhất trong viện. Gương mặt nó hút mắt người nhất ở đôi môi phần nộn, đỏ mọng, hơi bĩu bĩu, đáng yêu vô cùng. Nhận lấy chén thuốc từ tay nam nhân, hải tử uống hai miếng đã hết sạch, rồi nó nhăn mày, le lưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất khổ sở.

“Ha ha, đáng lắm hả?” Nam tử vừa hỏi vừa vuốt vuốt má hải tử.

“Cha, không đáng.”

“Không sao, nào, ăn một viên ô mai.” Nam tử lấy từ trong túi áo ra một viên ô mai, bỏ vào miệng hải tử.

“Cảm ơn cha.”

Hồng Y và Lưu Ly tuổi tác cùng vóc dáng xem nhau, được đứng cùng một chỗ. Hai đứa uống xong chén thuốc, Hồng Y thấy Lưu Ly mặt mày nhăn nhó, hai tay quặt quặt miệng mãi, hần liền kéo tay áo nam tử, xin một viên ô mai cho Lưu Ly.

“Cho người ăn này.”

“Người ăn đi.”

“Không, cho người. Ta không sợ đắng.” Hồng Y dúm viên ô mai vào bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Ly.

“Hồng Y.” Lưu Ly ngậm ô mai, lẳng lặng nắm tay Hồng Y. Hồng Y quay lại nhìn hần, thấy một bên má hần phồng lên tròn tròn, lại thò tay miết miết, hớn hở cười rộ lên.

“Hỗn trưởng! Người tưởng người là thiếu gia, công tử hả?! Người chỉ là thứ đồ vứt đi, được ta nhặt về là phúc trăm đời nhà người, còn đòi hỏi gì nữa!? Nuôi người ăn ngon mặc đẹp, chơi bởi sung sướng tới giờ một xu chưa kiếm được mà xài phí bạc vạn. Hay người nghĩ chỗ này là nhà cứu tế của quan phủ a?”

Thanh âm sắc nhọn khó nghe của nam tử đột ngột vang lên, Hồng Y, Lưu Ly và cả đám hải tử xung quanh nhất tề ngó cổ sang nhìn.

Hải tử bên đó đã sắp tròn mười hai tuổi, mới được đưa tới đây ít ngày, thời gian dạy dỗ chưa đủ. Được cái hần trước kia cũng là con nhà quan gia, nên cầm kỳ thư họa đã rất tinh thông, chỉ cần huấn luyện thêm ‘kỹ thuật’ cho tốt một thời gian thì đợi chậm trễ khoảng hai năm mới quải bài cũng được.

Chén thuốc kia, ngày nào cũng phải uống hết trước bữa cơm trưa, việc này đã thành quy củ trong viện.

Hồi mới vào, hải tử này cũng không biết là thuốc gì, nên cứ nhắm mắt uống cho xong. Không hiểu hôm nay vì sao lại trái tính trái nết, sống chết không chịu uống.

Nam tử thẳng tay giáng một cái tát, khuôn mặt trắng nõn của hải tử lập tức tấy lên một vệt đỏ nhạt.

“Hỗn cái gì hả?! Người có hỗn được hết hôm nay không? Thành thật uống hết đi, cấm nghĩ bậy bạ.”

“Ta không uống.” Hải tử kia tên gọi Ngưng Phách khó nhọc ngẩng lên, nghênh cằm tỏ vẻ quật cường.

“Bắt nó uống.” Nam tử phì một hơi rồi chợt mỉm cười, hạ mi mắt, quay lại ra lệnh cho thị vệ xách thực hạp đứng đằng sau.

“Ặc ặc... không... khụ khụ!!” Mới mười hai tuổi, sức vóc nào chống lại được gã nam nhân luyện võ, hơn hai mươi tuổi. Ngưng Phách giãy giụa, đầm đã tán loạn, cuối cùng vẫn bị ép nuốt thuốc. Hần quỳ sụp xuống đất, nước mắt hòa vào thuốc, lem luốc trên mặt, bộ dạng thương cảm vô cùng.

Nam tử cười lạnh lùng, khoe miệng chậm rãi nhếch lên: “Thuốc này với tuổi của người phải uống cả ban đêm nữa mới phải, đáng dấp thể kia hần là dậy thì rồi, đúng là cần uống thêm. Người, bắt nó uống thêm chén nữa!” Hần chỉ chén thuốc còn lại trong thực hạp, lớn tiếng quát.

“Hỗn cái gì nào? Người tưởng người là công tử con quan a, chờ ngày nào đó tự chuộc thân rồi lại khai chi chi tán diệp* a, nằm mơ! Hải tử đã ở đây, có ra ngoài kia cũng mần đời mần kiếp bị đàn ông đặt dưới thân mà thôi.

Thì đây, chén thuốc này đích thị là để người dậy thì chậm lại, so với hải tử bình thường phải gầy nhỏ hơn, thấp bé hơn, yếu ớt hơn. Nhưng ấy mới là bốn mạng, là tiền vốn cho các người hành nghề, có hiểu không hả?”

Nam tử chỉ vào tên thị vệ bên cạnh, nói tiếp: “Lớn lên cao to như hần, bộ người tưởng người ta còn thêm người hã? Lớn lên cường tráng như hần, sức lực trâu bò, dễ dàng đập văng người ta ra, thử hỏi có được không?! Khách nhân nào dám chọn người a? Hay người tưởng khách nhân đến đây là để mua bức mình?”

Nam tử lừ mắt liếc hài tử đang phục dưới đất, nhân thần lãnh lẽo vô tình:

“Đêm nay, dùng cái thô lớn nhất, nếu nó đã không muốn chờ, ta cũng không thừa hảo tâm chăm chút cho nó lớn thêm nữa.”

*kỹ quán, quan quán: thanh lâu của kỹ nữ, tiểu quan.

*tĩnh hảo: yên bình, đẹp đẽ.

*tử sa: một loại đất sét rất mịn, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà. (:> mấy nàng có để ý là ngoài mùng mền, rèm cửa thì cả màu gỗ mần bàn ghế với màu đồ đạc trong phòng em Hồng Y đều đỏ đỏ hèm XD)

*cổ cầm: đàn cổ.

*lá ba tiêu: lá chuối =))

~*ngư nhi: con cá *v*

~*đầu bài: tên đứng đầu bảng (ở đây ý chỉ tiểu quan được xếp hạng nhất trong viện).

*quải bài: treo bảng hành nghề (việc tiểu quan đến tuổi thì thông báo bắt đầu chính thức hành nghề).

*thanh di hoan khoái: sống động, vui vẻ.

*trù y: y phục bằng tơ, lụa.

*sam y: áo đơn, áo lót.

* “Cha hảo.” : mình ko biết dịch như nào nhưng có lẽ đây là câu chào + chúc sức khỏe xã giao thôi. Như kiểu: “Cha mạnh khỏe.”

*thực hạp: hộp thức ăn.

*thông bạch: == phần đầu trắng trắng của cây hành lá (== ko hiểu vì sao lại dùng cái này để so sánh với ngón tay~ dù nó trắng trắng thon thon thật =))~)

*khai chi tán diệp: nẩy lá trở cành (theo mình hiểu câu này nghĩa đen là sau khi ra khỏi thanh lâu có thể phồng phao, trở mã như thường; nghĩa bóng là lại vừa oai vừa ngầu XD)

*

—

4. Chương 4: Thà Chết Bất Khuất –

Hoàng hôn, dải thung sơn* xanh nhạt phía xa dần che khuất vầng dương xế chiều. Cả mảnh trời nhuộm màu rắng vàng cam rực cháy, một vài tia nắng muộn lẩn trong tán lá cây cũng lặng lẽ rơi rớt xuống, điểm thành những đốm vàng tươi yếu ớt. Tiễn viện tĩnh lặng cả một ngày giờ mới bắt đầu lao xao trở mình, tiếng kéo gàu múc nước, tiếng nấu nướng, tiếng cười đùa càng lúc càng rộn rã.

Hồng Y giương cong vành môi, gương mặt nhỏ bé có vẻ căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều tập trung nơi bàn tay đang cầm bút lông, nắn nót viết chữ. Nhất phiết nhất nại*, cuối cùng một chữ đã viết xong, hần thu bút, đặt xuống bàn, thở phào một hơi. Khẽ xoa xoa hai mắt rồi mới phát hiện sắc trời đã sẫm tối, hần lẳng lẳng xếp lại giấy bút, ánh sáng vàng cam mới vừa ngập tràn căn phòng rất nhanh sạm thành màu xanh chì, rồi thoảng chốc đã xám xịt; cuối cùng, tựa như vừa bị thổi tắt ánh nến, một màn tối đen bao trùm cả gian phòng.

Ghé ngồi bên cửa sổ, Hồng Y hơi bủi môi nhìn ra bên ngoài, lầu phòng đã chìm trong một màn sương mỏng manh nhàn nhạt, phẳng phất vẫn nhìn ra ánh phiếm hồng của ráng chiều, mông mông lung lung, hư thực lẫn lộn như cảnh trong mơ.

Lưu Ly gõ gõ hai lần rồi đẩy cửa bước vào: “Người xong chưa?”

“Ừm, xong rồi.” Hồng Y gật đầu.

Trong nửa canh giờ, sư phó phụ trách dạy chữ đã giao cho bọn hắn bài tập chép phỏng theo tự thiếp của các danh gia*, chép xong đem nộp cho Tô lão bản, chính là nam tử mà đám hài tử gọi là cha, kiểm tra.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lưu Ly cầm trong tay một xấp Tuyên chỉ*, nét chữ bằng mực đen thấm qua lớp giấy, lộ ra vài phần non nớt.

“Ừa.” Hồng Y gật đầu.

“Cha.” Gian phòng đầu tiên phía Bắc tiểu viện là phòng cha ở mỗi lần hắn lui tới đây, còn lại phần lớn thời gian hắn đều ở trên tiền viện.

“Vào đi.”

Trong phòng đã thấp nển, ánh sáng màu vàng cam lập lờ, vừa ấm áp vừa dễ chịu, tinh tế mà hít vào còn có thể ngửi thấy mùi huân hương* phẳng phất phiêu tán trong không gian.

Hai hài tử vừa bước vào đã lập tức ngậy người đứng sững, hài tử chiều hôm nay chống cự không chịu uống thuốc – Ngưng Phách, đang nằm xích lửa trên giường, hai cánh tay hắn bị buộc chặt vào thành giường bởi sợi dây mảnh màu trắng. Ánh nến chập chờn như đổ một lớp kim quang lên thân thể trắng nõn, trơn mịn; cái cổ hắn vẫn ngẩng lên, nhưng chỉ còn mang vẻ nhu nhược, bất lực.

“Cha, chữ viết xong rồi.” Hồng Y nói lí nhí, cầm lấy cả xấp giấy của Lưu Ly cùng chìa lên.

“Để trên bàn.” Tô Giới vẫn ngồi trên ghế, tay mân mê một cây côn màu đen có bọc da thuộc, “Đứng đấy nhìn, không được đi.”

“Hai người các người cũng sắp đủ tuổi rồi, đợi thêm ít bữa nữa là bắt đầu được thôi. Hôm nay cứ đứng xem đã, sau này biết nghe lời ta tự khắc sẽ không phải chịu đau nhiều như nó nữa, nghe rõ không?” Thanh âm của Tô Giới có vẻ rất nhu hòa, ngữ điệu nhẹ nhàng tới mức uể oải, thế nhưng ánh mắt hắn sắc bén chiếu vào hai hài tử thì tốt cùng lạnh khốc, như thể muốn dồn ép bọn chúng vào chân tường, không dung một tia phản kháng.

“Dạ, cha.” Gương mặt nhỏ bé của Hồng Y đã trắng bệch, hắn đáp lí nhí.

“Ừm, đứng đấy được rồi.” Tô Giới lại lấy lại bộ dạng lười biếng, cả người uể oải như không xương, hắn chống tay lên bàn để đứng dậy, cầm cây côn bọc da màu đen trong tay, nhẹ nhàng dẫn xuống mông Ngưng Phách.

“Nhìn đây này, cái mông nho nhỏ này này, cũng được lắm. Đàn hồi tốt lại mềm mịn, xoa xoa lên cảm giác sướng tay. Nhưng vì không được chú ý bảo dưỡng nên phần thường bị chà xát khi ngồi vẫn có chút thô ráp. Phải hảo hảo xoa bóp, dùng cao và dầu thuốc thoa cẩn thận, dần dần mới lại được non mịn như con nít. Đến lúc ấy, chẳng phải nam nhân nào chạm vào rồi cũng yêu thích không muốn rời tay, lưu luyến quên đường về hay sao? Tiểu tử nhà ngươi, đừng xem bộ dạng ương bướng quật cường mà nhầm, kì thực thân thể lớn lên từ tế thể này, hắn còn chưa biết đối là gì đâu.”

Tô Giới vẫn tiếp tục vân vê đầu ngón tay, chậm rãi lướt tới lướt lui, rồi hắn nhấc tay lên, vươn đầu lưỡi liếm liếm mấy ngón, cười khinh khỉnh. Hai hài tử đứng một bên phát run cả người, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại.

“Đau thì cứ kêu lên, nhưng nhớ, kêu phải làm sao cho dễ nghe, biết không? Phải kêu sao cho khêu gợi, kêu sao để người ta nghe rồi chỉ muốn lập tức đem mình chìm đắm trong thân thể người, kêu sao cho tiêu hồn dục tủy...” Tô Giới lấy ra trên tay một phân thân thô lớn bằng ngọc, lại đem rượu trong bình đổ lên trên, tỉ mỉ bôi quét, rồi chậm rãi nhấn xuống bên trong Ngưng Phách.

Hắn lại nhếch môi cười, nhãn thần lóe lên lấp lánh: “Thả lỏng, ngoan nào.”

“A...” Ngưng Phách thét lên thảm thiết, tiếng kêu đau đớn trong nháy mắt xé toạc bầu không khí đã ngưng trệ đặc quánh không biết bao lâu, Hồng Y và Lưu Ly nhất tề kinh hoàng lùi lại hai bước, nuốt một miếng nước bọt, nắm tay nhỏ bé khẽ run lên.

Máu tươi bắt đầu chảy xuôi theo bắp đùi Ngưng Phách, rồi nhanh chóng thấm đẫm lớp chăn xanh nhạt bên dưới, càng lúc càng ồ ạt.

“Ây~ người xem, chẳng nghe lời gì cả~ Ta đã bảo rồi, phải kêu sao cho thật dễ nghe, ré lên chói lói như vậy, khách nhân không khéo bị người dọa sợ cứng người mất thôi.” Tô Giới cười nhẹ, ngón tay thon dài như thanh thông* vươn trên trán Ngưng Phách, quệt bớt lớp mồ hôi lấm tấm, đồng tác dịu dàng, cử chỉ tiếp xúc như chan chứa thương cảm, tựa như bàn tay thân mẫu ân cần chăm sóc khi nhi tử nhiễm bệnh.

“A... A a a... Nương*... Cha...”

Trong khi ấy, bàn tay kia của Tô Giới vẫn không chút lưu tình, kiên quyết, thô bạo đâm thọc phân thân, Hồng Y đứng chôn chân một chỗ mà bên tai tựa hồ nghe rõ mồn một tiếng da thịt bị xé rách, từng thốn từng thốn tan nát thảm thương.

Ngưng Phách cố sức giãy giụa hai tay, khớp nối dây trói rất chắc, rốt cục chỉ càng vằn vện thêm những vết thâm tím trên cổ tay hằn, hằn tuyệt vọng không ngừng thét gọi cha, nương – những người đã từng nhất mực thương yêu hắn.

Khóc la rên rỉ bao nhiêu cũng nào có ai đáp lời.

“Chưa được, khó nghe quá sức. Đừng có gọi ‘cha, nương’, phải gọi ‘đại gia’, giọng phải trầm bổng du dương, phải khàn khàn quỵến rũ.” Nét mặt Tô Giới vẫn nửa ôn nhu nửa thương xót, nhưng lực đạo cánh tay hằn lại càng lúc càng mạnh, cầm cả cây phân thân rút tuột ra rồi lại đâm sâu vào tới lút cán. Cũng may máu trào ra nhiều lại thay chất dịch bôi trơn, dùng đạo* sát chặt, khô khốc bắt đầu khai mở, từ từ thích ứng với dị vật xuất nhập, đỡ phần nào đau đớn cho Ngưng Phách.

Ngưng Phách vô lực rũ đầu xuống cánh tay, đôi mắt thất thần, như mê ly lại như hốt hoảng, mồ hôi liên tục rịn ra trên trán hằn, tích thành từng hột nước rồi không ngừng chảy xuống tay, ướt cả gối đầu.

Đau đớn, sẽ không vì hồi tưởng tới cha nương mà dịu bớt. Dương cụ phía sau, cũng không nhờ kiệt lực giãy giụa mà rời ra. Lúc này trong mớ hỗn độn đặc quánh mà Ngưng Phách nhận thức được, ngoài cảm giác đau đớn mãnh liệt mang theo mùi máu tươi tanh tào văng vắt, còn cả thanh âm trầm thấp, nhẩn nha lại nhu nhuyễn, vắn vít bên tai hằn... giữa cơn kinh hoàng tột độ, giọng nói của Tô Giới như thể đang nhào trộn, mằn mằn từng tế bào trong não hằn.

“Ưm... ư... a... ưm...”

“Hảo, không sai, chính là thế này đây, tiếp tục đi.” Động tác của Tô Giới chậm lại thấy rõ, hằn bắt đầu chỉ xoay chuyển cổ tay, phân thân bằng ngọc cũng theo đó mà chà sát bên trong.

Cánh môi Ngưng Phách khẽ nhếch lên, cảm giác đau xé bắt đầu lui dần, trong tư duy vẫn hỗn tạp mơ hồ ý thức được nguyên nhân, thân thể hằn bắt đầu phục tùng bản năng truy cầu cảm giác khoan khoái mà càng bớt đau đớn hơn nữa. Cổ họng hằn khẽ rung lên, khóe miệng bật ra một tiếng rên rỉ:

“Dừng... a...”

Thanh âm khát cầu cứ thế vang lên.

Hồng Y siết chặt bàn tay Lưu Ly, chỉ còn cảm thấy trong bụng như có những sợi lông tơ li ti mềm nhuyễn quét qua, hằn bắt giác giật thót mình, mặt đỏ rần lên. Quay sang bên cạnh, đã thấy Lưu Ly đang há hốc miệng, cũng đỏ bừng mặt.

“Hảo, cứ thế.” Tô Giới cười thỏa mãn, rút vật thô lớn kia ra, máu dính nhễ nhại, phản xạ ánh nền thành những tia huyết quang loe loe.

“A...” Dù lúc rút ra đã cố ý nhẹ tay nhưng Ngưng Phách vẫn đau đơn kêu kên, hàng mi run rẩy ngăn không được một giọt nước mắt trào ra.

“Nói cha nghe, ngày mai có uống thuốc không?” Tô Giới cúi sát bên tai hằn, ôn nhu hỏi.

“Uống.”

“Ngoan, mai uống thuốc xong cho phép người nằm nghỉ một ngày.” Tô Giới rút một chiếc khăn lụa ở đầu giường, chà lau máu dính trên tay rồi vỗ vỗ đầu Ngưng Phách.

“Hai người, lại đây.” Hấn vẫy tay, Hồng Y và Lưu Ly liền tiến lại.

Tô Giới chống cằm, không nói một lời, lẳng lặng quan sát. Ánh nền chênh chếch đổ trên gương mặt hấn thành một màu cam đỏ nhàn nhạt, trong khoảnh khắc nét phong trần cũng chợt nồng đậm hơn, tựa hồ toát ra từ tận tâm hồn hấn, nhưng qua một thoáng nhìn kĩ lại đã không còn chút dấu tích nào.

Hồng Y ưỡn ngực, nhích nhích lên một chút, đứng lên trước Lưu Ly. Tô Giới thấy rõ cử động lén lút của hấn, phì ra một tiếng cười: “Sợ à?”

Hồng Y lắc đầu, cắn môi đáp: “Không sợ.”

“Không sao, hài tử nghe lời sẽ không bị phạt. Xinh đẹp thế này, ta nữ nào phá hư chứ.” Đầu ngón tay hấn vuốt ve khuôn mặt Lưu Ly rồi chuyển qua dừng lại trên mặt Hồng Y: “Hảo hảo học tập, đợi ít bữa nữa mới tới lượt các người. Chịu một chút xiu sẽ hết đau ngay. Giờ về phòng ngủ đi, sáng sớm mai tập khiêu vũ.” Hấn rót một chén nước, khước miệng nhếch thành nụ cười giấu cợt rồi lạnh lùng nhìn về phía Ngưng Phách đang nằm trên giường.

Tiếng nước nở của Ngưng Phách, trong khi mấy người đang nói chuyện, vẫn ngất quăng phát ra từ cái miệng đã mím chặt. Vụn vỡ, uất hận hỗn tạp thành một mảng thống khổ vô pháp nói ra lời. Ngay khi mấy người dừng chuyện, tiếng khóc giữa gian phòng tịch mịch càng nghe rõ mồn một, uẩn uẩn nghẹn nghẹn, tựa như một sợi tơ miên man không ngừng len lỏi vào lỗ tai.

“Đi đi.” Tô Giới đứng dậy, mở cửa phòng, đẩy hai hài tử đi ra, ngăn cách chúng khỏi tiếng khóc bên trong.

Hồng Y vẫn nắm tay Lưu Ly cùng đi về phòng mình, tới cửa rồi, hấn ngăn ngừa một hồi rồi mới ngẩng đầu lên, thì thào: “Lưu Ly, đêm nay mình ngủ chung có được không?”

“Hảo, vậy đi lấy ít nước ấm, rửa tay chân rồi ngủ.” Lưu Ly vốn cũng đang có ý này, lập tức gật đầu.

Rửa ráy xong xuôi, buông xõa tóc, thay tiết y* màu trắng rồi cả hai cùng chui vào chăn, nằm đối mặt nhau, bốn con mắt chớp chớp, người nhìn ta, ta nhìn người.

“Lưu Ly, người sợ không?” Hồng Y vươn tay ôm lưng Lưu Ly, nhỏ giọng hỏi.

“Người thì sao?” Lưu Ly co người lại, khẽ nhích về phía Hồng Y, cánh tay trắng như ngó sen thò ra từ tiết y rộng thùng thình, đặt lên eo Hồng Y.

“Ta sợ.” Hồng Y cụp mắt, hàng mi run run không ngừng.

“Ta cũng sợ.”

“Lưu Ly, người đến lúc đó phải nghe lời, nhớ chưa? Đừng chống cự, cũng không được khóc nháo, đau cũng phải chịu, đợi về rồi ta sẽ xoa xoa cho người là được rồi.” Thanh âm non nớt của Hồng Y vang lên đầy thân thiết, mặc kệ còn bao nhiêu trĩ nộn* vẫn toát ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Ừ, ta biết rồi. Hồng Y cũng thế, phải nghe lời.” Lưu Ly dứt khoát gật đầu.

Hai nam hài đã lâu không cùng ngủ chung, rốt cuộc vẫn là tâm tính hài tử, sợ sệt một hồi lại đùa giỡn được ngay. Hồng Y loi nhoi thọc lét Lưu Ly làm hấn cười lăn lộn, mặt mày đỏ bừng xin tha.

Ngọn nến lép bép, lập lòe ánh sáng.

Lưu Ly đang thở hổn hển, bỗng nhiên khê a lên một tiếng.

“Sao thế?” Hồng Y hỏi.

“Trong lòng mày người có gì đen đen thế?”

“Lông mày á?” Hồng Y nhíu mày, giơ tay sờ sờ quanh lông mày, chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Đừng đụng, để ta xem cho.”

Lưu Ly vươn đầu sát lại, chóp mũi đụng chóp mũi, hần mở tròn hai mắt ngăm ngúa lông mày bên phải của Hồng Y, lại thò tay cạy cạy, một hồi mới phán: “Nốt ruồi nha.”

“Nốt ruồi?”

“Ừ, nhỏ xíu, nằm ngay chỗ khuất nhất trên lông mày, màu vẫn hơi hồng này, người cũng không biết hả?”

“Không biết, soi gương đồng nhìn không có rõ.” Hồng Y bắt đầu hiếu kỳ, chớp chớp mắt: “Hay là mới mọc ra ha?”

“Nốt ruồi mà đòi mọc được hả? Phải là có từ bé rồi.”

“Để ta coi người có không.” Hồng Y vươn bàn tay nhỏ mũm mĩm bắt đầu soát qua soát lại lông mày Lưu Ly, làm hần buồn buồn bật cười, nắm cổ tay Hồng Y lại: “Không có, ta làm gì có.”

Cả hai rôm rả một hồi, tới tận khi nến cháy hết mới bắt đầu chìm vào mộng đẹp.

Hai hài tử khả ái như tuyết ngọc má kè má, ôm eo nhau cùng ngủ say, đến cả bốn cái chân nhỏ cũng mất trật tự gác vào nhau. Ánh trăng theo ô cửa sổ dịu dịu chiếu vào, một màu yên bình.

Sớm hôm sau, ngày mới lên, Lưu Ly dụi dụi mắt, nghe thấy tiếng kéo nước từ bên ngoài vọng vào, hần chống tay ngồi dậy, lay lay Hồng Y vẫn còn say sưa ngủ bên cạnh: “Hồng Y, sáng rồi, dậy thôi.”

“Ngủ nữa~” Cánh tay nhỏ bé của Hồng Y quờ quờ ôm đùi Lưu Ly, miệng hần mơ màng lẩm bẩm.

“Dậy nhanh nào, không bị mắng bây giờ.” Lưu Ly vẫn kiên trì lay lay tiếp.

“Lưu Ly, ta buồn ngủ na~” Bĩu bĩu môi, Hồng Y ngả ngón ngồi dậy, mắt vẫn díp díp lại.

“Nhanh nhanh lên, ta nghe cả tiếng Lý Nhị ca đun nước rồi, nước nóng bùng tới bây giờ đây.” Lưu Ly nhảy xuống giường, cầm y phục xếp ở cuối giường lên, bắt đầu chỉnh tề mặc vào.

“Lưu Ly mặc cho ta đi.” Hồng Y lại nhắm mắt ngả người vào thành giường, lằm nhằm trong miệng.

“Đồ làm biếng này.” Lưu Ly nạt một câu rồi vẫn đỡ Hồng Y ngồi lên, khoác cho hần một lớp áo lót, đang lúc định mặc nốt cho hần lớp áo ngoài hồng sắc thì đột nhiên nghe đâu đó một âm thanh trầm nặng, liền tiếp theo là tiếng hét thất thanh của Lý Nhị ca, vang động khắp tiểu viện.

“Làm sao thế, Lý Nhị ca?!” Cả hai lập tức tỉnh ngủ, nhào ra cửa, đám hài tử trong viện cũng đều bị hoảng hồn, một loạt mở cửa nhìn ra, y phục đũa nào cũng còn xộc xệch.

“Trong... này... a...” Lý Nhị ngồi bệt trên thềm cửa một gian phòng, hai mắt mở trừng trừng nhìn bên trong, miệng hần thều thào không nghe ra câu gì cả.

“Ầm ỉ cái gì hả!?” Tô Giới ở tiền viện có lẽ loáng thoáng nghe được tiếng hét liền khoác thêm một lớp áo ngoài rồi chạy tới.

“Trong kia.” Bộ dạng Lý Nhị như muốn khóc tới nơi, hần thấy Tô Giới thì như gặp được cứu tinh, vừa hỗn hển thở vừa run run chỉ tay vào trong phòng.

Phòng này chính thị là phòng đêm qua Ngưng Phách ngủ.

Tô Giới đột nhiên ngưng trọng sắc mặt, một bước một bước tiến lại.

Đám hài tử cũng bám theo sau hần, nhưng vừa tới cửa phòng lập tức hàng loạt tiếng la thất thanh vang lên.

“Câm mồm!” Tô Giới quay phắt lại, ánh mắt lồ lộ ánh tàn nhẫn, hần vung tay giáng cho hài tử đứng gần nhất một cái tát rồi cạy ghệt quát lên.

Trong phòng, ngay chính giữa, thẳng cửa nhìn vào, thi thể Ngưng Phách lơ lửng dưới sợi dây thừng vắt qua xà nhà. Trước ngực hần treo bốn chữ, nét bút nguệch ngoạc dần trên hai tờ Tuyên chỉ phủ từ cổ xuống bụng.

Thà chết.

Bất khuất.

*thung sơn: dải đất chạy giữa núi, thung lũng giữa núi.

*nhất phệch nhất nại: một nét phẩy, một nét móc (khi viết Hán tự í :”> ~ mình cũng hèm rõ lắm :”>)

*tự thiếp của các danh gia: bản chữ mẫu của những nhà viết chữ nổi tiếng.

*Tuyên chỉ: giấy Tuyên Thành. (loại giấy được dùng để viết hoặc vẽ tranh ở Trung Quốc thời cổ. Giấy Tuyên Thành xuất hiện từ đời nhà Đường và được tiếp tục sản xuất và sử dụng tới bây giờ. Tên gọi ‘Tuyên chỉ’ bắt nguồn từ việc có thời kỳ hầu hết các vùng làm loại giấy này đều thuộc địa phận quản lý của Tuyên Châu phủ.)

*huân hương: xông hương.

*thanh thông: hành xanh.

*Nương: thật ra từ ‘Nương’ là để gọi mẹ hoặc gọi lịch sự một người phụ nữ. nhưng riêng trong bản edit này mình sẽ chỉ để từ ‘Nương’ khi nó mang nghĩa ‘Mẹ’ thôi :) ~ vì theo QT phiên âm Hán Việt, truyện này tác giả gọi ‘Cha-Mẹ’ là ‘Đa-Nương’. nhưng mình ko muốn dùng từ ‘Đa’ nên đã đổi thành ‘Cha’ *v* ~ có điều nghe từ ‘Mẹ’ có vẻ không hợp giọng văn truyện này lắm 8-> ... xì xồ xì xồ tóm lại là ở đây mình xài ‘Cha-Nương’ = ‘Cha-Mẹ’ :”>

~(nói dài dòng xúu vì vụ xưng hô sau này cũng là vấn đề a XD)

*dũng đạo: đường, lối vào.

*tiết y: áo lót.

*trĩ nộn: non nớt.

*

5. Chương 5: Lần Đầu Điều Giáo –

Ngày nối ngày lặng lẽ trôi, mùa xuân đã tàn, những bộ y sam* dày nặng cũng lần lượt bị trút bỏ. Chớm hạ, bạc sam* phiêu dật nhẹ nhàng được khoác lên người.

Trong tiểu viện, Lý Nhị dựng mấy cái giàn cao cho dây nho leo, dần dần dây lá tươi tốt, quần vương vít chằng chịt, che mát hơn nửa khoảng không trong sân. Dưới mỗi giàn nho lại đặt khối bàn đá, thêm mấy phiến ghế ngồi xung quanh; coi như điểm điểm chút cảm giác thư mát, đón ngày hè.

Buổi sáng, trong một gian phòng trống của viện, Tô Giới ngồi bắt chéo chân bên bàn, vừa ăn ít điểm tâm vừa lười biếng liếc nhìn đám hài tử đang luyện khiêu vũ giữa phòng.

Sư phó phụ trách dạy vũ đạo là một nữ tử, nhà chồng họ Lưu, xem bộ nàng ta tầm ba mươi tuổi, lưng ong mềm mại, cốt cách tinh tế, mỗi bước chân, mỗi cử chỉ đều hiển lộ bản lĩnh của một vũ sư.

Nàng nheo nheo mắt nhìn Lưu Ly giữa cả hàng hài tử, chân mày một hồi đã nóng nảy nhú lại, đợi đoạn vũ đạo hoàn thành liền khoát tay gọi Lưu Ly lại gần.

“Người phải thả lỏng ra, đừng quá cứng nhắc thế.” Lưu phu nhân giáo huấn Lưu Ly.

“Dạ.”

“Múa khúc này đi, bộ tử* như cũ, thắt lưng mềm mại thêm một chút.”

Lưu Ly bước lui hai bước, nhẹ nhàng nâng tay, ống tay áo tha thướt rủ xuống, như nước trượt tới khuỷu tay để lộ làn da trắng như ngọc. Cổ tay uyển chuyển xoay động trên không trung, bàn chân bắt đầu di chuyển.

“Chưa được, chỗ này thắt lưng phải linh hoạt hơn nữa, đừng có đỡ ra thế.” Lưu phu nhân rõ ràng đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lưu Ly cắn cắn môi, khuôn mặt hồng hồng, hần ngưng lại một chút rồi bắt đầu uốn uốn eo, biên độ lớn hơn nhiều so với ban nãy.

“Không được, đừng có lắc cứng đờ thế, làm sao cho uyển chuyển tự nhiên, tha thướt mềm mại như nước chảy mới được. Tiếp tục đi.

....

Sai, vẫn sai. Ta nói người nghe không hiểu sao?

Rồi, được rồi. Dừng lại, lại đây.”

Lưu phu nhân lạnh lùng lườm Lưu Ly rồi chợt xùy ra một tiếng cười:

“Người cũng chẳng phải loại công tử con quan, ở đâu ra thói tự ái e lệ kiểu này, khiêu vũ vài bước cũng không xong, rồi sau này trên giường người làm thế nào hả?

Tô lão bản, người nói sao đây?” Lưu phu nhân đột nhiên quay sang phía Tô Giới đang nhàn nhã nhấp trà, cao giọng hỏi.

“Tùy người, đã bảo rồi, giao cho người hết. Chỉ cần đừng làm nó sút sọc gì, người muốn xử sao thì xử.” Thanh âm của Tô Giới từ đầu đến cuối đều lộ vẻ uể oải, hần thờ ơ liếc nhìn Lưu Ly bằng đôi mắt nửa nhắm nửa mở.

“Yên tâm, không hư hụt gì hết.” Lưu phu nhân gạt đầu, thò trong tay áo lấy ra một vật cứng cứng hình chữ nhật rồi mở nắp, nhặt ra một cái kim khâu.

“Nào, lại đây.” Nàng ta ngoắc tay gọi Lưu Ly.

“Cha, Lưu Ly sẽ khiêu vũ thật tốt mà, hần nhất định tập được mà, người tha cho hần đi.” Ngay lúc Lưu Ly dậm chân bước thì Hồng Y đột ngột hướng về phía Tô Giới mà la to, vừa nôn nóng bất an vừa có vẻ sợ hãi, bàn tay nhỏ bé cũng siết chặt lại.

Tô Giới làm như không nghe thấy còn Lưu phu nhân cũng chỉ nhếch môi cười nhạt, nàng ta túm lấy bàn tay nhỏ bé đã lạnh toát của Lưu Ly, một tay cầm kim khâu nhằm lòng bàn tay hần mà đâm thật mạnh.

“Hức...” Nước mắt hần lập tức trào ra, nhưng tiếng kêu đau đớn chưa dám bật ra đã bị dần xuống cổ họng. Bàn tay bị túm kịch liệt run rẩy, năm ngón cứng đờ co quắp lại.

“Nói cho sư phó của các người nghe, có chăm chỉ tập khiêu vũ không?” Tô Giới ôn nhu hỏi.

“Ừm...” Lưu Ly mím miệng, cắn chặt cánh môi, tiếng trả lời cuối cùng chỉ ân ư thoát ra từ xoang mũi.

Lưu phu nhân rút kim khâu ra, vỗ vỗ bàn tay hần, quệt đi giọt máu đỏ tươi vừa rỉ ra: “Được rồi, không sợ, không có vết gì đâu.”

Quệt hàng nước mắt chảy ra vô nghĩa trước mặt những kẻ kia, Lưu Ly bước trở về hàng.

Lại vươn tay, xoay động, uốn éo thắt lưng.

...

Sau hai canh giờ luyện tập buổi sáng, tất cả đều trở về phòng chờ đến bữa trưa.

“Lưu Ly.” Hồng Y từ đằng sau chạy tới, nắm bàn tay nhỏ bé của hần rồi đưa lên môi, xuyết xoa thổi thổi: “Có đau không?”

Lưu Ly lắc đầu, không nói tiếng nào nhưng hai mắt đã ầng ậc nước.

“Người đừng khóc, sau này hảo hảo nghe lời tập luyện, chuyện khác cái gì cũng mặc kệ hết. Ta không muốn người thành giống như Ngưng Phách đâu.” Hồng Y vòng tay ôm cổ Lưu Ly, nhỏ giọng nói.

Ngưng Phách nửa đêm hôm ấy dùng chính sợi dây trói tay hắn để thắt cổ tự vẫn trong phòng. Mới mười hai tuổi, cha từng làm quan đến hàng tứ phẩm, hưởng hết mọi sủng ái của thế gia công tử, rồi cuộc thi thể bị Tô Giới cuộn một mảnh chiếu cỏ, vùi xuống một cái hố tùy tiện đào ngoài thành.

Chúng kiến mãi, tự khắc lở mờ hiểu ra không ít.

Người chết rồi, cái gì cũng không còn. Liều mạng giữ gìn cái gì tôn nghiêm, cái gì nhân cách; kết cục chưa thành được thứ gì cao đạo đã phải vùi thân dưới nắm đất vô danh vô tính.

“Ta biết rồi.” Lưu Ly quệt nước mắt, đôi mắt to tròn mở lớn.

Thứ gọi là tôn nghiêm chỉ thuộc về những người tự do, những kẻ quyền thế. Thứ ấy đối với những người như bọn hắn, hoàn toàn vô quan*.

...

Thời gian buổi chiều là giờ học cầm và viết chữ.

Đến khi ngày ngả về Tây, ráng mây đỏ vẫn rực bầu trời, Hồng Y buông bút lông xuống bàn, xoa xoa hai mắt, chầm một ngọn nến rồi thu lại những bài chép chữ, cầm tất cả sang gian phòng sát cạnh để rửa Lưu Ly cùng đi nộp cho Tô Giới.

Ngày nào vào giờ này Tô Giới cũng ở hậu viện. Trên tiền viện ngoài hắn còn có một người nữa phụ trách quản sự, nên ngoài những lúc có chuyện đặc biệt hắn nhất định phải ra mặt giải quyết thì hầu như đều thấy hắn rảnh rang nhàn nhã.

Gần tới nơi đã thấy có mấy hài tử vừa nộp bài từ trong phòng đi ra, y phục mỏng manh vương theo hương khí nhàn nhạt. Hồng Y nắm tay Lưu Ly bước vào, thấy Tô Giới đang biếng nhác ngồi bên bàn, tay cầm một bài chép chữ, tỉ mỉ đọc.

“Cha, bài để ở đây ạ.” Theo quy củ, nộp bài viết xong chờ Tô Giới ừ một tiếng là bọn chúng có thể rời đi. Có điều hôm nay Tô Giới lại đặt tờ giấy đang cầm trong tay xuống, ngón cái đang đặt ở cầm bắt đầu nhúc nhích mân mê, như thể đang suy nghĩ điều gì.

“Hai người, lại đây. Hết năm là chín tuổi rồi hử, cũng đến lúc rồi đây.” Tô Giới vươn tay xoa nắn khắp người hai hài tử, từ trên xuống dưới, ngón tay chỗ lướt sơ qua, chỗ dừng lại cảm nhận tỉ mỉ.

“Người ở lại, còn người về đi.” Hắn chỉ Hồng Y, rồi chỉ Lưu Ly.

Sắc mặt Hồng Y thoáng cái trắng bệch, đôi mắt vì sợ hãi mà chớp chớp liên tục, yết hầu trượt gấp gáp, hắn khẽ nhếch cánh môi, nhưng lời gì cũng nói không nên.

Lưu Ly nhìn thần sắc Hồng Y cũng hoảng sợ theo, nắm chặt lấy tay hắn, quay lại nói với Tô Giới: “Cha, người... Hồng Y làm sai gì ạ?”

“Đừng sợ, không việc gì hết, rất ngoan ngoan.” Tô Giới khẽ cười, vươn tay ôm lấy Hồng Y, đặt hắn ngồi trên đùi, vỗ vỗ lưng hắn, ôn như dỗ dành như một người cha: “Hồng Y nghe lời như vậy, cha đời nào nỡ thương tổn người. Yên tâm, tuyệt đối không đau đâu.”

Tô Giới vốn tướng mạo diễm lệ, lúc này lại tỏ thêm vẻ ôn nhu, nước da trên mặt vẫn trắng nhợt như tuyết tự nhiên phiểm một tầng hồng sắc, lãnh khí cổ hữu cũng tán đi ít nhiều, thành ra càng tạo cảm giác thân mật hơn. Nhất thời, hai nam hài cứ thế ngây người nhìn hắn, không nói nên lời.

“Ng ngoan, Lưu Ly mấy bữa nữa sẽ gọi một sư phó tới chỉ bảo, giờ người về ngủ trước đi. Yên tâm, ngày mai sẽ trả Hồng Y nguyên vẹn cho người.”

“Người trở về đi, Lưu Ly.” Hồng Y gượng cười, trấn an Lưu Ly.

“Ta...”

“Người về đi.” Hồng Y đột nhiên lớn tiếng.

Lưu Ly đành xoay lưng, nhưng đôi mắt mở to vẫn cố nấn ná nhìn lại cho tới khi đã bước ra ngoài, hắn mới chậm chậm khép cửa phòng lại.

Tinh quang lấp lánh, bầu trời ban ngày trong vắt, thưa mây nên đêm đến ánh sao càng hiển lộ, một mảnh trăng khuyết treo giữa biển sao, mơ hồ lẫn khuất sau những vụn mây mỏng như sương khói, mông mông lung lung.

Tô Giới tiến đến, ngồi xuống bên giường. Chưa vội đụng chạm tới Hồng Y, hần tà tà ngồi tựa ở đó, lim dim mắt, trước sau vẫn giữ bộ dạng lười biếng. Ngọn gió đêm lơ đãng thổi qua, màn sa mỏng nhàn nhạt hồng sắc bên cửa sổ khẽ lay động, tĩnh mịch vô thanh.

Tiếng thở của Hồng Y càng lúc càng gấp gáp, hần đang sợ, đang hoang mang; thậm chí hần trộm nghĩ thà rằng lúc này Tô Giới đã bắt hần tuột bỏ hết y phục, rồi lấy ra thứ đáng sợ vô cùng kia, có lẽ cũng không khiến hần phải bất an, lo lắng đến thế này.

Tô Giới càng bất động thanh sắc, Hồng Y càng thêm run rẩy. Rốt cuộc, hần mở miệng gọi: “Cha.”

Lòng biết chính kẻ đó quyết định dần vặt mình, hần cũng nhịn không thốt lên một tiếng van xin.

Sắc mặt Tô Giới vẫn lãnh đạm, hần hé mở mắt, đôi con ngươi linh xảo lấp lánh, lộ ra nhàn nhạt tiểu ý, tựa như mảnh trăng đang lẫn trốn trên bầu trời: mơ hồ, mị hoặc.

“Lại đây.”

Hồng Y siết chặt nắm tay nhỏ bé, nhích bước lại, cúi đầu không dám nhìn hần.

“Ha ha, không phải sợ. Trông cái mặt bé nhỏ này, trắng bệch cả, hôm nay chỉ dùng cái này thôi, người xem, không sợ đúng không?” Tô Giới rút ra một cây phân thân bạch ngọc từ trong cái hộp dưới gối, trông có vẻ thanh nhỏ, so với ngón tay út cũng không lớn hơn mấy, không hề tạo cảm giác thô kệch, dữ tợn như lần trước nhìn thấy. Chất ngọc bạch sắc, trơn tru khiến thứ này thoát nhìn còn có vẻ ôn nhu hơn rất nhiều, thậm chí khiến người ta nhịn không được nảy sinh hảo cảm, chột nghĩ muốn cầm trong tay tinh tế ngắm nhìn một chút.

Hồng Y lúc này mới khê khê thở ra, ngẩng đầu cười rạng rỡ: “Cha, ta không sợ.”

Tô Giới ngậy người sững sốt, một hồi mới bật ra phản ứng, hần phá lên cười không nhịn được, tiếng cười sáng khoải như phát ra từ phế phủ*. Đôi con ngươi vì tiểu ý mà càng lấp lánh, tựa như vì sao ẩn trốn sâu trong đáy mắt giờ lại phiếm ra ánh hào quang. Hần nhìn Hồng Y bằng vẻ thích thú khó hiểu, hốt nhiên thốt lên một tiếng tán thán cảm khái: “Hài tử này, thực không sai chút nào! Không hề giống những đứa ngốc nghếch mỗi chút mỗi đòi tìm chết, càng không phải hạng ngu nhân vứt bỏ tự tôn mà ham đoạt tiền tài. Niên kỷ còn nhỏ đã hiểu cái gì nên làm cái gì không nên, ta vốn không tin cái gọi là huyết mạch dòng dõi, nhưng xem ra cũng có vài phần xác thực a.”

Tô Giới nói đến đây, thần sắc đã biến đổi, đôi mắt chột u ám, khoe miệng hần nhếch thành một nụ cười lạnh lẽo, tàn ác: “Bất quá, có thể nào rồi cũng phải an phận thấp hèn thôi. Ta thật nóng lòng muốn nhìn cảnh người bị giày vò dưới thân hết nam nhân này tới nam nhân khác.”

Hồng Y niên kỷ non nớt, nghe hần nói một tràng chỉ thấy mờ mờ mịt mịt, có điều thần sắc Tô Giới dưới ánh nền lại phi thường rõ ràng, hốt nhiên biến chuyển khiến thân thể hần co rúm lại, trong chốc lát sợ đến dựng tóc gáy.

Một hồi dùng dằng, Hồng Y đã loáng thoáng hiểu hần ta nhắc tới huyết mạch gì đó hình như có liên quan đến thân thể của mình, nắm tay nhỏ đang siết chặt lại buông lỏng ra, nhưng hần cũng không dám nghĩ chuyện mở miệng hỏi, vì dù hỏi hần cũng sẽ không được trả lời, trái lại có thể chọc giận cha, không chừng còn bị phạt thêm nữa.

Tô Giới nhàn nhàn nhìn Hồng Y đang đứng cúi gằm đầu trước mặt, hần đứng dậy, kéo phẳng lại chăn nệm, hôm nay hần đã cố tình lựa màu chăn đỏ thắm, trên mặt còn thêu dày những bông mẫu đơn đại đoá, vừa sắc sỡ lại dễ rung động mắt người.

Tô Giới đối với phục trang của đám hài tử đều phải đích thân quan tâm. Ví như Hồng Y, song nhân to tròn, đuôi mắt hơi xếch, chờ lớn thêm một hai tuổi nữa, mỗi lần hé mi cư nhiên sẽ là một đôi thủy mâu câu hồn nhiếp phách*; cánh môi so với hài tử khác có chút phiếm hồng hơn, hiện giờ tuổi nhỏ còn chưa thấy sai biệt mấy, chỉ là thoát nhìn ngọc tuyết khả ái, đợi hần đủ tuổi quả bài, một đôi môi như thể nhất định

khiến người ta mới liếc nhìn đã muốn nhón nhọn ruột gan. Tô Giới bao nhiêu năm một tay kinh qua không ít hài tử, tầm ba tuổi trở đi, bất kể tính nết hay tướng mạo, hài tử loại nào hắn chỉ liếc mắt đã tường tận. Từ khi Hồng Y còn rất nhỏ, hắn đã chỉ cho phép mặc hồng y, cả chăn nệm, màn voan, khăn bàn... tất cả đều phải chọn màu đỏ thắm.

Hắn muốn phần diễm lệ, phần yêu mị của hồng sắc ăn sâu vào huyết mạch, ngấm tận cốt tủy Hồng Y từ khi hắn còn là một ấu nhi, rồi cứ thế tự nhiên toát ra theo từng cử chỉ của hắn.

“Hồng Y, nào, cởi y phục ra.” Tô Giới bước lại, rút sợi dây cột búi tóc trên đầu Hồng Y.

Bàn tay bé nhỏ bắt đầu run rẩy đụng vào đai lưng, y phục mùa hè vốn ít, thoát một lượt lụa mỏng và sam y rồi, toàn thân Hồng Y chỉ còn một cái yếm hồng sắc buộc trên cổ.

“Ai~ cái này đừng cởi.” Tô Giới thấy Hồng Y đưa tay định tháo nút buộc sau gáy, chợt nhặt giọng ngăn lại.

“Sao vẫn còn mặc yếm?” Hai năm gần đây hắn đã không để Hồng Y mặc yếm nữa, cơ bản nam hài tử tầm tuổi ấy cũng đều bỏ yếm cả; mà nhìn cái Hồng Y mặc có lẽ hơi nhỏ so với cơ thể, mép vải còn có nhiều chỗ sờn cũ, xem chừng đã sử dụng nhiều năm rồi.

“Ừm... vì quen rồi.” Hồng Y nhỏ giọng trả lời.

“Vậy cũng rất hay.” Tô Giới gật đầu, một tay túm lấy hắn, đẩy ngã xuống giường, nhìn đôi mắt kinh hãi tròn tròn mà cười rộ lên.

Bông mẫu đơn trên chăn lụa thêu tinh xảo mười phần, đường chỉ tinh tế uyển chuyển, màu sắc tự nhiên sống động, vừa ung dung hoa lệ, lại nhuốm vẻ phóng dăng, mê hồn.

Hồng Y cả người vền vẹn chỉ còn một cái yếm, xích lõa nằm trên chăn mẫu đơn, khuôn mặt nhỏ bé trắng ngần đã sớm nhiễm đỏ ửng, vừa khó chịu vừa sợ hãi.

Hài tử hơn tám tuổi, hãy còn rất nhỏ, hướng chi hắn mỗi ngày đều phải uống thứ thuốc ức chế phát triển kia, khuôn mặt nhỏ bé vừa thanh tao vừa thuần khiết, hàng mi mỗi lần chớp động lại hé ra đôi con ngươi trong vắt.

Tô Giới quệt một chút mỡ heo đã chuẩn bị trước, tỉ mỉ bôi lên phân thân bằng ngọc.

“Lật người lại.”

Hồng Y dứt ánh mắt khỏi thứ đáng sợ kia, lại nấn ná nhìn màn sa trên đỉnh đầu một chút rồi khẽ ừm trong họng, hắn bắt đầu nhúc nhích xoay người nằm sấp trên giường, hơi nhích cao hông lên.

“Ngoan lắm.” Tiếng cười khẽ vang lên, liền theo sau là đầu ngón tay trơn trượt dấp dính đụng chạm trên hông hắn, cơ thể Hồng Y theo bản năng khẽ co rúm lại khiến Tô Giới càng cười rộ lên.

Mỡ heo đông bị đem quệt nơi huyết khẩu rồi thoa tròn một hồi lâu, ngón tay Tô Giới cử động rất nhẹ nhàng, khiến Hồng Y vốn rất căng thẳng cũng thả lỏng không ít. Đợi tới khi lồi vào dưới ngón tay nhu nhuyễn xoa nắn bắt đầu mềm mại hé mở, vật thể cứng rắn liền được đặt vào.

Hồng Y rớt cuộc nhẹn không được khẽ rung động, bật ra tiếng rên sợ hãi.

*y sam: y phục.

*bạc sam: áo mỏng.

*bộ tử: bước nhảy (vũ đạo í :”>).

*vô quan: không quan hệ, không dính dáng.

*thủy mâu: con người trong vắt như nước.

*

—

6. Chương 6: Đêm Trường Chưa Dứt –

Cảm giác khẩn trương khiến cơ thể Hồng Y vô thức căng cứng, huyết khẩu cũng co rút lại, sít sao ngăn cản ngoại vật tiến nhập. Không phải phản kháng, cũng không phải cố ý bất tuân, thuần túy chỉ là phản xạ thuộc về bản năng của thân thể khi cảm nhận được bản thân sắp bị thứ gì bên ngoài thương tổn.

Tô Giới thoáng ngừng lại, bàn tay dính đầy mỡ trơn vỗ vỗ trên hông Hồng Y, ý đồ trấn an hẳn, liền sau đó ngọc cụ lại tiếp tục bị nhấn vào cơ thể...

Không chút lưu tình, mạnh tay đẩy sâu xuống bên trong.

Bài xích, co thắt thế nào cũng không thể ngăn cản ngọc cụ tiến nhập, sức lực Hồng Y chẳng được bao nhiêu, huyết khẩu lại bị thoa mỡ trơn trượt... thực sự đã vô pháp chống cự.

Khi ngọc cụ chạm tới điểm sâu kín nhất thì gần như cả cây đã chôn trong huyết động, những nếp gấp xung quanh huyết khẩu theo phản xạ co rút lại, từ từ hút tiến toàn bộ ngọc cụ vào trong.

Bỗng rất nhức nhối.

Lần đầu tiên, bất kể lúc đầu đa tâm chuẩn bị đến mấy, tỉ mỉ đến mấy, động tác có ôn nhu đến mấy... thì cảm giác bị dị vật xâm lấn sâu trong cơ thể vẫn vạn lần bất biến: nóng rát, đau đớn, sự dằn vặt khắc sâu đến không bao giờ quên được.

Đến khi thoáng cảm thấy ngón tay của Tô Giới đã rời đi, nắm tay nhỏ bé vẫn siết chặt của Hồng Y mới từ từ buông lỏng, lúc này hẳn mới phát hiện xung quanh trở nên mờ mịt, trông mắt hẳn từ lúc nào đã bị phủ dày một tầng nước mắt, đỏ ửng một mảnh.

“Đừng nhúc nhích, cứ nằm sắp thế, đợi một chút nữa hẵng dùng lực sắp tiến một chút, kẹp lấy nó.” Tô Giới cầm khăn sát qua tấm lưng đầm mồ hôi của Hồng Y, dịu giọng chỉ bảo.

Hồng Y nhúc nhích gật đầu, hẳn đã nói không nên lời, chỉ ủy khuất cố vùi mặt xuống đệm.

Vừa xong vì quá khẩn trương, toàn thân căng thẳng, hẳn đã sớm tiêu hết toàn lực, giờ trí não bắt đầu trấn tĩnh lại, hẳn mới thấy cả người bủn rủn, mặt nóng bừng lên, tựa như vừa trải qua một trận vui dập kích liệt, thân thể trống trơn không còn chút lực đạo, thậm chí mở miệng nói cũng không đủ sức.

“Hảo hài tử.” Thốt lên một tiếng khen ngợi, Tô Giới đứng dậy tiến lại phía chậu rửa mặt, dùng bồ kết kì cọ bàn tay.

Hồng Y nằm ngoảnh mặt vào tường, một nửa khuôn mặt vùi sắp trong chăn, nước mắt không ngừng trào ra. Hẳn vẫn biết sẽ có một đêm thế này, thế nhưng khi nó thực sự tới... hẳn đột nhiên không thể kìm nén được cảm giác... sợ hãi. Không phải hẳn muốn phản kháng, cũng không phải hẳn đoái hoài tới cái gì tự tôn mà hồng đầu tranh, hẳn chỉ chợt thấy có thứ gì đó đã thay đổi... Đêm hôm nay, có thứ gì đó... tan vỡ.

Hẳn sợ hãi, bất an, nhưng đến tận cùng vẫn không tự tìm được nguyên nhân đích thực. Trong khi toàn thân đã hư nhược vô lực, hẳn chỉ còn biết mượn lệ rơi để phát tiết phần nào. Bên tai hẳn, đột nhiên ư ử vang lên tiếng khóc nghẹn ngào, thê lương của Ngưng Phách ngày đó... Hồng Y gắng gượng chớp chớp mắt, miệng vô thức gọi: “Cha... Nương... Cha... Nương... Cha...”

Thanh âm thoát ra kỳ thực rất nhỏ, nhỏ tới mức đến Tô Giới ở ngay trong phòng cũng không nghe được, thậm chí hẳn hầu như không hề kêu thành tiếng, chỉ là mấp máy môi để luồng khí yếu ớt từ trong cuống họng thoát ra... rồi vô thanh tản mát.

Cũng có nghĩa gì đâu.

Hẳn không giống những hài tử khác, bảy tuổi, tám tuổi, ba tuổi, năm tuổi... bị mua về hoặc bị sung làm quan, kỹ*. Hồng Y từ ngày biết nhận thức đã thấy mình ở đây, tất cả nhìn thấy trong mắt chỉ có độc nhất một khoảng trời đất này. Hồi ức ấu thơ của hẳn luôn luôn là giàn nho leo vắn vít mùa hè, khoảng không lạnh lẽo dày tuyết mùa đông, đến bầu trời trên đầu cũng có bốn cạnh theo bức tường tiểu viện. Ngoài một vài lần hẳn được lên tiền viện, toàn bộ những ngày còn lại đều nói nhau lặp lại ở đây. Hẳn chỉ biết Tô Giới kia bọn hẳn gọi là cha, Lý Nhị ca giúp bọn hẳn nấu nước, làm cơm, còn Lưu Ly là người bạn thân thiết

nhất; ngoài ra tất cả những người khác đối với hắn đều hoàn toàn vô quan. Thậm chí hai chữ “Cha, Nương” bất quá với hắn cũng chỉ là một thứ tên gọi kỳ lạ, xa vời.

Cũng không hiểu vì sao, ngay lúc này, hắn tự nhiên vô thức thốt ra “Cha, Nương”; phảng phất như hai chữ ấy có thể tiếp thêm cho hắn vô tận sức lực, vô tận yên ủi, khiến hắn không còn đau, không còn sợ hãi, không còn khó chịu... Miệng gọi được một lần rồi sẽ không cách nào ngừng lại được, cứ mãi như thế lẩm nhẩm, hết lần này tới lần khác... cho đến khi thoát lực ngất đi.

....

Ngày hôm sau, giờ tập khiêu vũ thường lệ buổi sáng, Hồng Y phát sốt hầm hập, không có mặt; Tô Giới cho phép hắn được nghỉ ngơi một ngày.

Đến trưa Lưu Ly tập vũ đạo xong, miếng nước cũng chưa kịp uống, vội vội vàng vàng chạy về xem Hồng Y, nắm bàn tay nhỏ bé của hắn mà sụt sùi khóc.

Hồng Y vốn cũng ủy khuất, nhưng thấy hắn khóc lại cố sức hít một hơi, nhịn nước mắt của chính mình lại, le lưỡi pha trò: “Coi nà, ta có sao đâu nà~ Hôm nay tự nhiên lại được nghỉ cả ngày nha.”

“Ta... người.. cha...”

Hồng Y phì cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vì cơn sốt mà hồng rực, hắn vẹo đầu vẹo cổ, giả bộ thắc mắc: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì a?”

Lưu Ly mặc cỡ cười theo, cảm giác căng thẳng vừa xong cũng giảm đi không ít, nhưng hắn vẫn nôn nóng hỏi: “Người bị thương sao? Có chảy máu không? Cha có làm đau người không?”

Hồng Y hồn nhiên vỗ vỗ bên giường, kéo Lưu Ly ngồi xuống bên cạnh: “Không sao đâu, không bị thương gì hết. Cha rất cẩn thận, cũng không bị chảy máu tí nào. Lần sau tới lượt người, đừng sợ quá na, một chút thôi là xong rồi.”

“Nhưng người bị ốm rồi.” Lưu Ly cúi đầu, khổ sở nói.

“Có khi vì hôm qua ra nhiều mồ hôi quá, lúc sau không lau ngay, lại quên đắp chăn thôi. Không sao mà, đến mai là ta cùng luyện vũ với người được rồi.” Hồng Y chững chạc an ủi Lưu Ly, lại làm bộ người lớn xoa xoa đầu hắn.

“Ừa.”

“Hôm nay người khiêu vũ không có bị phạt chứ?”

“Không có, hôm nay Lưu sư phó còn khen ta nữa.”

Hai hài tử cứ thế ngồi trên giường trò chuyện, mãi đến khi Lý Nhị ca đẩy cửa phòng bưng cơm vào, chúng mới nhận ra cái bụng đã biểu tình âm ỉ, nhất là Hồng Y từ sáng còn chưa ăn tí gì.

Mở nắp thực hộp, bên trong có hai bát cháo, bốn món rau, một đĩa nhỏ cao điểm*, hai quả táo, một chùm nho. Ngày nào cũng vậy, cơm luôn phải nấu nhão thành cháo loãng mới cho bọn chúng ăn; thức ăn, ngoại trừ mỗi tháng một bữa ngoại lệ, còn lại rất ít có món mặn; nói chung đám hài tử thường xuyên ăn nhất là rau xanh và trái cây. Như hài tử bình thường, đến tuổi này là đương thì phát triển, hai ba bát cơm đầy có khi ăn còn chưa no; ngược lại ở đây bọn chúng đã quá quen với khẩu phần thể này, cơm dẻo, mần thầu hay các loại thịt cũng vĩnh viễn không còn thích ứng được nữa.

Ăn trưa xong, Hồng Y uống thuốc, thiu thiu muốn ngủ, hắn dùng dằng đòi Lưu Ly ở lại nên rốt cuộc hai hài tử lại cùng nằm trên giường, ôm cổ nhau, mặt đối mặt say sưa ngủ.

Xuân đi thu về, mùa theo mùa tuần hoàn trôi qua.

Giàn nho leo trong viện đã bị dỡ hạ, Thất Nhã lâu mua thêm một mảnh đất phía sau, mở rộng phía Bắc hậu viện. Tô Giới sai người đào một hồ sen trên phần đất ấy, quanh hồ trồng đôi rặng liễu, lại chuyển đến nhiều phiến đá lớn, đặt rải rác xung quanh.

Mùa xuân, đứng bên bờ thả xuống hồ ít vụn bánh ngọt một hồi sẽ thấy đàn cá con khuấy động mặt nước trời lên, tranh nhau thức ăn. Mùa hè, ngồi dưới giàn nho leo, nghe lao xao tiếng ve, nhấm nháp vị chua ê ẩm của chùm nho tím. Ngày thu, bồn hoa trăm loại giữa sân, khai khai lác lác*, diễm lệ phong lưu. Đông về, lại xoa xoa hai tay, tựa cửa đứng trông bụi tuyết la đà rơi rụng.

Thời gian mãi miết trôi theo dòng.

Lúc này đã vào tầm cuối hạ, chớm thu, qua nửa năm nữa là Hồng Y tròn mười hai tuổi. Mấy năm qua, tình cảm giữa hần và Lưu Ly càng thêm khăng khít, tựa hồ đôi bên đều đã coi người kia như người thân thiết nhất trên thế gian mà mình có thể tin cậy, nương tựa.

Mười hai tuổi, chính là thời điểm quả bài thích hợp nhất đối với tiểu quan. Trước ấy, khó tránh còn quá nhỏ, các phương diện đều chưa đủ hoàn thiện; mà thêm ít năm nữa, thân thể dần nảy nở, luận hình thể lẫn dung mạo đều có phần thái quá.

Tầm tuổi này, dáng người mềm mại, làn da non mịn, khuôn mặt thanh thuần diễm lệ, nam nữ khó phân. Bởi vậy hầu hết tiểu quan đều nhân thời kỳ này bắt đầu quả bài, ngoại trừ một số ít tư chất quá kém, mười tuổi, thậm chí bảy tám tuổi đã bị phá cục*, còn lại hầu tử được chính nghi bát kinh* đào tạo, đều chờ đến mười hai tuổi, trước tiên khoa trương loan báo danh tính một hồi, rồi ra mặt biểu diễn tài nghệ đôi lần để khách nhân sơ kiến, thưởng thức; cuối cùng mới công khai định ngày phá cục. Nếu như dung mạo đủ xinh đẹp, khí chất đủ mị nhân, ngân lượng kiếm được trong một đêm khả dĩ có thể trang trải được phí tổn sinh hoạt mấy năm đã qua.

Qua một đêm mưa, chút khí nhiệt rơi rớt của ngày hè đã không còn bóng dáng. Ngày hôm sau, sắc trời vẫn còn âm u, không gian phẳng phất nhuốm sắc thu, lạnh, ẩm ướt. Mặt hồ sen mang màu xám xịt ảm đạm của bầu trời, mà đàn cá vẫn tung tăng bơi vòng, thỉnh thoảng lại quẫy đuôi, lấp ló ngoi lên mặt nước.

Trên con đường rải đá mới sửa sang lại, sau rặng liễu già úa vàng ử rử, thấp thoáng thấy bóng một thân ảnh hồng sắc đang đứng.

Lưu Ly vẫn vận một thân bạch y, thanh lệ xuất trần, đôi môi phấn nộn khê cong lên, cười khúc khích rảo bước về phía có cái bóng đồ thẫm. Gần tới nơi, hần kiễng đầu ngón chân, rón rén bước, ráng tiếp cận thân ảnh hồng sắc mà không gây tiếng động nào.

Đang định lấy hơi hét vào tai người kia một tiếng, một thân hồng sắc đã đột nhiên quay phắt lại, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười tinh quái thoát cái đã dí sát vào mặt hần, kết cục thay vì dọa được người, Lưu Ly lại bị dọa hết hồn, hét toáng lên một tiếng, lảo đảo lui mấy bước mới đứng vững lại được.

Hồng Y nhìn bộ dạng phát hoảng của hần, nhin không được cười đến ngả ngón vào gốc liễu bên cạnh, không hiểu hần đứng đây từ lúc nào mà mái tóc và cả vai áo đều đã thấm đẫm hơi nước ẩm ướt, trên hàng mi dày còn đôi hạt nước nhỏ xíu, lóng lánh vương đọng. Đôi thủy mâu ướt át càng được tô đậm nét diễm mị, động lòng người, ánh nhìn phẳng phất giống như một con nai con bị hoảng sợ, long lanh trong vắt, đặc biệt khiến cho người ta muốn nâng niu, sủng ái.

Hần vẫn vận một thân hồng y, làn da trắng mịn, non mềm, ngũ quan* vạn phần tinh xảo, đôi mắt tròn hơi xếch, vẻ thanh thuần đối lập với nét quyến rũ hòa quyện vào nhau, đặc biệt là đôi môi nhỏ nhắn, hồng hồng diễm diễm, phỉm chút hơi nước ướt át.

Lưu Ly bật cười nhìn hần, vuốt vuốt ngực, bĩu môi hỏi: “Người làm sao biết ta tới?”

“Ta đang ngắm hồ nước a, người còn chưa xấp tới thì trong hồ đã thấy bóng người rồi.”

“Thế mà còn làm bộ không biết.”

“Không giả bộ sao dọa người được?” Hồng Y cười toe toét, giọt nước vương trên mi mắt lác xuống má, tựa như một giọt lệ mới ứa ra.

“Người sao lại đứng ở đây, từ hồi nào thế này? Ướt hết cả người rồi.” Lưu Ly túm tay hần, trừng mắt một cái rồi mạnh tay kéo hần đi về phía dãy phòng.

Hiếm lắm hôm nay mới được nghỉ một bữa, Lưu Ly ngủ đã mất mới dậy, qua phòng bên tìm thì đã không thấy bóng dáng Hồng Y.

Không biết hấn đã đứng ở đây bao nhiêu lâu mà cả người từ đầu tóc đến y phục đều thấm đẫm sương sớm, Lưu Ly xưa nay tính tình ôn hòa mà lúc này cũng phải nóng nảy, giận dữ, bàn tay nắm cổ tay Hồng Y cũng vô thức gia tăng khí lực.

“Lưu Ly, đau mà.” Hồng Y miệng kêu đau nhưng ý cười trên mặt vẫn nhàn nhạt không mất.

Vào trong phòng, Lưu Ly mới buông tay, rót một chén trà nóng đưa cho hấn, lại lấy khăn khô xoa xoa tóc cho Hồng Y, miệng liên tục căn nhắc: “Trời lạnh, không nghe ta tới lúc nhiễm phong hàn cho biết, lúc ấy đừng có tìm ta nha.”

“Rồi mà, ta biết sai rồi mà.” Hồng Y kì kèo xin lỗi, lại kéo tay Lưu Ly để hấn ngồi xuống bên cạnh mình.

Ngoài cửa, mưa bụi vẫn lất phất rơi, ngồi trong phòng nhìn bên ngoài chỉ thấy một màu xám mịt mờ, phẳng phất cảm giác lụi tàn thê lương, thiên địa trong khoảnh khắc chỉ còn lại màn tro trầm ám, nuốt trọn không gian.

Hai người uống vài ngụm trà nóng, thân thể ấm lên một chút, Lưu Ly mới hỏi: “Người đang lo lắng chuyện phải quải bài phải không?”

Đêm qua, Tô Giới nói chỉ trong vòng vài tháng nữa, hai người bọn họ sẽ chính thức quải bài. Mấy ngày nay trên tiền viện đã bắt đầu rỉ tai những khách nhân thường lui tới về tài mạo của hai người, dần dần chuẩn bị tiếng tăm cho việc ra mắt.

Lưu Ly hỏi rồi mà Hồng Y cũng không trả lời, hấn chỉ kéo ống tay áo, ngón tay mân mê xoa mu bàn tay mấy hôm trước vừa bị đâm kim thêu, ánh mắt vô thức nhìn móng lung.

Mấy vết kim lần này là bị Tô Giới đâm, bọn họ phạm lỗi, mặt không thể đánh, thân thể càng không đụng chạm được, rốt cuộc muốn vĩnh viễn bảo trì toàn thân nõn nà, không tì vết, sứt sẹo thì chỉ dùng kim đâm là tốt nhất. Nhất là đâm vào bàn tay; mu bàn tay, móng tay, hay lòng bàn tay... bất luận chỗ nào đâm vào cũng là đau thấu tim gan, thập chỉ liên tâm*, câu ấy có lẽ đại khái để chỉ thứ đau đớn này đây.

Hôm ấy, Lưu Ly cũng không hiểu Hồng Y làm sai chuyện gì, chỉ thấy Tô Giới đẩy cửa bước ra, gương mặt lạnh lẽo vô cảm, bỏ về tiền viện. Trong phòng, Hồng Y cảm lạnh ngồi bên mép giường, hai cổ tay lật lên, run rẩy kịch liệt, trên tay còn nhìn thấy những lỗ kim đâm dày đặc, thậm chí trong đầu móng tay cũng có một vết hồng ngân thật dài. Lưu Ly không dám tưởng tượng nỗi đau đớn kinh khủng đến mức nào, hấn chỉ biết quỳ xuống bên giường, nâng bàn tay Hồng Y, im lặng rơi lệ.

Tô Giới hầu hết thời gian đều giữ vẻ ôn nhu hòa hoãn, điều kiện duy nhất là phải tuyệt đối nghe lời hấn, mà Hồng Y luôn luôn nghe lời, nên từ nhỏ đến lớn số lần bị phạt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thật không hiểu vì sao hôm ấy Tô Giới tung hê hết tất cả các loại dáng bộ diêm lệ, ôn hòa, khiến khí tức lạnh lẽo không chút che giấu toát đầy xung quanh hấn. Hồng Y không nói gì cả, Lưu Ly cũng không bức ép hấn, chỉ để ý thấy từ sau hôm ấy, ngày thường Hồng Y nhìn thấy Tô Giới không còn gọi hấn là ‘Cha’ nữa, chỉ một mực ‘Tô lão bản’.

Tô Giới mỗi khi nghe được ba chữ ấy, khóe miệng tự nhiên nhếch lên một nụ cười nhạt, tràn ngập ý giễu cợt, nhưng Hồng Y hoàn toàn mặc kệ, hấn bắt tỉ bất hàng*, tuyệt không đổi giọng.

Lưu Ly xem thái độ Hồng Y cũng đại khái minh bạch vì sao hấn không muốn gọi Tô Giới là ‘Cha’ nữa, ‘Cha’ không chỉ là một tiếng gọi, mà hình như còn đại diện cho một thứ tình thân không ai có thể khinh nhờn. Tô Giới là lão bản, hấn nuôi dưỡng bọn họ, giáo dục bọn họ thành người như hôm nay, khả dĩ gọi hấn bằng tất cả mọi danh xưng, duy độc một tiếng ‘Cha’, không thể gọi.

Tô Giới luôn rất tự phụ, không cho phép bất cứ ai chống đối hấn, nên không hiểu hôm ấy Hồng Y làm thế nào để khiến hấn đồng ý cho đổi cách gọi. Hoặc có thể hấn chưa từng đáp ứng, mà Hồng Y cũng không chịu thỏa hiệp.

Đương lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên Hồng Y mở miệng, hướng đôi con ngươi trong suốt, sáng lấp lánh nhìn Lưu Ly, mỉm cười nắm tay hấn: “Không việc gì, ta không sợ, cũng đâu phải hài tử mới bị mua về, ta còn lâu mới nháo loạn âm ỉ đến khó coi na~ Lưu Ly cũng đừng nháo, chờ tới lúc chúng ta quải bài, nhất định phải khiến tất cả bọn họ kinh ngạc trầm trồ na.”

Lưu Ly không hiểu vì sao, rõ ràng lời Hồng Y nói ra có vẻ rất cao hứng, ngữ điệu cũng thật vui vẻ, mà hần vẫn cảm nhận được mơ hồ bi ai... Vừa gượng gượng cười, đã chợt phát hiện một giọt nước mắt không thuộc về mình lặng lẽ rơi trên mu bàn tay.

*quan, kỹ: tiểu quan, kỹ nữ (‘sung làm quan, kỹ’ có lẽ ý nói trường hợp gia đình hoặc bản thân mắc tội gì đó rồi bị xử phạt phải vào thanh lâu làm tiểu quan, kỹ nữ chứ ko phải bị hoặc tự ý bán thân. từ ‘sung’ là từ của bản gốc, tớ giữ nguyên na :”>)

*cao điểm: bánh ngọt, bánh điểm tâm.

*khai khai lạc lạc: này là từ láy, ‘khai’ là nở, ‘lạc’ là rơi rụng. tớ hiểu ‘khai khai lạc lạc’ là hoa bông nở bông tàn, lúc nào cũng rất có sức sống (^^ đây là cảm giác cá nhân nah~).

*phá cúc: ‘cúc’ là hoa cúc í *O* ~ mà hoa cúc ở đây ý chỉ cái gì chắc ai cũng biết há *v* ~ nên ‘phá cúc’ = mất trinh tiết -_- .

*chính nghi bát kinh: nghiêm chỉnh, quy củ (ý nói tiểu quan được đào tạo ‘xịn’ :”>)

*ngũ quan: các bộ phận trên gương mặt.

*thập chỉ liên tâm: mười ngón tay liền với tim.

*bất ti bất hàng: không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo.

7. Chương 7: Nào Phải Nữ Nhi –

Lưu Ly mấp máy môi, ngập ngừng một hồi mà nói không nên lời, kỳ thực hần cũng không biết lúc này nên nói gì mới phải. An ủi ư? Khích lệ ư?

Hần nắm bàn tay Hồng Y, siết chặt, đôi con ngươi trong vắt rưng rưng lấp lánh, hồi lâu sau, lại cúi đầu, khe buông tiếng thở dài.

Có lẽ khí trời âm u, ẩm ướt cũng khiến lòng cả hai thêm sầu muộn, Lưu Ly đứng dậy bước tới bên cây cỏ cầm, ngón tay khẽ gảy dây đàn, dạo vài nốt từ khúc* mới học mấy ngày nay.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, liền tiếp theo đã thấy Lý Nhị đẩy cửa ra, rón rén lách vào, hần cười hì hì nhìn hai hài tử, lại đưa ngón trỏ lên môi “Xuýt~” một tiếng.

Hần lôi một bọc nhỏ trong áo ra, vẫn gói bằng tấm khăn, giở ra bên trong là ít bánh bột các loại, còn có cả hai cái bánh gạo nữa.

Sự xuất hiện của Lý Nhị khiến tâm tình hai hài tử cũng thoải mái hơn nhiều, cả ba cùng ngồi bên bàn, vừa ăn vặt vừa nói chuyện phiếm.

“Hôm nay ta lên tiền viện nghe có người nói chuyện về Hồng Y nha!” Lý Nhị ăn một viên ô mai Hồng Y bày ra, hí hửng nói.

“Nói chuyện gì?” Đôi mắt đen nhánh xinh đẹp của Hồng Y thoáng gọn sáng.

“Nói người xinh đẹp a, còn nói người khiêu vũ thật là giỏi a, rồi còn nói chi chi mà... ày... chi mà...” Lý Nhị vò vò đầu, nhớ mãi không ra lúc ấy người ta dùng cái từ gì, hần đành cười trừ: “Ày, đại để là nói người đẹp, còn cả Lưu Ly nữa a, cũng khen cả Lưu Ly nữa.”

Lý Nhị chợt ngừng đầu, lăm bầm vẻ khó hiểu: “Người nói xem, trước giờ các người vẫn xinh đẹp như vậy a, sao chả thấy ai nói chi a. Giờ các người cũng chưa có lên tiền viện a, làm nào ai cũng biết vậy ta?”

Hồng Y nhăm nhăm bánh gạo, thực ra hần cũng không phải rất thích ăn, chỉ là thức ăn hằng ngày không bao giờ có bánh củ, đều là Lý Nhị len lén để dành mấy cái rồi đem cho bọn hần. Vừa máy móc nhăm nuốt, trong lòng hần cũng minh bạch, những chuyện kia hần là Tô Giới ở tiền viện thông qua mấy người trong lâu mà rỉ tai cho khách nhân, cứ như vậy miệng truyền miệng, chẳng mấy chốc tin tức ngày tháng nào, ở

lâu nào có một hài tử thế này thế kia ra mắt sẽ lan đi rất nhanh. Kiểu tạo tiếng tăm này luôn đòi hỏi phải được bắt đầu trước khi quải bài vài tháng, vì thành lớn như vậy, không tuyên truyền kha khá thời gian, sao có thể đảm bảo ai ai cũng biết. Huống hồ, chính nhờ thời gian ấy lại càng kêu gọi được trí tò mò của nhiều người, cái lối tên tuổi khơi khơi nhưng mãi vẫn chưa được thấy chân diện mục thế này, đợi tới lúc chính thức ra mắt, chỉ cần trang điểm cầu kì, gảy một khúc nhạc hay khiêu một điệu vũ thì chắc chắn mười hài tử ra mắt phải có đến tám người sẽ ‘bán’ được đêm đầu tiên với giá khá cao.

Hồng Y mỉm cười: “Người ta còn nói chuyện gì nữa không?”

Lý Nhị ngẫm nghĩ một chút rồi chợt vỗ đùi, hưng phấn nói tiếp: “Họ còn nói cả chuyện nhi tử của Minh chủ võ lâm nữa nha, nghe ra có rất nhiều người đề cử hần trực tiếp kế thừa ngôi Minh chủ, cơ mà hần lại cự tuyệt. Nghe nói công phu rất cao siêu, nhưng mới đây tân cử Minh chủ không hiểu sao hần lại không nguyện ý làm, mà tuổi cũng còn trẻ lắm, nghe đâu chưa tới ba mươi a.” Có vẻ không khí sôi nổi khi đám người trên tiền viện đàm luận cũng bị lầy qua Lý Nhị, hần hùng hồn kể chuyện cho hai hài tử như thể hần cũng vừa mới gặp qua nhân vật nọ.

“Nga, tuổi còn trẻ vậy sao, là người giang hồ sao?” Cả Hồng Y lẫn Lưu Ly đều quanh năm bị nhốt trong tiểu viện, đối với tin tức bên ngoài hoàn toàn mù tịt, chỉ có thể nghe chuyện thuật lại rồi đoán đông đoán tây.

“Phải a, giang hồ nhân sĩ*, nghe đâu còn thành hôn với một công chúa nha.”

“Công chúa nào cơ, là nữ nhi của đương kim Hoàng đế á?”

“Cái này...” Lý Nhị cũng là nghe người ta nói, lại chẳng đến đâu đến đâu nên ấp úng không trả lời được.

Hồng Y cũng không chấp, hần chẳng qua trong bụng phiền muộn, muốn nghe kể chuyện phiếm thôi; lại hỏi tiếp: “Lý Nhị ca, người ở tiền viện còn nghe được cái gì nữa không?”

“Để ta nhớ coi a~ Ày, có rồi, còn nữa a, cơ mà chuyện này các người đừng kể ra ngoài a, phải cẩn thận nha. Ta nghe được mấy người đó thảo luận cái chi mà đương kim Thái tử và Nhị Hoàng tử đang tranh giành nhau làm Hoàng đế, nháo dữ lắm.”

“Hoàng đế bộ không phải Thái tử mới được làm sao?” Lưu Ly cũng hiếu kỳ, hỏi chen vào.

“Mẫu thân của Thái tử mất rồi, cơ mà mẫu thân của Nhị Hoàng tử vẫn còn đương, lại còn có rất nhiều thân thích nữa.” Lý Nhị hoa chân múa tay kể: “Đông thân thích là hơn đứt rồi, Thái tử chỉ có một mình, không ai trợ giúp hần a.”

“Nga, thì ra là vậy.” Hồng Y gật đầu, kỳ thực hần thấy lời Lý Nhị ca nói như là có chỗ nào không đúng lắm, nhưng hần nghĩ không ra là gì. Dù sao bọn họ cũng chưa từng ra khỏi viện, đối với những chuyện này toàn biết qua sách vở hay nghe người khác kể lại, nên chỉ hiểu đại khái mà thôi.

Lý Nhị miệng nói, tay cứ thế mò xuống cái khăn lót bánh trên bàn, Hồng Y cười tinh quái, chặn tay hần lại: “Lý Nhị ca, người còn nói đem bánh cho chúng ta ăn, này giờ đều một mình người ăn sạch sẽ này.”

“Nga, hắc hắc, xin lỗi a~” Lý Nhị gãi đầu cười hì hì, vội rút tay lại.

Lưu Ly cũng bật cười theo, nhón một cái bánh bột đưa cho Lý Nhị: “Lý Nhị ca, Hồng Y chọc người thôi, nhiều như vậy chúng ta căn bản ăn không hết mà, người đừng cái gì cũng nghe hần rồi bị hần bắt nạt nha.”

“Không sao, các người giữ lại ăn đi, hồi này trời lạnh rồi, để cũng không sợ hư đâu. Ta lúc nào muốn ăn chả được, các người thường ngày cũng đâu có đâu.” Lý Nhị ngó nhìn bên ngoài rồi kéo vạt áo, nói: “Ta phải về tiền viện thôi.”

“Lý Nhị ca, cái này cho người.” Hồng Y cầm túi ô mai trên bàn rồi dúi vào tay Lý Nhị.

...

Đêm hôm đó, Tô Giới từ tiền viện xuống, trên mặt vắng vất ửng hồng; đã nhiều năm không gặp bộ dạng này ở hần. Hần tuổi tác cũng lớn, bất luận da dẻ hay thân hình đều không còn đáp ứng được yêu cầu, hiện nay hần cơ bản cũng chỉ đảm đương phụ trách, quản lý; rất ít khi đích thân tiếp đãi khách nhân, trừ phi có người đặc biệt mến mộ hoặc là trường hợp hần vô pháp khước từ. Nhưng mấy năm gần đây đều rất ít khi

thấy hần xuất hiện trong bộ dạng này, thành ra mấy hài tử đứng ngây người nhìn một hồi mới kịp phản ứng.

Hần có lẽ đã uống chút rượu, trên mặt lộ ra nụ cười mơ màng, xương cốt đã mềm nhũn nên vừa đẩy cửa vào đã xiêu vẹo ngồi vật xuống bằng ghế, uể oải tựa lưng vào thành ghế, con mắt lim dim híp lại, tiếng thở hào hển khe khẽ. Nút buộc đai lưng lỏng lẻo trễ tràng, lớp tiết y bên trong xộc xệch làm lộ ra phần cổ bầm đầy những vết hồng hồng, tím tím phi thường lộ liễu. Hần nhìn đám hài tử trước mặt, đôi mắt hẹp dài hấp háy mở, vẫn còn diễm lệ, mỹ nhân.

“Bữa nay, ta bỗng dưng nghĩ ra một cách này rất hay, sẽ khiến các người càng xinh đẹp, càng hấp dẫn người nhà.”

Nắc lên một tiếng vì hơi rượu, hần đưa tay che miệng, cười cười nói tiếp: “Ta muốn các người xỏ lỗ tai.”

Một câu nói xong, đám hài tử lập tức ngẩng đầu nhìn hần, không dám tin vào tai mình.

Điều thuộc về luân thường đạo đức tối thiểu, cũng coi như tri thức phổ thông này, dù có bị nhốt ở đây cả đời bọn chúng cũng hiểu được: xỏ lỗ tai, tuyệt nhiên là chỉ nữ nhân mới làm. Bọn chúng cho dù là tiểu quan, là đồ chơi cho nam nhân chẳng nữa, nhưng nói đến kì cùng, vẫn là nam nhân.

Mấy đứa nhỉnh nhỉnh tuổi mới bị mua về lập tức phản ứng có chút kịch liệt, tức giận trừng mắt nhìn Tô Giới, siết chặt nắm tay, mặt đỏ ửng cãi: “Cha uống say rồi.”

“Ta không có say, ta rất tỉnh táo, ta biết ta đang nói cái gì a. Ta muốn các người xỏ lỗ tai, đeo khuyên. Hôm nay ta đã nghĩ qua rồi, để các người đeo so với đám nữ tử chắc chắn hiệu quả tốt hơn.” Tô Giới lè nhè nói, thân thể cũng không bớt ngả ngớn, hần xòe ra trong tay một nụ khuyên tai, hồng sắc, mài từ đá thạch lưu thành hình giọt lệ, bề mặt có vô số góc cạnh tinh tế, phản xạ ánh nền tán ra những tia hồng lấp lánh quang mang.

“Nhìn xem, đẹp a, yên tâm, cũng không đau đâu, dùng hạt đậu* xát một hồi là được, rất nhanh thôi.”

“Ta không xỏ lỗ tai, ta đâu phải nữ nhân, chỉ có nữ nhân mới xỏ thôi.” Một hài tử lớn gan mở miệng.

“Nga, vì sao?” Tô Giới nắm lại nụ khuyên tai trong lòng bàn tay, nhu hòa hỏi hần.

Hài tử thấy hần có vẻ không tức giận, mới dám nói tiếp: “Ta là nam nhân, không phải nữ nhân, chỉ có nữ nhân mới xỏ lỗ tai, ta thấy cha ta cũng không có, chỉ nương có thôi.”

“Hảo, người lại đây.” Tô Giới nheo mắt cười, ngoắc tay gọi hần lại.

Hồng Y rút cuộc không nhịn được, bàn chân đã khẽ động, nhưng Lưu Ly lập tức kéo tay hần, len lén lắc đầu, ý bảo hần đừng vội manh động, cứ xem tình thế đã.

Hài tử kia tầm mười một tuổi, cá tính đều đã định hình, nhưng Tô Giới vì rất vừa ý làn da toàn thân màu mật ong của hần, so với màu da trắng nõn của các hài tử khác thì có vẻ đẹp khỏe khoắn, sống động hơn, cũng là một kiểu đặc sắc nên vẫn quyết định đưa hần về hậu viện dạy dỗ.

Hài tử bước đến gần, Tô Giới vươn tay vuốt vuốt mặt hần, lại cầm nụ khuyên tai ướm ướm vào tai hần rồi nghiêng đầu ngắm nghía một hồi: “Cũng không tệ, xỏ tóc xuống càng đẹp, cứ xỏ lỗ đã, không bắt người nhất định phải đeo khuyên.”

Hài tử này mới bị mua vào ít lâu, còn chưa hiểu rõ tính khí Tô Giới, thấy thái độ hần ôn hòa, lại vừa cười tủm tỉm vừa nói liền nghĩ hần đã bỏ ý định, đâu ngờ hần cứ nhiên làm như không biết, vẫn ngoan cố bắt bọn chúng xỏ lỗ tai theo ý mình.

Hài tử nhất thời tức giận, há miệng cự cãi: “Ta không xỏ, người thích thì đi mà tự xỏ.”

“Nga.” Tô Giới hấp háy đôi mắt còn phủ mờ hơi nước, khước miệng nhếch một nụ cười biếng nhác, bật ra một tiếng thờ ơ. Ngay lúc hài tử kia len lén thở phào một hơi thì hần bắt thần ra cước, đá trúng ngực hần.

Tiếng kêu đau đớn nặng nề vang lên, rồi lại quanh quẩn run rẩy trong cuống phổi, tựa như tiếng chuông đồng, thanh ngân thật lâu không tiêu tán.

Hài tử kia nháy mắt đã ngã ngửa ra đất, miệng thở khò khè, hai mắt trợn trắng, một đứa trong đám hài tử đứng quanh đó kêu ré lên, sợ đến ướt nước mắt.

“Không được đụng vào nó.” Có mấy đứa định xúm lại xem sao liền đã bị Tô Giới lạnh giọng nạt, quả nhiên không ai dám nhúc nhích nữa.

Hài tử bị đá mặt đã bắt đầu đỏ bừng, miệng há rộng ngáp ngáp, qua một hồi lâu, tới khi hầu như đám hài tử đứng đó đều cho rằng hắn sắp tắt thở, thì hắn đột nhiên hộc ra một hơi thở mạnh khiến ai nghe thấy cũng phát run, không đành lòng nhìn thêm khắc nào nữa. Không được ai giúp, hắn chỉ biết hai tay ôm cổ họng, vật vờ trở mình gượng dậy, rồi vắn quỳ rạp trên mặt đất, nôn thốc nôn tháo.

Tô Giới cũng chẳng phải người luyện võ, đến giờ thân thể cũng sớm đã hư nhược nhiều, bất quá mới quá ba mươi, còn đương tuổi tráng niên nhưng lực đạo so với người bình thường vẫn thua sút rất nhiều. Nhược bằng hôm nay bị một hài tử ba mươi tuổi bình thường đá một cước như vừa rồi, hài tử kia tám chín phần chắc chắn mất mạng.

Một hồi vật vờ rồi cuộc hắn cũng hồi hồi lại, nằm phịch xuống mặt đất lạnh lẽo, vừa ho vừa suyễn, thanh âm nghe thấy thật muốn mủi lòng.

“Ta nói cho các ngươi hay, hảo hảo mà nghe.” Tô Giới nhấp một ngụm trà thắm giọng rồi nói tiếp: “Thế gian này chỉ có ba loại người: nam nhân, nữ nhân, và tiểu quan.”

Hắn cười nhạt mấy tiếng, con ngươi tối tăm quét qua từng hài tử trong phòng, thỏa mãn nhìn bọn chúng đứa cúi gằm mặt, đứa bắt đầu run rẩy.

“Đừng tự coi mình là nam nhân, các ngươi đến tận gốc rễ cũng không còn là nam nhân rồi, mà cũng chẳng phải nữ nhân, các ngươi còn vô dụng hơn nữ nhân.

Còn muốn tử tế sống ở đây thì ngoan ngoãn mà nghe lời ta, đừng mơ tưởng ngày nào đó tự chuộc thân rồi ra ngoài chọn vợ sinh con, mệnh ấy không có phần các ngươi đâu. Đã vào đây thì không được phép mơ hồ những sự khác nữa, an phận mà học cho giỏi cách hầu hạ nam nhân cho ta.

Đã nghe rõ chưa?!”

Tô Giới vút cao thanh điệu, giận dữ quát lớn.

Tất cả hài tử đứng đó đều cúi gằm mặt, nghẹn nghẹn trong cổ họng bật ra mấy tiếng: “Nghe rồi ạ.”

*từ khúc: khúc nhạc, bản nhạc.

*giang hồ nhân sĩ: người giang hồ.

*dùng hạt đậu xát: cái này là cách nữ nhân Trung Quốc thời cổ xỏ lỗ tai, đầu tiên khử trùng kim bạc bằng cách hơi lửa, sau đó lấy hai hạt đậu đặt ở trước, sau phân thân tai (vị trí muốn xỏ lỗ) xát xát, từ từ mạnh dần tới khi máu ở vị trí đó tản đi hết, tạm thời tê liệt cảm giác (như kiểu thuốc tê ha *O* ~), lúc đó mới bắt ngờ dùng kim bạc đâm xuyên một lỗ. Đầu kim buộc chỉ đỏ, đâm thủng lỗ xong kéo chỉ qua lỗ luôn. Chờ máu ngừng chảy sẽ thay chỉ bằng một cọng lá trà (+_+ hoặc là cái nhánh lá, tớ cũng ko hiểu lắm, ở mình là cọng cuốn chiếu :”>).

8. Chương 8: Ngày Sớm –

Không còn một ý kiến phản đối nào nữa, trong gian phòng âm u ánh nến, hai hạt đậu tương, một cây kim khâu, xỏ lỗ tai cho tất cả đám hài tử. Sợ chỉ thô được tiếp tục xỏ vào, ngăn cái lỗ liền lại, Tô Giới xắn tay làm cho từng đứa một.

Hồng Y khẽ sờ sờ lên cái phân thân tai đang phát nhiệt nóng rực của mình, thậm nhử cũng không sao cả, không cần vì những thứ này mà chọc giận Tô Giới.

Đêm hôm ấy, Hồng Y giật mình choàng tỉnh giữa giấc ngủ mơ hồ, hần ngồi dậy trên giường, miệng hỏn hển hơi không khí. Ngoài cửa sổ, gió thu đã về, những tán cây vươn cao trên tiền viện như khắc từng đường nét âm trầm vào bóng đêm u ám, vài cành trụi lá lắc lư loạng choạng theo gió, phiêu phiêu động động.

Nén đã sớm tắt, trong phòng chỉ phủ trùm một màu tối đen, Hồng Y lại nằm xuống, kéo kéo chăn lên, vùi cả mặt xuống dưới, không dám hé đầu ra. Rất nhanh, dường như ít ỏi dưới lớp vải bông khiến hần nghẹn thở, cả mặt muốn nóng bừng, lúc này hần mới chịu quay người nằm đối diện với tường, vén chăn để lộ ra đúng phần mũi và miệng, tiếng thở gấp gấp khe khẽ thoát ra, hần tiếp tục nhắm chặt hai mắt, thân thể cứng nhắc nặng nề chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Ngày hôm sau, Tô Giới không để Hồng Y đi luyện khiêu vũ buổi sáng mà gọi hần vào phòng mình.

Nhìn nụ cười quen thuộc trên mặt Tô Giới, Hồng Y biết hần muốn làm gì. Hần vừa cởi y phục vừa thăm suy đoán, gần đây nhiều buổi tối hần đều phải mở rộng hậu diện, rồi bị nhét vào bên trong một dị vật và phải chịu đựng như vậy ngủ một đêm, sáng hôm sau mới được rút ra. Có điều lần này không hiểu sao lại bị gọi vào ban ngày.

Hồng Y mặc dù vẫn không lý giải được nhưng cũng không hỏi nhiều, đối với Tô Giới Hồng Y luôn tuyệt đối nghe lời, vì vậy hần một lời cũng không nói, im lặng cởi hết y phục rồi ngồi ghé vào mép giường.

Sớm nay, trời trong như vừa được gội rửa, màn sa hoa lệ bên cửa sổ cũng được cuốn lên, ánh nắng mai tràn ngập gian phòng, lung linh ướm trên lớp men đồ gốm và những rèm tơ lụa, lại khe khẽ đậu xuống thân thể xích lô của Hồng Y, khiến làn da trắng của hần cũng như lấp lóe quang mang.

Tô Giới không làm như mọi khi: thoa mỡ heo đông quanh huyết khẩu sau đó tiến hành mở rộng rồi dùng phân thân bằng ngọc từ từ nhấn vào trong; thay vào đó, hần điềm nhiên quan sát thân thể Hồng Y, đầu ngón tay vươn tới sờ rấm trên người hần, từ cổ xuống tận gót chân; nương ánh nắng mai mà tỉ mỉ thăm dò từng chút từng chút một. Một hồi sau, tựa hồ không phát hiện điểm khuyết tật gì, Tô Giới nâng người Hồng Y dậy, lật hần nằm ngửa lại.

Hồng Y trần mình, có chút bứt rứt, dù từng *** trước mặt Tô Giới nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên phải nằm đối diện với hần thể này.

Tô Giới căn bản không để tâm đến thái độ của Hồng Y, hần hơi nhồm lên, con mắt chăm chú quan sát dưới ánh nắng hạ sáng rõ, nhìn từ đầu tới chân một lượt, rốt cuộc, ánh mắt hần dừng lại giữa hai chân Hồng Y.

Hài tử qua nhiều năm bị ức chế phát triển, ngọc hành nhỏ bé hồng phấn non nớt, nhu thuận an tĩnh úp sấp một chỗ, đến lông tơ cũng chưa mọc, Tô Giới nhìn qua một hồi rồi mở miệng hỏi: “Đã thấy nó trưởng thành lên lần nào chưa?”

Hồng Y lắc đầu.

“Tuổi này là được rồi.” Tô Giới điềm nhiên buông một câu.

Hài tử trong viện đều đến tầm tuổi này sẽ chịu phá cục, tuy nói hậu diện được điều giáo kỹ lưỡng là có thể khiến khách nhân vui vẻ, nhưng nếu phía trước cũng dùng được, khách nhân sẽ càng cao hứng hơn.

Tuổi này kỳ thực cũng còn hơi nhỏ, bất quá chỉ cần chịu kích thích và được chỉ dẫn đúng cách, đứa nào rồi cũng nhanh chóng xuất tinh, nhờ thế tự khắc sẽ cảm nhận và hiểu được cảm giác dục tình.

Đầu ngón tay Tô Giới lười biếng khẽ đặt trên eo Hồng Y, như có như không thoáng ve vuốt thoáng rời đi, cứ thế khiêu khích khơi gợi; ban đầu Hồng Y còn kiềm chế được, qua một hồi lâu, cơ thể hần đã nhận không được bắt đầu khẽ run lên, một luồng khí khô nóng bức bối từ đầu lan truyền trong thân thể, hần vô thức vịn vịn thắt lưng, tránh né sự đụng chạm của những ngón tay kia. Tô Giới lập tức giữ hai vai hần lại, ôn nhu nói: “Đừng nhúc nhích.”

Hồng Y cắn chặt hàm răng, kiệt lực kìm nén cảm giác muốn vùng dậy bỏ chạy, hần trần mình nằm yên trên giường, để mặc Tô Giới đùa giỡn.

Tô Giới cúi đầu, tỉ mỉ nhìn thân thể Hồng Y, làn da đã phỉm một tầng hồng sắc nhàn nhạt, phẳng phất tựa như màu cánh hoa đào, như mỹ nhân vừa bước khỏi bồn nước nóng, toát ra tình sắc mê mị không cần nói bằng lời. Tô Giới nhếch môi cười, trước đây đều là ban đêm, dù thấp nền cũng chỉ nhìn thấy đường nét

mờ mờ, giờ nhân ban ngày xem tinh tế một lượt, cư nhiên lại thu được thành quả không ngờ. Hấn nhìn Hồng Y tuy thân thể đã bắt đầu run rẩy nhưng phần giữa hai chân vẫn một mực an tĩnh nhu thuận, hấn nhú mày, ngón tay càng khê ve vuốt xuống bụng dưới.

Hồng Y cắn môi, cổ không hé răng, cả người hấn lúc này đều nóng rực bức bối, phảng phất như một loại quái thú ẩn sâu trong huyết quản vừa giạt mình thức tỉnh, cảm giác ngọt ngào hỗn loạn bủa vây xung quanh khiến hấn càng lúc càng bất an nhưng thủy chung không thể tự tìm được đường khả dĩ phát tiết, nhiệt độ vẫn tiếp tục cao dần, Hồng Y khó chịu đến mức cả người đã phủ một lớp mồ hôi lấm tấm.

Đầu mày Tô Giới càng lúc càng nhú chặt, bụng tự hỏi không lẽ tuổi này vẫn còn quá nhỏ?!

Bàn tay hấn đổi hướng, nhắm tới hai hạt hồng đậu, ngón tay chạm tới rồi bắt đầu miết nhẹ, lực đạo khinh nhu, tinh tế ve vuốt. Tô Giới đã điều giáo qua không ít hài tử, những việc này đối với hấn đã quá quen thuộc, hấn biết rất rõ chỉ cần thực hiện một vài động tác nhẹ nhàng là đủ khiến đứa nhỏ tiết ra. Động tác vờn nghịch khi nhấn khi xoa của hấn khiến đầu Hồng Y càng lúc càng vấy vùng mãnh liệt, ngứa hấn ra sau, yết hầu còn chưa hiện rõ trượt gấp gấp, hàm răng cắn chặt môi dưới rốt cuộc đã nhịn không được phải nhả ra, tiếng rên rỉ bất lực vụt thoát ra khỏi cánh môi vừa hé mở, đôi con ngươi trong sáng từ lúc nào cũng bị phủ mờ bởi một màn sương dày.

Nhưng vẫn không ăn thua, gần một canh giờ trôi qua, trán Tô Giới cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi mà phía dưới Hồng Y vẫn úp sấp, không một động tĩnh.

Đầu mày Tô Giới đã nhú chặt lại, hấn thả tay ra, đứng dậy một lát rồi trở lại với một cây lông ngỗng mỏng mảnh trong tay, thứ lông tơ rất mềm, cầm lên nó sẽ dễ dàng lay động theo hơi thở phả ra, mà khi chạm vào vùng da ít nhạy cảm cũng hầu như không có cảm giác. Rất ít hài tử miễn cưỡng tới mức phải dùng đến cây lông ngỗng này, đã nhiều năm Tô Giới không cần đến nó, giờ hấn giữ chặt phần đầu cây lông ngỗng giữa những ngón tay rồi bắt đầu xoát qua lại trên người Hồng Y.

“A...” Hồng Y đột ngột nẩy cong người, không còn đủ sức kêu trọn tiếng.

“Ha ha, tốt.” Tô Giới lại dè vai hấn xuống, gương mặt tràn trề ý cười, đám lông tơ bạch sắc mảnh li ti theo bàn tay hấn trượt từ cổ xuống ngực, qua rốn rồi tới bụng dưới khiến Hồng Y hào hển thở dốc, tiếng rên rỉ ngắt quãng lẩn quẩn trong khoang miệng. Rất nhanh... hấn căn bản không thể tiếp tục dè nén được nữa, một thanh điệu đột ngột bật ra, vừa khàn khàn yếu ớt lại mang âm sắc trong trẻo niên thiếu đặc trưng; tiếng kêu như cùng lúc khiến toàn thân hấn chấn động, bụng dưới thoáng chốc vô thức thắt chặt lại.

Lông tơ chạm tới giữa hai đùi, mơn man rà khắp bốn phía, vừa tỉ mỉ vừa kiên nhẫn, nhân thần Hồng Y đã mê mị, khí lực toàn thân cạn kiệt, hấn mềm nhũn nằm trên giường, trước mắt chỉ thấy vệt đen vệt trắng, mơ hồ cảm thấy một luồng nhiệt nóng rực đang tụ dồn về bụng dưới.

Khiến hấn hoang mang, rồi lại khiến hấn dần dần minh bạch.

“Chờ tới ngày người quả bài, ta sẽ để người bán được giá cao nhất, thực là một thân thể thượng hạng.”

Lỗ tai Hồng Y ong ong lên, hấn mơ hồ nghe ra trong giọng nói của Tô Giới ngoài sự hưng phấn vì món lợi tiền tài trước mắt còn phảng phất một thứ khoái cảm khó hiểu.

Một hồi sau, cảm giác lạ lẫm khiến thân thể Hồng Y đổ mồ hôi nhễ nhại, mỗi lần khê dời ánh mắt lập tức sẽ thấy phía trước mình, thứ ở nơi bụng dưới đã dựng thẳng lên, ác cảm lập tức ập tới, hấn lại gượng ngược mắt lên đầu giường, yết hầu trượt gấp gấp, toàn thân thoát lực đến ý thức cũng đã muốn lịm đi, đầu nhúc nhối như vừa bị thứ gì đập mạnh... hấn chợt nghĩ phải chăng lúc chết cũng chính là cảm giác này? Thế nhưng Tô Giới vẫn tuyệt không để tâm tới lời van xin ngừng lại của hấn, huống chi, miệng từ lâu đã không thể nói nên lời nữa.

Hấn nhắm mắt lại, vừa mơ hồ nghĩ mình sắp buông rơi thân thể thì bên ngoài đột nhiên truyền vào một tràng tiếng đập cửa rất nhỏ, vật trong tay Tô Giới lập tức rơi đi, Hồng Y thở hắt ra một hơi rồi ngắt lịm.

“Ai?”

Người gõ cửa không trả lời mà trực tiếp đẩy cửa vào, Tô Giới nhìn thấy hấn, lập tức chỉnh trang vẻ mặt, thu liễm thần sắc. Hấn đặt ngay thứ trong tay xuống, tới mồ hôi trên trán cũng không buồn lau, vội vã

khom người cúi chào: “Tham kiến...”

“Miễn.” Người kia khoát tay ngăn hần lại.

“Lần này có việc gì cần phân phó vậy?”

“Ừm, chủ nhân muốn người tiến hành sớm vài ngày, tình hình bên kia có chút biến động. Nữ nhân kia lo lắng sinh bệnh nặng, nam nhân gần đây bắt đầu gia tăng tìm kiếm, nhất định phải làm xong xuôi trước khi hần phát hiện manh mối.” Nam tử vừa xuất hiện mặc áo vải màu tro, thoạt nhìn dung mạo phổ thông nhưng vì cặp mắt mà lộ ra thân phận không tầm thường, hần nói rất mơ hồ, tên người cũng không đề cập mà chỉ dùng nam nhân, nữ nhân ám chỉ.

Tô Giới quay lại liếc nhìn Hồng Y đã kiệt sức ngất đi, gật đầu: “Cho ta thêm chút thời gian, ta sẽ tiến hành nhanh lên, chủ nhân còn dặn dò thêm gì không?”

“Không có, người hành sự cẩn thận.” Nam nhân nói xong, không đợi Tô Giới trả lời, nhanh chóng mở cửa, điểm nhẹ mũi chân phi vút qua tường biến mất.

Tô Giới ngồi lại bên giường, tay chống má nhìn gương mặt đỏ hồng của Hồng Y, trên trán hần mồ hôi ướt đầm, tóc bết thành búi, cánh môi cũng bị cắn sưng đỏ, tuy niên kỷ còn nhỏ đã toát ra vẻ mỉa mai hoặc dị thường, xem ra, dáng vẻ này nếu không khiến người càng thương yêu thì ắt chỉ chọc kẻ khác càng có cảm giác muốn giày vò, chà đạp. Ánh mắt Tô Giới bất chợt rã rời, như vừa nhớ tới điều gì, toàn thân hần bắt đầu run rẩy, hần vươn tay áo quạt khô mồ hôi trên trán Hồng Y rồi kéo lại chăn cho hần.

Đoạn, thở dài, ra khỏi phòng.

9. Chương 9: Thân Bất Do Kỳ –

Thời gian qua rất nhanh, Hồng Y cả người ướt đầm, mồ hôi thành giọt nằm trên giường, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên màn sa trên đầu, hần nhớ tới những từ ngữ ví von về thời gian trôi qua từng đọc trong sách vở: chớp mắt thoáng qua, thoáng năm thấm thoát, bóng câu qua song cửa, thạch hỏa quang âm,... còn rất nhiều nữa, khi đọc qua ý tứ vẫn hiểu bất quá ý nghĩa còn chưa rõ ràng, đến giờ, hần dường như đã hiểu được cảm giác của người nghĩ ra những câu chữ kia, mà cũng minh bạch hàm nghĩa chân chính của chúng.

Cái ngày đó, mỗi ngày một cận kề, gần tới mức tay chưa vươn ra đã muốn chạm tới. Hần vừa nghĩ đến đây, tim đã đập dồn dập.

Hần không thể níu kéo thời gian trôi chậm một chút, lại chậm thêm một chút.

Một tiếng ho khẽ vang lên bên cạnh xen vào dòng suy nghĩ của hần, ngược mắt sang đã thấy Tô Giới cười ôn nhu, chìa ra một chén nước ấm. Vừa qua điều giáo một chập, cả người Hồng Y mồ hôi nhễ nhại, giờ nếu không uống nước chỉ sợ chóng mặt không nổi.

Có nhích động thân thể bủn rủn, Hồng Y đỏ bừng sắc mặt, mái tóc ướt đầm, vô lực tựa vào đầu giường nhận lấy chén nước.

Vô luận chịu qua bao nhiêu lần, tựu chung vẫn là thống khổ, phía sau bị nhồi nhét căng cứng khiến hần đau đớn vô lực, còn phía trước tê nhói như kim châm làm toàn thân hần hừng hực khô nóng, khó nhịn bất kham. Hoàn toàn không có cực lạc như lời Tô Giới, mỗi lần thể xác đạt tới cao trào, cảm giác hần nhận thức được chỉ là khoái cảm cường liệt đến thô bạo, vượt xa sức chịu đựng của thân thể.

Hần không muốn nói cho Tô Giới, vì điều người đó muốn chỉ là phản ứng của thể xác hần, chỉ cần làm sao cho hần giống như những kẻ khác, có phiếm hồng, có thở dốc, rên rỉ, trần trọc mê loạn rồi cuối cùng là tiết xuất ra.

Nếu đã thế, những cảm giác đích thực này, mình mình biết là được, một khi nói ra, biết đâu hần ta sẽ lại nghĩ ra những biện pháp mới cực đoan hơn, sỗ sàng hơn, khiến hần bất lực và thống khổ hơn chỉ để kích thích thân thể hần.

Hồng Y nhắm mắt lại, khẽ quạt giọt mồ hôi vừa chảy vào mi mắt, hần thở nhẹ một hơi, rốt cuộc dần vật ngày hôm nay cũng qua.

Ít nhất có thể nghỉ ngơi một ngày đêm.

Tô Giới kéo lại chăn, tránh cho hần cả người đầm mồ hôi dễ nhiễm phong hàn, lại rót thêm một chén nước đặt ở đầu giường rồi mới ra khỏi phòng. Hần cũng không quá vội vã, nếu mỗi ngày đều bắt chịu điều giáo, với một hài tử nhỏ như vậy mà nói, chắc chắn sẽ chịu không nổi, đến ngày quải bài mà thân hình tiều tụy, chỉ còn da bọc xương tuyệt đối không bán được giá cao.

Hai ngày một lần, đến bữa chỉ ăn khẩu phần nhỏ được nấu từ những nguyên liệu tốt nhất, bỏ thêm nhiều loại dược liệu bổ thân thể và dưỡng nhan*; chịu cùng chế độ sinh hoạt này như Hồng Y còn có Lưu Ly. Hai hài tử phẩm chất tương đương, Tô Giới vẫn đang suy xét nên để chúng ra mắt cùng lúc hay cách nhau vài ngày, làm sao cho hấp dẫn được càng nhiều khách nhân.

Những tháng cuối cùng, hài tử sắp được chuyển lên tiền viện không cần tiếp tục học tập như trước, căn bản vì mỗi ngày chịu điều giáo xong, hầu như chúng đều hư nhược hai chân, đứng dậy không nổi, qua ngày hôm sau may ra mới hồi phục khí lực. Cũng như Hồng Y, Lưu Ly bị điều giáo bởi một sư phó khác, mỗi lần sau một ngày nằm bẹp trên giường, hai đứa luôn cùng nhau ra hồ sen ở hậu viện, ngồi trên thảm cỏ ven bờ, cảm nhận một chút không khí ngoài trời.

Khí chất Lưu Ly không giống Hồng Y, gương mặt hần cũng mang vẻ đẹp thanh lệ, trong sáng nhưng so với Hồng Y luôn toát ra vẻ quyến rũ pha lẫn nhiệt hỏa như sắc hồng thì hần lại có phần an tĩnh mỹ hảo của bạch sắc tinh khiết, Tô Giới cư nhiên cũng dựa theo cảm nhận này mà giáo dục hần từ nhỏ, tất thấy đồ dùng y phục của Lưu Ly đều là màu ngọc bích, màu trắng, và màu xanh nhạt.

Hôm nay, trời thu mát mẻ, hai hài tử cùng ngồi trên cỏ nghỉ ngơi, nụ khuyên thạch anh trong suốt trên tai Lưu Ly đón nắng lấp lánh, phản chiếu tới mắt Hồng Y. Hồng Y hơi nheo mắt lại, duỗi hai cánh tay rồi lẩn người nằm nhoài trên cỏ. Bãi cỏ đã có nhiều chỗ úa vàng, bất quá vẫn còn rất dày và êm ái, nằm đây tắm mình trong ánh dương quang ấm áp khiến Hồng Y khoan khoái thở dài một hơi, đoạn cũng lúi Lưu Ly nằm xuống.

“Nè~” Hồng Y gọi.

“Ừ?”

“Người nói xem, vào tiền viện rồi, tụi mình còn được chơi chung mỗi ngày không?”

“Ta... ta cũng không biết, chắc là được thôi, làm việc xong, khách nhân đi rồi là tụi mình chơi chung được chứ.”

“Chứ nếu ngày nào cũng có khách nhân thì sao?”

Lần này Lưu Ly cũng không biết đáp thế nào, bọn hần bây giờ lần nào cũng phải nghỉ ngơi trọn một ngày thân thể mới hồi phục, đến khi lên tiền viện, nếu ngày nào cũng có khách nhân hại bọn hần cả người đau nhức, căn bản đâu còn sức ngồi dậy chơi bởi gì nữa. Nghĩ đến đó hần tự nhiên thấy uể oải, khẽ cúi đầu, không biết phải nói sao.

“Nghe nói có mấy người xấu lắm, còn đánh người ta nữa.”

“Ừ, ta biết rồi.” Lưu Ly gật đầu, nhỏ giọng nói.

“Người có được dạy phải làm thế nào không?”

“Có học rồi.”

“Có phải lại nhẫn nhịn chịu đựng, rồi cười thật tự nhiên, tỏ vẻ thật thoải mái, để khách nhân tiếp tục, rồi làm sao để thư giãn, làm sao để xuất ra?”

“Phải rồi.”

“Ừm, Tô lão bản cũng dạy ta như vậy.” Hồng Y ngắt một nhánh cỏ, vôn vê giữa những ngón tay, một lát sau lại hỏi: “Vậy người nói xem, nếu như đau thực là đau, cười không nổi thì phải làm sao bây giờ?”

“Thì phải luyện tập thật nhiều thôi, cha đã chỉ người tập chưa?”

“Ừ, có, bảo ta mỗi ngày nhìn vào gương để tập. Cơ mà gương thấy cũng mờ mờ, ta nhìn không ra mình cười thành cái dạng gì hết, bắt quá cười cho hần xem hần nói chưa được. Muốn ta luyện tập nhiều nữa, đến chừng nào khoe miệng khê động tự nhiên sẽ thành nụ cười khiến cho điên đảo thần hồn mới được. Như thế, vạn nhất gặp phải khách nhân cục cằn, dù bị đánh chửi đau đớn cũng vẫn cười được.”

Ngữ điệu Hồng Y rất nhẹ nhàng, phảng phất thản nhiên như thể đang nói về một chuyện chẳng liên quan đến mình. Lưu Ly nghe xong cũng không hề kinh sợ, hần gật gầu, ừ hử một tiếng, trong miệng còn lẩm bầm câu gì không rõ, cuối cùng hần vươn tay ôm lấy cổ Hồng Y.

Hồng Y xoay người lại để Lưu Ly ôm hần được thoải mái hơn một chút.

Bầu trời biêng biếc hầu như không tìm thấy một gợn mây trắng, không trung chỉ còn là một màu xanh mê mải, những tia sáng nóng ấm chiếu xuống khiến thân thể mệt mỏi rã rời của hần cảm thấy thật khoan khoái. Hồng Y lười biếng kéo ống tay áo Lưu Ly, trải trên cổ làm gối đầu, đoạn cũng vươn tay ôm lấy cổ Lưu Ly, thậm chí cứ thế này tự nhiên cũng không quá khổ sở.

....

“Dậy thôi, các người cảm lạnh mất.”

“Dậy mau a.”

“Dậy dậy nào~”

Hồng Y bực bội huơ tay, hần đương ngủ say, chỉ cảm thấy như có con ruồi từ đâu vo ve bên tai.

“Dậy nào, Hồng Y.” Lưu Ly đã tỉnh giấc, mơ màng một hồi nhìn Lý Nhị ca ngồi xổm trước mặt, bộ dạng lo lắng kéo kéo y phục bọn hần.

“Làm sao~?” Hồng Y hấp háy mắt, hần hần động động nhìn hai người kia, đầu đau ghê gớm.

“Gió lên rồi, các người ngủ ở đây không sợ bị lạnh rồi nhiễm phong hàn hử?” Thật hiếm thấy Lý Nhị cù mì chất phác hôm nay phát hỏa, bắt quá tuy về mặt nóng nảy nhưng hần cũng chỉ biết đứng giậm chân giậm cẳng.

“Xin lỗi, Lý Nhị ca.” Hồng Y thành thật chịu tội.

Lý Nhị thoáng cái ngậy người, bỗng dưng thấy hơi mắc cỡ, xoa xoa ót rồi ngoác miệng cười. Hồng Y trước nay thích nhất cự cãi hần, hai bên om sòm não loạn một chút, lần này chưa gì đã vội xin lỗi tự nhiên khiến hần không biết làm sao.

Cả ba cùng trở về phòng Lưu Ly, Lý Nhị chủ động tới nhà bếp bưng lên một siêu nước nóng rồi rót lấy hai chén đưa cho hai hài tử.

Hai đứa nhỏ đã không còn ưa cười đùa như trước nữa, mấy ngày gần đây Lý Nhị cũng cảm thấy điều đó, hần cũng không hiểu rõ vì sao, chỉ mang máng nghĩ dường như có liên quan đến việc bọn chúng sắp lên tiên viện. Lý Nhị cũng chẳng có mấy tài cán, hần cơ bản không biết phải làm sao, chỉ lo lắng nhìn hai hài tử, việc hần làm được, cũng chỉ là đem cho chúng vài thứ ăn được mà thôi. Nghĩ đến đây, Lý Nhị vỗ đùi một cái, quả quyết nói: “Được rồi.”

Hai đứa nhỏ nhất tề quay lại nhìn hần.

“Đêm nay ta sẽ mang cho các người ít đồ ăn ngon. Trên tiên viện mới rước được một vị sư phó mới về nấu bếp, ngon lắm, mấy bữa bọn họ ăn còn dư, ta nếm thử rồi, so với hồi trước ngon hơn nhiều. Để đêm nay ta lấy cho các người bánh Thủy Tinh Phù Dung hần làm, vừa mềm vừa ngọt ngọt, mà trông trong như củi vãi, lại còn sáng óng ánh hơn nhiều.” Lý Nhị khoa chân múa tay, muốn cho hai hài tử vui vẻ lên chút ít.

“Ừa, hay lắm, cảm ơn Lý Nhị ca.” Hồng Y ban nãy bị nhiễm gió lạnh, có chút nhức đầu, giờ ngồi một lát mới thấy đỡ, hần uống hai miếng nước nóng, gật đầu đáp.

Mấy ngày nay, đồ ăn thức uống đều bị Tô Giới quản lý chặt chẽ, ngoài chén thuốc, cháo hoa và rau xanh, còn lại thức ăn có thịt hay bánh điểm tâm thịnh soạn trước kia được ăn đều bị hần cấm cả. Hồng Y nghĩ

ngợi một chút, lại hỏi: “Lý Nhị ca, người lấy được đồ ăn tối cho chúng ta được hả? Ta muốn ăn một cái đùi gà.”

Đùi gà là món rất khó mó tới, thường thường mỗi lần khách nhân ăn bỏ thừa lại hầu như đều bị đám tiểu tư, nha hoàn dọn dẹp bếp núc chia nhau hết, chứ nói gì tới món nguyên vẹn chưa bị ai ăn qua. Bất quá Lý Nhị nhìn hai đứa nhỏ một hồi, quả quyết gật đầu: “Hảo, nhất định ta sẽ mang cho.”

“Ừa, phiền phức Lý Nhị ca rồi.” Hồng Y nhoen cười.

Ngày thông thả ngả về Tây, vòm trời từ từ đỏ xám, ráng chiều quét ngang chân trời, khắp mặt đất, những chỗ lọt được vào tầm mắt đều vãi đầy một màu cam vàng ảm đạm, mà tí xa vẫn nguyên một vệt vàng rực nùng đậm, yếu ớt tỏa hào quang.

Giàn nho chính giữa viện còn chưa kịp đón bỏ, bóng đỏ lướt thướt theo vầng dương muộn, lúc nghiêng ngả lúc xiêu vẹo, cuối cùng tiêu ẩn giữa mặt đất tối đen.

Vòm trời đêm bắt đầu lập lòe ánh sao, một ngày trời trong trẻo, đêm đến tự nhiên trắng sáng vàng vạc, sao điểm bạc trời.

Hồng Y nằm trên giường đọc sách, chẳng có việc gì để làm, chỉ còn biết đọc sách cho qua thời gian. Tối nay ăn hai chén cháo hoa nhạt nhẽo, một đĩa rau xanh cả muối ăn cũng không được nêm, giờ hắc đương tưởng tượng đến đồ ăn ngon lát nữa Lý Nhị mang tới cho, vừa lúc bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa sổ, chỉ có hai tiếng rồi im bật.

Hồng Y vội nhảy xuống giường, chạy ra trước cửa sổ, quả nhiên đã thấy Lý Nhị lấp ló đứng đó, cẩn thận nhìn quanh tứ phía; những hài tử khác cả ngày tập luyện mệt mỏi đã sớm ngủ say, Tô Giới cũng đã lên tiền viện, giờ này còn thức giấc, đại khái chỉ còn Hồng Y và Lưu Ly.

Chạy vội ra mở cửa, Hồng Y lôi kéo Lý Nhị vào trong nhưng hắc lắc đầu, vẫn đứng tại chỗ rồi lôi từ trong ngực áo ra một bọc nhỏ, Lưu Ly lúc này cũng từ gian phòng bên cạnh qua, món gói trong bọc là thứ Lý Nhị gọi là bánh Thủy Tinh Phù Dung, trong suốt lấp lánh tựa như hạt thạch anh bạch sắc trên tai Lưu Ly, Hồng Y hớn hử nhận lấy cái gói, chuẩn bị gọi Lưu Ly cùng ăn.

“Còn nữa đây, chờ ta đi lấy.” Lý Nhị lại đứng lên, cẩn thận nhìn tứ phía rồi rón rén nhón chân đi ra phía cửa ngách.

Cửa ngách là đường duy nhất thông giữa hậu viện và tiền viện, Lý Nhị ban nãy lấy được đùi gà và một ít đồ ăn ngon khác ra trước tiên chỉ dám giấu tạm trong rừng trúc bên ngoài, sợ có ai trông thấy, đến giờ hắc mới đưa bánh điểm tâm tới trước.

Ban đêm, so với ban ngày lạnh hơn nhiều, hai hài tử đứng chờ ở cửa đều mặc mỗi một lần áo mỏng, lạnh run người, mà Lý Nhị vẫn chậm chạp chưa trở lại.

“Không thì bọn mình đi xem thử xem.” Hồng Y đề nghị.

Cánh cửa ngách kia Tô Giới từng ra lệnh nghiêm ngặt, trừ phi được hắc cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được tự ý qua. Hồng Y nghĩ ngợi một chút, tự nhủ mình cũng đâu phải muốn bỏ trốn, chỉ là đi xem Lý Nhị ca thể nào thôi, nghĩ một hồi cũng không để tâm nữa, hắc kéo tay Lưu Ly cùng ra ngoài.

Ngoài cửa ngách cũng không phải đã được thấy ngay trời đất bao la sáng sủa, bất quá chỉ có một con đường hẹp thật dài, hai bên mọc đầy tre trúc cùng vài loại cây khác; vừa ló đầu qua cửa, hai hài tử đã loáng thoáng nghe thấy tiếng quyền cước đấm đá cùng tiếng van xin lao xao.

Còn đương do dự đã thoảng nhận ra tiếng cầu xin vọng tới tựa hồ là của Lý Nhị ca, hai hài tử cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, vội vàng nhắm hướng ồn ào chạy tới.

“Người muốn chết a, tính hù chết ông nội người a!” Người nọ vừa chửi mắng vừa đá loạn, thân thể xiêu vẹo tỏ rõ hắc đã uống không ít rượu, hướng chân đá cũng không đâu vào đâu, khổ nỗi hắc ta thân thể to khỏe, chân tay cường tráng nên mỗi cước đá ra đều hại Lý Nhị đau đớn cuộn người, khổ sở van xin.

Hồng Y dù sốt ruột cũng không dám hàm hồ lớn tiếng gọi, chờ tới khi chạy đến ngay cạnh hắc mới phần nộ mắng: “Thả hắc ra!”

“Thả ra...” Người nọ hung hãn quay ngoắt lại, nhưng lập tức nói không nên lời, hai con mắt đục ngầu vẫn đầy tia máu trợn trừng nhìn chăm chăm vào Hồng Y và Lưu Ly vừa đến, hần kìm không được nuốt nước bọt ực một tiếng.

Trăng sáng mây thưa, gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần trong suốt của hai hài tử dưới ánh trăng mông lung mờ ảo... xinh đẹp đến vô pháp kìm lòng.

*dưỡng nhan: chăm sóc sắc đẹp.

10. Chương 10: Không Biết Ngày Mai –

“Lý Nhị ca, người sao rồi?” Hồng Y không nhìn người kia, vội vã nhào về phía Lý Nhị.

“Đi mau đi.” Lý Nhị vừa kịch liệt ho khan vừa xua tay đuổi hai hài tử đi.

Hậu viện vốn cách tiền viện một quãng xa, thường thường không mấy khi có người ngoài lui tới, giờ người kia đích thị là nhân sĩ giang hồ, có chút công phu quyền cước, lúc này hần ta lại đang say, ai biết sẽ làm ra chuyện gì. Lý Nhị chỉ nghĩ chính mình bị thương một chút cũng không sao, nhưng hai hài tử kia không thể để hần ta đụng chạm được.

“Nhưng người...” Hồng Y nhú mày, dưới ánh trăng, bộ dạng Lý Nhị thực sự rất thê thảm, khoe miệng thâm đen, lỗ mũi đổ máu, quần áo trên người chỗ nào cũng bị giẫm đạp tới xộc xệch nhàu nhĩ.

“Ta không sao, người mau cùng Lưu Ly đi đi a.” Lý Nhị nóng nảy lớn tiếng rống lên.

“Đi đâu hả? Qua đây, để đại gia xem các người một cái nào, làm sao ở trong lâu chưa gặp qua các người a?” Người nọ hai mắt lấp lóe sáng, hết nhìn Hồng Y lại nhìn Lưu Ly rồi loạng choạng tiến về phía hai hài tử.

“Đi mau, đi đi mau, chạy lên phía tiền viện đi.” Lý Nhị liều mạng quờ quào hai tay, bốc đất ném về phía người nọ: “Hần sẽ không đánh ta nữa đâu, chỉ cần các người chạy được lên tiền viện, gọi người tới bắt hần là ta sẽ an toàn thôi.” Lý Nhị xem bộ dạng hai người bọn chúng có vẻ do dự, vô luận thế nào cũng không muốn bỏ chạy, hần đành lớn tiếng phân tích tình thế cho chúng nghe. Lời hần nói kể ra cũng có điểm là thật, căn bản từ lúc hai hài tử xuất hiện, người kia cũng chẳng buồn để mắt đến hần nữa, có lẽ sớm đã quên bằng có hần ở đó rồi.

“Đi? Tiểu quan không phải để bán sao? Đại gia có tiền đây, hầu hạ cho tốt, sẽ có thưởng...” Người kia đã uống rất nhiều rượu, giờ mắt mờ màng thấy hai hài tử bỏ chạy nhưng thân thể cứ mãi xiêu vẹo, không sao hướng thẳng mà đi được, lại bị rừng trúc chắn tầm nhìn, hần nhất thời nổi giận, rút soạt thanh kiếm bên hông, khua loạn đuổi theo.

Hồng Y vừa xong bị dọa kinh hãi, giờ mới kịp hồi tâm suy tính, hần nghĩ đích thực nếu bọn hần bỏ chạy, Lý Nhị mới được an toàn, vậy là hần túm tay Lưu Ly, vội vàng chạy về hướng tiền viện.

Người nọ quả nhiên đuổi theo, quên biến Lý Nhị đằng sau.

Tiền viện và hậu viện cách nhau cũng khá xa, thường ngày đoạn đường này vốn ít người qua lại, nam nhân uống say nọ cũng chỉ là tìm chỗ đi tiểu mới mơ màng lạc chân tới đây. Nếu bọn chúng chạy về hậu viện trốn, chẳng bằng dẫn sói vào nhà, bao nhiêu hài tử trong viện đều gặp họa theo, giờ chạy lên tiền viện, lúc này trên ấy chắc đương đông người, dĩ nhiên có thể ngăn hần ta lại. Hồng Y tin tưởng như vậy nên hần vừa nắm chặt một tay Lưu Ly vừa mãi miết chạy trên con đường nhỏ.

“Hồng Y...” Lưu Ly thở hổn hển, nghe thanh âm hung hãn của người nọ phía sau vọng tới, trong bụng hần càng hoảng sợ, không biết phải làm sao.

“Chạy mau, đừng nói, đừng quay đầu lại.” Hồng Y cũng hụt hơi nói, phía trước đã thấy ánh đèn sáng, chạy vài bước nữa là tới rồi, mà nghe tiếng vạt áo xé gió đằng sau cùng tiếng thở dốc hồng hộc của người nọ như đã sát bên tai, Hồng Y càng hoảng hơn, một chút cũng không dám thả lỏng.

Mắt vừa thấy đại sảnh tiền viện thì nam nhân phía sau đã rống lên giận dữ, suýt nữa túm được vạt áo Hồng Y.

“Cứu! Cứu chúng ta!” Lưu Ly thoáng thấy một nam tử phía trước, vội vàng la lên.

Người kia vừa quay lại, nhưng chưa kịp phản ứng đã thấy mấy thị vệ mặc bố sam* xám nhạt từ đâu xuất hiện, chắn ngay giữa hai hài tử và nam nhân vừa đuổi tới nơi.

Tiếng la của Lưu Ly vốn vừa khản cấp vừa vang dội, không ít người đương ngồi trong đại sảnh tiền viện cũng đều nghe thấy, thành ra chỉ một chốc cả đám người ưa xem chuyện thị phi đã tay cầm chén rượu, tay ôm mỹ nhân xuất hiện.

Tiền viện để phòng ngừa có người gây rối, lúc nào cũng phải túc trực nhiều hộ vệ, lúc này nam nhân vừa náo loạn thấy hai hộ vệ đứng chắn cho hai hài tử, hắn ta cười lạnh nói: “Bao nhiêu tiền, lão tử trả hết... cho bọn chúng lại đây ngoan ngoãn hầu hạ.”

Tô Giới giờ mới bước ra từ đám người đứng xem xung quanh, thản nhiên mỉm cười, bưng một chén rượu lên: “Ây da~ này là làm sao đây? Nào, trở về đại sảnh, ta sẽ tìm cho gia* hai hài tử thật biết nghe lời, bảo đảm sẽ hầu hạ người như ý.”

Nam tử kia vừa hay lại là hạng nhỏ nhen, càng không có được càn ham tợn, huống chi hai nam hài kia vừa xong chính từ tay hắn vượt ra, hắn nghĩ sao cũng thấy tức tối, một chưởng gạt tay Tô Giới ra: “Gia muốn hai đứa kia.”

Tô Giới liếc nhìn chén rượu vỡ tan dưới đất, lại nhũn giọng: “Gia, hai đứa ấy còn chưa hiểu chuyện, hầu hạ bất hảo, đợi ít hôm nữa ta dạy dỗ tử tế rồi gia lại tới thưởng thức có được không?”

“Không được.” Người nọ lắc đầu, giọng điệu giận dữ nồng hơi rượu, hắn nhất thời không kiêng dè gì sất, giữa đám đông cư nhiên trắng trợn quát tháo om sòm.

“Gia không xét cho cách khác được sao?” Tô Giới cúi đầu, lộ ra một tia chán ghét, nhưng âm điệu vẫn một mực ôn nhu.

“Cút ngay!” Người nọ không đáp lời hắn, trực tiếp xông vào đám đá hai hộ vệ đang che chắn cho Lưu Ly và Hồng Y.

“Chặt tay trái của hắn, quăng ra ngoài.” Tô Giới đột nhiên ngẩng đầu, miệng cười mỉa mai phân phó đám hộ vệ.

“Còn hai người các người, ra đây!”

Hồng Y và Lưu Ly vội vàng chạy lại cạnh hắn, nhìn sắc mặt xám lạnh của Tô Giới, Lưu Ly lí nhí giải thích: “Hắn đánh Lý Nhị ca, chúng ta mới chạy ra can.”

“Ai cho phép các người đi ra hả?! Lý Nhị bị đánh vài cái không chết được, mà hắn có chết cũng không tới lượt các người mò ra! Các người thì làm được gì!? Múa kiếm hay múa quyền?!” Bàn tay Tô Giới vừa vung lên lại ngưng ngay giữa không trung, hắn run run một hồi rồi đành thả tay xuống.

“Quay về cho ta.” Tô Giới nắm vai hai hài tử, đẩy chúng quay lại con đường nhỏ về hậu viện.

“Tô lão bản, hai hài tử này là...?” Một nam tử từ phía sau tiến lại, tướng mạo văn nhã lịch thiệp nhưng hai con mắt lại thản nhiên sòng sàng đánh giá hai nam hài.

“Lý công tử, hai hài tử này ít hôm nữa sẽ chính thức quả bài, người nếu thấy ưng mắt, ta sẽ sớm báo ngày giờ cho người, bất quá, hôm nay vì sự ngoài ý muốn, bọn chúng mới chạy ra đây, giờ không thể để chúng bồi người được.” Tô Giới đã nhìn rõ ý tứ của hắn ta, có điều hai tiểu quan còn chưa chính thức quả bài đã để người ngoài nhìn thấy chưa nói, còn muốn bồi khách uống rượu một cách mập mờ kiểu ấy, khó tránh có phần quá mức tùy tiện.

“Hừm~ hảo hảo, ta hiểu mà, vậy đợi ít ngày nữa, Tô lão bản phải nhớ báo cho ta hay, ta nhất định đến cổ vũ.” Lý công tử nọ quét mắt nhìn từ Hồng Y qua Lưu Ly, nhãn thần hưng phấn tràn trề.

“Tô lão bản, chớ báo cho mỗi hắn, còn cả ta a.”

“Hay hay, tính cả ta nữa a.”

Hai hài tử đứng dưới ngọn đèn ***g mờ ảo treo trước cửa, vóc dáng bé nhỏ như khối ngọc mài, gương mặt vì vừa chạy trốn mà đỏ hồng, da thịt ónh nhuận mịn màng, mái tóc dài lòa xòa buông rối, thân thể gầy yếu mảnh khảnh càng điểm thêm khí chất thuần khiết thanh sạch, không một đường nét nào không khiến mỗi người đứng đó say mê. Quả nhiên, vừa nghe Lý công tử kia nói xong, đám người xung quanh quyết không thua kém hẳn, tất cả đều nhao nhao lớn tiếng, nhất thời đã thành một đám hỗn loạn.

Cơn giận của Tô Giới thoáng cái đã tiêu tan, hần bật cười, nhéo nhéo bên má Hồng Y: “Không hiểu chó ngáp phải ruồi hay hai người các người cố tình bày mưu đây? Đám người này rốt cuộc đều biết các người hết rồi, còn hiệu quả hơn cả sai người khoa trương danh tiếng, lời từ miệng mấy khách nhân này tất càng dễ thuyết phục mọi người.” Hần lại quay lại đám đông, mỉm cười hơi cao giọng: “Các vị yên tâm, nhất định sẽ thông báo cho tất cả. Còn hôm nay hai hài tử này bị dọa sợ hãi quá rồi, giờ ta dẫn bọn chúng về nghỉ ngơi đã.”

Một bên ồn ào nhốn nháo, chẳng ai buồn chú ý tới bên kia nam tử vừa đuổi theo hai hài tử đã bị trói chặt, nhét giẻ đầy mồm rồi bị quăng ra ngoài.

Lại nói Hồng Y và Lưu Ly, Tô Giới tâm tình đã hớn hở thấy rõ, hần dẫn hai đứa trở về hậu viện rồi cắt cử hai hộ vệ trông coi cẩn thận, tránh xảy ra tình huống loại này lần nữa. Còn Lý Nhị bị thương cũng được sai người chẩn trị, cả người ngoài mấy chỗ tụ huyết vì bị đá trên ngực ra, còn lại cũng không có gì đáng ngại.

Hồng Y và Lưu Ly tuy lo lắng cho hần nhưng cả hai đều bị cấm ra khỏi hậu viện, không được đi thăm, mà cả việc chuẩn bị cơm nước mỗi ngày cũng bị thay thế người khác.

Ngay giữa những ngày hoang mang lo lắng, Tô Giới đột nhiên báo cho bọn chúng, mười ngày nữa, Lưu Ly sẽ ra mắt lần đầu tiên.

Chưa phải quả bài, chỉ là ra trước đám đông, để mọi người xem thấy bộ dạng của hần, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày chính thức quả bài. Ngày hôm đó phần lớn tiểu quan sẽ gảy một khúc nhạc hoặc khiêu vũ một bài, đại để tùy tài nghệ, hình tượng cá nhân mà lựa chọn hình thức ra mắt, chủ yếu cuối cùng đều do Tô Giới quyết định phải làm gì, làm sao mới đạt hiệu quả tốt nhất, khiến thật nhiều người xem xong nhớ mãi không quên.

Mười ngày sau khi Lưu Ly ra mắt, đến lượt Hồng Y.

Hai người khí chất bất đồng, tự nhiên không thể an bài tương tự, ngày đó Lưu Ly sẽ gảy đàn, còn Hồng Y đương nhiên là khiêu vũ.

Y phục trước đây dù còn dùng được, nhưng Tô Giới vẫn tìm mấy vị sư phó bên ngoài tới đặt thêm cho chúng mấy bộ, từ đường hoa thêu trên mặt, loại vải cắt may, đường kim mũi chỉ, chi tiết lớn nhỏ Tô Giới đều nhất nhất hỏi đến, phi thường tỉ mỉ, chỉ e có chỗ sơ sẩy, món hàng mất mười mấy năm công sức nhào nặn rốt cuộc bán không được giá tốt, hỏng ăn trong gang tấc.

Mùng mười, là ngày Lưu Ly ra mắt.

Đêm mùng chín, Lưu Ly sang phòng Hồng Y, nắm tay hần, nắm chung một chén.

Trước năm ngày, Lưu Ly việc gì cũng không phải làm, thậm chí điều giáo cơ bản nhất cũng đình chỉ hết, hần được phép tùy ý vui chơi, làm sao đến ngày ra mắt tinh thần phần chấn tươi tỉnh một chút. Thế nhưng kỳ hạn càng tới gần, chỉ càng thấy Lưu Ly thêm căng thẳng, hầu như ăn không vô, không những mặt mày không hề sáng sủa hơn, trái lại gầy đi thấy rõ, gương mặt nhỏ nhắn nguyên bản còn có chút da thịt giờ toàn bộ hốc hác. Tô Giới không biết làm sao, đành phải đáp ứng cho hần ngủ cùng Hồng Y một đêm, để Hồng Y khuyến nhủ hần một chút.

Hai người nằm mặt đối mặt, nhỏ giọng chuyện trò, ánh trăng treo đầu trời Đông thoáng chốc đã ngã về trời Tây, mà thời gian của hai hài tử tựa như đã ngưng đọng, dù không nói tiếng nào cũng phải nắm chặt tay nhau. Thẳng đến khi màu đêm đen tối nhạt dần, chân trời lấp lóe ánh dương quang, tiếng gà gáy xa xa vọng đến, cả hai mới kéo chăn quá cổ, mơ mơ màng màng ngủ.

Lần nữa tỉnh lại, nhất định khiến thiên địa kinh động.

*bổ sam: áo vải thô.

*gia: nghĩa giống như từ “gia” Tiết Uyển Nghi gọi Đường Tử Ngạo ở chương một (= ngài).

11. Chương 11: Liếc Mắt Kinh Diễm –

– Ngày mừng mười, thích hợp tắm gội, xuất hành, tế lễ, thành hôn, cầu thầy trị bệnh. –

Hồng Y tỉnh giấc, bên người vắng vẻ, vươn tay quờ phần giường trống trải còn thấy chút hơi ấm lưu lại, hẳn Lưu Ly vừa đi chưa lâu.

Hắn nhúc nhắc thân thể, mơ màng ngồi dậy, thấy trên bàn có một tờ giấy, nét chữ chỉnh tề thanh tú như chính người viết ra: “Lên tiền viện chuẩn bị, đừng lo lắng.”

Lo cũng vô dụng, Hồng Y gấp tờ Tuyên chỉ đặt dưới mép sách trên bàn, tỉ mỉ mặc y phục, buộc tóc chỉnh tề rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Những hài tử khác giờ này còn đang ở trong phòng lớn luyện vũ đạo, đứng đây còn nghe được tiếng Lưu sư phó thỉnh thoảng quát lớn, Hồng Y dùng ánh mắt ở cánh cửa thông lên tiền viện đang đóng chặt, đoạn lẳng lặng bước tới bên hồ sen, mông lung ngắm nhìn.

Một hồi lại có người ra ra vào vào, đều là người Tô Giới sai xuống phòng Lưu Ly lấy đồ, nghe nói có nhiều thứ đã dùng quen, cứ để nguyên cũng tốt, tỉ dụ như cây trầm ngọc cài tóc hay cái áo lót sát người. Còn lại ngoại y đều phải là đồ mới, toàn thân trên dưới cũng phải hảo hảo sẵn sóc một phen, móng tay được giũa tròn đều đặn, trơn nhẵn; trên da thoa một tầng cao đường mềm rồi tỉ mỉ xoa bóp hết một buổi trưa; tóc tơ trên trán cũng cẩn thận chải gọn, tất cả buộc chung một búi, để lộ ra cái trán trơn mịn; nụ khuyên tai hình giọt lệ mài từ đá thạch anh màu hồng phần thượng hạng, sáng lấp lánh.

Lần thứ ba có người xuống hậu viện, Hồng Y phấp phồng tiến lại hỏi xem hắn có được theo lên tiền viện không, người nọ chỉ bảo hắn ngoan ngoãn đợi, chừng nào Tô lão bản cần sẽ gọi hắn. Lỗi đêm qua còn chưa bị phạt, Hồng Y cũng không muốn khiến Tô Giới giận hắn thêm, hại Lưu Ly cũng bị phạt theo, rốt cuộc đành ngồi chờ, thầm nghĩ không biết đêm nay có được tới thăm Lưu Ly không.

Cả một ngày Hồng Y chỉ mãi còn cào thắp thỏm, ăn không vô, ngồi không được, hắn lại ra hồ sen, bãi cỏ trong viện đi tới đi lui hết vòng này tới vòng khác. Hắn lo Lưu Ly sợ, lo Lưu Ly căng thẳng, lo Lưu Ly bị người ta khi dễ, lo Lưu Ly ứng phó không xong, lo Lưu Ly nhớ hắn.

Cứ thế miên man suy nghĩ một ngày, cuối cùng Hồng Y cũng chờ được đến tối.

Phố chợ Lăng Hồ, so với các con phố khác thì ít cư dân hơn nhiều, đêm xuống chờ các tiểu quán, tiểu buôn đóng cửa, dọn dẹp hàng họ xong, nơi đây mới bắt đầu đốt nến, treo đèn ***g, từ từ náo nhiệt hẳn lên.

Từ đầu phố tới cuối phố, sắc đỏ sắc vàng từ những ngọn đèn lóe ra bừng bừng sinh khí, kéo dài liên miên.

Nào tựa cửa bán rẽ tiếng cười, nào giấu gian dung ác, nào công khai đành ***, nào hối lộ thông đồng, nào dò la đưa chuyện... nói chung, ở đây chẳng thiếu sự gì.

Thất Nhã lâu tối nay náo nhiệt hơn ngày thường. Không chỉ vì hôm nay là ngày lành, tiết trời mát mẻ khô ráo, quan trọng hơn hôm nay là ngày tiểu quan mới được đồn đại bấy lâu ra mắt, từ kẻ ưa náo nhiệt đến người chân chính tới đánh giá tiểu quan, tất thấy đều tề tựu trong đại sảnh, rượu ngon thức nhắm đủ cả, chỉ chờ người xuất hiện.

Trời vừa xẩm tối, giờ còn chưa tới lúc náo nhiệt nhất, đại khái còn phải chờ thêm một lát nữa, Tô Giới đứng bên trong ghé mắt tỉ mỉ nhìn qua khe cửa, quét một lượt hết người trong sảnh, hẳn vốn không yên lòng, con mắt không ngừng lưu chuyển xung quanh, chỉ cần thoáng nghe động tĩnh bàn tán là lập tức vánh tai chăm chú.

Tô Giới khẽ cười, xem ra hấp lực của Lưu Ly cũng không vừa, đám ngự quân tử ra về đạo mạo ngồi đầy ngoài kia, làm bộ không thèm để ý ôm ấp kẻ khác, kỳ thực rõ ràng trong bụng âm thầm sốt ruột, chỉ chờ được thấy hần bước ra.

Không vội không vội~ Tô Giới tự nhủ.

Chờ thêm một lát, đợi dục vọng của bọn họ cháy tới đỉnh điểm, thừa dịp đám đông hứng thú ngút trời mới để Lưu Ly ra.

Tà tà tựa lưng ngồi xuống ghế, Tô Giới thầm đánh giá hài tử này.

Huân hương trong phòng không phải loại mùi đàn hương hần ưa thích xưa nay mà là hương trái cây nhàn nhạt thanh nhã, vì Lưu Ly đã ở trong phòng, tắm gội, chỉnh trang hoàn tất, hần đang ngồi chỉnh tề bên bàn, cái miệng nhỏ xinh nhắm nháp điểm tâm Tô Giới vừa sai người mang tới; lát nữa phải đối mặt với rất nhiều người, căng thẳng mà còn bị đối dễ khiến hần thất thường, không bằng giờ cho ăn thật no, nghỉ ngơi cho tốt, tinh thần hoàn hảo mới dễ ứng phó với đám nam nhân như ác lang bên dưới.

Nguyên bản trước đây Tô Giới từng dự định cho Hồng Y và Lưu Ly cùng ra mắt một ngày, thế nhưng suy nghĩ lại một hồi lại thấy cũng không ổn nên thôi, dù sao hai người cùng lúc, khách nhân phía dưới tự nhiên sẽ so sánh, bất kể người nào bị cho là kém hơn cũng đều dễ bị bỏ qua, kết quả ấy đời nào hần muốn, thôi thì mỗi đứa một ngày là tốt nhất.

Vừa gọi người bưng thêm trái cây cắt sẵn lên, Tô Giới lại sai một tên thị vệ xuống hậu viện đưa Hồng Y tới.

Lát sau, thấy Hồng Y vừa đẩy cửa vào đã có vẻ xúc động khi thấy Lưu Ly nhưng vẫn quay sang cúi chào mình trước, Tô Giới gật đầu: “Lại đây nói chuyện với Lưu Ly một chút cho hần đỡ căng thẳng.”

“Dạ.”

Tô Giới lim dim nhắm mắt, bên cạnh, giọng chuyện trò của hai hài tử khe khẽ vang, không hề ồn ào, chỉ khiến hần thấy có chút buồn ngủ, đột nhiên như nhớ ra điều gì, Tô Giới quay lại, chăm chú nhìn hai người.

Một hồng một bạch, một thanh một điểm, nhưng phối hợp bên nhau lại hài hòa không gì sánh được.

Lưu Ly nhón một miếng trái cây trên bàn đưa tới miệng Hồng Y, cười cười nhìn Hồng Y há miệng ngậm vào rồi bắt đầu phùng má nhai nuốt.

Tô Giới lẳng lặng đứng dậy, gọi tiểu tư đang đợi bên ngoài vào, phân phó mấy câu.

“Hồng Y, lại đây.”

Hồng Y nuốt hết miếng trái cây trong miệng, đứng dậy tiến lại phía Tô Giới.

“Lại đây, cha chải đầu cho ngươi.” Nói xong, hần ấn Hồng Y xuống ghế, ngón tay tinh tế chải qua mái tóc, bảo dưỡng thật là tốt, tóc vừa óng mượt vừa trơn mềm, Tô Giới vén mấy lọn tóc rồi buộc thành một búi chênh chếch bên phải đầu, dùng cây trâm bạch ngọc hần vẫn dùng gài búi tóc lại, mớ tóc còn lại chỉ sửa sang cho gọn rồi buông xõa sau lưng.

Đúng lúc tên tiểu tư đã trở lại, đưa vào một bộ trù y hồng sắc, vừa vận thân hình Hồng Y.

“Còn vài món đặt làm cho ngươi chưa đưa đến, cái này cũng chưa được thêu hoa và gắn vân trang sức trên vạt, ngươi cứ thử trước đã.” Khẩu khí Tô Giới rõ ràng ôn hòa, động tác tay chân hần cũng chẳng chút chần chờ, nhanh chóng cởi bỏ ngoại y Hồng Y: “Nào, tay, ngẩng đầu lên.” Xỏ tay, thắt dải dây lưng quanh eo, chỉnh trang cổ áo, vạt áo xong xuôi, hần lùi lại ngắm nghía rồi gật đầu.

“Quay lưng.” Tô Giới xoay ngón tay, Hồng Y lập tức quay người, đưa lưng về phía hần.

“Quay lại, chậm thôi.”

“Bước tới đằng kia, lại bước về.”

“Được rồi, tới đây.”

Xoay tới xoay lui một hồi, Hồng Y bước trở lại, đầu vầng vát, có chút khó chịu, chưa kịp ngồi xuống ghế của mình, Lưu Ly đã đẩy gương đồng lại, đặt đối diện với hần, ý bảo hần tự soi xem.

“Làm sao cơ?” Hồng Y nhìn gương, vẫn là mặt mình, chẳng có gì khác lạ.

Lưu Ly đưa tay chống má, không biết phải nói sao, kiểu búi tóc này tựa hồ thích hợp với Hồng Y một cách kỳ dị, chênh chếch nghiêng nghiêng, thoạt nhìn có chút nghịch ngợm, lại càng toát lên ý không so bì tiểu tiết cùng vẻ lười biếng mị hoặc, còn một thân xiêm y, hồng sắc, trù y, trơn láng như nước, tinh tế không nhìn ra một nếp may, phần cổ áo hơi rộng, kết hợp với thứ tơ lụa mềm nhuyễn trong suốt, phẳng phất tưởng như chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm, xiêm y trên người sẽ chảy xuống như nước, lộ ra da thịt bên trong, tình sắc không ngờ.

“Lưu Ly, đi thôi.” Tô Giới đứng dậy, trầm giọng gọi.

Lưu Ly lên tiếng trả lời, hơi sợ hãi cắn môi rồi miễn cưỡng quay lại cười với Hồng Y. Hồng Y cầm tay hắn, im lặng khích lệ.

“Đi thôi, không việc gì phải sợ, bọn họ chỉ muốn nhìn mặt ngươi thôi, ngươi vui bọn họ vui, ngươi sầu bọn họ cũng phát sầu.” Tô Giới một lời nói toạc sự tình, đám người phía dưới kia đều đã chờ đợi một hồi từ chập tối, giờ há không phải nhìn theo tâm tình người đẹp mà vui giận sao.

“Ta đi đây.” Lưu Ly rút tay lại, đi theo Tô Giới, hắn quay đầu nhìn Hồng Y vài lần, rồi cuộc biến mất sau tấm rèm che.

Tô Giới bước lên bục lớn ngoài sảnh, vừa đẩy tấm màn sa hồng sắc lên, đám người đang ồn ào phía trước lập tức im ắng dần, đợi đến khi thấy rõ mặt hắn, tiếng huyên náo lại bắt đầu rộ lên, xôn xao đòi thấy Lưu Ly. Tô Giới mấy năm nay gặp qua bao nhiêu tình huống kiểu này rồi, không chút mất tự nhiên, đảo mắt một vòng, thấy quanh đây không ít người đều là nhà phú quý trong thành, lại có mấy người không rõ địa vị, chưa gặp qua bao giờ, bắt quá xem khí chất cũng không tầm thường, trong lòng hắn thầm nhẩm tính rồi cười rộ lên: “Sẽ ra sẽ ra, mà không lo các ngươi dọa hãi tử sợ sao? Ta ra trước nói vài lời, mọi người đừng quá náo loạn, hài tử này nhút nhát, người mong manh như ngọc lưu ly, các vị phải thương tiếc hắn một chút a.”

“Biết rồi.”

“Được rồi.”

“Gọi hắn ra đi.”

Dậm bước lên một chút, gương mặt nhỏ bé của Lưu Ly đã trắng bệch, rõ ràng cực kỳ sợ sệt. Tô Giới cũng biết tới lúc này càng răn dạy càng hỏng chuyện, hắn chỉ cúi xuống nói nhẹ nhàng: “Không phải sợ, cúi đầu, bước tới chỗ đặt đàn, ngồi xuống, gảy một khúc là được. Không cần nói gì hết, đợi lúc nữa bọn họ tự khắc hỏi, chọn mấy câu trả lời được mà trả lời, phải tỏ ra ôn nhu, cười nhẹ nhàng, không được không cười, xị mặt, khóc. Nhớ kỹ chưa?”

“Dạ.” Lưu Ly nắm chặt y phục, điều hòa hơi thở, sau lưng hắn, Tô Giới khe khẽ đẩy.

Màn sa hồng sắc trước mắt thoáng cái đã bị vén lên, liền phía sau là đèn đóm huy hoàng, mùi rượu, mùi thức ăn, mùi son phấn xông vào mũi hắn.

Bên ngoài người ngồi chật ních, từ cách chỗ hắn đứng mười bước tới tận cửa Thất Nhã lâu, đông kinh khủng, mà trong mắt hắn lúc này, những khuôn mặt dưới kia nghìn người như một, ai cũng như ai. Lưu Ly căng thẳng cố trụ vững thân thể, vội vàng cúi đầu, bước nhanh tới bên cây đàn rồi ngồi xuống.

Tiếng bàn tán xì xào bên dưới không ngừng vang lên, ong ong trong đầu hắn, Lưu Ly nâng tay, gảy thử một cung, âm điệu vừa ngân lên, bầu không khí liền dần dần yên tĩnh.

Khúc nhạc hắn gảy chính là khúc tĩnh tâm, tí tách như nước nguồn, róc rách như lạch suối nhỏ, phẳng phất dịu êm như làn gió mát thổi qua rừng già, xào xạc khóm trúc.

Một khúc tấu xong, tiếng trầm trồ tán thưởng phía dưới rào rào rộ lên, Lưu Ly vẫn chỉ cúi đầu, căng thẳng vẫn chẳng hề giảm bớt, lại nghe tiếng ho nhẹ của Tô Giới sau lưng, hắn bắt đầu phải gượng ngẩng mặt lên, ý muốn cười nhưng thủy chung không sao cười nổi, trên mặt biểu cảm nhàn nhạt, mơ hồ nhìn quanh.

“Lưu Ly thực là diệu nhân, tiếng đàn thiên địa hiếm có a.” Ngồi bên trái phía trước là một nam tử thân người hơi đậm, chừng hơn ba mươi tuổi, hần giờ cây quạt, cao giọng khen.

Giọng hỏi và giọng tán dương bắt đầu ồn ào lên.

“Lưu Ly bao nhiêu tuổi a?”

“Mười hai.”

“Có thích làm thơ không?”

“Ta vụng về, không có bao nhiêu tài hoa, miễn cưỡng cũng khả dĩ làm được vài câu tự tiêu khiển.”

....

Phía sau màn, Hồng Y vừa theo một tiểu tư đi vào, đứng trước mặt Tô Giới, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hần.

“Ngoan, người cầm cái này ra đưa cho Lưu Ly.” Tô Giới lấy từ trong tay áo một mảnh giấy gấp gọn đưa cho Hồng Y.

“Ta...” Hồng Y hé mắt nhìn đám người bên ngoài, cúi đầu hỏi: “Người khác đi ra đưa không được sao?”

“Người đi.” Tô Giới khẽ cười, không cho hần cự tuyệt.

Tựa hồ đã minh bạch ý hần, Hồng Y nhận lấy mảnh giấy: “Đi luôn bây giờ sao?”

“Từ từ.” Tô Giới dậm lui một bước, nhìn nhìn Hồng Y, đoạn hần tiến tới, chỉnh lại y phục Hồng Y một chút, vuốt lại mấy sợi tóc tơ: “Cẩn môi đi, mạnh vào.”

Hồng Y cẩn mạnh, cánh môi hồng nhạt dần dần ửng đỏ hồng, có phần ướm át xinh đẹp.

“Được rồi, đi đi, đừng nói gì cả.” Tô Giới vén màn lên, đẩy Hồng Y ra.

Sảnh đang ầm ầm huyền não tức thì an tĩnh lại, an tĩnh đến quỷ dị, hầu như không nghe thấy cả tiếng hít thở. Nổi bật rõ ràng, cả sảnh lớn chỉ có một bụi cao, trên bụi vốn chỉ có mình Lưu Ly, bạch sắc, thuần khiết trong sáng, rồi đột nhiên một bóng hồng sắc từ bên trong bước ra, y phục hỏa hồng, cánh môi đỏ mọng, đôi con ngươi trong vắt phiếm vẻ hoảng hốt. Vội vội vàng vàng đi tới bên Lưu Ly, Hồng Y ghé tai hần nói nhỏ vài câu, nhân tay áo che khuất bên dưới mà đưa mẫu giấy cho hần, sau đó hần hầu như ù té chạy vào bên trong.

Đại sảnh, một khắc bùng nổ.

Lưu Ly nhân cơ hội lén mở mảnh giấy, nhìn bên trong chẳng có gì hết, chỉ tuyền một mảnh Tuyên chỉ trống trơn, hần nghi hoặc quay nhìn về phía sau rèm, không hiểu gì cả.

Tô Giới thấy đám người bên ngoài ngạc nhiên, hưng phấn, kinh diễm... đủ loại thần sắc; khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười nhạt, gậy bắt ngờ quả nhiên hiệu quả tốt, hần khoan khoái xoa xoa Hồng Y đứng bên cạnh: “Trở về nghỉ ngơi đi.”

Tô Giới lại bước ra, cười xã giao, kéo tay Lưu Ly rồi thông báo cho mọi người ngày hần chính thức quả bài.

Đám người bên dưới bắt đầu nhao nhao hỏi hần từ vừa ra là ai, có quả bài hay không, Tô Giới còn chưa kịp trả lời, đột nhiên một nam tử vẫn ngồi hàng ghế sau giữa sảnh đứng dậy, thanh âm trầm ổn cất lên, nội lực thâm hậu, ánh mắt kiên nghị: “Hài tử kia, bao nhiêu tuổi?”

Dùng nội lực áp chế cả đám đông, toàn sảnh lớn phút chốc chỉ còn nghe duy nhất thanh âm của hần, Tô Giới vội chế trụ tiếng tim đập thành thịch từ lúc nhìn thấy nam tử kia, cười cười đáp: “Mười hai.”

“Tên là gì?”

“Hồng Y.”

“Có biết ngày sinh không?”

“...” Tô Giới đột nhiên cảnh giác, thu liễm ý cười, nam nhân trước mắt hần không phải người thường, chỉ riêng việc nội lực của hần vượt trội tất thấy người trong sảnh đã đủ để không thể bỏ qua.

“Có biết không?” Người kia tiếp tục ép hỏi.

“Đại khái, mùa đông, không chắc chắn lắm.”

Người kia gật đầu, đầu mày đang nhũu chặt bắt đầu giãn ra, thoáng cái đã quay lưng tiêu thất khỏi chỗ ngồi.

*

12. Chương 12: Kinh Sinh Đột Biến –

Hồng Y vươn tay, kéo tay Lưu Ly, lúc này tuy đứng sau màn nhưng nhờ ánh sáng loáng thoáng xuyên qua màn sa, hắn vẫn nhìn rõ cả ánh mắt những người phía trước cùng với những âm thanh tạp loạn âm ĩ bên tai.

Một khắc cũng không muốn ở lại đây.

“Đừng về, ở lại tiền viện nghỉ ngơi đã, sau cũng không phải về, hôm nay trước tiên cứ ở chung một phòng, ngày mai ta sẽ cho thu dọn thêm một phòng nữa. Giờ đi đi, để hắn đưa bọn ngươi đi.” Tô Giới vươn tay ngăn Hồng Y và Lưu Ly đang định quay về hậu viện, ra hiệu cho tên tiểu tử đưa bọn hắn lên gian phòng đã được sửa soạn chu đáo ở lầu hai.

Đợi đến khi bóng dáng hai hài tử tiêu thất sau cánh cửa gỗ, Tô Giới nghiêm lại sắc mặt, đi xuống hậu viện.

Vào trong phòng riêng, đóng cửa lại, hắn ngồi xuống bàn, đầu mày cau lại, ngón tay vô thức nhịp nhịp mặt bàn, tựa hồ đang có điều gì khó nghĩ. Hồi lâu, hắn đột nhiên vội vã lấy giấy bút, viết nhanh vài chữ rồi cuộn mảnh giấy thành một viên nhỏ, đoạn ra khỏi phòng, đi thẳng tới một gốc đại thụ, một con bồ câu đang cựa cựa trên cây lập tức sà xuống, hắn gài viên thư vào chân con chim rồi thả nó sải cánh bay vút đi.

Hồng Y ở trên tiền viện, vừa đẩy cửa vào phòng đã nhăn mũi hít hít, mùi hương ngọt đậm, sức nước đến muốn nghẹt thở phiêu đảng khắp phòng, hắn bắt giác nhũu mày, lùi lại một bước.

“Làm sao thế?” Lưu Ly hỏi.

“Ngươi đi mở cửa sổ đi.” Hồng Y vừa chỉ tên tiểu tử vừa đưa tay che mũi, hắt xì mấy cái.

“Phòng này mùi nặng quá, ta không thích.” Hồng Y quay sang nói với Lưu Ly. Tên tiểu tử vừa mở cửa sổ, gió thu ùa vào phòng mang theo mùi đất ẩm nhàn nhạt, Hồng Y lúc ấy mới đi vào, đặt mông ngồi phịch xuống giường, thông thả thở một hơi dài.

Lưu Ly nhìn dáng vẻ của hắn, bỗng nhiên cười rộ lên, đóng cửa gỗ lại, hắn cũng cảm thấy thả lỏng rất nhiều, tiến lại nằm xuống giường: “Hôm nay, mọi người ở đó rất cuộc đều nhìn ngươi nha.”

“Hừ.” Hồng Y hừ một tiếng, hắn ban nãy còn chưa rõ ý tứ của Tô Giới, giờ ngẫm lại một chút tự nhiên mình bạch, thì ra là chủ ý này.

“Được rồi, nam nhân cuối cùng kia, ngươi thấy được không?” Lưu Ly kéo kéo Hồng Y.

“Ai cơ?”

“Cái người cuối cùng hỏi về ngươi a.”

Hồng Y lắc đầu: “Ta có dám nhìn đâu, loáng thoáng nghe giọng hắn thôi.”

“Ta có nhìn rồi.”

Hồng Y không nói gì, vẫn ngồi ở đầu giường như cũ, Lưu Ly đợi nửa ngày không thấy hắn trả lời, lại cố sức kéo tay áo hắn, khiến hắn cũng ngã sấp xuống giường, hì hì cười: “Ngươi sao không hỏi gì a?”

Hồng Y trừng mắt liếc hắn, lại đảo mắt một hồi rồi đành miễn cưỡng hỏi: “Được rồi, nam nhân ấy thế nào?”

“Kỳ thực, ta cũng căng thẳng muốn chết, không thấy rõ lắm. Cơ mà hắn so với những người vừa béo vừa xấu, lại còn dùng loại ánh mắt đó nhìn ta thì tốt hơn nhiều.”

Hồng Y nhận ra thanh âm vừa giả bộ thản nhiên vừa khẽ run run của Lưu Ly, minh bạch hẳn kỳ thực cũng rất sợ, liền lăn một vòng trên giường, đè nửa người lên thân Lưu Ly, thò tay thọc lét hắn.

“A ha ha... Hồng Y... ha ha...” Lưu Ly nằm bên dưới không có chút ưu thế nào, đẩy ra cũng không nổi, mặt mũi đỏ hồng, cười không ngớt, hai cánh tay cũng vô lực huơ huơ loạn xạ.

“Biết tội chưa hử?~”

“Khụ... biết rồi... ha ha...” Lưu Ly vừa ho vừa suyễn, đành phải nhận lỗi.

Hồng Y rút tay lại, nằm lăn ra giường, cũng há miệng thở dốc, đoạn hắn quay lại nhìn gương mặt đỏ bừng của Lưu Ly, nhẹ giọng nói: “Người đừng sợ, không làm sao hết, sẽ không đau đâu. Người xinh đẹp như vậy, bọn họ không nỡ khi dễ người đâu. Mà vạn nhất có người làm vậy, người cứ thuận theo hắn, sau đó len lén tìm Tô lão bản tới, hắn sẽ cứu chúng ta thôi. Đừng sợ.” Hắn cầm bàn tay run rẩy bên người Lưu Ly, nắm thật chặt.

“Ừa, ta không sợ.” Lưu Ly nhìn màn sa đầu giường, khẽ đáp.

Đêm thứ hai.

Đêm khuya thanh vắng, cửa phòng Tô Giới đột nhiên bị đẩy ra, trong phòng, hắn đang ngồi bên bàn, khẽ cau mày, vừa thấy người bước vào, hắn lập tức đứng lên, ôm quyền khom lưng: “Phải sớm hơn hử?”

“Ừ, chủ nhân nói người xem rồi hành động.” Nam tử vừa vào trả lời.

“Này bị phát hiện đúng là âm xui dương xẻo, nguyên bản định đợi quả bài rồi mới từ từ tiết lộ tin tức cho bọn người bên đó biết, thành ra thế này thôi cũng coi như vừa vặn. Nam nhân kia là ai?”

Hắc y nam nhân liếc nhìn hắn, khoanh tay nói: “Người bên cạnh hắn, một trong vài người võ công xấp xỉ với hắn, đại khái cũng là kẻ biết rõ sự tình năm ấy.”

“Còn nam nhân kia giờ vẫn ở trong phủ hử?” Tô Giới hỏi.

“Ừ, vẫn ở.”

“Tối hôm qua vừa thấy, giả như lập tức thông tin cho hắn, như vậy từ đó đến đây đại khái cũng mất ba ngày đường, sớm nhất tối mới tới nơi.” Hắn ngẩng đầu nhìn hắc y nam nhân, hạ quyết tâm: “VẬY ĐÊM MAI CHO RA MẮT RỒI QUẢ BÀI CÙNG LÚC LUÔN?”

Nam nhân không đáp, chỉ gật đầu rồi ngồi xuống bàn rót một chén trà: “Người xem xét hành động, chuyện ở đây ta không quyết được, chủ nhân đã giao cho người, tự nhiên phải tin tưởng người. Vậy đêm mai đi.”

“Ừ.” Tô Giới trịnh trọng đáp.

“Người kia nếu nhận được thông báo của thuộc hạ, nhất định sẽ tới ngay, nói vậy chỉ còn đêm mai thôi.” Hắc y nam nhân nhấp một ngụm trà, thanh âm ám trầm khàn khàn, chậm rãi nói: “Nói cách khác, vốn thời gian dự tính ít nhất nửa năm giờ phải rút còn một đêm. Màn giày vò hài tử kia tự nhiên bị giảm đi không ít, đã vậy, đêm mai người phải lựa người cho kĩ, làm sao trong một đêm đủ khiến nam nhân kia phải chịu thống khổ gấp trăm lần.”

Ánh nến lập lòe soi vào con người Tô Giới, lóe ra liệt hỏa thiêu đốt, khóe miệng xưa nay yêu mị câu nhân của hắn nhếch lên, đoạn vừa quy củ hành lễ vừa gằn từng tiếng: “Thỉnh chuyển lời tới chủ nhân, nói hắn cứ yên tâm, chuyện này ta nhất định làm tốt.”

“Chờ tin tức của người.” Nam tử nói xong một câu lại mở rộng cửa, tiêu thất trong đêm đen.

...

Sáng sớm, bình minh vừa lên, một mảnh trời mới lướt qua mấy tia nắng nhu hòa, Hồng Y đã dụi dụi mắt, tỉnh giấc.

Nhìn Lưu Ly ngủ bên cạnh, một cái chân nhỏ gác trên đùi hắn, Hồng Y cười cười, cẩn thận nâng chân hắn đặt xuống giường, đoạn mặc y phục rồi ra khỏi phòng. Tiễn viện lúc này mới vừa nghỉ ngơi không lâu, cả

viện đều im ắng, từ lầu hai nhìn xuống đại sảnh lầu một chỉ thấy bàn ghế xô lệch, chén bát lộn xộn. Nước canh lẫn vào rượu chảy theo cạnh bàn rồi nhỏ giọt xuống đất.

Xem ra muốn ăn gì đều phải tự đi kiếm rồi.

Tới nhà bếp, bếp lò đã sớm tắt, Hồng Y lảo nhảm nhòm qua nào rổ nào làn, cuối cùng hắn tìm thấy một khay điểm tâm lớn phủ dưới tấm vải màn, món ăn chế biến thật tinh xảo, trong suốt lấp lánh, màu gì cũng có, trên mặt còn phủ đường cát, thoạt nhìn đã muốn nuốt nước miếng. Đồ ăn làm công phu thế này, hẳn là đem qua chuẩn bị cho khách nhân, mà không hiểu sao lại không bưng lên.

Hồng Y rút trong tay áo một cái khăn tay, nhanh nhanh nhặt hết bánh điểm tâm trong khay bỏ vào khăn, lại nhìn quanh một lượt, len lén cười rồi chạy té về phòng.

“Lưu Ly, Lưu Ly, dậy mau!” Đặt khăn bọc bánh xuống, hắn ầm ĩ thúc Lưu Ly dậy.

“Ừa?” Lưu Ly đột nhiên bị đánh thức, hai mắt còn mờ mịt, ý thức mơ màng.

“Hắc hắc, chôm về rồi~ Nhanh nhanh, không dậy ta không thừa phần cho người na~” Hồng Y nhét một cái bánh vào miệng.

“Chôm về?” Lưu Ly ngơ mặt hỏi lại.

“Ha ha, chôm a~” Hồng Y quệt bột bánh bên khóe miệng, thè lưỡi ra, đặt ngón tay lên môi: “Xuyt xuyt, đừng có nói, ăn lên, sau này chắc gì đã được ăn.”

“Ừa. Ta đi rửa mặt chút đã, thừa phần cho ta, không được ăn hết nha, không có ta không tha người đâu~” Lưu Ly vội vàng nhảy xuống giường, dọa dẫm một câu bằng giọng chằng dụa dẫm gì sắt rồi chạy đi rửa mặt.

“Cha...” Vừa tới bên cạnh giá gỗ đặt chậu rửa mặt đã thấy Tô Giới đi đến, Lưu Ly nhớ tới Hồng Y còn đang ăn vụng, vội vàng cố ý hô to một tiếng.

Hồng Y cuống quýt quệt sạch đường dính quanh mép, nuốt vội miếng bánh trong miệng rồi đứng dậy, bước ra: “Tô lão bản.”

Tô Giới bước qua hai hài tử, ngồi xuống giường, vắt chân, khoát khoát tay gọi Hồng Y lại, đoạn nâng cằm hắn, nhìn tả nhìn hữu vài lần, lại vén mấy sợi tóc xòa trên trán, tỉ mỉ đánh giá.

Hồng Y chợt thấy bất an, hắn liếc nhìn Lưu Ly đứng bên cạnh cũng có vẻ lo lắng, lại nhìn Tô Giới ngồi trước mặt như đang suy nghĩ điều gì, trong lòng càng sợ hãi không yên, tựa hồ linh cảm được có chuyện không hay sắp xảy ra, hắn lấy hết can đảm mở miệng: “Tô lão bản...”

“A!” Tô Giới sực tỉnh, cười xoa xoa tóc hắn, nhu hòa nói: “Hồng Y, đêm nay quả bài.”

Không khác chi tiếng sấm ngang trời, sắc mặt Hồng Y thoáng chốc trắng bệch, huyết sắc tiêu tán không còn một tia, gương mặt nhỏ bé vốn trắng nõn giờ nhợt nhạt như người chết, mắt hết sinh khí.

Hắn run run đôi môi, miễn cưỡng cười: “Ta...”, nói đã không nên lời, cổ họng run rẩy kịch liệt.

“Cha, sao lại nhanh vậy?! Hồng Y không phải mười ngày nữa mới ra mắt, rồi mười ngày sau nữa mới quả bài sao?! Vì sao lại nhanh thế?!” Lưu Ly vội vàng nhào tới, hỏi dồn.

Tô Giới khôi phục thần tình lưỡi biếng vô vị vốn có, ngả người vào thành giường: “Ừm, thì mai vậy.”

Căn bản không hề muốn giải thích, thậm chí một câu an ủi tối thiểu cũng không có, như thể chỉ bằng một câu nói vừa xong, hắn đã hoàn toàn dập tắt hy vọng của Hồng Y.

“Vì sao a?! Cha, vì sao lại đổi ngày?” Lưu Ly cuống đến muốn khóc.

“Đừng hỏi nhiều, bảo các người làm gì thì làm thế, sao hử? Hai mươi ngày nữa làm được, hôm nay lại không được sao?”

“Không phải, còn chưa chuẩn bị a, cha, xin người, cho Hồng Y thêm mấy ngày, nếu không... nếu không để ta thay hắn...” Nước mắt Lưu Ly thoáng cái đã lăn chã tuôn, hắn vừa nắm tay áo Tô Giới vừa cầu xin.

“Ngoan, người cứ theo ngày đã định là được.” Tô Giới xoa đầu hắn, vẫn tỏ ra thân thiết như trước.

“Cha, xin người.” Lưu Ly nhìn Hồng Y sắc mặt lạnh như tro, căn bản không có một tia phản ứng, hần đột nhiên quỳ sụp xuống đất.

“Đứng lên.” Tô Giới gạt cánh tay hần, lớn tiếng quát.

“Đứng lên đi, Lưu Ly, ta không sao. Chỉ là bất ngờ quá thôi, ta không sợ đâu, người đứng lên đi, đêm nay thì đêm nay, ta nghe lời Tô lão bản.” Hồng Y rút cuộc vì tiếng cầu xin thê thiết của Lưu Ly mà gạt mình tỉnh táo lại, hần kéo Lưu Ly đứng lên, khóe miệng còn khê nhếch một nụ cười.

“Ừm, này mới nghe lời. Ta đến báo trước, miễn cho người tối nay không kịp chuẩn bị gì. Đợi lát nữa, ta cho đưa cơm tối, người ăn xong lại đi ngủ đi, chừng nào tỉnh dậy sẽ thay y phục, trang điểm. Ta sẽ phân phó bọn họ mang y phục đặt may cho người tối.” Không buồn để ý thân thể nhỏ bé trước mặt đã run rẩy đến vô pháp ức chế, Tô Giới mỉm cười nhu hòa, vỗ vỗ đầu hần rồi bỏ ra khỏi phòng.

“Hồng Y, Hồng Y...” Lưu Ly rút cuộc khóc văng lên, ôm chầm lấy vai Hồng Y, như thể hần đang khóc cho cả nỗi sợ hãi của mình lẫn nỗi kinh hoàng của Hồng Y, tiếng khóc thút thít nức nở, không sao nín nổi.

“Ta không sao.” Hồng Y nhắm mắt lại, tựa cằm lên vai Lưu Ly.

Khóe mi khô kiệt, một giọt lệ cũng không thể rỉ ra.

*

—

13. Chương 13: Phụ Tử Tái Kiến

Dù không cam lòng bao nhiêu, ngày vẫn dần tàn, Hồng Y nằm trên giường, con mắt hết nhắm lại mở, thủy chung không sao ngủ được. Hần nghe bên ngoài từ sự an tĩnh lúc sáng sớm tới âm thanh rục rịch giữa trưa, lại đến tiếng nhón nháo kẻ bàn xếp ghế, quét tước dọn dẹp khi trời chạng vạng, cả tiếng người làm va đụng cự cãi nhau. Hồng Y nhồm dậy, quay sang nhìn Lưu Ly ngồi bên cạnh, cũng thần thờ cả ngày như hần, một giọt nước cũng không uống, cười cười: “Ta đói bụng a, Lưu Ly.”

“Hơ, a, để ta đi lấy cái gì ăn.” Lưu Ly thấy hần rút cuộc cũng mở miệng nói, vành mắt thoáng đỏ lên.

“Không cần, ta đưa tới đây rồi.” Tô Giới tay xách thực hộp, không biết đã đứng chờ sẵn hay tình cờ, đúng lúc Lưu Ly chuẩn bị ngồi dậy thì hần đẩy cửa bước vào. Trong thực hộp, có một chén cháo ninh chín kĩ, nêm qua chút muối và hành thái, thêm một đĩa rau xanh trụng qua nước sôi, chan chút tương, vô cùng thanh đạm: “Đêm nay không ăn nhiều được.”, ý tứ không nói cũng rõ ràng.

Hồng Y cầm đũa lên, gấp rau thả vào cháo rồi cúi đầu, gần như vùi cả mặt xuống bát, dùng thìa múc cháo lên miệng, một câu cũng không nói. Lưu Ly vừa nhìn hần vừa liên tục đưa tay quạt nước mắt trên má, chân chôn cứng một chỗ, nức nở không ra tiếng.

Tô Giới ngồi bên giường, thủy chung cười nhạt nhìn Hồng Y, thỉnh thoảng vươn tay vén mấy lọn tóc vì Hồng Y cúi đầu mà xòa xuống ra sau tai, đợi chén cháo được đặt xuống rồi, hần đứng dậy nắm tay Hồng Y: “Bé ngoan, nào, chúng ta sang phòng bên, để cha hảo hảo trang điểm cho người, xem đêm nay người có khiến mọi người mê đảo hay không.”

Hồng Y không đáp, im lặng đi theo hần sang phòng bên, Tô Giới lạnh lùng quay lại đóng cửa, để mặc Lưu Ly lo lắng đứng ngoài.

Gian phòng này rất lớn, nổi bật nhất là chiếc giường lớn kê chếch về bên trái, màn sa hồng đào buông rủ, phân không rõ bao nhiêu tầng, chỉ mơ hồ thấy chăn gối đằng sau, càng mờ ảo càng khiến người ta thêm tò mò.

Bên phải kê một bình phong hầu như trong suốt, bên trên họa cảnh sắc xem ra rất lịch lãm, tao nhã, sau bình phong chỉ thấy nhiệt khí nồng đậm bay lên. Tô Giới đẩy Hồng Y lại, cởi bỏ y phục của hần, để hần bước vào bồn tắm ngâm được vật đã rải đầy cánh hoa.

Một khắc sau, bước ra, da thịt toàn thân phấn nộn, ướt át trơn mịn, Tô Giới đắc ý cười không ngừng, lại với tay lấy y phục hôm nay đưa cho hắn, tiết y bằng thủy gấm, trơn trượt trên da thịt, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể tuột xuống.

Ngoại sam* là thứ tơ lụa thượng hạng, được Thường lão bản – nổi danh tay nghề tinh tế nhất thành cất may, hoa thêu và đường vân trên vạt áo đều thỉnh tú nương* giỏi nhất gia công, sợi chỉ thêu toàn bộ đều là hàng buôn từ ngoại quốc, mỗi đường kim mũi chỉ đều chứa đựng công phu thượng đẳng. Một bộ xiêm y này, tính ra đủ cho một gia đình bình dân sống vài năm.

Mặc xong xiêm y, sắc đỏ thắm rực rỡ, mỹ ảo mà không chói mắt, lại phiếm vẻ cao quý, ung dung. Hồng Y lẳng lặng đứng một chỗ, gương mặt bé nhỏ an tĩnh mà không nén được ửng đỏ, chính Tô Giới nhìn hắn cũng không sao rời mắt, chăm chú không thôi.

Ngón tay hắn lướt qua khuôn mặt Hồng Y, mỉm cười nói: “Hồng Y nhà chúng ta lớn lên thật xinh đẹp, giống như pho tượng bé nhỏ bằng nước vậy.”

Ngồi trước gương trang điểm, Tô Giới đứng sau lưng hắn, đầu tiên vươn ngón tay lược qua mái tóc hắn rồi cầm cây lược sừng trên bàn, tỉ mỉ chải, túm hết suốt tóc dài lẫn những lọn tóc tơ lại, để lộ ra cái trán trơn mịn, búi tóc thành một búi cao cao trên đầu rồi ghim bằng một cây trâm ngọc bích.

“Nào, để cha nhìn xem.” Kéo Hồng Y quay lại rồi dợm lùi vài bước, Tô Giới hài lòng nhìn hài tử vốn xinh đẹp qua bàn tay hắn lại càng thêm rực rỡ.

Nhìn từ trước đến sau, quay hết mấy vòng, Tô Giới không phát hiện có điểm gì sai sót mới ấn Hồng Y ngồi lại ghế, với tay lấy hộp son.

Hồng Y rớt cuộc ngẩng đầu, lần đầu tiên không thuận theo sự sửa soạn của hắn, hắn đối với mùi son phấn, nếu chỉ nhàn nhạt còn chịu được, mùi nồng đậm quá luôn khiến hắn khó chịu, nhiều khi phát buồn nôn. Hắn nắm tay Tô Giới lại, ngược mắt: “Tô lão bản, ta không quen mùi son, người thấy sẽ hắt xì liên tục, như vậy không tốt lắm.”

Tô Giới chớp chớp mắt, lập tức bật cười: “Không sao, thoa một chút thôi.”

“Tô lão bản, không phải ta gạt người, thật sự khó chịu lắm. Huống chi bộ dạng ta thế này, ta nghĩ cũng không cần phấn thơm, trang điểm đậm quá khách nhân cũng không thích, dù sao bọn họ chính là muốn tiêu quan nhỏ tuổi, còn thích tô son điểm phấn nhiều, tự nhiên sẽ đi tìm các ca ca, tỷ tỷ thôi.” Hồng Y chăm chú nhìn Tô Giới, phân tích lý lẽ với hắn.

“Cũng tốt.” Tô Giới đặt hộp son xuống, có chút phạt ý nhấn mày lại, nhưng thấy Hồng Y ngẩng lên cười xinh đẹp với hắn, đôi lông mày lại bắt đầu giãn ra.

“Hồng Y, người quả nhiên rất thích hợp.” Cúi đầu nói khẽ, Tô Giới vuốt ve gương mặt vừa lộ ra nụ cười khiến người ta muốn ghen thở.

Hồng Y thu lại nụ cười, tùy theo động tác của Tô Giới, đôi con ngươi lại lãnh đạm như chẳng vướng bận sự gì, lơ đãng nhìn những vết ố bẩn trên mặt đất.

“Người không nên gầy đàn, người sẽ khiêu vũ.” Tô Giới nói rồi bước tới sau lưng Hồng Y, buộc lại đai lưng cho hắn, vừa thắt chặt thêm một chút, vòng eo bé nhỏ càng có vẻ mỏng manh không sao nắm bắt, nam tử thành niên chỉ cần một cánh tay đã dễ dàng ôm một vòng: “Ừm, người múa khúc Túy Phi Hoa là được. Ta sẽ cho người tấu nhạc phía sau, vũ bộ còn nhớ rõ không?”

Vừa lắc lắc lại gật đầu, Hồng Y đáp: “Nhớ kĩ, sẽ không quên.”

“Tốt lắm, lại đi nghỉ một chút, ta gọi Lưu Ly tới cùng trò chuyện với người. Chờ khoảng nửa canh giờ nữa, chúng ta sẽ ra. Vì đối ngày cho người, hôm nay ta bận ba cả một ngày, từ sáng sớm đã phải phát thiệp tới từng nhà, nào khách quen, nào nhà phú thương danh tiếng, nhà quan gia, đâu cũng phải gửi thiệp thông báo đêm nay người ra mắt, còn chưa biết có được bao nhiêu người tới nữa.”

Tô Giới ra khỏi phòng đi xem xét đại sảnh, hắn vừa ra thì Lưu Ly vào.

Lưu Ly thường ngày ít nói lúc này luôn miệng không ngớt, chỉ mong Hồng Y đỡ chăm chú một chút, nhưng Hồng Y vẫn lẳng lặng ngồi như trước, hai mắt vô thần mở to, dường như nhìn trống trải vô định.

Lo lắng đến luống cuống, Lưu Ly chỉ còn biết nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Hồng Y, hận không thể tự mình thay thế hắn.

Tiếng chân vội vã đã truyền tới, Lưu Ly nhìn về phía cửa, thấy Tô Giới hưng phấn tiến vào, dường như định vỗ vỗ đầu Hồng Y nhưng nhận ra đầu tóc đã sửa sang hoàn hảo, bàn tay hắn lại chuyển qua đặt trên vai: “Hôm nay nhiều người tới lắm, bên dưới chật ních rồi.”

Chuyện hưng phấn không gì sánh được của hắn đến tai Hồng Y không khác gì đại chùy nện xuống trái tim đã ứ đầy lo sợ, bất an.

Trong đầu hắn hỗn loạn một mảnh, bên tai như ong ong tiếng nói, tiếng vung quyền hào sảng, tiếng cụng chén thanh thúy, tất cả nhào trộn lại vang vọng trong đầu. Thẳng đến khi Tô Giới lắc vai hắn, hắn mới nhận ra mình đã đứng sau tấm màn sa đại sảnh từ lúc nào, xuyên qua tấm màn đã nhìn thấy người ngồi chật ních, Hồng Y siết chặt nắm tay, đột nhiên luống cuống, đôi vai nhỏ bé run rẩy kịch liệt. Hắn bắt lực ngừng đầu, quay lại nhìn Tô Giới đã sớm mặc kệ hắn: “Tô lão bản, ta sợ...”

Một câu nói, hàm chứa cả tiếng khóc nức lên thống khổ kiềm nén, thanh âm trầm thấp, mềm nhũn thoát ra từ miệng hắn.

Tựa như con thú nhỏ lạc mẹ một mình đối mặt với dã thú, Hồng Y ngược đầu nhìn hắn, trong hai con mắt hơi nước dâng lên ằng ặc, vừa khủng hoảng vừa khổ sở, đã đến mức phải quay sang bộc lộ nỗi sợ hãi với chính kẻ vẫn dần vật hắn, hắn đã kinh hoàng đến cực điểm, sẵn sàng tóm lấy bất cứ người nào trong tầm mắt chỉ để được nói ra cảm giác trong lòng.

Tô Giới đột nhiên thấy tim thất lại, miệng hé ra muốn cười nhưng thủy chung không sao cười nổi, lại muốn an ủi, nhưng nhận ra cũng chẳng có lời nào để nói, hắn chỉ biết cúi xuống, lần đầu tiên thực sự ôm lấy Hồng Y, vỗ vỗ lưng hắn: “Bé ngoan, đừng sợ, đợi lát nữa cha sẽ tìm một người thật tốt, để người không phải đau đớn.”

“Ta sợ.” Hồng Y vẫn nhỏ giọng thì thầm như trước, hàng mi dài khê run rẩy, miệng vô thức nức nở.

“Đừng sợ đừng sợ, nhắm mắt lại, rất nhanh sẽ qua thôi.” Tô Giới vươn tay, định lau nước mắt cho Hồng Y, nhưng đã phát hiện hai từ này căn bản không hề rơi lệ, chỉ là gương mặt trắng bệch, cánh môi run lên không ngừng.

Bên tai đã nghe tiếng hò hét thúc giục ầm ĩ ngoài sảnh, Tô Giới cắn răng, đẩy Hồng Y ra: “Người ra đi, chỉnh trang tư thế, chờ tiếng đàn vang lên là bắt đầu múa, còn lại giao cho cha.”

Không đợi Hồng Y trả lời, Tô Giới cố sức đẩy hắn lên, không gian sau bức màn mỏng manh phút chốc hiện rõ ràng trước mắt Hồng Y.

Cúi đầu, bước thật nhanh tới giữa bục, phía dưới đã tuyệt đối im ắng, không có lấy một tiếng nói chuyện, bầu không khí như siết chặt lại, hơi thở Hồng Y bắt đầu nghẹn lại, cánh tay cứng ngắc nâng lên, chuẩn bị tư thế cho điệu vũ, liền tiếp sau, tiếng Bát Huyền* thanh thúy phía sau đã vang lên.

Hồng Y cố hít mấy hơi thật sâu, ép mình quên đi hoàn cảnh hiện tại, đôi mắt khép hờ, không muốn thấy rõ những người đang ngồi phía trước, bước chân bắt lấy tiếng đàn, chậm rãi vũ động.

Đoạn vũ cũng không dài lắm, chưa đầy một khắc Hồng Y đã thu hồi cánh tay, quy củ đứng thẳng lại, đầu vẫn cúi, hơi thở thoáng gấp gáp.

Cả ngày hôm nay ngoài chén cháo buổi tối Tô Giới mang tới, còn lại gì cũng chưa ăn, lại thêm áp lực nặng nề, cả người hắn như vô lực, điệu vũ đối với hắn thường ngày nhẹ nhàng là thể mà giờ đây tựa hồ đã tiêu hao toàn bộ khí lực trong người hắn, hắn chợt nghĩ, nếu cứ thế múa thêm một chút nữa, sợ rằng cả cánh tay cũng không nâng lên nổi.

Ngay lúc hắn vừa điều hòa hơi thở, Tô Giới đã bước ra trước bục, cầm bàn tay nhỏ bé của hắn, quay xuống mỉm cười với đám người ngồi đó, thanh âm cất cao: “Các vị đã thấy rồi, Hồng Y nhà chúng ta có phải một hài tử thật xinh đẹp không?”

“Phải!”

“Đương nhiên phải!”

Phía dưới ồn ào vang lên tiếng đáp lại, Tô Giới gật đầu, hai mắt quét một lượt khắp đại sảnh, đột nhiên hắn thấy trong một góc, nam nhân lần trước cùng rất nhiều người ngồi chung một bàn, tay hắn cầm một chén rượu, ánh mắt không hề mang theo khát vọng sắc dục như những kẻ khác, chăm chú nhìn Hồng Y, hắn thoáng cau mày, dường như đang ngẫm nghĩ chuyện gì rất khó quyết định.

Thần sắc Tô Giới thoát biến đổi, thấy nam nhân kia không có vẻ hòa hợp với những người cùng bàn, cũng không thấy ai có vẻ là bằng hữu của hắn, xem ra hắn ta chỉ đi có một mình, tuy rằng biết rõ người kia dù đã nhận được tin tức nhưng sớm nhất đêm mai mới tới được đây, nhưng Tô Giới vẫn có chút lo lắng. Lại nhìn nam nhân đang ngồi trong góc kia, bộ dạng như đang do dự, không sao quyết định, dù sao mấy năm nay bọn họ điều tra tỉ mỉ, chắc đã tìm về không dưới trăm hài tử tương mạo tương đồng, rồi lại phải ôm thất vọng.

Tô Giới mỉm cười quyền rũ, nói tiếp: “Hôm nay ta sẽ không ở đây hoa chân múa tay đâu, đêm nay ai ra giá cao nhất sẽ được đem đầu tiên của Hồng Y.”

Không chờ hắn ra giá đầu tiên, phía dưới đã có một nam tử cuồng quát hô lớn: “Năm trăm lượng!”

Tô Giới phì cười, đám người bên dưới cũng cười ồ theo, tốt xấu gì ai ai đến đây cũng đã hiểu rõ quy củ, người kia vừa rồi quả thực quá hàm hồ, lập tức thấy mặt hắn đỏ bừng, Tô Giới vội vàng lên tiếng giải vây cho hắn: “Vừa vặn, Hồng Y nhà chúng ta ra giá năm trăm lượng, vị khách nhân này quả nhiên hữu duyên với Hồng Y nhà chúng ta a~”

Bên dưới bắt đầu nhốn nháo tiếng hô giá, từ năm trăm lượng tới một nghìn lượng, lại lên một nghìn năm trăm, giá càng cao người lên tiếng càng thưa thớt, toàn những vị y phục xa xỉ phú quý. Tô Giới vẫn khẽ cười, bộ dạng lơ đãng gật đầu với từng nam nhân vừa hô giá, trong đầu thầm đánh giá nam nhân trong góc kia, thấy hắn vẫn không có ý định ra giá, lòng nhẹ nhõm không ít, nụ cười cũng càng nở rộng.

Bọn họ đã tìm qua không ít hài tử, mà nam nhân kia cũng càng bắt kể mọi giá, có điều hắn không ở đây, mà người ngồi kia chỉ là thủ hạ của hắn, tựa hồ đã không có ý định vì một hài tử không chắc thật giả mà hao tổn mấy nghìn lượng bạc.

“Hai nghìn ba trăm lượng!” Phía dưới lại vang lên một tiếng hô giá khiến Tô Giới nhất thời tỉnh táo lại, quay sang gật đầu với nam tử vừa lên tiếng.

Giá này tính ra so với các hài tử khác trong lâu đã là rất cao, lúc này mấy lượng bạc hầu như đã đủ cho một gia đình nghèo khổ sống trong một năm, đám ra mức giá này, ngoại trừ thương nhân phú hộ hay quan phủ phẩm hàng cao, cùng một vài danh môn vọng tộc trên giang hồ, còn lại thương gia, thị vệ, người giang hồ thông thường không ai dám mơ tới.

Hồng Y cúi đầu, thủy chung không dám ngẩng lên, bàn tay nhỏ bé cuộn trong tay Tô Giới, mồ hôi rịn ra dấp dính, bên tai nghe thấy những thanh âm hưng phấn hừng hực hô giá, hắn không kìm được khẽ run lên.

“Ba nghìn lượng!”

Một người hô lên, tiếp sau cũng không có ai đua theo nữa, đành rằng trước mắt mỹ sắc hiếm có, lại là đêm đầu tiên, nhưng giá tới ba nghìn lượng đã có chút quá mức, đám người bên dưới liếc mắt dò xét lẫn nhau, tịnh không dám lên tiếng.

Nam tử vừa hô ba nghìn lượng thoát nhìn chừng hai mươi tuổi, bộ dạng cũng không tệ, phải cái phong thái có chút hơi hợ, phổng chừng phụ thân là quan lại, không buồn để ý nhân gian khổ ải, chỉ nhơn nhơn đắc ý vênh vảo nhìn bốn phía.

“Năm nghìn lượng.” Ngay khi nam tử nọ đứng dậy định tiến tới xem kĩ Hồng Y, nam tử ngồi trong góc từ đầu tới cuối không hề hé răng đột nhiên đứng lên, trầm giọng hô.

Lập tức cả sảnh quay lại nhìn, đám cô nương, tiểu quan đang ngồi hầu hạ khách nhân quanh đó đều nhất tề giật mình, mức giá này, xưa nay chưa từng có, chưa nói một hơi đã hào phóng nâng tới hai nghìn lượng.

Bất quá Tô Giới chỉ nhếch mép, chớp chớp mắt, từ chối hẳn: “Đã chậm, giá của vị công tử này đã được nhận rồi.”

Nam tử ban nãy vừa ỉu xiu ảo não, chợt nghe Tô Giới nói vậy, vội vã gật đầu, hai tay vớ lên bọc đính kéo Hồng Y xuống, nào ngờ thoáng cái hẳn đã ngã sấp xuống, bò rạp trên mặt đất.

Đám người xung quanh ồn ào cười lớn, mặt mũi hẳn cũng méo mó tức tối, xoa xoa cổ chân rồi loạng choạng đứng lên, lại tiếp tục tiến về phía Hồng Y, lúc ấy mới nhận ra Hồng Y vì sợ hãi đã lùi lại mấy bước, hẳn cần bản với không tới.

“Năm nghìn lượng!” Nam tử kia hô lên lần nữa.

Tô Giới không đáp, quay sang nháy mắt ra hiệu cho gã thị vệ rồi mới quay lại nhìn hẳn, ôn nhu phân trần: “Vị công tử này, thật là xin lỗi. Lâu chúng ta tuy nói rằng ai cho giá cao thì bán, nhưng đã nhận giá rồi, trăm triệu lần không thể lật lọng được. Nói thế nào, chúng ta cũng là người buôn bán, phải coi trọng chữ tín, vạn lần mong công tử thông cảm.” Dứt lời, hẳn khom người một cái, tỏ vẻ lễ độ.

“Các người còn chưa nhận giá, năm nghìn lượng.” Nam tử bắt đầu tiến lên, móc ngân phiếu từ trong áo ra, nhìn thẳng vào Tô Giới, bước đi thập phần trầm ổn.

Trong khi ấy, nam tử ra ba nghìn lượng ban nãy đã chạy ra bậc thang để lên bọc, không buồn để ý tiếng tranh cãi bên dưới, tùy tiện nhào tới bắt lấy Hồng Y, lập tức nam tử đứng dưới tròng mắt, lắc mình một cái đã nhảy lên trên bọc, đá nam tử kia xuống.

“Người, đuổi hẳn ra!” Tô Giới rút cuộc không thể duy trì nụ cười, hô gọi đám thị vệ đã chờ sẵn bên ngoài, coi như hẳn công phu lợi hại cũng không thể luân phiên đấu với ngàn ấy người, huống chi những thị vệ ấy đều chỉ vì đề phòng hẳn mà chuẩn bị.

Hồng Y cắn chặt môi, trong đầu hẳn một mảnh hỗn độn, hoảng sợ đến cực điểm, căn bản không hiểu đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy phía trước mờ mịt, bên tai nghe loáng thoáng tiếng quyền cước, đao kiếm đánh nhau.

“Đi, Hồng Y, theo vị công tử này vào phòng đi.” Tô Giới nắm ống tay áo hẳn, chực kéo hẳn về phía nam tử vừa bò dậy dưới đất.

Ngay lúc nam tử kia chuẩn bị vươn tay ôm thắt lưng Hồng Y thì tiếng vãi xé gió truyền đến, Hồng Y chỉ cảm thấy thoáng chốc trước mắt một mảnh hắc sắc, mùi huân hương nhàn nhạt lướt qua chớp mũi, không hề giống mùi hương vẫn dùng trong lâu vừa đậm vừa sực khiến hẳn ác cảm, mà là mùi hương thật nhẹ, thật thanh, tựa hồ một làn gió dịu dàng phất qua. Liền sau đó, thắt lưng hẳn bị mạnh mẽ ôm sát, vòng tay mang theo một nỗi mừng rỡ như đoạt lại báu vật một đời đánh mất hòa cùng xúc cảm thương yêu khôn cùng, thật khẩn thiết, một li cũng không để hẳn rời ra. Hồng Y đột nhiên thấy không còn sợ hãi, trái tim vì kinh hoàng mà vừa nảy lên thành thịnh thịnh bắt đầu điều hòa nhịp đập, mà tinh thần đang căng thẳng tột độ cũng dần dần trầm tĩnh lại. Cả người Hồng Y mềm nhũn tựa vào ngực người đang vòng cánh tay rắn chắc hữu lực ôm mình, hẳn nhắm hai mắt lại, mơ hồ nghĩ, nếu là người này... có lẽ... đêm nay cũng không đến nỗi quá khổ sở.

“Ngẩng đầu.” Người nọ thấp giọng ra lệnh, bàn tay nâng cằm hẳn lên.

Đôi mắt nhìn hẳn, hắc trầm thâm sâu, so với màu đen trong con ngươi hẳn và Lưu Ly hoàn toàn không giống, con mắt người này phẳng phất giống như miệng giếng trong tiểu viện, đen thăm thẳm, tĩnh mịch, không toát ra một tia sáng sủa, đôi mắt hẳn dường như bao hàm tất cả ẩn nhẫn, ngưng đọng cùng với sự uy hiếp vô thanh vô sắc. Ngoài đôi mắt, gương mặt nam nhân còn khiến người ta đặc biệt chú ý ở một vệt sẹo dài trên trán, kéo từ lông mày bên phải tới tận mép tóc rồi tiêu ẩn dưới mái tóc đen nhánh.

Hồng Y ngẩng đầu, nuốt một miếng nước bọt, hai mắt mở tròn, hàng lông mi thật dài run run bất an, hẳn hoàn toàn không biết nam nhân này hốt nhiên từ đâu xuất hiện, vừa xong cảnh tượng hỗn loạn hẳn căn bản không dám nhìn, còn tưởng người này là khách nhân.

Ánh mắt tránh né đường nhìn nóng rực vô pháp lờ đi của người nọ, hẳn ngập ngừng muốn mở miệng nói lại bị bàn tay dày rộng của người nọ vuốt trên gương mặt, khẽ chạm vào hàng lông mày, tỉnh tề gậy.

Hồng Y ngọ nguyệt thân thể, cảm thấy lạ lẫm với sự tiếp xúc như vậy, nhưng cánh tay người nọ càng siết chặt, đoạn nâng đùi hắn, bế bổng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, bàn tay đang vuốt trên lông mày hắn buông xuống, người nọ vẫn nhìn hắn, ngón tay lần lần theo đường nét khuôn mặt hắn một lượt rồi đột nhiên ôm hắn vào lòng: “Lớn lên thành thế này a.”

Hồng Y bị hắn ôm, hai chân chập chới trên không nhưng tuyệt không cảm thấy sợ hãi, hắn ngập ngừng vươn tay, ôm lấy cổ người nọ, thấy hắn không phản đối thì hài lòng vui cái đầu nhỏ bé vào vai hắn, úp mặt tại đó, trên môi nở rộng nụ cười.

Chẳng hiểu vì sao, hắn bỗng nhiên nghĩ, người này không hề giống những kẻ khác khiến hắn chán ghét, hai má chợt phỉm hồng, hắn len lén nghĩ, quả bài cũng không phải bất hảo, bởi vì vòng tay ôm ấp này khiến hắn thấy vừa ấm áp vừa thư thái, điều gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ cần được yên ổn dựa vào, hắn có thể thấy kệ tất cả tình thế hỗn loạn xung quanh.

Cứ như vậy, bên tai loáng thoáng tiếng đao kiếm va chạm, thân thể uể oải vô lực sau một ngày căng thẳng của Hồng Y bình yên nằm trong lòng người kia, từ từ chìm vào giấc ngủ.

*ngoại sam: áo ngoài.

*tú nương: bà, cô làm nghề thêu thùa.

*Bát Huyền: đàn Bát Huyền (8 dây).

– Đệ nhất quyền hoàn –

ĐỆ NHỊ QUYỂN

Trường vu giang hồ

14. Chương 14: Toàn Tâm Ý Lại –

Đường Tử Ngạo ôm thân thể gầy nhỏ trong lòng, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Tìm kiếm mười một năm, không còn nhớ nổi đã đưa về bao nhiêu hài tử, nhưng lần nào cũng vậy, ngoại trừ diện mạo có vài phần tương tự mẫu thân hắn, còn lại đều không có nốt ruồi nhỏ khuất dưới lông mày, mà huyết chích từ đầu ngón tay cũng hoàn toàn không dung hòa cùng hắn.

Hồng Y bị hắn điểm thụ huyết, đang an nhiên nằm ngủ, cánh môi hơi nhếch lên mơ hồ lộ ra hàm răng bên trong, Đường Tử Ngạo cứ như vậy ngồi bên giường, nhân thần phảng phất ngưng đọng, không một tia gợn sóng, chăm chú nhìn hắn... đến khi Hồng Y vô thức chớp chớp miệng, hắn mới như sực tỉnh, ánh mắt thoáng hàm chứa một tia ôn nhu mà chính hắn cũng không ý thức được.

Có lẽ là một loại bản năng thuộc về huyết mạch, hắn biết, hài tử này là của hắn, là sinh mệnh nhỏ bé bị cướp đi từ khi còn quần trong bọc tã, là đứa con còn chưa được nghe nó gọi một tiếng cha.

Nốt ruồi chu sa giữa lông mày người khác có thể có, diện mạo giống mẫu thân hắn cũng không phải duy nhất trên đời, nhưng, máu sẽ không sai. Đường Tử Ngạo cảm bàn tay mềm mại lên, nhỏ bé như vậy, hắn dễ dàng đặt gọn trong lòng bàn tay mình, thực có chút không nhẫn tâm cắt thương một vết, lấy máu thử huyết mạch.

Hai bàn tay bé nhỏ này từng nắm trong bàn tay hắn, còn từng hươ hươ chụp lên miệng hắn. Qua mười một năm, hai tay có lớn thêm một chút, nhưng vẫn còn rất nhỏ, đầu móng tay tròn trịa, đốt xương tinh tế, từng ngón thon dài, sợ rằng lực đạo so với trước kia cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Tiếng đập cửa vang lên, người hầu bưng một bát nước bước vào, đặt xuống bàn.

Đường Tử Ngạo vẫn nắm bàn tay Hồng Y, cũng không đứng dậy lấy bát nước, chỉ chăm chú nhìn tay hắn... rồi nâng lên áp vào môi mình. Hồng Y đang ngủ, bàn tay tự nhiên khum khum, mềm nhuyễn úp trên môi

hắn, tựa như con nít sơ sinh, Đường Tử Ngạo vỗ vỗ trên mu bàn tay, khí lực vô cùng nhẹ nhàng, gần như vuốt ve.

Rốt cuộc hắn đứng dậy đi tới bên bàn, dùng chủy thủ cắt một vết trên ngón trỏ mình, nhỏ xuống một giọt máu. Lại bưng bát nước tới bên giường, một tay cầm chủy thủ, tay kia nắm bàn tay Hồng Y, ướm tả ướm hữu, chỉ thấy đặt lưỡi dao thể nào cũng không ổn.

Bên ngoài lại có người đi tới, bước chân vội vàng, có chút kích động, chạy đến nơi còn hệt chân vấp té, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất: “Thiếu gia, người nhanh nhanh một chút a, nghe nói người đưa hài tử về, phu nhân từ từ đường đang chạy vội sang rồi, người kiểm tra nhanh lên, ngộ nhỡ không phải còn đưa đi luôn, phu nhân thân thể bất hảo, chịu không nổi xúc động a.”

Vốn định gạt phu nhân, mà không biết nàng nghe được tin từ đâu, bao nhiêu năm qua vẫn không ngừng tìm kiếm, nhưng đây là lần đầu tiên Đường Tử Ngạo đích thân đưa một hài tử trở về, bằng vào tính khí của hắn, trừ phi thực sự xác định, nhất định sẽ không tùy tiện đưa về. Tiết Uyển Nghi vừa nghe được tin đã vội vã chạy tới, Thường Văn không biết làm sao, đành chạy trước báo tin, nhưng cuống quýt tới nơi lại chỉ thấy Đường Tử Ngạo đứng cầm chủy thủ, cau mày trầm ngâm.

Hắn xằng xái xắn tay áo, giành lấy chủy thủ định tự mình cắt luôn, không dè cổ tay đã bị Đường Tử Ngạo chụp lại, siết mạnh.

“Ai u~~” buông rơi thanh chủy thủ xuống đất, Thường Văn vừa đỡ cổ tay vừa nhe răng than đau.

“Để ta.” Đường Tử Ngạo nhặt thanh chủy thủ lên, chích lấy một điểm, cho máu nhỏ vào bát.

Hắn vừa cầm máu trên đầu ngón tay Hồng Y, vừa chăm chú nhìn bát nước.

Hai giọt máu, chậm rãi loang ra, ranh giới hồng nhạt từ từ chạm nhau, Đường Tử Ngạo đột nhiên cảm thấy có chút bức bối. Nếu giờ không dung hòa, hắn thực không sao chấp nhận, hài tử trước mắt này, lòng hắn đã xác nhận rồi, bảo hắn làm sao vứt bỏ đây?

“A!! Hòa rồi, hòa rồi, Thiếu gia, cảm tạ trời đất, rốt cuộc tìm được tiểu thiếu gia rồi!!” Thường Văn la lên trước tiên rồi cuống cuống lao ra ngoài, lại bị vấp té lần nữa ngay bầu cửa, ngã sấp mặt: “Nga, tìm được rồi!!”, ngóc đầu dậy, mặc kệ bụi đất đầy mặt, Thường Văn vừa hô toáng lên vừa nhúc nhích đứng dậy, bưng bình ý chí chạy ra ngoài viện.

Khi Hồng Y tỉnh lại, tiếng khóc nức nức quăng lọt vào tai hắn, như có như không, tựa hồ bị kim nén, không muốn để người nghe được, thế nhưng thanh âm bị ai rung động phát ra từ đáy lòng, giấu không được nổi mừng rỡ khôn cùng.

Hắn nghe tiếng khóc thế này, không sao ngủ tiếp nữa, đành mở mắt ra, trong tầm mắt nhìn thấy thứ gì cũng mơ hồ lung lư ảo, chớp chớp vài lần mới dần rõ ràng, hắn quay đầu, phát hiện cạnh giường có mấy người đang đứng, ai cũng không quen, mà tiếng khóc vẫn lọt vào tai này giờ đại khái phát ra từ nữ nhân đang ngồi sát bên giường. Hồng Y muốn nhìn xa hơn một chút, lại bị những người đang đứng che khuất tầm mắt.

Nữ nhân này dường như gương mặt có vài phần giống hắn, chỉ bất quá niên linh lớn hơn, đường nét cũng ôn nhu hơn một chút.

“Các người là ai? Đây là đâu?” Trực giác cho Hồng Y biết đây không phải Thất Nhã lâu, không khí trong phòng này thoang thoảng mùi Long Diên hương, thanh nhã mà trang trọng, mà bàn ghế, cửa sổ hắn nhìn thấy đều là đồ gỗ mun đen bóng, giường hắn nằm cũng không treo màn sa diêm dứa đỏ thẫm... còn những người trước mắt, Hồng Y nhìn qua một lượt, không có, không hề có nam nhân đã đưa hắn đi.

Hắn nhích người lùi lùi lại, cảnh giác nhìn chằm chằm những người này.

“Hài tử.” Nữ nhân kia khóc đến hồng hồng hai con mắt, nhưng khóe miệng vẫn phẳng phát ý mừng rỡ, vươn tay về phía hắn.

“Các người là ai? Đây là đâu?” Hồng Y nắm một góc chăn, vò chặt trong lòng bàn tay, cảm giác hoảng sợ chưa từng có đột nhiên dấy lên trong lòng, khiến hắn vô pháp ức chế phát run lên.

Người kia, người kia không ở đây, hấn không có ở đây, trong đầu Hồng Y giờ chỉ lặp đi lặp lại mỗi ý niệm ấy, tựa như một cơn sóng triều đáng sợ, đang chực nuốt chửng lấy hấn, hấn khẽ run rẩy, đôi mắt mở trừng thật lớn, nhìn chăm chăm những người trước mặt.

“Hài tử, ta là mẹ ngươi mà, đừng sợ, nơi này là nhà của ngươi.” Tiết Uyển Nghi ôn nhu dỗ dành hấn, cánh tay giơ lên không ngừng chìa ra, nhưng lần nào cũng bị Hồng Y cự tuyệt, hấn liên tục lùi vào góc giường, hàm răng gắt gao cắn môi dưới.

“Hấn đâu rồi, ta muốn tìm hấn.” Hồng Y đã lùi đến sát tường, tựa hồ không còn đường thoát, bờ ngực phập phồng kịch liệt.

“Ai cơ?”

“Hấn.” Hồng Y đáp gần như rì rầm, thanh âm có chút ảm ách.

Hấn là ai vậy? Lòng Hồng Y thoáng thất lại, vẫn không ngừng ánh mắt chăm chú, hấn không biết người kia là ai, hấn không biết người kia tên gọi là gì... hấn cái gì cũng không biết.

“Ta đi tìm hấn.” Hồng Y xốc chân lên, chực nhảy xuống giường, khốn nỗi hấn đã một ngày đêm không ăn gì, giờ tâm lý lại hoảng hốt, căn bản không còn chút khí lực nào, thoáng cái hoa mày chóng mặt, chực ngã khỏi giường.

Mấy người hầu quanh Tiết Uyển Nghi còn chưa kịp nhào tới đỡ, đã thấy một thân ảnh hắc sắc vọt vào án ngữ ngay trước mặt họ.

Đường Tử Ngạo giữ được hấn, một tay nắm dây lưng kéo hấn dậy, lo lắng nhìn Hồng Y, buột miệng mắng: “Sao không nghe lời?”

Hồng Y ngơ ngác nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ bé vừa tái nhợt dần dần đỏ ửng, cuống cuống vươn hai tay ôm cổ hấn, vùi cả người vào ngực hấn, nhắm chặt hai mắt dụi đầu vào lòng hấn, ủy khuất bật khóc: “Ta tưởng ngươi đi mất rồi...”

“Ta không đi, đừng khóc nữa.” Đường Tử Ngạo liếc nhìn Tiết Uyển Nghi đã khóc sưng đỏ đôi mắt, còn cả Thường Văn đứng sau há hốc mồm, đành cúi người đặt Hồng Y xuống giường.

“Ta không đâu!” Hồng Y lắc đầu, khóc văng lên, kiên quyết ôm riết lấy hấn không buông, tiếng nào bật ra cũng thành nức nở.

Đường Tử Ngạo không biết làm sao, lại ôm hấn lên, ngồi xuống giường rồi để hấn ngồi trên đùi mình, sau đó cho mời vị đại phu vừa đưa đến vào bắt mạch cho Hồng Y.

Hồng Y vẫn sống chết không chịu buông tay, hai cánh tay đeo cứng trên cổ Đường Tử Ngạo, hấn đã khóc đến hụt hơi, không cách nào ép hấn rời ra được, rốt cuộc, Đường Tử Ngạo đành thấp giọng: “Nghe lời, để đại phu bắt mạch cho ngươi.”

Hấn xưa nay ngôn từ không kể là phong phú, giờ bảo dỗ dành hài tử căn bản không biết nên nói cái gì, chỉ cố gắng hạ thấp thanh âm, cũng hòa hoãn hơn một chút, e hấn bị hoảng sợ, giờ thấy Hồng Y vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hấn lại định mở miệng, nhưng Hồng Y đã chậm chạp rút cách tay phải xuống, chìa ra.

Vị đại phu cầm lên xem mạch, im lặng một hồi lâu.

“Các ngươi ra ngoài trước đi.” Đường Tử Ngạo bảo đám hạ nhân.

Chỉ còn Thường Văn và Tiết Uyển Nghi ở lại, vị đại phu buông cổ tay Hồng Y xuống rồi mới nói: “Hài tử này quanh năm suốt tháng đều dùng một loại thuốc ức chế sinh trưởng, chí ít cũng đến mười năm rồi, giờ thuốc đã dung nạp cốt tủy, không thể thanh giải được.”

Viễn mắt Tiết Uyển Nghi lại bắt đầu rưng rưng: “Liệu có tổn hại gì đến thân thể hay không?”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hài tử này, nàng đã có linh cảm không yên, hài tử bình thường mười một, mười hai tuổi sao có thể gầy nhỏ, mảnh mai thế này... chỉ không ngờ nguyên nhân lại là...

“Có, hấn không thể tập võ, không thể bồi bổ thân thể đến tráng kiện, cũng không thể sinh con được. Còn nữa, sau này không nên bắt hấn làm việc nặng, không nên để hấn quá mệt nhọc, đợi lát nữa ta kê một toa

thuốc, cho hần dùng trường kỳ, khả dĩ từ từ điều dưỡng thân thể. Như vậy cũng chỉ giúp hần tránh được mệnh yếu, còn muốn sinh trường như hải tử bình thường là không có khả năng.” Nói đến đây đại phu do dự một chút, lại tiếp tục: “Hải tử này trước giờ có lẽ đều dùng thức ăn lỏng, thời gian tới này cũng không nên vội vã, từ từ điều chỉnh, đồ ăn chay và món mặn đều phải cho hần ăn một chút một.”

Đường Tử Ngạo ngồi nghe, sắc mặt càng lúc càng băng lãnh, đầu mày nhíu chặt, nghe đến cuối cùng, hai mắt hần đã vằn tơ máu, một luồng sát khí bất khả ức chế cuộn cuộn phát tán.

Hồng Y ở gần hần nhất, ngay lập tức cảm thấy không ổn, liền ôm ghì lấy cánh tay hần, vùi cái đầu bé nhỏ cọt cọt vào hõm vai hần, vừa vỗ vỗ sau lưng hần như đang cố trấn an, ngầm tỏ ý cho hần biết mình không sao cả.

Đường Tử Ngạo dần thả lỏng, ánh mắt cũng dịu xuống: “Làm phiền đại phu.”

“Cho một người theo hốt thuốc về là được, lão phu còn có bệnh nhân, không thể ở lại lâu.” Vị đại phu đứng lên cáo từ rồi lại chợt dừng bước, nói thêm một câu mà không quay lưng lại: “Việc hôm nay, lão phu sẽ không nói ra ngoài.”

Nơi nào cho hải tử dùng loại thuốc kia, không hỏi cũng tự minh bạch, mà trông thái độ trân trọng của Đường Tử Ngạo với hải tử này, đại phu tự nhiên hiểu việc này có ẩn khúc mình không thể hàm hồ tìm hiểu, hần đâu muốn vì chữa bệnh một lần mà đánh mất tính mệnh, thành ra cố tình khẳng định một câu với gia chủ.

“Ừm, Thường Văn, tiễn đại phu về.”

....

“Ta không sao, tất cả mọi người đều uống mà.” Hồng Y nghĩ người này vì biết mình phải uống thứ thuốc kia mới không vui, liền nhỏ giọng giải thích. Hần cũng không hiểu mình bị sao nữa, từ lần đầu tiên nhìn thấy người này, trong lòng đã không còn giống như trước, chợt muốn ỷ lại hần, muốn dựa dẫm vào hần, muốn ở cạnh hần, muốn hần cũng muốn gần gũi với mình giống như mình muốn thân cận hần...

Hồng Y vẫn ngồi dựa trong lòng Đường Tử Ngạo, bất luận thế nào cũng không muốn buông tay.

15. Chương 15: Ái Vô Chỉ Tẫn –

“Gia Gia.” Tiết Uyển Nghi hai mắt mờ lệ, run run vươn tay chạm tới lưng Hồng Y.

Hồng Y ngồi trong lòng Đường Tử Ngạo, đã không còn hoảng sợ như ban nãy, quay đầu lại nhìn nàng, có chút nghi hoặc về cách nàng vừa gọi hần.

“Đây là mẫu thân người.” Đường Tử Ngạo trầm giọng nói, xoa xoa lưng hần, định gỡ vòng ôm trên cổ để đặt hần xuống giường. Hồng Y vừa nhận thấy ý đồ của hần, vội vàng cố sức ôm chặt, ghì lấy vai hần, không chịu buông ra.

“Nương?”

“Phải rồi.” Tiết Uyển Nghi gạt lệ, môi hé nụ cười, tựa như từng chơi đùa với đứa bé sơ sinh ngày nào, nàng chìa tay ra trước mắt hần, chờ hần nắm lấy.

Hồng Y hiểu từ “Nương” kia ý chỉ ai, nhưng hần không rõ hàm nghĩa trong ấy lắm, từ nhỏ đến giờ không gian hần sinh hoạt chỉ vón vện một mảnh đất quây tường vuông vức nọ, những việc biết được đều nhờ đọc trong sách vở hoặc được Tô Giới truyền thụ... giờ hần vẫn ngoái đầu lại nhìn phụ nhân trông có mấy phần tương tự với mình, ngần ngại mấp máy môi, nhưng không hề lên tiếng.

“Người... sao lại mặc y phục kỳ quái như vậy?” Nhìn phụ nhân kia có vẻ thương tâm rồi thất vọng cúi xuống, nước mắt không ngừng tuôn rơi, Hồng Y cũng thấy trong lòng có chút khổ sở, vội mở miệng hỏi bừa.

Tiết Uyển Nghi không hề giống như những nữ tử hần từng gặp qua, những người kia đều mặc trù y hoa lệ mỹ miều, trên mặt trát một lớp son phấn dày sặc sỡ, cũng có thể ấy chỉ là lối trang điểm phục sức của những nữ tử trong thanh lâu; nhưng người đang ngồi trước mặt hần hiện giờ, cả y sam tơ tằm cũng không

mặc, đồ trang sức rườm rà càng không đeo, nàng chỉ khoác một mảnh bố sam màu xanh nhạt, tóc vẫn thành búi tròn, ghim lại bằng một cây trâm gỗ, trên mặt tịnh không thấy một điểm phấn son... dung nhan nguyên bản thanh lệ, nếu không vì nước mắt không ngừng tuôn trên má, thậm chí còn toát ra vài phần khí chất cao quý, trang trọng, bất khả xâm phạm.

Hắn vừa rồi chỉ là tùy tiện hỏi, nhưng gương mặt Tiết Uyển Nghi lập tức tươi tắn hẳn lên, có vẻ mừng rỡ vô cùng, nàng vừa khẽ vuốt má Hồng Y vừa ôn nhu nói: “Nương từ khi người không còn bên người, đã muốn bỏ hết xiêm y đẹp để hoa lệ, bỏ cả những thứ trang sức quý giá, chỉ mặc một chiếc bố sam thanh tịnh, ngày ngày ở trong tiểu viện niệm kinh cầu phúc, những mong người ở bên ngoài bình an, không bị người ta bạc đãi khi nhục, cầu sao sớm đến ngày cha người tìm được người trở về. Vạn nhất không thể trở về, cũng mong muốn người được sống an ổn, bởi vậy, ta vẫn xin Phật Tổ, đem tất cả khổ nạn của người để ta gánh chịu, chỉ cầu cho người được bình an, ta nguyện suốt đời phụng thờ Đức Phật.”

Tiết Uyển Nghi say sưa vuốt ve gương mặt Hồng Y, tựa như muốn khắc vào lòng những đường nét của hắn, lại trào lên xúc động: “Quả nhiên, Phật Tổ nghe được lời ta, người đã bình yên trở về. Giờ có phải về với cõi Phật, nương cũng cam lòng.”

Thanh âm của Tiết Uyển Nghi thật nhu hòa, ngữ điệu từ tốn nhẹ nhàng, phảng phất như sợ làm hải tử bao năm mới tìm được về trước mắt bất an, trên môi nàng vẫn không ngại nụ cười, mỗi chữ mỗi câu trầm trầm vang lên, ánh mắt thương yêu thủy chung vẫn không rời gương mặt nhỏ bé của Hồng Y. Lòng ngập tràn tình mẫu tử, nàng chỉ hận không thể ôm trọn Hồng Y vào lòng, như khi hắn còn bé bỏng, một khắc cũng không buông tay.

Thế nhưng, giờ hắn đang có ý đề phòng nàng, Tiết Uyển Nghi chỉ nghĩ đến điều này, trong lòng đã một trận chua xót, nhưng nàng phải đợi, nàng không thể quá nóng ruột mà hàm hồ được.

Nói xong mấy lời, Tiết Uyển Nghi đứng dậy, dáng người yếu nhược như đã được tiếp thêm sự kiên cường: “Gia Gia yên tâm, thân thể người sẽ chóng khỏe thôi, nương đi sắc thuốc cho người, giúp người bồi bổ thân thể. Người đã trở về, nương sao nữa rồi đi, phải cầu Phật Tổ cho ta sống thêm mấy chục năm nữa, để ta được chăm sóc người, chờ đến khi người trưởng thành rồi, mới không còn vướng bận ra đi.”

“Người đừng...” thấy nàng xoay người định rời đi, Hồng Y bất giác nắm lấy góc áo nàng, hai mắt lấp lánh nước lên.

“Không sao, ngoan, nương không đi đâu, để người và cha nghỉ ngơi, nương đi sắc thuốc cho người uống.” Tiết Uyển Nghi dịu dàng cười, vỗ vỗ đầu hắn rồi thở phào nhẹ nhõm ra khỏi phòng, bước chân lập cập vội vã, nàng chạy một quãng thật xa rồi mới bật khóc òa lên.

Trong tiểu viện của nàng, không có thị vệ, cũng không có nha hoàn, chỉ có một mình Tiết Uyển Nghi. Nàng quỳ gục xuống cửa, hai tay ôm mặt, tiếng nức nở bi thương, đau đớn nghẹn nơi cổ họng, mà nước mắt vẫn mãnh liệt tuôn trào.

Mấy năm nay, lệ đã sớm khô cạn. Thế nhưng thời khắc này tận mắt trông thấy hải tử được tìm trở về, một luồng nhiệt nóng cuộn lên từ sâu trong tâm khảm, tựa như dòng xuân thủy thoáng chốc hòa tan tầng băng giá mỏng manh trong lòng nàng, rồi ào xô ra ngoài.

Nàng biết, nàng đau, Đường Tử Ngạo còn đau hơn nàng, hải tử đầu tiên của bọn họ, nhu thuận khả ái đến vậy, đành rằng giữa hai người không hề có duyên ái, nhưng tình yêu đối với hải tử tuyệt không ít hơn bất cứ bậc phụ mẫu nào. Bao nhiêu năm nay, hắn chưa từng mở miệng nói ra, nhưng Tiết Uyển Nghi minh bạch, hắn luôn tự trách mình, vô số lần tự trách mình, trách mình công phu không đủ, để hải tử bị kẻ khác đoạt đi, trách mình năng lực kém cỏi, thủy chung không tìm được hải tử trở về, trách cả thân phận quá đặc thù của mình, khiến có kẻ sinh lòng cướp đoạt hải tử.

Nàng có thể khóc, có thể kêu gào, nhưng nam nhân kia tuyệt nhiên không thể. Đau đớn của hắn, xót xa của hắn tất cả đều giam kín trong ***g ngực, để hắn âm thầm một mình chịu đựng. mấy năm nay bao lần được người ta mời mọc, lôi kéo, thậm chí đối phương là những kẻ cao cao tại thượng, quyền bính át người, nhưng hắn đều coi như không nghe không thấy; chỉ lo nghĩ tìm kiếm hải tử, một ngày cũng không ngơi.

Nếu hắn không thể khóc, không chịu khóc, vậy nàng khóc thay hắn, nước mắt của hắn, để nàng thay hắn tuôn trào.

Giờ hài tử đã tìm được về, Tiết Uyển Nghi quỳ sụp trên mặt đất, thả tung bao nhiêu đau đớn trong lòng, trút ra tất cả nước mắt của nàng và Đường Tử Ngạo...

Tiểu viện hiu quạnh, giờ này không nghe thấy tiếng niệm kinh lễ Phật quen thuộc, chỉ còn quanh quẩn tiếng khóc nức bi thống hòa lẫn niềm vui sướng hân hoan.

Thanh ngân thôn thức, giục người mũi lòng rơi lệ....

“Người là ai?” Hồng Y ngẩng đầu, nhìn Đường Tử Ngạo.

“Ta là cha ngươi.” Đường Tử Ngạo đáp.

“Cha?” Hồng Y hỏi lại, có chút mờ mịt.

“Phải.”

“Không phải, không phải cha!” Hồng Y đột nhiên đẩy hẳn ra, tụt khỏi lòng hẳn, lắc đầu cự tuyệt.

“Là cha.” Đường Tử Ngạo có chút không hiểu ý tứ của hài tử này, thoạt trông dường như hẳn thật không muốn coi mình là cha, nhưng vừa xong bộ dạng ỷ lại của hẳn lại cho thấy hẳn cũng không phải ghét mình.

“Tên của ngươi là Đường Thiên Gia, năm ngươi một tuổi bị bắt...”

“Ta không nghe, ngươi không phải cha, không phải cha!” Hồng Y bịt chặt tai, co rúm người lại, kiên quyết lắc đầu.

Đường Tử Ngạo xưa nay ít lời, dỗ dành hài tử lại càng không quen thuộc, mà hôm nay cả lý do khiến Hồng Y không muốn nhận hẳn là cha hẳn cũng không rõ; thế nhưng đối với hài tử năm xưa chỉ vì sơ suất của mình mà bị bắt đi này, trong lòng hẳn luôn có cảm giác áy náy không yên, rốt cuộc lại hết sức nhu hòa dỗ hẳn: “Hảo, không làm cha, không làm.”

“Không cần cha, ta muốn tìm Lưu Ly, Lưu Ly ở đâu rồi?”

Đường Tử Ngạo không vội đáp, chỉ đưa tay đỡ sau đầu Hồng Y, giữ hẳn khỏi cuộn vào thành giường.

“Lưu Ly ấy, Lưu Ly ở đâu rồi? Là người cứu ta ra đúng không? Rồi có cứu cả Lưu Ly hay không?” Hồng Y cuống quýt hỏi, ở nơi xa lạ này, dù nam nhân trước mắt có gây cho hẳn cảm giác gần gũi khó nói thành lời, nhưng Lưu Ly từ nhỏ cùng hẳn lớn lên, tuyệt đối không ai có thể thay thế được.

“Ngươi yên tâm, có người che chở hẳn, hai người bọn ta cứu các người khỏi Thất Nhã lâu, sau đó chia hai hướng trở về, có điều trang viện của Sở Hy có việc, nên hẳn đưa Lưu Ly đến đó trước, chờ một thời gian nữa ta sẽ đón về.”

“Thật không?”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo kéo Hồng Y lại, lấy chăn choàng quanh thân hình chỉ mặc mỗi tiết y của hẳn.

“Vậy ngươi nhớ cho Lưu Ly uống thuốc, cũng hảo hảo chiếu cố Lưu Ly, chờ chỗ kia xong việc, ngươi đón hẳn về na~”

“Hảo.” Trước lời đề đạt có phần lớn mặt của hẳn, Đường Tử Ngạo chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, ánh mắt thoáng ý cười, nhẹ nhàng vuốt lại mớ tóc đã tán loạn của hẳn.

“Na~ ngươi tên là gì?”

“Đường Tử Ngạo, còn tên ngươi là Đường Thiên Gia.”

“Giờ ta gọi ngươi là gì?”

“Tùy ngươi.”

“Ta không gọi cha, có được không?”

“Hảo.”

Hồng Y lúc ấy mới yên tâm, xốc chăn lên, đẩy Đường Tử Ngạo nằm xuống gối.

Lại trùm lớp chăn ấm áp lên, phủ kín cả hai người, Hồng Y nằm trong ổ chăn, tay nắm áo Đường Tử Ngạo, hài lòng mỉm cười.

Bên ngoài có mấy người xuất hiện in bóng đen trên cửa, tiếp đến Thường Văn đẩy cửa ra định mở miệng gọi, Đường Tử Ngạo tiện tay vớ một cái móc bên giường, phi trúng á huyết của hắn, chặn đứng tiếng ồn ào, lại nhòm người ý bảo bọn họ ra ngoài nói chuyện.

Thường Văn cong môi, chớp mắt oan ức, đương khoa tay múa chân đã bị túm áo lôi ra ngoài.

Tới đại thính phòng, tất cả ngồi xuống, một người bắt đầu bẩm báo: “Tô Giới một mực nói mua được về, nhưng hỏi ai bán, tướng mạo ra sao, người ở nơi nào, hắn đều trả lời không biết, chỉ đòi chúng ta bồi thường tiền cho hắn.”

Đường Tử Ngạo ngồi đường hoàng chính giữa, cúi đầu trầm tư: “Không cần hỏi nữa, từ giờ phái hai người phục gần Thất Nhã lâu, thường trực giám sát những kẻ khả nghi ra vào, chỉ cần phát hiện có người liên lạc với hắn, lập tức theo dõi rồi về báo cáo.”

“Dạ.”

“Còn nữa, những chuyện liên quan đến Tiểu Gia mấy năm qua, ai dò hỏi các người chỉ cần nói không biết, còn lại để ta đối phó.”

Hắn hoàn toàn không phải chấp nhất một chút hư danh, nhưng dù thế nào hắn cũng không muốn để người khác biết những năm qua Tiểu Gia đã phải trải qua ra sao.

Lo lắng những kẻ có lòng dạ xấu xa đi rêu rao, lo lắng có kẻ mượn chuyện xưa khích bác, lo người đời khinh thường phỉ nhổ... hắn có thể chịu đựng, có thể coi như không nghe, không thấy, nhưng hài tử của hắn còn quá nhỏ, còn cần sự bảo hộ của hắn, làm sao nó chống đỡ nổi.

Huống chi, nếu việc Tiểu Gia bị bắt xưa kia là do người của Hoàng gia bày bố cốt nhằm vào hắn và Tiết Uyển Nghi, vậy giờ hắn đã trở về, nhất định còn sinh ra không ít sóng gió.

Đường Tử Ngạo âm trầm đôi mắt, ngón trở nhịp nhịp trên mặt bàn thành những tiếng cộc cộc đều đều.

“Ư.. ư... ưm...” Thường Văn ú ớ kêu, mặt mày đỏ bừng, chỉ loạn xạ vào miệng mình.

Vừa giải huyết cho hắn, đã thấy hắn chuẩn bị làm om sòm, Đường Tử Ngạo nheo mắt, lạnh lùng nhìn hắn. Thường Văn vội bịt miệng, gật đầu, bày ra bản mặt tươi cười nịnh nọt rồi rảng hạ giọng, thì thào nói: “Ta quên tiểu thiếu gia còn ngủ bên trong a, từ sau ta hứa không làm quấy nữa a.” Nói xong, còn không quên khua khoắng làm động tác xỏ chỉ khâu, khâu cái miệng lại.

“Chủ tử, người xem tiểu thiếu gia lớn lên thật xinh đẹp a, còn hơn phu nhân ít nhiều a.”

Thường Văn tội nghiệp chỉ muốn nói một câu dễ nghe, đặt cho chủ tử đã nhiều đêm ngủ không yên của hắn được hài lòng một chút, ai dè chưa chi đã bị điểm á huyết lần nữa, tiện thể còn được đẩy luôn ra ngoài.

Hắn trong lòng gào khóc thảm thương, phải a, không nên nói đẹp này nọ, cái miệng mình thật là xấu xí, tiểu thiếu gia vốn ở nơi kia, giờ khen hắn đẹp một câu, đúng là tự tìm chết a!

*

16. Chương 16: Ngộ Hậu Mã Tràng –

Đường phủ, Bích viên. Ánh dương ngày thu, lấp lóa chói chang, ngô đồng bên tán phong xào xạc đổ lá, phiêu phiêu lạc lạc.

Giờ này tầm chính ngọ, ngày không sớm như đương hạ, trời cao mây nhạt, nắng càng chói chang nơi khóe mắt người... Tiết Uyển Nghi vẫn một thân bố sam xanh nhạt, tay bưng bàn ăn, đứng chờ trước cửa phòng ngủ.

Đường Tử Ngạo khoác một chiếc áo mỏng ra mở cửa, nàng gật đầu chào, bưng bàn ăn vào trong, đôi mắt thản nhiên phẳng lặng vừa nhìn thấy hài tử đang nằm ngủ say trên giường thì thoáng toát ra ánh ôn nhu dịu dàng. Nàng khẽ khàng bước lại, vén mấy sợi tóc xòa trên mặt hần: “Gia Gia, dậy thôi.”

Đường Tử Ngạo mặc y phục chỉnh tề, buộc tóc lên, múc một thau nước lạnh rửa mặt tỉnh táo rồi đỡ bát thuốc, ngồi xuống đầu giường, kéo Hồng Y dậy dựa vào ngực hần.

Đêm qua, Đường Tử Ngạo từ đại thính phòng trở về, đi qua con đường nhỏ ven Bích viên, từ xa đã nghe thấy tiếng chạy trốn vội vã, còn cả tiếng la lối hoảng hốt của nha hoàn.

Hần vội bước nhanh tới, giữa bóng đêm mờ mịt, Hồng Y đang cuống cuống chạy, trên người chỉ mặc một chiếc tiết y, toàn thân bạch sắc nổi bật trong bóng tối, vẻ mặt sợ hãi, cắn chặt môi dưới, hoảng loạn nhìn quanh quất bốn phía. Vừa thấy bóng hần, lập tức đứng sững lại.

Phân phó nha hoàn trở về phòng, tự tay ôm Hồng Y lên, nhận ra thân thể hần đã lạnh run, Đường Tử Ngạo nhíu tít đầu mày. Hỏi han mấy câu, nhưng Hồng Y không đáp tiếng nào, chỉ chăm chăm ôm ghì lấy cổ hần.

Bất đắc dĩ, Đường Tử Ngạo đành bế hần về phòng, đặt vào ổ chăn. Lại dặn dò vài câu rồi định rời đi.

Hồng Y vội vàng nắm tay áo hần, không cho đứng dậy, thấy đôi mắt hần mở to nhìn mình đầy bất an, Đường Tử Ngạo rút cuộc lại cởi áo khoác, chui vào chăn, ôm hài tử này rồi trầm trầm thiếp đi.

Giờ Hồng Y thoáng hít thấy mùi thuốc hắc hắc cuộn vào chóp mũi, liền nhăn nhó quay mặt đi, ngủ tiếp.

“Uống đi, rồi đưa người ra ngoài chơi.” Đường Tử Ngạo không nghĩ ra cách nào khác để dỗ hài tử, chỉ biết hứa dẫn hần đi chơi.

Hồng Y hé một con mắt, hấp háy nhìn quanh, phía trước là mẫu thân, đằng sau lưng hần đang dựa vào là Đường Tử Ngạo, đối với một hài tử mười hai tuổi từ nhỏ đến giờ chỉ quanh quẩn trong tiểu viện, chưa từng được bước khỏi cửa như hần, ra ngoài đi chơi, thực là một chuyện hấp dẫn.

Nhắm mắt, bịt mũi, Hồng Y cầm lấy bát thuốc, uống ực ực hết sạch.

Đắng ghê gớm, so với thứ thuốc trước đây phải uống còn đắng hơn nữa. Thấy Hồng Y nhăn nhó mặt mày, Tiết Uyển Nghi vội xòe ra bọc mút táo đã chuẩn bị từ trước, lấy một viên bỏ vào miệng Hồng Y rồi dịu dàng nhìn hần.

Ngước đầu lên, nhận ra ánh mắt người phía trên cũng phẳng phất có ý cười, Hồng Y chợt thấy có chút mắc cỡ, nhúc nhích đứng dậy.

Tiết Uyển Nghi nhìn Hồng Y cầm cúi tự buộc lại đai lưng, nàng tiến lại gỡ tay hần ra, tự tay chỉnh trang sau trước, tỉ mỉ buộc chiếc đai lưng khảm ngọc cho hần, lại kéo ngay ngắn vạt áo. Hồng Y lẳng lặng đứng, quanh chóp mũi phẳng phất mùi hương đèn nhang, thanh đạm mà cao nhã; dáng vẻ Tiết Uyển Nghi lúc nào nhìn cũng thấy nhu hòa, ngoại trừ lúc vừa gặp hần nàng khóc đến hồng hồng con mắt, còn lại luôn là vẻ đạm đạm thanh thanh, nhưng cảm giác thân thiết, thương yêu dường như không khi nào ngơi lẩn khuất quanh hần.

“Được rồi, Gia Gia đi chơi đi. Tối đến ngủ cùng cha người, nếu muốn gặp nương, cứ đi tới tiểu viện bên trong cùng, gọi là Thanh viên, lúc nào nương cũng ở trong ấy.” Tiết Uyển Nghi buộc tóc gọn gàng cho hần rồi xoa xoa đầu.

Đường Tử Ngạo đưa Hồng Y đến một khu đồng cỏ, có mấy người hộ vệ ở đó, thấy bọn họ tới lập tức ra chào đón.

“Tìm một con ngựa nhỏ ôn thuần một chút.” Đường Tử Ngạo phân phó.

Hồng Y đứng bên cạnh hần, nhìn đồng cỏ kéo dài xa tít tắp, không thấy tận cùng ở đâu. Thoáng thấy mấy con ngựa, thân vạm vỡ, bóng mượt đang phi đẳng xa, lông bờm bay phất theo bước chạy. Đồng cỏ có đôi chỗ đã ngả vàng, màu còn tươi phản chiếu ánh dương quang lóe thành những tia vàng chói mắt, một trận gió thổi qua cuốn theo mùi hương đất phủ vào mặt, trong lòng tự nhiên có cảm giác nhộn nhạo, Hồng Y ngẩng đầu, phần khởi cười rộ lên, néo néo tay Đường Tử Ngạo: “Ta cũng cưỡi ngựa được không?”

“Được.”

Hộ vệ dắt đến một con ngựa bạch nhỏ, không hề cao lớn vạm vỡ như mấy con đang phi trên bãi, Hồng Y vừa nhìn thấy đã có chút bất mãn, bước chân cũng chậm lại: “Ta không muốn cưỡi con này.”

“Muốn cưỡi ngựa lớn phải không? Đợi ít ngày nữa, người giờ chưa cưỡi được. Cứ tập với con này, chừng nào cưỡi giỏi, ngựa ở đây cho người tùy ý chọn.” Đường Tử Ngạo từ chối.

“Ta không cưỡi đâu.” Hồng Y ngồi thụp xuống, bĩu môi, quay mặt đi.

“...”

Một hồi lâu không nghe phía trên có tiếng đáp, sắc mặt Hồng Y mới thoáng trắng bệch, hai tay vò vò đám cỏ, hoảng hốt thấy rõ.

Hắn ghét mình rồi? – Vừa cắn môi, Hồng Y vừa bất an tự hỏi, cũng chẳng hiểu vì sao, biết rõ người kia đối với mình thật lạ lẫm, nhưng hắn không sao tự chủ được ý muốn ỷ lại, muốn làm nũng, muốn tùy ý đòi hỏi.

Cơ mà, có phải lần này làm quá rồi không? Khiến hắn ghét mất rồi?

Còn đang lung tung nghĩ ngợi, một đôi tay đã vươn lại, “Hảo, ta cưỡi cùng người, đỡ người khỏi té.” Đường Tử Ngạo ôm hắn lên, nhảy lên một con hắc mã cao lớn, một tay ôm ngang thắt lưng hắn, tay kia nắm dây cương, chân nhẹ nhàng kẹp bên bụng ngựa, con ngựa lúc lắc đầu, bắt đầu cất bước.

Ngựa đi rất chậm, hầu như không khác gì tản bộ, Hồng Y lúc ấy mới lí nhí hỏi: “Người giận hả?”

“Không.”

“Thật không?”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo đáp rồi tăng lực thúc hai bên bụng ngựa, tốc độ bắt đầu nhanh dần, phi nước đại theo hướng mặt trời, song song bên cạnh, mấy con ngựa không buộc cương cũng phấn khích chạy theo.

Sắc mặt Hồng Y dần đỏ bừng, cực kỳ hưng phấn. Bên tai nghe tiếng gió thổi vù vù, cuốn tán cả nhiệt khí trong mình, hắn ngơ ngậy người, muốn Đường Tử Ngạo nói lỏng cánh tay đang ôm quanh eo mình, nhưng hắn tuyệt nhiên không phản ứng.

“Thả ta ra chút đi!” Hồng Y quay đầu lại, la lên át tiếng gió.

“Không được, nguy hiểm.”

Hồng Y bĩu môi, lại phải ngồi dựa vào lòng hắn, từ từ cảm thụ không khí vun vút phất qua mặt, nhìn đàn ngựa tràn trề sinh lực phi hai bên, bốn vó tung nhịp nhàng, nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ còn nhận ra được âm thanh thân ngựa ma sát vào nhau roàn roạt. Hắn cúi thấp người, dán sát vào lưng ngựa, hai tay nắm chặt lông bờm, một thời khắc thế này, trước kia thực sự chưa từng dám mơ tới.

Chạy được tầm một khắc, Đường Tử Ngạo ghìm lại dây cương, con ngựa khua vó trước thêm vài bận rồi đứng lại ngay trước hàng rào đồng cỏ.

“Ta còn muốn cưỡi nữa.” Hồng Y thở dốc hổn hển, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút bất mãn khi hắn dừng lại.

“Ngày mai lại cưỡi.” Đường Tử Ngạo nhảy xuống trước rồi dang tay bế hắn, đặt xuống đất.

“Cưỡi thêm một lúc thôi.” Hồng Y ngẩng đầu, gương mặt tội nghiệp nhìn hắn, hai tay nắm ống tay áo Đường Tử Ngạo, khe lay lay.

Đường Tử Ngạo ho khẽ một tiếng, quay mặt đi, gọi người dắt con ngựa trắng nhỏ lại: “Cưỡi con này đi, ta đỡ bên dưới cho, người tự ngồi.”

Hai mắt Hồng Y sáng ngời, sung sướng leo lên ngựa, không còn Đường Tử Ngạo đỡ sau lưng, hắn tự nhiên có chút hồi hộp, bắt chước nắm lấy dây cương, nhưng siết chặt tay quá làm con ngựa nhỏ bị đau, lúc lắc đầu, thở phì phì. Hồng Y kêu toáng lên, thả cương chụp lấy tay Đường Tử Ngạo.

“Không sao, đừng siết chặt như vậy, nới tay một chút, thả lỏng thôi.” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ tay hắn.

“Ừm.” Hồng Y gật đầu nghe theo, thả lỏng dây cương ra.

“Nhẹ nhàng thôi, chân kẹp bụng ngựa một chút, nhào người ra trước một chút, lỏng cương ra.”

“A~ Nó đi rồi này~”

“Ừm.”

“Người qua đây, ta nhìn không thấy người a.” Hồng Y không dám quay đầu lại, run giọng gọi.

“Không sợ, ta ở ngay sau người, thế này còn chậm, đi nhanh hơn một chút cũng được.”

Nghe tiếng hít thở ngay gần bên tai, Hồng Y bắt đầu thư giãn. Hai cẳng chân nhỏ rắng sức kẹp lại, con ngựa nhỏ bắt đầu tung vó chạy nhanh. Say sưa phi mãi không biết mệt, Hồng Y lại thử điều khiển ngựa rẽ nghiêng, một hồi biết cách rồi, tự nhiên đặc ý vô cùng, chạy hết vòng này tới vòng khác, tiếng cười khanh khách vang khắp bãi cỏ, vọng tận chân trời.

Đường Tử Ngạo chờ bên ngoài rào chắn, khoanh tay đứng nhìn, đôi con người đen thẫm thâu tóm trọn rắng hoàng hôn đỏ rực, lấp lánh chính giữa là một chấm bạch sắc nho nhỏ, không ngừng chuyển động nhảy nhót.

Cứ như vậy, cam tâm tình nguyện, chỉ yên lặng chờ đợi, quăng bỏ sau lưng tất cả những sự rắc rối, vụn vặt. Trọn một buổi chiều, đứng nhìn chấm nhỏ đã có chút trưởng thành kia, đáy lòng tự nhiên tràn đầy ấm áp, thời khắc này hẳn mới thực sự tin tưởng, hải tử từng bị đoạt đi này... đã trở về bên mình.

Từ nay về sau, trừ phi chấm dứt sinh mệnh trước hần, tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào làm thương tổn hần nữa. – Đường Tử Ngạo siết chặt nắm tay.

“Về thôi, đến giờ cơm chiều rồi.” Vận lực nhún chân, Đường Tử Ngạo nhảy vọt tới ngay cạnh Hồng Y, ghìim dây cương lại.

“Ừm, đói bụng.” Lúc này Hồng Y mới phát hiện sắc trời đã muốn tối xẩm, thì ra đã chơi cả một buổi chiều, hần xoa xoa bụng, vừa cười vừa dang hai tay.

Đường Tử Ngạo thoáng sững sốt rồi mới vươn tay xóc nách hần, bẻ hần xuống đất, vuốt lại mấy sợi tóc rối: “Về thôi.”

...

Tới lúc ăn cơm xong, Hồng Y mới cảm thấy cả người đau nhức rã rời, rên rĩ xoa xoa mông, lại xoa xoa thắt lưng, nắn nắn hai chân, vẩy vẩy cánh tay... hần đang nằm vật qua vật lại trên giường thì Đường Tử Ngạo đi vào, nhìn bộ dạng rúm ró của hần một hồi rồi lấy ra hai cái bình sứ, nói: “Cởi quần ra.”

Hần mở nút bình, mùi thơm dược liệu mát lạnh thoảng tán ra, Hồng Y như con cún con nghênh mũi hít hít mấy bận, đột nhiên có vẻ ngưng ngừng nói: “Để ta tự...”

“Là ta bất hảo, quên mất người cưỡi ngựa lần đầu, dễ bị cọ trầy da.” Hần nói xong, vẫn đứng bất động, cũng không đưa bình thuốc cho Hồng Y.

Hồng Y đỏ mặt cúi xuống, rề rề rả rả, vừa cởi quần ngoài và tiết khó vừa che tới che lui.

“Giàng ra.” Đường Tử Ngạo ngồi xuống giường, đỡ một bên đầu gối, chực tách hai chân hần ra.

Mặt Hồng Y đã đỏ hết mức, hần đại khái thấy nóng bừng đến độ sắp bốc khói, đang định vươn tay giật lấy bình thuốc, vừa lúc nhận ra vẻ mặt Đường Tử Ngạo lo lắng nhìn những vết trầy hồng ửng trên phần da đùi trắng mịn của hần.

Thoảng cái không còn chút giận dỗi nào nữa, nhìn thấy Đường Tử Ngạo thường ngày có lẽ núi sụp trước mắt cũng không buồn động dung mà giờ này chỉ vì mấy vết thương nhỏ trên người mình mà lo lắng, Hồng Y rút cuộc rút tay lại, chậm chậm tách hai chân ra.

17. Chương 17: Xưng Hô Vấn Đề

Hồng Y cúi đầu, hai tay bầu chặt vật ngoại sam, có điều vô luận hần che che túm túm thế nào, bàn tay Đường Tử Ngạo đang thoa thuốc mỡ cũng thường không tránh được đụng chạm vào bụng dưới hần, rất

cuộc càn cố che lại càng có vẻ kỳ quái.

Mặt đã nóng đến muốn bốc hỏa, không dám ngẩng đầu lên, Hồng Y thực thấy thân thể vốn vì cười ngựa mà mỗi giờ như càng thêm rã rời, vô lực dựa vào đầu giường. Cảm nhận được những vết chai trên bàn tay dùng kiếm nhiều năm của Đường Tử Ngạo chà chà vào phần da non nốt bên trong đùi mình, Hồng Y cắn chặt môi, thấy cổ họng khó chịu kinh khủng, như có thanh rung gì bên trong chực thoát khỏi kẽ răng. Cả người khô nóng, trên trán bắt đầu lấm tấm rịn mồ hôi, hần cúi gầm mặt, tiếng thở dốc bức bối bắt đầu gấp gáp hơn.

“Đau hả?” Đường Tử Ngạo hỏi.

Hồng Y ngẩng đầu, Đường Tử Ngạo hơi nhòm người lên áp về phía hần, đôi con ngươi hắc sắc chăm chú nhìn vầng trán lấm tấm mồ hôi, đầu mày nhíu lại có vẻ không hài lòng, hần vươn tay kia quệt trán cho Hồng Y. Hai người dựa vào nhau rất gần, gần đến mức hơi thở đã muốn vương quần lẫn nhau, nhiệt độ ấm áp cùng khổ người cao lớn của Đường Tử Ngạo bao phủ lấy Hồng Y, khiến hần hầu như bị vây bủa, mất vô thức liếc nhìn cái cằm cạo râu chin chu nhưng vẫn còn nhàn nhạt màu xanh của hần, Hồng Y cũng không hiểu vì đầu tự nhiên thấy như không thở nổi, vội vàng gơ tay xô hần ra.

Đường Tử Ngạo vốn không hề để phòng, kinh ngạc nhìn Hồng Y, nhận thấy thái độ vừa cự tuyệt lại có vẻ cứng nhắc của hần, cánh tay Đường Tử Ngạo thoáng khựng lại giữa khoảng không rồi rút lại, rút cái khăn đang vắt sẵn trên đầu giường đưa cho hần, lạnh đạm nói: “Tự lau mồ hôi đi, cố chịu một chút, ta thoa thuốc xong rồi sẽ nhanh đỡ thôi.”

Thấy cái đầu đã cúi gầm đến muốn tự dúi vào bụng của Hồng Y khê gật gật, Đường Tử Ngạo mới cẩn thận thoa thuốc nốt chân bên kia cho hần, xong xuôi lấy bồ kết rửa tay sạch sẽ, chuẩn bị rời phòng.

“Người đi đâu vậy?”

“Người ngủ ở đây, cha sang phòng bên.” Đường Tử Ngạo tận lực nhẹ giọng.

“Người cũng ngủ đây đi.” Hồng Y xốc chăn lên, chực nhảy xuống giường, không ngờ hai chân đã không còn chút lực, mắt thấy sẽ ngã khụy xuống đất thì Đường Tử Ngạo vọt đến đỡ được hần.

“Ngủ đi.” Đường Tử Ngạo không nói nhiều lời, cởi áo khoác, khê búng ngón tay tắt nến.

“Ừm.” Hồng Y chui vào ổ chăn, còn chút lo lắng bám chặt áo Đường Tử Ngạo, quay nghiêng người nằm đối mặt với hần rồi nhắm mắt lại. Cả một ngày mệt mỏi, hần thiếp đi rất nhanh, mà đương lúc mơ mơ màng màng... dường như còn nghe được một tiếng thở dài.

Sáng hôm sau, nhờ tác dụng của thuốc bồi đêm trước, hai đùi hần đã gần như bình thường, chỉ còn một chỗ trầy da chưa lành hẳn. Hồng Y uống xong bát thuốc Tiết Uyển Nghi tươi cười bụng qua cho, cái miệng đang vận vẹo đã được nài nhét cho một viên mật táo, ngọt na~ vừa uống thuốc đắng xong nên mật táo hình như ăn thấy càng ngọt hơn, Hồng Y nhìn nài dịu dàng lau mấy giọt thuốc dây trên mép cho hần, lại xếp khay, bát, gặt đầu chào Đường Tử Ngạo rồi ra khỏi phòng.

“Na~ nài... nghỉ ở đâu?”

“Tiểu viện phía sau.” Đường Tử Ngạo kéo hần ra khỏi ổ chăn, vừa mặc y phục cho hần vừa đáp.

“Sao lại ở đằng đó?”

Qua một hồi lâu Đường Tử Ngạo mới trả lời: “Nương người từ khi người bị bắt đi, nài khóc ba ngày ba đêm, may nhờ có dược liệu quý trong cung đưa tới mới bảo toàn được tính mệnh. Sau đó, nài chuyển khỏi đây, một mình ở trong tiểu viện phía sau, cả ngày niệm kinh ăn chay, cầu phúc cho người. Mười một năm qua, chưa từng ngừng một ngày nào, cũng không hề bước khỏi cửa viện.”

Nói đến đây, Đường Tử Ngạo như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt thoáng lộ ra một nỗi đau thương sâu đậm, đôi lông mày khẽ nhíu bặt tới cả vết sẹo dài trên trán, ghi khắc khôn nguôi.

“Ta đi thăm nài có được không?” Hồng Y chợt hỏi.

...

Đường Tử Ngạo đưa Hồng Y tới khu sân trong cùng phủ đệ, đến tận trước cánh cửa tiểu viện trông có vẻ tiêu điều mới dừng lại, màu gỗ kính qua nắng mưa năm tháng, đã sứt sẹo thành nhiều vết loang lổ, phía trên có gắn một tấm bảng gỗ hắc sắc, đề tự “Thanh viên”.

Đường Tử Ngạo chậm rãi đẩy mở cánh cửa, dắt Hồng Y vào.

Vừa đi vào trong đã thoáng hít thấy một làn hương đèn nhang nhàn nhạt.

Trong viện cũng chỉ có một giếng nước bên mé, một khoảng vườn nhỏ trồng rau, còn lại đình đài lầu gác, non bộ, hồ nước... cái gì cũng không có. Bước chân tới gần cửa phòng ở, Hồng Y nghe được giọng nữ nhân trong phòng đang cúi đầu khe khẽ tụng niệm gì đó, đến nơi rồi khẽ ngó vào, mới thấy vẫn là một thân khoác bộ sam xám nhạt – Tiết Uyển Nghi dáng dấp vô cùng thành kính đang niệm kinh, ngón tay không ngừng lần lần tràng hạt Phật Tổ.

Đường Tử Ngạo gõ gõ vào cửa, Tiết Uyển Nghi đứng dậy mở rộng cửa ra thì thấy Hồng Y, thần sắc nguyên bản vẫn bình thản đến gần như lạnh lùng thoáng chốc sinh động hẳn lên, tuy vẫn là nụ cười đạm nhiên như trước, nhưng ánh mừng rỡ trong đôi mắt vốn không giấu giếm được, nàng vội nắm chặt bàn tay Hồng Y, tỉ mỉ nhìn hẩn. Nàng đối với hài tử mất tích bao năm mới tìm được về này chỉ hận không thể luôn luôn giữ chặt hẩn bên người, thương yêu đến tận cốt tủy, nhưng xem thấy thái độ có vẻ xa cách và bài xích mình của Hồng Y, nàng mơ hồ minh bạch rằng hài tử bao năm nay mình không một khắc người tưởng nhớ... hẩn lại chẳng có mấy tình cảm với nàng, huống chi sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, tự nhiên hẩn dễ sinh ra lòng đề phòng người lạ, bởi vậy, Tiết Uyển Nghi chỉ còn biết tự ép mình kìm nén lòng muốn thân cận, thương yêu... để rồi chấp nhận đứng từ xa xa nhìn hẩn, bưng tới cho hẩn một bát thuốc, một viên mứt táo, cứ như vậy... nàng hy vọng dần dần hẩn sẽ hiểu lòng nàng, tiếp nhận nàng.

Mà nàng thực không dám tin, mới chỉ qua mấy ngày, Hồng Y đã chủ động đến tìm, tâm tình mãnh liệt ỨC chế bấy lâu tựa hồ lại trào dâng, một lần nữa nàng không buồn nề hà mà ngắm nhìn hẩn, vuốt ve hẩn.

Cho đến khi Đường Tử Ngạo khoát tay đi ra ngoài, khép cửa phòng lại, nàng mới sực tỉnh. Hồng Y lúc này vì Đường Tử Ngạo đi ra mà có chút luống cuống, nàng vội thả tay hẩn ra, vỗ vỗ lưng trấn an hẩn rồi rút cho hẩn một chén trà.

“Gia Gia, hôm qua chơi có vui không?” Tiết Uyển Nghi tận lực ép thanh âm mình bình thản một chút.

Hồng Y gật đầu.

“Hôm qua cưỡi ngựa cả ngày phải không?”

“Dạ!” Nghe đến ngựa, Hồng Y vững dạ lên nhiều, gật đầu thật mạnh, thanh âm cũng vang vang hơn trước.

“Nga~ cưỡi con ngựa nào vậy? Có biết cưỡi không?” Tiết Uyển Nghi nhỏ giọng hỏi tiếp, mặc dù chuyện ngày hôm qua nàng đã được nghe hết rồi.

“Ừm~ lúc đầu không biết, nên để hẩn...” Hồng Y chỉ chỉ tay ra ngoài cửa, ý nói Đường Tử Ngạo: “Để hẩn cùng ta cưỡi, con ngựa đen lớn lắm. Lúc sau, ta tự học cưỡi con màu trắng, nhỏ hơn.”

“Vậy học được chưa?”

“Ừm, học xong rồi.”

Tiết Uyển Nghi bước tới gần tủ gỗ, bên trong chỉ có mấy bộ y phục thay đổi, đều là màu xám hay xanh nhạt, vàng đất, bộ nào cũng là bộ sam. Nàng lấy từ trong góc tủ một cái gói rồi dúi vào tay Hồng Y.

“Ồ?” Thì ra là một gói mứt táo lớn.

Tiết Uyển Nghi mỉm cười ôn nhu, xoa xoa đầu hẩn, tựa hồ biết hẩn quay đi sẽ ăn hết sạch ngay, nàng dịu dàng dặn: “Một ngày ăn vài viên thôi, đừng ăn nhiều quá. Cũng đừng để cha người biết, đệ đệ người trước kia hay ăn đồ ngọt, thành ra sau đó bị cha người cấm hết những thứ có quặng nhiều đường, còn phân phó mọi người không được mua cho hẩn.”

“Đệ đệ?” Hồng Y nghi hoặc hỏi lại.

“Ừ, là Nhị nương người sinh, nàng ấy là nha hoàn năm xưa theo ta tới đây. Nhưng Nhị nương lúc sinh muội muội người, không may khó sinh nên qua đời, cha người về sau cũng không tái hôn nữa, mấy năm nay chỉ ở một mình vậy thôi.” Tiết Uyển Nghi kéo Hồng Y vào ngồi bên giường, yêu thương vuốt ve bàn tay hần.

“Vậy người làm sao không ở cùng cha?” Hồng Y nhỏ giọng hỏi.

“Đứa ngốc này, nương không phải đã nói với người rồi sao, từ khi người bị bắt đi, nương đã phát thệ trước Phật Tổ, chỉ chuyên tâm cầu phúc cho người, ngày ngày ở lại đây... cho đến khi người trở về.”

“Không phải ta về đây rồi sao?”

“Phải rồi, bởi vì người đã trở về, ta lại càng phải cảm tạ Phật Tổ.”

“Ừm~” Hồng Y chẳng biết nên nói gì, thành ra có chút bứt rứt ngồi một chỗ.

“Thôi về đi, để cha người chờ lâu không hay.” Tiết Uyển Nghi nhìn ra hần ngồi không yên, liền kéo hần đứng dậy.

Hồng Y đi ra đến cửa, chợt quay người lại nhìn phụ nhân vẻ mặt ôn nhu, đang khẽ mỉm cười, rất tự nhiên thốt ra một câu: “Nương, ta đi nha~”

Không đợi Tiết Uyển Nghi đã sững người kịp phản ứng gì thêm, Hồng Y vội vàng chạy ra khỏi phòng, thoáng cái đã đụng phải Đường Tử Ngạo đang đứng chờ sau cửa.

Hồng Y nắm tay hần, ngẩng đầu nói...

Không phải vì khoảng cách rất gần, dù đứng xa hơn một chút, bằng vào công lực của Đường Tử Ngạo, cả cuộc đối thoại vừa rồi tự nhiên không thể lọt khỏi tai hần, vừa rồi nghe được Hồng Y rốt cuộc cũng nói ra tiếng “Nương”, trong lòng Đường Tử Ngạo thực rung động không kém gì Tiết Uyển Nghi, từ đáy lòng hần như thể trào lên một đợt sóng triều, thậm chí còn mãnh liệt hơn cảm giác khi nhi tử thứ hai của hần ra đời, biết chấp chừng đi, biết bập bẹ nói. Có phải chăng ấy chính là sự khác biệt giữa hài tử đầu tiên và thứ hai, hưởng chi, tâm lực công sức hần tập trung vào đứa con đầu lòng thực sự lớn hơn rất nhiều.

Khi nhìn thấy gương mặt nhỏ bé đỏ hồng của Hồng Y ngượng ngùng chạy tới nắm tay mình, Đường Tử Ngạo hầu như đã có chút chờ mong lời tiếp theo hần nói ra.

“Na, chúng ta đi thôi.”

Đường Tử Ngạo thoáng sững sờ, bước chân cũng khựng lại.

Hồng Y nghi hoặc ngược nhìn hần, đang định hỏi có chuyện gì thì Đường Tử Ngạo đã rảo chân đi tiếp.

Có lẽ, muốn hần gọi “Cha” còn phải chờ thêm một thời gian nữa, Đường Tử Ngạo khép mắt, ngồi giữa đại sảnh nghe thủ hạ báo cáo tình hình gần đây, trong lòng một trận đau đớn, người cha như mình đích thực không đủ tư cách, để hần lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy, nhận hết mọi khi nhục dằn vặt, giờ dám dựa vào cái gì để hài tử kia qua vài ngày đã cam tâm tình nguyện gọi hần một tiếng “Cha” đây?

Đám người đang cùng luận đàm với Đường Tử Ngạo xung quanh, người nhìn ta, ta nhìn lại người, ai ai cũng thâm thắc mắc lão đại hôm nay sao có vẻ mệt mỏi quá vậy, trước kia nhiều đêm không ngủ ra ngoài truy tung, tra xét cũng chưa từng thấy hần lộ chút uể oải. Mấy người lén nháy mắt với nhau, ý bảo gọi Thường Văn đang đứng hầu bên cạnh ra hỏi han một chút.

Thường Văn nhăn nhó mặt mày, nhớ lại đêm trước nếu không nhờ quần gia tới giải huyết giúp hần, không khéo hần đã đứng chờ người đến sáng. Giờ hần chẳng đại gì vuốt râu hùm lẫn nữa. Chủ tử nhà hần trước kia dù không đến mức ôn hòa thân thiết nhưng chí ít cũng không có chuyện đột nhiên phát giận, đột nhiên tập kích hạ nhân, mấy sự trái tính này đều từ khi tiểu thiếu gia trở về mới sinh ra a

~Bữa nay, trông tình hình này, khéo lại đang nghĩ ngợi đến tiểu thiếu gia, Thường Văn chợt dạ ngó lơ, làm bộ không thấy mấy cử chỉ ra hiệu của những người kia, lại sụp mi tiện thể sẫm soi mũi giày mình một chút.

Huych một cái, một người đứng bên cạnh đã huých tay hần, rồi hất hất cằm bảo hần ra nói chuyện.

Không đi~~ trong lòng Thường Văn thâm gào lên, hai chân ị ạch ngọ nguậy tại chỗ. Vậy mà đám người kia vẫn không chịu hiểu giùm, lại huých cái nữa

~Thường Văn cả giận, đầu thế để bọn họ khinh người như vậy, hấn nhất thời kích động, quào tay qua như hổ đói vồ mồi, khôn nổi người bên cạnh lại là kẻ thân thủ cao thâm hiểm có trong bọn họ, thoáng nghiêng người đã né được, Thường Văn mất đà, ngã sầm xuống đất.

Đường Tử Ngạo mở mắt liếc nhìn hấn, Thường Văn lập tức hoảng đến rớm nước mắt: “Chủ tử a~~ đừng trách ta~~ ô ô ô, ta lạnh a~ đừng điểm huyết ta, ta không đứng ngủ trong đại sảnh đâu~~”

“Giải tán đi.” Không để ý đến hấn, Đường Tử Ngạo trầm giọng phân phó.

18. Chương 18: Sở Vị Thân Tình

Sau đó vài ngày, Hồng Y bị cấm túc.

Nói là cấm túc, kỳ thực cũng chỉ là không cho phép ra ngoài, còn lại toàn phủ đệ, hấn muốn đi chỗ nào cũng được. Hải tử ít tuổi vẫn có tính nhất thời cực kỳ hiếu kỳ với việc gì đó, huống chi Hồng Y lần đầu tiên cưỡi ngựa đã có phần thuần thục, chỉ hận không thể ngày nào cũng hăng hái trên lưng ngựa. Nhưng Đường Tử Ngạo vì thấy hấn bị thương chưa lành hấn, lại bắt hấn chờ thêm một thời gian nữa.

Hồng Y tuy ý không vui, nhưng hấn cũng biết khóc nháo om sòm xấu lắm, đành ôm đầy bụng ủy khuất tròng mắt rưng rưng nhìn Đường Tử Ngạo, tiếc rằng Đường Tử Ngạo vẫn cương quyết như cũ, quay đầu không buồn nhìn hấn, thả lại một câu dặn hạo hạo nghỉ ngơi, hấn phải đi công chuyện.

Đường phủ không hề nhỏ, cũng không đến mức lộng lẫy xa hoa, bất luận phòng ốc hay cảnh vật đều được bố trí đơn giản mà lịch sự, tao nhã, Hồng Y vừa không dám bắt chuyện với quá nhiều người lại vừa không muốn ngồi một mình mãi trong phòng, cuối cùng hấn nhét bao mứt táo Tiết Uyển Nghi cho vào thắt lưng rồi hăm hở đi tới tiểu viện của nàng. Như đã nói, trong phủ bài trí khá đơn giản, thành ra chỉ cần đi từ chỗ hấn ở hiện tại rồi rẽ ngoặt một lần, từ ấy nhìn tít về phía cuối hàng hiên đã thấy được tiểu viện có chút tiêu điều kia.

Ban đầu hấn còn có chút ngại ngùng, đứng ngồi không yên, nhưng Tiết Uyển Nghi cũng không phải người dễ bộc lộ tình cảm, ưa khóc than ồn ào, nàng thường thường giữ vẻ đạm nhiên, lại phảng phất toát ra một loại cảm giác bao dung khiến người khác thật an lòng. Không khí lẫn khuất huân hương, cùng với nụ cười dịu dàng điềm tĩnh của Tiết Uyển Nghi, cứ chỉ thi thoảng chừng chiều xoa xoa má hấn, nhẹ nhàng vỗ bàn tay hấn, cả một đôi câu hỏi như thể tùy hứng của nàng về những điều hấn ưa thích... qua vài ngày, Hồng Y đối với nàng cũng dần thoải mái hơn, đến cả tiếng “nương” hấn vốn nghĩ rất ngượng nghịu cũng càng gọi càng thuận miệng. Gọi hết lần này tới lần khác, tự nhiên nhận ra có mẫu thân thực sự rất tốt, thân thể nàng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, vừa mềm mại vừa ấm ấm, lại thường kéo hấn vào lòng, ôm hấn thật dịu dàng. Đôi khi ghé xuống bên tai hấn thì thầm mấy câu, có lúc lại chẳng nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng ôm hấn. Vị đạo thuộc về mẫu thân khiến hấn thấy quanh mình thật ấm áp, tới mức vừa nhắm mắt lại đã tựa hồ không muốn mở ra nữa.

Có những hôm Đường Tử Ngạo trở về sớm, thấy trong phòng không có Hồng Y, sẽ tự tới Thanh viên đón hấn. Khẽ khàng đi tới trước cửa viện, nghe thấy tiếng mẫu tử nhỏ nhẹ bên trong, trò chuyện tựa hồ thân thiết vô chừng, hấn cuối cùng lại đứng bên ngoài chờ, an tĩnh nghe. Đợi đến khi sắc trời ám trầm, hoặc Tiết Uyển Nghi bảo Hồng Y trở về dùng bữa, hấn mới đẩy cửa vào, gật đầu chào nàng chứ cũng không mở miệng hỏi, đón lấy Hồng Y vừa chạy tới nắm tay hấn rồi cùng nhau thông thả trở về.

Dọc đường đi qua một hồ sen, ánh nắng chiều chạng vạng rải trên sóng nước, lấp lánh tia vàng, Hồng Y đứng ở đây nhìn đột nhiên nhớ tới mới hơn mười ngày trước còn ở hậu viện Thất Nhã lâu, cũng có một hồ sen nho nhỏ thế này, khi ấy, mình cùng Lưu Ly vai tựa vai ngồi trên bãi cỏ. Bất quá mới một đoạn thời gian, nhưng những thời khắc kia đã tựa như cảnh trong mộng, mông mông ảo ảo, phảng phất như bị phủ mờ một tầng màn sa, chẳng còn thấy rõ rệt nữa. Hồi tưởng lại, ngoài Lưu Ly ra, điều gì cũng lạ lẫm.

Nhớ đến Lưu Ly, Hồng Y chợt kéo kéo tay Đường Tử Ngạo: “Lưu Ly sao vẫn chưa đến đây?”

Đường Tử Ngạo có chút trầm ngâm, như thể đang nghĩ nên trả lời ra sao: “Hấn gửi cho người một phong thư, ta đang để trên bàn trong phòng, đợi lát nữa cho người xem.”

“Hạo.”

Buổi tối ăn cơm xong, tắm rửa qua một lượt, không đợi Hồng Y mở miệng giữ lại, Đường Tử Ngạo đã cởi áo khoác tự nằm vào chăn.

Hồng Y cười đến hớn hở, cầm phong thư của Lưu Ly chui vào ổ chăn, dựa vào người Đường Tử Ngạo đang đọc sách rồi mở thư ra, bắt đầu tỉ mỉ đọc.

Bút tích của Lưu Ly vẫn thanh tú, ngay ngắn như trước, lời không nhiều, chỉ đầy một trang giấy, Hồng Y mới nhìn đã nghĩ chừng ấy đâu ăn thua gì. Hắn cầm tờ giấy lật qua lật lại, ngắm nghía mấy bận, tới khi Đường Tử Ngạo mở miệng nói chỉ có vậy thôi, hắn mới chịu ngừng lại.

Lưu Ly viết thư rất quy củ, mở đầu đã ân cần hỏi thăm hắn và phụ mẫu có khỏe không, cảm ơn bọn họ cũng cứu mình ra, tiếp theo nói với Hồng Y mình hiện tại rất tốt, có người rất chiều chuộng. Thời gian tới sợ rằng không đến chơi với hắn được, dặn Hồng Y chú ý giữ gìn thân thể, sau rồi học thêm chút gì đó, chờ ít lâu nữa lại gặp nhau.

Hồng Y thở dài, gấp thư vào rồi lại mở ra, nghĩ đến chuyện không được gặp Lưu Ly thì có chút không vui, mãi một hồi mới cất phong thư xuống gối, tay vừa luồn vào đã chạm phải bao mứt táo, len lén liếc mắt thấy Đường Tử Ngạo vẫn chú tâm đọc sách, Hồng Y mới nhúc nhích trở mình nằm nghiêng lại, móc một viên mứt táo ra bỏ vào miệng.

Cơ mà ăn vội quá, không kịp nhai cho hết hột cứng bên trong, vừa nghe “Cách” một tiếng, Đường Tử Ngạo quay lại nhìn đã thấy hắn nuốt hột lên rồi vội vàng đưa tay ôm miệng, vốn đã muốn vờ như không biết cũng không được nữa, Đường Tử Ngạo đành bỏ sách xuống, giơ tay đỡ lấy cằm hắn: “Nhổ ra.”

Hồng Y bị nhai trúng hột, răng còn cắn một miếng phải phần má trong, hắn nhăn nhó nhe miếng mứt táo đang nhai dở trong miệng ra, Đường Tử Ngạo thấy bên trên rướm rướm tơ máu, nhíu mày hạ giọng: “Há miệng ra.”

“A.” Hồng Y đành phải há miệng, Đường Tử Ngạo xoay mặt hắn về phía ánh nến, thò một ngón tay vào bên trong.

“Cắn phải má rồi.” Cúi nhìn bên trong một chút, rút ngón tay ướt nước bọt ra, Đường Tử Ngạo khoác tạm áo khoác rồi đi ra ngoài, chốc lát sau đã trở lại với một mẩu được liệu trên tay: “Ngậm cái này đi, cầm máu.”

Hồng Y gật đầu, bỏ vào miệng ngậm. Đường Tử Ngạo quệt cho hắn vệt nước bọt nhều ra bên khé miệng, nhìn khuôn mặt hắn đỏ hồng, đúng bộ dạng một hài tử né né ánh nhìn của mình, khé miệng Đường Tử Ngạo thoáng lộ ra tiểu ý: “Lần sau ăn cái gì, đừng vội vàng thế nữa.”

Nói chưa dứt lời, Hồng Y đã đỏ bừng mặt, vội vội vàng vàng chui vào chăn, nằm quay lưng lại Đường Tử Ngạo, miệng lí nhí nói ngủ thôi.

Đợi đến lúc Đường Tử Ngạo tắt nến, trong bóng đêm Hồng Y tự nhiên lớn mật hơn rất nhiều, cựa cựa mình quay người lại, vươn tay nhéo vạt tiết y của hắn, nắm thật chặt.

Một đêm ngủ yên lành.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa rạng, Hồng Y đã bị đánh thức, hai mắt mờ mịt mở ra, mắt một hồi mới nhìn ra Đường Tử Ngạo.

“Dậy.” Đường Tử Ngạo nhanh tay xốc chăn lên ném xuống cuối giường, lại ôm hắn đứng dậy, Hồng Y đứng trên giường, hiu hiu nhắm mắt để Đường Tử Ngạo mặc y phục cho mình, hai vai nghiêng ngả, hoàn toàn không có ý định xuống giường.

“Xuống, đi giày vào.”

“Ôm~” Hồng Y chẳng hiểu vì sao sáng sớm đã bị gọi dậy, ý thức còn đang mơ màng, căn bản cũng quên hỏi, chỉ vịn vai Đường Tử Ngạo để leo xuống. Từ giường xuống đất còn cách một khoảng, Hồng Y loạng quạng hệt chân, cả người chực té ngã. Đường Tử Ngạo vội dang tay đỡ, thoáng cái đã ôm gọn Hồng Y vào lòng, lại chậm rãi thả ra. Hồng Y vẫn dán vào hắn, ngẩng đầu dựa cằm trên ngực hắn, tự nhiên hé miệng cười tươi rói, như là thấy chơi rất thú vị. Đường Tử Ngạo nhìn hai mắt hắn đã muốn nhắm riu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tỉnh ngủ ửng đỏ, cười đến sung sướng, rốt cuộc lời quở trách gì cũng nói không nổi.

Hai chân trần của hắn nhảy xuống giẫm trên đôi chân đã đi giày của Đường Tử Ngạo, năm ngón chân không an phận cục cựa liên hồi, gõ gõ trên mu bàn chân hắn. Đường Tử Ngạo đợi một hồi lâu không thấy Hồng Y rời ra để tự xỏ giày, rốt cuộc lại bế xốc hắn lên giường lần nữa rồi ngồi xổm xuống, xỏ tất vào hai chân cho hắn, lấy đôi giày vải mấy hôm nay mẫu thân hắn gấp gấp khâu cho đi vào.

Đường Tử Ngạo ngồi xổm một chỗ, nét mặt không chút biến đổi, hoàn toàn không thấy một tia bức bối hay khó chịu, phẳng phất hắn chỉ đang làm chuyện thiên kinh địa nghĩa, quỳ dưới đất xỏ giày cho thiếu niên này, phục vụ hắn rời giường. Bất quá tinh tế nhìn vào đôi con ngươi thâm thúy kia, vẫn có thể nhận nhận ra một ánh ôn nhu cùng dung túng.

Đi giày chẵn chu xong, Đường Tử Ngạo kéo hắn dậy, dắt ra ngoài.

Hồng Y không muốn cũng phải đi theo, người xiêu vẹo bước ra cửa, khí lạnh buổi sớm ủa trên mặt làm hắn giật mình, cuối cùng cũng tỉnh táo hẳn, hắn nắm chặt tay Đường Tử Ngạo, tròn xoe mắt nhìn hắn: “Đi đâu đây?”

“Sân tập võ.”

Sân tập võ? Tập võ??? Còn đang miên man nghĩ ngợi, hai người đã đi tới nơi, quả nhiên là sân tập võ.

Một bãi đất trống rất rộng, xung quanh đặt vô số loại binh khí, bao nhiêu hán tử đứng trên sân đều mặc áo cộc, vào tư thế sẵn sàng, chờ người đứng giữa hô lệnh. Lúc này tuy chưa phải mùa rét, nhưng sáng sớm ngày chớm đông, trời cũng khá lạnh, Hồng Y ngoài một chiếc tiết y vẫn mặc, Đường Tử Ngạo còn khoác thêm cho hắn một cái áo chên mỏng, thân thể lúc này thấy rất ấm áp dễ chịu, nhìn những người kia hắn không khỏi lè lưỡi xuyết xoa.

Người đang đứng chính giữa vừa thấy bọn họ tiến đến, lập tức bước lại định chào hỏi, Đường Tử Ngạo chỉ lắc đầu, ý bảo hắn cứ tiếp tục rồi kéo Hồng Y lại góc sân: “Đứng trung bình tấn.”

“Ồ?” Hồng Y ngạc nhiên.

“Đứng trung bình tấn, lần đầu cho người đứng nửa canh giờ, à không, một khắc thôi.” Đường Tử Ngạo làm mẫu cho hắn tập theo.

“Ta...” Hồng Y đang định nói y phục đang mặc không thích hợp lại sức nhớ ra y phục hôm nay không phải loại rườm rà hằng ngày, áo ngắn màu xanh lơ, nút cài gọn gàng, thử duỗi duỗi tay, hươ hươ vài cái, thấy cử động rất thoải mái, ống tay hơi chặt bao quanh cổ tay, lộ ra phần xương cổ tay tròn trịa, vạt áo cũng vừa vặn quanh hông, hai bên xẻ từ dưới thắt lưng. Bên dưới mặc quần dài đứng đến cổ chân, bó ống chỉnh tề, tơ tằm trơn mềm, cảm giác như không trọng lượng, đôi giày vải mới dưới chân dù có sức đá hắt mấy lần cũng không mấy may trật ra.

Hồng Y nghe bên tai ồn ào tiếng hô quát của những người bên kia, lén liếc nhìn sang thấy bọn họ mỗi quyền cước vung ra coi bộ đều đủ đập đổ gốc đại thụ, còn cả những chỗ thân trần đầm đìa mồ hôi ánh ánh dưới nắng, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn khẽ cau lại, “Ta không đâu~”

“Luyện đi, ta tập cùng người.” Đường Tử Ngạo không thúc giục hắn, chỉ đứng kiên nhẫn chờ.

Hắn cũng không phải muốn Hồng Y luyện được công phu đến bậc thượng thừa, thậm chí đủ để tự bảo vệ cũng không cần, vì hắn ở đây... nhất định sẽ không để hài tử này chịu thương tổn nữa, hắn chỉ thầm nghĩ muốn thân thể gầy yếu của Hồng Y được rèn luyện một chút, khỏe khoắn thêm một chút, mạnh mẽ một chút, chí ít cũng không đến mức đương tuổi thành niên mà yếu mệnh. Hơn mười năm được vật tích tụ trong cơ thể hắn không thể một sớm một chiều thanh giải, Đường Tử Ngạo mới nghĩ đến việc mỗi ngày cho hắn tập võ một chút, nhất định sẽ có tác dụng phụ trợ cho thuốc giải, giúp hắn hấp thụ nhanh hơn ít nhiều.

Hồng Y nhìn hắn hoàn toàn không cho mình cơ hội cự tuyệt, cuối cùng đành bĩu môi, xiên xẹo xoay chân, hai tay giơ lên, ì nửa người xuống.

Tư thế phi thường không tiêu chuẩn, hơn nữa còn cực kỳ mềm nhũn vô lực, Đường Tử Ngạo đứng phía sau, đỡ thắt lưng hắn, xốc hắn đứng thẳng một chút, lại nắn lại hai vai, ần Hồng Y thấp người xuống.

Đừng nói gì một khắc, bất quá mới bằng thời gian uống xong một ly trà, hai đùi Hồng Y đã muốn lập cập, mặt đỏ bừng, kêu la gọi hắn: “Ta đứng không được nữa đâu...”

“Tiếp tục đi.” Đường Tử Ngạo vẫn đứng cạnh hắn, không hề rời mắt.

Hồng Y lại gắng gượng thêm được khoảng một ly trà nữa, cả người đã run lấy bầy, thở hổn hển hơi thông hơi nghẹn, cả người cúi ra trước, Đường Tử Ngạo vừa lúc đỡ được hắn: “Chưa được nữa khấc.”

Hồng Y ôm thắt lưng hắn, dựa cả người trong ngực hắn, hai mắt nhắm nghiền, miệng lầm bầm câu gì không rõ, cả người mềm nhũn, không sao dậy nổi.

*

19. Chương 19: Cáo Trạng Vô Hiệu

Một giọng nói khe khẽ nghe còn rõ vẻ non nớt đột nhiên vang đến tai Hồng Y: “Cha.”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo gật đầu.

Hồng Y ngẩng đầu từ ngực hắn, ngược nhìn qua bên cạnh, thì ra là một nam hài cao hơn hắn một chút xíu, đang đứng quy củ thĩnh an Đường Tử Ngạo. Nghe hắn gọi “Cha”, Hồng Y chợt nhớ lại chuyện nường nói cho hắn hôm rồi. Nam hài tử trước mắt này so với hắn cao hơn, cũng có vẻ khỏe mạnh hơn nhiều, thoát nhìn như còn nhiều tuổi hơn hắn, đây hẳn là đệ đệ của hắn a.

Y phục hắn mặc ít hơn Hồng Y, chỉ mỗi một chiếc áo chần mỏng, quần bó ống gọn gàng, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, giờ thấy Hồng Y cả người mềm nhũn không xương dựa vào Đường Tử Ngạo, ngó nghiêng mắt nhìn mình, hắn cũng quay lại, gật đầu, lễ phép gọi: “Ca ca.”

Nói buột ra miệng rất nhanh, bất quá trong ánh mắt vẫn mơ hồ có một tia không thoải mái. Đường Tử Ngạo nâng Hồng Y dậy, để hắn ngồi trên cái ghế trong góc sân, dặn dò vài câu không nên lộn xộn rồi quay trở lại phía Đường Thiên Tường: “Luyện lại một lần những chiêu thức hôm qua dạy người đi.”

“Dạ.”

Hồng Y ngồi dang dỏng, xoa xoa hai chân, nhìn đệ đệ hắn luyện kiếm. Hồng Y cũng không biết luyện kiếm thế nào mới là giỏi, nhưng nhìn hài tử kia đâm đâm, liệng liệng, đường kiếm nhanh như chớp, kiếm quang loang loáng lóa mắt, giống như vừa chạy vừa cầm một ngọn nến trong tay, ánh nến vệt dài theo gió, chớp mắt lại tiêu thất. Hồng Y nhìn hắn lúc xoạc chân, lúc ngửa người, tự nhiên cảm thấy không ngớt, tư chất như vậy mà khiêu vũ chắc chắn tuyệt vời, thắt lưng tuy không được mềm mại như hắn và Lưu Ly nhưng độ dẻo hẳn không kém, Lưu sư phó dạy vũ đạo nếu thấy hắn nhất định sẽ khen một câu triển vọng, cơ mà, tướng mạo như kia... Đường Thiên Tường đang bặm môi, tập trung cao độ vào đường kiếm, hoàn toàn không hay, có kẻ đang thầm đem công phu khổ luyện gần mười năm của hắn ra so với những trò phong lưu

~Nhìn gương mặt hắn y hệt Đường Tử Ngạo, một lớn một nhỏ, cùng một khí chất lãnh ngạnh, bộ dạng cứng queo này mà bảo đi hầu hạ khách nhân rót rượu, tiếp thức nhắm... Hồng Y nhin không được phì cười.

Đường Tử Ngạo quay lại, thấy hắn không có vẻ gì rầm rứt, còn ngồi ngoan ngoãn dang dỏng, chống cằm nhìn bọn họ, liền không để ý đến hắn nữa, lại quay đầu tiếp tục kiểm tra chiêu thức của Đường Thiên Tường. Còn Đường Thiên Tường tâm đều để tại kiếm chiêu, không chút lơ là, thành ra cũng không để ý Hồng Y bật cười xong lại tiếp tục ngồi say sưa xem hắn tập, miệng vẫn toé toét.

Một hồi, Đường Thiên Tường thu kiếm, chỉnh lại tư thế, trên trán lấm tấm mồ hôi hột: “Cha.”

“Ừm, cũng không tệ. Lực đạo còn chưa đều, phải luyện thêm.”

“Dạ, cha!” Nói sao cũng mới là một hài tử mười tuổi, nghe một câu khích lệ từ phụ thân hắn mười phần bội phục, kính trọng, gương mặt nhỏ bé vốn rất nghiêm túc cũng bất giác giãn ra, khóe miệng tự nhiên câu thành một nụ cười, ngữ điệu của hắn tràn ngập sung sướng: “Na, cha, ta đi luyện tập tiếp đây.”

“Chờ chút đã, ra gặp ca ca người.”, bước lại nắm tay Hồng Y, kéo hắn đến cạnh Đường Thiên Tường: “Thiên Tường, đây là ca ca của ngươi, Thiên Gia. Thiên Gia, đây là đệ đệ Thiên Tường của ngươi.” Câu giới thiệu của Đường Tử Ngạo vô cùng đơn giản rõ ràng, nghe hắn nói xong hai nam hài đã tròn mắt nhìn nhau.

Rốt cuộc, Hồng Y mở miệng trước, hần nghiêng nghiêng đầu, thanh âm thanh thúy: “Sau này người gọi Tiểu Gia, ta gọi người là Tiểu Tường, được không?”

Đường Thiên Tường vốn không phải ngại ngùng không dám mở miệng, mà vì hần trông “ca ca” này so với mình rõ ràng lùn hơn, gầy nhỏ hơn, bộ dạng lại đẹp như nữ hài tử, gọi “muội muội” còn hợp hơn, cùng lắm thì “đệ đệ” cũng được, bảo kêu “ca ca”, hần kêu không nổi. Giờ nghe được Hồng Y nói vậy, vừa hợp ý hần, vội gật đầu: “Tiểu Gia.”

“Tiểu Tường.” Hồng Y cười, quay lại nhìn Đường Tử Ngạo.

“Thôi đi luyện võ đây.”

“Ừa.”

Đường Thiên Tường bỏ đi rồi, Hồng Y quay lại túm tay Đường Tử Ngạo: “Người đừng gọi ta là Thiên Gia, ta nghe không được tự nhiên.”

Đường Tử Ngạo không đáp, đầu mày bất giác nhíu lại, bàn tay nắm tay Hồng Y cũng siết chặt hơn. Hồng Y kiễng đầu ngón chân, xoa xoa trán hần, nhẹ nhàng vuốt những vết nhăn: “Người đừng hiểu lầm, ta không phải muốn người gọi nghệ danh ở Thất Nhã lâu, nương gọi Gia Gia, Tiểu Tường gọi Tiểu Gia, hay người gọi ta là Tiểu Thiên? Ai nha, không được, nghe kỳ cục~” Hồng Y bĩu môi, lẩm bẩm: “Hay Thiên Thiên ta? Không hay~ Gia nhi? Ày~ Bỏ đi, người gọi Gia Gia na, được na?”

Nhìn hần nhăn mi nhíu mày nghiêm trang nghĩ ngợi cách gọi tên, cảm giác xót xa vừa trào lên trong lòng Đường Tử Ngạo thoáng chốc tiêu thất, những đường nét cứng rắn trên gương mặt cũng dần nhu hòa hơn, hần đưa tay xoa đầu Hồng Y, thấp giọng đáp: “Hảo, vậy gọi Gia Gia.”

“Ừa, gọi Gia Gia na~”

Hết một buổi sớm luyện đông luyện tây, Đường Tử Ngạo lại đưa Hồng Y về, đi chưa được nửa đường, Hồng Y đã gục gặc đầu, mí mắt díp díp liên hồi, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo. Đường Tử Ngạo đành cúi xuống ôm ngang hông hần, ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Ngủ đi.”

Vừa nói xong, Hồng Y đã dựa vào ***g ngực vạm vỡ ấm áp của hần, hiu hiu ngủ.

Nguyên bản định bắt hần dậy sớm rèn luyện thân thể, kết quả giờ lại thành cho hần ngủ bù, Đường Tử Ngạo bế hần lên, cảm nhận được thể trọng nhẹ bẫng không hơn một con mèo con, bước chân cũng tự nhiên khê khàng một chút. Trở về phòng, hần đặt Hồng Y xuống, tháo dây cột tóc cho hần, kéo chăn lại rồi ngồi xuống cạnh giường.

Hồng Y ngủ rất say sưa, cái miệng nhỏ nhắn vẫn bĩu bĩu một chút, như là đang gặp mộng đẹp, cánh môi mềm mọng như có như không cong cong thành nụ cười, Đường Tử Ngạo cầm bàn tay lạnh cóng của hần lên nhẹ nhàng xoa ấm, lại chỉnh chỉnh mép chăn rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

...

Mở mắt dậy, Hồng Y là bị đói mới tỉnh, cái bụng bắt đầu sôi ục ục, hần xoa xoa hai con mắt ngái ngủ, vừa vịn lúc Đường Tử Ngạo từ bên ngoài trở vào.

“Đói bụng.”

“Rửa mặt đi, lên tiền thính* ăn cơm.”

Trước nay đều ăn ngay tại gian phòng nhỏ này, nhưng Hồng Y nghe nói xong cũng không hỏi nhiều, lau lau mặt rồi túm tay Đường Tử Ngạo, Đường Tử Ngạo cũng theo thói quen nắm lấy tay hần.

Đi vào đại thính phòng, nha hoàn đã bưng đồ ăn lên, Đường Thiên Tường đang ngồi ngay ngắn trên ghế, thấy bọn họ bước vào, lập tức đứng dậy: “Cha, Tiểu Gia.”

Tiết Uyển Nghi đi từ hành lang vào, bưng bát thuốc đang bốc khói đưa đến trước mặt Hồng Y, không cần nàng nói gì, Hồng Y tự giác đỡ bát thuốc, uống từng ngụm lớn, cái mặt mới vừa nhăn nhăn đã được nương hần nhét ngay một viên mật tảo vào miệng.

“Cùng ăn đi.” Đường Tử Ngạo nói.

“Thôi, ta chuẩn bị trai thái* rồi, ba người các người cứ ăn đi.” Tiết Uyển Nghi vừa chấm chấm khóe miệng Hồng Y vừa trả lời Đường Tử Ngạo.

“Nương, người ăn ở đây đi~” Hồng Y kéo kéo ống tay áo nàng.

“Đại nương, cùng ăn đi, hôm nay cha cố ý bảo nhà bếp làm cả món ăn chay này.” Đường Thiên Tường cũng đứng dậy giữ nàng lại.

“Được rồi.” Vuốt vuốt tóc hai nam hài, Tiết Uyển Nghi lại kéo ghế ngồi giữa hai người.

Lúc dùng bữa, Đường Tử Ngạo im lặng, Đường Thiên Tường cũng không nói gì, chỉ nghe tiếng Hồng Y và Tiết Uyển Nghi trò chuyện, nói tới nói lui, cuối cùng Hồng Y vẫn là mách tội Đường Tử Ngạo. Hắn nói hắn không luyện võ nữa đâu, bữa nay dậy sớm hết sức, còn bắt hắn luyện võ, ngủ cũng chưa đủ. Kể lể xong, lại len lén nhìn sang Đường Tử Ngạo, thấy hắn đang gấp thức ăn, căn bản như không nghe thấy gì cả, lúc này Hồng Y mới càng lớn gan, xin nương làm chủ cho hắn, nói Đường Tử Ngạo từ sau không bắt hắn tập luyện nữa.

Tiết Uyển Nghi cười cười, gấp một miếng ngó sen vào bát Hồng Y: “Cha ngươi là muốn tốt cho ngươi. Người phải nghe lời hắn, biết không?”

Hồng Y tròn mắt, ỉu xiu cúi đầu không nói lời nào, một hồi mới gật gật đầu, ăn miếng ngó sen.

Hồng Y mách tội không được, giờ ngồi phụng phịu in như một hài tử, khiến Đường Tử Ngạo không khỏi khẽ cong khóe miệng, nhưng nụ cười cũng rất nhanh bị nuốt xuống theo miếng cơm trong miệng.

Bữa cơm ăn xong, Tiết Uyển Nghi đang chuẩn bị trở về tiểu viện của mình, đã bị Hồng Y níu lại, kéo nàng vào góc phòng, rì rầm nói riêng với nàng.

“Nương~” Hồng Y ghé tai Tiết Uyển Nghi, nhỏ giọng.

“Ừm?” Tiết Uyển Nghi vẫn nguyên ý cười, khom khom người nghe hắn nói.

“Nương, từ rày, người gọi Tiểu Gia có được không?” Hồng Y lén liếc mắt nhìn Đường Tử Ngạo, chỉ thấy hắn đang nói chuyện với Tiểu Tường.

“Vì sao thế?” Tiết Uyển Nghi hiểu kỳ hỏi lại.

“Bởi vì... ta thích người gọi Tiểu Gia.”, mặt Hồng Y ửng hồng, vì nói xạo mà có chút ngượng nghịu.

“Hảo, gọi người thế nào cũng được, Gia Gia thích ta gọi Tiểu Gia vậy sẽ gọi Tiểu Gia.” Tiết Uyển Nghi nhéo nhéo bên má hắn rồi đứng thẳng dậy: “Nương phải về tiểu viện rồi, người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Quay nhìn Đường Tử Ngạo đang ngồi lại uống trà một mình, Hồng Y nhảy hai, ba bước đã đến chỗ hắn: “Tiểu Tường về rồi na?”

“Về rồi.” Đường Tử Ngạo mở miệng đáp, thần sắc có chút rối rắm, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì.

“Về phòng na, ta mệt rồi.” Hồng Y thản nhiên nói, hoàn toàn lơ đi vụ mình đứng tấn không được đến một canh giờ.

Đường Tử Ngạo uống hết chén trà, đứng dậy dặt tay hắn trở về phòng: “Gia Gia?”

“Ừa!” Hồng Y nghe hắn gọi tên mới của mình, đáp thật hào hứng. Đường Tử Ngạo nhìn hắn chẳng hề tỏ chút phản đối nào, lại nhíu mày nghi hoặc một hồi rồi cũng không để ý nữa, xưng hô sao cũng vậy, chỉ cần hắn vừa ý là được.

Hồng Y vừa đi vừa nắm tay Đường Tử Ngạo, cũng đâu biết dù ban nãy hắn có nói thì thâm hơn nữa, hay Đường Tử Ngạo có ngồi cách xa hắn hèm chút nữa thì mấy lời hắn nói với Tiết Uyển Nghi đều bị nghe được rõ ràng cả, huống chi, Đường Tử Ngạo còn một mực chú tâm đến hắn.

Hắn không luyện võ, không hiểu công phu, tự nhiên không thể biết điều ấy.

*tiền thính: phòng ở phía trước nhà.

*trai thái: bữa cơm chay :”>~

20. Chương 20: Cải Biến Phương Pháp

Đêm xuống, Đường Tử Ngạo nằm trần trọc rất lâu mà không sao ngủ được, hần nâng cổ tay mảnh khảnh nhất thời tùy tiện mạnh tay cũng muốn gây vỡ của hài tử bên cạnh, cảm nhận được nhịp mạch đập đều đặn khe khẽ, rốt cuộc hạ một quyết định.

Sớm hôm sau tỉnh lại, trời còn xám xám, Đường Tử Ngạo gỡ cánh tay Hồng Y đang vắt trên hông hần xuống, đứng dậy mặc y phục, rửa mặt xong xuôi, loáng thoáng nghe tiếng hô từ bãi tập võ vọng tới, hần trở lại bên giường, xốc chăn lên, kéo Hồng Y dậy.

“Na...?” Hồng Y mắt nhắm mắt mở, mơ hồ nhìn nhìn rồi lại nhắm tịt mắt ngủ tiếp.

Đường Tử Ngạo khéo léo đỡ hần thẳng người, kiên nhẫn mặc y phục chần chu vào cho hần, thắt chặt lại dải dây lưng rồi buông hần ngồi xuống giường. Tay vừa thả ra tức thì, người Hồng Y đã nghiêng ngửa, nằm vật xuống nệm, hai con mắt cũng không hé một chút. Đường Tử Ngạo quỳ xuống đất đi giày cho hần, lấy khăn mặt giặt nước ấm xoa xoa mặt Hồng Y, thấy hần bắt đầu lằm bằm gừ gừ như con mèo con được vuốt ve, Đường Tử Ngạo lập tức đổ thau nước ấm đi, múc trong chum một thau nước lạnh mới kéo dưới giếng, nhúng khăn mặt vào, lạnh lạnh ướt ướt, trực tiếp đắp xuống mặt Hồng Y.

“A...!!” Hồng Y bị bất ngờ, run bắn lên, kinh hoàng mở trừng mắt.

Bộ dạng này, chợt khiến Đường Tử Ngạo nhớ tới con mèo nhỏ hần thấy trước kia, bị ngã xuống nước, toàn thân lông dựng đứng, trợn tròn mắt nhìn quanh, vừa hoảng sợ vừa cổ phô trương khí thế, thực sự là...

Đường Tử Ngạo bật cười, không phải nụ cười ôn hòa như trước, mà là cười rộ lên, nghe rõ cả âm thanh.

Hồng Y bị ướt lướt cả tóc hai bên thái dương, mất một hồi lâu mới tỉnh táo hần, hần nhìn Đường Tử Ngạo cười thoải mái, cũng cười rộ theo, lại dang hai tay, muốn hần bế, dụi cái mặt ướt sũng vào hõm vai hần, cọ tới cọ lui, cuối cùng mới nói: “Hứ, đánh lên.”

Đường Tử Ngạo nhẹ nhàng đẩy hần ra, tiếp tục lấy khăn lau mặt cho hần: “Tỉnh hần chưa?”, ngữ điệu vẫn còn đượm vài phần trêu chọc.

“Có thể không tỉnh hả?” Hồng Y quay đầu, hứ một tiếng.

Hần quay nghiêng đầu ôm cổ Đường Tử Ngạo, từ góc nhìn của Đường Tử Ngạo vừa vặn trông thấy cái lỗ nhỏ xíu trên tai hần, từ khi trở về đã không còn đeo gì nữa, nhưng lỗ tai vẫn không liền lại được, một cái lỗ tròn tròn sạt dưới vành tai mịn màng đến gần như trong suốt, nhìn gần mà nói, thật phi thường rõ ràng. Đường Tử Ngạo nhúu mày, vươn ngón tay đụng vào, tựa hồ nghiêng ngẫm xem phải làm sao mới khiến nó liền lại hoặc che giấu bớt đi; đầu ngón cái và ngón trỏ của hần tinh tế nắn nắn, đầu cũng vô thức cúi gần lại nhìn, hơi thở ấm áp phả trên lỗ tai bé nhỏ, toàn thân Hồng Y thoáng chốc cứng đờ, hần trần mình siết chặt Đường Tử Ngạo.

“Sao thế?” Đường Tử Ngạo nhận thấy hần không bình thường vội vàng thả tay, nhìn nhìn mặt hần, nghĩ hần bị khó chịu ở đâu, nhưng chỉ thấy mặt Hồng Y đỏ bừng, vừa cắn môi vừa lắc đầu, tuyệt không chịu hé răng.

Cẩn thận sờ trán hần, chắc chắn không có việc gì, Đường Tử Ngạo mới đặt hần xuống đất, dắt tay ra khỏi phòng.

Đến gần sân tập võ, Hồng Y còn chưa vào đến nơi, mặt đã bắt đầu nhăn nhó, chân lê lê từng bước, hầu như phải để Đường Tử Ngạo lôi kéo hần mới chịu nhúc nhích.

Đi tới góc sân, Đường Thiên Tường xuất hiện thình an mấy câu rồi lại trở lại luyện kiếm, Đường Tử Ngạo không nói gì, chỉ đứng nhìn Hồng Y.

Hồng Y cúi đầu, làm bộ không thấy, thế nhưng mới một hồi đã chịu hết nổi, ánh nhìn của Đường Tử Ngạo quả thực giống như thứ gì hữu hình, khiến hắn đứng cúi gằm mặt mà vẫn thấy bứt rứt bất an, không muốn nhích mà không nhích cũng không được, rốt cuộc đành ngẩng lên, thỏa hiệp nói: “Ta luyện.”

“Ừm, thấp người xuống.”

Hồng Y làm theo, tư thế lần này, so với hôm qua cũng cứng cáp hơn vài phần, tuy thân thể hắn mềm nhũn thoát nhìn vẫn chẳng có một điểm lực đạo, bất quá tư thế tối thiểu cũng coi như làm được rồi.

Đường Tử Ngạo đứng ngay gần đó quan sát hắn, sẵn sàng đợi đến lúc hắn kiệt sức thì đỡ kịp. Cơ mà Hồng Y vẫn kiên trì, đôi chân nhỏ bắt đầu khẽ run run cũng không mở miệng oán thán, lưỡi biếng, bất quá qua được nửa khắc, Hồng Y còn chưa than tiếng nào, Đường Tử Ngạo đã sớm kiên nhẫn không được, hắn thấy thời gian trôi ì ạch vô cùng, một khắc đối với hắn trước kia không hơn cơn gió thoảng, ai dám nghĩ ngày hôm nay lại khiến hắn chờ không nổi để nói ra một tiếng “được rồi”. Mà vừa nghĩ tới nhịp mạch của Hồng Y tuy bình ổn nhưng so với hải tử bình thường vẫn yếu nhược hơn nhiều, còn cả những lời đại phu nói ngày nọ, hắn lại vô pháp mở miệng, cứ thế đứng chôn chân một chỗ tự giày vò mình, cho đến khi Hồng Y thực sự không kiên trì được nữa mà ngã khuỵu xuống, hắn mới vội vàng vọt lên đỡ lấy rồi buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Liên tiếp theo, câu “không luyện nữa” kia cũng thốt ra.

“Không luyện nữa à?” Hồng Y tựa trong ngực hắn, hóp hóp khí, ngẩng đầu hỏi.

Đường Tử Ngạo lúc này mới ý thức được trong lúc gấp gáp ban nãy mình đã lỡ buột ra câu gì, hắn cúi xuống quệt mồ hôi trên trán Hồng Y, sắc mặt bất biến, trầm giọng nói: “Ừm, hôm nay không luyện nữa.”

Hồng Y cong môi, vui mặt vào ngực hắn.

Lập đi lập lại như vậy dễ đến ba bốn ngày, hôm nào cũng là Hồng Y ngã xuống, Đường Tử Ngạo đỡ được, sau đó buông một câu ngắn gọn: “Không luyện nữa”. Tới ngày thứ năm, trời còn chưa sáng Đường Tử Ngạo đã tỉnh lại, nhìn sắc trời xám lạnh, trong lòng có chút tự lự. Đợi đến hừng đông, rời giường rồi, hắn lại xóc Hồng Y dậy, có điều mới ra khỏi phòng mấy bước, Hồng Y đã cảm thấy có gì là lạ, hắn nhéo tay Đường Tử Ngạo, lắc lắc: “Này không phải đường ra sân tập võ.”

“Ừm, không đi nữa.” Đường Tử Ngạo nhàn nhạt đáp, kéo tay Hồng Y đi về phía rừng trúc lớn trong phủ.

Hồng Y cúi đầu, cười đến hải lòng, hai con mắt cũng nheo nheo lại, hoàn toàn chẳng hay nam tử đang nắm tay hắn vì việc này mà cả đêm hầu như không ngủ, lưỡng lự suy xét rất lâu mới bắt đắc dĩ để hắn thôi không luyện võ nữa.

Gió sớm, thường thường ướp hơi lạnh, đượm thêm một chút khí tức trong trẻo, vừa tới gần rừng trúc, một cơn gió thổi qua, xào xạc một trận, gió tấp vào mặt cuốn theo hương trúc tươi mát, khiến tinh thần tự nhiên thanh sảng. Giữa rừng trúc, chỉ có một con đường dài tĩnh tế, vừa vặn đủ hai người sóng vai mà đi, Đường Tử Ngạo nắm tay hắn, tản bộ trong rừng trúc, đi hết một vòng đã qua hơn nửa canh giờ mới dừng lại.

“Có mệt không?” Đường Tử Ngạo hỏi.

Hồng Y lắc đầu, ngược mắt nhìn hắn cười cười: “Không mệt, lại đi một lúc nữa.”

Bàn tay Đường Tử Ngạo nắm tay hắn khẽ siết chặt thêm, lại thả bước dọc trên con đường, biểu cảm trên mặt cũng nhu hòa thật nhiều.

Thực tình Hồng Y ban đầu không hiểu hắn bảo mình đi thế này để làm chi, qua một hồi cũng đã tự rõ ràng. Đơn giản chỉ vì mình không thể luyện võ, mà hắn vẫn canh cánh muốn tìm một phương pháp giúp mình rèn luyện thân thể. Giờ không phải luyện võ nữa mà được nắm tay Đường Tử Ngạo tản bộ thế này, Hồng Y tự nhiên hải lòng vô cùng, đi một hồi lâu, ngẫm tính ra cũng đã được vài dặm, mà vẫn không thấy mệt, bước chân vẫn nhẹ nhàng như trước, hơi thở tràn ngập khí tức mát lạnh của rừng trúc, tay nắm gọn trong bàn tay to lớn của Đường Tử Ngạo, tai nghe tiếng chim kêu xa xa truyền lại, hắn thực thấy khoan khoái cực kỳ. Trong lòng dần dâng lên một cảm giác ấm áp an lành, khiến hắn kìm không được ý nghĩ muốn dựa vào người bên cạnh gần thêm một chút.

Vì vậy, hắn đột nhiên dừng bước, dang hai tay nhìn Đường Tử Ngạo, chớp chớp mắt ý muốn hắn ôm.

“Không phải nói không mệt sao?” Đường Tử Ngạo dù miệng nói vậy, nhưng vẫn khom lưng, cúi xuống luồn tay qua bên nách Hồng Y, ôm hấn lên, thấy hấn cười đến rạn rở, trong lòng cũng một phen mềm nhuyễn, nhất thời nghĩ để hấn thôi không luyện võ cũng không hấn không tốt, đi lại nhiều một chút, tâm tình thoải mái, thân thể tự nhiên cũng khỏe khoắn lên, hà tất buộc hấn làm chuyện khó nhọc, nói không chừng kết quả càng không như ý.

Hồng Y so với hài tử bình thường gầy nhỏ hơn nhiều, một cánh tay Đường Tử Ngạo ôm quanh hai đùi hấn, tay kia nhẹ nhàng đặt sau thắt lưng, đỡ hấn khỏi té ngã người, ôm cả thân thể bé nhỏ, càng thấy hấn thực gầy yếu mảnh khảnh, chính mình hầu như đã phủ trọn lấy hấn, mà vòng eo tinh tế, một cánh tay quần quanh còn có dư.

Đường Tử Ngạo cứ bế hấn như vậy, tiếp tục đi sâu vào trong rừng trúc, Hồng Y cũng ôm cổ hấn, cười híp mắt tì cằm trên vai hấn, thỉnh thoảng ghé tai nói với hấn một hai câu.

Giữa một vùng lục thẳm, hai vóc người một lớn một nhỏ hợp vào làm một, xa xa gần gần, thoáng nhanh thoáng chậm, không biết đi hết bao nhiêu vòng, cả cánh rừng, ngoài tiếng lá trúc soàn soạt thanh tể, chỉ còn thanh âm khe khẽ non nớt của thiếu niên vang đượm tiểu ý, thủ thủ chuyện tình.

Qua một canh giờ mới trở về phòng, Hồng Y ăn hết hai chén cháo, nhiều hơn bình thường một chén. Hấn ngồi trên ghế, cửa quây ngả người dựa lưng, áo chên mềm mại ôm gọn thân thể, lộ rõ cái bụng bé bé căng tròn. Vừa ngước lên thấy Đường Tử Ngạo như mỉm cười nhìn bụng mình, lại vội vàng nhúm người dậy, khom khom lưng ôm bụng.

“Còn muốn ăn nữa không?”

“Không ăn nữa, no lắm rồi.” Hồng Y nói xong, khẽ ợ một tiếng.

Thấy hấn ăn nhiều, tinh thần cũng thật tốt hơn mấy hôm trước, Đường Tử Ngạo rốt cuộc cũng hoàn toàn yên tâm.

Dặn dò hấn mấy câu, nói hấn tùy ý đi chơi, mình phải lên tiền thính làm việc.

Đường Tử Ngạo từng cự tuyệt ý muốn hấn đi tranh đoạt ngôi vị Võ lâm Minh chủ kế nhiệm của phụ thân Đường Minh Hiền*, khi ấy là năm thứ hai kể từ ngày Hồng Y bị bắt, ngôi vị Minh chủ của Đường Minh Hiền bị một nhân tài hậu bối soán mất, Đường Tử Ngạo đã bắt đầu tự tay xây dựng cơ nghiệp và thể lực của riêng mình. Đường gia tuy là võ lâm đại gia, nhưng nếu cứ mãi dưỡng một lượng lớn nhân lực chỉ đi tìm người mà không làm gì khác, hấn nhiên không thể được lâu dài, huống chi những thủ hạ tâm cao khí ngạo cũng không cam nguyện chỉ làm được một việc đi tìm nhi tử cho hấn. Hấn vốn không muốn nhúng tay quá sâu vào chuyện giang hồ, tất chỉ khiến Hoàng gia chú ý, nhưng nếu không tạo được một thể lực nhất định, việc tìm Gia Gia lại càng thêm xa vời. Năm ấy Đường Tử Ngạo mười sáu tuổi, một tay lập nên môn phái, công việc tiếp nhận không ít, chủ yếu phụ trách tìm hiểu tin tức, mặt khác cũng nhận cả việc ám sát, nhưng tất cả đều phải xác minh rõ là những kẻ tội ác chồng chất, hành sự trái luân lý.

Ngày đầu thành lập, trắc trở đủ bề, cũng may hấn một thân công phu xuất thần nhập hóa, lại đãi người trọng hậu, khí độ rộng rãi, thưởng phạt phân minh. Rất nhanh sau đó, danh tiếng gia môn truyền khắp giang hồ.

Nguyên bản môn phái thành lập chỉ với mục đích tìm kiếm Gia Gia, hiện giờ tìm được rồi, đối với thủ hạ cùng huynh đệ trong ngoài đều có tình thân không dễ bỏ, hơn nữa công sự dù bận rộn nhưng hầu hết không cần hấn tự mình ra tay, thành ra cũng chưa từng nghĩ tới việc giải tán.

Mỗi ngày, hấn chỉ cần lên tiền thính nghe thuộc hạ hồi báo, cho bọn họ chủ ý với những sự họ không thể tự quyết được, còn lại, thật ra cũng không bận rộn gì.

Hôm nay, Thường Văn vừa pha một bình trà ngon bừng lên, vài môn hạ cũng đã có mặt, Thường Văn nhướng mày, vội vội vàng vàng rót một chén trà đưa đến cho Đường Tử Ngạo: “Chủ tử, uống nhanh nhanh một chút, ta rót thêm cho người một chén nữa.”

Đường Tử Ngạo ngẩng đầu nhìn hấn một cái, đẩy cái chén lại, không đáp.

Mấy người vừa tới đều là những huynh đệ cùng gánh vác trong môn phái với Đường Tử Ngạo, cũng không thường câu nệ, ôm quyền chào hỏi hân hoan, một người trong đám tùy tiện đi đến cạnh Thường Văn: “Ai cha~ có trà uống này~” nói xong, hân nhấc bình lên, thản nhiên nâng vòi rót vào miệng.

Thường Văn hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn hân rồi bỏ ra ngoài, nhỏ giọng rủa: “Thô nhân~”

Bọn họ gần đây nhận được một yêu cầu, là muốn sát hân, mà còn chưa biết có nên tiếp nhận hay không, hôm nay phải đưa ra để Đường Tử Ngạo quyết định.

Xem những tư liệu tra được, người này ngoài sáng là một kẻ quân tử ưa làm việc thiện, trong tối thì ra cũng đã gây không ít thị phi, có điều xét lại còn chưa tới mức đáng chết, Đường Tử Ngạo xem đến trang cuối cùng, đang định mở miệng nói, đột nhiên một thân ảnh từ cửa ngoài chạy vụt vào... Trực tiếp nhảy tới trước mặt hân, vừa đứng lại, hai cánh tay quen thói vươn ra, miệng cười rạng rỡ nhìn hân.

Mấy người xung quanh ho khan vài tiếng rồi ngó lơ, Đường Tử Ngạo ngồi trên ghế, ôm hân lên, đặt ngồi trên đùi mình.

Hồng Y thấy hân ôm mình, cười rất hài lòng, ngo nguẩy vài cái rồi vênh vang dựa vào lòng hân.

*Đường Minh Hiền: chính là cha anh Đường, Đường Minh Tường trong mấy chương đầu, mà không hiểu vì sao từ chương này về sau bản raw đều ghi là Đường Minh Hiền _____. ~ Du mù mờ nên đành để nguyên vậy.

21. Chương 21: Làm Nũng Thật Xấu

“Sao ngươi lại chạy tới đây? Không đi tìm nương ngươi hả?” Đường Tử Ngạo vòng tay ôm sát Hồng Y vào lòng.

“Nương đang chợp mắt, ta sợ quấy việc của nàng, buổi chiều mới đến chơi.” Con mắt Hồng Y liếc ngang liếc dọc, thâm đánh giá những người xung quanh, hân do dự một hồi lâu mới quay lại nhìn Đường Tử Ngạo, thanh âm lí nhí tội nghiệp: “Ta muốn ra ngoài cưỡi ngựa, được không?”

Giọng nói của hân vẫn đượm vẻ non nớt của hài tử, mềm糯糯, như gạo nếp nấu thật nhừ, lại thêm cố tình cường điệu ý ủy khuất, thành ra đám người hai bên đều không nhịn được quay lại nhìn hân, mấy người bọn họ đều biết ẩn tình sự việc, đối với hài tử này tự nhiên có vài phần đồng tình cùng thương cảm, thấy Đường Tử Ngạo kiên quyết trả lời: “Không được.”, có hai người đã nóng ruột muốn cầu tình cho hân.

Hồng Y lại năn nỉ tiếp: “Ta chỉ cưỡi một lát thôi, cưỡi con ngựa nhỏ lần trước là được, ta hứa sẽ nghe lời, đúng một vòng thôi mà~”

“Không được.” Đường Tử Ngạo lo lắng hân đi một mình, cứ nhiên cự tuyệt rất thẳng thắn.

Hồng Y thất vọng cúi đầu, hai tay xuôi xị, rầu rĩ “nga~” một tiếng, ngồi yên trên người hân, không dùng dằng thêm nữa.

Một nam tử vốn tính phóng khoáng đứng bên cạnh – Thạch Lỗi, nhìn một hồi đã nhịn không được, chính hân cũng là phụ thân một hài tử tám tuổi, thành ra càng dễ mềm lòng, lên tiếng cầu tình cho Hồng Y: “Môn chủ, để hân đi đi, nam hài nên ra ngoài chơi nhiều một chút, ở mãi trong phòng buồn chán cũng không tốt, người nếu không có thời gian, để ta dẫn hân đi cũng được.”

Đường Tử Ngạo cảm thấy thân thể Hồng Y ngồi trong lòng mình chột khê giật giật, lập tức ôm chặt hân, ngẩng lên, nheo mắt nhìn Thạch Lỗi.

Hân không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn chăm chăm, mấy người đứng quanh Thạch Lỗi đều nhất tề lặng lẽ lùi lại vài bước, thoáng cái đã chỉ còn mình hân đứng ngơ ngáo đàng trước, Thạch Lỗi xoay tả xoay hữu một hồi, ơ ô mấy tiếng rồi vội gượng cười: “Ta nói đùa thôi, hài tử hiện giờ quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi, nghỉ ngơi a.”

“Từ chối đi, vạ kia ấy.” Đường Tử Ngạo đưa lại tập tư liệu cho Thường Văn.

“Dạ, vậy chúng ta...”

“Ừm, giải tán, việc ai nấy làm.”

Thường Văn là người cuối cùng đi ra, cũng đóng luôn cửa ngoài lại.

Hồng Y vẫn cúi đầu không hé răng, bộ dạng rõ ràng đang giận lấy, hai má phồng phồng, miệng hứ một tiếng, cố ý làm cho thật vang, Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hần, thấp giọng nói: “Chiều nay, ta đưa người đi.”

“Thật không?” Hồng Y lập tức phù cục tức trong miệng, hờn hờn ngẩng đầu lên.

“Ừm.”

“Hảo, vậy nhanh nhanh đi ăn cơm trưa na, ta đói bụng~” Hồng Y quả thực rất vội vàng, quanh quẩn trong phòng mấy ngày, ngoài thỉnh thoảng đến tìm mẫu thân chơi một hồi, còn lại toàn là ngồi không, hần cũng chẳng biết phải làm gì, ngày nào cũng in như ngày nào.

Ăn quỳnh quáng xong bát cơm, Hồng Y nôn nóng nhìn Đường Tử Ngạo chậm rãi bưng bát, chậm rãi gấp thức ăn trên bàn, lại chậm rãi và vào miệng, trong bụng hần đến sôi ruột, chỉ hận không thể nhào tới ăn sạch sẽ giùm hần. Rốt cuộc nhịn mãi không được, hần đứng bật dậy: “Người na~ ăn nhanh nhanh một chút đi!”

“Giờ vừa ăn xong chưa đi được, phải nghỉ ngơi một canh giờ, đi ngủ đi, hôm nay dậy sớm rồi.”

“Người nói chiều được đi na~” Hồng Y cự lại.

“Giờ là trưa.”

“Ăn cơm trưa xong là chiều rồi.”

“Một canh giờ nữa mới đi.”

“Người nói không đúng!”

“...”

Bất luận Hồng Y cãi cố chùng nào, chỉ cần Đường Tử Ngạo không đưa hần ra ngoài, một mình hần vẫn không thể đi được.

Miệng phì phì giậm chân giậm cẳng tại chỗ mấy vòng, rốt cuộc hần cũng phải leo lên giường, kéo chăn trùm kín đầu, chui bên trong tiếp tục hậm hực.

Không biết qua bao lâu, rồi cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đường Tử Ngạo khẽ lật một góc chăn, kéo xuống một chút, để cái đầu hần lộ ra, không khí tràn vào cho dễ hô hấp. Nhìn gương mặt nhỏ bé đỏ ửng đang ngủ say sưa, đôi con ngươi sâu thẳm của Đường Tử Ngạo như ngâm trầm trong làn nước, nhu hòa mà thoáng phiếm tiểu ý. Hải tử này đối với hần càng ngày càng ưa “làm càn”, như thể trở về thời kỳ trẻ nít, công phu làm nũng mè nheo tuy chưa phải tinh thông, nhưng xem bộ cũng thành thực đến ba, bốn phần rồi.

Đường Tử Ngạo từ nhỏ chỉ chuyên tâm luyện võ, đừng nói là làm nũng với phụ mẫu, thi thoảng ý ỷ lại cũng chưa từng có, sau này Hồng Y bị bắt đi, hải tử thứ hai là Thiên Tường tính tình cũng giống hần khi còn nhỏ, giữa phụ tử hai người ngoại trừ dạy công phu và hỏi han lẫn nhau ít câu, cơ bản không còn cử chỉ nào thân mật hơn nữa.

Chỉ riêng hải tử này, ra đời từ khi Đường Tử Ngạo còn đương tuổi thiếu niên, tự nhiên đối với hần cũng có vài phần quan tâm, lại thêm ngày ấy vì chính mình năng lực kém cỏi mà để hần chịu khổ mười một năm, nên trong lòng Đường Tử Ngạo luôn tràn đầy hổ thẹn, chỉ có thể dốc hết tâm tư yêu thương cưng chiều hần, bảo hộ hần. Không hề cầu hần học hành thành danh, thậm chí cũng chẳng cầu hần thành gia lập nghiệp, chỉ mong hần được bình an, khỏe mạnh, hải lòng trưởng thành.

Đường Tử Ngạo thực nghĩ... khoảng trống bao năm nay trong lòng mình, từ khi hải tử này trở về dường như đang từng chút từng chút được lấp đầy.

Khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé non mịn của hần, cơ thể gầy nhỏ quá mức khiến hần nhiều khi cảm giác Hồng Y vẫn chỉ là một hài tử, còn cần ôm vào lòng, nâng niu trong lòng bàn tay, còn có thể tùy thời tùy chỗ mà nheo làm nũng.

Ngẩng đầu nhìn ngoài trời, Đường Tử Ngạo vỗ vỗ má Hồng Y: “Dậy đi.”

“Na~?” Hồng Y hé hé một con mắt rồi nhắm tịt lại.

“Không đi cười ngựa hả?”

“Na, đi!” Hiệu quả hơn khăn mặt lạnh rất nhiều, Hồng Y vội vàng xốc chăn ngồi dậy, nhảy xuống giường tự xỏ giày.

Lần này Đường Tử Ngạo không để hần cười lâu quá, chỉ phi hai vòng đã bế Hồng Y còn đang phụng phịu xuống, nắm tay hần cùng về phòng.

Hơn một tháng trôi qua, ngoại trừ mấy ngày đầu còn chút do dự, từ sau đó Đường Tử Ngạo cũng tự nhiên cùng ngủ với Hồng Y, hần nguyên bản còn tưởng hài tử này ban đêm ngủ không ngon, thường nằm mơ ác mộng nên muốn có người ngủ cùng, vậy mà qua một thời gian dài chưa từng thấy hần có động tĩnh gì khi ngủ, trái lại còn nằm rất an tĩnh, tay nắm vật áo hần, cuộn tròn thân mình rúc vào lòng hần, ngủ thật ngon lành.

Buổi tối tắm rửa xong, Đường Tử Ngạo xốc chăn vào nằm, Hồng Y lập tức nhích sang chui vào lòng hần, nắm vật áo hần.

Hôm nay không vội tắt nến, Đường Tử Ngạo suy tư một hồi, chợt hỏi: “Gia Gia có việc gì muốn làm không? Hay có muốn học gì không?”

Hồng Y ngẩng đầu lên, duỗi duỗi cánh tay, có chút nghi hoặc trả lời: “Không biết... ta biết khiêu vũ, đánh đàn.”

Hai việc ấy, cũng không phải nghề sinh nhai, Đường Tử Ngạo kéo hần lại, hỏi tiếp: “Vậy có muốn hảo hảo học hành, sau này lập công danh không?”

Hồng Y lắc đầu, không có hứng thú.

“Vậy buôn bán? Tính toán sổ sách?”

Lại lắc đầu.

“Y thuật? Độc thuật?”

Hồng Y nghịch mấy lọn tóc của Đường Tử Ngạo xoa bên tay hần, chỉ mãi mê xoắn xoắn tét tét, không nói gì.

“Khiêu vũ, đánh đàn khi nhàn hạ khá dĩ để tiêu khiển, người cũng nên học thêm chút gì đó. Ngày nào cũng ở đây một mình, không buồn chán sao?”

Hồng Y nghe đến đó, cuối cùng cũng không muốn né tránh nữa, cúi đầu nghĩ ngợi, một tháng qua, hần không cần giống như trước từ sáng đến tối học cùng các sư phó, mấy ngày đầu cũng thấy thanh nhàn thoải mái, nhưng miết cả tháng cứ vậy mãi, thực tình cũng quá mức đơn điệu.

“Ta muốn nghĩ đã, có được không?” Hồng Y hỏi.

“Hảo, có thể đi hỏi người một chút cũng được.” Đường Tử Ngạo yên lòng, thoáng cái đã tắt nến, kéo chăn lại cho hần rồi nghiêng người nằm ngủ.

Sáng sớm, còn đang mơ màng, Hồng Y như nghe được tiếng Đường Tử Ngạo kề bên tai hần nói vài câu gì đó, hần nghĩ chắc là giục mình rời giường, miễn cưỡng ậm ừ mấy tiếng, lại tiếp tục vùi đầu ngủ.

Đợi đến khi hần ngủ no mắt tỉnh dậy mới phát hiện ngày đã lên cao, không khéo gần trưa mất rồi, mà cư nhiên không thấy Đường Tử Ngạo gọi hần vào rừng trúc tản bộ, Hồng Y ầm ỨC xốc chăn lên, tự mặc y phục rồi chạy ra khỏi phòng.

Tiểu viện bọn họ ở cũng khá sâu, Đường Tử Ngạo lại không thích có người thường vào quấy rầy, bởi vậy nơi này hầu như lúc nào cũng vắng vẻ, ít người lui tới. Hồng Y vừa đẩy cửa phòng ra, đã thấy một thị vệ cao lớn đứng ngay bên ngoài, thấy Hồng Y, hắn gật đầu chào một câu rồi chìa ra thanh bội kiếm đang cầm trong tay: “Tiểu thiếu gia, môn chủ có chút việc quan trọng phải xuất môn, đại khái mất khoảng ba ngày mới trở về được, hắn nói nhờ người bảo quản thanh bội kiếm của hắn, ngoài ra ở nhà hảo hảo nghe lời phu nhân. Hắn sẽ cố gắng trở về sớm.”

“Đi đâu?” Hồng Y ngơ ngác hỏi.

“Đi ra ngoài xử lý vài việc.” Thị vệ cũng không đáp rõ.

“Đi đâu?! Ta cũng muốn đi!” Hồng Y bắt đầu phản ứng, trên mặt hiện rõ nét kinh hoàng, nắm ống tay áo người nọ kéo đi.

“Nhưng...”

“Tiểu Gia, quay lại đây.” Thanh âm ôn nhuận vang lên sau lưng hắn, là Tiết Uyển Nghi đang bưng bát thuốc đi tới.

Người thị vệ ngẩng đầu, vừa vặn gặp ánh mắt Tiết Uyển Nghi, hắn vội vã cúi đầu bỏ đi.

“Ta cũng muốn đi...” Hồng Y hoảng hốt đến hai mắt đỏ hồng, quay người chực chạy theo người nọ.

“Tiểu Gia, lại đây, uống bát thuốc đã.” Tiết Uyển Nghi sải bước chắn trước mặt hắn, ngăn hắn lại.

“Nương, hắn đi rồi... ư hư hư...” Hồng Y rớt cuộc nhìn không được, tựa như con thú con bị vứt bỏ, khóc òa lên.

Tiết Uyển Nghi kéo hắn lại, giơ tay quạt nước mắt cho hắn, ôn nhu nói: “Nào, chúng ta vào phòng đã, để nương nói người nghe.”

Thị vệ kia đã sớm không còn bóng dáng, mà Hồng Y cũng chẳng biết Đường Tử Ngạo đi đâu, chỉ còn cách theo chân Tiết Uyển Nghi trở về phòng.

“Nào, ngồi xuống.” Tiết Uyển Nghi đặt bát thuốc xuống, kéo Hồng Y ngồi xuống giường: “Có phải cha người chưa nói với người một tiếng đã đi rồi không?”

“Dạ, hắn đi rồi.” Hồng Y ôm thanh bội kiếm Đường Tử Ngạo bảo thị vệ kia để lại, hai con mắt thất thần mở lớn, chong chong nhìn phía trước mà rơi lệ.

“Đứa ngốc này, khóc cái gì, cha người là sợ người ngủ không no giấc mới không nói với người, hắn sẽ trở về rất mau thôi, người xem, hắn sợ người lo lắng, không phải đã để lại bội kiếm hắn yêu thích nhất làm bằng hay sao? Hắn vốn luôn luôn kiếm không rời thân, nói không chừng, nội ngày hôm nay hắn đã trở về rồi. Đến lúc đó nếu hắn thấy người không uống thuốc cho đủ, lại phải buồn lòng.”

Hồng Y nào có nghe lời nàng khuyên nhủ, chỉ mãi lo khóc, ủy khuất đến ghê gớm, nước nỡ chưa hết đã thêm nấc nghẹn, hắn cắn chặt môi dưới, vô luận thế nào cũng không chịu uống thuốc.

“Nương cũng sẽ buồn lòng a, nào, Tiểu Gia, uống thuốc nào.”

“Hắn đi rồi...” Hồng Y thủy chung chỉ lẩm nhẩm một câu này, đầu cúi gằm, nước mắt lăn chã như hạt châu không ngừng nhỏ xuống đất.

Trong lòng Tiết Uyển Nghi đột nhiên dấy lên một cảm giác kỳ dị, tựa hồ cảm nhận được điều gì không đúng, nhưng nhất thời không sao cắt nghĩa được, lại nhìn hài tử đang mười phần ủy khuất trước mặt, nàng càng thêm rối ruột: “Tiểu Gia, cha người rất mau sẽ trở về, người thể này hắn sẽ không vui đâu. Nào, ngoan, uống thuốc.”

“Ưm...” Hồng Y lắc đầu, mím chặt môi, ôm ghì lấy thanh kiếm, thân thể run rẩy không ngừng.

“Tiểu Gia, ngoan, nghe lời nương được không, nương xin người, uống thuốc đi nào? Thứ thuốc này không thể để gián đoạn được...”

Hồng Y còn đang ghen ngào, chợt nhận ra một giọt nước mắt không phải của hấn rớt xuống mu bàn tay, hai con mắt mụ mị sương gương ngẩng lên, rồi cuộc cũng nhận lấy bát thuốc, uống mấy ngụm cho hết, không đợi Tiết Uyển Nghi cho hấn mút tảo đã vội vã ôm thanh bội kiếm của Đường Tử Ngạo chạy vụt khỏi phòng.

“Tiểu Gia, Tiểu Gia...”

22. Chương 22: Đợi Người Trở Về –

Hồng Y cầm cổ chạy về phía trước, từ ngày tới đây đến giờ, hầu hết thời gian hấn đều chỉ dạo quanh trong phủ, ra ngoài được hai lần, đều do Đường Tử Ngạo đưa hấn đi, giờ dù cố tình chạy ra đại môn, khốn nỗi không sao tìm được đúng hướng, bội kiếm ôm trong lòng tuy không lớn, nhưng sức nặng đối với hấn cũng rất đáng kể, lại thêm tiếng Tiết Uyển Nghi chạy theo sau lo lắng khóc nức nở, rồi cuộc hấn dần dần ngừng bước chạy...

Tiết Uyển Nghi cố chạy thêm mấy bước tới trước mặt hấn, một tay ôm gọn hấn vào lòng, khẽ vuốt sau lưng hấn, cố nén nước mắt, tận lực giữ thanh âm thật ôn nhu: “Tiểu Gia ngoan, nghe lời nương, chúng ta về trước đã, rồi ta bảo người đuổi theo cha người được không? Bảo hấn mau chóng trở về? Nhé?”

Tiết Uyển Nghi nâng gương mặt hấn lên, nhìn hai con mắt đỏ hồng, mỉm cười trấn an: “Tiểu Gia, có được không?”

Hồng Y không đáp, nhưng cũng không phản kháng nữa, chỉ ôm chặt bội kiếm, cụp mi mắt xuống, chẳng biết đang nghĩ gì. Tiết Uyển Nghi thấy vậy liền kéo hấn quay lại, Hồng Y dần dần nhúc nhích lê bước theo nàng. Tiết Uyển Nghi thấy hấn không phản đối, bước chân cũng bắt đầu vội vã hơn, cứ như vậy đi thẳng trở về, cho đến khi đi qua hành lang, Hồng Y đột nhiên mở miệng: “Người đừng bảo người đuổi theo hấn, ta ở đây đợi hấn.”

“Hảo, hảo.” Tiết Uyển Nghi không dẫn hấn về phòng, kéo hấn vào một tiểu đình trong viện, ngồi xuống ghé đá, tránh cho hấn trở về một mình trong phòng càng cảm thấy cô đơn, nàng rút khăn tay ra, cẩn cẩn dục dục lau ngắn lệ trên má Hồng Y, thấy hấn cũng không có ý khóc nữa, mới cầm bàn tay hấn nắm trong tay mình: “Tiểu Gia ngoan lắm, cha đi ra ngoài công chuyện, rất mau sẽ trở về, hấn không phải mặc kệ người đâu. Người đừng sợ.” Tiết Uyển Nghi vừa nói vừa tinh tế vuốt ve mu bàn tay hấn.

Bàn tay nàng cũng rất nhỏ, ngón thanh dài như bạch thông, lòng bàn tay đỏ mọng hơi ươn ướt, vì lo lắng cùng hoảng hốt mà khẽ run run, nàng như chợt nghĩ đến điều gì, hai con mắt thoáng phủ mờ sương: “Ta biết, là cha đưa Tiểu Gia trở về, Tiểu Gia không thấy hấn tự nhiên trong lòng sợ hãi không yên, thế nhưng Tiểu Gia còn có nương a, nương cũng sẽ bảo vệ người.” Nước mắt Tiết Uyển Nghi dần ứa ra không ngừng, nàng nghĩ, hài tử này được Đường Tử Ngạo cứu ra từ hoàn cảnh ngặt nghèo như vậy, sao có thể tránh khỏi đối với hấn có chút ý lại hơn người khác, huống chi, hấn mới mười hai tuổi, nói sao cũng vẫn là một hài tử cần được nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu, nghĩ đến đây... Tiết Uyển Nghi chợt cảm thấy hổ thẹn khi trước kia mình sinh lòng đố kỵ với Đường Tử Ngạo bởi hài tử thân thiết với hấn, dựa dẫm vào hấn nhiều hơn.

Hồng Y vì cha hấn không ở bên cạnh mà sinh ra sợ hãi bất an, điều ấy đến tột cùng chỉ vì hấn còn chưa thực sự cảm thấy an toàn, giờ nàng ngoài việc tận lực xoa dịu hấn, vỗ về hấn, cũng đâu thể trách cứ hài tử dựa dẫm vào ai hơn ai?

Nàng đứng dậy, ôm Hồng Y đang ngồi trên ghế đá vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn.

Hồng Y nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể dựa vào lòng nàng, gương mặt áp vào, không phải phần tơ lụa trơn nhuyễn mà là vải sợi mềm mại, đượm hương nhang đèn, thanh nhã đậm khiết, tâm trạng căng thẳng cùng nhịp thở gấp gáp của hấn từng chút từng chút một yên ổn lại... nghiêng đầu mở mắt ra, đã thấy trước mặt là gian phòng hấn ở cùng Đường Tử Ngạo, gạch ngói màu tro xám, cột gỗ đỏ sậm, hấn đổi một tay cầm kiếm rồi vươn hai cánh tay ôm lấy Tiết Uyển Nghi, mắt nhìn phía trước: “Nương, ta không sao rồi.”

“Không sao rồi?” Tiết Uyển Nghi nâng gương mặt hấn lên, tuy rằng hai mắt vì vừa rơi lệ mà còn đỏ hồng, bất quá hơi nước bên trong cũng đã tiêu tán, khóe miệng hấn còn bặm thành một ý kiên định, mạnh mẽ

gật đầu với nàng, rồi nhẹ nhàng xoa xoa má nàng: “Nương yên tâm, người trở lại niệm kinh đi, ngày mai còn phải sắc thuốc cho ta uống na.”

Tiết Uyển Nghi thấy hần thoáng cái đã khôi phục như cũ, lo lắng nhìn kỹ một hồi lâu vẫn không thấy có gì bất ổn, nhưng cứ trông dáng Hồng Y tay ôm kiếm, vẻ mặt bình thản không khóc không cười, nàng thật không sao nói được chỗ nào không đúng.

“Nương, ta muốn đi ăn, ta ngủ dậy vẫn còn chưa ăn gì a. Người trở về đi, người xem, có người đưa cơm tới cho ta rồi.” Hồng Y chỉ chỉ về phía một nha hoàn đang cầm thực hộp tiến đến chỗ họ.

Nha hoàn đi tới nơi, cúi đầu hành lễ với hai người rồi bưng thực hộp vào phòng theo lời Tiết Uyển Nghi.

Nàng vẫn lo lắng Hồng Y ở một mình, lại ngồi bên chờ hần ăn cơm xong rồi leo lên giường, chuẩn bị ngủ trưa. Đợi đến khi Hồng Y nhắm mắt lại, hơi thở đều đều nhịp nhàng, Tiết Uyển Nghi mới đứng dậy rời đi.

Tiết Uyển Nghi vừa đi chưa bao lâu, Hồng Y lập tức mở mắt, xốc chăn dậy, hai tay ôm kiếm ra khỏi phòng. Lần này hần không khóc không nháo, an tĩnh đi, trên đường có gặp mấy người, hần hỏi bọn họ lối ra đại môn, rồi cứ thế nhằm hướng ấy mà đi.

Đi tới đại môn, tất nhiên có thị vệ đứng canh giữ, lại vừa vặn có người mới ra ngoài, cửa còn chưa đóng lại, Hồng Y cũng không nhân cơ hội chạy ra ngoài, hần nhìn xung quanh một lượt, tìm một tảng đá dưới chỗ râm mát rồi ngồi xuống, bình tĩnh nhìn ra cửa.

Đến khi đại môn đóng lại, hai thị vệ mới để ý đến Hồng Y, trong phủ những người từng gặp Hồng Y không nhiều, bọn họ hỏi han mấy câu, hần lại chỉ lắc đầu, gì cũng không chịu nói, may hai thị vệ nhìn cách ăn mặc của Hồng Y cùng với thanh kiếm hần ôm trong lòng thì đại khái đoán được hần là tiểu thiếu gia mới tìm được về, họ khuyên nhủ mãi không được, đành sai người vào báo tin.

Thường Văn đã ra ngoài cùng Đường Tử Ngạo, trong phủ chỉ còn Tiết Uyển Nghi, tiểu viện của nàng bình thường người khác không được phép vào, cũng may nàng trong bụng không yên, vừa đi ra ngoài thì gặp thị vệ vào báo tin, liền vội vàng chạy ra đại môn.

Lần này, vô luận nàng khuyên bảo thế nào, Hồng Y nhất định không chịu cùng nàng quay về, hần chỉ ôm chặt thanh bội kiếm trong lòng, coi như ấy là thứ duy nhất để hần bầu vịu, hy vọng.

Quá nửa ngày, hần mới ngẩng đầu nói, thanh âm bình tĩnh: “Nương, ta không sao, người đừng lo lắng, ta sẽ không lên chạy ra ngoài đâu, ta chỉ muốn ngồi ở đây đợi hần về. Người để ta đợi, có được không? Xin người...”

Tiết Uyển Nghi há miệng, ngập ngừng mấy lần, lại nhìn vẻ van vãn đầy thương cảm của Hồng Y, rốt cuộc lời gì cũng nói không nên, trong lòng nàng như có một cơn sóng trào cường liệt, nàng gần như tựa người vào gốc cây bên cạnh, tay ôm ngực, gắng gượng gạt đầu.

Phân phó đám nha hoàn và thị vệ xung quanh trở về làm việc, Tiết Uyển Nghi khàn khàn giọng hỏi: “Tiểu Gia, người nói cho nương nghe được không, vì sao người phải ở đây đợi cha?”

Đợi một hồi lâu, đã tưởng sẽ không được đáp lời, Hồng Y chợt cúi đầu, thanh âm rầu rĩ cất lên: “Nương, ta sợ...”, lời tiếp theo nói cũng không thành tiếng, chỉ thoáng nghe được hần nghẹn ngào, nhưng nước mắt vẫn còn cố nhịn không chịu rơi xuống. Hần không ngừng nấc lên ứ khuất, thân thể run run từng hồi.

“Đừng sợ, đừng sợ, cứ ngồi ở đây, chờ cha người trở về. Chúng ta cùng ngồi.” Tiết Uyển Nghi ngồi xuống bên cạnh hần, vỗ vỗ lưng cho hần điều hòa hơi thở, sợ hần nghẹn quá mà ngất đi.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, nắm một bàn tay Hồng Y... có lẽ tổn thương, tàn tích trên cơ thể bọn họ có thể nhờ thuốc thang chữa trị, nhưng cảm giác bất an, hoảng hốt ăn sâu trong nội tâm hải tử này chỉ có thể bù đắp bằng cách tận lực bảo hộ hần, khiến hần đến một ngày nhận ra mình đã thực sự an toàn, nhận ra hần không chỉ có một mình, nhận ra hần không còn phải ngày ngày sống trong nỗi khủng hoảng như trước.

Tiết Uyển Nghi đã sớm phân phó thị vệ thúc ngựa đuổi theo báo tin cho Đường Tử Ngạo, nhưng phỏng chừng đoàn người đã đi xa mất rồi, dù nhận được tin lập tức trở về cũng phải qua đến ngày hôm sau. Tiết Uyển Nghi cùng ngồi đợi với Hồng Y tới lúc trời tối muộn, thấy sắc mặt Hồng Y vẫn trắng bệch, không hề

có ý muốn đứng dậy, nàng đành ngồi thụp xuống, ngẩng đầu nhìn hần: “Trời đã tối đen rồi, Tiểu Gia vào ăn một chút rồi đi ngủ có được không? Có khi đến khi người ngủ dậy, cha người đã trở về rồi a.”

“A... trời tối đen rồi...”, mắt một hồi lâu Hồng Y mới có phản ứng, đôi con ngươi thất thần thoáng ánh ánh lên.

“Ừ, nghe lời nương, vào thôi.”

Hồng Y gật đầu, chống tay xuống tảng đá đứng lên, ngồi cả một buổi chiều, không uống lấy một hớp nước, vừa nhòm dậy đã thấy có chút choáng váng, hần lảo đảo khom người tựa vào tảng đá, trù trừ thêm một hồi nữa mới lại đứng được dậy: “Nương, người trở về đi, ăn cơm rồi nghỉ ngơi, ta hứa trở về ăn xong sẽ đi ngủ, buổi tối sẽ không lên chạy ra ngoài đâu.”

Tiết Uyển Nghi vẫn chưa yên tâm, nhưng Hồng Y không để nàng ngủ cùng hần, cuối cùng nàng đành dặn hai thị vệ canh trước cửa phòng hần, ban đêm không để hần đi ra ngoài rồi trở về tiểu viện của mình.

...

Hồng Y không thấp nển, dưới ánh trăng trong trẻo, bóng hai người bên ngoài hắt rõ mồn một trên cửa, xuyên thấu qua làn giấy dán mỏng, Hồng Y ngồi lui sát vào góc giường, không dám cởi y phục, chỉ kéo chăn lên trùm quanh người, tay ôm đầu gối, ngủ mơ hồ một đêm.

Sáng hôm sau, sắc trời vừa hửng, Hồng Y đã tỉnh lại, dùng thau nước sạch đem qua để lại rửa mặt, ăn chút điểm tâm, lại mở cửa ra ngoài: “Trời sáng rồi.”

Hai thị vệ liếc nhìn nhau, hiểu rõ ý tứ của hần, trời sáng rồi, không cần canh nữa.

Hồng Y ôm kiếm, quen đường đi ra đại môn, ngồi xuống phiến đá hôm qua, thị vệ canh cửa đã đổi ca, đều không phải hai người hôm qua nữa, Hồng Y chống má, an tĩnh ngồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ đỏ sậm.

Sắc trời sáng rõ, ngày đã lên.

Làn da Hồng Y dưới ánh nắng mặt trời như càng trắng hơn, trắng đến hầu như yếu ớt. Hần ngồi bất động, cũng không nói gì, thỉnh thoảng như vì ngồi lâu mỏi mà xoa xoa hai chân, nhưng vô luận thế nào tay cũng không rời thanh kiếm.

Hần ngồi được một hồi thì Tiết Uyển Nghi ra tới, nàng cũng không làm gì khác, chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh hần, chờ cùng hần, coi như chỉ để cho hần cảm thấy thư thái hơn một chút, cho hần biết hần không phải chỉ có một mình... cũng đủ rồi.

Vài nha hoàn đưa chút điểm tâm và bình trà tới, Hồng Y quay mặt đi, gì cũng không ăn.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, đại khái đã qua giờ Tỵ, Tiết Uyển Nghi mới xua tay bảo mấy người đứng chờ hầu hạ bên cạnh lui đi, đột nhiên lại thấy Hồng Y đứng bật dậy.

“Làm sao thế?”

Hồng Y kích động quay lại nhìn nàng, hai con mắt mừng rỡ sáng lấp lánh, rồi vội vàng xoay người chạy ra cửa lớn: “Mở cửa, mở cửa ra!”

Hai thị vệ thoáng ngây người, đến lúc này mới lảng máng nghe được tiếng vó ngựa từ xa truyền lại, chớp mắt đã tiến tới ngoài cửa, tựa hồ gấp gáp vô cùng...

Hai người lật đật đẩy mở cửa, chưa kịp định thần đã thấy hần chạy vụt ra ngoài.

“Quay lại, bị ngựa đá trúng mắt!” Một trong hai thị vệ hoảng hồn nhảy ra ngăn hần lại, mắt đã thấy ba, bốn con ngựa lừng lững phi đến ngay trước mặt Hồng Y, lại bị chủ nhân đang cười ghì chặt dây cương, con ngựa bị đau bật tung hai vó trước, hí văng lên.

Hồng Y chờ người đứng chôn chân tại chỗ, mặt trắng bệch, không sao nhúc nhích nổi.

Sắc mặt Đường Tử Ngạo cũng không tốt hơn hần chút nào, cuống cuống nhảy xuống ngựa, vừa ném dây cương định chạy về phía hần thì thân ảnh nhỏ bé kia đã lao tới, cố sức dụi sát vào lòng hần.

Lửa giận và nổi hốt hoảng đang dâng trào, thoáng chốc đã bị hải tử đang run rẩy không ngừng cùng cánh tay bé bỏng đầy bất an gắt gao ôm ghì lấy hân làm tiêu tan tất thấy...

23. Chương 23: Cha Phát Hỏa

Đường Tử Ngạo nén lửa giận trong lòng, cẩn trọng nhưng vô cùng kiên quyết đẩy Hồng Y ra, đứng cúi đầu nhìn hân, thấy hân ngoại trừ sắc mặt trắng xanh, thoát nhìn có chút tiều tụy, còn lại không có gì đáng ngại, cũng không chỗ nào bị thương.

Cách đó mấy bước Tiết Uyển Nghi đang đứng vịn vào một nha hoàn, đại khái vừa xong bị kinh hoàng quá độ, sắc mặt nàng cũng tái mét, vừa thấy Đường Tử Ngạo nhìn mình, nàng vịn tay nha hoàn dợm bước tới, thanh âm khàn khàn run rẩy: “Hân ăn không ra bữa, ngủ cũng không tròn giấc, nặng to thể này vẫn đòi ngồi đây chờ người, bệ hân về phòng nghỉ tạm đã. Ta không đi cùng đâu.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, phân phó nha hoàn kia hầu hạ phu nhân chu đáo về phòng, rồi ôm Hồng Y đi vào.

Dọc đường đi, sắc mặt Đường Tử Ngạo phi thường bất hảo, đầu mày nhíu chặt, cước bộ vội vàng đến mức có chút hoảng loạn, hân khoát tay cho thị vệ theo sau lui đi rồi bế Hồng Y vào phòng, đặt hân đứng xuống đất.

“Buông tay ra.” Đường Tử Ngạo lạnh lùng nói.

Thân thể Hồng Y thoáng cứng ngắc rồi lại vòng tay ôm hân chặt hơn, hai chân cũng chúi về phía trước, như thể chỉ hận không thể chen sâu vào trong mình Đường Tử Ngạo.

“Buông tay ra.” Đường Tử Ngạo thở mạnh, khó giữ được kiên nhẫn hơn nữa.

Qua một hồi lâu, Hồng Y mới ngẩng đầu nhìn hân, cánh môi bị cắn đến trắng nhợt, môi dưới còn hân rõ mấy vết răng, đôi con ngươi ầng ậc nước, thấp thỏm lo lắng nhìn hân.

“Vì sao không ăn, không ngủ tử tế?” Đường Tử Ngạo đẩy hân ra, nhắc hân đặt ngồi lên giường, đứng trước mặt cúi xuống hỏi hân, ngữ khí đã không còn sự nhu hòa trước kia, chỉ gọi một cảm giác máy móc, thậm chí đã có chút bất nhẫn cùng phiền táo*, tựa hồ đang đối diện với kẻ hân không hề muốn thấy.

Hồng Y vịn chặt hai tay, chậm chạp cúi đầu, hai mắt cố sức mở trừng trừng.

“Không được cúi đầu.” Bàn tay to lớn của Đường Tử Ngạo bắt lấy cằm hân, hơi thô bạo nâng mặt hân lên, buộc Hồng Y ngẩng đầu nhìn hân.

Nước mắt vừa gắng gượng kìm nén bao nhiêu giờ trước sự bức bách không chút lưu tình của Đường Tử Ngạo thoáng chốc đã ứa ra, hai hàng lệ như châu ngọc, từng hạt từng hạt tích tích không ngừng, thể nhưng Hồng Y thủy chung vẫn không chịu hé răng. Nắm tay siết chặt, đôi mắt vừa ứa lệ vừa gắng gượng trừng lớn, bộ dạng hân chỉ khiến Đường Tử Ngạo vô thức càng nhấn mạnh thêm lực đạo.

Hồng Y chịu không được đau đớn, cổ họng khê rên rỉ, hàng mi thanh tú cũng từ từ nhíu chặt.

Đường Tử Ngạo đột nhiên vùng rút tay lại, lùi lại mấy bước, e sợ chính mình trong lúc mất bình tĩnh sẽ khiến hân bị thương, hai nắm tay siết chặt duỗi ra, duỗi rồi lại siết chặt, rốt cuộc hân một quyền đâm mạnh xuống bàn gỗ, rầm rầm hai tiếng, khay đồ trà trên bàn bị chấn động đổ nghiêng ngã rồi rơi xuống đất theo đường nứt toang của mặt bàn, bình, chén sứ đập xuống nền nhà vỡ choang thành từng mảnh, nhất thời trong phòng tiếng động dội lên không ngớt.

Hồng Y vừa rồi còn im lặng khóc, giờ bị dọa sợ hãi đến nấc lên thành tiếng, hai bàn tay hân nắm chặt vạt áo, nức nở đến hơi thở cũng gấp gáp, nghẹn ngào, tiếng thút thút đứt quãng đến tội nghiệp.

Mình chỉ vì sợ hân đi mất mà muốn chờ hân trở về mà thôi, vì sao hân lại tức giận đến vậy? Mình không phải không ăn, mà vì không đói bụng, cũng không phải không uống nước, mà chỉ vì không khát, lại càng không phải không chịu ngủ, mà vì không thấy mệt... vì không có hân bên cạnh.

Vì sao... vì sao lại giận dữ đến vậy?

Hồng Y trong lòng hoảng sợ mà không biết phải làm sao, toàn thân run rẩy kịch liệt, hấn không hiểu Đường Tử Ngạo vì sao giận hấn mà không đánh hấn, cũng không mở miệng mắng chửi hấn, lại uất nghẹn trong lòng, trút giận vào những thứ bàn nước kia.

“Ừ... hức...” Hồng Y khóc đến nấc lên mà không dám chớp mắt một cái, chỉ sợ người kia trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm tay mình.

“Người, vì sao không chịu nghe lời?” Đường Tử Ngạo hạ giọng, thanh âm vẫn ngập đầy lửa giận như trước.

“Ta... ư ư ư...” Hồng Y nức nở đến nói không nên lời.

“Người có biết không, thứ thuốc kia không thể gián đoạn được. Còn nữa, thân thể người bất hảo, không chịu được mệt nhọc, người còn không hảo hảo nghỉ ngơi, không hảo hảo ăn uống, người... người... người thực quá không vâng lời.” Đường Tử Ngạo thực chưa từng giận dữ đến vậy, thế nhưng chính hấn cũng không biết nói sao, hấn cuối cùng cũng minh bạch thứ cảm giác cường liệt mà tột cùng vô lực này, trong thân có bao nhiêu khí lực tận sức xuất bằng hết, nhưng tất thảy chỉ như gậy đánh vào vải bông, thực khiến hấn không biết nên làm gì bây giờ. Nhìn Hồng Y giàn giụa nước mắt, cả khuôn mặt đều lem luốc, bộ dạng kinh hoàng, hoảng hốt như bị người vứt bỏ, hấn rốt cuộc thở dài một hơi: “Từ giờ, không được như vậy nữa, nghe chưa?”

Hồng Y vừa khóc vừa gật đầu, hai bàn tay vẫn giầy vò góc áo, thật muốn giằng rách toạc đến nơi.

Đường Tử Ngạo lại bước tới gần, quệt lệ trên mặt cho hấn, lấy khăn tay cho hấn xì mũi, rồi bắt đắc dĩ ngồi xuống cạnh giường, bế hấn lên đùi mình, ôm vào lòng.

Hấn còn chưa ôm trọn, vừa vòng tay, Hồng Y đã khóc òa lên dữ dội hơn, vừa xong còn là kiềm nén thút thít, giờ đã thành gào khóc kịch liệt, như thể muốn mượn nước mắt xả ra tất thảy ủy khuất cùng khổ sở trong lòng, hấn túm vạt áo Đường Tử Ngạo, vùi mặt vào ngực hấn, khóc nức nở không ngừng.

Đường Tử Ngạo vừa rồi nổi giận cũng chỉ vì nghĩ hấn không biết tự thương xót bản thân, giờ thấy hấn khổ sở đến mức này, cũng minh bạch nỗi bất an trong lòng hài tử này so với hấn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, thoáng chốc lòng dâng lên cảm giác vừa hối hận vừa thương yêu, hấn nhẹ nhàng vuốt lưng Hồng Y, khẽ hôn hôn lên đỉnh đầu hấn.

“Đừng khóc, là cha bất hảo, sau này vạn nhất cần xuất môn, ta sẽ đưa người theo.”

“Ừn...” Hồng Y gật đầu, tiếng khóc cũng nhỏ dần.

“Ăn một chút đi rồi nghỉ ngơi.”

Đường Tử Ngạo ra ngoài phân phó người làm cơm trưa, tiện thể sắc thuốc đưa đến.

Trở về phòng, thấy Hồng Y ngồi xồm dưới đất, nhặt những mảnh sứ vương vãi từ bộ đồ trà vỡ ban nãy, Đường Tử Ngạo bước mấy bước đã tới cạnh hấn, kéo tay hấn đứng dậy: “Đợi lát nữa sẽ có người dọn, đừng để tay bị thương.”

Hồng Y nhìn hấn như lại mất hứng, lập tức gật đầu, chạy tới thau nước rửa tay rồi quay lại ngồi, đặc biệt nhu thuận, chờ một lát mới nhỏ giọng hỏi: “Người vì sao giận dữ như vậy? Người không cần ta nữa sao?”

“Không phải, ta tức giận vì người không hiểu chuyện, ta và nương người đều vì người mà lo lắng còn chưa nói, nhưng thân thể chính người sao người không biết hảo hảo yêu quý? Từ giờ, không được tùy tiện như vậy, không được không nghe lời, nghe chưa?”

“Dạ.” Hồng Y gật mạnh đầu, hai con mắt đỏ hồng lại thoáng dâng lên hơi nước.

Đường Tử Ngạo nhú mày: “Không được khóc, người là nam hài tử, đã mười hai tuổi rồi, sao có thể mỗi chút mỗi khóc?”

Hồng Y ủy khuất chìa môi, quệt quệt hai mắt, đứng dậy bước lên mấy bước, quen thói dang hai tay ra. Đường Tử Ngạo vươn hai tay vòng qua nách hấn, bế hấn lên.

“Người đi làm gì vậy?” Hồng Y tựa cằm trên vai hấn, hỏi.

“Có chút việc.” Đường Tử Ngạo nhàn nhạt đáp, ôm hấn chặt hơn.

“Na~ lần sau đưa ta đi cùng, có thật không?”

“...”

“Người vừa chính miệng nói na~”

“Đưa người đi.”

“Đường Tử Ngạo...” Hồng Y dựa sát bên tai Đường Tử Ngạo, gọi tên hắn.

Đường Tử Ngạo vừa nghe đã thoáng ngậy người, hài tử này cho đến giờ chưa từng dùng bất cứ danh xưng nào gọi hắn, lần này đột nhiên lại kêu chính tên hắn ra, khước môi hắn khẽ giật giật, không lên tiếng đáp lời.

“Ta thích người.” Hồng Y nói xong thì vội cúi đầu vào hóm vai Đường Tử Ngạo, như thể chỉ hận không vì được cả đầu xuống, để giấu biến khuôn mặt đi.

Khước miệng Đường Tử Ngạo lúc ấy mới khẽ cong lên, rốt cuộc hắn cũng được hài tử này thừa nhận rồi ư?

“Cha cũng thích người.” Võ vổ lưng hắn, trấn an hắn một chút rồi hơi trầm tư cúi đầu, rốt cuộc nói thêm một câu: “Mẫu thân người cũng thích người, cả đệ đệ người nữa.”

Hồng Y vụt ngừng đầu dậy từ vai hắn, gương mặt đỏ bừng, trên trán lòa xòa mấy sợi tóc vì dụi dụi mà tán ra, miệng gấp gáp nói: “Không phải...”

“Chủ tử, cơm trưa được rồi, bưng lên chứ ạ?” Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa.

“Đưa vào đi.”

Một nha hoàn cùng một tiểu tư bước vào, bưng theo một thực hộp, Đường Tử Ngạo ôm Hồng Y lùi lại mấy bước, rồi nói với tiểu nha hoàn: “Trước tiên dọn dẹp dưới sàn đã, rồi bê một cái bàn khác vào đây.”

Tiểu nha hoàn giật mình nhìn đồng hồ đổ vỡ dưới đất, vừa nghe phân phó, liền dạ dạ hai tiếng, rồi lấy cây chổi trong góc phòng ra quét dọn, tiểu tư cũng chạy đi gọi người khiêng bàn đến.

Nhón nháo một hồi lâu, Đường Tử Ngạo sợ đồ ăn nguội mất, lại sai bọn họ kê tạm bàn vào một góc, bày đồ ăn ra, rồi mới dọn dẹp nốt.

“Ăn chút gì đã, ăn xong cha đi ngủ cùng người.” Đường Tử Ngạo xối lưng bát cơm đưa cho hắn, lại gấp thêm rau, thật: “Ăn đi.”

Hồng Y nhận bát cơm, môi động động mấy cái, nhân thần cũng ảm đạm, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn.

Tính đầu tính đuôi, bất quá mới tròn một ngày đêm, mười hai canh giờ mà thôi, Hồng Y và Đường Tử Ngạo đều như vừa qua cả trận chiến, giờ Hồng Y tuy trong bụng chưa yên nhưng cũng không tỏ vẻ ra ngoài, ăn cơm xong, tinh thần cũng chùng xuống, hai con mắt díp lại, hắn nắm tay Đường Tử Ngạo, kéo về giường, chẳng buồn cời ngoại sam, vừa nằm xuống đã nhắm mắt thiếp đi.

Cũng không biết ngủ đã bao lâu, mộng mị bắt đầu kéo đến, hắn mơ thấy rất nhiều, đều là mơ mơ hồ hồ, đại khái chỉ nhớ rõ có Đường Tử Ngạo và nương, có cả Lưu Ly... mộng nào cũng ngọt ngào, không hề có ác mộng... đến khi Hồng Y mở mắt, trong ổ chăn thực ấm áp dễ chịu, nguồn nhiệt bên người vẫn không ngừng tỏa ra hơi nóng ấm, áp ủ cả cơ thể hắn, khiến hắn cảm giác thoải mái từ đỉnh đầu tới tận lòng bàn chân, tựa hồ như đang ngâm mình trong bồn nước nóng, vừa ấm áp vừa khoan khoái. Hồng Y cục cựa nhích nhích người lên, đụng vào cằm Đường Tử Ngạo, bàn tay nhỏ bé mềm mại vươn lên miết miết cái cằm nhàn nhạt màu xanh, có chút cứng cứng na, chọc chọc vào tay, Hồng Y rờ rờ mấy bận, có vẻ thích thú không chịu ngừng. Chợt mi mắt Đường Tử Ngạo khẽ giật giật, hại Hồng Y chợt dạ rút tay về, nhắm tịt mắt, rồi lại hé hé nhìn lên một chút, qua một hồi không thấy hắn phản ứng gì thêm mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn tự nhiên bật cười khúc khích, vươn tay ôm thắt lưng Đường Tử Ngạo, hai chân cũng mất trật tự gác lên đùi hắn, cả người tựa như một con bạch tuộc quắp riết lấy Đường Tử Ngạo.

Hồng Y vẫn chưa thôi cười ngậy ngốc, bộ dạng rõ ràng rất thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn rúc vào lớp tiết y mềm nhuyễn ấm áp của Đường Tử Ngạo, dụi trái dụi phải, cọ tới cọ lui.

Hồng Y nghĩ, vải tiết y của hắn thật mềm mềm na, thoải mái na, người hắn lại vừa ấm vừa cao lớn, thật chẳng muốn rời giường nữa, chỉ cần cả đời chui trong ổ chăn ấm áp này, mãi mãi ở bên Đường Tử Ngạo, cùng hắn gắn bó, thân cận.

Bất quá, nhớ lại điều trưa nay hắn đã lấy hết dũng khí nói ra, Hồng Y lại thấy bức bối, căn bản vẫn coi hắn như tiểu hài tử mà.

~Thế nhưng, từ lần đầu tiên Hồng Y mở mắt nhìn thấy hắn, đã không hề chỉ coi hắn như cha, luôn muốn ý lại, muốn thân cận, muốn đụng chạm vào hắn... thứ cảm giác mơ hồ mông lung ấy thẳng đến ngày hôm qua chỉ còn một mình ở đây hắn mới thực sự phát hiện, mình căn bản đã muốn cả đời dựa dẫm vào hắn, để hắn yêu thương, để hắn cưng chiều.

Chỉ làm một đứa con, nguyện vọng này mãi mãi sẽ không thực hiện được.

Căng chân Hồng Y gác trên người Đường Tử Ngạo liên tục ngo nguẩy, mà trong lòng hắn... đã âm thầm hạ một quyết tâm.

*phiền táo: cảm giác vừa chán nản vừa buồn bức.

24. Chương 24: Hoàng Tử Tham Phóng

Đêm đó Hồng Y ngủ thật ngon giấc, nằm mộng mà miệng cũng vô thức hé hé cười, sáng sớm mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trong lòng Đường Tử Ngạo, hắn tựa quây ngọc đầu dậy, nghịch ngợm dụi qua dụi lại, gương mặt nhỏ bé thế nào cũng không ngớt nụ cười.

“Đừng lộn xộn, tỉnh rồi thì dậy đi.” Đường Tử Ngạo sớm đã tỉnh lại, vốn định chớp mắt thêm một hồi, vậy mà hài tử này thật mất trật tự, quả thật không khác gì một tiểu hầu tử*.

“Người dậy rồi na?” Hồng Y nhồm dậy khỏi ổ chăn, miệng cười tươi rói, gương mặt vì mới tỉnh ngủ mà đỏ hồng, hai con mắt lấp lánh lấp lánh.

“Ừm, dậy đi, đi rừng trúc.” Đường Tử Ngạo thấy hắn vui vẻ, cũng cười tóm lưng áo hắn, lôi khỏi ổ chăn. Hồng Y cười khanh khách nín lại, bàn tay nhỏ bé liên tục dúi dúi thọc lét Đường Tử Ngạo.

“Nghịch ngợm.” Đường Tử Ngạo nạt hắn một tiếng bằng giọng chẳng uy nghiêm chút nào, lại kéo hắn ra khỏi chăn.

Vừa chui ra, cả người Hồng Y đã phát run, lập tức theo bản năng bò bò đến nguồn nhiệt ấm áp, hắn bám dính trước ngực Đường Tử Ngạo, bâng quơ nói: “Lạnh na~”

Đường Tử Ngạo kéo hắn vào lòng, lại nhanh chóng kéo chăn ủ quanh người hắn, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy một tầng sương mỏng mờ mờ, nhìn không được bầu trời, chỉ nghe tiếng gió thổi ù ù, cuốn qua cành lá xào xạc xào xạc.

“Gió lên rồi.” Đường Tử Ngạo nói.

“Lạnh.”

“Mặc ấm một chút.”

Đường Tử Ngạo đứng dậy mặc y phục trước, bên ngoài đã có tiếng thị nữ gõ cửa, hắn đi ra, vừa mở cửa một luồng gió lạnh thấu xương lập tức ủa vào, gió chen qua cửa gỗ, phát ra những tiếng xàn xạt, Hồng Y vội vàng quấn chặt thêm cái chăn, hai mắt mở to nhìn bên ngoài, sắc trời âm trầm âm u, qua một đêm gió về, cây lá như vừa bị đập vùi dữ dội, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tiểu nha hoàn nhanh nhẹn bước vào rồi đóng cửa lại, đem một bọc quần áo dày đặt xuống giường: “Chủ tử, đêm qua trở gió, lại mưa mấy hạt, sớm nay trời lạnh lắm.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, gỡ bọc quần áo ra, phát hiện đồ Hồng Y mặc được chỉ có một bộ hồng sắc, thoát nhìn đích thực dành cho tiểu hài tử, hắn nhướn mày hỏi: “Sao chỉ có một bộ này?”

Tiểu nha hoàn thấp giọng đáp: “Mấy ngày nay phu nhân mới phân phó chúng ta chuẩn bị áo bông mùa rét cho thiếu gia, nhưng không ngờ trời trở lạnh nhanh như vậy, đồ còn chưa may xong, sợ rằng phải vài ngày nữa mới kịp, hôm nay ta sẽ đi thúc bọn họ. Bộ đồ này là của Nhị thiếu gia, ăn Tết mấy năm rồi hắn còn mặc. Hồi ấy hắn còn nhỏ, nên mới ưa mặc màu sắc thế này. Bất quá, thiếu gia tuy niên kỷ lớn hơn, nhưng vóc người cũng nhỏ gầy, vẫn mặc vừa được, ta chỉ sợ hắn bị lạnh, giờ cứ mặc tạm cho ấm đã...” Nha hoàn sợ Đường Tử Ngạo không vui, thanh âm càng nói càng lí nhí.

“Cảm ơn tỷ tỷ.” Hồng Y thừa dịp hai người nói chuyện, vừa quần chăn vừa bò bò về cuối giường, giờ bộ y phục lên xem rồi quay lại cảm ơn nha hoàn.

Đường Tử Ngạo thấy hắn vui vẻ, cũng không nói gì nữa, khoát tay để nha hoàn lui ra bưng nước nóng vào.

“Mặc giùm ta.” Hồng Y chỉ thò ra cái đầu nho nhỏ, lớn giọng yêu cầu.

“Ừm.” Đường Tử Ngạo khép chặt cửa lại, nhanh nhẹn mặc đồ cho hắn, sửa sang lại mấy nếp áo một chút rồi ngẩng đầu nhìn lại bộ dạng hài tử này mặc bộ hồng y, loại y phục sắc sỡ xinh đẹp này nói sao cũng chỉ hợp dành cho hài tử dưới mười tuổi, mà Hồng Y mặc vào, rốt cuộc lại càng tôn thêm gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, trắng mịn của hắn... Đường Tử Ngạo thoáng quay đi, buông một tiếng thở dài.

Hai người rửa mặt tỉnh táo, Hồng Y cầm tay Đường Tử Ngạo rồi hớn hở giục hắn đi rừng trúc tản bộ.

Vừa ra đến cửa phòng, một luồng gió mạnh ào qua, hơi lạnh luồn qua cổ áo, len lỏi vào từng khe nút áo còn hở, Hồng Y run run mấy cái, cố sức giậm giậm chân, nắm chặt tay Đường Tử Ngạo, cũng không mè nheo đòi không đi nữa, bước chân lại có phần phần khởi hơn.

“Nhanh lên nào~ Nhanh lên nào~~” Hồng Y hăm hở chạy về phía trước.

Đi một quãng, Hồng Y quay lại nhìn Đường Tử Ngạo, nhìn thấy hắn đằng sau rồi, lại quay đầu đi tiếp.

“Lạnh không, hôm nay về sớm một chút nhé?” Hôm nay thời tiết đột ngột thay đổi, Đường Tử Ngạo cũng lo Hồng Y bị nhiễm lạnh, đi vài vòng rồi dừng lại hỏi hắn.

“Không sao, đi thêm một lát nữa.”

“Hảo.” Đường Tử Ngạo nhìn hắn hồng hồng hai gò má, nhẹ nhàng vén lại mấy sợi tóc cho hắn rồi đi tiếp.

Đến khi trở về, vừa vặn lúc Tiết Uyển Nghi bưng đến hai chén nước gừng nóng và bát thuốc của Hồng Y.

Ăn chút điểm tâm xong, Đường Tử Ngạo phải lên tiên thính, để Hồng Y ở lại trong phòng một mình, không quên dặn dò hắn không được ra ngoài, càng không được tự ý lên tiên thính tìm mình, ngoan ngoãn ở trong phòng, hắn sẽ sớm quay lại.

Nghe Hồng Y hứa hẹn chắc chắn rồi, Đường Tử Ngạo mới yên tâm rời tiểu viện.

Thật ra gió cũng không phải quá lớn, nhưng khí trời rất âm u, mặt trời cũng khuất dưới tầng mây dày đặc, xem ra chỉ lát nữa sẽ đổ mưa.

Lên tiên thính, đám người đã ở trong chờ sẵn, Đường Tử Ngạo đi vào, phân phó Thường Văn hâm rượu uống cho ấm người.

Trời lạnh, đóng cửa lớn lại bàn chính sự, vừa xong việc thì Thường Văn bê một cái bếp lò nhỏ vào, bên trên đã đặt đầy bình rượu hâm nóng. Thường Văn xếp chén ra, còn chưa kịp đưa tới cho ai thì mấy người đã ồn ào nhào tới, giật hết bình chén của hắn hỉ hả rót cho nhau.

Thường Văn trợn mắt nhìn một hồi, lại bắt đầu lăm bà lăm bầm.

Đang định chạy sang kể tội đặng Đường Tử Ngạo nhắc nhở bọn họ mấy câu, cửa lớn đang đóng kín đột nhiên bị đẩy mở, Lý quản gia chân thấp chân cao chạy vào, còn không buồn đóng cửa, trời lạnh như vậy mà trán hắn đã rịn mồ hôi lấm tấm.

Thường Văn hậm hực nói: “Lão Lý, không đóng cửa à!”

Lý quản gia thấy kệ hắn, vừa quệt mồ hôi vừa bước tới chỗ Đường Tử Ngạo, hắn do dự nhìn một lượt đám người đang uống rượu xung quanh, mặt mày rõ ràng đang rất hoảng loạn.

“Không sao, cứ nói đi.” Đường Tử Ngạo gật đầu.

“Chủ tử, Nhị hoàng tử đến, giờ đang đi tới chỗ này rồi.”

Tiếng Lý quản gia không lớn, nhưng mấy người ngồi quanh đều là cao thủ, tự nhiên nghe không lọt lời nào, lập tức đứng dậy nói với Đường Tử Ngạo: “Chủ tử, bọn ta...”

“Các người về trước đi, đừng mặt hần không cần bắt chuyện, đừng tỏ ra biết hần.”

“Dạ.” Mấy người buong chén rượu, lần lượt rời đi.

Đường Tử Ngạo vẫn ngồi trên ghế, ngón tay siết chặt tay vịn, đầu mày nhăn tít, đột nhiên nói: “Thường Văn, đi mời phu nhân tới, nói với nàng Nhị hoàng tử đến.”

“Dạ.” Thường Văn nghe xong vội vã chạy ra cửa ngạch, nhằm hướng tiểu viện của Tiết Uyển Nghi.

Tiếng bước chân bên ngoài đã rất gần, Đường Tử Ngạo đứng dậy, Lý quản gia theo sau, cửa lớn bị đẩy mở, một thanh niên tầm mười tám, mười chín tuổi bước vào, theo sau hần là hai đại hán hắc y, một trận gió lạnh ủa theo cánh cửa rộng mở, tràn vào phòng, thoáng chốc hàn khí dâng tứ phía. Thanh niên kia mỉm cười, nhanh chóng quay lại đóng cửa.

“Nhị hoàng tử.” Đường Tử Ngạo cũng không hành đại lễ, chỉ hai tay ôm quyền, gật đầu coi như chào hỏi, còn Lý quản gia đằng sau đã quỳ phục xuống đất: “Tham kiến Nhị hoàng tử.”

“Đứng dậy đi, ở bên ngoài không cần quy củ như vậy.” Nhị hoàng tử nói với quản gia một tiếng, rồi quay lại đáp lễ Đường Tử Ngạo: “Cô phụ* không cần đa lễ.”

Nhị hoàng tử mặc một thân nguyệt sắc y phục, kiêu dáng trang trí cũng không hề diêm dúa, chỉ có một sợi dây thô đỏ thẫm thắt bên hông để đeo một miếng thanh ngọc trong suốt. Tướng mạo hần thiên về âm nhu, khi đối diện với kẻ khác luôn vô thức tỏa ra một thứ sát khí âm trầm tàn nhẫn, đôi mắt dài hẹp thoáng nheo lại theo thói quen lúc quan sát, thanh âm cũng không trầm thấp như nam tử bình thường, trái lại còn lẫn chút thanh tể, ngấm nga của thiếu niên.

Hần gọi một tiếng “Cô phụ”, Đường Tử Ngạo hơi cúi đầu hạ mắt, không trả lời, vươn tay: “Nhị hoàng tử, mời.”

Hần tiến tới ngồi xuống trước, Nhị hoàng tử cũng không chọn ngồi phía trên, lựa một chỗ đằng sau ngồi xuống, hai hắc y nam tử đứng sau lưng, bộ dạng sẵn sàng hộ vệ.

Đường Tử Ngạo phân phó người rót trà, Nhị hoàng tử bắt đầu khơi chuyện, đều không phải nói những chuyện hệ trọng trên giang hồ, chẳng qua đảo qua đảo lại đôi sự vật vãnh, hần tựa hồ thấy rất hứng thú, hỏi hết câu này tới câu khác, còn nhắc tới cả mấy người vừa đứng mặt ngoài cửa: “Thủ hạ của cô phụ ai nấy đều là hào kiệt a.”

“Quá khen.”

Đường Tử Ngạo đại khái luôn khách sáo, nhàn nhạt đáp lời, kiên trì đợi hần lộ ra mục đích chân chính ngày hôm nay.

Cửa lớn bị đẩy mở lần nữa, Tiết Uyển Nghi vẫn vận một thân bố sam xanh nhạt, trước ngực đeo một chuỗi Phật châu, bước vào.

Nhị hoàng tử đứng dậy: “Cô cô.”

Tiết Uyển Nghi lập tức đáp lễ, mỉm cười lắc đầu: “Nhị hoàng tử, vạn lần không nên xưng hô như vậy...”

“Không sao, đây cũng không phải trong cung, đâu cần quy củ nhiều như vậy, cứ xưng hô theo cách dân gian, ta thấy thân mật hơn nhiều.” Nhị hoàng tử ngắt lời Tiết Uyển Nghi, lễ độ tiến lên nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi xuống ghế bên cạnh hần.

“Lẽ không thể bỏ, Nhị hoàng tử quá lời rồi, ta đã vào Đường gia, thành người của Đường gia, vạn lần không gánh vác nổi lời xưng hô này của Nhị hoàng tử.” Tiết Uyển Nghi lập tức lùi lại, cản lời Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử cũng không buồn để ý, chờ mấy người ngồi xuống lần nữa, hần hỏi han mấy câu về tình hình Tiết Uyển Nghi gần đây, rốt cuộc là nói lân la tới chuyện Hồng Y.

Như thể chợt nhớ ra, hần có vẻ thắc mắc hỏi: “Nếu hài tử của cô cô đã trở về rồi, sao cô cô không trở lại ở trong viện, sống bên ngoài áo thô, cơm lạt, cô cô thân thể quý giá, làm sao chịu được?”

Tiết Uyển Nghi cúi đầu, mỉm cười đáp: “Ta cũng coi như nửa đời xuất gia rồi, từ rày sẽ mãi mãi hầu hạ Phật Tổ, áo thô, cơm lạt cũng không có gì bất hảo, ta cả đời này không có kỳ nguyện gì khác, chỉ cầu người nhà được bình an khỏe mạnh.”

“Nga, cô cô thật có tấm lòng Bồ Tát. Mấy bữa trước, ta mới hồi cung thì nghe được tin tiểu biểu đệ* trở về, hôm nay mới có thời gian tới thăm hần, tiện thể mang ít dược liệu thượng phẩm cho hần bồi bổ thân thể.”

“Đa tạ hảo ý của Nhị hoàng tử.”

“Tạ ơn Nhị hoàng tử.”

Thường Văn nhận lấy bao dược liệu từ tay hai người hộ vệ sau lưng Nhị hoàng tử, cặp mắt hẹp dài của hần lóe lóe một tia quang mang: “Chẳng hay, tiểu biểu đệ đâu rồi sao không thấy xuất hiện?”

Hần vừa dứt lời, Đường Tử Ngạo và Tiết Uyển Nghi cùng lúc chấn động, Tiết Uyển Nghi siết chặt chuỗi Phật châu trong tay, đốt ngón tay đã muốn trắng nhợt, nàng cúi đầu không hé răng.

“Đêm qua lạnh, hần bị nhiễm phong hàn, sợ rằng lây sang Nhị hoàng tử.” Đường Tử Ngạo nhàn nhạt mở miệng từ chối khéo.

“Nga?” Hần chợt cao giọng, thái độ có chút ngờ vực, lại cầm chén trà lên, uống hai ngụm, bàn tay buông xuống lần lần miếng ngọc bội trên người, rồi đột nhiên ngẩng đầu cười, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi nhưng nồng đậm ý bức bách người không thể cự tuyệt: “Vậy không nên để tiểu biểu đệ ra ngoài, tránh hần nhiễm bệnh nặng thêm, để ta vào thăm hần vậy.”

Chuỗi Phật châu trong tay Tiết Uyển Nghi đột ngột đứt tung, những hạt Phật châu rơi vãi tứ tán, hạt gỗ đập xuống sàn vang lên những tiếng cách cách thanh thúy.

Nhị hoàng tử đặt chén trà trong tay xuống, nhẹ giọng trấn an: “Cô cô sợ ý vậy, hần là lo lắng cho thân thể tiểu biểu đệ lắm? Có cần ta phái người thỉnh ngự y tới không?”

“Không cần.” Tiết Uyển Nghi ngồi thụp xuống, nhặt những hạt Phật châu vào chiếc khăn rải mở trên lòng bàn tay...

*Hoàng tử tham phóng: Hoàng tử đến thăm (với mục đích dò hỏi, thám thính).

*tiểu hầu tử: con khi con ==))

~*Cô phụ: chồng của cô (= dượng).

*biểu đệ: em họ nội.

25. Chương 25: Xảo Dụng Mưu Kế

“Không dám phiền Nhị hoàng tử, chút bệnh vặt, uống mấy chén thuốc là được rồi.” Đường Tử Ngạo đứng dậy bước lại, cúi xuống đỡ cánh tay Tiết Uyển Nghi, kéo nàng dậy, rồi liếc mắt sang Lý quản gia, khẽ hất cằm về phía cửa.

Thân thể Tiết Uyển Nghi khẽ run run, bàn tay cầm Phật châu nắm chặt đến mức gân xanh nhàn nhạt nổi lên, nàng hít sâu mấy bận, đẩy tay Đường Tử Ngạo ra, gắng gượng đứng thẳng lại.

“Không sợ phiền, cô cô và cô phụ đi trước dẫn đường đi, ta cũng là được Phụ hoàng dặn tới thăm biểu đệ mà.” Nhị hoàng tử đứng dậy bước tới bên cạnh Đường Tử Ngạo, đôi mắt dài hẹp ẩn ẩn ý cười khó diễn đạt.

“Vây xin cảm tạ Nhị hoàng tử.” Đường Tử Ngạo chớp mắt, lùi lại hai bước đứng sau hần, giơ tay hướng cửa phòng.

“Hảo hảo, để ta đi thăm tiểu biểu đệ xem sao.” Nhị hoàng tử cười cười cất bước, hai tùy tùng cũng theo hần sát gót.

Tiết Uyển Nghi lập tức chụp lấy tay Đường Tử Ngạo, hai mắt tròn lớn, nghiêng răng nói thật khê: “Không thể để hần đi được.”

Đường Tử Ngạo lắc đầu: “Lần này không cho hần đi, hần sẽ càng nhớ kĩ, không bằng cứ để hần gặp một lần, thấy bộ dạng Gia Gia gây yếu không thể luyện võ, hần chắc sẽ yên tâm thôi.”

Ngón tay Tiết Uyển Nghi đang bấu chặt trên tay Đường Tử Ngạo mới bắt đầu buông lỏng dần, rốt cuộc nàng rút tay lại, tự vịn vịn hai bàn tay mình, cũng cố nén nước mắt, chĩn chu lại dáng đứng rồi nhìn về phía Nhị hoàng tử đã đi trước một quãng: “Đi thôi.”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo liếc nhìn nàng rồi cùng sóng vai bước đi.

Đến cửa phòng, Tiết Uyển Nghi mới tiến lên một chút, chắn trước mặt Nhị hoàng tử: “Thỉnh Nhị hoàng tử chờ một chút, hài tử này chưa hiểu phép tắc quy củ, ta vào nói cho hần biết người tới, nhắc hần không được quá vô phép.”

“Cô cô không cần khách sáo như vậy, cứ vào luôn cũng được.” Nhị hoàng tử đẩy nàng qua một bên, chực sẵn tới mở cửa phòng, cánh tay Đường Tử Ngạo thoảng chốc lại ngăn trước mặt hần: “Nhị hoàng tử, hài tử này có chút nhất gan, để ta vào báo cho hần một tiếng thì tốt hơn.” Dứt lời, không đợi Nhị hoàng tử phản ứng thêm, hần đã đẩy cửa định vào phòng.

“Lớn mật!” Hai tên hộ vệ phía sau quát lên, nhanh chóng tuốt kiếm ra định sẵn tới.

“Làm càn.” Nhị hoàng tử vung tay, ý bảo bọn hần thu kiếm lại: “Không được vô lễ.”

“Dạ.” Hai người vội thu kiếm.

Tiết Uyển Nghi đứng đó sụp mi cụp mắt trông ba người diễn trò, thẳm đoán Đường Tử Ngạo đã chuẩn bị tốt cho Tiểu Gia rồi, nàng mới tự mình bước lên đẩy cửa mở rộng hơn: “Nhị hoàng tử, mời vào.”

Nhị hoàng tử vừa bước vào phòng, cửa đóng lại, ngăn luồng gió lạnh bên ngoài tràn vào, không khí ảm áp yên tĩnh trong phòng khiến hần vô thức cũng thấy trầm tĩnh lại.

Bên góc trái là chiếc giường gỗ lớn, Đường Tử Ngạo ngồi xuống cạnh giường, sắc mặt quái dị nhìn đồng lùm lùm đang nằm.

Nhị hoàng tử khê nhếch mép cười, thông thả bước lại.

Người trên giường đang trằm đến hai lớp chăn bông, thân thể cuộn tròn giữa ổ chăn, đầu tóc đen thò ra rối bù, ướt đầm mồ hôi, mướt mát bết vào gáy, Nhị hoàng tử mơ hồ nhìn thấy dưới lằn tóc đen hé hé một gương mặt nhỏ, tựa hồ thực trắng, hần bước tiếp, càng đến gần giường càng hít thấy mùi son phấn sực sực, như là đồ trang điểm của nữ nhân, hơn nữa có lẽ phải đổ ụp cả hộp phấn mới thành ra thứ mùi nồng đến vậy.

Hít ngửi một hồi, Nhị hoàng tử rốt cuộc cũng tới sát bên giường, vừa lúc Hồng Y khê dụi đầu vào trong chăn, không sao nhìn được chính diện mặt hần.

“Gia Gia, đây là Nhị hoàng tử.” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ vai Hồng Y, gọi hần dậy chào.

“Ừ ư, ưm ưm ưm, ư ư

” Hồng Y lúng búng trong miệng, như là đang nói gì đó.

“Ngồi dậy, nói cho rõ ràng.”

Hồng Y giật giật người, uể oải xốc chăn dậy, ngó ngoáy một hồi mới ngồi lên, đầu ướt rượt, tóc đen dày xòa trước mặt, lăm bầm nói: “Tham kiến Nhị hoàng tử.”

“Không cần khách sáo, gọi biểu ca cũng được.”

Hồng Y lại cúi đầu, ậm ừ một tiếng rồi im bật.

Nhất thời, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Nhị hoàng tử tiến lên một bước rồi ngồi xuống cạnh giường, không để ý ánh mắt chăm chú của Đường Tử Ngạo, mở miệng ra bộ đồ dành Hồng Y: “Là Tiểu Gia phải không?”

“Ừm.” Hồng Y gật đầu.

Nhị hoàng tử nhú mày, mùi son phấn nồng đậm theo cử động của Hồng Y lại càng thêm sực nức, như thể tỏa ra từ chính người hắn.

“Biểu đệ vì sợ lây phong hàn cho chúng ta nên không dám ngẩng đầu sao?” Hắn tiếp tục hỏi, thanh âm nhu hòa.

“Ừm.” Hồng Y lại gật đầu.

“Không sao, ở trong phòng đều là người có luyện công phu, sức đề kháng rất tốt, ngươi cứ ngẩng đầu lên nói chuyện nào.”

“Hảo.”

Thấy Hồng Y bắt đầu giơ tay vén vén tóc trước mặt, Nhị hoàng tử cũng vươn người lại gần hơn.

“Nhị hoàng tử.” Hồng Y vén tóc rồi, gương mặt lộ ra, hắn đột ngột ngẩng đầu nhìn Nhị hoàng tử, thanh âm thanh thúy gọi hắn.

“A...” Nhị hoàng tử bật ra một tiếng kêu hoảng hốt, tuy hắn kịp lại được ngay nhưng âm thanh vừa xong vang lên trong gian phòng nhỏ vẫn có phần quá kinh động, hai hộ vệ lập tức vọt lên đứng cạnh hắn, nhưng vừa nhìn thấy Hồng Y cũng nhất tề trợn mắt, lùi lùi một bước.

Đường Tử Ngạo vẫn đứng tại chỗ, gương mặt nín nhịn muốn phát xanh, khóe miệng gượng gượng mím lại, nhìn bộ dạng tức tối đến khó coi của Nhị hoàng tử, hắn nhịn không được cúi mặt xuống, đầu vai khẽ run run.

Tiết Uyển Nghi thì vội vàng bước lên, rút khăn tay ra, hoảng hốt chà lau trên mặt Hồng Y: “Làm sao lại thành thế này a?”

Hồng Y bật cười, gương mặt càng kinh dị hơn, phấn trắng trên mặt rớt xuống lả tả, thanh âm thanh thúy non nớt lại cất lên: “Ta vẫn thấy người Xuân Xảo tỷ tỷ rất thơm, bữa nay vừa hay nhiễm phong hàn, ta nghĩ không cần ra ngoài gặp ai nên bảo nàng cũng làm cho ta thơm thơm na~ Ai biết, các người tự nhiên lại tới.” Hồng Y ủy khuất bĩu môi: “Các người không nên nhìn ta a, ta không muốn cho các người thấy đâu.”

Trên mặt Hồng Y tựa hồ đã trát nguyên một hộp phấn, nhìn không ra đường nét gì, da mặt trắng bệch, cả lông mi cũng không thấy, trên hai gò má lại trét thêm một lớp son đỏ, thoa thành hai viên tròn tròn, hắn há miệng cười một cái tự khắc hai bên má phồng phồng lên, còn chưa nói trên môi, đỏ sậm như máu, lại trét lỗ ra ngoài choé choét khiến môi hắn trông lớn hơn bình thường rất nhiều. Giá kể ban đêm trông thấy bộ dạng này, không ai không tưởng mình gặp quỷ.

Nhị hoàng tử cũng không phải sợ hãi, mà là vừa muốn áp tới gần nhìn một chút thì đột nhiên gương mặt này lộ lộ trước mắt, hắn không nhất gan cũng phải kinh hoàng, huống chi Hồng Y còn tận lực dí sát mặt vào hắn.

“Từ rày không được nghịch ngợm như vậy nữa, nào, lại đây, nươg lau sạch cho người.” Tiết Uyển Nghi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lem nhem không thể tả, cũng nhịn không được phì cười, gõ gõ trán hắn: “Còn không mau xin lỗi Nhị hoàng tử.”

“Nhị hoàng tử, xin lỗi, hù người sợ na~” Hồng Y ủy ủy khuất khuất xin lỗi, hai con mắt mở to, bộ dạng tội nghiệp nhìn hắn.

Nhị hoàng tử khẽ giật giật khóe mắt, quay đi chỗ khác, thực sự chịu không nổi cái mặt kia, hại hắn hết muốn nhìn thêm khắc nào nữa: “Không sao.”, thanh âm lạnh băng, còn chứa vài phần ghét bỏ.

“Nào qua đây, nương lau cho người.” Tiết Uyển Nghi nhúng ướt khăn tay, lau mặt cho hắn.

“Không muốn không muốn, cái mùi này thơm lắm a, ta ưa nhất a.” Hồng Y lắc đầu quây quây, đẩy tay Tiết Uyển Nghi ra, lùi vào tận góc giường, lại nhếch miệng cười với Nhị hoàng tử.

“Nào, để nương người lau đi.” Đường Tử Ngạo cũng nhin không được quát lớn, có điều thanh âm nghe sao cũng nhận ra tia dung túng, nuông chiều.

Nhị hoàng tử nhăn mày, nhìn chăm chú hai mắt Hồng Y, dáng vóc này, bộ dạng này, cả khí chất này nữa... nhìn sao cũng khiến hắn khó chịu, rõ ràng thuần túy là một đứa thô tục ma mãnh, lại nhiễm đầy thói hư tật xấu nơi thanh lâu kỹ viện.

Người thế này, nếu bảo làm được việc lớn, vậy nữ tử cũng ôm gươm giáo ra trận được rồi.

Hừ lạnh một tiếng, lại lùi lại hai bước, khôi phục thần thái âm lãnh, ngạo mạn, hắn quay lại nói với Tiết Uyển Nghi và Đường Tử Ngạo: “Cô cô, cô phụ, tiểu chất* còn mấy việc cần làm, xin cáo lui trước, các người hảo hảo chăm sóc bệnh tình cho tiểu biểu đệ vậy.”

“Ừm, người đi vội quá.”

“Hảo.” Đường Tử Ngạo gật đầu, đứng dậy ra tiễn hắn.

Đi tới trước đại môn, Nhị hoàng tử khoát tay, ý bảo Đường Tử Ngạo không cần theo nữa: “Cô phụ vào đi.”

Nhìn ánh mắt hắn lộ ra tia miệt thị cùng ngạo mạn, Đường Tử Ngạo cũng như trút được tảng đá đè nặng trong ngực, ôm quyền nói: “Nhị hoàng tử đi thông thả.”

Ba người thúc ngựa, phi đi.

Đường Tử Ngạo trở về phòng, bước chân nhẹ nhõm rất nhiều, hắn đẩy cửa ra, đã thấy hài tử kia đang đứng trước thau nước, kì kì cọ cọ phấn sáp trên mặt, miệng lầm bầm bực bội: “Khó người chết được, rửa mãi không đi~”

Tiết Uyển Nghi cầm khăn đứng bên cạnh, thỉnh thoảng chà chà giùm hắn: “Làm sao lại nghĩ ra bôi phấn lên mặt vậy?”

“Hắc hắc, không phải hù hắn chạy mất rồi sao? Từ rày hắn chắc chắn không mò tới coi ta nữa đâu.” Hồng Y dạt dào đắc ý nói, cầm khăn sạch ấp vào mặt, lại ngẩng đầu, cố sức lau lau nước.

“A...” Gương mặt nhỏ nhắn trở lại sạch sẽ như ban đầu, giờ vì hắn vừa chà xát mạnh mà hơi phồng hồng, mấy sợi tóc trên trán ướt nước dán ướt vào mặt, bộ dạng thực cũng giống bị nhiễm phong hàn mà đổ đầy mồ hôi.

Hồng Y vẫn mặc chiếc áo chên bông hồng sắc, hớn hở chạy về giường, này đâu còn chút nào ngốc nghếch lỗ lảng như ban nãy, hai mắt lấp lánh linh lợi, bộ dạng thông minh ranh mãnh, vừa thấy Đường Tử Ngạo lại chạy nhào về phía hắn, chớp chớp mắt.

Đường Tử Ngạo thấy hắn nhìn chăm chăm mình một hồi, rút cuộc vươn tay xoa xoa đầu hắn: “Ừm.”

Hồng Y bắt mồm: “Phải khen, không được ừm thôi.”

“Hảo.” Đường Tử Ngạo mở miệng, phảng phất ý cười.

“Cái gì hảo na?” Hồng Y cố sức kiễ chân, nhích mặt lên gần mặt hắn, không chịu nghe hắn nói mập mờ, khen qua loa.

Đường Tử Ngạo bật cười thành tiếng: “Hảo, Gia Gia rất thông minh, làm rất giỏi.”

Hồng Y nghe được khích lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lại dụi dụi vào lòng Đường Tử Ngạo, vòng hai tay ôm quanh thắt lưng hắn.

Tiết Uyển Nghi bước lại: “Nào, Tiểu Gia, lau khô mặt đã.”

“Dạ.” Hồng Y nhắm mắt chìa mặt ra.

Tiết Uyển Nghi tinh tế lau bên khóe mắt, cánh mũi, cằm, lỗ tai cho hần, nhìn khuôn mặt hần ửng hồng, nhéo nhéo một cái, cười nói: “Được rồi, dậy đi, cả ngày cứ bám lấy cha người, đã là đại hài tử rồi. Giờ thoa chút du cao*, trời lạnh, khéo bị nê.”

“Nương thoa cho ta.” Hồng Y vẫn nhắm hai mắt, lại vươn vươn cái đầu nhỏ về phía Tiết Uyển Nghi, không chịu động tay.

“Hảo hảo hảo.” Tiết Uyển Nghi bắt đắc dĩ thoa mặt cho hần, rồi xoa thêm cả hai tay: “Được rồi, nương đi sắc thuốc cho người, ở đây ngoan ngoãn nghe lời cha.”

“Dạ biết rồi.” Hồng Y hăm hờ gật đầu.

*tiểu chất: cháu.

*du cao: thuốc mỡ a :”>~ nếu ta không nhầm nó là thuốc bôi nê a :”>~

26. Chương 26: Thái Tử Ca Ca

Tiết Uyển Nghi bước mấy bước, tay còn chưa chạm đến cửa, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy ra, một luồng gió lạnh ùa vào, Lý quản gia xuất hiện, cuống quýt hạ giọng báo:

“Thái tử tới!”

Ba người nhất tề quay ra, nụ cười trên mặt Tiết Uyển Nghi như đông cứng vì gió lạnh, Đường Tử Ngạo cũng thoáng dờ người, cánh tay ôm Hồng Y bất giác siết chặt lại, Hồng Y nhìn nhìn ngoài cửa, lại quay nhìn hai người, mở miệng hỏi: “Thái tử?”

Đường Tử Ngạo tỉnh trí trước, lãnh tĩnh hỏi Lý quản gia: “Đang ở tiền thính hả?”

“Không, đang trên đường tới đây rồi.” Trời rành rành gió rét mà trên trán Lý quản gia đổ mồ hôi mướt mát, hần không ngừng đưa ống tay áo quạt quạt.

Vừa vặn bên ngoài truyền đến tiếng chân bước, vững vàng, hữu lực, Lý quản gia quay đầu lại, vừa định quỳ phục xuống thì một đôi cánh tay thon dài đã vươn tới ngăn hần lại, liền tiếp theo thanh âm trong trẻo vang lên: “Không cần đa lễ.”

Cửa phòng bị đẩy mở rộng, gió lạnh ù ù ào vào trong, Thái tử vội bước nhanh vào, đóng cửa lại.

“Hôm nay trời lạnh, đừng mở cửa kéo gió vào.” Thái tử bước tới sát cạnh Tiết Uyển Nghi, hai tay ôm quyền, cung kính khom người: “Cô cô.”, lại tiếp tục quay về phía Đường Tử Ngạo: “Cô phụ.”

Thái tử cùng Nhị hoàng tử trông không quá giống nhau, Nhị hoàng tử có lẽ giống mẫu thân nhiều hơn nên khí chất thiên về âm nhu, tướng mạo trung tính, khi nhìn người luôn tự giác ướm theo vẻ cao ngạo cùng tàn nhẫn.

Ngược lại, Thái tử tuổi xấp xỉ hần, bất quá tầm mười tám, mười chín, nhưng khí chất trong sáng, ngũ quan tuấn đạt đoan chính, thân hình cao lớn, trên người không phiếm chút nào ngạo khí cao cao tại thượng, thanh âm vừa qua thời kỳ vỡ giọng, nghe kĩ thì hơi khàn khàn, lại có phần trầm thấp bất ngờ, mấy tiếng “cô cô, cô phụ” Nhị hoàng tử gọi lấy lệ nên có chút cứng nhắc, mà nghe từ miệng hần lại cảm thấy như phát ra từ nội tâm, vô luận thế nào cũng không thể nảy sinh ác cảm.

Đường Tử Ngạo gật đầu, định đứng dậy tiếp chuyện hần, hần đã bước mấy bước tới gần, ngăn lại, mỉm cười: “Cô phụ không nên đa lễ, cô cô cũng vậy, đều ngồi đi, ta vốn cũng không định tới ngày hôm nay, nhưng nghe tin Nhị đệ đến đây, tính khí hần có chút hấp tấp nóng nảy, biểu đệ lại mới tìm về, cần tĩnh dưỡng, ta sợ hần lôi kéo biểu đệ ra ngoài thăm thú, thành ra định tới ngăn lại. Vừa vặn, ta vào tới cửa thì đụng hần mới ra.”

“Thái tử khách khí rồi, Nhị hoàng tử cũng chỉ tới thăm qua rồi đi thôi.” Đường Tử Ngạo gật đầu, tỏ ý cảm tạ.

“Tiểu Gia lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm, thân thể bất hảo, không thể luyện võ, giờ hấn còn cần hảo hảo điều dưỡng mới hồi phục được, đại khái vẫn chưa thể rời được thuốc thang.” Tiết Uyển Nghi từng trông nom Thái tử khi hấn còn nhỏ nên cũng rất thân thiết với hấn, nàng ngồi bên giường, thấp giọng thở dài.

Thái tử mỉm cười: “Không ngại, không thể luyện võ thì thôi không luyện, để ngày mai ta sai người tìm ít được vật quý đưa tới, cho hấn bồi bổ thân thể.”

Hồng Y nắm chặt góc áo Đường Tử Ngạo, thỉnh thoảng nhìn Thái tử một cái, thấy cha nường hai người đều không có vẻ đề phòng như đối với Nhị hoàng tử ban nãy, hấn cũng yên tâm một chút, chậm rãi nhúc nhích người, dựa sát vào Đường Tử Ngạo.

Hấn tự cho là động tác rất khế, cũng chỉ qua mắt được Tiết Uyển Nghi, Đường Tử Ngạo thấy hấn như vậy, cầm tay hấn kéo lên, ngồi ngang với mình, Thái tử lúc này mới để ý đến Hồng Y: “Đây là Thiên Gia biểu đệ phải không?”

Đường Tử Ngạo lên tiếng: “Gia Gia, đây là Thái tử điện hạ.”

“Gọi ca ca được rồi.” Thái tử nói với Hồng Y, khẩu khí tựa như đang dỗ hài tử.

Hồng Y thấy hấn thủy chung đều giữ bộ dạng ôn hòa, điềm tĩnh, cũng không e ngại nữa, cười tươi rói: “Thái tử ca ca.”

Thái tử nghe được một tiếng gọi ca ca thanh thúy, nét mặt càng thêm nhu hòa, con ngươi phiếm tiểu ý. Trong cung, đệ đệ cũng nhiều, ai cũng quy củ kêu “Thái tử điện hạ”, nét mặt cung kính lễ độ mà đâu biết bụng dạ toan tính những gì, thực khó có thể nghe được một tiếng ca ca thế này. Tâm trạng hấn cũng mềm mại vài phần, bước tới trước mặt Hồng Y, móc trong tay áo ra một mảnh ngọc bội: “Cái này là mấy ngày trước Phụ hoàng ban thưởng cho ta, noãn ngọc thượng hạng đấy, ta thấy Tiểu Gia thân thể bất hảo, ngọc bội này cho người.”, nói xong liền cầm tay Hồng Y lên, đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay hấn.

“Thái tử, vật này không nên...” Tiết Uyển Nghi vội nói.

“Không ngại, đều là đồ của ta mà, mang theo người sẽ giúp giữ ấm thân thể, ta cả ngày luyện võ, thể lực cường kiện, cầm theo cũng phí đi, để cho Tiểu Gia cũng tốt, coi như vật trao đúng người.”

“Cảm tạ Thái tử ca ca.” Hồng Y cầm ngọc bội, hài lòng cảm ơn.

“Ừm.” Thái tử ngồi lại bên bàn, thấy hấn thực sự hài lòng, cũng khế mỉm cười, tựa như đang nhìn một tiểu hài tử.

Thấy Đường Tử Ngạo không nói gì, Tiết Uyển Nghi cũng ngồi trở lại.

Ba người còn trò chuyện một hồi nữa, đại khái đều xoay quanh sức khỏe của Hồng Y và một vài sự gần đây. Năm Thái tử chừng bảy, tám tuổi thì Tiết Uyển Nghi xuất giá, lúc trước hai người ở trong cung quan hệ cũng tốt, Tiết Uyển Nghi thuở nhỏ đã hiểu chuyện, lại có phần yêu thương người cháu trai kém mình tám, chín tuổi này, giờ tuy mấy năm không gặp có chút xa cách, nhưng tình cảm vẫn như trước, nói qua ít câu đều nghe ra được lòng quan tâm.

Nói đến chuyện Tiết Uyển Nghi sống ăn chay niệm Phật mỗi ngày không ra khỏi cửa, Thái tử cũng nhắc luôn chuyện hài tử đã tìm trở về rồi, cũng nên cho hấn xuất đầu lộ diện. Tiết Uyển Nghi ban đầu còn khéo từ chối, sau đã muốn nước mắt lưng tròng, nàng không có tâm nguyện gì, chỉ cầu mong Hồng Y có thể bình an trưởng thành, phong Hầu bá Tướng nàng tình nguyện không cần, phảng phất như trở về năm nào còn nắm tay tiểu Thái tử đi dạo trong ngự hoa viên, nàng cầm tay Thái tử: “Tiểu Hạo, cô cô thứ gì cũng không cần, cô cô thế này đã rất hài lòng rồi, mỗi ngày thờ phụng Phật tổ, với ta mà nói đã là cuộc sống thoải mái nhất. Lòng ta lo lắng chỉ có mình Tiểu Gia, ta chỉ cầu người, có chăng đừng tôn hấn lên thành Hoàng thân quốc thích, thân thể hấn đã hư hao nhiều, cũng không làm nên sự gì được nữa, chỉ e sau này có kẻ sinh lòng hãm hại.”

Sắc mặt Thái tử thực ôn hòa, hấn vỗ vỗ bàn tay Tiết Uyển Nghi, trịnh trọng nói: “Cô cô an tâm, ta cũng mình bạch. Ta thường ngày không lui tới đây cũng vì không muốn người khác chú ý nơi này, khó có được mấy năm nay cô phụ không sinh nhiều động tĩnh, cả nhà cũng được bình an thế này. Ta đối với các người không thăm không hỏi, thiết tưởng mới là cách quan tâm tốt nhất tới các người. Lần này biểu đệ trở về, ta

vốn chưa định tới thăm, nếu hôm nay Nhị đệ không đến, ta cũng sẽ không hàm hồ tới đây giữa ban ngày thế này. Sau này, chắc không có người muốn đối phó với các người đâu, cho dù có, ta cũng sẽ giải quyết ổn thỏa, các người yên tâm.” Thái tử lại nói với Đường Tử Ngạo: “Chỉ có Tiểu Gia là cô cô thân sinh, cũng không nên ép hấn tập võ, hài tử bình thường, yếu nhược một chút cũng không thành vấn đề, chỉ cần dạy hấn y thuật, độc thuật hoặc học chút nghề khác cũng được.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, lại cúi xuống nhìn Hồng Y ngồi bên cạnh mình, đang thành thực nghịch miếng ngọc bội.

“Năm xưa, cũng là Phụ hoàng lỗ mãng, ta mấy năm gần đây mới được hay nguyên do cô cô và cô phụ thành thân, ấy cũng coi như lỗi của ta...”

“Không có chuyện ấy, người năm xưa còn chưa hiểu chuyện, đâu phải điều gán được cho người. Đừng nói những chuyện ấy nữa, người xem người kia, xuất môn chẳng mang theo thị vệ nào, đi một mình như vậy, không phải bất cẩn sao?” Tiết Uyển Nghi ngắt lời hấn, nói sang chuyện khác.

“Không sao, có người ngấm theo sau rồi, ta cũng không muốn to chuyện, nên không đưa người theo.” Thái tử đang mặc trên người cũng là y phục phổ thông, y sam màu xanh, chất vải đậm xám, may cắt chỉnh tề, giả như kẻ khác cố ý để tâm cũng chỉ nghĩ là một bằng hữu trên giang hồ đến thăm Đường gia, không ai tưởng được hấn là Thái tử cao quý.

Hấn ngồi trò chuyện một hồi nữa rồi đứng dậy cáo từ, đang định nói với Hồng Y vài lời đã thấy hấn ngã đầu ngủ trong lòng Đường Tử Ngạo, lại cúi đầu cười mấy tiếng rồi khoát tay với Đường Tử Ngạo, ý bảo hấn không cần đứng dậy, sau đó mới nói nốt mấy câu với Tiết Uyển Nghi rồi một mình đi ra.

Hấn vừa ra, Lý quản gia đã vào phòng.

Đường Tử Ngạo cẩn thận đặt Hồng Y xuống, kéo chăn đắp cho hấn rồi thấp giọng hỏi: “Sao người biết hấn là Thái tử?” Thái tử chưa báo đã tới, huống chi hấn tốn công giấu giếm thân phận, hấn không tùy tiện nói cho quản gia biết mình là Thái tử.

“Là Nhị hoàng tử ra đến cửa thì đụng mặt Thái tử, sau đó hai người bắt chuyện mấy câu, chủ tử yên tâm, ngoài ta ra không ai nghe được.” Quản gia theo Đường Tử Ngạo nhiều năm, mà đời cha hấn trước kia cũng ở trong Đường phủ nên cũng có hiểu biết vài phần chuyện năm xưa.

“Ừm.”

Tiết Uyển Nghi chỉnh lại chăn cho Hồng Y rồi cũng đứng dậy rời phòng, trở về tiểu viện của nàng.

Nhìn Hồng Y ngủ say sưa, Đường Tử Ngạo ngồi bên giường, thần sắc ngưng trọng, một hồi lâu rồi cũng cởi giày, xốc chăn lên nằm vào, cảm thấy thân thể hấn ngủ nửa ngày vẫn còn lạnh lẽo, lại nhích người sang, vươn cánh tay kéo hấn lại, ôm vào lòng.

Chẳng bao lâu, ổ chăn lại ấm áp dễ chịu, Hồng Y mơ màng trong mộng cũng nhúc nhích ôm chặt lấy noãn lô* bên cạnh, không chịu buông tay.

*noãn lô: bếp lò ấm :”>~

27. Chương 27: Đường Đường Gia Gia

Sau khi Nhị hoàng tử và Thái tử đi, những ngày tiếp theo trôi qua cũng an tĩnh, không có người đến quấy rối, Hồng Y hằng ngày vẫn chẳng có việc gì làm, lại bám dính bên người Đường Tử Ngạo, một tác cũng không chịu rời.

Ngủ cùng đã thành thói quen, tựa hồ rất tự nhiên, ngoài ra, Hồng Y ăn cơm sáng xong, bắt đầu đi dạo bộ, mà đường đi dạo cũng càng lúc càng mở rộng. Đường Tử Ngạo bàn công việc trên tiền đình hấn đứng bên ngoài xem, xem một hồi thì bắt đầu mò mò tiến vào trong phòng, ngồi xuống một bên, ngồi một hồi nữa lại nhích nhích lên đứng cạnh hấn, đến cuối cùng là lớn mật đẩy tay hấn lên, trực tiếp ngồi vào lòng hấn, ngẩng đầu trông bộ dạng hấn bất đắc dĩ không nỡ mạnh tay đẩy mình ra, lại nhìn đám thuộc hạ bên dưới

húng háng ho khê ngó lơ, Hồng Y trong lòng đắc ý dạt dào, cười hớn hở. Rồi cứ thế thành thực ngồi trong lòng hắn, tận lực khiến hắn không vì mình mà phân tâm nữa, thẳng đến khi Đường Tử Ngạo khẽ thấy hắn lò mò vào tiền thính thì tự kéo hắn lại ngồi, thậm chí đến đám thủ hạ cũng coi như không có, chuyện Hồng Y ngồi lọt thỏm trong lòng Đường Tử Ngạo đã thành việc đương nhiên.

Hắn vóc người tinh tế, dung mạo tuần tú, mọi người đều chỉ coi như một hài tử, mà phụ thân ôm hài tử, bất quá cũng là điều tự nhiên; mấy người thủ hạ ngoại trừ ban đầu còn có chút e ngại chưa quen, riết rồi đã coi hai người như một, thỉnh thoảng không thấy Hồng Y xuất hiện, còn hỏi thăm mấy câu. Đường Tử Ngạo tuy rằng đối với thái độ dựa dẫm của Hồng Y vẫn có chút bất đắc dĩ, nhưng hắn luôn vô pháp cự tuyệt, dần dà, cũng thành để tùy ý Hồng Y, hắn nghĩ, chờ thêm vài năm nữa, hài tử lớn hơn một chút, chừng mười lăm, mười sáu tuổi tự nhiên sẽ không ý lại hắn đến vậy nữa, còn mấy năm nay, cứ để hắn tự do vậy.

Khí trời ngày một rét lạnh, mấy ngày này, Đường phủ cũng bắt đầu náo nhiệt lên, số là đã giáp Tết. Tuy Đường Tử Ngạo không thích phô trương nhiều, nhưng tốt xấu cũng là dịp lễ quan trọng nhất trong năm, huống chi năm nay tìm được Hồng Y trở về, càng không thể làm qua quýt. Phụ thân Đường Tử Ngạo, Võ lâm minh chủ năm xưa, từ khi Hồng Y bị bắt đi, hắn cũng không còn giữ chức vị minh chủ, một mình đến hòn đảo nhỏ của người bằng hữu, sống cuộc sống thần tiên không màng thế sự, nhiều năm chưa từng trở về phủ, vậy mà cách đây vài ngày cũng gửi tin về, báo hắn đang gấp gáp trên đường hồi gia.

Hiển nhiên, đêm ba mươi Tết năm nay, sẽ là dịp náo nhiệt nhất trong mười năm trở lại đây.

Lý quản gia đặc biệt thích thú, hắn phân phó người ra phố mua rất nhiều đồ cho năm mới, những thứ năm trước dùng qua rồi đều bỏ hết, đổi thành đồ mới, đến cả y phục cho hạ nhân cũng xin được may thêm cho mỗi người hai bộ đồ lễ màu mè... nào hành lang, nào cột chống, tiểu đình đều treo lớp lớp đèn ***g hồng sắc, thắt thêm dây lụa đỏ, còn các ô cửa sổ không chỗ nào không dán kín chữ Phúc cùng câu đối năm mới. Y phục của Hồng Y đương nhiên cũng may thêm mấy bộ, lão bản nương* Lý quản gia mời tới may y phục ngắm nghía dáng dấp Hồng Y một hồi, khoa tay múa chân nửa ngày, rốt cuộc vẫn là kiến nghị hắn nên làm một bộ ngoại sam đỏ thẫm, bên trong mặc thêm một chiếc áo chên, ngày đông lạnh, trông sẽ không khác chi búp bê cầu phúc. Những việc này Đường Tử Ngạo đều giao cho Lý quản gia lo liệu, nguyên bản Lý quản gia nghĩ niên kỷ Hồng Y không nên mặc những đồ sắc sỡ trẻ nít như vậy, nhưng vừa nhìn gương mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài, suối tóc thả đen mượt, lại được lão bản nương cầm tấm vải hồng sắc ướm ướm lên người hắn rồi vung vẩy chỉ trở, hắn lập tức đồng tình cho rằng hài tử này thật nên mặc như vậy. Thành ra, cả Đường Thiên Tường mấy năm rồi không mặc y phục đỏ thẫm cũng bị liên lụy vào một bộ.

Chờ mấy bộ y phục tới tay bọn họ, Đường Thiên Tường mặc kệ bình thường lãnh tính giản dị bao nhiêu, lúc ấy cũng nhịn không được nổi giận quăng tiệt qua một bên, sống chết không chịu mặc, đòi nhất định phải đổi màu khác. Còn Hồng Y ôm mớ y phục tơ lụa dày ấm mà sờ vào vẫn trơn mượt của mình, trong lòng thầm sung sướng, hắn vốn vẫn thấy màu này thật đẹp, hề mặc vào tự nhiên rất rục rở, thế nhưng từ khi về đây, y phục Đường Tử Ngạo cho hắn mặc hầu hết đều là bạch sắc hay lam sắc, tử sắc* thanh đạm. Lần này vừa vận thừa dịp mừng năm mới, còn cả Lý quản gia làm bìa đồ cho hắn, cuối cùng cũng được mặc rồi.

Bữa nay là hai chín Tết, y phục mới đưa tới, Hồng Y mang về phòng mặc thử, rồi vội vàng chạy đi tìm Đường Tử Ngạo, thế nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy, lại hỏi mấy người mới biết hắn đang ở nhà ngang kiểm tra sổ sách.

Đi sang nhà ngang, len lén nhìn qua khe cửa, Đường Tử Ngạo quả nhiên đang ngồi bên trong xem sổ sách, Hồng Y đẩy cửa ra, nhón chân chạy vào, không đợi Đường Tử Ngạo ngẩng đầu, hắn đã vươn tay, kéo cánh tay đang đặt trên bàn của Đường Tử Ngạo xuống, không chút khách khí ngồi lên đùi hắn, một tay kéo cổ hắn lại, vành cằm lên, lại ngồi thẳng người, cao giọng hỏi: “Ta hôm nay có đẹp không na?”

Đường Tử Ngạo đặt cuốn sổ xuống, nhìn Hồng Y mặc bộ y phục mới, gương mặt hưng phấn đỏ bừng, lại thêm trù y hồng sắc phản chiếu lên, thực tình khả ái như đứa nhỏ trong bức họa năm mới, thành ra cũng muốn trêu chọc sự háng hái của hắn một chút: “Đẹp...”

Mắt thấy Hồng Y cười toe toét đến nơi, khuôn mặt bé nhỏ đã muốn sáng rõ, hắn thần nhiên nói tiếp: “Y phục rất đẹp...”

Hồng Y lập tức ngây mặt, giận dỗi cong môi, bất mãn trừng mắt, dáng ngồi cũng xịu xuống, hắn vùng vằng nói: “Ta hỏi ta cơ, không phải y phục!”, lại tuột xuống khỏi người Đường Tử Ngạo, nhảy ra xa vài bước,

hai tay dang rộng, xoay xoay một vòng, đôi mắt sáng lấp lánh quay lại nhìn hắn.

Đường Tử Ngạo thu hồi đường nhìn, nhàn nhạt nói: “Nam hài tử, sao có thể dùng từ “đẹp” để hình dung.”

Hắn không thể nói dối, chỉ còn biết dời trọng tâm câu chuyện qua hướng khác, thực tình nam sinh nữ tương*, bộ dạng xinh đẹp đến vậy, Đường Tử Ngạo nhìn mà trong lòng mơ hồ lo lắng, tuy đã nói mình có thể bảo đảm hắn không bị người khác khi nhục, nhưng vạn nhất... vạn nhất xảy ra sự gì ngoài ý muốn... Đường Tử Ngạo khẽ thở dài, tính tình hài tử này cũng như một tiểu nữ hài, ưa làm nũng, ưa ôm ấp, ưa mặc y phục sắc sỡ diêm dúa... hắn còn đang nghĩ ngợi, Hồng Y đã xấp tới bên cạnh, lục tục chui vào lòng hắn, có vẻ cực kỳ bất mãn dụi dụi mấy cái, lại hứ hứ hai tiếng rồi không thêm hỏi nữa, trực tiếp kéo tay hắn đứng dậy, muốn hắn cũng đi mặc thử đồ mới. Đường Tử Ngạo liếc nhìn đồng hồ sách trên bàn, thu dọn lại cất vào ngăn tủ rồi nắm tay Hồng Y trở về phòng.

Đêm ba mươi Tết, Đường Minh Hiền cũng kịp trở về, toàn gia đoàn viên cùng ngồi ăn bữa cơm tất niên, Hồng Y và Đường Thiên Tường đều là hài tử, được xếp ngồi cạnh nhau, kế bên là Đường Tử Ngạo, Đường Minh Hiền, Tiết Uyển Nghi; Lý quản gia từ nhỏ lớn lên tại Đường gia, cũng coi như người một nhà nên được ngồi cùng bàn. Tổng cộng bảy người, cũng là náo nhiệt.

Bữa cơm xong, người lớn bắt đầu lần lượt cho các hài tử tiền mừng tuổi, thứ tự từ lớn đến nhỏ. Đầu tiên là Hồng Y, được Đường Minh Hiền gia gia* cho hai phong bao cả mừng tuổi lẫn nhân lần đầu gặp lại, hắn theo quy củ dập đầu lạy một lần rồi kêu một tiếng “gia gia”, Đường Minh Hiền thấy hài tử khả ái, cũng vui vẻ ôm hắn dậy hôn hôn vài cái mới thả ra. Kế đến Tiết Uyển Nghi, hắn đang định quỳ xuống thì Tiết Uyển Nghi đã kéo lại, xoa xoa đầu hắn, cho hắn bao lì xì rồi nghe hắn kêu một tiếng “mẫu thân” vang dội. Tới lượt Đường Tử Ngạo, không thể nói Đường Tử Ngạo không có chút kích động, bàn tay đặt bên thành ghế cũng vô thức siết chặt lại.

Đầu mày Hồng Y thoáng nhíu lại, hắn không quỳ xuống, chỉ bước lên, nhận bao lì xì của Đường Tử Ngạo rồi cúi đầu trầm mặc, một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào. Không khí nguyên bản vui vẻ rộn ràng thoáng chốc ngưng trệ, một tia lúng túng bắt đầu mon men xuất hiện... rốt cuộc nắm tay siết chặt của Đường Tử Ngạo cũng duỗi ra, vô lực buông thõng bên người. Tiết Uyển Nghi thấy vậy, lập tức kéo Hồng Y lại nhỏ giọng hỏi: “Vì sao không gọi cha?”

Hồng Y chỉ cúi đầu bặm môi, không chịu nói lời nào.

Lý quản gia lập tức đẩy Đường Thiên Tường lên, để hắn gọi từng người một lượt, nhận bao lì xì, rốt cuộc đêm ba mươi Tết cứ như vậy mà qua.

Chờ đến khi đốt pháo xong đã qua giờ Tý, mọi người đều có chút mệt mỏi rời đại sảnh, trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi. Hồng Y trầm mặc tụt lại phía sau, nghe những tiếng bước chân đàng trước càng lúc càng xa dần, hắn chỉ đứng cắn chặt môi dưới... đột nhiên bàn tay to lớn quen thuộc chìa ra trước mặt hắn, Hồng Y mới đầu còn chậm chạp giơ tay lên cầm lấy, lúc sau nước mắt nhịn đã lâu đã chực òa ra, hắn lại cố sức hít hít mũi, nén lại, vừa hay nghe lọt vào tai một tiếng thở dài phảng phất như hư không. Thân thể thoáng cái đã được bế bổng lên, hai chân bị ôm lấy, như hài đồng vài tuổi được nâng cả hông ngồi trên cánh tay Đường Tử Ngạo, Hồng Y khẽ xoay người, vùi cả mặt vào hõm vai hắn, cảm thụ gió lạnh vun vút thấu tận xương, mà thân người đang ôm sát hắn vào lòng vẫn không ngừng tỏa ra nhiệt khí ấm áp cuộn cuộn, khiến hắn thực nghĩ muốn cả đời dựa dẫm thế này. Suốt quãng đường, hai người đều im lặng, Tiết Uyển Nghi ra khỏi sảnh trước bọn họ, nòng đi trên hành lang, ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy hai thân ảnh một lớn một nhỏ bên nhau, dưới ánh đèn ***g hồng sắc mờ ảo mà dung hợp đến kỳ dị, hòa quyện như đường mật vô pháp phân ly, tựa như trời sinh đã gắn kết một khối... Tiết Uyển Nghi nheo mắt nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hài tử, vẫn còn non nớt, bất quá chỉ là một hài tử mà thôi, nàng quay lưng, buông xuống nỗi bất an trong lòng, vững bước trở về tiểu viện của mình.

Trở lại phòng, Đường Tử Ngạo buông Hồng Y xuống, khiêu đèn dầu lên, hắn đã bảo Lý quản gia cho hạ nhân nghỉ đông ít hôm, giờ trong phủ kể như thiếu người, thành ra đích thân hắn phải xuống trừ phòng* đun một siêu nước nóng, trước tiên cho Hồng Y rửa tay chân, sau rồi nhân nước còn ấm cũng tự rửa chân một hồi, xong xuôi hắn cũng thấy có chút mệt mỏi, liền cởi áo khoác, nằm vào chăn, quay lại nói với Hồng Y: “Ngủ đi.”

Hắn nói xong, Hồng Y liền nhoài sang ôm cổ hắn, nín thật chặt, hơi thở gấp gấp hỗn hỗn, như hoảng hốt điều gì, thân thể còn khẽ run run, Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hắn, ôn nhu khẽ hỏi: “Làm sao thế?”

“Người giận.” Hồng Y nằm trong lòng hắn, ấp úng nói.

“Không có.” Chớp mắt đã tắt đèn, trong phòng thoáng chốc tối đen một mảnh, “Ngủ đi.”

“Ta không gọi người là cha, người giận.” Hồng Y nhắc lại, giọng khẳng định chắc nịch.

“Không có, người đừng để tâm.” Đường Tử Ngạo bắt lấy vạt áo hắn, kéo hắn rời khỏi người mình một chút.

Trong bóng tối, Đường Tử Ngạo tuy có thể thấy rõ mọi vật, nhưng màu sắc cũng không được rõ ràng, có điều cặp mắt to tròn kia vẫn ngược lên đã dâng đầy ánh nước, lấp lánh trong trẻo, thoát nhìn chỉ chực khóc òa lên, Đường Tử Ngạo đành tận lực hạ giọng, để hắn nghe thấy không bị sợ hãi thêm: “Không có, ngủ đi, ngoan.”

Hồng Y vẫn mở to mắt, gắng sức nhịn nước mắt xuống, đột nhiên lên tiếng: “Ta không muốn gọi người là cha!”

Đường Tử Ngạo thoáng sửng sốt, rồi lại cười khổ nói: “Hảo, không gọi.” Không muốn coi hắn là cha, không nói ra mà hắn đã sớm sáng tỏ, tiếng “nương” kia gọi thông thuận mà thân mật, hơn nữa đã kêu mấy tháng rồi, ban đầu cũng chẳng phải ép buộc gì hắn, có điều hài tử này tựa hồ có điều gì khúc mắc mà nhất định không muốn gọi hắn là cha.

Đôi con người Hồng Y khẽ chuyển động: “Ta gọi tên người có được không?”

“Tùy người.”

“Vậy ta sẽ gọi người là... để ta nghĩ coi, vừa xong gia gia gọi người là Tử Ngạo, vậy ta không gọi vậy được rồi... cơ mà Ngạo Ngạo nghe chẳng muốn ưa, giống như lúc bị đau rồi gào ầm lên na~ Thôi được rồi...”, hai mắt Hồng Y chợt sáng lên: “Ta kêu người là Đường Đường, có được không? Người là Đường Đường, ta là Gia Gia na~”

Đường Tử Ngạo bất đắc dĩ nhắm mắt lại, kéo hắn sang ôm vào lòng: “Ngủ đi!!”

*lão bản nương: bà chủ (ở đây là bà chủ cái tiệm may đồ đó a :>~)

*tử sắc: màu tím.

*nam sinh nữ tương: nam nhân mà có tướng mạo như nữ nhân 8->

~*gia gia: ông nội (:> ~ phiên âm Hán Việt thì giống Gia Gia nhưng Hán tự thì khác a~ Chữ “Gia ()” trong Gia Gia là “tốt, đẹp” a ^^)

*trù phòng: nhà bếp.

28. Chương 28: Bước Chân Lên Đường

Sáng sớm mừng một năm mới, tiếng pháo nổ rộn vang đánh thức Hồng Y, hắn mơ màng mở mắt, hé miệng cười: “Đường Đường.”

Đường Tử Ngạo có chút bất đắc dĩ nhếch môi, nắm áo hắn kéo ra khỏi chăn: “Trước mặt người khác phải gọi cha, bằng không tên này cũng không cho gọi.”

Hồng Y lúc lắc cổ, tránh khỏi bàn tay Đường Tử Ngạo, đoạn cố sức nhào vào lòng hắn, miệng lầm bầm: “Keo kiệt, keo kiệt!”

“Được rồi, rời giường đi, từ giờ không được tùy tiện làm nũng, giống như nữ hài tử.” Đường Tử Ngạo sắc mặt có phần bất hảo, cùng lúc rút hai tay, đẩy Hồng Y rời khỏi người mình.

“Sao vậy?” Hồng Y như cũng nhận ra có điểm không tự nhiên, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Đường Tử Ngạo, trước kia mình làm nũng hắn cũng chỉ mở miệng trách cứ mấy câu, sau rồi vẫn được bám dính trong lòng hắn mà.

“Không có gì, rời giường đi.” Đường Tử Ngạo quay đi, lấy y phục ở cuối giường đưa cho Hồng Y.

“Cha, làm sao vậy?” Hồng Y chớp mắt, buông một câu như sấm động, rồi thừa dịp Đường Tử Ngạo ngây người, lại nhào vào lòng hắn lần nữa, ngồi hắn lên nửa người hắn.

Nhìn Đường Tử Ngạo thần sắc khó hiểu, Hồng Y cười đắc ý, đã biết gọi “cha” sẽ khiến hắn kinh ngạc na~ hắn hăm hở ngồi trên người Đường Tử Ngạo ngó ngoáy mấy cái mới phát hiện thực có gì kỳ quái, ngơ ngác quay đầu nhìn xuống, đường nhìn còn chưa quét qua bụng đã bị Đường Tử Ngạo chụp lấy, ấy cả người hắn ngã vào ổ chăn rồi kéo chăn trùm đầu hắn lại.

Mặt Hồng Y thoáng cái nóng bừng, bất quá hắn lập tức xốc chăn chồm dậy, Đường Tử Ngạo cũng sợ hắn ngạt thở, đành buông tay, để hắn lộ đầu ra, gương mặt ửng đỏ, vì ngọ nguậy mà đầu tóc tán loạn.

Hồng Y ngồi bó gối, con mắt len lén liếc xuống, bất đắc dĩ Đường Tử Ngạo đành thừa dịp đứng dậy, quay lưng về phía hắn mà mặc y phục, Hồng Y cắn răng, thầm bực bội, cơ hội tốt vậy mà...

Trong lòng nảy ra ý đồ, hắn mở miệng hỏi: “Đường Đường, người giấu đồ ăn ngon gì na?”

“Không có, nhanh dậy đi.”

“Có, ta cảm thấy mà, người giấu vật gì bên dưới, cứng cứng na, còn nóng ầm ầm na~” Hồng Y chớp con mắt, bộ dạng vô tội rướn người lên ngó nghiêng.

Đường Tử Ngạo khê ho một tiếng, lúc này mới quay lại, đứng đối diện với hắn, sắc mặt không lộ một tia bất thường, với tay lấy áo chen Hồng Y mặc hôm qua rồi lôi hắn ra khỏi ổ chăn: “Mặc đồ vào.”

Hồng Y thành thật phối hợp với động tác của hắn, nâng cánh tay, ngẩng đầu... nhưng con mắt thủy chung vẫn nheo nheo nhìn xuống hạ thân Đường Tử Ngạo, chưa chịu hết hy vọng, Đường Tử Ngạo tất nhiên nhận ra ý mờ ám của hắn, vội vã mặc đồ cho hắn xong xuôi, bế hắn xuống giường, đang định ngồi xuống xỏ tất cho hắn, Hồng Y đã rút chân lại, không chịu xỏ. Hắn vươn tay quàng cổ Đường Tử Ngạo: “Người giấu cái gì na?”

Đường Tử Ngạo thoáng biến sắc mặt, một hồi không nói lời nào.

Hắn luôn luôn lãnh cảm, về mặt *** cũng không phải quá xem trọng, hơn nữa gần đây Hồng Y nhất nhất bám bên người hắn, chuyện ấy coi như cũng bằng đi. Có điều mấy ngày này ăn nhiều đồ mặn, hơn nữa đêm tất niên hôm qua, cha hắn hồi gia, nên rượu cũng uống quá mấy chén, thành ra phản ứng sáng sớm đã lâu không có tự nhiên sáng nay lại rất rõ ràng, cảm giác khô nóng trong cơ thể tựa hồ nhen nhúm dấy lên từ đêm qua, giờ quả nhiên...

Cúi xuống, đã thấy ánh mắt trong suốt của Hồng Y lấp lánh nhìn hắn, Đường Tử Ngạo thực không biết nên giải thích cho hài tử này ra sao, trong đầu một phen ngôn từ rối rắm, do dự nghĩ cách nói cho hắn. Đầu mày càng lúc càng nhíu chặt, gương mặt lộ rõ vẻ bối rối.

Hắn hoàn toàn quên mất hài tử này từ nơi nào trở về, đành rằng chưa từng tiếp khách nhân, thế nhưng những sự cơ bản tối thiểu thế này, đều hiểu tỉ mỉ không sót thứ gì.

Hể quan tâm tất rối loạn, hắn là nói tình huống này đây.

Rốt cuộc, Đường Tử Ngạo đành lấy chuyện Hồng Y trước mặt người ngoài phải gọi hắn là cha, lúc ở riêng khá dễ xưng hô Đường Đường để lái câu chuyện đi. Tự nhiên, hắn cũng không phát hiện hài tử này cúi đầu một cái đã mỉm cười tinh quái không khác chi quỷ tinh linh.

Buổi tối một mình đến thư phòng, định không nghỉ cùng Hồng Y, rốt cuộc Hồng Y đã kiên quyết nhìn thẳng hắn, nắm góc áo hắn không chịu nhúc nhích, tựa hồ dám cứ thế nhìn hắn cả đêm, Đường Tử Ngạo đành thỏa hiệp lần nữa.

Ôm thân thể lạnh cóng của hài tử này trong tay, trần trọc hồi lâu, hắn không biết những người làm cha bình thường có phải vẫn không biết làm sao khi hài tử mè nheo làm nũng hay không, chắc, nói chung, hắn

đã vô pháp cự tuyệt, mà nguyên do không chỉ vì hổ thẹn hay muốn bù đắp, thực càng lúc càng có nhiều phần dung túng, cưng chiều.

Có lẽ, để mấy năm nữa cũng được, Đường Tử Ngạo tự nhủ như vậy rồi nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ.

Qua tất niên, Đường Minh Hiên cáo biệt người nhà một tiếng, lại lên đường trở về đảo nhỏ.

Đường phủ náo nhiệt hơn một tháng rồi cuộc lại khôi phục về tĩnh lặng, an hòa thường ngày, thời gian lại thông thả trôi.

Hồng Y mỗi ngày vẫn không có việc gì, bắt đầu hình thành một lịch sinh hoạt ngày ba buổi: sáng, rời phòng chạy lên tiền thính, ngồi án ngữ bên cạnh xem Đường Tử Ngạo làm việc, sau rồi cùng hắn ăn cơm trưa, chiều đến, lại lượn lờ sang chỗ Tiết Uyển Nghi, có lúc chẳng làm gì chỉ ngồi nghe nàng niệm kinh, cũng có khi chui vào lòng nàng nằm ngủ trưa, sinh hoạt ngày ngày thật thoải mái.

Bất quá, cuộc sống bình lặng thư nhàn của hắn một ngày bị một phong thư gửi đến ngắt ngang. Như là có chuyện cần Đường Tử Ngạo đích thân giải quyết, cũng không phải tình huống khẩn cấp, có điều địa điểm có phần xa xôi, nên muốn đi cũng phải mất một thời gian ngắn, Đường Tử Ngạo không đành lòng để Hồng Y ở lại phủ, nhớ lần trước bất quá mới đi một ngày đêm hắn đã nháo ra chuyện lớn như vậy, lần này phỏng chừng mất đến một tháng, nếu cứ thế để hắn ở nhà, căn bản vô pháp an tâm.

Nói rõ sự tình cho hắn xong, Hồng Y dĩ nhiên yêu cầu được đi cùng, sau mới nghe điểm đến lại là nơi Lưu Ly ở, hắn càng hưng phấn dữ, cả ngày thúc giục Đường Tử Ngạo thu xếp hành lý nhanh nhanh còn lên đường.

Khí trời đã bắt đầu ấm lên, chỉ mặc bạc sam là vừa vặn, Đường Tử Ngạo sắp xếp vài món đồ dùng, y phục hàng ngày cần thiết, rồi dặn dò Tiết Uyển Nghi cùng Lý quản gia xong xuôi, bắt đầu lên đường.

Để chăm sóc Hồng Y, Đường Tử Ngạo cùng hắn ngồi xe ngựa, hai thủ vệ tùy thân đi theo, một người đánh xe, một người cưỡi ngựa đi kèm. Vô hình trung, tốc độ chậm đi rất nhiều, nhưng thấy bộ dạng Hồng Y hưng phấn ngó đông ngó tây, được ra ngoài thì thỏa mãn tràn trề, Đường Tử Ngạo cũng nghĩ chậm một chút cũng không sao.

Mấy ngày đầu trên đường đều có nhà trọ, đêm đến đại để vào nghỉ tạm, sáng hôm sau lại lên đường, nhưng hôm nay đi mãi vẫn không thấy có đèn đóm hay khói bếp phía trước, Đường Tử Ngạo phân phó đi thêm một quãng đường nữa rồi để hai tùy tùng dừng ngựa vào ven rừng nghỉ ngơi.

Hồng Y xuống xe, thấy Đường Tử Ngạo cùng hai người kia nhặt về một ít cành, lá khô, bắt đầu nhóm lửa lên, hắn vội vàng chạy lại ngồi xuống bên đống lửa, chống cằm nhìn những con côn trùng nhỏ quẩn quanh rồi lao vào ngọn lửa.

Đường Tử Ngạo buộc ngựa xong, để hai người tùy tùng vào rừng tìm kiếm thịt thú có thể làm thức ăn rồi ngồi xuống cạnh Hồng Y, móc ra một bọc nhỏ đưa cho hắn: “Mứt táo.”

Hồng Y nhận cái bọc, trước tiên lấy một viên nhét vào miệng Đường Tử Ngạo, sau rồi mới tự ăn một viên, miệng phồng phồng nói: “Đường Đường, ta đã lâu không gặp Lưu Ly na, không biết hắn có thay đổi không na?”

Tuy nói khí trời đã ấm lên, nhưng bất quá mới đầu hạ, đêm đến trời vẫn còn lạnh, Đường Tử Ngạo kéo Hồng Y ngồi vào sát bên cạnh, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của hắn, an tĩnh nghe hắn nói tiếp.

“Người nói xem, ta có thay đổi không na? Từ hồi về nhà tới giờ, đã nửa năm còn gì.”

Đường Tử Ngạo quay lại, giữa ánh lửa, gương mặt Hồng Y nghiêng nghiêng quay về phía hắn, phảng phất trong suốt, ánh ánh tia oánh nhuận rực rỡ, tựa như phiến ngọc mỡ dê, trơn mịn hài hòa, cánh môi hơi cong cong, sống mũi thẳng tắp, chóp mũi thoáng nhếch nhếch, hàng mi dày buông rủ hấp háy, mái tóc đen dày như suối buộc gọn sau đầu... bộ dạng này, so với lúc mới trở về chẳng khác biệt bao nhiêu, có chăng chỉ là khí chất mơ hồ toát ra từ nội tâm, trước kia là có chút khiếp nhược, bất an cùng một thoáng uất hận u uẩn, mà hiện tại đã có phần cởi mở, tự tin mà ung dung.

Chỉ là, nguyên bản vẫn tướng lớn lên một chút có thể cải biến dần dung mạo không hề thuộc về nam nhân, nào ngờ tới giờ đáng về ấy chỉ càng phát huy đến tận cùng trên con người hắn.

Hồng Y bắt mắt nhìn hấn trầm mặc, lại nhích nhích gần thêm một chút, hấp thụ một ít hơi ẩm: “Nói a, có thay đổi không?”

“Không thay đổi, vẫn vậy.” Thanh âm Đường Tử Ngạo thật trầm thấp, nhàn nhạt vang lên.

“Không đúng na, nương nói ta có thay đổi.”

“Nga?”

“Nương nói ta cao hơn rồi.”

“Người vẫn chưa đứng tới cảm ta.”

“Ta lúc trước cao tới xương đòn người na, giờ ta cao tới cổ rồi, rất nhanh a! Rất nhanh sẽ tới cảm người!” Hồng Y nhoài sang chọc chọc trên xương đòn Đường Tử Ngạo.

“Hảo.”, nắm lại bàn tay không chịu an phận của hấn.

“Đường Đường, ta thấp bé người ghét đúng không?”

“Nói vậy.”

“Nếu ta vẫn không cao lên thì làm sao bây giờ?” Hồng Y cúi đầu, hai tay ôm đầu gối, thoát nhìn bộ dạng thật đáng thương.

“Không sao, không cao thì không cao, thể này cũng vừa vặn.”

“Ta cũng biết cao tới cảm Đường Đường là vừa vặn a, người xem, ta chỉ cần kiễng ngón chân, là tới...” Hồng Y cười đến hài lòng, kéo Đường Tử Ngạo lại, chọc làm mẫu cho hấn xem.

Đường Tử Ngạo khẽ nhíu mày, ngửa người ra sau, né khỏi gương mặt nhỏ bé của Hồng Y đang sấn tới: “Đừng lộn xộn.”

“Không lộn xộn.” Hồng Y thấy hấn tránh đi, thất vọng thở dài, lại cố nhoài sang lần nữa rồi thừa dịp hôn chụt lên má hấn một cái.

Thấy bộ dạng Hồng Y như vừa được ăn mật đường, Đường Tử Ngạo đành ấn hấn ngồi lại chỗ, hài tử này, mấy tháng gần đây ngày nào cũng đòi hôn hôn mấy bận mới được, ban đầu hấn cũng cự lực cự lại, về sau muốn tránh cũng không xong, đành để hấn tùy ý náo loạn... mà đôi khi, nghĩ lại cảm giác đôi môi mềm mại phấn nộn khẽ chạm trên cằm, trên má mình... êm ái đến kỳ diệu. Khiến hấn chợt nghĩ liên hệ huyết thống thực sự là thứ vô pháp chối bỏ hay chống cự.

Hồng Y náo loạn đã đời, từ xa đã truyền đến tiếng bước chân, hai người tùy tùng đã trở về, tay xách theo hai con thỏ, một con gà rừng, mấy xâu cá, nhân đang trước có một dòng suối nhỏ, đồ sẵn được bọn họ đều mang tới đó xử lý sạch sẽ rồi, về tới nơi mới kiểm thêm mấy xiên gỗ sạch, xiên lại, rắc thêm muối ăn và vài thứ gia vị là có thể trực tiếp đặt lên nướng.

Hồng Y cầm lấy một xiên cá, bưng bưng hăng hái mang ra hơ hơ lửa nướng.

29. Chương 29: Tái Kiến Lưu Ly

Rất nhanh, món ăn dân dã tỏa mùi thơm sực nức, mỡ nóng chảy xuống ngọn lửa, nghe tiếng lép bép cùng đốm lóe li ti, màu sắc thật thích mắt, nhìn đã muốn thềm ứa nước miếng, Hồng Y lật lật xiên cá nướng trong tay, thấy da cá đã vàng rộm, giòn giòn thơm phức, cật lớp da giòn ra, thịt cá bên trong tươi óng, vừa vặn chín tới.

Mặc kệ gà gô và thịt thỏ còn chưa nướng chín, Hồng Y đã nhón một miếng cá, bóc thịt bên trong ra, chia tới bên miệng Đường Tử Ngạo.

Nhìn Đường Tử Ngạo ăn rồi hấn mới bắt đầu tự bóc thịt cá ăn, xuất môn đã nhiều ngày, đây cũng là lần đầu tiên được ăn bên ngoài, cảm giác mới mẻ cùng hiếu kỳ tràn trề, con cá nướng này đúng là rất thơm, nhưng cũng chỉ là món ăn đơn giản, so với những thức quay, nướng công phu trong tửu lâu thực ra vẫn

không sánh được, có điều Hồng Y vẫn ăn thật thích thú, đợi đến khi hần ăn xong con cá nhỏ nhất, mấy xiên thịt kia cũng vừa chín tới.

Đường Tử Ngạo lấy một con cá, nửa con gà rừng, nửa con thỏ, phần còn lại đều để hai người tùy tùng ăn, thêm cả nước sạch mang theo trên xe ngựa, bốn người nhân lúc món ăn còn nóng cùng ngồi xuống dùng luôn.

Hồng Y ăn xong một con cá rồi thì đùi gà và mấy miếng thịt thỏ xé nhỏ đều ăn không vô nữa. Đường Tử Ngạo ăn nốt phần còn lại cho hần rồi, để hai người kia ở lại canh lửa, hần dẫn Hồng Y vào rừng đi dạo mấy vòng, đi hết nửa canh giờ, Hồng Y đã mệt nhoài dựa dẫm vào Đường Tử Ngạo quay về xe ngựa, Đường Tử Ngạo nhanh chóng trải chăn nệm trong xe rồi ôm Hồng Y vào, đặt hần nằm xuống rồi lại đi ra.

Hần không ở bên người, Hồng Y ngủ mơ mơ màng màng, không thật yên ổn, một lát sau, Đường Tử Ngạo quay vào, quỳ xuống kéo Hồng Y ngồi dậy dựa vào người hần, bưng một bát thuốc nóng hổi kề tới miệng hần.

Hồng Y hé hé mắt, nhìn nước thuốc đen sóng sánh, vẫn cái mùi khó ưa như vậy, hần nhăn mặt, bắt mẫn lăm bầm mấy câu.

“Không ngày nào được bỏ cả.” Đường Tử Ngạo nghiêm khắc đặt bát bên miệng hần, bắt hần há miệng ra.

Hồng Y lại xum xụp uống mấy ngụm cho hết, thừa dịp Đường Tử Ngạo đặt bát xuống mà quệt quệt miệng lên tay áo hần, để nước thuốc dây bên khóe miệng đều thấm hết cả, nhìn vải áo màu nhàn nhạt bắt đầu loang loang vết nước đen thẫm, cười hỏi: “Làm sao sắc được a?” Mấy ngày trước nghỉ lại khách *** đều nhờ tiểu nhị sắc giùm, hôm nay ở ngoài, Hồng Y đã tưởng sẽ tránh được một bữa, ai biết đâu vẫn phải uống.

“Trước khi đi ta đã bảo người làm thành được hoàn, cứ để nguyên mà nuốt cũng được, nhưng hiệu quả không bằng nghiền ra rồi đun lại với nước.”

Hồng Y ậm ừ vài tiếng, con mắt đã díp lại.

“Ngủ đi.” Đường Tử Ngạo kéo chăn lên.

“Người cũng vào ngủ.” Hồng Y mơ mơ màng màng vẫn không quên nắm vạt áo hần.

“Ta đi uống miếng nước, sẽ quay lại ngay.”

Một đoàn bốn người, chốc đi chốc dừng, vì Hồng Y lần đầu xuất môn, trên đường có cảnh gì đẹp hay ngày lễ hội của địa phương Đường Tử Ngạo đều cho dừng lại, đưa Hồng Y đi xem, thấy Hồng Y lâu lâu lại kinh ngạc trầm trồ mấy câu, đôi con người tràn ngập hiếu kỳ ngo trái ngo phải, đến cả dân thường đi qua hần cũng hứng thú dõi mắt nhìn cả nửa ngày, trong lòng Đường Tử Ngạo tự nhiên có chút không đành, cuộc sống quá mức bình thường này, vậy mà với hần cũng thành thứ mới mẻ.

“Cha, xem chỗ kia~”, trước mặt người ngoài, Hồng Y gọi “cha” càng lúc càng trôi chảy.

“Cái gì?” Đường Tử Ngạo nhìn theo hướng mắt hần.

Nguyên lai là lái buôn nước ngoài vào Trung Nguyên buôn bán, người mắt nâu, da ngăm đen, mũi lại cao gồ, tóc xoắn thành lọn, còn mặc những y phục và đeo trang sức rất lạ lùng, người lái buôn nọ bày bán mấy món trang sức cho nữ nhân, đang không ngừng hô lớn chào hàng. Hồng Y rõ ràng chưa từng gặp qua ai có tướng mạo kiểu này, dĩ nhiên cảm thấy rất hứng thú, vội vàng kéo tay Đường Tử Ngạo xuống xe ngựa, chạy tới trước mặt ông ta.

Người nọ tưởng hần muốn mua đồ, liền nhiệt tình giới thiệu, một hồi như cũng phát hiện hải tử xinh đẹp này từ đầu tới cuối chỉ mở tròn cặp mắt sáng rực nhìn hần, hần thử cúi xuống nhìn lại mình, lại xoa xoa trên đầu, thắc mắc không hiểu bộ dạng mình có chỗ nào kỳ quái?

Đường Tử Ngạo nắm tay Hồng Y, cầm đại một chuỗi vòng mã não trên sạp hàng rồi ném lại cho người lái buôn một thỏi bạc, đoạn kéo Hồng Y quay về xe ngựa.

Đã sắp tới nơi, đi thêm một ngày nữa, phỏng chừng xẩm tối là đến. Đường Tử Ngạo phân phó hai thị vệ đi nhanh hơn, còn hần ngồi trong xe ngựa cùng Hồng Y, để tránh cho thân thể hần vì chịu không nổi xe xóc nảy mà đau nhức, dọc đường đi Đường Tử Ngạo đều ôm hần ngồi trong lòng mình.

Sắc trời bắt đầu tối thì xe ngựa vào đến thành Duyên Chí phồn hoa, Hồng Y đã ngủ cả ngày, giờ tinh thần cũng tỉnh táo, hần vén rèm cửa nhìn ra ngoài, thấy hàng quán ven đường đều đang chuẩn bị dọn hàng, còn tửu lâu, tửu *** lại bắt đầu treo đèn sáng rõ, hần nhỏ giọng hỏi: “Đường Đường, sắp tối chưa?”

“Tối ngay đây.”

“Là ai chiếu cổ Lưu Ly na? Nếu hần ở không được thoải mái, chúng ta đưa hần về có được không?” Hồng Y ngủ nhiều đến ê ẩm cả người, uể oải lười biếng dựa trước ngực Đường Tử Ngạo, ngửa đầu lên nhìn hần.

“Không cần, có người chiếu cổ hần, người yên tâm.” Đường Tử Ngạo nhìn ra dãy nhà phía trước.

Hồng Y ngo ngoáy thân mình, dụi dụi vào ngực Đường Tử Ngạo, lại thò tay sờ sờ yết hầu hần, Đường Tử Ngạo hạ mắt nhìn hần một cái, cũng không phản ứng gì, kệ cho hần tiếp tục nghịch ngợm, bàn tay Hồng Y mềm mềm xoa nắn, hần rướn cả đầu lên, chăm chú nghiên cứu cục nhỏ nhỏ trôi ra: “Đường Đường, sao ta không có?”

“Còn chưa tới tuổi, một hai năm nữa tự khắc có.” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hần.

“Xấu chết đi.”

“...”

Hồng Y vươn ngón trỏ, nhấn mạnh tay một cái, Đường Tử Ngạo bắt giắc há miệng, hớp hớp không khí mấy bận, vội chụp lấy tay hần, nhẹ giọng nạt: “Đừng quấy!”

Hồng Y gật đầu, rút tay lại, chưa được bao lâu năm ngón tay không sợ chết đã lại mon men mò lên cổ hần, Đường Tử Ngạo liếc mắt, xóc màn xe lên, nói với người cưỡi ngựa bên ngoài: “Ngay phía trước rồi, người phi nhanh đến thông báo một tiếng.”

Người nọ lĩnh mệnh rồi, thúc ngựa phi vượt lên phía trước, Đường Tử Ngạo lại buông màn xuống, đột nhiên cả kinh, thiếu chút nữa vung tay hất văng Hồng Y ra... Giữa cổ hần bất ngờ có cảm giác tê dại mà ấm nóng, dĩ nhiên lại là Hồng Y đang thè lưỡi liếm láp ngay yết hầu hần, khiến hần giật thót mình. Lần này Đường Tử Ngạo tức giận thực sự, nắm chặt hai vai hần: “Hài tử này, người hồ đồ gì hả?!”

Hồng Y cúi đầu, không chịu nói, Đường Tử Ngạo gắng gượng hít sâu mấy lần, đè nén cơn kích động đột ngột rồi đẩy hần ngồi xuống bên cạnh mình: “Tối nơi ngay bây giờ rồi, đừng lộn xộn.”

Hồng Y vẫn cúi gằm đầu, kỳ thực trên mặt nào có một chút tỉnh ngộ hay ủy khuất vì vừa bị quát nạt, hai con mắt giảo hoạt nhìn chăm chăm giữa hai chân Đường Tử Ngạo, trong bụng thâm bực bội, quả nhiên~ kích thích chừng ấy vẫn chưa ăn nhằm gì

~Hần ầm ỨC so vai ngồi một chỗ, bộ dạng khiến Đường Tử Ngạo trông mà nhăm tưởng hần vì phản ứng nóng giận của mình vừa xong mà sợ hãi, trong lòng lại dâng đầy áy náy, thoáng chốc đã quên bằng vừa xong hần làm ra hành động lớn mật gì, lại vươn tay ra kéo hần vào lòng: “Không được lộn xộn, nghe chưa?”

Hồng Y không đáp, cái đầu nhỏ cúi sâu chỉ hận không dụi được cả vào bụng, im lặng giây ra, sống chết không chịu ngồi gần Đường Tử Ngạo.

“Tối nơi rồi!” Người ngồi trước đánh xe lớn tiếng.

Hồng Y nhân lúc này vội mở rộng cửa xe, nhảy tót xuống đường, thoáng cái đã chạy xa một quãng.

Vì sớm có người đến trước thông báo, nên đại môn đã mở rộng, có mấy người đứng chờ bên ngoài, thấy xe ngựa chạy đến nơi, một người trung niên đứng trên tiền đến, đang định mở cửa xe thì cửa đã bật mở, một hài tử đầu hơn mười tuổi nhảy tót xuống, chạy nhào về phía đại môn. Người nọ đứng ngay người, nửa ngày còn chưa tỉnh trí, trong khi ấy, Đường Tử Ngạo đã xuống xe: “Đưa xe đi...”

“Lưu Ly!” Hồng Y phấn khởi gọi toáng lên, chạy đến trước mặt Lưu Ly đang đứng cạnh một nam nhân cao lớn, thoáng cái đã ôm chầm lấy hần, Lưu Ly cười khê, cũng dang tay ôm lại hần, còn cúi đầu hít hít trên cổ hần: “Trên người người cũng có mùi thuốc giống ta nhé.”

“Ừa, đáng chết đi.” Hồng Y nắm tay hần rồi ngênh đầu nhìn nam nhân cao lớn bên cạnh đang nhìn Lưu Ly chăm chú, hần cúi xuống kéo kéo Lưu Ly qua một bên, thì thào hỏi: “Ai vậy a?”

“Là người cứu ta về, lúc đầu dự định đưa ta đến thẳng nhà ngươi, kết quả lúc đó hần có việc, nên đành mang ta theo.” Lưu Ly quay đầu lại nhẹ nhàng mỉm cười với người nọ rồi tiếp tục nói chuyện với Hồng Y.

“Na~ vì sao ngươi không tới nhà ta? Ở đây bộ tốt lắm hử? Ai chiếu cố ngươi na?”

“Đi, mình vừa đi vừa nói, các ngươi đi suốt dọc đường cũng mệt lắm rồi, vào ăn chút gì đã.” Đường Tử Ngạo cùng Sở Hy đi trước, hai hài tử cũng theo sau, Lưu Ly nắm tay Hồng Y, nhỏ giọng nói với hần: “Từ khi ta đến đây, đều là hần chiếu cố ta, hần lúc đó có việc phải ra ngoài, sợ ta đợi ở đây một mình phiền muộn, nên cho phép ta tùy ý ra vào, hôm bữa ta vô tình đi vào phòng dược thảo, cũng chẳng có gì làm nên giúp bọn họ phơi, cất thảo dược, làm cả bào nghiên nữa, dần dần vị sư phó ở chỗ ấy thấy ta làm theo cũng nhanh nhẹn, nên hần cho ta theo học nhận biết thảo dược. Đến khi Sở Hy làm xong việc trở lại đây ta cũng nghĩ nhiều, rốt cuộc thấy mình ở đây thật tốt, ta cũng muốn học y dược, dù học không thành nghề, nhưng ít nhất hiểu được cơ bản, biết phân biệt thảo dược, lựa chọn dược liệu là tốt rồi. Bởi vậy, ta mới không đến tìm ngươi.”

“Ừa, không sao, có việc làm cũng tốt, chờ sau này ngươi có lúc rảnh rỗi, nhớ phải tới chơi với ta na.”

“Hảo, ngươi yên tâm.”

Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện vui vẻ, lúc sau vì Hồng Y đi mệt nhọc cả ngày, hần còn đang dùng dằng chưa muốn đi đã bị Lưu Ly đẩy vào phòng nghỉ, cuối cùng hần chào Đường Tử Ngạo một câu rồi cũng trở về gian phòng nhỏ của mình.

Leo lên giường rồi, Hồng Y rốt cuộc cũng được ngủ ngon, giường trải nệm dày, chăn bông sạch sẽ êm ái, bên người lại là thân thể ấm áp, khả dĩ không cần nằm cuộn tròn như trên xe ngựa, hần lại phát huy tư thế bạch tuộc quắp riết lấy Đường Tử Ngạo, vô cùng hưởng thụ cọ qua cọ lại trên lớp tiết y vải bông, hấp thu nhiệt khí tản mát từ thân thể Đường Tử Ngạo, Hồng Y dụi dụi cả mặt vào ngực hần, trong bụng nghĩ thật ấm ấm mềm mềm, thoải mái vô cùng, khiến hần chỉ hận không thể cứ thế này hòa hợp cùng một chỗ.

Trong khi hần mất trật tự cựa quậy tới lui như vậy, Đường Tử Ngạo lại cảm giác như đang bị rang trên chảo lửa, từ lúc chiều bị Hồng Y bắt ngờ liềm liềm trên yết hầu, không đứng trong người dấy lên một luồng nhiệt nóng, mà dần dà càng lúc càng không ngừng cuộn trào, giờ Hồng Y càng nhúc nhúc cựa quậy, chỉ càng khiến hần thêm bối rối.

Đã đẩy ra mấy lần, nhưng hài tử kia rõ ràng đang hiu hiu ngủ, còn lằm bằm nói mớ, mà một hồi vẫn tự giác lặn lại phía hần, bám dính trong lòng hần, cuộn tròn người lại, bàn tay vẫn không quên nhéo chặt lớp tiết y mỏng của hần, tựa như một con thú nhỏ đang chiếm giữ lãnh địa, bất luận thế nào cũng không chịu rời ra.

Đường Tử Ngạo phẩy tay tắt nến, bất đắc dĩ thở dài, lại tận lực thả lỏng tinh thần, nén xuống xúc cảm khao khát quái dị kia.

30. Chương 30: Sơn Trung Ngọa Nháo

Ngủ một đêm chập chờn, trời vừa tảng sáng, Đường Tử Ngạo đã tỉnh dậy, nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy ánh dương mờ mờ, xám trầm yếu ớt, cả căn phòng tựa hồ cũng bị nhuộm một tầng ảm đạm, khiến lòng người không khỏi phiền muộn.

Qua một hồi lâu, màn xám ảm đạm phía chân trời mới dần tan, phòng cũng từ từ hứng sáng, Đường Tử Ngạo cũng không nhìn mãi ngoài cửa sổ nữa, nhúc nhúc ngồi dậy chuẩn bị rời giường. Hần vừa khẽ động, đã nghe Hồng Y khịt khịt mấy tiếng, cũng cựa mình theo, một tay quờ quờ nắm áo hần, chân cựa mấy bận, lại dụi đầu xuống nệm ngủ tiếp.

“Gia Gia.” Đường Tử Ngạo nhẹ giọng gọi.

“Ừm?” Hồng Y hé mắt, mơ mơ màng màng nhìn phía Đường Tử Ngạo, ý thức hần còn chưa rõ ràng, vẫn lằng lằng ngái ngủ, hai mắt hé hé rồi nhắm lại, nhắm rồi lại hấp háy mở, cứ như vậy mấy bận, mới nhìn rõ được Đường Tử Ngạo: “Cha, ngươi dậy na?”

“Ừm, dậy chưa?” Đường Tử Ngạo giữ thất lưng hần, kéo cả người hần lên, nằm đối mặt với mình.

Hồng Y cong môi, cười khê, cổ họng ậm ừ mấy tiếng.

Hắn cười thực rất nhẹ, chỉ là khoe miệng hơi câu lên, cong cong thành một đường nhu hòa, đôi môi mềm mọng như cánh hoa, thoáng óng ánh giữa màu ban mai nhàn nhạt, mi mắt khép hờ tựa hồ còn phấp phồng một tầng lệ sớm, lấp lánh lộ ra đôi con ngươi trong vắt như hai hạt đá hắc diệu mới ngâm nước suối... vừa chớp mắt lại vô thức toát ra một chút thơ ngây, hắn vuốt mấy sợi tóc xòa trên mặt, dụi vào lòng Đường Tử Ngạo, cọ qua cọ lại: “Không muốn dậy.”

“Còn mệt?”

“Phư phư... phư...” Hồng Y làm bộ phờ phờ ngáy, hai chân lại không yên, leo lên gác trên đùi Đường Tử Ngạo, hăm hở quắp lấy hắn, không cho hắn rời giường.

“Hồng Y.” Ngủ mơ màng còn chưa được bao lâu, tiếng đập cửa cùng giọng Lưu Ly đã vang lên bên ngoài.

“Nga, chờ chút xíu.” Hồng Y không muốn cũng phải dậy, hắn mắt nhắm mắt mở mò tay xuống cuối giường, lôi y phục ra quàng lên người.

“Để ta.” Đường Tử Ngạo thấy hắn trông đằng trước ra đằng sau, lại phải cởi ra, người còn mặc tiết y đã nhảy xuống giường, đứng mặc lại đồ cho hắn.

“Tay... giơ tay... ngẩng đầu lên...”

Hồng Y quỳ trên giường, xiêu đông vẹo tây, cuối cùng cũng mặc xong được áo, Đường Tử Ngạo lại xốc nách hắn, ôm khỏi giường, đặt xuống đứng trên đôi giày. Hồng Y cúi đầu, hí mắt nhìn đôi giày cứng quèo mình đang giẫm lên, nhú nhú mảy, đoạn ôm thắt lưng Đường Tử Ngạo, kiễng ngón chân giẫm lên mu bàn chân hắn, rồi tiện thể bám víu đu lên người hắn, lười biếng dựa vào ngực hắn, cảm nhận lớp tiết y mềm mại tỏa ra khí tức ấm áp quen thuộc của Đường Tử Ngạo.

Hắn cứ dựa dẫm như vậy, Đường Tử Ngạo rút cuộc chỉ có thể quờ tay lấy đai lưng thắt cho hắn, chỉnh trang lại vạt áo rồi nói: “Mặc quần.”

Hồng Y ừm một tiếng, vẫn không chịu rời ra, hai tay cùng ôm chặt, chẳng cần biết có chỗ nào khiến hắn khó chịu, miệng râm rì mấy tiếng, lại cố sức dính miết vào Đường Tử Ngạo, dụi lấy dụi để: “Không muốn dậy, không muốn dậy, không muốn dậy.” Hồng Y vừa nói, hai chân bên dưới đã nhích ra, tựa như dây leo, quăn lấy chân Đường Tử Ngạo, hăm hở đu người lên, vừa vịn đến giữa hai chân, hắn thở phì phì, xem bộ leo không lên được nữa, lại bám nguyên như vậy mà ngo ngoay.

Loại hành vi này của hắn hẳn nhiên khiến Đường Tử Ngạo tái mét mặt mày, cả người run rẩy... chỗ kia, đừng nói là một thân thể mềm mại ấm áp không ngừng cọ qua xát lại, chỉ cần một chút vải áo, hay thứ gì khác thô ráp đụng chạm, giữa sáng sớm hỏa nhiệt tích đầy thể này... đã dễ dàng đẩy hắn đến mếp vực bùng nổ.

Cảm nhận được nơi ấy đang từ từ trương đại dưới những cái cựa quậy không ngừng của Hồng Y, hắn húng hắng hừ một tiếng, mạnh bạo chụp lấy cánh tay Hồng Y, gỡ cả hai chân hắn ra, đẩy hắn xuống rồi cứng nhắc bỏ ra ngoài, nhằm thẳng hướng căn phòng không người bên cạnh.

Từ đầu tới cuối, cả một tiếng quát nạt cũng không bật ra.

Hồng Y bị đẩy ngã ngồi trên giường, Lưu Ly đã hiếu kỳ đi vào, mắt vẫn không ngừng nhìn về hướng Đường Tử Ngạo vừa đi ra: “Hồng Y, cha ngươi làm sao vậy?”

“Chắc muốn đi nhà cầu.” Hồng Y mở tròn hai mắt, nào có một chút uể oải, thanh âm hơi khàn khàn đáp.

“Nhưng bên đó đâu phải hướng nhà cầu a.” Lưu Ly do dự nghĩ không biết có nên sang phòng bên nói cho hắn một tiếng cầu tiêu ở đâu không, vừa lúc, Hồng Y kéo tay hắn cùng nằm xuống giường, tựa như ngày nào hai người cùng nằm trên cỏ dưới ánh mặt trời ở Thất Nhã lâu.

“Lưu Ly, ngươi có phải thích cái người tên Sở Hy kia không?”

Lưu Ly thoáng cái đã ngồi bật dậy, mặt đỏ bừng, vội vàng né ánh nhìn của Hồng Y, cuống quýt mở miệng... khổ nỗi nửa ngày vẫn không nói ra được câu gì.

“Thích đúng không!” Hồng Y hỏi như khẳng định.

“Đừng nói vậy, ta... ta chỉ muốn hảo hảo học tập, hơn nữa hấn đã hơn hai mươi rồi, chắc chắn đã thành thân. Ta sau này...” Lưu Ly cúi đầu, có chút cô đơn nói tiếp: “Ta sau này kiếm được chút tiền, không chừng cũng sẽ thành thân...”

“Ta không thành thân.”

“Vì sao a?” Lưu Ly quay lại, thấy Hồng Y vẻ mặt kiên định nhìn chăm chú màn sa trên đầu, hấn cũng nhin không được ngược đầu nhìn theo.

“Ta có người ta thích rồi.”

“Ai cơ?”

“Người đoán đi.”

Lưu Ly lắc đầu, hấn đầu đã gặp ai, chỉ mới biết mình cha Hồng Y thôi.

“Ta nói cho người, là...” Hồng Y kể tai Lưu Ly, nhỏ giọng thì thào, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, ngay sau đó Đường Tử Ngạo xuất hiện, đứng cạnh cửa, nhìn hai người bọn họ.

“Đi thôi, hôm nay đưa các người ra ngoài chơi.”

Ngày thứ hai tới đây, trước tiên dẹp công việc qua một bên, Đường Tử Ngạo và Sở Hy quyết định đưa hai người bọn họ ra ngoài du ngoạn.

Đường đi cũng không có gì mới mẻ, ngoài quán hàng lật vặt, tửu lâu tửu ***, cũng chỉ còn người dân đi đường, mà trong thành thời gian này cũng không có sự kiện hay ngày lễ gì, thành ra đường xá cũng không tính là náo nhiệt, Đường Tử Ngạo quyết định đưa hai hài tử lên núi chơi.

Ngoài thành có một ngọn núi cũng tên gọi Duyên Chí, sừng sững hùng vĩ, hơn nữa lại hiểm trở vô cùng, người bình thường nếu chỉ dựa vào sức hai chân, căn bản leo không được phân nửa, lên được đến đỉnh núi, phải là kẻ nội lực cao thâm. Có người nói đỉnh núi mây gió cuộn quanh, đứng trên mỏm đá tựa như đứng nơi chân trời, phóng mắt nhìn phù vân phiến phiến, cảm giác như sắp được mọc cánh thăng thiên. Đường Tử Ngạo dĩ nhiên không để ý đến những lời tô vẽ thổi phồng kia, hấn đã lên đó, đích thực cảnh sắc tuyệt hảo, hơn nữa không khí mát lạnh, thả bước dạo bộ tự nhiên khiến tinh thần thư thái, hấn nghĩ công việc để ngày mai xử lý, hôm nay trước hết đưa bọn hấn đi thăm thú đã.

Tới chân núi đã cảm thấy mùi hạt thông trong trẻo dễ chịu, Hồng Y lần đầu leo núi, vô cùng phấn khích nắm tay Đường Tử Ngạo, ra sức kéo đi, chạy được hai bước hấn đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Sở Hy: “Lưu Ly không biết công phu, người nắm tay hấn đi, kéo không té ngã na.”

Lưu Ly đỏ ửng mặt, nhưng trước mặt Sở Hy hấn đầu thể nói gì Hồng Y, chỉ còn biết bậm môi đi tiếp, vừa lúc một bàn tay to lớn đã lần xuống nắm lấy tay hấn, thân thể không thường tiếp xúc nhưng vạn phần quen thuộc áp tới gần, thanh âm trầm khàn đầy nam tính vang lên: “Khó chịu thì nói ta biết, ta ôm người đi.”

Lưu Ly cổ sức gật đầu, vẫn không dám nói câu nào.

“Cha, người xem chỗ kia!” Hồng Y kinh ngạc kêu toáng lên.

“Hồng Y, người nhìn kia.” Lưu Ly cũng thích thú thốt lên khe khẽ.

Thanh âm non nớt của hai hài tử còn chưa vỡ giọng thỉnh thoảng vang vọng giữa rừng núi vắng lặng, dọa đám chim chóc quanh đó kinh hãi vỗ cánh rờn rợn bay lên, mà sương sớm đậu trên cành lá cũng thì nhau tích tích rơi xuống.

Hai người đã sớm thả tay người bên cạnh, hăm hở cùng nhau chạy trước, thấy thứ gì mới lạ cũng sà vào ngắm nghía.

Ngó đông ngó tây suốt dọc đường, thỉnh thoảng còn thấy được vài con vật nhỏ, nào thỏ, nào nai con, còn cả hồ ly... cũng như Hồng Y, Lưu Ly lần đầu tiên lên núi, giờ tận mắt thấy mấy con thú sinh động chạy qua trước mặt mình, cả hai cùng tròn mắt há hốc miệng, nhất tề hít hít hơi rồi à ồ thốt lên kinh ngạc.

Ven đường lại gặp một lạch suối chảy từ đỉnh núi xuống, nước suối trong vắt, lác đác mới thấy vài con cá nhỏ, dưới đáy nước chỉ có thật nhiều đá cuội nằm lớp lớp, mặt đá lóng lánh trơn nhẵn sau bao năm được nước suối mài cọ, ánh ánh đủ màu sắc.

Hai hài tử ngồi thụp xuống bên bờ suối, thò tay vọc lên không biết bao nhiêu viên đá, so xem viên nào đẹp hơn, viên nào sáng hơn. Náo loạn từng búng một hồi mới chịu đứng dậy, quay lại vầy vầy hai người vẫn đứng sau trò chuyện nhưng không quên mỗi chút mỗi để mắt tới bọn hắc; Hồng Y lựa lấy hai viên đá hình dạng thực giống nhau, hắc cất một viên, dúi cho Đường Tử Ngạo một viên. Còn Lưu Ly trăm triệu lần không dám tặng cho Sở Hy, chỉ đem hai viên đá của hắc lau cho khô, ngược mắt nhìn Sở Hy mấy bận, thấy hắc đứng nghiêng nghiêng phóng mắt nhìn những dãy núi phía xa, rốt cuộc lại buồn bã cúi đầu, cẩn thận cất cả hai vào tay áo.

Chờng đi đến sườn núi rồi, cả hai đã leo hết nổi, đôi chân nhỏ bắt đầu run run, không muốn bước nữa. Đường Tử Ngạo cùng Sở Hy mỗi người ôm một hài tử, nghỉ cảnh sắc trên đường đã xem nhiều rồi, bọn hắc cũng coi như chơi đùa đủ rồi, cả hai mới vận cước lực một chút, vun vút phóng lên đỉnh núi.

Lên đến đỉnh núi, có lẽ vì hôm nay khí trời quang đãng, mây mù không nhiều, chỉ thấy một tầng lằng lằng quấn quanh, tuy không được trắng lẹ như trước nhưng đại khái vẫn đủ khiến hai hài tử lại một phen hưng phấn.

Cứ như vậy, chơi đùa náo loạn trên núi cả một ngày, đến khi trời chạng vạng thì cả hai đều mệt mỏi buồn ngủ, cùng yên vị trong lòng Đường Tử Ngạo và Sở Hy, để bọn họ ôm trở về.

Ngày hôm sau, Đường Tử Ngạo và Sở Hy có việc phải làm, vì chuyện lần trước, lần này Đường Tử Ngạo dặn Hồng Y hảo hảo ăn ngủ, hắc hứa ngày nào cũng sẽ trở về. Có được lời đảm bảo của Đường Tử Ngạo cùng kinh nghiệm từ lần trước, hơn nữa giờ bên cạnh còn có Lưu Ly, Hồng Y lập tức đồng ý.

Lưu Ly kéo Hồng Y cùng hắc đi đến phòng thảo dược, lão đại phu phụ trách dược vật nhìn Hồng Y một chút rồi cũng không có ý kiến gì, mỗi ngày lúc hắc dạy Lưu Ly học, cũng để Hồng Y tùy ý đứng bên cạnh nghe. Hồng Y nhìn mấy món dược thảo khô queo, mà toát ra mùi hương thật thơm mát, lại nghĩ chúng sắc lên thành thứ thuốc khiến hắc hề đưa tới miệng đã muốn ói ra, tự nhiên thấy rất thần kỳ. Cũng chẳng có gì làm, hắc cùng Lưu Ly học nhận biết thảo dược, có lúc lại vì phân biệt hai món thảo dược tương tự mà tranh luận cả buổi... qua vài ngày, hứng thú của hắc với thảo dược không những không giảm mà còn nhiệt tình thêm mấy phần.

Thường thấy hai hài tử ngồi xúm một chỗ, chăm chú nhìn mấy cái lá cây có răng cưa trên tay, nhân châu linh lợi đảo qua đảo lại, mãi không nghĩ ra thuốc tên gọi là gì.

Cứ thế hơn nửa tháng trôi qua, Đường Tử Ngạo giải quyết xong công việc, đến lúc trở về nhà, Hồng Y đương lúc thích thú cực kỳ, một bên không muốn Đường Tử Ngạo về trước một mình, một bên cũng không muốn rời khỏi đây, không được học nữa, hắc dùng dằng nửa ngày, đến khi Đường Tử Ngạo đáp ứng trở về rồi sẽ tìm một lão sư dạy cho hắc, hắc mới chịu quyết định, ngày mai lên đường về nhà.

Đêm cuối cùng, hai hài tử cùng nằm ngủ một phòng, hàn huyền cả đêm, thỉnh thoảng lại nghe tiếng ào ào kinh ngạc cùng tiếng cười thích thú vang lên, thẳng đến khi trời sắp sáng, thanh âm mới từ từ im ắng.

Tăng sáng, Đường Tử Ngạo vào phòng, cẩn cẩn dục dục ôm Hồng Y đang ngủ say sưa lên, kéo lại chăn cho Lưu Ly, rồi khẽ khàng đi ra.

Hắc ngủ ở ngay sát vách, tự nhiên biết hai hài tử mới ngủ chưa bao lâu; cứ như vậy, trên xe ngựa, cuộn mình trong lòng Đường Tử Ngạo, Hồng Y lên đường về nhà.

31. Chương 31: Hai Năm Sau

Tháng ba giữa xuân, gió thổi mát trên má, dương liễu kéo tơ, trời đất ngập tràn sức sống. Mấy gốc đào trong viện cũng trở bông, hương hoa nhàn nhạt, vẫn vương phiêu tán.

Dọc theo dãy hành lang thật dài, đi qua hồ sen, nhờ mấy cơn mưa xuân hôm rồi mà những phiến lá sen ướt mềm óng ả, gốc lá khô héo từ năm trước lại bắt đầu trở mình nảy nở, lại đi thêm một đoạn nữa thì qua

tiểu đình nhỏ, bên trong kê mấy khối bàn ghế đá, lựa ngày khí trời quang đãng mà ngồi chỗ ấy, yên tĩnh lắng tai nghe, thưởng thức một bình trà thơm mát, cũng coi như nhàn tản thư thái vậy.

Đi qua tiểu đình, trước mặt đã là sân tập võ xây tường quây thật cao, sân tập võ Đường phủ thường ngày náo nhiệt ồn ào hôm nay lại rất vắng vẻ, nguyên lai Đường Tử Ngạo cố ý cho thủ hạ nghỉ ngơi một ngày, thành ra cả viện giờ vô cùng im ắng.

Một cơn gió xuân thổi qua, cuốn theo hương trái du tươi non mới đơm trên những cành du trong viện, tản mát trong không khí.

Sân tập đã yên tĩnh hơn mọi khi rất nhiều, nhưng đi tới góc sân, vẫn nghe được tiếng trường kiếm va chạm, lan canh thanh thúy mà không kém phần kịch liệt.

Đường Tử Ngạo ngồi trên ghế, hơi ngả người ra sau, lẳng lặng theo dõi hai thiếu niên đang đấu kiếm trước mặt.

Một nam hài tử vận y sam xanh thẫm, thoát nhìn chừng mười sáu, mười bảy, gương mặt so ra đến bảy, tám phần tương tự Đường Tử Ngạo, cùng một vẻ lãnh tĩnh bình thản, có điều đáng để xem bộ còn non nớt hơn nhiều. Trên trán hần đã sớm lấm tấm một tầng mồ hôi, khớp ngón tay cầm kiếm hần lộ, hai cánh môi gắt gao mím chặt, thoát nhìn hần nhiên một bộ dạng sắp bị đánh bại. Có điều thực tình nào có chuyện như vậy, nguyên lai từ đầu Đường Tử Ngạo đã phân phó rõ ràng với hần, phải đánh đủ một canh giờ mới được ra đòn quyết định hạ gục đối phương, hơn nữa trong lúc so kiếm phải kích thích đối phương xuất ra toàn lực tấn công, khiến hần dụng đến mọi sở học, chiêu thức trong mình; hơn nữa, nhất thiết nương tay nhưng càng không được nương tay quá mức, khiến đối thủ không tiến bộ được.

Đối thủ trước mặt hần lúc này là một nam hài tử gương mặt đẹp tinh xảo như búp bê sứ, hần mặc phục trang hồng sắc gọn gàng, bên trên là áo chên gấm vừa vặn bó hông, thắt lưng quần chặt quanh eo, vòng một vòng mảnh khảnh, một cánh tay khá dĩ ôm trọn, bên dưới là quần thụng bó ống màu trắng ngà, chất vải khô thoáng, thuận tiện hoạt động. Tinh tế nhìn kĩ, hài tử này cùng hai người kia tuy không mấy tương đồng, đại khái khí chất và cảm giác so ra kém hơn nhiều, bất quá dung mạo, đường nét cũng có vài phần giống nhau. Hài tử này thoát nhìn chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như ngọc, đôi môi duyên dáng tựa cánh hoa đào mới chớm trong viện, môi dưới dày hơn một chút, thoáng bĩu bĩu, trên trán và chóp mũi hần đã ướt mồ hôi, hơi thở gấp gáp hỗn loạn, cánh tay cầm kiếm run run không vững, cả hàng mi cũng ướt nước, nghe khí tức của hần, nhìn cước bộ liêu xiêu của hần... này mới đích thực là chống đỡ không xong.

Hai nam hài dĩ nhiên là Đường Thiên Tường và Đường Thiên Gia, Đường Thiên Tường thỉnh thoảng nhằm lúc ngồi kiếm mà liếc nhìn Đường Tử Ngạo, chỉ thấy hần vẫn chẳng có bất luận phản ứng gì, trong bụng càng thêm rầu, tay cầm kiếm sử chiêu vẫn chẳng dám lơ là... hần cũng chẳng còn cách nào, cha đã nói, phải đấu với Tiểu Gia, mà đánh kiểu này thực là so với đấu cùng cha còn hao sức hơn. Nếu để hần dùng đúng năng lực thường ngày, đại khái Đường Thiên Gia đỡ không đến ba chiêu đã thủ bại, nhưng cha lại phân phó phải đánh đủ một canh giờ, đúng là khổ sai, Đường Thiên Tường hầu như đã hoa hết tâm tư, sở học mới miễn cưỡng giữ mình chưa thắng.

Mà Đường Thiên Gia cũng chịu không nổi, hần học kiếm pháp bất quá mới hai năm, hơn nữa thân thể hần căn bản không thể tu tập nội lực, chỉ có thể dựa vào kiếm chiêu và sự linh hoạt vốn có để đối kháng. Khí lực hần không lớn, không thể quá mức liều mạng, chiêu thức càng không có lực đạo, những điều này Đường Tử Ngạo đều biết; nhưng từ khi nhìn thấy thanh nhuyễn kiếm chuôi mềm mại, khá dĩ cuộn vòng quanh hông như đai lưng kia, Gia Gia bỗng nhiên nổi hứng thú muốn học kiếm. Đường Tử Ngạo không bắt hần đứng trung bình tấn, không để hần tu nội lực, chỉ có thể cho hần học kiếm chiêu. Đường Tử Ngạo biết, chỉ bằng sở học hai năm của Gia Gia, đừng nói sánh với hần tử giang hồ thông thường, chỉ độ với người học võ nửa năm nhưng luyện song song nội lực và chiêu số, Gia Gia đã không có phần thắng; nhưng thế này còn hơn chẳng học gì, hần đã có hứng thú, hướng hồ mỗi ngày hoạt động cũng tốt cho thân thể, bởi vậy Đường Tử Ngạo tự nhiên vui vẻ dạy cho hần.

Chỉ khổ thân Đường Thiên Tường, hầu như tháng nào cũng bị lôi ra bắt làm một trận tỷ thí thống khổ vạn phần kiểu này với Đường Thiên Gia.

Một bầy chim nhỏ riu rít đậu xuống gờ tường bao, những cặp mắt đen ánh như hạt đỗ mở tròn nhìn hai kẻ

đang đầu kiếm, con nào con nấy hiếu kỳ nghiêng nghiêng đầu, lại bắt đầu cặm cụi rửa lông, một hồi nữa, đại khái thấy không còn gì hứng thú, đàn chim chích lại rủ nhau vỗ cánh bay mất.

Đường Tử Ngạo lẳng lặng gật đầu với Đường Thiên Tường đang đưa mắt nhìn hẩn, thần sắc căng thẳng của Đường Thiên Tường thoáng cái giãn ra, biểu cảm trên mặt hẩn tựa như vừa trút được gánh nặng, chớp mắt đã thấy hẩn lùi lại hai bước, khoát ngang cổ tay, kiếm quang loáng lên như chớp động chân trời, khí thế như du long đâm tới, một kiếm của hẩn vừa nhanh vừa mạnh mẽ, Thiên Gia muốn tránh cũng không xong, hẩn lão đảo một hồi rồi thở khê một hơi, cư nhiên nhắm mắt lại, đứng yên tại chỗ.

Đường Thiên Tường xuất chiêu này quả thực sử lực rất nhiều, vốn dĩ hẩn hiểu rõ chiêu thức của Đường Thiên Gia, đại khái đoán được hẩn sẽ giữa người ra sau, dựa vào cơ thể mềm dẻo hơn người để tránh thoát, sau đó hẩn sẽ cấp tốc điều chỉnh cước bộ, bật lùi lại hai bước, trong khi ấy mũi kiếm của Đường Thiên Tường đã sấn đến kề ngay điểm yếu hại của hẩn, đến lúc ấy, tỷ thí coi như kết thúc.

Nhưng đầu gối hẩn một li cũng không buồn tránh né, thần sắc thư nhàn đứng khép mắt, Đường Thiên Tường ra chiêu quá mạnh, muốn thu lại cũng không được, mắt thấy sẽ đâm tới hẩn ngay lập tức, đã hoảng hốt lạnh toát sống lưng, vừa hay trong khoảnh khắc một vết hắc sắc vụt qua mắt hẩn, chớp mắt đã không còn thấy hình bóng Đường Thiên Gia đang đứng trước mặt đầu nữa... Đường Thiên Tường lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh cước bộ, thu kiếm.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhiệm vụ ngày hôm nay cuối cùng cũng xong, bụng hẩn nghĩ, đến hạn tỷ thí tháng sau, không biết có nên theo đám thủ hạ của cha ra ngoài tránh đi vài bữa không; cứ thế này, quả thực bắt hẩn đi giết người còn đỡ cực hơn.

Cảm thán một hồi, hẩn quay đầu lại, nhìn ca ca hẩn, hài tử tinh xảo vừa xong đang ôm riết lấy cha, miệng lầm bầm cái gì chẳng rõ, thật là... chỉ có mình cha chế trụ được hẩn. So ra, quả thực mình còn xứng làm ca ca hơn a

~Đường Thiên Tường nói với Đường Tử Ngạo mấy câu rồi xoay người rời đi, giờ hẩn chỉ muốn đi tắm rửa cho sạch một thân đầm đìa mồ hôi.

“Sao không tránh?” Đường Tử Ngạo tuy biết Đường Thiên Tường vẫn có thể hướng chệch mũi kiếm đi, nhưng lòng vẫn không thôi kinh hoàng, đúng thời khắc ấy thân thể đã theo bản năng vọt đến ôm gọn hẩn vào lòng, tránh xa kiếm khí.

“Chờ người tới cứu ta a.” Đường Thiên Gia một chút hối hận cũng không có, hai tay thừa cơ vòng quanh thắt lưng Đường Tử Ngạo, ôm riết lấy, chỉ sợ bị hẩn mạnh tay đẩy ra, thanh âm vang lên đầy thần nhiên cùng dạt dào đặc ý.

“Người đâu phải tiểu hài tử nữa, còn cả ngày hồ đồ, vạn nhất lúc đó ta thất thần không thấy kịp, chẳng phải thụ thương rồi sao?!” Đường Tử Ngạo nhướng mày quát lớn, mà cánh tay ôm hẩn vẫn thực cẩn trọng nhẹ nhàng, không dám cố sức.

“Ta đồ thật nhiều mồ hôi a, muốn đi tắm~” Đường Thiên Gia ngó ngoáy một hồi rồi mở miệng, cố tình lái sang chuyện khác.

“Còn một lần nữa, từ sau ta không đưa ngươi xuất môn nữa.” Đường Tử Ngạo hít sâu mấy lượt, thực chẳng ra sao khi hẩn chỉ có thể viện thứ này ra uy hiếp Đường Thiên Gia. Hẩn hiện giờ không khỏi hối hận trước kia vì hồ thẹn cùng thương tiếc mà quá mức dung túng, rốt cuộc hài tử này ở trước mặt hẩn chỉ còn có thể dùng một từ để hình dung: là càn quấy. Thế nhưng, Đường Tử Ngạo cười khổ, tự mình hết lần này tới lần khác nhún nhường hẩn tất thấy, giờ còn biết làm sao.

“Không được.” Thiên Gia qua hai năm cũng chẳng cao thêm bao nhiêu, đã mười lăm rồi, mới miễn cưỡng đứng đến cầm Đường Tử Ngạo; hẩn hiện giờ sinh ra một thói quen rất quái gở, mỗi ngày đều có lúc nổi nóng, hơn nữa có Đường Tử Ngạo ở trong tầm mắt, hẩn nhất định sẽ kiễng đầu ngón chân, ngoảnh cổ lên, cố sức cắn một miếng ngay cầm Đường Tử Ngạo, thường lưu lại một dấu răng không nhẹ không nặng, hẩn dấu hồng hồng, luôn phải đến hai ngày mới tan hết.

Hôm nay hẩn cắn một miếng mạnh hơn ngày thường, cắn rồi chưa đủ, còn nhay tới nhay lui, khiến dấu răng kia hẩn sâu thêm vài phần, sau rồi ngẩng đầu, nhìn vết răng đã bắt đầu đỏ hồng, mới thỏa mãn cong môi

cười.

“Hồ đồ.” Đường Tử Ngạo nắm vai hắn, định đẩy hắn ra, lại bị Đường Thiên Gia dùng cả hai tay, ôm riết lấy, vốn không nở mạnh mẽ xô ra, rốt cuộc đành để hắn tiếp tục ôm, yên lặng đứng dưới tàng cây du, hương du lẫn lẫn.

Đường Thiên Gia lần này mưu kế thành công, hắn đứng chôn cả người trong ngực Đường Tử Ngạo, cười như tiểu hồ ly trộm được gà con, đôi con ngươi lấp lánh như đá hắc diệu phiếm một tầng hơi nước nhàn nhạt, mãn ý tràn trề.

Xuân phong chưa ngớt, cuốn theo một luồng khí xuân trong trẻo, mát lành ướp trên má hắn, toàn thân tự nhiên thư thái thực nhiều.

Nhìn từ xa xa dáng hai người đứng ôm lấy nhau, lại có một loại cảm giác hài hòa kỳ dị, không giống thân nhân, không giống tình nhân, mà vẫn dâng đầy ý thân tình cùng luyện ái khó diễn tả, như phẳng phất... lại như nồng đậm sâu xa.

Nguyên lai Đường Thiên Gia đối với trò say sưa lưu dấu trên cằm Đường Tử Ngạo cũng là có nguyên nhân, bấy lâu thỉnh thoảng hắn vẫn lên tiên thỉnh, có lần nghe được một nam tử lỗ mãng đang cười nói âm ỉ với Đường Tử Ngạo, hắn nói vết hồng ở cằm kia coi bộ như dấu ấn của tình nhân bí mật nào đó để lại a~ Đám người ở đây đều là huynh đệ nhiều năm của Đường Tử Ngạo, xưa nay nói năng ít khi câu nệ, huống chi bọn họ đều biết từ khi Tiết Uyển Nghi chuyển vào ở sau tiểu viện, hai người đã gần như xa lạ, cả năm cũng hiếm có lúc gặp mặt, còn nha hoàn hồi môn của nàng năm xưa sinh nở lần thứ hai đã không may qua đời. Đại khái nhiều năm nay bên người Đường Tử Ngạo không hề có thị thiếp, giờ hài tử đã tìm về, ai nấy đều nghĩ lão đại cũng nên ngẫm đến việc của mình thôi, thành ra bữa ấy nhìn thấy dấu răng, không giống của nam tử thành niên lực mạnh răng thô, trông qua rõ ràng là một nữ tử, đám người đâu chịu để lỡ cơ hội chòng ghẹo đùa cợt âm ỉ.

Đường Thiên Gia lúc đó đứng bên ngoài, nghe được câu “tình nhân bí mật” mà cười toe toét, nhưng chưa chi đã thấy hắn tử tên Thạch Lỗi cư nhiên khuyên nhủ cha nạp thêm phòng thiếp, còn dám đề cử vài nữ nhân nọ kia, hắn lập tức giận đùng đùng bỏ về.

Chỉ khổ Thạch Lỗi nào hay biết gì, nói vài câu vui đùa rồi về sau mỗi lúc mỗi hứng bao nhiêu trò hành hạ của Đường Thiên Gia.

Hai người đứng một hồi lâu, Đường Tử Ngạo mới mở miệng: “Về tắm thôi.”

“Hết sức rồi~” Đây cũng không hoàn toàn là Thiên Gia làm nũng, đầu gối quyết liệt gần một canh giờ đích thực khiến hắn hao hết khí lực toàn thân, giờ mới hồi hồi lại, cũng chỉ miễn cưỡng dựa vào người Đường Tử Ngạo.

Cảm giác được cơ thể hắn vì kiệt sức mà khẽ run run, Đường Tử Ngạo lại khom người, hai tay ôm dưới chân hắn, vòng quanh hông, nâng bổng hắn lên như bế một hài tử, thông thả rời khỏi sân tập võ: “Đi thôi.”

*

32. Chương 32: Sơ Thứ Thân Vãn

Ngày lên cao, Đường Tử Ngạo cũng đã sớm đi ra ngoài.

Theo lệ thường một tuần một ngày đầu với Đường Thiên Tường, hôm sau Đường Thiên Gia chắc chắn sẽ dậy trễ hơn mọi khi, dù sao thể lực cũng tiêu hao quá nhiều. Đường Tử Ngạo cho phép hắn nghỉ ngơi một ngày, sáng hôm sau nữa lại dậy sớm đi tản bộ trong rừng trúc rồi luyện kiếm.

Chiều đến, lão đầu già đến hết muốn già hơn nữa do Đường Tử Ngạo chỉ định sẽ đến phủ, đã hai năm nay, mỗi ngày hắn đều dạy Thiên Gia học nhận biết thảo dược, rồi chế biến, phơi nắng, sao nghiền, phân loại, cất trữ... Lão nhân là đại phu, tuổi tác đã cao, bị tiểu nữ nhà hắn bắt phải ở nhà nghỉ ngơi, cũng vì thương hắn mệt nhọc cả đời, giờ còn không chịu an ổn một chút, lão nhân lại muốn tìm vài việc vặt để làm, vừa vặn Thiên Gia trở về từ chỗ Lưu Ly, mới học thảo dược cùng hắn nửa tháng đã hứng thú bừng bừng, Đường Tử Ngạo mới tới tìm lão nhân, thỉnh hắn tới mỗi buổi chiều, học hai canh giờ, không cần dạy Thiên Gia

thành thần y, chỉ cần để hần học được ít kiến thức cơ bản là tốt rồi. Tiểu nữ nhà lão nhân yên tâm, lão nhân cũng hài lòng. Cứ như vậy, Thiên Gia buổi sáng tắm bộ, luyện kiếm, buổi chiều học thảo dược. Thỉnh thoảng rảnh rỗi đi tìm nương, lâu lâu lại lên tiền thính lén coi Đường Tử Ngạo bàn việc. Có điều bằng một chút xiu công phu của hần, còn chưa đến cách một dặm đã bị người ta nhận ra được rồi. Dần dà, cuộc sống cứ thế trôi qua, yên ổn mà hài lòng.

Nhìn bên ngoài nắng đã chói chang, xem chừng sắp tới giờ cơm trưa rồi, Thiên Gia chống tay ngồi dậy, xoa xoa hai bắp tay, bắp chân đau nhức, phụng phịu quờ y phục dưới cuối giường mặc vào, xiêu vẹo một hồi, đại khái cũng trông được vào người cho ngay ngắn, không đến mức xộc xệch nhàu nhĩ.

Rửa mặt mũi xong xuôi, ăn hết mấy đĩa điểm tâm để trên bàn, lại quét quét ít bột bánh lem bên khóe miệng, hần quyết định đi hoạt động một chút. Bên ngoài khí trời thực tốt, ngày sáng rõ mà không nắng gắt, gió nhẹ lướt qua mặt, tựa như bàn tay nương dịu dàng vuốt ve trên má, hần nhắm hướng tiểu đình bên hồ sen, giờ mà ngồi chỗ ấy, mang theo ít vụn bánh điểm tâm ra rắc xuống hồ, xem đàn cá chép hoa tung tăng quẫy đến giành ăn thực thú vị lắm. Mà đại khái ngồi trong đó một lát là đến giờ cơm trưa, Đường Tử Ngạo sẽ đi qua đường này trở về, lúc ấy sẽ bám hần cùng về phòng luôn.

Thiên Gia nhàn nhả đi trên dãy hành lang thật dài, quẹo một lần nữa là thấy được tiểu đình rồi, hần hấp háy mắt, ngáp dài một cái, đứng dưới ánh nắng ấm áp thật dễ chịu hết sức, một hồi lại thành lười biếng muốn ngủ nữa.

“Đường công tử, người xem...”

“Ừm.”

Thiên Gia sững người, miếng há ra ngậm vào mấy bận không xong, “Đường công tử” này... là Đường Thiên Tường, Đường Thiên Tường mà hôm qua vừa hại hần tê bại cả người, Đường Thiên Tường hôm qua còn cầm kiếm xĩa xĩa hần, cả Đường Thiên Tường rõ ràng nhỏ tuổi hơn mà còn cao hơn hần cả cái đầu... na... này là...

Thiên Gia đứng cách bọn họ một quãng khá, giờ hần bắt đầu nhón chân, rón rén tiến đến nấp sau cây cột.

Cô nam quả nữ a

~Đường Thiên Tường, thật hiếm thấy mặt hần tỏ ra một chút cảm xúc, vậy mà giờ lại có vẻ tràn trề tâm ý, đứng bên cạnh hần là một nữ hài tử dung mạo dịu dàng động lòng người, thân hình tinh tế, thướt tha uyển chuyển, hai má nàng ta ửng hồng, vẻ mặt vô cùng kính ngưỡng ái mộ nhìn hần.

Thiên Gia khẽ rụt đầu, hí hí cười.

Hần vội vàng quay lưng, chạy rẽ qua một đường khác; thường ngày hần cùng Đường Tử Ngạo đều không thích có nha hoàn trong phòng tùy thời hầu hạ, ngoại trừ lấy nước tắm rửa, phục vụ cơm nước, quét tước dọn dẹp, còn lại hầu như các nàng đều ở trong tiểu phòng của mình, có lẽ cũng làm thêm việc vặt gì đó. Giờ hần chạy tới một tiểu phòng, gõ gõ cửa: “Xuân Xảo tỷ tỷ!”

“Ai nha, chờ chút.” Một cô nương mười tám, mười chín tuổi ra mở cửa.

“Xuân Xảo tỷ tỷ, ta muốn người trang điểm cho ta một chút, rồi cho ta mượn một bộ nữ trang, mà không, quên đi, nam trang được rồi.” Hần cúi đầu, bộ dạng trầm tư rồi buột ra một câu.

“Ày?” Xuân Xảo chẳng hiểu chuyện gì, ngó người nhìn hần.

Thiên Gia giảo hoạt đảo mắt, hăm hở bước vào phòng nàng, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trước bàn gương đồng: “Xuân Xảo tỷ tỷ, giúp ta hóa trang kinh dị làm sao coi một lần hết muốn nhìn lần nữa đi.”

“A? Ồ!” Tiểu cô nương bước tới đứng sau lưng hần, một hồi hết mờ mịt lại kinh ngạc, không sao cắt nghĩa được.

“Xuân Xảo tỷ tỷ, ta đi chọe người ta mà, người nhanh tay lên đi, làm sao đặng dọa người là được, không cần tính kĩ chi đâu!” Thiên Gia thấy nàng ngây người, lại lớn tiếng thúc giục.

“A, hảo~” Xuân Xảo chìa môi, cười đến híp mắt, ngày trước, hồi Nhị hoàng tử tới, bộ mặt bôi vẽ lem luốc như quỷ của Thiên Gia cũng là kiệt tác của nàng đây: “Lần này, làm giống lần trước hử?”

Thiên Gia lắc đầu: “Bữa nay làm nhẹ nhàng hơn lần trước chút đi, bắt quá chỉ cần làm sao người ta nhìn vào đã thấy quái gở là được.”

Xuân Xảo gạt đầu, mở hộp phấn sáp của mình rồi khom người, xoay mặt hẳn lại, bắt đầu tỉ mỉ bôi trát.

Hóa trang không cần kỹ xảo thực rất nhanh; hề cười một cái phấn trắng sẽ rụng lả tả từng mảng, rồi hai cái lườn son đỏ choét dày bự ộp trên môi, Thiên Gia nhìn lướt một lượt mặt mình trong gương đồng mờ mờ, gạt đầu đứng dậy, tháo tuột đai lưng ra, kéo lệch ngoại sam, cả tiết y bên trong cũng ráng sức banh vạt qua hai bên, tựa hồ chỉ đi lại cử động cũng có thể thấp thoáng nhìn thấy phần ngực trắng nõn bên trong.

Hắn nhìn tả nhìn hữu một chút rồi quơ ngay chiếc vòng xuyên trên đầu giường Xuân Xảo: “Xuân Xảo tỷ, ta mượn dùng chút nha.”

Nói dứt câu, lại mở cửa, chạy ào ra ngoài.

Xuân Xảo lắc đầu, vẻ mặt đầy tiểu ý ngồi xuống bên giường, lại cầm khung thêu lên, hình đôi uyên ương trên khăn tay sắp hoàn thành rồi, chờ đến lúc ấy, cũng cập kê ngày nàng thành hôn.

Má thoáng ửng hồng, ngón tay lại xỏ kim nhanh thêm vài phần.

Đường Thiên Tường cùng nữ tử kia vẫn ngồi trong đình, Thiên Gia chạy đến nơi thì hít sâu một hơi, lại kéo y phục trước ngực lộ liễu thêm một ít, thoáng cái đã chạy nhào ra, miệng òa khóc nức nở: “Tiểu Tường a~ Tiểu Tường~~ người chẳng có lương tâm sao, người lại muốn vứt bỏ ta... từ giờ ta biết sống làm sao a~~”

Thanh âm đã bén nhọn còn cổ gào cho chói lói, tiếng vang quanh quẩn trong vòng hai dặm còn nghe như kim kích.

Hai người ngồi trong tiểu đình ngơ ngác nhìn nhau, một thoáng sau Đường Thiên Tường mới sực tỉnh, sắc mặt từ từ xanh mét, hắn đứng lên, rê chân bước lại.

“Người nói người thích ta, người nói mà, người nói đời này người sẽ không thành thân, không cần nữ nhân, người còn nói... ta không sinh được hài tử cũng không sao, người chỉ cần ta, trong mắt chỉ có ta... Thế mà, thoáng cái đã lén lút sau lưng ta vụng trộm thế này, giờ ta còn biết làm sao đây~~?” Thiên Gia mặt mày dày phấn, lại thêm mấy giọt nước mắt không hiểu hắn ép làm sao mà ra được, cả gương mặt trắng bệch lem luốc phơi dưới thanh thiên bạch nhật, kinh khủng cực kỳ.

Nàng kia bặm chặt môi, gương mặt đỏ bừng, miệng nói không nên lời, không hiểu đang tức giận hay xấu hổ, nhìn qua khuôn ngực trống hoác của Thiên Gia tự nhiên cũng biết hắn là nam nhân, nàng thực không dám tin nam tử tuấn mỹ ngồi bên đây dĩ nhiên lại là một “đoạn tụ”, khôn nổi nam nhân bộ dạng khủng khiếp, son phấn loang lổ kia việc gì phải nói láo? Trong lòng nàng thực vừa hoảng loạn vừa khó xử, hai bàn tay không ngừng vẩy vò khăn lụa, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát hồng thoát trắng, mà hai lỗ tai tựa hồ vẫn vểnh lên không ngại, chỉ sợ để sót tin gì.

“Người, nói bậy!” Đường Thiên Tường giận dữ, bắt đắc dĩ một câu cũng nói không xong, hai hàm răng nghiến chặt rớt cuống chỉ bật ra được đúng ba chữ này.

“Ta... ta không muốn sống nữa, này là tín vật người trao cho ta, đã nói cả đời này chỉ có một mình ta, người làm sao có thể sớm quên những ngày ân ái của chúng ta?~” Thiên Gia hươ hươ chiếc vòng xuyên trong tay, miệng vẫn thút thít khóc, liếc mắt nhìn nữ tử kia một cái, lại cố tình nhích về phía nàng, hai mắt ầng ậc nước, thương cảm vô ngần nhìn nàng. Nàng kia bị hắn nhìn, vội vàng cúi xuống, hoảng loạn không biết phải làm sao.

“Người... người.. người...” Đường Thiên Tường giận đến cả người run run, bàn tay hết vươn ra rút lại chỉ hận không thể một chưởng đánh chết hắn, thế nhưng hắn cũng biết rõ, một chưởng này nếu thực sự xuống tay, thân thể gầy nhỏ kia nói không chừng thực sự chống đỡ không xong. Quay đầu lại nhìn giai nhân, đã thấy nàng hai mắt rưng rưng, chống tay đứng dậy chực chạy ra hướng đại môn. Hắn vội vàng nhào lại, không ngờ thanh âm phía sau đã vang lên chói lói: “Người không được đi a, bằng không ta sẽ nhảy sông tự vẫn~”

Đường Thiên Tường giật giật khoe miệng, trong đầu liên tục tự nhắc đi nhắc lại: hít sâu, hít sâu, không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết...

Nữ tử kia rút cuộc nhịn hết nổi, khóc nức lên, đôi chân bó bé nhỏ nhào chạy khỏi đình. Đường Thiên Tường vội vàng đuổi theo, nhảy vọt tới gần trước mặt nàng, bối rối phân bua, tay chân khua loạn, trán đổ mồ hôi.

Thiên Gia đứng sau cười trộm, lại chuẩn bị há miệng chọc nháo tiếp, vừa lúc thân ảnh Đường Tử Ngạo thông dong tiến đến, hấn dừng lại nhìn ba người trước mặt náo loạn ầm ĩ, mặt mày mỗi người mỗi sắc, đầu mày không nhú một li, chỉ quay lại nói với Đường Thiên Tường: “Đưa Tô tiểu thư lên tiền thính, nhận lỗi.”

“Dạ, cha.” Đường Thiên Tường chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, hấn rút cuộc làm sai chỗ nào đâu, có gì phải nhận lỗi...

Đường Tử Ngạo phân phó rồi, hấn nhiên tiến đến phía Thiên Gia, hấn bước đi nhàn tản, tư thái ung dung, ngược lại Thiên Gia mặt mày ngưng ngững, con mắt không dám nhìn thẳng hấn, chỉ biết cúi đầu, tận lực coi như mình không đứng ngay chỗ này, khôn nổi tiểu đình trống trải, chỉ còn một mình hấn, muốn chui chỗ nào núp đi cũng còn khó.

Đường Tử Ngạo dừng lại trước mặt hấn, Thiên Gia nhịn hết nổi, ngẩng đầu, cười cười, son phấn trên mặt lại lả tả rơi xuống: “Cha.”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo lên tiếng, giơ tay nâng cằm hấn, tinh tế nhìn kĩ.

Thiên Gia thấy đầu mày hấn dần nhú chặt, ánh mắt tràn ngập vẻ rối rắm khó đoán, trong bụng hấn cũng thoáng nhận nhận, thử gọi nhỏ một tiếng: “Đường Đường?”

“Từ sau không được hồ đồ như vậy, Tô tiểu thư kia sau này sẽ là đệ muội* của ngươi. Ngươi là ca ca thế nào lại bày trò chọc phá như vậy?”

“Không dám nữa~”, nhận lỗi nhanh kỳ lạ.

Đường Tử Ngạo có lẽ nghe được một câu nhận lỗi của hấn cũng thấy hài lòng rồi, thả cằm hấn ra: “Đi thôi.”

“Ta mỗi, cha bế đi.” Thiên Gia vươn tay, mở to mắt nhìn hấn.

Đường Tử Ngạo bước tới vòng tay dưới nách hấn, bế bổng hông hấn lên, rồi chậm rãi bước trở về phòng. Thiên Gia hài lòng, vừa nhìn hấn vừa cười ngọt ngào, Đường Tử Ngạo khẽ nhếch khoe miệng, nói đúng ba chữ: “Xấu chết đi.”

Không khác chi sét đánh giữa trời quang, nụ cười trên môi Thiên Gia sững lại, gương mặt trát không biết bao nhiêu tầng phấn dĩ nhiên đã ứng hồng, nhìn qua cũng đoán được, bên dưới sắc mặt hấn đã đỏ lựng đến mức nào, thân thể hấn thoáng cứng ngắc, đầu ử ử cúi gằm, không cho Đường Tử Ngạo thấy mặt hấn nữa, một hồi sau lại ra sức giãy giụa, nhảy xuống khỏi vòng tay Đường Tử Ngạo, cuống chân chạy về phòng ngủ.

Đường Tử Ngạo thấy hấn vội vội vàng vàng, cước bộ lú lú, trong ánh mắt tự nhiên mơ hồ lộ ra tiếu ý.

Cố ý bước thật chậm về tới cửa phòng, bên trong đã nghe vọng ra tiếng xối nước ào ào, lại cả tiếng khăn mặt mạnh tay chà xát, Đường Tử Ngạo thu liễm tiếu ý, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Thiên Gia rửa mặt sạch bong đang đứng cạnh giường, tay còn cầm cái khăn mặt ướt rượt. Gương mặt hấn vì vừa bị chà lau mạnh tay mà phồng hồng, hàng mi vương nước khẽ chớp thật khả ái tinh tế, mà biểu cảm trên mặt cũng như vừa chịu ấm ức vô cùng, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, vừa bĩu môi vừa chạy lại phía Đường Tử Ngạo. Đường Tử Ngạo dang rộng hai tay, chuẩn bị tiếp chiêu số bất biến của hấn: đầu tiên nhào tới, tiếp rồi ôm cổ hấn, dúi đầu vào hõm vai hấn.

Thiên Gia nhảy lên ngực hấn, hai chân vúi quanh hông, tay quàng trên cổ hấn, có điều chiêu số tiếp theo lại không như Đường Tử Ngạo dự liệu... Thiên Gia mở to hai mắt, chăm chăm không rời mục tiêu, cái miệng nhỏ vẫn chu lên giờ chụp xuống không chệch một li... áp trên đôi môi còn đang phồng ý cười của Đường Tử Ngạo.

Mướt mềm, phẳng phất vị son phấn vừa tẩy sạch, cả vị nước giếng trong mát, như hơi lạnh lạnh, ướt át, trơn nhuyễn... bao nhiêu loại cảm giác hỗn độn thoáng chốc ập vào đại não Đường Tử Ngạo... quá sức đột

ngọt, khiến hấn trong giây lát đỡ người quên bồng tất thấy mọi phản ứng... kể cả điều cơ bản nhất, là đẩy hài tử này ra.

*đệ muội: em dâu.

33. Chương 33: Lãnh Chiến Bất Đầu

Hai mắt Thiên Gia vẫn mở to nhìn Đường Tử Ngạo, chỉ e sợ hấn tỏ ra bất cứ biểu hiện chán ghét hay ác cảm nào, thế nhưng nhìn thực rõ ràng đôi con ngươi sâu thẳm không hề sinh một tia biến hóa, mà khoảng cách gần gũi đến vậy, khiến đầu óc hấn nhất thời mê muội... tưởng chừng kẻ sát trước mắt mình đang là một miệng giếng xa xưa sâu đau đau, phẳng phất u hồn lẫn trốn, lại như có thứ gì đang không ngừng gọi mời hấn trầm mê. Tinh thần Thiên Gia mạnh mẽ hoảng hốt, đắm chìm, đôi môi khẽ ngậm lại, rồi đầu lưỡi lại vô thức trườn ra, tựa như một con mèo nhỏ uống nước, lần lần, liếm liếm, từ từ thấm ướt đôi môi Đường Tử Ngạo.

Liếm láp vài lần, Đường Tử Ngạo vẫn không hề có phản ứng, Thiên Gia siết chặt nắm tay, bất kể tất thấy, hấn nghiêng đầu, đầu lưỡi cường ngạnh cố sức tách hàm răng Đường Tử Ngạo, hai mắt nhắm chặt, không chút kỹ xảo, không chút khiêu khích vượt lưỡi liếm khuấy trong khoang miệng Đường Tử Ngạo, hấn liếm đến lúc cảm thấy đầu lưỡi tê dại, mà vị ẩm áp thấm qua môi lưỡi càng lúc càng mãnh liệt... nhuần nhuyễn, mềm mềm, như một miếng cao điểm ngọt tan trên đầu lưỡi, dù mỹ vị này thực hơn xa thứ ấy rất nhiều...

Đầu lưỡi Thiên Gia dần dần không nhúc nhích nổi nữa, hai chân bấu víu trên người Đường Tử Ngạo cũng thoát lực, cổ họng hấn vô thức phát ra một tiếng rên khe khẽ, thân thể theo đó mà chực ngã tuột xuống.

Tiếng rên rỉ lọt vào tai Đường Tử Ngạo không khác gì sấm động, hấn như choàng tỉnh, đúng lúc kịp đỡ lấy hông Thiên Gia, cần cổ theo thói quen lại cúi xuống, tiếp tục duy trì tình trạng hai môi gắn kết, trong nháy mắt, hấn đã ý thức được sự bất thường, vội vàng ngẩng đầu lên, tách rời hai đôi môi, nhìn Gia Gia hai mắt mê ly, gò má ửng hồng, vòng tay vô lực níu trên cổ hấn, cánh môi khẽ nhếch, gấp gáp thở dốc.

Hấn ngơ ngẩn há miệng, muốn nói câu gì, mà rốt cuộc lời gì cũng không bật ra được, Đường Tử Ngạo nhận ra, ý thức của hấn thoáng chốc đã hoàn toàn trống rỗng, thứ gì cũng nghĩ không tới, thứ gì cũng thấy mịt mờ. Cánh tay hấn bắt đầu run run, chân vô thức bước lên mấy bước, cần cổ dục dục đặt Thiên Gia xuống giường, để hấn tựa đầu vào thành giường rồi, tự khắc đứng dậy định rời đi.

“Đừng đi.” Vừa quay lưng, gót áo đã bị nắm chặt, bên tai nghe được tiếng nói vừa yếu ớt vừa đượm mong mỏi.

Đường Tử Ngạo đã muốn quyết tâm mặc kệ, thế nhưng nếu giờ bỏ đi, tình thế này chỉ càng thêm không xong. Rốt cuộc hấn gắng gượng chỉnh đốn lại tư duy hỗn loạn, tận lực khiến mình không lộ ra một tia dị thường nào, rồi quay đầu lại, ngồi xuống bên giường, cầm tay Thiên Gia: “Hảo, không đi.”

Thiên Gia cúi đầu, con mắt len lén nhìn hấn mấy lần, mới ngẩng lên lại cúi xuống, không chịu nói gì nữa, cả thoáng bốc đồng vừa xong cũng không còn bóng dáng, giờ này nhìn hấn chỉ còn một vẻ khuôn hoảng vì e sợ bị ghét bỏ, bộ dạng bất an vô cùng.

“Gia Gia.” Đường Tử Ngạo mở miệng.

“Ừn?”

“Từ giờ, không được giỡn bừa như vậy nữa, biết chưa?”

“Ta không có làm bừa.”

Bàn tay Đường Tử Ngạo nắm tay hấn thoáng siết chặt thêm, hại Thiên Gia hoảng hồn hớp hớp không khí: “Ta đau, cha.”

“Tóm lại, từ giờ không được tùy tiện hôn người khác.” Đường Tử Ngạo thả tay hấn ra, hạ mắt, trầm giọng nói.

“Ta không phải tùy tiện hôn người ta, ta chỉ hôn một mình người.” Thiên Gia đáp thực nhanh, vụt ngừng đầu nhìn thẳng vào hắn.

“Ta là cha người, người cũng lớn thế này rồi, không thể luôn như một hài tử bừa bãi hôn người khác.” Đường Tử Ngạo dời mắt, nhìn về cuối giường, miệng vẫn nói giọng trưởng bối.

“Nhưng... ta thích người, ta muốn hôn người.” Thiên Gia ủy khuất nói, thanh âm nghe như chỉ chực khóc òa lên.

“Gia Gia, người nói vậy, người phải thích nữ hài, không được để hoàn cảnh trước kia khiến người lệch lạc suy nghĩ, ta là cha người, ta yêu thương người, bao dung người, đều vì ta là cha người.” Đường Tử Ngạo kéo hắn lại, nắm hai tay trên đôi vai gầy nhỏ của hắn, ôn tồn chỉ bảo.

“Nhưng ta chưa từng coi người là cha.”

Bàn tay Đường Tử Ngạo thoáng run run, buông thõng khỏi hai vai Thiên Gia, khoe môi hắn giật giật... đột nhiên không biết phải nói điều gì.

Chất vấn hắn tại sao không coi mình là cha? Hay gắng hỏi hắn nếu đã không nghĩ tình phụ tử, vậy những năm qua thân cận đến thế... đến tốt cùng hắn đã coi mình thành thứ gì??

Không khí tựa hồ muốn đặc quánh lại, hai người đều im lặng, đến Thiên Gia cũng không dám mở miệng nói một tiếng, nhất thời, trong phòng chỉ còn lại hai tiếng hít thở phân biệt, một người thán dài mà nôn nóng, một người gấp gấp hoảng loạn, ngắt quãng liên mạch, xen nhau gay gắt, Đường Thiên Gia rốt cuộc nhịn không nổi, bối rối nhào người lại, ôm chặt thắt lưng Đường Tử Ngạo, vùi mặt vào ngực hắn: “Người đừng nóng giận, ta thực không phải có ý ấy, không phải ta nói không muốn nhận người làm cha... là ta muốn người cả đời này sẽ yêu thương ta mãi mãi.”

“Người còn nhỏ, nhận thức không rõ ràng, người chịu ảnh hưởng của nơi đó quá sâu rồi.” Đường Tử Ngạo thở dài, nỗ lực đẩy hắn ra.

“Ta không nhỏ, ta đã mười lăm rồi, còn nữa năm nữa sẽ tròn mười sáu, trước kia ta cũng từng nói cho người... nhưng người không nghe.” Thiên Gia ủy khuất oán giận nói: “Ta cũng không phải bị Thất Nhã lâu hay thứ gì ảnh hưởng, chính ta từ lần đầu tiên nhìn thấy người, tim đã đập thực mạnh, hít thở không thông, như muốn chết ngất, cả người không còn chút khí lực...”

“Người...” Đường Tử Ngạo sống gần ba mươi năm cuộc đời, kinh qua không biết bao nhiêu phong vũ, ma luyện, bất kể tình huống ra sao, dù bị áp bách trầm trọng bất kham đến mức nào, nhưng hắn thực chưa từng mất đi khả năng lãnh tĩnh phân tích, luôn sẵn sàng bắt tay vào giải quyết ổn thỏa... thế nhưng, đây là lần đầu tiên, hắn có cảm giác toàn thân thoát lực, đột nhiên trong lòng cuộn lên cảm giác phiền táo kỳ dị... chỉ muốn thây kệ, muốn bỏ chạy, muốn rời xa tất cả mọi sự.

Hài tử này, chưa từng có một khắc không mong mỏi hắn được hài lòng, tốt đẹp; tự nhiên mà muốn bù đắp bao nhiêu năm thua thiệt cho hắn, nhưng tình huống thế này hắn thủy chung vẫn tưởng không được, hắn tính ngàn tính vạn, rốt cuộc tính không ra hài tử này bao lâu nay nào phải mè nheo làm nũng, mà đã sớm tồn tại tâm tư khác trong lòng.

Đường Tử Ngạo có chút mệt mỏi đứng dậy, ánh mắt lấp liếm quang mang, thần sắc trầm tĩnh phân phó: “Hảo hảo nghỉ ngơi, lát nữa Xuân Xảo đưa cơm tới, người ăn một mình đi, đến chùng nào nghỉ thông suốt, hiểu mình nói sai quấy rồi, bảo người đến cho ta biết một tiếng, ta sẽ trở lại.” Dứt lời, hắn cứng nhắc giật lại góc áo trong tay Thiên Gia, bước thật nhanh khỏi gian phòng, cước bộ tốt cùng kiên định.

Cửa phòng đóng lại rồi, Thiên Gia mới như sự tĩnh, hắn nhảy xuống giường, lảo đảo chạy ra ngoài, đi đến cổng viện, đã thấy hai thị vệ cao lớn đứng canh bên ngoài, vươn hai tay ngăn lại: “Thiếu gia, thỉnh trở về phòng.”, thanh âm rõ ràng không thể cự tuyệt.

“Ta đi tìm cha!” Thiên Gia gạt tay hai người, mắt dõi nhìn thân ảnh Đường Tử Ngạo đang đi xa về phía tiền thính, lòng nóng như lửa, thét lên.

“Thiếu gia, thỉnh trở lại.” Hai người tay không suy suyển, miệng không lớn tiếng, vẫn đứng như tường đồng vách sắt, thủy chung không mấy may nhúc nhích.

“Cha... cha... Ta không có sai, ta không có sai, ta nói ra tất cả đều là sự thật, ta không thừa nhận mình lệch lạc, ta không sai, người sai là người, người không minh bạch, người cũng không dám minh bạch... người là đồ bại hoại, đồ hèn nhát... người là kẻ bất lực khiếp nhược!”

Thiên Gia mắt thấy Đường Tử Ngạo càng đi xa, mà hai người trước mắt vẫn không chịu nhích bước, hắn chỉ còn biết căng họng gào lên, người gần như úp sấp trên cánh tay hai người thị vệ, đầu vẫn ra sức nhào ra, diên cuồng la hét, hầu như trong đầu nghĩ ra thứ gì miệng lập tức bật ra thứ ấy, không buồn suy xét, càng không buồn để tâm người khác nghe được sẽ nghĩ sao. Dù thế nào, hắn biết, công phu Đường Tử Ngạo tốt như vậy, một đoạn khoảng cách chừng này, gào thét lớn đến thế, hắn tuyệt đối phải nghe được.

Thân ảnh kia đi tới góc quẹo đã sớm tiêu thất, Đường phủ nguyên bản đã vắng vẻ tịch mịch, giờ như càng thêm trống trải, Thiên Gia vật người trên cánh tay hai thị vệ, rửa mặt tàn tệ rồi chỉ còn thấy một luồng chua xót khổ sở xông lên sống mũi, thoáng chốc hai mắt nóng rực, hắn bặm môi im lặng đẩy hai người kia ra, quay lưng trở về phòng, an tĩnh đóng cửa lại.

Rất nhanh, Xuân Xảo đưa cơm tới, vừa vào đã thấy Thiên Gia trùm kín trong chăn không chịu ra, nàng đương nhiên cho rằng phụ tử hai người có chuyện giận dữ, khuyên giải an ủi qua vài câu, nói hắn thôi nên nhận sai đi, thế nhưng Thiên Gia thủy chung không hề hé răng, đến cơm trưa cũng không buồn ăn, tấm tức quay mặt, một mực tỏ ý muốn ngủ. Xuân Xảo cũng bất đắc dĩ, đành để đồ ăn trên bàn, ra khỏi phòng, còn hy vọng hắn ở lại một mình lát nữa sẽ chịu ra ăn cơm.

Bữa trưa cứ thế thây kệ, Thiên Gia ngủ cả buổi chiều, mộng mị tỉnh lại, đã thấy chân trời ánh hồng, phỏng chừng tới hoàng hôn rồi. Hắn ngơ ngác ngồi trên giường, ôm đầu gối, mắt mở lớn nhìn đồ ăn bày trên bàn phủ một tầng nắng muộn, đĩa thịt gà chặt vốn đã thực ngon mắt, giờ càng óng ánh vàng ươm, miệng vô thức nuốt nước miếng, Thiên Gia lập tức đứng dậy, đi tới bên bàn, không chút do dự gạt phăng tất cả bát đĩa xuống đất, một tràng choang choang vang lên, liếc mắt nhìn thức ăn vương vãi trên mặt đất, lăm lem bụi cùng những mảnh sứ vỡ, hắn thở hắt ra, lỏng người lui lại mấy bước, lại bò lên giường, gắng gượng nén cái bụng đang réo ục ục không ngừng, kéo chăn lên, ngủ tiếp.

Bên ngoài, tiếng bước chân khê như tơ thoảng vang lên, một bóng ảnh hắc sắc bước tới lui mấy bận, chớp mắt đã lại tiêu thất.

Cơm tối, cũng là Xuân Xảo đưa tới, nàng đẩy cửa phòng ra, thấy một đồng hồ độn trên mặt đất, liền xót xa quở trách Thiên Gia, đương nhiên không phải xót đồ ăn thức uống, mà là thương hắn không thương chính mình, không chịu ăn cơm. Nàng cầm chổi cùng cây hốt rác, quét tước sạch sẽ sàn nhà rồi rửa tay cẩn thận, xong xuôi mới bưng đồ ăn từ thực hạp ra, có một chén cháo thanh đạm, hai đĩa con thức ăn, mấy cái bánh nhân thịt, thêm một bát cơm nữa.

Thiên Gia rõ ràng bị đói, nhưng con mắt chỉ lướt nhìn qua rồi quay lại gạt đầu ý bảo Xuân Xảo trở về được rồi.

Xuân Xảo vô pháp cự tuyệt, nàng cũng không được phân phó phải ép hắn ăn, đành đi tới cạnh Thiên Gia, tỉ mỉ dặn dò hắn, bảo hắn nhất định phải bảo trọng thân thể. Thiên Gia gật đầu, đáp ừ thật nhanh, chỉ cốt để Xuân Xảo sớm đi ra.

Trời càng về đêm, cái bụng hắn đã đói lại càng sôi réo hơn, mà mùi thơm ngon lành tựa hồ chưa từng ngào ngạt đến vậy, dù có quần chăn trùm kín mặt thì mùi đồ ăn vẫn len lỏi được vào trong, không ngừng kích thích cả bao tử lẫn thần kinh yếu đuối của hắn.

Đến đường cùng, đành phải diễn lại trò cũ, hắn đứng dậy, một lần nữa gạt phăng bát đĩa trên bàn xuống đất, đã hạ quyết tâm không ăn, vậy thà cứ thẳng tay gạt đi, miễn khỏi tư tưởng, do dự. Như vậy mới là sai, Thiên Gia tự nhủ, đã muốn mãi mãi cùng cha, mà hy sinh một chút vật vãnh này còn không nổi, chỉ sợ chính mình còn không thể tin vào quyết tâm của bản thân, huống chi người khác?

Ục ục ục ục, tiếng dạ dày sôi càng lúc càng lớn, đã đến mức giật giật đau đớn, cả người suy yếu vô lực, chỉ là vươn tay gạt bàn ăn xuống đất, Thiên Gia đã thấy như khí lực trong người tiêu hao sạch sẽ, hắn khẽ run run hai chân, lê về giường, lại cuộn tròn người, rúc vào trong chăn.

34. Chương 34: Cự Bất Nhận Thác

Lần thứ hai... kể từ khi rời Thất Nhã lâu, đây là lần thứ hai không ngủ đêm cùng Đường Tử Ngao, lần đầu, là khi hắn mới trở về chưa bao lâu, lúc ấy, Đường Tử Ngao để lại cho hắn một thanh kiếm, hắn ôm kiếm ngồi chờ trước đại môn.

Lần thứ hai này, so với lần trước chỉ càng thêm khủng hoảng. Trước kia là sợ hãi bất an nhưng trong lòng biết hắn sẽ trở về, biết hắn chỉ tạm thời ly khai mà vì cảm giác mất mát nên vẫn không tìm được hoảng loạn, còn lần này, là vô pháp xác định, vô pháp đoán biết được hắn đang nghĩ gì để rồi lòng ngập tràn cảm giác sợ hãi chưa từng có.

Thiên Gia cả đêm không ngủ, hắn hể nhắm mắt, lại mơ hồ nhớ tới tiểu viện từng nhốt mình hơn mười năm xưa kia, chỉ thấy xung quanh lạnh lẽo, rõ ràng tiết trời đã ấm lên, mà hắn cuộn mình trong ổ chăn dày nhưng cả người vẫn run rẩy không ngừng. Hắn cũng muốn ngủ cho quên đi, nhưng ý thức hỗn loạn, bao nhiêu hình ảnh liên tục chớp qua trong đầu, một hồi thấy giàn nho leo giữa hậu viện Thất Nhã lâu, một hồi thấy thi thể Ngưng Phách treo cổ lơ lửng trong phòng, một hồi lại thấy Lưu Ly bị Lưu sư phó phạt dùng tú hoa châm châm đầu ngón tay, một hồi nữa lại là đêm quái bài năm đó, khi hắn đã kinh hoàng đến tứ chi cứng lạnh thì được ôm vào một khuôn ngực dày rộng ấm áp, khoảnh khắc hắn mở mắt ra, chỉ thấy đôi con ngươi đen thẳm u sâu không đáy, để hắn chìm đắm đến vô pháp thoát ra.

Còn thấy cả nương, cả Thiên Tường, thậm chí cả Nhị hoàng tử, Thái tử ca ca... tựa hồ tất cả những gì từng gặp, từng ghi tạc trong óc, bất luận người hay vật, đều như một hí khúc*, lần lượt hiện ra, luân hồi không ngớt... trong đầu hắn một phen hỗn loạn, tính trí cách nào cũng vô ích, càng muốn ngủ, càng nhận ra không sao nhắm mắt được.

Thiên Gia trần trọc mãi trên giường, lăn lộn thế nào cũng không sao chạm được tới một góc ấm áp, hắn thấy như hàn khí bén nhọn thành tia châm sâu vào cơ thể, thấm tận huyết nhục cốt mạch, lạnh đến hàm răng hắn run run, lập cập va vào nhau.

Hắn muốn gọi một tiếng, cha cũng được, Đường Đường cũng được, muốn nói với hắn, mình sai rồi, chắc hẳn hắn sẽ lập tức xuất hiện, sau đó cởi ngoại sam, chui vào ổ chăn, thân thể hắn luôn thực ấm, chỉ cần hắn vừa nằm bên cạnh, để mình dựa dẫm một chút, luồng hơi lạnh đến tê tái này lập tức sẽ tan biến hết. Nhưng Thiên Gia vẫn bịt chặt miệng, không ngừng tự nhủ trong lòng, không được gọi, không được nói, hắn không hề sai. Nếu hôm nay hắn thừa nhận lỗi lầm, như vậy cả đời này chỉ có thể bị trói cột trong những đêm nằm dựa sát cạnh nhau, thì ba năm, thì năm năm đi nữa, dù thế nào cũng phải đến một ngày bị vứt bỏ. Có thể vì một nữ nhân, cũng có thể vì ngàn vạn nguyên nhân khác, tóm lại, Thiên Gia tự nhắc chính mình, chỉ có khiến hắn thừa nhận rồi, tiếp thu rồi, mới có thể vĩnh viễn hưởng thụ hơi ấm cùng thân cận hắn, mới có thể được tự dung túng chính mình quyến luyến, dựa dẫm, không cần lo lắng e sợ bị bỏ rơi.

Chỉ cần kiên trì, không có gì không thể được.

Khiêu vũ, luyện đàn, viết chữ, thậm chí hậu diện bị xâm phạm bởi thứ ngọc cụ cứng rắn ghê sợ kia... tất cả những việc nhìn không ra một tia hy vọng tốt đẹp mình còn chịu đựng được, như vậy có gì chỉ một trở ngại này, phía trước đã là tất cả mỹ hảo, hắn lại chịu không xong? Có thể mà, Thiên Gia tự tin rằng hắn có thể, hắn chỉ bất quá hưởng thụ yêu chiều che chở quá lâu rồi, thế nên một chút giày vò này đã thấy quá mức thống khổ, rồi tưởng rằng mình nhẫn nhịn không nổi.

Mờ sáng, Thiên Gia nghe được tiếng gà gáy xa xa, còn cả tiếng luyện võ, thi đấu ồn ào từ sân tập, cả tiếng gió thổi lao xao qua rừng trúc, thậm chí cả tiếng xé gió khi Thiên Tường luyện kiếm cũng lọt vào tai, hắn tựa hồ thứ gì cũng nghe thấy rõ mồn một, kể cả tiếng tim hắn đập trong ***g ngực, đang không ngừng nhịp nhịp bên tai.

Quay đầu lại, ánh nắng bên ngoài nhàn nhạt xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ mỏng manh, Thiên Gia lắng lắng thở đều, hắn nghĩ, Đường Tử Ngao đang ở ngay cạnh đây, hắn đang nhìn mình, đang chờ mình khuất phục... chỉ có điều, hắn sốt ruột hơn mình rất nhiều.

Bởi vậy, chính mình không thể nôn nóng.

Nhắm mắt lại, chỉ cần cứ nằm như thế cũng được, Thiên Gia an tĩnh đợi, chẳng bao lâu, tiếng bước chân

nhẹ nhàng vang lên bên ngoài, là tiếng nường, nàng dịu dàng cất giọng chào hỏi hai thị vệ, rồi đẩy cửa phòng đi vào, lấy từ thực hộp ra một bát thuốc mới sắc.

“A, cha người không có đây sao? Hôm nay sao lại ra ngoài sớm vậy?” Nường nghi hoặc hỏi.

“Nường.” Thiên Gia gọi, đã cảm thấy cổ họng muốn vỡ òa, hơi nước thoáng chốc tích đầy trên viền mắt chực trào ra.

“Làm sao thế, này là sao?” Tiết Uyển Nghi nhìn hấn, hai mắt mở tròn, vành mắt hằn một vết thâm nhạt rõ ràng, xem ra tối qua ngủ không được, nàng yêu thương bước lại bên giường, vươn đầu ngón tay tinh tế xoa mắt hấn.

Thiên Gia hít mạnh mấy hơi, gắng nhịn nước mắt xuống, vòng tay ôm cổ Tiết Uyển Nghi, dựa cả người vào nàng: “Nường, người có từng thích một người không?”

Tiết Uyển Nghi sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng, nàng vỗ vỗ lưng hấn, nhẹ giọng đáp: “Từng có a.”

“Là cha sao?” Thiên Gia nhắm mắt lại, tựa cằm lên hõm vai nàng, gặng hỏi.

“Tiểu Gia hỏi cái này làm chi? Xem bộ cũng có người thích rồi sao?”

“Nường đáp ta trước, ta mới trả lời nường, nường nói cho ta biết đi, là ai?”

“Đều là chuyện cũ rồi.” Tiết Uyển Nghi ôn nhu nói.

“Ta đoán không phải cha, có đúng không?”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng hấn thoáng ngừng lại, nàng rút tay về: “Uống thuốc đi.”

“Nường, vì sao người không thích cha lại muốn gả cho hấn?” Thiên Gia vừa xong từ phản ứng của nàng đã gần như tự khẳng định rồi.

“Nào, uống thuốc, nói nhiều chuyện vô ích làm gì.” Một thoáng thất thố vừa rồi của Tiết Uyển Nghi đã hoàn toàn biến mất, nàng gõ gõ trán Thiên Gia, nhéo má hấn.

“Không uống, nường, ngày hôm nay ta không uống thuốc.” Hấn quay đầu né tránh bát thuốc đưa tới bên miệng.

“Không uống?” Tiết Uyển Nghi ngậy người, lại nhìn ổ chăn lạnh lẽo rồi nghĩ đến Đường Tử Ngạo sáng sớm đã không thấy đâu, nàng tự nhiên minh bạch: “Có phải đã chọc phá chuyện gì, làm cha người giận không?”

“Không phải.”

“Thế nào cũng không thể không uống thuốc, nào, uống đi.”

“Không uống, nường, ta ngày hôm nay không uống thuốc, trừ phi cha nhận sai với ta.”

“Nói vậy, nào có phụ thân nhận sai với nhi tử? Coi như cha người thực sai, cũng không có chuyện hấn nhận sai cùng người được.” Tiết Uyển Nghi bưng bát thuốc ngồi bên giường, nhìn hấn đang giận dữ, vẫn tận tình khuyên giải, an ủi hấn, thế nhưng nói hồi lâu, Thiên Gia vẫn không chịu uống thuốc, một mực đòi Đường Tử Ngạo chịu nhún trước.

Tiết Uyển Nghi cũng không biết làm sao, nàng nhìn bát thuốc đã thôi bốc khói, vội vã ra khỏi phòng, đi tới tiền sảnh đang nghị sự, Đường Tử Ngạo hấn đang ở bên trong. Chào hỏi mọi người mấy câu rồi, nàng mới ra hiệu gọi Đường Tử Ngạo ra cửa, bảo hấn trở về khuyên nhủ Thiên Gia.

Nếu nói trước kia, Tiết Uyển Nghi biết, Đường Tử Ngạo luôn một mực coi hấn là trước nhất, bất luận điều gì cũng sẵn sàng tiếp thu, thế nhưng lần này nghe nàng nói xong, hấn cứ nhiên chỉ đứng ở cửa, bất động một chỗ.

Hai người xưa nay không hề trò chuyện, Tiết Uyển Nghi cùng hấn chỉ có mình Thiên Gia là mối liên hệ, lần này thấy hấn không có hành động gì, trong lòng càng sốt ruột không biết làm sao, nàng đợi một hồi lâu, cho đến khi có người bên trong lên tiếng gọi, Đường Tử Ngạo như mới hồi thần, quay sang nói với Tiết Uyển Nghi: “Người về trước đi, ta sẽ bảo hấn uống thuốc.”

Nghe hần nói xong, Tiết Uyển Nghi mới tạm yên tâm trở lại hỏi han Thiên Gia một hồi nữa, thấy hần tỉnh thần bất hảo, lại bắt đầu ngái ngủ, đành đắp chăn chỉnh tề lại cho hần, rồi quay về phòng mình niệm kinh cầu Phật.

Đường Thiên Gia tự nhiên đoán không sai, một ngày qua Đường Tử Ngạo so với hần càng không thoải mái gì, hần đứng không được, ngồi không xong, giải quyết xong mọi sự liên lập tức tránh khỏi tầm mắt mọi người, lén quay về ẩn trong tiểu viện, chăm chăm quan sát phản ứng của Gia Gia, e sợ hần một mình lại làm gì tổn hại tới bản thân hoặc có sự không hay nào khác xảy ra. Ban ngày, nhìn hần gặt đồ bàn ăn, đêm đến, lại đứng trông hần lật qua lật lại, trần trọc trọn đêm, Đường Tử Ngạo thực lo lắng không ngơi.

Thế nhưng, điều càng khiến hần mâu thuẫn... lại là sự dựa dẫm của hài tử kia, và cả cảm tình của hần đối với mình.

Hần lùi một bước, hài tử kia tự nhiên sẽ sấn một bước, dùng những trò không ăn cơm, không uống thuốc kia bức bách hần. Mà đành rằng mình bạch những trò tiểu tiết cùng ý uy hiếp kia, nhưng hần tự biết, chính mình chắc chắn sẽ thỏa hiệp, hần hoàn toàn không có cách thuyết phục mình tin rằng, để hài tử này chịu chút vị đắng cũng tốt.

Hần đứng ngoài cửa sổ, nhìn vẻ quật cường cùng thân hình yếu đuối của hài tử kia, lại thở dài, lòng biết mình sẽ không chống đỡ được tới ngày mai, chắc chắn lại chịu thua dưới hài tử này. Quả nhiên, Tiết Uyển Nghi tới, thứ thuốc này vạn lần không thể ngừng uống, đành rằng lỡ gián đoạn vẫn còn biện pháp tiếp tục, nhưng mẫu thân hần không đành lòng, mà chính mình, càng không đành hơn.

Trong lòng Đường Tử Ngạo dần vật rối bời, cùng lúc, hần muốn buông bỏ tất thấy, để mặc hài tử này một mình nghĩ thông suốt, còn mình lánh xa khỏi thứ cảm tình cấm kỵ trái lẽ thường kia, Đường Tử Ngạo cho rằng, hần chỉ vì sống trong môi trường ấy quá lâu, mà tình cảm hần dành cho mình cũng chỉ là một thứ phản xạ dựa dẫm, ý lại thái quá mà thôi, hoàn toàn không phải tình nhân, tính ái đích thực. Nhưng mặt khác, hần căn bản không cách nào ép mình thôi quan tâm đến hài tử kia từng li từng tí, kể cả ngày hôm nay hần ăn được mấy bát cơm, uống mấy chén nước, ngủ được mấy canh giờ... hần thậm chí so với hài tử kia tự thương thân mình còn quan tâm đến hần, yêu thương hần hơn nữa. Giờ bảo làm sao hần có thể cứ coi như vô tri vô giác, để mặc hài tử kia một mình không nơi bầu vịu, dựa dẫm mà từ từ nghĩ thông suốt đây? Huống chi, vạn nhất hài tử kia luẩn quẩn trong lòng, sự tình sau này lại càng thêm bất hảo thì biết làm sao, những lời đại phu năm xưa nói qua, Đường Tử Ngạo còn nhớ rõ từng câu từng chữ.

Bất luận biến cố gì đều khả dĩ không bận lý trí, lãnh tĩnh phân tích, thế nhưng duy độc điều can hệ đến hài tử này, Đường Tử Ngạo thực vô pháp xoay sở, hần ngồi thần người trên ghế, ngón trở chốc chốc gõ xuống tay vịn, cho đến khi Thường Văn rót một chén trà nóng bưng đến bên cạnh, hần mới vụt đứng dậy. Sau rồi, lướt qua ánh mắt ngơ ngẩn của Thường Văn, thoáng chốc tiêu thất khỏi đại sảnh.

*hí khúc: vỡ kịch.

*

35. Chương 35: Cha Thỏa Hiệp

Một ngày một đêm không ăn không uống, Đường Thiên Gia nằm trên giường, thấy cả người vô lực, đến cả khí lực để tiếp tục ngủ cũng không có, thế nhưng bên ngoài vẫn không có bất luận động tĩnh gì... Hần thực rất sợ, hần sợ Đường Tử Ngạo căn bản sẽ không vì hần tự tổn hại thân thể mà thương tiếc, sợ hần vô pháp tiếp thu tình cảm của mình, sợ từ giờ giữa hai người sẽ thêm khoảng cách, càng sợ hần sẽ hờ hững, xa lánh mình.

Nghĩ đến bao nhiêu khả năng ấy, lòng Thiên Gia đã như bị một lưỡi dao tinh tế chậm chậm nhay cửa, máu huyết theo vết thương ào ạt trào ra, đau đớn đến tê tái.

Hần quay mặt vào tường, bầu chặt lớp chăn, hai mắt vô thần, nỗi hoang mang đã tới đỉnh điểm, vạn nhất... hần bỗng nhiên chán ghét mình, vạn nhất hần căn bản không để tâm mình ở đây tự dần vật ra sao, vạn nhất hần đã cứng rắn hạ quyết tâm muốn ép mình từ bỏ ý niệm kia... vô số vạn nhất, khiến Thiên Gia cảm

giác như luồng khí lạnh quanh thân đã len lõi thấm sâu tận cốt tủy hần, đau đớn châm chích khiến miệng hần cứng đờ không sao mấp máy nổi, hần cố sức cuộn mình lại gắt gao hơn, toàn thân run lẩy bẩy.

Thời khắc hần sắp thực sự tuyệt vọng, đột nhiên tiếng đẩy cửa cọt kẹt vang lên, tiếp đến là tiếng bước chân quen thuộc đến ghi khắc trong lòng, một thoáng sau tiếng thở dài thật khê của người nọ cùng khí tức chỉ thuộc về một mình hần đã bao bọc lấy Đường Thiên Gia, hần chợt nghĩ nhẩn nhai lâu như vậy... rốt cuộc cũng có chút kết quả rồi. Đường Thiên Gia nhắm nghiền mắt, cắn răng bặm môi, không hé một lời.

Đường Tử Ngạo đặt bát thuốc mới sắc xuống bàn, bước tới bên giường, xốc chân lên, ôm thân thể Đường Thiên Gia đang nằm quay lưng về phía hần dậy, để hần vẫn cuộn tròn dựa vào người mình: “Sao không uống thuốc?”

Thiên Gia nhắm mắt, thái độ nhu thuận tùy ý hần xoay sở, mặc kệ hần nói gì cũng không đáp, mắt cũng không hé một chút, phẳng phất như tất cả đối với mình đều không can hệ.

“Nào, uống thuốc đi.” Đường Tử Ngạo vòng tay qua thắt lưng hần, kéo hần lên ngang mặt mình, đoạn bưng bát thuốc lại, kề tới bên miệng hần.

Thiên Gia bặm chặt môi, hàng mi khê run run, tỏ rõ thái độ quyết không phối hợp.

“Được rồi, coi như cha sai rồi, từ giờ không được giận lấy như vậy nữa, cũng không được nói lung tung, cha xem như hôm qua là người nói đùa cợt mà thôi.”

Thiên Gia đột nhiên mở bừng mắt, đôi mắt vốn trong vắt giờ nhàn nhạt hiện tơ máu, thoát trông đã biết nghỉ ngơi bất hảo, một tầng sương phủ mờ con ngươi, ánh mắt nguyên bản ảm đạm giờ vì mấy câu nói vừa xong mà lóe sáng, vừa phần hận vừa không cam lòng.

Hần cúi đầu ho khan mấy tiếng, mặt đỏ ửng, đẩy bát thuốc trên tay Đường Tử Ngạo ra: “Không uống, không uống, rõ ràng không phải nói đùa vui, là thật.”

Không thể để giọng điệu trưởng bối cợt nhả này phủ nhận hần, hần rõ ràng không hề nói giỡn, không thể cứ thế này cho qua tất thấy, nếu đã mở miệng nói ra, tuyệt đối không rút lại, ấy là lừa dối người, lừa dối cả chính mình.

Đường Tử Ngạo nuốt chút nữa buông rơi bát thuốc, hần cầm chặt cái bát, gân xanh trên mu bàn tay hiển hiện, ngưng trọng một hồi lâu rồi lại đặt bát xuống bàn, cúi đầu nhìn hằm tử kia. Hần gương mặt ửng đỏ, đôi môi cũng có chút khô nứt, bất quá mới một ngày đêm, thoát nhìn đã tiêu tụy rất nhiều, mà cánh tay vẫn không ngừng quờ tới, tựa hồ vẫn muốn gạt đổ bát thuốc, thần trí đã có chút mụ mị, miệng không ngừng nói: “Không phải nói đùa, không uống, không thừa nhận thì không uống.”

Đường Tử Ngạo dựa đầu vào thành giường, nắm cánh tay hần lại, kéo thân thể hần vào lòng, quàng tay ôm lấy, bắt đầu dĩ mở miệng: “Hảo, không phải nói đùa, cha thừa nhận.”

“Không uống, không thừa nhận không uống!” Thiên Gia vẫn không ngời lắm nhắm vô thức, hai con mắt nhắm nghiền, mà khóe mi đã thấp thoáng ánh lệ.

“Được rồi, cha thừa nhận rồi.” Đường Tử Ngạo siết chặt vòng tay, giữ cho hần không giãy loạn nữa, đoạn cúi xuống, hôn hôn lên đỉnh đầu hần, ôn nhu trấn an.

“Không uống...” Thiên Gia đã sớm hồ đồ, miệng vẫn không thôi lầm bầm, đầu óc hỗn loạn rối rắm, căn bản không nghe được người đang ôm mình vừa nói gì, hần chỉ biết không thể đồng ý uống thuốc, bằng không coi như đã tự nhận mình sai rồi, như vậy cha vĩnh viễn sẽ chỉ là cha mà thôi.

“Được rồi, là cha sai, cha thừa nhận Gia Gia rồi, nào, uống thuốc đi.” Đường Tử Ngạo tiếp tục hạ thấp giọng, nhẹ nhàng dỗ dành.

Thiên Gia còn tiếp tục lầm ầm ĩ một hồi nữa, cho đến khi nhiệt độ ấm áp cùng vị đạo quen thuộc bao bọc lấy hần, cả những lời trấn an nhẹ nhàng bên tai khiến hần dần tỉnh trí lại, cơn uất ức ứ nghẹn trong ngực chậm rãi tản đi, ý thức bắt đầu rõ ràng, hần mới nhận rõ nhân thân lo lắng cùng giọng nói khẩn thiết của Đường Tử Ngạo, hần ngẩn người một hồi lâu rồi chậm chạp hỏi: “Người thừa nhận ta thích người rồi?”

“Ừm, nào, uống thuốc.” Đường Tử Ngạo gạt đầu, lần thứ hai bưng bát thuốc kề đến miệng hần.

Thiên Gia nhìn hấn thật kĩ, đã thấy dưới cằm hấn lấm chấm một tầng xanh nhạt, cả đôi lông mày nhúu chặt, đầu tóc thoảng lộn xộn, tán loạn, xem ra một đêm hôm qua, hấn cũng không dễ chịu gì. Thiên Gia vô thức nhận lấy bát thuốc, lại xúm xập uống như mọi lần, rồi nhón một viên mứt táo bỏ vào miệng.

Đường Tử Ngạo có lẽ đã trầm tĩnh lại, đến khi thấy hấn bỏ cái bát không xuống mới khẽ thở ra một hơi.

Thiên Gia giương mắt nhìn hấn, thu gọn trong mắt tất cả những phản ứng của hấn, lại néo vạt áo trước mặt, vùi đầu vào ngực hấn.

Mặc kệ.

Vì coi mình như nhi tử mà không muốn mình phải chịu khổ sở cũng tốt, hay vì nghĩ mình niên linh ít ỏi, không hiểu chuyện cũng tốt... chỉ cần hấn đã hiểu được tâm tình của mình, không tránh né mình, cứ thế này về sau, còn ngàn vạn thời gian như vậy, Thiên Gia tin tưởng, đến một ngày nào đó mình sẽ được hấn chân chính thừa nhận.

Tuy rằng thân phận phụ tử hiện giờ là ả khó qua nhất, nhưng nghĩ cách khác mà nói, cũng bởi vì là phụ tử, hấn mới có thể được Đường Tử Ngạo thương yêu che chở đến vậy, mới được ở bên cạnh hấn, không hề cố kỵ mè nheo làm nũng, mới có thể khiến hấn dù không muốn thừa nhận mình, vẫn phải một mực quan tâm mà theo sát bên mình, bảo hộ mình.

Tình thế hiện giờ, nói cho cùng, thực quá tốt rồi.

Thiên Gia vùi đầu trong ***g ngực Đường Tử Ngạo, dụi qua dụi lại, bụng thăm tính toán chi li.

Khóc rồi nháo rồi, bao tử lại bắt đầu kêu réo, Đường Tử Ngạo phân phó người làm ít đồ ăn nhẹ bưng lên. Thiên Gia đã đói đến phát run, cả khí lực cầm đôi đũa cho ngay ngắn cũng chẳng còn, Đường Tử Ngạo ôm lấy hấn, đặt hấn ngồi trên đùi mình, gấp đồ ăn đưa đến miệng hấn, bộ dạng quả thực không khác chi đối đãi với một tiểu oa nhi ba tuổi. Thiên Gia căn bản đã không còn quan tâm hấn đang coi mình như tiểu hài tử, chỉ chăm chăm nhai nuốt cho đến khi bụng no căng, khẽ ợ một tiếng mới thôi.

Thỏa mãn rồi tức khắc đầu óc sinh bừa bãi. Thiên Gia ăn uống no nê xong, khối vướng mắc trong lòng cũng tạm buông xuống, lại bắt đầu mất trật tự, hấn trước kia cũng có lúc nhắm mắt nhắm mắt Đường Tử Ngạo, hay mượn cớ ngái ngủ để vô ý cọ cọ qua lại, nào dám công khai làm gì, nhưng hôm nay đã khác rồi, một khi đã nói ra, nếu hấn còn tiếp tục e ngại không tiến tới, chẳng phải ngày sau càng thêm vô vọng hay sao?

Súc miệng một lượt, Thiên Gia uống thêm mấy ngụm nước trà, hít vào thở ra đã cảm thấy trong miệng không còn vị thức ăn nữa, chỉ có hương trà thơm mát, hấn mới hăm hở nhồm dậy, thoảng cái đã đẩy ép Đường Tử Ngạo dựa vào thành giường, hai bàn tay cố sức giữ chặt hai bên má hấn, chu môi ra, mắt nhắm tịt, tuyên một bộ dạng liều mạng nhào tới.

Na~ sao không phải cảm giác mềm mềm ẩm ẩm?! Thiên Gia mở tròn mắt, lè lưỡi phì phì mấy sợi tóc dính trên miệng, hấn bắt mắt trừng mắt nhìn Đường Tử Ngạo, cả giọng chất vấn: “Người đã thừa nhận ta thích người còn gì?”

Đường Tử Ngạo gật đầu, thấy hài tử này bộ dạng như ủy khuất vô cùng trợn mắt nhìn hấn, hấn chậm rãi đáp: “Ta thừa nhận, nhưng ta chưa nói cho người hôn.”

Thiên Gia vừa nghe đã nóng mặt, hai tay néo vạt áo hấn: “Ta đây muốn hôn người lúc nào, muốn ôm người lúc nào, người không được né.”

Lời vừa nói ra, Đường Tử Ngạo không đáp, Thiên Gia cũng biết hơi quá, bàn tay vẫn nắm vạt áo hấn, ngồi ngây một chỗ, hồi lâu sau, hấn mới ừ xừ nói: “Vô công người giỏi hơn ta, niên linh cũng lớn hơn ta, người như thế này gọi là ý thế ăn hiếp người, không đúng quy củ, chúng ta phải thỏa thuận ba quy ước.”

Đường Tử Ngạo lẳng lặng nhìn hấn, trong mắt hỗn độn tiêu ý lẫn một tia bất đắc dĩ: “Ba quy ước?”

“Để ta nghĩ đã, ừm, đệ nhất, không cho người tránh né ta... Ừm ừm, trước tiên một cái đó đã, sau này ta sẽ thêm nữa. Người đáp ứng không?”

“Hảo, không tránh né.”

“Ta muốn hôn người lúc nào, người không những không được né, còn phải sớm phát hiện ra ta đang định hôn người, rồi chủ động hôn ta na~”

“...”

Nhất thời, trong phòng im ắng, chỉ còn tiếng hô hấp của hai người, Đường Tử Ngạo tuyệt không nói lời nào.

“Na, người nói đi, người sẽ chấp nhận ta chứ? Phải bao lâu nữa mới chấp nhận a?” Thiên Gia thấy tình thế đã thực tốt rồi, cũng không bức bách thêm nữa, hần ngồi phịch xuống, nghiêng người dựa vào ngực Đường Tử Ngạo, thấp giọng thì thào hỏi, hỏi hần, mà cũng như hỏi chính mình.

Đường Tử Ngạo nâng tay đặt trên lưng hần, chậm rãi vỗ vỗ.

Chiều đến, cũng vì biết Tiết Uyển Nghi vô cùng lo lắng cho hần, thực hiếm thấy Thiên Gia nhu thuận ngồi cùng nàng nghe niệm kinh Phật trọn một buổi, ngoan ngoãn ở Thanh viên đến khi trời xẩm tối, Đường Tử Ngạo mới đến đón hần về.

Tối hôm đó, vừa qua một trận căng thẳng, Đường Tử Ngạo biết Gia Gia sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, nhưng hần vẫn sai thị nữ đến báo mấy câu, rồi một mình qua gian phòng bên chuẩn bị nghỉ ngơi. Mấy năm qua, không biết đã qua bao lần đề nghị ngủ riêng, kết cục lần nào cũng là hần chịu nhân nhượng, nhưng giờ, Đường Tử Ngạo thực sự không còn cách nào tiếp tục quay về gian phòng kia, coi như không có chuyện gì rồi nằm ngủ bên cạnh hần.

Sự tình lại không như hần tính, Thiên Gia nghe nha hoàn báo tin rồi, chỉ đi vào khoác thêm áo ngoài, không khóc không nháo, lẳng lặng đến trước cửa gian phòng hần định nghỉ đêm, đứng chờ bên ngoài... Đêm tối, phòng thấp nền, thân ảnh hần hắt thành một vệt bóng dài, rõ mồn một trên cửa sổ, nhắm mắt cũng không lỡ đi nổi. Đường Tử Ngạo bất quá kiên trì được qua vài chén trà rồi nóng nảy đứng dậy ra mở cửa, nhìn hài tử đứng nép trong bóng tối trên người chỉ khoác một lớp ngoại sam mỏng manh, lạnh đến run lập cập; lửa giận cùng xót xa hỗn độn bùng lên trong lòng hần, một chưởng lực đạo hầu như có thể bạt chết người vung lên, đến khi hạ xuống bờ vai hài tử kia, lại nhẹ bằng như phiến lông vũ. Hần nâng hông Thiên Gia, bế hần trở về phòng; dưới ánh nhìn lấp lánh tràn đầy mong mỏi, Đường Tử Ngạo không đợi hần nói thêm câu gì, lẳng lặng cởi y phục, xóc chân lên, nằm vào bên cạnh hần, lại tình nguyện trở thành noãn lô không cần nhen lửa đêm đó.

36. Chương 36: Cảm Nhiễm Phong Hàn

Qua nửa đêm, Đường Tử Ngạo vẫn nằm trần trọc, còn hài tử kia đã ngủ say sưa như con thú nhỏ, trong khi ấy hần tựa mình rồi nằm yên lại, tứ chi Thiên Gia đã lập tức nhúc nhích, bám cứng quanh người hần, bất kể nằm áp sát sau lưng hần hay chui vào đùi trước ngực hần, thủy chung vẫn không chịu rời ra một li. Nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương luẩn quẩn đây đó, Đường Tử Ngạo đã quen thuộc lắm rồi, bất quá, chỉ là lúc này tâm tư nặng nề hơn, suy nghĩ rối rắm hơn, đối mặt với một hài tử không hề có chút phòng bị mà hoàn toàn tin cậy mình như thế, quá nửa đêm dài, hần đã không còn chống đỡ nổi sự mệt mỏi tích đọng từ mấy ngày ngủ không an giấc, rốt cuộc cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thói quen là một thứ vô cùng đáng sợ, luôn luôn trong lúc vô thức âm thầm làm thay đổi con người, kể cả đối với những chuyện vẫn nghĩ rằng không bao giờ có khả năng xảy ra. Đường Tử Ngạo cũng vậy, hần đã quá quen thuộc với cơ thể và hơi ấm của Thiên Gia, qua bao nhiêu năm ôm hần ngủ, mặc kệ hần nằm trong lòng mình xoay ngang xoay dọc thế nào, rốt cuộc vẫn an ổn ngủ được, bởi vậy, sáng sớm hôm sau, hần mơ màng tỉnh lại, cũng không hề cảm thấy có gì không đúng.

Một môi không chỉ có thân thể, mà tinh thần càng kiệt quệ hơn, hần mơ màng mở mắt, mới nhận ra mình vì cảm giác ấm áp mềm mại trên môi mới tỉnh dậy, biết Gia Gia đang nghịch phá, lại quay nghiêng đầu, tránh khỏi “móng vuốt” của hần, định tiếp tục ngủ thêm một lát. Có điều hần vẫn chưa chịu buông tha, Đường Tử Ngạo hôm nay thực sự rất mệt, rốt cuộc cũng lười nhiều lời, để tùy ý hần.

Từ môi trên lần xuống cánh môi dưới, rồi trườn vào hàm răng, Đường Tử Ngạo thực sự quá quen thuộc với hơi thở này, cũng không buồn đề phòng. Dần dần có thứ gì ấm áp bắt đầu khê liếm trên môi hần, êm mượt như lông vũ thoảng qua, hần mím môi lại, vật nhỏ bé quả nhiên không nhúc nhích nữa, qua một chút, lại

bắt đầu lần lần thăm dò, liếm láp. Ý thức Đường Tử Ngạo có chút trầm nặng, nhất thời mơ hồ, nằm yên tại chỗ, thêm một hồi nữa, từ liếm liếm đã thành nhay cắn, mới đầu còn khê khằng, dần dần đã khiến môi hần tê tê vì đau.

Rốt cuộc, Đường Tử Ngạo mở mắt ra, đã thấy trọn một màn trước mắt, khuôn mặt nhỏ bé như bạch ngọc đang cúi sát trên mặt hần, những lọn tóc tơ mỏng manh xòa trên trán, như len qua ánh nắng sớm, óng óng sắc vàng ấm áp. Còn cả bờ môi phiếm đỏ, đầu lưỡi hồng nhạt, đang chăm chăm liếm liếm trên môi hần, hai hàm răng nghịch ngợm thỉnh thoảng lại nhay nhay, cắn cắn một miếng, cực kỳ giống con vật nhỏ đang ăn thứ gì đó, hoàn toàn mất trật tự, mà cũng khả ái vô cùng. Đường Tử Ngạo một hồi cũng quên bằng ngăn hần lại, chỉ nhìn hài tử này mãi nghiền ngẫm làm sao dùng đầu lưỡi tách hàm răng mình ra, đáng dấp chăm chú mà chấp nhất, tự nhiên trong lòng hần dâng lên một thứ cảm giác mơ hồ, khó gọi bằng lời.

“Gia Gia.” Đường Tử Ngạo gọi hần, khê nhích người đẩy hần ra.

“Người tỉnh rồi?”

Thiên Gia cũng không vì hần đẩy ra mà tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt sáng lấp lánh, đôi môi hồng ướt mọng, khê hé mở, để lộ một chút hàm răng bên trong.

“Vậy rời giường na~” Thiên Gia chủ động với y phục dưới cuối giường, vuốt vuốt mấy bận, lộn sau trước thẳng thớm rồi chực giúp Đường Tử Ngạo mặc.

“Khụ.. Khụ... để ta tự làm.” Đường Tử Ngạo nắm tay áp trên miệng, húng hắng ho mấy tiếng, thanh âm có phần khàn khàn.

“Người làm sao vậy, Đường Đường?” Thiên Gia hoảng hốt bỏ y phục xuống, nhào tới cạnh hần.

“Không việc gì đâu.” Đường Tử Ngạo chỉ thấy toàn thân không hề có lực như trước, cổ họng như mắc thứ gì đó, khiến hần khụ khụ ho không ngừng, hần vội đẩy Gia Gia ra, sợ lây bệnh cho hần: “Người tránh xa ta đi, chắc ta nhiễm phong hàn rồi.”

Thiên Gia vừa nghe xong, đã lo lắng nhảy xuống giường, vội vội vàng vàng mặc y phục: “Người chờ, ta đi gọi đại phu lại.”

“Không sao đâu, ta tự biết bệnh, người ra ngoài bảo thị vệ đi gọi Thường Văn tới, ta bảo hần đi bốc ít thuốc uống là được.”

“Không được, không thể không coi bệnh.”

“Bệnh vặt một chút, ta tự uống thuốc được.”

“Nhưng...”

“Ngoan, nghe lời...”

Đường Tử Ngạo dĩ dành mấy câu, Thiên Gia thấy hần tuy có ho nhưng cũng không suy nhược gì, có lẽ không quá nghiêm trọng, lúc ấy mới buộc lại đai lưng, chạy ra khỏi phòng kêu người gọi Thường Văn tới. Bất quá hần vẫn chưa yên tâm, để thị vệ kia đến nói với Thường Văn rằng Đường Tử Ngạo bị bệnh, kêu hần đến, bằng vào tính tình cẩn thận lại ưa đông dài của Thường Văn, chắc chắn đầu tiên hần sẽ đi tìm đại phu, rồi sau mới chịu tới.

Quả nhiên, Thường Văn chạy đến nơi đã thấy dẫn theo vị đại phu thường xem bệnh cho người trong phủ tới, để hần bắt mạch xong, mới nói rõ không có gì đáng ngại, chỉ vì gần đây suy nghĩ quá nhiều, đêm tối nhiễm lạnh, uống thuốc rồi cho ra mồ hôi là ổn.

Yên tâm rồi, Thường Văn mới sai người ra ngoài bốc thuốc, Thiên Gia thì kéo ghế ngồi cuối giường, thấy Thường Văn vội vàng bưng thau nước ấm rửa mặt vào, rồi lại ra giáo huấn mấy tiểu nha đầu tay chân cạp rạp bên ngoài, dặn họ mau mau đi làm điểm tâm bưng vào, lượn tới lượn lui, Thường Văn chỉ luôn sợ chủ tử nhà hần bị ầm ứ. Cho đến khi không còn việc gì làm nữa, thuốc cũng đã mua về, hần lại sợ người khác sắc không nên, liền tự tay mang gói thuốc tới trù phòng, đích thân ngồi sắc.

Náo loạn một hồi thực lâu, Thiên Gia chờ hần đi rồi mới bưng điểm tâm trên bàn lại, xắt thành từng miếng nhỏ, gấp đến bên miệng Đường Tử Ngạo cho hần ăn.

“Cái này không ngọt, mặn a, cha ăn đi.”

Đường Tử Ngạo xưa nay không thích ăn điểm tâm ngọt, cả cao điểm cũng ít ăn, bất quá nhìn ánh mắt chăm chú mà thân thiết của hài tử này, hần há miệng, ăn vào miếng điểm tâm đã xắt nhỏ vụn như đầu móng tay.

“Có ngon không?” Thiên Gia vội vàng hỏi.

“Ngon.”

“Thật na?” lại vội vàng chạy lại bàn bưng một đĩa cao điểm hình tròn có rắc hành lá, ném ném một chút, cũng là vị mặn, mới gấp đến miệng Đường Tử Ngạo: “Cha, cái này cũng mặn, người ăn đi.”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo há miệng, ngậm vào.

Thường Văn sắc thuốc xong cấp cấp bưng vào, nhân lúc còn nóng giục Đường Tử Ngạo uống ngay, nếu không có Thiên Gia đứng bên cạnh trông mắt nhìn hần, còn cả Đường Tử Ngạo xua xua hần đi, chắc chắn hần còn muốn ở lại, chờ đến khi thân thể Đường Tử Ngạo khỏe lên mới chịu rời đi.

Đường Tử Ngạo không thường nhiễm bệnh, thật hiếm thấy hôm nay như vậy, mà cả Thiên Gia cũng thấy vênh vang vô cùng, nhất là sau vụ ăn điểm tâm vừa xong, hần càng thấy nhiệm vụ của mình thật là gian khổ mà tâm cơ cực kỳ. Hần thấy thuốc uống xong rồi, biết Đường Tử Ngạo còn rất mệt, liền chủ động cời y phục, chui vào ổ chăn, còn lôi mấy cái chăn bông trong tủ quần áo ra, phủ đủ ba tầng trên hai người, sau đó, hần kéo Đường Tử Ngạo nằm nghiêng, để hần đối mặt với mình, rồi chui vào lòng hần, ôm thật chặt, tự phong nhiệm vụ: ủ nhiệt, ép mồ hôi.

Đường Tử Ngạo đêm qua ngủ không an giấc giờ cũng từ từ thiếp đi, không biết qua bao lâu, hần đã cảm thấy như mình đang nằm trong lò lửa, hun nóng phừng phừng khiến hần đổ mồ hôi mướt mát, nóng nực không chịu nổi, đầu mày nhứt nhứt, mồ hôi vẫn tuôn như mưa, tựa hồ nước trong người ào ào thấm cả ra ngoài, ý thức mê man, vòm miệng khô khốc... vừa lúc ấy, như có một dòng nước mát lạnh từ từ trượt qua khe môi, chảy vào trong miệng, hần gắng gượng mở mắt, chỉ thấy Thiên Gia đang bưng chén trà, lo lắng nhìn hần, hần mới dần thả lỏng tâm thần, sắc mặt nhẹ nhõm đi nhiều.

Thiên Gia thấy có tác dụng, mừng rỡ hớp một ngụm trà nữa, cúi đầu tiếp tục cho hần uống, Đường Tử Ngạo nhắm mắt lại, cảm nhận được làn môi mềm mát lạnh áp trên môi mình, trong khoảnh khắc hần khẽ run run, nước trà chảy vào khoang miệng, đột nhiên hần không còn muốn làm gì nữa, chỉ từ từ nuốt xuống.

Ngay khi cảm giác ngụm nước trà cuối cùng đã sắp cạn, hần nhin không được khẽ bặm môi, ngậm lấy hai cánh môi kia, hơi cố sức mút mút, quần lấy làn môi mềm nhuyễn ướt lạnh, tựa hồ không muốn để vuột mất dòng nước trong lành, mát ngọt.

Đường Tử Ngạo từ từ hé miệng, hai tay nắm thắt lưng Thiên Gia, giữ chắc cả thân người hần, đôi con ngươi sâu thẳm mở lớn, nhìn hần chăm chú.

Thiên Gia thấy hần tỉnh lại, sung sướng cong môi cười, cười một hồi mới nhận ra có gì không đúng, Đường Tử Ngạo cứ nhìn hần như vậy khiến hần thực có chút ngượng ngùng, bối rối chống tay dậy, nhưng đẩy không được, thắt lưng đã bị ghì chặt, căn bản không thể nhúc nhích.

“Cha...” Thiên Gia ửng hồng hai má, nhỏ giọng gọi.

Đường Tử Ngạo như giật mình tỉnh lại, buông hai tay, thu hồi đường nhìn, nhàn nhạt nói: “Được rồi, người đứng lên đi, ta toát được mồ hôi, không sao nữa rồi.”

“Na, cha, còn muốn uống không?” Thiên Gia xoay xoay chén trà trong tay.

“Đưa ta.” Đường Tử Ngạo tự tay cầm chén trà, đưa lên miệng uống cạn.

Đến khi hần đặt cái chén không vào tay Thiên Gia, đã thấy hần bắt mân chìa môi, tựa hồ thất vọng với kiểu “uống nước” này, mà cũng không dám lớn gan ý kiến. Khóe miệng Đường Tử Ngạo thoáng lộ ý cười, xoa xoa đầu hần: “Trông ta lâu như vậy, có mệt không? Đi ăn chút gì rồi nghỉ ngơi đi.”

“Không, không mệt.” Thiên Gia cười híp mắt, cầm bàn tay Đường Tử Ngạo rồi nhào vào lòng hần, dụi tới dụi lui, hải lòng cực kỳ.

“Đi bảo Thường Văn cũng sắc cho người một chén thuốc, người ở cạnh ta như vậy, chớ để bị lây.”

“Không uống.”, nhúu mày, lầu bầu mấy câu rồi lăn vào sâu trong giường.

“Vậy đi ăn chút gì đi, giờ cũng đến bữa trưa rồi hả?” nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, Đường Tử Ngạo nhẩm đoán.

“Cha đói bụng không? Có muốn ăn cơm không?” Thiên Gia long lanh hai con mắt, lại nhoài người nằm đè lên ngực Đường Tử Ngạo, đôi chân nhỏ khua khua loạn, hăm hờ hỏi.

Đường Tử Ngạo liếc hần một cái, húng hắng đáp: “Có đói, người đi bảo Thường Văn ta dậy rồi, nói hần đưa bữa trưa lại, tiện thể dặn hần bảo người đợi trên tiền thính trở về đi, có việc gì hôm sau bàn.”

“Hảo~” Thiên Gia hôn chụt một cái lên má Đường Tử Ngạo, rồi lẹp xẹp xỏ giày chạy ra ngoài.

37. Chương 37: Lo Được Lo Mất

Thường Văn làm âm i kêu réo một đám nha hoàn bưng cơm trưa vào, Đường Tử Ngạo đã ngồi dậy trên giường, khoác ngoại sam, đang rửa mặt.

“Chủ tử a, nước ấy lạnh, chờ ta đi lấy nước nóng a.”

“Này được rồi.” Đường Tử Ngạo thả khăn mặt xuống, đứng lên bước tới cạnh bàn.

“Chủ tử a, mặt ghế này cũng lạnh, để lót nệm đã.” Thường Văn nhìn quanh quất một lượt, lật cái đệm mỏng trên giường lên, gấp gọn gàng rồi chực nhét xuống dưới ghế Đường Tử Ngạo vừa ngồi.

Đường Tử Ngạo vẫn ngồi yên tại chỗ, neho mắt nhìn hần.

Thường Văn tự nhiên nhận ra có chút làm quá, gượng cười ha ha mấy tiếng, vội vàng trải lại đệm lên giường: “Ta không phải lo lắng cho chủ tử a, chủ tử thân thể cường kiện, mấy khi nhiễm phong hàn một bận, ta bình thường đâu có cơ hội thể hiện, giờ mới được ba hoa một chút a. Rồi rồi, không nói nữa, ta đi đây, chủ tử có việc nhớ gọi a.” Thường Văn nhận thấy ánh mắt nhìn mình càng lúc càng chuyển lạnh, vội vàng lùi lùi, vừa đụng tới bậu cửa phòng đã quay lưng chạy tốt đi, tốc độ so với lúc hần chặt vật luyện công còn nhanh hơn gấp bội, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Thiên Gia đứng xem cũng có chút hả hê, vốn đã ám ức hần giành sạch việc của mình, giờ cha đuổi hần đi, vừa lúc a

~Đóng cửa phòng lại, Thiên Gia rửa tay sạch sẽ rồi ngồi xuống sát bên phải Đường Tử Ngạo.

Xới một bát cơm đặt lên bàn, rồi nhanh tay giành lấy đôi đũa của hần, sầm soi món ăn, lựa lấy những miếng thoát trông thật ngon mắt gấp vào bát, hần lại lấy thìa xúc một miếng cả cơm lẫn thịt, đưa đến miệng Đường Tử Ngạo: “Cha, ăn đi.”

Đường Tử Ngạo thoáng nường mày, mở miệng nói: “Ta tự ăn.”

“Cha bị bệnh na, ta giúp người.” Thiên Gia chớp chớp hai con mắt sáng lấp lánh nhìn hần.

“Để ta.” Đường Tử Ngạo vươn tay định cầm đôi đũa, lại bị hần né đi, Thiên Gia lúc ấy mới buông rũ mi mắt, ủ rũ nói nhỏ: “Đều là tại ta, tối qua ta đập chần làm cha nhiễm lạnh, ta cái gì cũng làm không nên...”

Đường Tử Ngạo thấy hần cúi đầu, thanh âm lí nhí tội nghiệp, tâm trạng nhất thời mềm nhũn, lại rút tay lại: “Thôi được rồi.”

“Hảo.” Thiên Gia chỉ chờ có thể, lập tức ngẩng đầu lên, đôi con mắt lấp lánh còn hơn điểm sao đêm, nào có nửa phân thất vọng hay hổ thẹn, coi bộ hần hưng phấn đến chỉ thiếu điều thò đuôi vậy vậy.

Đường Tử Ngạo thoáng giật mình, thầm nghĩ mình trúng mưu tiểu tử này, bật cười há miệng ăn miếng cơm Thiên Gia xúc, hần lập tức gấp thêm một miếng cá, đặt lên thìa cơm, bộ dạng như dỗ hài tử, chìa đến bên miệng Đường Tử Ngạo, còn khẽ ngậm nga “a a~” mấy tiếng...

“Chậm một chút, cái này nóng a, chậm một chút~”

“Uống miếng nước.”

“Đừng nuốt nhanh vậy, khéo nghẹn na~”

Đường Tử Ngạo nhìn hần cẩn thận như đồ hải tử, tỉ mỉ gỡ từng mẩu xương cá, xúc hai miếng cơm lại ngừng lại cho hần uống một hớp trà, dáng dấp chăm chú khiến hần nhất thời quên mất mới rồi mình chỉ định để hần xúc cho mấy thìa, đại khái cho hần thỏa ý muốn săn sóc mình, rồi tự mình ăn nốt.

Hải tử này một miếng cơm cũng không ăn, cái bụng nhỏ thỉnh thoảng lại réo ục ục, nhưng hần coi như không cảm thấy gì, chỉ chuyên tâm chiếu cố Đường Tử Ngạo, mỗi một miếng ăn vào miệng rồi, miếng sau nhất định phải kèm thức ăn khác, lần này thịt gà, lần sau sẽ là cá, tiếp nữa phải là ngó sen, đậu xanh... Đường Tử Ngạo vừa nhìn hần vừa nuốt từng thìa, ăn cho tới no mới nhớ ra mới rồi mình định làm gì.

Cả bữa cơm, Đường Tử Ngạo một chút cũng không cần động tay.

Chờ đến khi ăn hết hai bát cơm đầy, Đường Tử Ngạo mới phát hiện ra bụng đã ăn không nổi nữa.

“Được rồi, Gia Gia ăn đi, ta no rồi.”

“Thực sự no rồi?”

“Ừm, no rồi, người ăn đi.” Đường Tử Ngạo ăn nốt thìa cơm hần mới xúc, xoa xoa đầu hần.

Thiên Gia gật đầu, có chút thất vọng nhìn cha, coi bộ còn chưa thỏa ý, chỉ hận không thể cho Đường Tử Ngạo ăn thêm mấy bát cơm đầy nữa. Hần thò tay, trực tiếp mò mò trên bụng Đường Tử Ngạo, vỗ vỗ, khuôn mặt nhỏ bé nghiêm túc cực kỳ, miệng nói: “Quả nhiên no rồi na~”

Đường Tử Ngạo thực có chút bất đắc dĩ, nắm bàn tay mềm mại của hần, kéo ra.

Thiên Gia không buồn để ý, cũng không đổi thìa, trực tiếp dùng thìa cũ xúc nốt nửa bát cơm ăn.

Xong bữa cơm, thay y phục rồi, hai người mới tách ra, Đường Tử Ngạo đã thấy hầu như khỏe hần rồi, tự nhiên sẽ không tiếp tục ở trong phòng, hần dặn Thiên Gia mấy câu, nói phải ra sân tập võ, còn Thiên Gia đến chỗ lão đại phu, tiếp tục học thảo dược. Hần vừa đi vừa lăm bằm nhấm lại công dụng cùng liều lượng những thứ thảo dược hôm nay đại phu kê cho cha uống.

Đến phòng cất thảo dược của Đường phủ, lão đại phu đã chờ sẵn bên trong, hần run run rẩy rẩy sắp ra hơn mười loại dược liệu, yêu cầu Thiên Gia từ những thứ này viết hai đơn thuốc, một đơn để bồi bổ cường thân kiện thể, một đơn để chữa chứng hỗn loạn khí huyết, mụ mị thần trí.

Lão tiên sinh đã dạy hần, dù cùng một loại dược liệu, nhưng dùng lượng không như nhau cùng với phối dược khác đi, tất sẽ cho hiệu quả hoàn toàn khác nhau, ví như thạch tín, khả dĩ đầu độc chết người, thế nhưng cũng là loại dược vật có thể trị bệnh. Chỉ riêng dược liệu và đơn thuốc đã đủ để hần học mất nhiều năm, thành ra, hai năm qua, Thiên Gia vẫn còn loay hoay với mớ dược liệu, ngoài tự bắt mạch của mình, bắt mạch cho lão tiên sinh cùng Đường Tử Ngạo, hần cũng chưa có cơ hội ra ngoài luyện tập.

Hần xem những thảo dược lão tiên sinh đưa, nhận dạng từng thứ một, rồi mở hai tờ giấy, bóc mỗi bên vài thứ dược liệu, đầu mày chốc chốc lại khê nhíu, thêm bớt mấy lần, giữa chừng còn giở sách xem lại, cuối cùng cũng phối xong, hoan hỉ chờ lão tiên sinh kiểm tra.

Lão tiên sinh cúi sát xuống, gặt gặt kiểm tra kĩ càng, rốt cuộc gặt đầu, khen mấy câu, rồi lại giảng giải cho hần những chứng bệnh khác nhau phải dùng loại dược vật khác nhau, vạn nhất có người nhiễm ác bệnh mà dùng sai thuốc, không chừng tác dụng hoàn toàn ngược lại, vậy nên phải căn cứ tình hình cụ thể rồi mới tiến hành chữa trị.

Thiên Gia theo học lão tiên sinh tuy rằng chưa từng có cơ hội tiếp xúc thực tế, nhưng bình thường nghe hần giảng giải bằng những ví dụ mình từng chữa trị qua, đều có ứng dụng rõ ràng cả, nên hần vẫn có thể từ từ lĩnh hội. Đến giờ, đại khái cũng không còn sự gì làm khó được Thiên Gia nữa, lão tiên sinh cũng nói, thêm một thời gian nữa coi như không còn gì để truyền thụ, còn lại chỉ dựa vào chính khả năng lĩnh hội cùng ứng dụng của hần mà thôi.

Phối được xong, trời còn chưa muộn, Thiên Gia cầm sách ngồi trong tiểu viện, vừa hóng nắng vừa trò chuyện với lão tiên sinh, nghe hẳn kể những chuyện từng trải qua, thỉnh thoảng hỏi vài câu về cách phối được cùng những nguyên lý, cầm kỳ trong sách.

Ngồi tắm nắng ấm áp, vừa nghe kể những chứng bệnh cổ quái cùng những chuyện kỳ lạ khắp nơi, lại nghĩ sau này gặp lại Lưu Ly, hai người không biết y thuật ai mới giỏi hơn, trong bụng hẳn phần khởi vô cùng.

Lão tiên sinh về già cũng không có mấy người trò chuyện, giờ thấy Thiên Gia sùng bái nhìn mình, hơn nữa hẳn học tập chăm chỉ, kiên nhẫn, tự nhiên cũng vui vẻ dốc hết kinh nghiệm ruột gan, trông cậy Thiên Gia tương lai cũng trở thành một bậc danh y.

Đợi đến khi trời tối xẩm, có người được phân phó riêng tới đưa lão tiên sinh trở về, Đường Thiên Gia cũng quay về phòng, trên mặt thủy chung không ngớt ý cười, muốn giấu cũng không được. Bên ngoài ráng đỏ đã quết rực một mảng trời, trong phòng cũng nhiễm một tầng cam sắc nóng ấm dung dị, hẳn đẩy cửa vào, Đường Tử Ngạo cũng vừa trở về, đang chuẩn bị thấp nền. Đường Thiên Gia đứng bên khung cửa, nhìn tia sáng len lỏi qua lần giấy dán cửa sổ mỏng manh, phác trên dáng vóc cao lớn hào sảng của Đường Tử Ngạo, cả gương mặt lãnh ngạnh anh tuấn... trong lòng hẳn thoáng chốc ngây ngẩn, đôi con mắt mở lớn không chớp. Dưới ánh nắng muộn, nhất cử nhất động của Đường Tử Ngạo đều đượm sắc ôn trầm, mơ hồ ướp một tầng ánh cam nhàn nhạt, gương mặt hẳn tựa hồ nhu hòa hơn rất nhiều, những đường nét kiên cường xưa nay phẳng phất cũng thả lỏng... nhất là khi hẳn nghe được động tĩnh thì quay đầu lại nhìn phía Thiên Gia, đôi con ngươi thoáng phiếm ý cười, huân huân dục túy, cả một phòng lác đác nắng thoáng chốc đều ngưng đọng trong ánh mắt hẳn, khiến trái tim đang kinh ngạc của Thiên Gia lại đập quỳnh quáng thêm một nhịp, hẳn bất giác bước chân hướng về phía ấy, ôm cổ Đường Tử Ngạo đang thấp nền, vùi đầu vào ngực hẳn: “Cha.”, hẳn cúi đầu, ôn nhu gọi.

“Ừ?” Đường Tử Ngạo nghĩ hẳn đương làm nũng, vòng tay ôm lấy hẳn.

“Cha, ta rất thích người.”

Thân thể Đường Tử Ngạo thoáng cứng đờ, lập tức máy móc vỗ vỗ lưng hẳn, không lên tiếng đáp.

Thiên Gia không được đáp lời, cũng tuyệt không nổi giận, hẳn như chìm trong những suy tư của riêng mình, nhỏ giọng nói tiếp: “Cha, không biết vì sao, ta đã thực thích người, mà giờ càng ngày càng thích nhiều hơn nữa, thích đến mức chỉ nhìn thấy người đã thấy hài lòng, làm việc gì cũng tràn đầy khí lực, trước kia ta ở Thất Nhã lâu, mỗi ngày đều thấy cả người uể oải vô lực, tinh thần thực khó phấn chấn, việc gì nghĩ tới cũng mệt mỏi... thế nhưng hiện tại hoàn toàn không giống vậy nữa, ta chỉ cần vừa nghĩ tới cha, đã thấy thực hài lòng. Ban đêm ta nằm mộng thấy gì đều muốn nói cho cha, ta được lão tiên sinh khen ngợi cũng muốn kể cho cha, ta nhìn thấy cụm mây bé bé giống con thỏ con cũng muốn nói cho cha, còn nữa, ta ăn bao nhiêu bát cơm, uống bao nhiêu chén trà đều muốn kể cha biết...” Thiên Gia không biết phải hình dung ra sao, chỉ đơn giản dùng những ngôn ngữ thành thực nhất để lý giải ý nghĩ của mình: “Cha, người nói xem, ta vì sao lại thích người đến vậy? Người khác cũng thích một người như thế sao?”

Thấy hẳn ngẩng đầu tràn ngập mong mỏi nhìn mình, Đường Tử Ngạo chẳng biết phải đáp ra sao, chỉ cố nén nỗi rung động kịch liệt trong ***g ngực, hồi lâu mới trấn định được, lắc đầu trả lời: “Ta không biết.”

“Nga~” Thiên Gia gục đầu xuống, lại vùi mặt vào ngực Đường Tử Ngạo, rầu rĩ nói: “Cha, kỳ thực ta thích người cũng không phải tất thấy đều hài lòng, cũng có khó chịu a. Có đôi khi, ta thích người đến mức cảm thấy ngực thật đau, sợ người không thích ta, sợ người thấy phiền phức, sợ người ghét ta, sợ người rời bỏ ta... Cái gì cũng sợ. Ta cũng nghĩ, nếu như ta không thích người, không chừng ta sẽ không sợ nữa, mà ta không rõ, vì sao ta lại thích người như vậy, mà trong ngực vẫn khó chịu, vẫn hoang mang rối rắm... có nhiều khi còn thấy như thực trống rỗng a...”

“Đừng sợ, cha không ghét người, sẽ ở cùng người cả đời.” Đường Tử Ngạo chăm chú ôm hẳn, cảm tựa trên đỉnh đầu hẳn, trịnh trọng nói.

“Cha, người không ghét ta?”

“Ừ.”

“Na, người thích ta sao?”

“Thích... đứa ngọc, hài tử của cha cha đương nhiên sẽ thích.”

Thiên Gia tuy rằng còn không hài lòng với câu trả lời này, thế nhưng cũng không truy vấn thêm nữa, cứ như vậy ôm hân, hưởng thụ cảm giác ấm áp thân mật bao bọc quanh mình.

38. Chương 38: Thân Mật Tiếp Xúc

Ngày hôm sau, bên ngoài vừa vọng vào tiếng gà gáy Đường Tử Ngạo đã tỉnh lại, liếc nhìn sắc trời, đại khái mới tảng sáng, hân lại nhắm mắt, trở nghiêng mình, ôm lấy hài tử đang tựa quây bên cạnh, định chợp mắt thêm một lát. Nhưng ý đồ rốt cuộc vẫn bị hài tử nằm trong lòng quấy rối. Nguyên bản vốn tưởng trở mình rồi hân sẽ không lộn xộn nữa, vậy mà hai cái đùi vẫn không ngừng nhúc nhích, bộ dạng căn bản không hề định nằm cho yên.

“Gia Gia...” Đường Tử Ngạo nhẹ giọng gọi.

Đường Thiên Gia không đáp, hai chân nhỏ vẫn ngo nguẩy liên tục, hai bàn tay nắm chặt tiết y của hân. Đường Tử Ngạo khẽ nhích người lùi lại, mới phát hiện hài tử này sắc mặt ửng đỏ, đầu mảy nhú chặt, thoát nhìn như rất khó chịu, cánh mũi thỉnh thoảng nghẹn nghẹn phát ra mấy tiếng rên rỉ, đôi chân nhỏ chốc chốc lại nhúc nhích cọ vào nhau, Đường Tử Ngạo nghĩ có khi hôm qua lại lấy phong hàn cho hân, vội vàng đưa tay áp trên trán hân, cảm thấy thực có chút nóng. Bàn tay kia vẫn đặt trên cổ hân cũng thấy như có gì không ổn, Đường Tử Ngạo gấp gấp luồn tay xuống dưới lớp tiết y của Thiên Gia, đã thấy thân hân nóng hổi, ướt lấm tấm một tầng mồ hôi khiến làn da trơn mịn trở nên dính ướt, bàn tay mới đụng vào phảng phất như đã bị hút chặt, không sao rời đi nổi.

Đường Tử Ngạo vội coi mạch cho hân, không thấy có gì bất thường, hay khí huyết bất ổn chỗ nào, trong khi ấy Thiên Gia lại bật ra một tiếng rên say sưa tinh tế, một chân vất lên, bắt đầu chà xát trên đùi hân, tựa hồ cơn khó chịu trong người nhờ cử động này mà thư giải được phần nào. Sắc hồng trên mặt hân càng lúc càng ửng, những sợi tóc dài tán loạn bị mồ hôi thấm ướt, dính ướt trên trán và quanh mặt hân. Bộ dạng này, khiến Đường Tử Ngạo mơ hồ nghĩ đến một điều, thần sắc hân thoáng cứng đờ, bàn tay nắm trên vai Thiên Gia bất động hồi lâu, quá nửa ngày mới chậm rãi lần xuống dưới thăm dò.

Lần xuống tới giữa hai chân, Đường Tử Ngạo khẽ đụng nhẹ, Đường Thiên Gia lập tức bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn, thất lưng bất giác rướn lên phía trước, như muốn nhận được càng nhiều sự đụng chạm khiến cho hân thoải mái dễ chịu. Hân còn chưa tỉnh dậy, chỉ hoàn toàn cử động theo bản năng đối với dục vọng sâu trong thân thể, cả người cố sức nhích tiến về phía Đường Tử Ngạo.

Dưới lớp tiết khô mỏng manh, vật nhỏ bé dựng thẳng đã vươn ướt trên đỉnh, Đường Tử Ngạo xốc chân lên, thấy đầu tiết khô đã ướt đầm, bên dưới còn đang không ngừng run run, thân thể Thiên Gia vận vẹo cuộn tròn lại, miệng thỉnh thoảng phát ra những tiếng gừ gừ bất mãn.

Trong lòng Đường Tử Ngạo lúc này thực tràn ngập thứ cảm giác kỳ dị khó nói thành lời, nửa mừng rỡ nửa bi ai. Hài tử này đã mười tám tuổi, đương đúng thì huyết khí tràn trề, như hài tử bình thường, từ mười ba, mười bốn tuổi đã sớm mộng tinh* lần đầu, có điều, Đường Tử Ngạo ngày ngày cùng hân ăn ngủ, tự nhiên biết rõ, bao nhiêu năm qua, Thiên Gia chưa từng một lần có hiện tượng này. Trong lòng Đường Tử Ngạo đại khái cũng minh bạch, chịu điều giáo trong lâu kia qua nhiều năm như vậy, thân thể hân đã tổn hại không ít, ví như đám khách nhân thường đâu có mấy người để ý phía trước hân ra sao, mà dù có quan tâm đi nữa, sợ rằng cũng sẽ dùng được vật hay những thủ đoạn kỹ xảo kỳ dị để khiến hân cương lên...

Đường Tử Ngạo yêu thương ôm hân vào lòng, vuốt ve sau lưng hân, nhẹ nhàng trấn an.

Thiên Gia không được thư giải, thần sắc càng lúc càng bức bối, trong miệng vẫn không ngừng phát ra những tiếng lầm bầm khó chịu, hai tay trực tiếp luồn vào tiết khô, muốn tự mình xoa vuốt, thế nhưng rõ ràng tự hân càng làm càng thêm khó chịu, rốt cuộc hân quờ quào chụp lấy bàn tay Đường Tử Ngạo, chực kéo vào bên trong.

Đường Tử Ngạo thực không dám chắc hân rốt cuộc đang tỉnh hay mê, chỉ có điều về chặt vật trên giường mặt hài tử này rõ ràng không thể là làm bộ, bàn tay hân vốn cứng đờ, rốt cuộc tới lúc Thiên Gia chịu không nổi bắt đầu nức nở khóc mới bắt đầu chậm rãi xoa nắn.

Cẩn thận, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, từ trên xuống dưới, Đường Tử Ngạo chăm chút thực tỉ mỉ, hài tử kia quả nhiên rất nhanh bị bức bách chịu không nổi, mông mông lung lung hé mở hai mắt, dưới hàng mi dâng mờ hơi nước, lẫn khuất che lấp khát khao nóng rực, bờ môi khẽ mấp máy, hần nhéo chặt cổ áo Đường Tử Ngạo, tiếng rên rỉ khó nhịn khàn khàn phát ra từ cuống họng: “Cha...”

Đường Tử Ngạo khẽ trượt tay, thả vật nhỏ trong bàn tay ra, Thiên Gia bất mãn hứ một tiếng, nắm cổ tay hần ấn lại: “Ta khó chịu, ta muốn...”

“Tự mình làm.” Đường Tử Ngạo thấy hần đã tỉnh, chực rút tay lại.

“Không, muốn người, ta không đâu.” Thiên Gia vừa nói vừa vươn đầu lưỡi, liếm liếm điểm nổi lên dưới lớp tiết y của Đường Tử Ngạo.

Tuy rằng cách một lớp vải áo, nhưng cảm giác mềm ẩm ướt át vẫn nguyên vẹn khiến hần run rẩy toàn thân, hần hít sâu một hơi, cố sức ghì đầu Thiên Gia trong ngực mình, một lần nữa cảm lấy vật bên dưới, tay kia cùng lúc vuốt ve xoa dịu phần da non mềm giữa hai đùi, kiên trì săn sóc một hồi, Thiên Gia dù sao cũng là hài tử lần đầu nếm trải dục vị, không bao lâu sau, cả người hần đã run rẩy mãnh liệt, cổ họng tỉnh té ngâm nga một tiếng, tiết xuất trong lòng bàn tay Đường Tử Ngạo.

Với khăn tay chà lau sạch sẽ, Đường Tử Ngạo tự mình cũng không rõ vì sao bất tri bất giác lại làm ra loại chuyện này, giúp một người đồng tính, còn là chính nhi tử của mình an ủi, thư giải... này đối với hần mà nói, thực sự là điều vô pháp tưởng tượng. Thế nhưng vừa xong tất cả như thể chỉ nhẹ nhàng thuận theo tự nhiên, thậm chí tự hần cũng nhận thấy mình hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Hần nhóm người dậy, tựa vào đầu giường nghỉ ngơi, Thiên Gia cũng chậm rãi bình tĩnh lại từ cao trào, đôi mắt ướt đầm khát vọng nhìn hần, cặp chân thon dài bắt đầu nhúc nhích leo lên người hần, trườn trườn quần quần như con rắn nhỏ, cho đến khi gương mặt đối diện với Đường Tử Ngạo.

Hần có ý nhích tới hôn, Đường Tử Ngạo khẽ nghiêng đầu tránh. Thiên Gia không chịu thuận theo, quyết không buông tha, hai tay ôm mặt hần, cố sức giữ chặt, sau mới chu môi, hôn chụt một cái, thấy Đường Tử Ngạo tuy cau mày, nhưng cũng không dùng sức đẩy hần ra, gương mặt nhỏ bé sung sướng đến rạng rỡ.

Hần mới tiết xuất, thân thể tuy còn mềm nhũn nhưng tinh thần đã hưng khởi mười phần, hăng hái lần qua lần lại, nín lấy Đường Tử Ngạo không cho hần rời giường, thỉnh thoảng lại cúi xuống khẽ hôn lên một cái, hết trên má, khóe môi, lại muốn dòm dòm xuống dưới, nhưng đều bị Đường Tử Ngạo ngăn lại, không cho hần hồ đồ.

“Cha...”

“Ừm?”

“Ta thực hài lòng, người giúp ta.”

“Ngốc nghếch.” Nhìn Thiên Gia cười đến ngây ngô, Đường Tử Ngạo xoa xoa đầu hần, sủng nịch nói.

“Cha a, trước kia từng có vài lần na, là mấy ngày trước khi ra mắt, Tô lão bản đó lấy ra cái lông vũ với mấy thứ kỳ quái nữa, không ngừng đụng chạm trên người ta, ta lúc ấy chỉ thấy vừa đau vừa khó chịu, thực lâu nữa phía dưới mới dựng lên, đến khi thứ bạch dịch kia chảy ra thì nóng bỏng rát, tựa như bị kim châm. Cơ mà, lần này vì sao không những không khó chịu, cũng không đau, mà còn thoải mái như thế a?”

“Người khi đó còn nhỏ, không nên sớm như vậy, hiện giờ niên linh mới vừa vặn, sau này cũng không nên tự phóng túng, thỉnh thoảng dùng tay làm một lần là đủ rồi, biết chưa?” Đường Tử Ngạo yêu thương dặn dò hần.

“Bất hảo.”

“Bất hảo?” Đường Tử Ngạo nhún mày, cho rằng hần một lần biết vị, lại muốn thường thường làm, lập tức giảng giải: “Không được, không thể mỗi ngày đều như vậy, sẽ tổn hại nguyên khí, tối đa năm ngày một lần.”

“Bất hảo.” Thiên Gia tiếp tục nói.

“...”

“Ta không tự làm, ta muốn cha làm cho ta.” Hần bất mãn trừng mắt.

Đường Tử Ngạo lúc này mới hiểu “bất hảo” của hắn là ý không muốn tự mình, còn muốn hắn làm cho: “Sau này đều phải tự mình, nếu không thì giống như đệ đệ ngươi, tìm cho ngươi một thông phòng nha đầu?”

“Bất hảo bất hảo bất hảo!” Thiên Gia tức giận, nhe răng cắn một miếng trên ngực hắn: “Ta ai cũng không cần, muốn cha. Ngươi đã nói thừa nhận ta thích ngươi, ta cũng chỉ muốn ngươi, ngươi phải phụ trách.” Hai con mắt hắn vụt sáng lấp lánh, đột nhiên nói đổi qua chuyện khác: “Cha, ta cũng giúp ngươi, có qua có lại.” dứt lời, bàn tay nhỏ bé lập tức vói vói xuống dưới, nhưng chưa chạm đến nơi đã bị nắm chặt lại: “Được rồi... rời giường đi.”

Thay y phục xong, Thiên Gia tinh thần hào hứng quần nhuyển kiếm quanh hông, hôm nay không phải ngày đấu với Thiên Tường, chỉ cần ra sân tập võ, luyện tập một canh giờ là được. Chào Đường Tử Ngạo để hắn lên tiền thính nghị sự rồi, Thiên Gia hào hứng tiến vào góc nhỏ riêng của hắn trong sân tập võ.

Vừa rút kiếm ra múa được mấy đường, hắn mới phát hiện có chút không đúng, ngày hôm nay quên mất thay y phục, bình thường luyện kiếm đều mặc áo chên và quần thụng, hôm nay sáng sớm đã thực phần khởi, rút cuộc lại mặc y phục bình thường đi ra, tuy cũng không đến nỗi không thể luyện tiếp, nhưng tốt xấu cũng có chút vướng víu. Nghĩ một hồi, Thiên Gia thu kiếm lại, quyết định tranh thủ nghỉ bữa nay.

Đi dọc đường trở về có một quãng đường rải đá cuội thành bãi rộng, chỗ ấy chính là tiểu đình hắn vẫn ưa vào ngồi thư giãn, giờ còn chưa đi tới nơi đã thấy có một người đang ngồi bên trong rồi.

Trông bóng lưng, hình như không quen, không phải cha, cũng không phải những nam nhân thường gặp quanh đây, Thiên Gia cố ý bước đi thực ồn ào, dặng người kia nghe thấy tiếng hắn đến thì quay lại nhìn, thế nhưng người nọ tựa như không nghe gì hết, chỉ mãi để ý ngắm hồ sen.

Thiên Gia bước lại phía đó, đứng trên bậc tam cấp trước đình, nhìn người ngồi trên ghế đá, mở miệng hỏi: “Ngươi là ai na?”

“Ngươi đoán xem.” Người nọ không quay lại, nghe như vừa cười vừa đáp lời, tựa hồ sớm biết hắn sẽ hỏi câu ấy, thanh âm thực nhàn nhã tự đắc.

“Na?” Thiên Gia kêu khẽ một tiếng, thanh âm kia quen lắm, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai, mà hắn cũng không kiên nhẫn đứng tựa cột chờ người kia quay đầu lại, chưa chi đã sấn lên hai bước, ai ngờ người kia mở soạt cây quạt trong tay, phất lên che mặt, thành ra cái gì cũng nhìn không được.

Thấy hắn cố ý như vậy, Thiên Gia lại không vội nữa, lùi lại mấy bước đứng tại bậc cửa, khẽ mỉm cười nói: “Ra là người a!”

“A, nhận ra ta rồi sao?” Người nọ biết Thiên Gia đã lùi lại phía sau, liền thu quạt lại rồi hỏi.

“Na, nghe ra giọng, sao ngươi lại tới đây, không lên tiền thính tìm cha ta mà chạy tới đây ngắm hồ sen?” Thiên Gia thông thả nói, hai mắt như có như không liếc qua gương mặt nghiêng nghiêng của hắn.

“Tiểu tử này trí nhớ thật tốt, còn tưởng lâu ngày không gặp mặt, ngươi quên ta mất rồi.” Người nọ thấy hắn nhận ra rồi, cũng không bày trò huyền bí nữa, đứng lên quay đầu lại.

“Quên làm sao được?” Thiên Gia thần nhiên đáp. Người nọ vừa quay lưng lại, gương mặt vẫn nguyên vẹn khí chất cao quý thanh lãng, đầu mày nhu hòa phiếm tiểu ý thư thái giãn ra dưới ánh dương quang tháng tư.

“Na, Thái tử ca ca?!” Thiên Gia kinh ngạc kêu lên, cái miệng nhỏ nhắn há hốc, vẻ mặt sững sốt vô cùng, nào có một chút bình tĩnh thông dong như vừa xong.

Nụ cười trên môi Thái tử thoáng sững lại, thoáng cái, lại lập tức rộ lên, còn sáng khoái hơn ban nãy, hắn cười đến khom lưng bật thành tiếng, cây quạt trong tay chỉ vào Thiên Gia: “Hảo nha, học được gạt người nữa, coi vậy mà bị người gạt rồi.”

“Thái tử ca ca.” Thiên Gia ngượng ngừng cười, nhu thuận gọi một tiếng.

“Ừm ừm.” Thái tử gạt đầu, miệng vẫn tủm tỉm cười nhìn hắn.

*mộng tỉnh: xuất tỉnh trong mơ :”>

~Đệ nhị quyển hoàn

ĐỆ TAM QUYỂN

Đấu vu cung đình

—

39. Chương 39: Thái Tử Thông Tín

Hải tử trước mắt hắn hiện giờ đã bớt đi phần nào vẻ con nít, cử chỉ động tác tự nhiên nhàn nhạt toát ra phong tình riêng có của hắn, không phải cường liệt, khoa trương như y phục xông hương thơm nức, cũng không phải mỏng manh tinh tế đến không sao nắm bắt, chỉ là khiến người ta thường thường lơ đãng rồi tự nhiên cảm giác được vị đạo an tĩnh mà mê hoặc, bất tri bất giác đã muốn trầm luân chìm đắm. Giờ cũng không còn sự đề phòng cảnh giác như khi mới gặp, cả vẻ non nớt của hải tử cũng thay đổi nhiều, hắn hiện tại, giống như một đóa hoa đang chậm chậm tỏa hương, không ngậy ngô như một búp nụ, không diễm dúa như cánh hoa đã mãn khai, mà lại hòa quyện cả hai vẻ đặc sắc, niên kỷ còn chập chới giữa thanh niên, thiếu niên, nhất là với dung mạo quá mức tinh xảo của hắn, nếu là một nữ hải, có tôn thành bậc khuynh quốc khuynh thành cũng không quá đáng.

Nếu chỉ nói dung mạo xuất sắc thôi, Thái tử Tiết Chính Kỳ sẽ không mấy để tâm đến hắn, dù sao cũng chỉ là một hoa nhi xinh đẹp, nhìn qua là đủ, nhưng hắn lại thông minh. Chỉ một hồi ban nãy cũng đủ nhận ra điều ấy, hải tử này cất giọng lơ đãng bình thản nói chuyện với hắn, sự quen thuộc trong lời lẽ khiến hắn nhận không được tin rằng mình đã bị nhận ra, nhưng tới khi quay lại, hải tử kia nhìn thấy mặt rồi mới để lộ ra bản chất thiếu niên, vô cùng đơn thuần, há miệng kêu toáng lên “Thái tử ca ca”, lúc ấy hắn mới biết mình bị lừa, trùng mưu của chính thiếu niên mình vẫn có chút xem thường.

Kỳ thực hắn từ đâu mà nhận ra được, rõ ràng toàn tự miệng mình tự biên tự diễn. Tiết Chính Kỳ biết mình bị gạt rồi, nhận không được cười phá lên, cũng thực hiếm thấy, hắn cứ nhiên mất cảnh giác sa bẫy một hải tử, rốt cuộc mấy năm rồi mới được một trận cười sảng khoái như vậy.

Tiết Chính Kỳ lại ngồi xuống, khoát khoát tay: “Nào, qua đây ngồi đi.”

Đường Thiên Gia tiến tới, hắn đối với Thái tử ca ca này hoàn toàn không hề đề phòng, tự nhiên ngồi xuống cạnh hắn.

“Nào, nói cho Thái tử ca ca nghe, vì sao không nhận ra ai cũng dám tiến tới hỏi chuyện, không sợ ta bắt cóc người sao?”

“Người không phải rồi, nếu đã lọt qua được bao nhiêu người bên ngoài như vậy, cũng coi như võ công người rất cao cường, công phu người cao đến vậy, ta có muốn chạy cũng vô dụng, thà rằng ta thẳng thắn tới bắt chuyện với người, mà ta tới người cũng đâu có bắt, vậy rõ ràng không phải cường đạo rồi.” Thiên Gia ngồi trên ghế đá, tỉ mỉ lý giải cho Thái tử ca ca.

Tiết Chính Kỳ gật đầu, khóe miệng còn vương ý cười, thấy đầu tóc Thiên Gia buộc gọn gàng, đành thôi ý định xoa đầu hắn: “Sau ấy vẫn không nhận ra ta, sao còn nói nhiều như vậy?”

“Ừm, vì người không lập tức bắt ta, vậy dù người có là cường đạo bất quá cũng chỉ có ý chơi mèo vờn chuột một hồi thôi, hơn nữa nếu thật định bắt ta, nhất định có liên quan tới cha, bởi vậy ta mới tin rằng người quen biết cha, ta hỏi người sao không tới tìm cha, kết quả, kết quả là...” Thiên Gia nói đến đây, mặt tự dưng đỏ ửng: “Kết quả thì ra người là Thái tử ca ca.”

“Ha ha ha ha...” Tiết Chính Kỳ cười đến gục xuống bàn, hơn nửa ngày mới ngồi thẳng được dậy: “Người nha, quả nhiên là một hải tử, bất quá cũng là một hải tử thật thông minh.”

“Ta không phải hải tử nữa, ta đã mười lăm tuổi rồi.” Thiên Gia nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Hảo hảo hảo, không phải hài tử nữa.” Tiết Chính Kỳ nhin cười tiếp lời hân.

“Người ở đây chờ cha sao?” Thiên Gia hỏi.

“Ừ, chờ cha người trở về, có chuyện muốn hỏi hân, vừa rồi không vào từ cửa chính là vì sợ làm lỡ chính sự của hân, dù sao hôm nay ta cũng không có việc gì, ở đây đợi hân cũng được.”

“Ta đi gọi hân na.”

“Không cần, người đi gọi nương người đi, nói với nàng ta tới là được.”

“Hảo, vậy Thái tử ca ca chờ ta.”

Đến khi cùng nương trở lại tiểu đình, mới thấy trong đình trống không, Thái tử đã sớm đi đâu mất, Thiên Gia đang tính đi tìm xung quanh đó thì Đường Tử Ngạo đã xuất hiện phía trước, vậy hai người lại.

Đường Tử Ngạo và Thái tử đều ở trong phòng, còn có cả Thiên Tường, Thiên Gia cùng Tiết Uyển Nghi vào phòng rồi ngồi xuống, hiếu kỳ nhìn ba người kia.

Thái tử đỡ Tiết Uyển Nghi sang ngồi cạnh hân, chờ yên vị rồi mới mở miệng nói: “Lần này đại thọ Phụ hoàng, người muốn tổ chức yến tiệc, không hiểu vì sao bỗng nhiên nói muốn mời các người, ta biết tin sớm nên tới nói trước cho các người một tiếng, phỏng chừng ít ngày nữa sẽ có ý chỉ của Phụ hoàng đưa tới.”

Nghe hân nói xong, thần sắc Tiết Uyển Nghi và Đường Tử Ngạo đều có phần xấu đi, Tiết Uyển Nghi nắm tay Thái tử, gấp gấp hỏi: “Chỉ có hai người chúng ta thôi chứ?”

Thái tử lắc đầu: “Toàn gia các người, năm người đều phải tới.”

“Là chủ ý của Hoàng thượng sao?” Đường Tử Ngạo hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ, bất quá ý định tổ chức yến tiệc ban đầu cũng không nghe nói muốn mời các người tới, dù sao mười năm rồi cũng không có lệ ấy, nhưng sau thì không hiểu vì sao, có thể Phụ hoàng đột nhiên có hứng hoặc do ai đó hiển ý, hân mới quyết định toàn gia các người phải tới. Ta là lo lắng cho Tiểu Gia, chi bằng cô phụ đưa hân ra ngoài đi, tới khi ý chỉ đưa đến, cứ nói các người đang ở bên ngoài cũng được.”

Tiết Uyển Nghi thở dài, lắc đầu: “Quên đi, nếu Hoàng thượng đã quyết định muốn chúng ta tới, chắc chắn đã tìm hiểu tình hình nhà chúng ta gần đây rồi, nói không chừng vốn chỉ là một yến tiệc đơn thuần, tới khi cự tuyệt lại thành đại tội. Đi cũng được, chúng ta cứ thận trọng cư xử, hân sẽ không việc gì đâu.” Tiết Uyển Nghi vỗ vỗ mu bàn tay Thái tử, trầm tĩnh nói.

“Đi thôi, không ngại gì cả.” Đường Tử Ngạo tiếp lời: “Đa tạ Thái tử quan tâm.”

“Ta cũng đâu có gì, chính là sợ có sự gì bất trắc, các người khó khăn lắm mới được an ổn. Đến khi tham gia yến tiệc, không nên phục sức cho Tiểu Gia quá bắt mắt, tùy tiện một chút, lộ rõ ràng về hài tử một chút.”

“Ừm, an tâm, ta hiểu rõ.” Đường Tử Ngạo gật đầu.

“Tiểu Tường thì không sao, để hân tự nhiên là được.”

“Hảo.”

Hai hài tử ngồi một bên, nghe mấy chuyện này cũng như lọt giữa đám sương mù. Bất quá, Thiên Gia mơ hồ cảm giác được, có lẽ vì hân là nhi tử nương thân sinh nên mới sinh ra nhiều sự không hay, nhìn ba người trò chuyện mấy câu lại gật đầu tán đồng một hồi, hân ử rử cúi đầu, chẳng muốn hé lời nào.

Thái tử bàn chuyện xong rồi, công việc cũng bề bộn, liền đứng dậy cáo từ.

Tiết Uyển Nghi đột nhiên kéo Thiên Gia lại, ôm hân một lúc lâu. Thiên Gia biết mẫu thân có tâm sự trong lòng, cũng không hỏi gì, chỉ vòng tay ôm lại nàng.

Quả nhiên sớm tối hôm sau, công công phụ trách truyền chỉ đã tới trước đại môn Đường phủ, vì yến tiệc trên danh nghĩa chỉ mời người trong nhà nên lễ nghi cũng không có gì trang trọng, vị công công chỉ báo mấy câu nhất định phải có mặt, dặn dò thêm giờ giấc cụ thể rồi rời đi luôn.

Yến tiệc vào bàn lúc chiều muộn, nhưng chờ tới khi trời tối hẳn mới chính thức bắt đầu. Bốn người bọn họ để Thường Văn nhắc tới nhắc lui mãi, rốt cuộc đến chiều mới rục rịch chuẩn bị, Thiên Tường và Thiên Gia đều là lần đầu vào hoàng cung, khó tránh có chút hồi hộp pha lẫn mong đợi.

Thiên Tường phải bỏ bội kiếm, khoác vào một thân ngoại sam xanh thẫm, tóc cột cao sau đầu, thoạt nhìn có phần ôn hòa hơn thường ngày, nếu cầm thêm một cây quạt, xuất khẩu mấy câu văn vẻ nữa, cũng đáng coi là phiên phiên công tử nhà nhận lịch lãm. Nhưng Tiểu Tường rõ ràng không vừa ý với lối ăn vận này, có vẻ thực cầu nệ, bàn tay trước nay vẫn đặt trên chuôi kiếm giờ thành ra thừa thãi, không biết để đâu cho phải.

Còn y phục của Thiên Gia, Tiết Uyển Nghi suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc cho hắn mặc một bộ ngoại sam hồng sắc. Gương mặt bầu bĩnh trên sắc hồng lại càng thêm trắng ngần mịn màng, dù đã mười lăm tuổi nhưng vẫn hết như đồng tử trong bức họa thần tiên xưa kia, làn da trắng trẻo, đôi môi hồng nhuận, đầu mày tinh xảo như tranh vẽ. Càng nhìn càng thấy hắn mỏng manh non nớt, rõ mười phần là một hài tử phải được nâng niu bảo hộ, nhất là mỗi khi hắn hé miệng cười ngây ngô, càng hết như một tiểu hài tử còn chưa trưởng thành.

Đường Tử Ngạo không thay đổi gì cả, vẫn một thân hắc y, đến cả Tiết Uyển Nghi cũng chỉ mặc y sam vải bông màu xanh nhạt, hoàn toàn không màng đến những bộ xiêm y tơ lụa thượng hạng. Búi tóc vẫn sau đầu, gài một cây trâm mộc theo lối xưa, đơn giản vô cùng.

Cứ như vậy, đoàn bốn người lên xe ngựa, hướng tới hoàng cung.

Khi bọn họ đến nơi, đã có người chờ đón ở thiên môn, xe ngựa đương nhiên phải để lại bên ngoài, bốn người xuống xe đi bộ vào, cũng may tiểu thái giám dẫn đường cố ý lựa những lối yên tĩnh, ít người đi, nên suốt dọc đường cũng không phải đụng mặt ai.

Yến tiệc vẫn chưa chính thức bắt đầu, Hoàng thượng cũng chưa xuất hiện, xung quanh rải rác người ngồi, cũng không tính là ít, phỏng chừng hơn nửa số khách đã có mặt. Tiểu thái giám cúi đầu, phóng chậm bước chân, đưa bốn người ngồi vào một vị trí gần gần đầu, nhìn họ yên vị rồi, hắn mới hành lễ một lần rồi lui ra phía sau.

Bốn người bọn họ ngồi xuống cũng không khiến nhiều người chú ý, tinh tế quan sát, dễ thấy nhiều người cũng đưa theo phụ nhân và hài tử tới, có lẽ đều là quan viên chức trọng trong triều. Cũng không có mấy tiếng ồn ào xôn xao, ai nấy chỉ cẩn cẩn dực dực cung kính chào hỏi nhau rồi phiếm chuyện mấy câu về thể sự mấy ngày gần đây.

Nhìn trang phục của người xung quanh, đều rất hoa lệ long trọng, đặc biệt là các nữ nhân, bọn họ đều mặc đồ lăng la* tơ lụa, trên đầu gài đầy trâm hoa diêm dúa, cổ tay hể cử động lại lấp lánh ánh ngọc ngà vàng bạc, mỗi người mỗi mím môi ngồi ngay ngắn một chỗ, thi thoảng quay sang nói mấy câu với những phụ nhân khác trong gia đình. Còn có vài nhà đưa theo hài tử chừng hơn mười tuổi, đủ cả nam nữ, có lẽ muốn nhân dịp này ra mắt Hoàng thượng, chờ tương lai nam hài mưu tính được một chức quan, còn nữ hài không chừng vừa mắt một vị Hoàng tử, Vương gia nào, tự nhiên được trở thành hoàng thân quốc thích.

So với những người kia, toàn gia bốn người Đường Tử Ngạo đều có vẻ quá đơn giản, kể cả Thiên Gia ăn mặc rườm rà nhất cũng thành rất bình thường giữa sự nổi bật của đám người này.

Thiên Gia nhìn những món điểm tâm tinh xảo bày trước mặt, nhin không được nhón một cái, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, thấy không ai để ý, liền chia làm bốn miếng: “Nương, cha, Tiểu Tường.”

Dúi cho mỗi người một miếng rồi tự bỏ phần còn lại vào miệng, híp mắt thưởng thức.

“Người ăn đi, cẩn thận không nghẹn. Đợi lát nữa còn có nhiều món ăn đưa lên, đừng ăn nhiều điểm tâm quá.” Tiết Uyển Nghi mím cười ăn miếng điểm tâm nhi tử vừa đưa rồi đẩy đĩa tới trước mặt hắn.

“Tiểu Tường cũng ăn đi.” Thiên Gia nhón mấy miếng bên trên có rắc đường đưa cho Đường Thiên Tường, Đường Thiên Tường chỉ nhú mày lắc đầu: “Không ăn ngọt đâu, người ăn đi.”

Mỗi một lượt, thấy không ai muốn ăn, Thiên Gia hớn hở ôm lấy cả đĩa, miếng nào cũng ném thử một lượt, thấy ngon mới ăn thêm, không vừa miệng thì bỏ lại liền.

Tới lúc ấy, một tiểu thái giám mới dẫn một nhà ba người nữa vào, ngồi xuống chỗ bên cạnh bọn họ.

Người mới vào nhìn sang, nghi hoặc một hồi, như là đang điểm lại số quan viên trong triều nhưng không nhận ra người ngồi bên là ai, rốt cuộc đành chấp tay, coi như chào hỏi.

Đường Tử Ngao gật đầu với hắn, Tiết Uyển Nghi cũng mỉm cười đáp lễ.

“Hoàng thượng giá lâm!” Thanh âm cao vút lạnh lạnh vang lên, tất cả mọi người đều ngừng hết việc gì đang làm, nhất tề đứng dậy.

*lăng la: một loại lụa, Du hồng chắc lắm nhưng QT ảnh bảo “lăng” là “vải lĩnh” =))~

40. Chương 40: Cung Đình Yến Tiệc

Xung quanh lập tức lặng như tờ, không khí thập phần khẩn trương, chỉ còn nghe được tiếng y phục loạt soạt, tất cả nhất tề quỳ xuống hô: “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Đứng dậy cả đi.” Hoàng thượng khẽ phất tay phải: “Hôm nay cứ tự nhiên, không cần câu nệ.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Đám đông lục tục trở về chỗ ngồi, động tác vẫn vô cùng kính cẩn.

Tiết Uyển Nghi phỉu phỉu bụi bám trên đầu gối cho Thiên Gia rồi kéo hắn ngồi xuống cạnh mình. Bốn người ngồi cách Hoàng đế không xa, Thiên Gia để tùy ý nương kéo hắn ngồi xuống, hai mắt vẫn chăm chăm không rời Hoàng đế.

Hoàng thượng chừng hơn bốn mươi tuổi, thần sắc không mấy tươi sáng, đuôi mày khôe mắt đều lộ đôi phần ủ rũ. Cũng ít nhận thấy ở hắn ngạo khí cường hãn bá vương, thoát nhìn chỉ thấy có phần thư sinh, lúc này sắc mặt hắn rất trầm tĩnh, gật đầu mỉm cười phân phó bắt đầu yến tiệc.

Ngồi bên cạnh hắn là nữ nhân cùng xuất hiện với hắn ban nãy, nàng ta chừng ba mươi tuổi, phong thái cao quý ung dung, tuổi tác không hề lưu lại một nếp nhăn nào trên gương mặt nàng, có chăng chỉ càng tỏ đậm thêm vẻ thành thực, sang trọng. Thoạt nhìn đã nhận thấy nàng ta mang sẵn trong mình khí thế cao ngạo từ cốt tủy, cầm luôn luôn nghênh cao, chỉ khi đối đáp với Hoàng thượng mới khẽ cúi đầu mỉm cười.

Thiên Gia nhìn Hoàng thượng, lại quay lại nhìn nhìn nương rồi kề tai nàng nhỏ giọng thì thầm: “Đó là ca ca người sao?”

Tiết Uyển Nghi thoáng ngáy người, một hồi mới khẽ cười: “Đúng vậy.”

“Ừ ha, cũng hơi hơi giống nhau.” Thiên Gia gật đầu.

“Đừng nhìn mãi như vậy, cẩn thận Hoàng thượng thấy người.”

Thiên Gia vội thu lại đường nhìn, hé hé quay sang đối diện, vị trí đệ nhất dưới Hoàng thượng là chỗ của Thái tử và Thái tử phi. Thiên Gia nhìn Thái tử, mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng giờ là tối muộn nhưng ở đây đèn treo sáng rõ, thần sắc Thái tử lúc này quả thực rất khác ban ngày hắn nhìn thấy. Hắn gặp Thái tử cũng không được mấy lần, nhưng mỗi lần đều chỉ thấy tao nhã, như một xuân phong*, lời lẽ cử chỉ đều thông dong bình thản, còn pha thêm một loại hào khí ngạo thị nhân gian, nhưng tối hôm nay, dáng vẻ hắn ngồi như hơi thấp đầu, so vai, nhìn sao cũng có chút dè dặt, cực kỳ giống như một hoàng tử không được phụ mẫu sủng ái, hứng chịu đủ cô quạnh, hiệp bức, đâu có chút nào khí chất của một Thái tử.

Thiên Gia ngậm đầy một miếng miếng cao điểm Tiết Uyển Nghi vừa đút cho hắn, một bên phùng má nhai nuốt, một bên nghiêng đầu khổ tâm ngẫm nghĩ, Thái tử ca ca làm ra bộ dạng này là để cho ai coi a?

Bên dưới Thái tử là Nhị hoàng tử, sự đối lập giữa hai người thực rất rõ ràng, ánh mắt Nhị hoàng tử thường trực lộ ra ngạo khí và ý trào phúng như có như không, hắn ngồi cầm chén rượu, lạnh nhạt nhấp môi, thỉnh thoảng liếc nhìn lên Thái tử, ánh mắt chỉ hiện một vẻ chán ghét pha lẫn khinh miệt. Hắn và vị Quý phi ngồi bên Hoàng thượng giống nhau từ dung mạo tới thần tình, cả vẻ cao cao tại thượng cũng có nhiều phần tương tự, Thiên Gia liếc liếc nhìn hai người bọn họ một hồi, lại len lén hỏi Tiết Uyển Nghi: “Nương, Nhị hoàng tử và người kia có phải mẫu tử không a?”

Tiết Uyển Nghi thấy hấn chỉ vào Lê quý phi, liền gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Đúng vậy, Lê quý phi là thân mẫu của Nhị hoàng tử.”

“Vậy Hoàng hậu đâu? Mẫu thân của Thái tử ca ca là ai a?”

“Hoàng hậu tạ thế nhiều năm rồi. Mẫu thân của Thái tử ca ca chính là Hoàng hậu.”

“À~” Thiên Gia gật đầu, à một tiếng, lại tiếp tục đánh giá xung quanh.

Dưới nữa còn hai hoàng tử chừng hơn mười tuổi, còn lại phỏng chừng niên linh còn quá nhỏ nên không dự tiệc; ngồi thấp hơn nữa hầu hết đều là quan viên triều đình và hoàng thân quốc thích. Thiên Gia xem mấy vòng, cũng chẳng có ai quen thuộc, một hồi đã thấy chán không buồn nhìn nữa, quay về chăm chú vào mấy món ăn.

Chính giữa điện để trống một khoảng lớn, giờ một đoàn vũ nữ đã ra nhảy múa, mùi phấn hương phất tán theo những điệu vũ, Thiên Gia thoảng nhăn mũi, trừng mắt nhìn các nàng một hồi rồi quay sang chăm chú hít hít ống tay áo Tiết Uyển Nghi, lẩm bẩm một câu: “Mùi hương của nương mới thích hơn.”

Tiết Uyển Nghi bật cười, gấp một miếng thịt gà cho hấn.

Đường Tử Ngạo ngồi bên phải Thiên Gia, chén rượu trong tay mãi sóng sánh, hấn tịnh không hề động đến món ăn, thỉnh thoảng chỉ ngẩng lên nhìn quanh bốn phía rồi lại cúi xuống tiếp tục uống rượu, tựa hồ có chút không yên lòng.

“Cha, sao ngươi không ăn a?” Thiên Gia phùng má, ráng nuốt miếng đầy ứ trong miệng, lúng búng hỏi.

“Ngươi cứ ăn đi.”

“Cha, nếu ngươi không muốn tới đây, sao còn đi a?”

“Không sao, ngươi đừng để tâm nhiều như vậy.”

“Ngươi coi ngươi kìa, gì cũng không ăn, bộ dạng đề phòng nhìn qua nhìn lại như vậy, bảo ta làm sao ăn được a?” Thiên Gia nghiêm trang giáo huấn Đường Tử Ngạo, nói xong liền gấp mấy món bỏ vào chiếc bát con trước mặt hấn.

Điệu vũ kết thúc, đoàn vũ nữ khom lưng lui ra sau, Thái tử đứng lên trước tiên, trên tay cầm một chiếc hộp, tiến tới giữa điện, quỳ cả hai gối xuống: “Cung chúc Phụ hoàng thọ thần*.”

Hoàng đế mỉm cười, phân phó thái giám bên người nhận lấy hộp, mở nắp ra, là một khối bạch ngọc trong suốt, bên trong còn ánh ánh huyết tợ, nằm ở trong tay tựa hồ lan tỏa ra độ ấm dịu dịu.

“Phụ hoàng, đây là khối ngọc trừ tà kháng độc, nếu có độc vật hay thứ gì không sạch sẽ tiếp cận, nó tự nhiên sẽ phát nhiệt, huyết tợ bên trong dần dần hiện rõ, có thể cảnh báo nguy hiểm kịp lúc cho người mang.”

“Hảo hảo hảo, hãy bình thân, Thái tử có lòng lắm.” Hoàng thượng nhìn Thái tử, gương mặt càng đậm vẻ nhu hòa, ánh mắt tràn ngập ý săn sóc thân tình, lời nói ra cũng không mấy lệ bộ, thực giống như đối đãi với hài tử tri kỷ thương yêu của mình.

Nhị hoàng tử là người tiếp theo tiến lên, hấn vừa mở hộp lễ vật, đại điện lập tức sáng rõ như ban ngày, thì ra là một viên dạ minh châu cực đại, hào quang phát ra có thể sánh ngang ánh nắng ban trưa, tất thấy mọi người đều nhất tề bật ra tiếng thán phục, trầm trồ, cũng không phải chưa từng chiêm ngưỡng dạ minh châu, nhưng một viên lớn thế này, ánh quang rực rỡ thế này... quả thật trăm năm có một.

Hoàng thượng gật đầu, nhận lễ vật rồi, tia nhu hòa hiếm hoi trong mắt cũng phai nhạt dần, chỉ khách lệ vài câu rồi lãnh đạm rời mắt sang Ngũ hoàng tử phía sau.

Nhị hoàng tử thấy vậy, thoảng chốc nghiêng chặt hai hàm, vừa nén uất ức vừa cung kính lùi ra sau, ngồi lại bàn rồi mới liếc mắt sang Thái tử, lạnh lùng hừ một tiếng, cố ý trút lửa giận vào hấn: “Thái tử thật có lòng a.”

Thái tử chỉ cúi đầu: “Đâu bằng báu vật của Nhị đệ.”

“Đó là đương nhiên.” Hừ lạnh lần nữa rồi khinh miệt quay đi, Thái tử bày ra bộ dạng này trước mặt hân, coi như cơn uất ức vì không được Phụ hoàng quan tâm cũng nguôi bớt không ít.

Mấy vị hoàng tử kế tiếp, niên linh còn nhỏ nên cũng không dâng lễ vật, chỉ biểu diễn một điệu vũ hay khúc đàn chúc phúc, Hoàng thượng đều mỉm cười gật đầu. Sau hai vị tiểu hoàng tử, cũng không còn ai bước lên nữa. Về phần lễ vật của các quan viên, xem chừng không đời nào trực tiếp dâng ở đây.

Nhập yến được một thời gian, cũng không còn mấy câu nệ dè dặt, nhiều người bắt đầu quay sang bắt chuyện với những vị khách quanh mình. Giữa tiệc, âm thanh chúc tụng ăn uống đã bắt đầu khuếch tán, tiếng trò chuyện nói cười tuy đều cổ hạ giọng nhưng vẫn lao xao nghe được.

Dù tiếng là mừng thọ thần Hoàng thượng, bắt quá có hân hiện diện, hầu như không ai dám thả lỏng tùy tiện, chờ hân và Lê quý phi rời khỏi điện rồi, tiếng cười nói mới bắt đầu ồn ã hẳn lên, huyên náo không ngớt.

Thiên Gia chăm chú ngồi ăn hết món này tới món khác, thẳng tới khi bụng no căng, một miếng cũng nuốt không vô nữa, hân mới ợ mấy cái, xiêu vẹo ngã đầu lên vai Đường Tử Ngạo, hấp háy hai mắt, bắt đầu muồn uể oải.

“Mệt hả?” Đường Tử Ngạo vòng tay ôm hân, để hân dựa thoải mái một chút.

“Ừm.” Thiên Gia xoa xoa mắt, chừng giờ này ở nhà đã đi ngủ rồi.

“Ngủ đi.”

“Chúng ta không đi sao?”

“Đợi lát nữa.”

“Ừm.” Thiên Gia rứt hai tay lại, nắm áo Đường Tử Ngạo, nhắm mắt hiu hiu ngủ.

Bàn của Đường Tử Ngạo tuy ban đầu không mấy người chú ý, nhưng thời gian trôi đi, chỉ thấy vị trí bốn người bọn họ ngồi rất gần đầu, nhưng lại im lìm không động tĩnh, cũng chẳng có ý để tâm tới hoàn cảnh xung quanh, tự nhiên cũng khiến nhiều kẻ không khỏi tò mò. Có vài người thử tới bắt chuyện, đều bị vẻ băng lãnh, xa cách của Đường Tử Ngạo dọa cho cứng đờ, liền âm thầm suy đoán đây hẳn là một vị Vương gia có lãnh địa riêng hoặc vị tướng quân nào đó ở biên ngoại nhiều năm, hiếm khi hồi kinh.

Cho đến khi thiếp thân thái giám của Hoàng thượng xuất hiện tuyên bố mãn tiệc, mời mọi người rời bàn rồi, vẫn không ai dám tiến đến hỏi câu nào nữa.

Bốn người Đường Tử Ngạo vẫn ngồi tại chỗ, Đường Thiên Tường do dự nhìn mọi người xung quanh đã rời đi hết cả, đang định mở miệng hỏi thì phát hiện cả Đường Tử Ngạo và Tiết Uyển Nghi đều chỉ an tĩnh ngồi đợi, hân cũng không tiện thắc mắc, lại quay sang nhìn Đường Thiên Gia ngủ say sưa trong lòng Đường Tử Ngạo, không khỏi âm thầm thở dài.

Vị thái giám chờ đoàn người đi khỏi hết rồi mới thông thả bước về phía Đường Tử Ngạo và Tiết Uyển Nghi: “Hoàng thượng bảo ta mời các vị vào, người đang ở phía sau.”

Hai người gật đầu, Tiết Uyển Nghi nói: “Làm phiền công công, ngài dẫn đường đi.”

“Đây, bên này.”

Đường Tử Ngạo ôm Thiên Gia lên, bốn người theo chân vị công công kia, đi hết một hành lang thật dài, vị công công dừng lại, cúi đầu: “Ta vào thông báo một tiếng.”

Đường Tử Ngạo thả Đường Thiên Gia xuống, lay lay vai hân: “Dậy đi.”

“Hơ?”

“Tỉnh chưa?”

“Về đến nhà rồi a?”

“Không phải, đang chờ yết kiến Hoàng thượng, nhớ không được nhiều lời.”

“Hảo.” Thiên Gia còn mơ mơ màng màng, nhìn thần sắc có phần lo lắng của Đường Tử Ngạo hẳn mới hiểu ra tình huống hiện tại, lập tức đứng ngay ngắn lại, cố sức chớp chớp mắt cho tỉnh táo, nhìn về phía dãy cung điện nguy nga phía trước, qua những khung cửa sổ ngăn cách chỉ thấy hắt ra ánh vàng chói lọi.

“Mời các vị.” Công công từ bên trong bước ra, đẩy rộng cửa, mời bốn người tiến vào.

Hoàng thượng ngồi ở chính giữa, bên cạnh là Lê quý phi. Thấp xuống chút nữa, cả Thái tử và Nhị hoàng tử đều có mặt.

Khi ánh mắt Đường Tử Ngạo nhìn đến Thái tử, đã thấy hắn đang khẽ nhíu mày lo âu, vừa lúc hai người đối mặt nhau, Thái tử lập tức cúi xuống, vẻ như thờ ơ với sự xuất hiện của bọn họ.

Tiết Uyển Nghi và Đường Tử Ngạo đỡ hai nam hài tiến lên rồi chực quỳ xuống, Hoàng thượng đã đưa tay ngăn lại: “Miễn lễ, đều là người trong nhà cả, không sao, nhiều năm không gặp thất muội, ta chỉ muốn trò chuyện đôi câu. Ngồi xuống đây đi.”

“Phải rồi, đều là người một nhà, không cần đa lễ, ngồi xuống đi, ta cũng nhiều năm không được gặp thất muội.” Lê quý phi mỉm cười mỉa mai, trang sức khảm ngọc cài đầu leng keng lay động, lời lẽ nghe như thực sự từng rất thân thuộc với Đường gia.

“Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn quý phi nương nương.”

Hai người nắm tay Thiên Gia và Thiên Tường tiến tới chỗ ngồi vừa được Hoàng thượng chỉ định, ngẩng đầu lên đã thấy quý phi đang chăm chú nhìn Thiên Gia, Tiết Uyển Nghi khẽ run run, bàn tay nắm tay Thiên Gia bắt giác siết chặt thêm, Đường Tử Ngạo chỉ lẳng lặng kéo hắn lại, để hắn ngồi xuống bên cạnh, khuất sau dáng vóc cao lớn của mình.

*như mộc xuân phong: cụm này (có thể coi) là thành ngữ, nghĩa đen là “như ngồi trong gió xuân”, nghĩa bóng là chỉ sự được khai trí sau khi được tiếp xúc với những người có trí tuệ và phẩm đức cao thượng, cũng giống như được ngọn gió xuân thổi qua. (ta cũng hèm hiểu sao thay vì nói bạn Thái tử có phong thái này nọ, em Thiên Gia em í lại dùng cụm từ với nghĩa “có phong thái nhờ được người khác khai sáng” như vậy :)) ~)

*thọ thần: sinh nhật.

*

41. Chương 41: Tư Hạ Kiến Diện

*Gặp riêng

Vị công công lẳng lặng đóng cửa lại, trong phòng giờ chỉ còn một mình hắn hầu hạ.

Nhất thời, không ai nói gì, ánh nến vàng cam ảm áp lập lòe lay động, mơ hồ đổ một tầng hoàng quang lên mọi vật, thoát nhìn cả con người cũng nhu hòa vài phần. Ánh mắt Hoàng thượng như có chút kích động, nhưng không hề hiển lộ ra mặt, có điều vẻ mặt mỗi đã lui đi không ít, thần sắc an ổn phảng phất giống như Tiết Uyển Nghi, hắn vừa giơ tay ra hiệu, vị công công theo hầu nhiều năm đã lập tức tiến lại chỗ Đường gia, rót trà, dâng từng người.

Lửa nhiệt trong ánh mắt Lê quý phi rõ ràng không kém hơn Hoàng thượng, trong khoảnh khắc vô tình còn nhận thấy một tia nóng bức bốc, đôi mắt hẹp dài mê hoặc lướt qua bốn người rồi quay lại nhìn nhị tử thân sinh của mình – Nhị hoàng tử, hốt nhiên mỉm cười, vừa chỉ Thiên Gia vừa ôn nhu nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, người xem, hài tử này lớn lên thật là giống thất muội a, tiểu y phục thể này càng khiến gương mặt xinh xắn phần điêu ngọc mài, thực giống như một pho tượng ngọc oa nhi, nếu không phải là một nam hài tử, ta nhất định phải cho hắn làm bạn với hoàng nhi của chúng ta mới được.”

Nàng ta cố tình nhắm trọng tâm câu chuyện vào Thiên Gia, lập tức ánh mắt mọi người trong phòng đều đổ dồn lại, lời cuối cùng nói xong đã thấy ánh mắt Thái tử chợt lấp lóe, nhưng hắn lập tức cúi đầu không nói tiếng nào, còn Nhị hoàng tử rõ ràng nhin không được hừ lạnh một tiếng, đôi con mắt âm lãnh hẹp dài càng híp lại, phóng tia nhìn sắc lẹm về phía Thiên Gia, cười lạnh: “Chà, không phải hài tử tô son trát phấn kia

sao? Lần này không tô vẽ mà trông vẫn vậy. Xem ra mấy năm nay phụ phụ hai người dạy dỗ thật tốt a, từ cái nơi ấy đi ra, mới đầu cũng khó tránh nhiễm theo thói hư, kinh qua lâu như vậy, xem ra hiểu chuyện rồi a, đã biết nam nhân không nên chơi phần sát a.”

“Làm càn.” Hoàng thượng và Quý phi nhất tề lên tiếng.

Có điều chỉ là một tiếng lạnh lạnh, nghe không ra giận dữ, một tiếng trầm khàn, một ngón tay không buồn động.

Lê quý phi lên liếc nhìn Hoàng thượng ngồi bên, thấy trên mặt hắn không hề lộ một tia phần nộ, tựa hồ lời cảnh cáo vừa rồi chỉ là lệ bộ mà thôi, Hoàng thượng ngay từ lúc bọn họ mới vào cũng chỉ liếc qua một lượt, sau cũng không hề tỏ ý quan tâm gì, lúc ấy nàng ta mới dám thả lỏng bàn tay đang vò chặt khăn lụa, đứng dậy bước tới bên Nhị hoàng tử Tiết Chính Áo, giơ ngón tay gõ trán hắn: “Nói bậy bạ gì a! Hải tử này, đệ đệ ngươi từ nhỏ chịu nhiều tai ách, may mắn mới tìm được về nguyên vẹn, sao ngươi không biết quan tâm tới hắn một chút?”

Tiết Uyển Nghi vội vàng đứng dậy, cúi người: “Đa tạ nương nương quả niệm*. Nhị hoàng tử sự vụ bận rộn, không dám phiền hấn nhọc lòng.”

“Nói vậy là thế nào a, Hoàng thượng bao nhiêu năm như vậy vẫn tâm tâm niệm niệm nhắc tới hải tử của thất muội, so với bao nhiêu nhi tử thân sinh của hắn còn muốn mong nhớ hơn, mấy hải tử này cũng nên thường thường tới thỉnh an Hoàng thượng, cho hắn biết tình hình sức khỏe, miễn để Hoàng thượng lo lắng.”

Sắc mặt Tiết Uyển Nghi thoát trắng bệch, nàng miễn cưỡng mỉm cười, lắc đầu đáp: “Chớ nói vậy, các hoàng tử là kim chi ngọc diệp, mang trong mình trọng trách quốc gia, Hoàng thượng đương nhiên sẽ quan tâm lo lắng, chẳng qua tiểu nhi thất tung, Hoàng thượng không khỏi thỉnh thoảng hỏi thăm ít câu, nương nương quá lời rồi.”

“Chớ ngại, ta đâu có ý gì khác, chỉ thấy hải tử này thật là có phúc khí, được Hoàng thượng nhớ mong, tương lai ắt rất có tiền đồ.” Lê quý phi mỉm cười dịu dàng, hai mắt chăm chăm nhìn Tiết Uyển Nghi.

Tiết Uyển Nghi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bảo dưỡng tỉ mỉ của nàng ta, gương gao cười, thân thể đã muốn run lên, lại cúi đầu cắn môi, một hồi mới bình tĩnh lại, thấp giọng rầu rầu đáp: “Nương nương không hay, tiểu nhi thân thể đã bị hủy, chuyện gì cũng làm không được nữa, chỉ có thể ngày ngày nhờ vào dược vật, cả tâm pháp võ công cơ bản đều không thể luyện tập.” Nói đến đó, hai vai Tiết Uyển Nghi khẽ run run, bật ra một tiếng nức nở tinh tế, lọt đến lỗ tai từng người trong phòng.

“Không lẽ? Hải tử tội nghiệp này, để ta xem nào.” Thanh âm Lê quý phi cất lên tràn đầy tiếc hận, nàng ta nhẹ nhàng lướt tới bên Đường Thiên Gia, vươn đầu ngón tay đụng chạm lên má hắn, tựa như từ mẫu vuốt ve hải tử, rồi cầm tay hắn lên, quay lại nhìn phụ phụ Tiết Uyển Nghi, Đường Tử Ngạo: “Hải tử này, tướng mạo nhìn qua thực giống thất muội, nhưng tinh tế xem ra, lại như khuôn đúc với muội phụ, thực đúng là phụ tử.”

Đường Tử Ngạo vẫn ngồi trên ghế, không nói lời nào, lúc này mới đứng lên, ôm quyền chực cúi đầu: “Nương nương.”

“Ngồi xuống a, cũng đâu phải người ngoài, vừa rồi chẳng phải Hoàng thượng cũng nói, hôm nay là nhất gia đoàn tụ, không phải phân biệt quân thần.”

“Tạ ơn nương nương.” Đường Tử Ngạo không ngồi xuống, chỉ đứng sát cạnh Thiên Gia, một tay luôn ra sau, nhẹ nhàng đỡ thất lưng hắn, ngón trở khẽ ấn chặt, ngấm cổ vũ hắn.

Thiên Gia không phải ngốc nghếch, ít nhiều cũng hiểu tình huống hiện giờ, hắn tuy không ưa mùi huân hương hoàn toàn khác biệt với mẫu thân trên người nữ nhân này, nhưng vẫn dần bước lên trước, ngẩng đầu nhìn nàng, chớp mắt cười ngờ ngạc nhiên: “Nương nương thật là đẹp a.”

Hắn dáng vóc tinh tế gầy nhỏ, lại mặc một thân hồng sắc rõ mười phần là xiêm y hải đồng, cộng thêm vẻ mặt cùng lời nói vừa xong, thoát nhìn thành thật vô cùng, nào có chút nào xun xoe xu nịnh, Lê quý phi cười rộ lên, lại vươn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé: “Cái miệng nhỏ này thật biết ăn nói. Nào, vòng tay này tặng cho ngươi.”, nói rồi liền tuốt chiếc vòng mã não xanh biếc trên tay, đeo vào cổ tay Thiên Gia, rồi quay lại nói với Nhị hoàng tử: “Lại đây a, ngươi làm ca ca, gặp mặt đệ đệ cũng phải tỏ lòng một chút chứ.”

Nhị hoàng tử đánh mặt tỏ ý không vui, bắt quả hấn vẫn theo lời Lê quý phi, bước tới trước mặt Thiên Gia, đưa tay lần lần trên người mình, chỉ có một mảnh ngọc bội đeo bên hông, hấn thường ngày không hứng thú gì với đồ trang sức, ngọc bội này còn đeo chẳng qua vì thân là hoàng tử, đây là vật Hoàng thượng đeo cho từ khi ban danh*, hấn lục lọi nửa ngày, rốt cuộc bực bội nhíu mày: “Chẳng có gì cả, để lần sau đi.”

Đã muốn quay lưng bỏ đi, Lê quý phi đã níu hấn lại, kín đáo nháy mắt, nắm tay hấn ấn lên cổ tay Thiên Gia, làm như vô ý vỗ vỗ lên tay cả hai: “Từ giờ, huynh đệ phải thuận hòa với nhau.”

Nhị hoàng tử thấy mẫu phi hấn nháy mắt rồi vẫn chưa thực hiểu ý, nhưng tới khi ngón tay hấn như vô ý bị nàng ấn lên mạch môn* Thiên Gia, chớp mắt hấn đã ngộ ra dụng ý của nàng, trước kia phái đi không ít ngự y nhưng đều bị Đường Tử Ngạo ngăn cản, chưa từng được đụng tới hài tử này.

Khẽ lần lần đầu ngón tay, thừa dịp Lê quý phi yếm hộ, hấn tinh tế kiểm tra, quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ là một thân thể lụi bại, đan điền không chút khí tức, hư nhược trống rỗng, Nhị hoàng tử nghĩ thầm, lúc này chỉ cần hấn vận một dòng khí bá đạo truyền vào, hài tử này lập tức sẽ thất khiếu* đổ máu, tử vong tức thì. Khóe miệng câu thành một nụ cười tà ác, hấn liếc thấy gân xanh hiển hiện trên trán Đường Tử Ngạo, cả Tiết Uyển Nghi cũng đã tái nhợt sắc mặt, run rẩy nhìn chăm chăm cổ tay Thiên Gia trong tay hấn. Thứ cảm giác vĩ đại được nắm trong tay nhược điểm của kẻ khác khiến hấn thỏa mãn vô cùng, kỳ thực hấn cũng chỉ muốn thăm dò thực hư, chờ sau này mới triệt hạ. Đẩy bàn tay Lê quý phi ra, bắt đầu xoay động cổ tay, trượt vào tay áo Thiên Gia, sờ sảng xoa nắn.

Nguyên bản hấn chỉ muốn hù dọa mấy kẻ này, vậy mà bàn tay vừa luồn vào trong chỉ thấy da thịt trơn mịn như tơ lụa, khiến lòng bàn tay đầy nốt chai của hấn bất giác trượt đi, quả thực vô pháp khống chế, thứ xúc cảm ấm áp tinh tế, bất cứ thứ vải vóc lụa là nào, bất cứ làn da của thị thiếp nào đều không thể sánh bằng, hấn có chút kinh ngạc ngẩn phát đầu lên, siết chặt cổ tay đang muốn giãy giụa thoát ra, neho mắt đánh giá.

Nhìn gần thế này, làn da trên gương mặt kia vẫn tinh mịn như men sứ, dưới ánh nến hoàng sắc chỉ càng mỹ lệ kinh nhân, da thịt bên ngoài dường như trong suốt, nhàn nhạt tôn lên màu phấn hồng ẩn hiện, có thể thấy rõ cả lớp lông tơ nhu hòa trên mặt, khiến cánh tay còn lại của hấn bất giác giơ lên, chỉ muốn đụng chạm vào, muốn cảm nhận xem thứ cảm giác ấy đến tột cùng ra sao.

Bàn tay hấn vừa vươn tới, cổ tay Thiên Gia vừa yếu ớt lúc lắc thoáng chốc đã thành cổ sức vùng vẫy, hấn nhất thời không chú tâm, rốt cuộc để Thiên Gia rút được tay lại, hại hấn cả hai tay xấu hổ chơi vơi giữa khoảng không. Trong khi ấy Thiên Gia đã như con thỏ non bị khiếp sợ, run lập cập trốn sau lưng Đường Tử Ngạo, hai tay bấu chặt áo hấn, dúm cả đầu vào lưng hấn.

Nhị hoàng tử lúc này mới hồi thần, khoảnh khắc ngỡ ngàng vừa xong giờ chỉ khiến hấn một trận ảo não, vốn hấn không phải thất thố như vậy, chỉ vì hài tử này thật không biết đúng sai, hấn thu tay lại, sấn tới một bước.

Tiết Uyển Nghi lập tức chen vào chắn trước mặt hấn, Đường Tử Ngạo cũng đỡ Thiên Gia lùi lại hai bước.

“A, này là...” Nhị hoàng tử cười nhạt.

“Trở về.” Hoàng thượng từ đầu vẫn không hề lên tiếng, chỉ nâng ly trà, nhấp một ngụp.

Nhị hoàng tử thoáng sửng sốt, còn chưa nói hết lời đã vội quay lại nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy hấn bắt lãnh bất đạm nhìn mình, Nhị hoàng tử dù can rõ đến mấy cũng đâu dám công khai phản kháng Hoàng thượng, hấn không hé một lời, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, dờm dờm lùi bước, qua Lê quý phi cũng không hỏi, trực tiếp tiến tới trước mặt Hoàng thượng: “Phụ hoàng, ta thực thích tiểu biểu đệ, Phụ hoàng để hấn tới phủ của ta ở vài ngày đi.”

Mặt mày Đường Tử Ngạo và Tiết Uyển Nghi cùng lúc biến sắc, Nhị hoàng tử đắc ý liếc mắt nhìn, bộ dạng càng thêm thỏa mãn.

Đường Tử Ngạo đưa mắt về phía Tiết Uyển Nghi, có những lời, hấn không tiện nói ra, loại sự tình này nếu có thể dàn xếp vẫn cứ nên dàn xếp, còn hơn công khai gay gắt. Một thân hấn chẳng là gì, nhưng Đường gia bao người, không thể cùng theo hấn lưu lạc thiên nhai, tha phương bốn bể.

Tiết Uyển Nghi nhìn lại hần, lập tức minh bạch, vội vàng bước lên, vừa lúc Lê quý phi liếc thấy cử động của nàng, ban đầu còn hơi do dự, nhưng thấy nhi tử cũng quay sang nhìn mình, nàng ta khẽ mỉm cười, hầu như lên tiếng cùng lúc với Tiết Uyển Nghi: “Hoàng...”

“Phụ hoàng!” Từ đầu tới cuối, Thái tử không hề mở miệng nói câu nào giờ đột nhiên cao giọng, cứ nhiên át tiếng cả hai người kia, hần bước tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống: “Phụ hoàng, vốn Nhị đệ mời tiểu biểu đệ lại chơi cũng rất nên, nhưng mấy ngày trước nhi thần đã hẹn với Tiểu Gia rồi, vừa vặn đúng dịp, cũng là ngày mai, ta hẹn đưa hần đi chơi Lâm Nguyệt Sơn ở ngoại thành, hần tâm tính hài tử, thân thể lại bất hảo, bình thường khó có được dịp xuất môn thăm thú, hôm đó ta đã đảm bảo với hần nhiều lần, vậy Nhị đệ hôm nay...”

Ngụ ý chính là hần quyết không thể bội ước, mà lời mời của Nhị hoàng tử cũng bằng như ép hần thành kẻ không thủ tín.

Hoàng thượng ngẩng đầu, đặt chén trà xuống rồi chậm rãi đáp: “Đứng lên đi, cũng chẳng phải đại sự gì, chỉ là đưa một hài tử ra ngoài thăm thú mà thôi, các ngươi ồn ào cái gì. Người đưa hần đi đi.”

“Dạ, Phụ hoàng...” Thái tử thăm thở phào, nhưng lời còn chưa dứt, Nhị hoàng tử đã quỳ phục xuống theo, cười cười liếc hần, ánh mắt lấp lóe tia thâm độc lạnh lùng: “Phụ hoàng, không bằng như vậy đi, ta và Thái tử điện hạ cùng bồi tiểu biểu đệ là được.”

*quả niệm: nhớ nhưng, nhớ mong *ban danh: đặt tên (khi mới sinh).

*mạch môn: cái chỗ để xem mạch trên cổ tay í :”> ~ mà ta ko biết fải gọi nó là gì :” >

~*thất khiếu: hai tai, hai mắt, lỗ mũi, miệng =__= ~

42. Chương 42: Hoàng Gia Tổ Chế

Hoàng thượng nhìn thần sắc bọn hần, chỉ bất mãn nhíu mày, nói với Nhị hoàng tử: “Lòng ham vui không bỏ, ngày sau làm sao có thể chung vai gánh vác quốc gia đại sự? Ngày mai người theo quan Nam tuần đi tìm hiểu dân tình đi.” Thấy Nhị hoàng tử còn định mở miệng nói gì, hần liền khoát tay, “Hảo hảo, cứ như vậy đi, hôm nay náo nhiệt một ngày cũng mệt mỏi rồi, các người đều trở về đi.”

Nhị hoàng tử rõ ràng không vừa lòng, nhưng nghe tiếng Lê quý phi nhu hòa tuân lệnh, rốt cuộc đành cúi đầu đáp ứng.

Hoàng thượng chỉ vào bốn người nhà Đường Tử Ngạo: “Còn các người cũng trở về đi, sau này không cần tới nữa.”, lại nói với Tiết Uyển Nghi: “Người đã gả vào Đường gia, tức là người của Đường gia rồi, nhất cử nhất động đều không còn can hệ tới Hoàng gia, sau này đừng trông mong dựa vào Hoàng gia khi hữu sự. Còn hài tử kia, bất luận thành thân hay sinh tử, đều không cần bẩm báo, tất cả là chuyện của Đường gia, cùng với Hoàng tộc không quan hệ gì cả.

Tổ chế cũ coi như không có, tình hình hiện giờ không như xưa kia, người Đường gia các người cũng chớ giữ mãi tham vọng rạng rỡ tổ tông, vương triều sớm đã không hề cần các người, ngày mai, trầm sẽ cho sửa chữa tổ chế, từ nay về sau, người Đường gia không được phép bước vào quan trường. Được rồi, lui cả đi.”

Tiết Uyển Nghi nghe xong những lời này toàn thân hầu như run lấy bầy, nàng gắng gượng bước hai bước về phía trước, đối diện với vẻ lãnh đạm thờ ơ cố hữu của Hoàng thượng, soạt một tiếng đã quỳ sụp xuống mặt đất, lại lè gối thêm hai bước nữa rồi mới úp hai tay trước mặt, hành đại lễ, tiếng trán nàng va xuống sàn đá nghe rõ mồn một. Thiên Gia cuống cuống đẩy tay Đường Tử Ngạo ra, nhào tới bên nương hần, cố sức kéo dậy mà không được, rốt cuộc cũng quỳ xuống theo, hoảng hốt đến đỏ bừng mặt. Tiết Uyển Nghi vẫn cúi đầu, trầm giọng trịnh trọng đáp: “Vâng, thưa Hoàng thượng.”

“Ừm.” Hoàng thượng cũng không buồn nhìn nàng, quay lưng, phẩy tay: “Đi đi.”

“Dân nữ cung tiễn Hoàng thượng.” Tiết Uyển Nghi thủy chung không hề đứng dậy, dập đầu liền ba cái, tiếng vang nặng nề luẩn quẩn không dứt trong gian phòng.

Đường Tử Ngao cũng bước lên, quỳ một gối, sống lưng thẳng tắp, trong mắt huyết tơ hần lên ngang dọc, nhìn thần sắc hần không mấy biến đổi, bất quá chỉ một mình hần rõ, luồng xúc động vô pháp áp chế cuộn cuộn trong nội tâm đang khiến toàn thân hần nhin không được khe khẽ run lên.

Lê quý phi và Nhị hoàng tử thoáng chốc trợn mắt chờ người, nhưng lập tức minh bạch sự tình, Lê quý phi hốt nhiên bật cười khanh khách, uyển chuyển bước tới bên Hoàng thượng: “Bệ hạ, người thế này là sao? Đang êm đẹp sao lại muốn khiến thất muội thành ra tro bụi thân cô thế cô, từ nay về nhau một mình ở Đường gia không biết nương tựa vào đâu a? Tổ chế kia tuy không hợp dụng, nhưng giữ lại cũng đâu hại gì a! Cũng nên để hài tử của thất muội còn chỗ hy vọng, nô tỳ xem hài tử này cũng rất có tiền đồ, bệ hạ như vậy không phải làm lỡ mất tiền đồ của hần hay sao?”

“Không cần nhiều lời.” Hoàng đế tiếp tục bước đi, gạt bàn tay Lê quý phi ra, Lý công công lập tức theo gót hần: “Hoàng thượng, trở về Long Thanh cung ạ?”

“Không, tới ngự thư phòng.”

“Dạ.”

Lê quý phi mắt thấy Hoàng thượng chỉ cách cửa phòng hai, ba bước chân, khăn lụa trong tay ầm ụt phất mấy cái, hít một hơi, cất giọng pha chút lo lắng nói với Tiết Uyển Nghi: “Thất muội, Hoàng thượng chẳng biết không vừa lòng chuyện gì, chờ ta ngày mai khuyên nhủ hần, thu hồi ý chỉ hôm nay.”

“Tạ ơn nương nương, không dám phiền nương nương nhọc lòng, dân nữ gả vào Đường gia đương nhiên đã là người Đường gia, sau này cùng với Hoàng gia không còn quan hệ nữa. Cung tiền nương nương, dân nữ cùng tướng công và hài tử xuất cung.”

“Đây là, người xem... mà thôi đi, ta đi xem chỗ Hoàng thượng, các người trở về đi, bên ngoài có một công công chờ đưa các người xuất cung.”

“Tạ ơn nương nương.”

Tiết Uyển Nghi chống tay đứng dậy, Thiên Gia vội vã đỡ nàng: “Nương nương, chúng ta đi.”

Lê quý phi gạt đầu, vỗ vỗ đầu hần: “Đi đi, bé ngoan.”

Thiên Tường và Đường Tử Ngao từ biệt Lê quý phi và nhị vị hoàng tử rồi, bốn người cùng hướng ra cửa, Thiên Tường và Thiên Gia một tả một hữu đi cạnh Tiết Uyển Nghi, Đường Tử Ngao đi ngoài cùng bên phải, kế bên Thiên Gia, nhất nhất phong thái dang tay che chở cho cả ba người.

Chờ Thái tử cũng đi rồi, Lê quý phi mới khẽ thở ra, quay sang nhìn Nhị hoàng tử còn đang trầm sắc mặt: “Vừa rồi thế nào?”

“A? À, không có một chút nội lực nào, triệt để bị hủy rồi, đời này đừng nói luyện võ công, làm việc nặng như người thường cũng không có khả năng.”

Lê quý phi gạt đầu, thoáng trầm ngâm rồi kéo tay Nhị hoàng tử, thấp giọng nói: “Kỳ thực, dù hần công phu tuyệt đỉnh, đệ nhất thiên hạ cũng chống đỡ không được một đội quân binh chính quy của đại quốc, nhưng nói sao ta vẫn lo lắng, cứ như thứ gì vướng víu trong ngực. Nhất là nữ nhân kia lại từng giao tình rất tốt với Hoàng hậu. Người đã xem chắc chắn chưa? Tuyệt đối không thể chứ?”

“An tâm được, nhìn bộ dạng ốm yếu của hần cũng biết, cả người đâu được mấy cân thịt, nuôi lớn được đến giờ chắc cũng chẳng dễ đâu.” Nhị hoàng tử bực bội phẩy tay.

“Ừ, vậy mẫu phi an tâm rồi. Chỗ Thái tử cũng không còn kẻ nào dùng được, trên quan trường đều có cữu cữu* và ngoại công* người lo liệu rồi, chờ qua vài năm, tới khi thân thể Phụ hoàng người không được nữa...”

“Vậy còn Đường gia?” Nhị hoàng tử đột nhiên hỏi.

“Cứ như trước giờ, thỉnh thoảng hỏi thăm là được, không cần quá lưu tâm. Hoàng thượng trước kia thực ra rất thương yêu thất muội của hần, bất quá đến giờ chắc cũng nhiều điểm bất hòa. Bất luận thế nào, đến khi sự thành rồi, không được để bọn họ sống sót.”

“Vậy lưu lại hài tử kia đi.”

“Ai?” Lê quý phi nhất thời có chút hoảng hốt.

“Là hần...” Nhị hoàng tử tính khí bất hảo, giờ như bị bắt được nhược điểm, mặt mày thoáng đỏ rần, cúi đầu lí nhí.

“Hài tử này, không biết tu thân. Đến lúc đó hăng nói.” Lê quý phi tốt xấu vẫn là mẫu thân hần, đối với chút lòng dạ này của hần làm sao không hiểu, chỉ gõ gõ trán hần: “Chớ học người chơi bởi cả nam hài, để Phụ hoàng người hay quan viên bách tính nghe được bất hảo.”

“Biết rồi, mẫu phi.”

“Được rồi.” Lê quý phi ghé sát lại gần hần, kề tai thì thầm: “Ngày mai người tới phủ cữu cữu, bảo hần ban thưởng cho tên quản sự câu lan* viện kia, mấy năm ấy giáo dưỡng tốt lắm.”

“Dạ.”

Nói rồi Lê quý phi ung dung thả bước, lướt đi rất khoan khoái, nụ cười trên mặt cũng thản nhiên rạng rỡ.

Tiết Chính Áo đương nhiên không thể ở lại trong cung, Lê quý phi đi cùng hần một đoạn đường, hễ có người thì nhu hòa dặn dò vài câu hảo hảo làm việc, khi hoàn toàn vắng vẻ mới hạ giọng nói những chuyện không thể để ngoại nhân hay biết, tới tận cửa cung mới quay về.

Bốn người Đường Thiên Gia tới cửa cung, cảnh tượng ngựa xe xếp dài hàng dặm lúc mới đến đã không thấy đâu nữa, bên ngoài chỉ còn thừa thớt vài cỗ xe ngựa chờ đón chủ nhân, xe của bọn họ dừng cách đó không xa, phu xe cũng đang thông thả dạo qua dạo lại đằng ấy.

Ngồi lên xe rồi, Thiên Gia mới giơ tay, cẩn thận xoa xoa vết sưng trên trán Tiết Uyển Nghi, vì dập đầu mà đã rôm rớm máu, chưa nói huyết bầm rõ mồn một giữa trán, thoạt nhìn đã thấy xót xa.

Hần vừa xoa nắn vừa hỏi: “Nương, có đau không?”

“Không đau.” Tiết Uyển Nghi cười cầm tay hần, vẻ hài lòng, thư thái trên mặt muốn giấu cũng không được.

Thiên Gia có chút nghi hoặc, liền quay sang nhìn Đường Tử Ngạo ngồi đối diện, sắc mặt hần vẫn hỉ nộ bất biến như thường, nhưng Thiên Gia mỗi ngày đều bám dính bên hần, từng li từng li biểu cảm đều ghi tạc trong lòng rồi, đâu có chuyện nhìn không ra hần cũng đang rất kích động.

“Hoàng thượng nói tổ chế kia là cái gì a?” Hần mở miệng hỏi.

Quả nhiên, sắc mặt hai người thoáng cứng đờ, Đường Tử Ngạo hơi nhú mày: “Tiểu hài tử không cần hỏi những chuyện này.”

Thiên Tường ngồi một bên từ đầu tới cuối vẫn im lặng giờ cũng nhin không được mím môi cười, Thiên Gia tức khắc nổi giận, hứ một tiếng, nắm tay Tiết Uyển Nghi lay lay: “Nương nói cho ta biết đi.”

“Cái này...”

“Nói cho ta biết a, người không nói ta biết, chờ tới lúc ta tự đi hỏi Hoàng đế...”

“Nói bậy.” – “Người dám!” Tiết Uyển Nghi và Đường Tử Ngạo cùng lúc giật giọng quát hần.

Tiểu ý trên môi Đường Thiên Tường càng đậm, thấy rõ hần đang cười nhạo mình, Thiên Gia phì phì thở ra mấy hơi, tròng mắt lườm hần, lại nắm cứng tay Tiết Uyển Nghi, lay lay lay để, quyết không chịu buông, dùng dằng tới khi Tiết Uyển Nghi đỡ trán gật đầu mới chịu thôi.

Đường Tử Ngạo cau mày, hiển nhiên không muốn để Thiên Gia biết chuyện, nhưng Tiết Uyển Nghi đã mỉm cười, trấn an hần: “Không sao, Tiểu Gia cũng hiểu chuyện rồi, cả Tiểu Tường cũng nên nghe. Chuyện này, các người biết cũng tốt, cũng đâu phải chuyện gì xấu xa phải giấu giếm.”

Thiên Tường gật đầu, đứng dậy chuyển sang ngồi một bên Tiết Uyển Nghi.

“Vạn Khải vương triều chúng ta ngày mới lập quốc, thiên hạ đại loạn, nguyên bản chỉ có mấy quốc gia qua nhiều phen phân tranh thành ra hơn mười tiểu quốc, Vạn Khải vương triều cũng là từ một đại quốc mà phân liệt thành. Đó là chuyện năm, sáu trăm năm trước.

Ban đầu, tất có nhiều khó khăn trắc trở, tiền tài, lương thực, dược vật, quân đội... thứ gì cũng thiếu thốn. Nhưng đệ nhất đại Hoàng đế là một người vô cùng tài ba quyết đoán, hẳn dựa vào năng lực cá nhân, tập hợp được rất nhiều nhân tài bên cạnh, văn nhân thì vào triều trị an bách tính, võ tướng ra biên quan dẹp yên bạo loạn, về nông vụ thì chú trọng trồng trọt khai khẩn, thu thêm lương thực, về kinh thương phải tiến sang những quốc gia khác, thông thương hàng hóa, bổ sung quốc khố... Khi ấy các quốc gia đều trong vòng nội loạn hay nôn nóng tranh giành mở rộng lãnh thổ, đâu có Hoàng đế nào hạ mình thu dụng nông dân, thương nhân, còn toàn tâm tin tưởng giao phó trọng trách cho bọn họ. Bởi vậy, bất quá chỉ mới chục năm, vương triều Vạn Khải đã nhanh chóng vượt lên các đại quốc khác, trở thành đệ nhất đại quốc.

Thành tựu càng lớn, tự nhiên càng thu hút tâm địa của các nước khác, nguyên bản các quốc gia vẫn rời rạc độc lập bỗng nhiên liên minh lại, bọn họ giương mắt nhìn Vạn Khải vương triều càng ngày càng lớn mạnh, cảm thấy nguy cơ đe dọa, liền liên kết lại tấn công biên cảnh Vạn Khải. May thay vị tướng quân cùng binh sĩ trấn thủ biên quan năm đó đều là những bậc dũng mãnh ái quốc, một lòng trung nghĩa, mỗi lần các nước liên thủ tiến đánh không những không giành được thắng lợi, trái lại còn tổn thất không ít tiền tài vật lực vô nghĩa vì ý đồ xâm chiếm vương triều chúng ta.

Thế nhưng, minh thương dễ tránh ám tiễn khó lường, kẻ thù không thể quang minh chính đại công kích liền âm mưu phái thích khách ám sát. Tuy rằng ám sát Quân vương một nước không hề dễ dàng, nhưng với lời hứa ban thưởng trọng hậu tự nhiên vẫn có kẻ sẵn sàng đảm nhận, hướng chí thế gian rộng lớn, nơi đâu cũng có kị nhân dị khách giang hồ, có điều Hoàng thượng thủy chung không hề bị một điểm thương tổn, trái lại những đội thích khách phái đến đều lần lượt bị tiêu diệt.

Mãi cho đến khi thống nhất thiên hạ, ngay trước lúc băng hà, Hoàng thượng giao phó tất cả những kẻ tin cẩn dưới quyền cho Thái tử, hẳn mới tiết lộ cho Thái tử một bí mật... Ngoại trừ lực lượng bên ngoài vẫn phục tùng ủng hộ Hoàng thượng, vương triều còn ẩn giấu một thế lực ngầm khác.

Kẻ khác trong triều đều là những người trung thành và có năng lực, nhưng đối tượng bọn hắn trung thành chỉ là Hoàng gia, là thiên hạ, còn thế lực đặc biệt bí ẩn kia, một khi đã nhận chủ nhân, bất kể người đó là Hoàng đế hay tên khất cái, suốt đời sẽ chỉ phục tùng một mình hắn, không quản bất cứ thứ gì khác. Mà nhân vật đứng đầu tổ chức đó, là người họ Đường.*

*cửu cữu: chú.

*ngoại công: ông ngoại.

*câu lan viện: ý nói kỹ viện.

*

43. Chương 43: Đường Gia Tích Diệt

Thiên Gia thoáng cái mở tròn hai mắt, Thiên Tường cũng vô cùng kinh ngạc há miệng: “Vậy...”

“Phải, là gia tộc chúng ta.” Tiết Uyển Nghi nắm tay bọn hắn, tiếp tục nói: “Đường gia rất nhiều năm trước đã ở địa vị đầu lĩnh không thể thay thế trong giang hồ, tuy rằng quốc gia phân liệt, tranh đấu loạn lạc, nhưng giới giang hồ dưới sự thống lĩnh của họ Đường vẫn kết thành một khối cường đại. Tục truyền rằng người của Đường gia có được một pho kiếm phổ đời xưa truyền lại, kiếm phổ này chỉ cần tu luyện thành công, trong võ lâm tuyệt đối không kẻ nào có thể đánh bại được, nghiễm nhiên trở thành thiên hạ đệ nhất. Cho đến giờ không mấy ai còn biết về chuyện này, chỉ có từ Hoàng gia hay hậu nhân Đường gia truyền miệng thuật lại, kể cả chính sử cũng không hề có ghi chép nào.

Kiểm phổ kia so với kiếm pháp thông thường có nhiều điểm bất đồng, đại khái nhờ vào kết hợp cả chiêu số, nội lực và tu chân của người luyện mới thành.”

“Cha cũng biết na?” Thiên Gia hưng phấn hỏi.

Đường Tử Ngạo lắc đầu: “Đã bị hủy đi từ lâu rồi, bản kiếm phổ ấy.”

“Vì sao a?”

“Tạo thành quá nhiều thù hận.”

Cái gọi là thiên hạ đệ nhất, bất quá cũng là đối mặt với mười người, trăm người, thậm chí ngàn người mà thành đệ nhất, nhưng giá thử đứng trước đội quân mười mấy vạn của một quốc gia, thoát làm sao được lúc sức cùng lực kiệt, khí huyết lưu tẩn.

Tiết Uyển Nghi nhận ra được một tia bất đắc dĩ trong lời nói của Đường Tử Ngạo, liền kéo tay Thiên Gia, hỏi hần: “Còn muốn nghe tiếp không?”

“Có nghe.”

“Ừm, về phần kiếm phổ kia chuyện kể lại hư thực ra sao không ai biết, bất quá công phu của người Đường gia đích xác không có kẻ nào so bì được.

Ngày đó khi Đường gia thần phục Hoàng tộc, liền dần dần tiêu thất trên giang hồ, tất cả mọi thế lực đều lui vào trong bóng tối.

Sau khi đệ nhất Hoàng đế vương triều Vạn Khải băng hà, truyền ngôi cho Thái tử rồi cũng giao phó cho hần rất nhiều chuyện tình, đương nhiên, việc Đường gia cũng có nhắc tới.

Khi ấy vì một nguyên nhân ngẫu nhiên, Đường gia tựa hồ thiếu nợ Hoàng tộc một nguyện vọng, mà với một thế lực cường đại như vậy, bề trên tự nhiên sẽ muốn họ cống hiến toàn lực cho mình, bởi vậy liền yêu cầu đời đời Đường gia phải trung thành với người kế thừa Hoàng gia, thề sống chết thần phục. Vạn nhất có một ngày không thể tiếp tục khống chế hay người Đường gia quyết tâm thoái ẩn, khi ấy Hoàng gia sẽ không từ thủ đoạn hủy diệt gia tộc này.

Năm đó thiên hạ mới định, Thái tử kế vị Hoàng đế, tự nhiên có rất nhiều phương diện cần tới Đường gia âm thầm giải quyết. Dựa vào chiến tranh để thống nhất thiên hạ thành một quốc gia đã khó, nhưng muốn thu phục nhân tâm về một mối còn gian nan hơn nhiều. Nếu muốn từng bước từng bước khiến mỗi người dân, mỗi thành trấn, mỗi quan viên đều từ đáy lòng thừa nhận một quốc gia, hần nhiên cần một thời gian rất dài. Bởi vậy, mỗi đời Hoàng đế thoái vị lại truyền lại quyền lực với Đường gia cho Thái tử kế ngôi, cứ như vậy bao nhiêu đời, Đường gia thủy chung đều cần tôn* di ngôn của tổ tiên, thủ vệ cho Hoàng tộc, vì thiên hạ, vì Hoàng thượng cống hiến đến hơi thở cuối cùng.

Cho đến chừng trăm năm trước, khi đó kinh qua thời gian dài nỗ lực bình định, thiên hạ đã thịnh vượng, quốc thái dân an. Chính trị, thông thương, kể cả văn hóa cũng đều đạt được đỉnh cao thành tựu. Tác dụng của Đường gia tự nhiên sẽ không còn rõ ràng như trước, nhưng các Hoàng đế vẫn giữ họ bên người theo lệ cũ... cho đến một đời Hoàng đế kế vị, hần tuổi còn trẻ, khí thịnh, tâm tính có phần hấp tấp nóng nảy. Vì một lần muốn đơn độc đi thăm thú bên ngoài nhưng bị người đứng đầu Đường gia khi ấy ngăn cản, nhân lúc giận dữ mà trục xuất Đường gia, còn buông lời nói sẽ vĩnh viễn không dùng đến gia tộc này nữa.

Hần nhớ đến di ngôn của tiên hoàng, liền hạ lệnh tận diệt Đường gia, đến cuối cùng chỉ còn lại người đứng đầu và đại hài tử của hần ta. Hài tử kia mới chừng bảy, tám tuổi, còn rất nhỏ, chủ nhân Đường gia khi ấy tự vẫn trước mặt Hoàng đế, chỉ cầu cho nhi tử của hần được giữ lại một mạng. Hoàng đế trông hài tử kia khóc thực thảm thiết, lại cả thi thể của phụ thân hần huyết tuôn như suối bên cạnh, rốt cuộc thả cho hài tử kia đi.

Hài tử của Đường gia từ năm tuổi đã phải tập luyện theo kiếm phổ nọ, mặc dù qua một phen đại hỏa* bản kiếm phổ đã thất tung theo, nhưng tất cả hần đều ghi nhớ trong đầu, sau này chỉ cần nỗ lực theo đó tập luyện tất có thể thành công. Nhưng mắt thấy các bậc trưởng bối cùng thân nhân chết thảm rồi, hần quyết định từ bỏ kiếm phổ, tự sáng tạo ra một bộ tân kiếm pháp, lại tự lập một tiểu trang viện ở vùng xa xôi kinh thành, ngày ngày thanh nhàn an hưởng. Cứ như vậy, mãi đến đời tổ phụ các người mới quay về kinh thành, rồi trở thành võ lâm minh chủ.”

“Lúc ấy Hoàng thượng tìm được tổ phụ các người, rồi đưa ra ý nguyện muốn tiếp tục dùng lại tổ chế cũ... Sau đó, ta được gả vào Đường gia.” Tiết Uyển Nghi tựa hồ không muốn nhiều lời về những chuyện năm xưa, chỉ nhắc qua loa vài câu như vậy. Nàng ôm vai Thiên Gia, vuốt tóc hần: “Đều là chúng ta hại người, Tiểu Gia. Kiếm phổ kia của Đường gia có một điểm thực kỳ quái, chỉ mình nhi tử đầu tiên sinh ra mới có

thể luyện thành, có lẽ vì di truyền cốt nhục hoặc nguyên nhân nào khác, chỉ biết cũng từng có nhiều hài tử khác muốn luyện tập nhưng không có kết quả.” Tiết Uyển Nghi khẽ mím môi, nét đau xót trên gương mặt không sao giấu giếm được: “Cũng may Tiểu Gia của chúng ta giờ không cần luyện võ nữa, không cần luyện nữa...”

“Nương, không việc gì, vừa vặn a, ta vốn lười biếng a, không thêm luyện cái kiếm pháp gì gì đó na. Cũng may ngày bé bị bắt đi, bằng không giờ ta mỗi ngày đều như Tiểu Tường, mặt trời chưa lên đã phải bò dậy, nào thì ngồi thiền, luyện kiếm, lại còn đứng tấn nữa a~” Thiên Gia chun mũi, tuyền một bộ dạng không làm sao chịu nổi.

Hắn căn bản chỉ muốn chọc Tiết Uyển Nghi vui vẻ, không dè nàng chẳng những không cười một tiếng, trái lại thoảng cái nước mắt đã lưng tròng, chỉ mãi cầm khăn tay lau lệ: “Nhưng người bị bắt đi rồi phải chịu chừng nào khổ cực...”

“Nương...” Thiên Gia dài giọng trách cứ: “Người đừng khóc mà, người còn khóc, ta và Tiểu Tường cũng muốn khóc theo...”

Thiên Tường lạnh lùng liếc hắn một cái, khẽ xùy một tiếng qua kẽ răng, bất quá cũng không mở miệng cự lại, chỉ nắm tay áo Tiết Uyển Nghi: “Đại nương, người đừng khóc nữa.”

“Na, na, không việc gì mà.” Thiên Gia cầm lấy khăn tay trong tay nàng, cẩn cẩn dực dực lau nước mắt cho Tiết Uyển Nghi.

Cứ như vậy tới khi xe ngựa về tận đại môn Đường phủ, Đường Tử Ngạo vẫn nhắm mắt im lặng suốt dọc đường mới mở mắt đứng dậy.

Hắn nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống, đứng bên dưới, ôm Thiên Gia xuống, Tiết Uyển Nghi chuẩn bị xuống sau, Thiên Gia vội vàng ngăn trước mặt Đường Tử Ngạo, một tay cầm tay nàng, đỡ nàng xuống xe: “Cha, người đỡ bên kia nương.”

Đường Tử Ngạo đã chực bỏ đi, nghe Thiên Gia nói rồi mới quay lưng lại, hắn còn chưa vươn tay ra, Tiết Uyển Nghi đã khẽ nghiêng mình tránh đi: “Không cần, Tiểu Gia được rồi.” Nàng cầm tay Thiên Gia, tay kia vịn vào thành xe để bước xuống.

Đường Thiên Tường ngồi phía trong, cũng là người xuống cuối cùng.

Đêm đã về khuya, phông chừng đã qua giờ Tý.

Ngọn đèn cây thấp thâu đêm phía xa lập lờ trong gió đêm, hắt ánh vàng mờ ảo lên gương mặt bốn người.

Đường Tử Ngạo cất giọng trầm trầm: “Trở về nghỉ ngơi thôi. Thiên Tường ngày mai có thể ngủ thêm nửa canh giờ.”

Thiên Gia vừa há miệng toan cự nự sao chỉ có nửa canh giờ, bất quá nhìn sang Tiểu Tường thấy hắn chẳng hề tỏ chút ủy khuất nào, rốt cuộc đành tự dẹp ý đồ “bệnh vực kẻ yếu”, nắm tay Đường Tử Ngạo bước một bước một đi trong đêm tối. Tới ngã rẽ về tiểu viện, Tiết Uyển Nghi cũng chia tay bọn hắn.

Thiên Gia nắm tay Đường Tử Ngạo, hôm nay nghe được bao nhiêu điều, không phải thứ gì hắn cũng minh bạch, rất nhiều chỗ hắn thấy thực mờ mịt, có điều hắn biết, năm xưa cha cùng nương vì những nguyên nhân bất đắc dĩ mới thành thân rồi sinh ra hắn. Không chừng chính là muốn giáo dục hắn thành chủ nhân kế thừa Đường gia. Nghĩ tới đây, trong đầu Thiên Gia đột nhiên xuất hiện hình ảnh cái nơi hắn cho tới giờ chưa từng muốn nhớ lại, mà thoảng chốc lại nhận ra nơi ấy không đáng chán ghét như hắn vẫn tưởng, giá thử không có những ngày đó, không chừng giờ hắn cũng giống như Tiểu Tường, mỗi ngày đều cung cung kính kính với cha, hay chỉ biết chăm chăm luyện kiếm tập võ, chờ tới lúc thành thân cùng một nữ hài, rồi sinh hài tử. Thiên Gia nghĩ tới đây, cả người nhịn không được khẽ run run.

Đường Tử Ngạo lập tức cúi xuống, hỏi: “Lạnh hả?”

“Dạ, vừa lạnh vừa mệt.” Thiên Gia vội vàng xua đi những tưởng tượng trong đầu, bắt đầu làm nũng.

“Đi nhanh một chút, trở về phòng tắm nước nóng là được.” Đường Tử Ngạo nắm chặt tay hắn.

“Đường Đường?”

“Ừm?”

“Cha?”

“Ừm.”

Thiên Gia liếc mắt nghiêng đầu nhìn hấn một cái rồi ngồi thụp xuống, không đi nữa.

“Làm sao thế?” Đường Tử Ngạo quay lại nhìn hấn.

“Người ngồi xuống, ta nói cho người.” Thiên Gia ngồi xổm một chỗ, ngẩng đầu, hai con mắt long lanh nước mở to nhìn hấn, giống như con chó con tràn trề mong đợi.

“Nói đi?” Đường Tử Ngạo đành ngồi xuống theo, nhích tới gần hấn, lo lắng hỏi.

“Hắc hắc~” Thiên Gia bật cười, nhào lại hôn chụt một cái lên môi Đường Tử Ngạo, trong đêm khuya vắng vẻ âm thanh phát ra nghe đến rõ ràng.

Đường Tử Ngạo khẽ nhíu mày: “Nháo được chưa, xong rồi thì về phòng ngủ.”

Thiên Gia thấy hấn tuy rằng nhíu mày nhưng giọng điệu không hề tức giận, hơn nữa vẻ cô độc chán chường cùng cảm giác bất lực không thể gọi thành lời sau một hồi bị Thiên Gia ồn ào rồi cũng dần tan đi không ít, đã từ từ khôi phục thần thái băng lãnh nhưng kỳ thực rất ấm áp quen thuộc.

Hấn đứng dậy, cúi đầu chìa tay về phía Thiên Gia, khoe môi khẽ câu thành một nụ cười thần nhiên.

Thiên Gia dúi tay vào lòng bàn tay hấn, để Đường Tử Ngạo nắm rồi, chỉ chờ hấn khẽ lôi kéo, Thiên Gia lập tức thừa cơ nương theo nhào vào lòng hấn, vội vàng vòng tay ôm chặt thắt lưng Đường Tử Ngạo, sợ bị hấn đẩy ra. Dụi dụi một hồi, hai chân bắt đầu bám víu muốn leo lên, còn chìa môi lằm bằm: “Ta mỗi, đi không được.”

Đường Tử Ngạo đương nhiên hiểu rõ, hài tử này là cố ý bám hấn, lại nhìn bộ dạng vờ vịt tội nghiệp kia, bao nhiêu phiền muộn cùng áp lực trong lòng hấn sau một hồi ồn ào vô lối của hài tử này, đã sớm tan biến vào màn đêm thanh lương an tĩnh, phảng phất tâm trí chỉ còn cảm giác kiên định từ thân thể ấm áp này truyền sang. Hấn mỉm cười bất đắc dĩ, vòng tay xốc nách Thiên Gia, bế bổng hấn lên, để hấn ngồi trên cánh tay mình: “Đi thôi.”

“Na, cha thật tốt.” Thiên Gia thấy âm mưu thành công, miệng cười toe toét, dụi đầu xuống cổ Đường Tử Ngạo, hai con mắt sáng long lanh, khúc khích không thôi.

“Yên nào!” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hấn, Thiên Gia vẫn mất trật tự dụi tới dụi lui, bộ dạng hưng phấn in như chó con giành được miếng ngon.

“Đứng xuống đi.” Về tới phòng, Đường Tử Ngạo mới thả Thiên Gia xuống, đi vào chầm nển.

Tiểu viện bọn họ ở có một trù phòng nhỏ, bên trong củi lửa còn đang âm ỉ cháy, phòng chừng trước khi đi ngủ nha hoàn còn thêm củi đủ đốt tới giờ này. Đường Tử Ngạo trước khi xuất môn đã dặn dò nha hoàn không cần chờ cửa, giờ hấn mở cái nồi lớn trên bếp, thấy nước đun bên trong vẫn còn rất nóng.

Hấn múc nước ra, bê về phòng đổ vào bồn gỗ.

Tới lui mấy bận, chừng nước đầy quá nửa người rồi, Đường Tử Ngạo mới kéo Thiên Gia đang mơ màng nằm lẩn trên giường dậy: “Dậy tắm rửa rồi ngủ tiếp.”

*cẩn tôn: nghiêm túc tuân theo.

*đại hỏa: nghĩa đen là cháy lớn, nghĩa bóng là tai họa.

44. Chương 44: Mộc Dục Hưu Tức

*Tắm rửa nghỉ ngơi

Thiên Gia nhắm nghiền hai mắt, rì rầm đáp: “Không muốn tắm...”

“Tắm sạch sẽ cho thoải mái.” Đường Tử Ngạo kéo hẳn tới sau bình phong đặt bồn gỗ. Làn hơi nóng dịu dàng vãn quanh không gian khiến Thiên Gia miễn cưỡng hé mắt, khẽ ậm ừ trong họng, hai tay ôm ngang thắt lưng Đường Tử Ngạo, tỉ cầm trên ngực hẳn, ngược đầu lên: “Cha, người tắm cho ta.”

“Tự tắm.” Đường Tử Ngạo một tay đỡ hẳn, tay kia lần trên eo hẳn, tuột được đai lưng ra, vắt lên giá gỗ trước bình phong: “Đứng cho yên.”, lại đẩy Thiên Gia ra, cởi ngoại y cho hẳn, nhìn hẳn hai mắt nhắm nghiền, xiêu xiêu vẹo vẹo theo động tác của mình, thực vừa bực mình vừa buồn cười.

Cởi đến khi chỉ còn tiết y và tiết khô, bàn tay Đường Tử Ngạo bắt giắc khựng lại, ngậy người một thoáng, rớt cuộc hẳn đỡ Thiên Gia dựa vào thành bồn gỗ: “Dậy nào, tự cởi đồ rồi mau vào tắm đi.”

Thiên Gia vẫn quay lưng về phía hẳn, chìa môi, hờn dỗi nói: “Cha không giúp ta tắm...”

“Đã lớn như vậy rồi, tự mình tắm, nhanh lên một chút.”

“Vậy chúng ta cùng tắm.” Còn chưa chịu thôi ý định ồn ào.

“Tắm nhanh nhanh một chút, chờ người tắm xong cha vào tắm, người nếu muốn cha tắm nước lạnh thì tiếp tục không nhẽo.” Đường Tử Ngạo vừa đỡ thân thể mềm nhũn không chịu đứng thẳng của hẳn, nhàn nhạt nói.

Giá thử hẳn dùng cách khác uy hiếp, không chừng Thiên Gia còn tiếp tục dùng dằng nữa, nhưng vừa nghe để cha tắm nước lạnh, hẳn không vừa lòng đến mấy cũng không được, rớt cuộc đành hậm hực đứng dậy, hừ một tiếng, tự cởi nốt tiết y trên người.

Đường Tử Ngạo liếc nhìn hẳn, ngay trước khi hẳn tuột tiết y xuống mới đi ra ngoài, thở ra một hơi, ngồi dựa xuống giường.

Bên kia bình phong bắt đầu có tiếng nước xối ào ào, xem ra tắm rất vội vàng, Đường Tử Ngạo vẫn dựa ở đầu giường, xây lưng về phía ấy, thầm đoán Gia Gia đại khái nghe hẳn nói rồi, không muốn để hẳn tắm nước lạnh nên mới cố sức như vậy, vừa mở miệng định nhắc hài tử này thông thả một chút, nhưng lời cũng không nói ra, rớt cuộc chỉ nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Không qua bao lâu, tiếng xối nước dừng lại, mùi hương bồ kết bắt đầu nhàn nhạt đưa tới, khinh khinh đậm đậm, phiêu tán khắp phòng.

“A...”

“Làm sao thế?” Đường Tử Ngạo vội vàng bật dậy, chạy vào xem hẳn.

“Cha chà người cho ta.” Thiên Gia đâu có việc gì, vừa xong nhân lúc Đường Tử Ngạo lơ đãng ngồi bên ngoài hẳn đã tắm rửa sắp xong, giờ đang đứng thẳng giữa bồn gỗ, lộ lộ ra cả nửa thân trên.

Ban đêm tự nhiên rất lạnh, hơn nữa còn ướt nước trên người, thân thể Thiên Gia thoáng cái đã gợn gợn một tầng gai ốc, tóc gáy cũng muốn dựng lên, mà hai điểm trước ngực lại càng hiển hiện rõ ràng.

Đường Tử Ngạo lập tức quay lưng bỏ ra ngoài, cước bộ trầm ổn: “Tự làm.”

Thiên Gia đỏ bừng mặt, vừa xong thân trên lộ liễu để cha thấy hết, chính hẳn cũng vạn phần ngỡ ngàng, vậy mà cha dĩ nhiên một chút phản ứng cũng không có, khiến hẳn tức tối vô cùng, hậm hậm bước ra khỏi bồn tắm, chà lau qua loa mấy lượt rồi vùng vằng trông tiết y vào người.

“Cha, ta tắm xong rồi.” Thiên Gia giẫm chân trên giày lê vào, trên người chỉ có tiết y và tiết khô, thân thể ướt sũng xem ra cũng không mấy sạch sẽ, tiết y nhiều chỗ vì thấm nước mà dính sát trên da, Đường Tử Ngạo mở mắt, vội vã xốc chăn lên: “Mau vào đi.”

Thiên Gia đá rớt giày xuống, ngồi phịch vào chăn, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, luôn miệng thúc Đường Tử Ngạo: “Nhanh đi tắm, nhanh nhanh đi a, để người nước a.”

Đến khi Đường Tử Ngạo bước vào bồn, nước vẫn còn rất nóng, hơi nước nồng đậm bốc lên phảng phất còn mang theo mùi hương bồ kết thoang thoảng.

Trong lòng hần hốt nhiên dấy lên một luồng cảm xúc kỳ lạ, hầu như khiến hần nghẹn thở. Nguyên bản định ngâm mình một hồi, tẩy trừ đi một thân mệt mỏi, rồi cuộc cũng không buồn nấn ná nữa, chỉ quờ tay lấy ít bồ kết trong hộp gỗ nhỏ bên cạnh, nhanh chóng tắm sạch rồi lau người cho khô, mặc tiết y vào, quay lại giường.

Khẽ xốc một góc chăn, nằm vào rồi, Đường Tử Ngạo búng tay bật tắt nến. Căn phòng thoáng chốc chìm trong bóng tối, chậm rãi một lát, hai mắt thích ứng rồi, lại một lần nữa thấy rõ mọi vật, ngoài cửa sổ ánh trăng trắng bạc mờ ảo hắt vào, vắt qua song gỗ, họa thành những ô hắc bạch đan xen trên mặt đất.

Đường Tử Ngạo lẳng lặng nhìn một hồi lâu mới quay đi, cuộn cả người vào ổ chăn, vừa kéo chăn lại, một hơi thở dài còn chưa kịp thoát ra, cả người thoáng chốc đã cứng đờ, hô hấp nghẹn ứ nơi cổ họng, không sao lên tiếng được.

“Cha.” Thiên Gia cất tiếng nhu nhuỵ gọi.

“Người, còn ra thể thống gì nữa, mau mặc y phục vào!” Đường Tử Ngạo quát lớn, chỉ tiếc khí lực tảo mác, nghe lọt tai không những không thấy chút nào uy hiếp, trái lại còn có phần hoảng hốt.

“Không đâu, thế này thoải mái.” Thiên Gia tay chân cùng lúc sử dụng, bắt đầu bám víu trên người Đường Tử Ngạo.

Đường Tử Ngạo bắt giác vùng tay lên, mà đẩy ra không được, không đẩy cũng không xong.

Thân thể xích lõa mềm mại chỉ còn ngăn cách bởi một tầng vải vóc mỏng manh, lại không chịu yên liên tục cọ quẹt vào người hần, Đường Tử Ngạo quả thật giận đến nghẹn lời, nghiêng rằng thô bạo nắm hai vai hần đẩy ra.

“Đau, đau quá, cha.” Thiên Gia bị đau kêu toáng lên, Đường Tử Ngạo đã hầu như đông cứng thân thể, xuống tay đâu còn biết nặng nhẹ, lực đạo siết hai vai Thiên Gia mạnh bạo đến mức khiến hần phải nhăn mày.

Đường Tử Ngạo vừa thoáng buông tay, Thiên Gia lập tức sấn lại, tứ chi như bạch tuộc một lần nữa bám riết lấy hần, nhất quyết không thả ra.

“Cha.” Hần thì thào gọi.

“Buông ra, Gia Gia!” Đường Tử Ngạo quả thực không biết phải làm sao cho được, luồng khí khô nóng trong cơ thể một lần nữa thoát cương dâng lên, mà hài tử này vẫn ngoan cố dán sát lấy hần, còn không ngừng nhích động tới lui. Đành rằng còn cách một lớp tiết y... thế nhưng thân thể trơn mềm, làn da tinh tế mượt mà... còn cả hương bồ kết vừa tắm gội vương lại... quả thực khiến hần vô pháp kiềm lòng.

“Không buông, không buông, cha, ta cái gì cũng không làm mà, người yên tâm. Ta chỉ muốn ôm người ngủ, có được không?” Thiên Gia không chịu ngẩng đầu, chỉ sợ khẽ động sẽ bị đẩy ra, từ đầu tới cuối hần cứ vùi mặt vào lòng Đường Tử Ngạo mà nói.

Hần kề sát trên ngực Đường Tử Ngạo, từng hơi thở đều trực tiếp len lõi thấm qua làn vải áo, phần da thịt áp dưới má cũng bị phả hơi nóng rực, nhiệt độ không ngừng tăng lên. Đường Tử Ngạo cả người trần cứng, nửa không dám động nửa không ngừng gượng gượng nhúc nhích lùi ra xa, hô hấp đã muốn hỗn loạn: “Gia Gia, người không nghe lời hả? Lui ra mau, người nghe không?!”

“Cha, ngủ thế này rất thoải mái a, trong chăn bông ấm lắm, trực tiếp áp lên da mới thích a, cha cũng cởi thử xem, thực sự rất thoải mái~” Đường Thiên Gia không những tự thoát trống trơn, còn lớn mật xúi Đường Tử Ngạo làm theo hần.

Trên trán Đường Tử Ngạo đã muốn hần gân xanh ngang dọc, hai nắm tay hết siết lại buông: “Người thực không buông ra?”

“Không buông.” Miệng nói nhưng Thiên Gia vẫn chưa thôi sợ Đường Tử Ngạo đẩy hần lăn ra, hai cánh tay nhỏ bé ra sức vói ra sau lưng Đường Tử Ngạo, tới khi vòng tròn một vòng, mười ngón tay đan riết vào nhau, hai chân cũng lần mò quấn được một đầu gối Đường Tử Ngạo, bám dính lấy hần, sau rồi mới dạt dào đặc ý nghênh cằm lên, tuyên một bộ dạng thách người làm gì được ta na

~“Không buông thì ngủ đi, đừng lộn xộn.” Đường Tử Ngạo rót cuộc hạ giọng, bắt quá ngữ điệu so với ban nãy dường như ấm áp hơn nhiều.

“Hảo.” Có chút ngạc nhiên, còn tưởng phải dùng dằng miết cha mới chịu đồng ý, đâu dè mới chút xíu vậy đã dễ dàng thành công rồi, Thiên Gia mãn ý gật đầu.

“Đừng nhúc nhích.” Đường Tử Ngạo ấn cái đầu còn đang ngóng trên ngóng dưới của hắn lại.

“Cha, sao người không ôm ta ngủ a?” An tĩnh được một hồi, Thiên Gia đột nhiên lại cất tiếng.

Đường Tử Ngạo xưa nay lúc ngủ luôn quàng một tay trên vai hay ngang hông Thiên Gia, nhẹ nhàng kéo hắn nhích lại gần, vậy mà hôm nay, hai bàn tay hắn không biết đã chạy biến đâu mất, quờ đâu cũng không thấy.

“Muốn ta ôm thì dậy mặc y phục vào.”

“Keo kiệt~”

“Ngủ đi, đừng náo loạn nữa. Trời sáng tới nơi rồi.”

“Cha, chỗ đó đụng vào ta.” Thêm một lát nữa, Thiên Gia lại mở miệng.

“Cái gì?”

“Chỗ đó mà!” Thiên Gia như có chút xấu hổ, nhất gừng đáp.

“...” Đường Tử Ngạo thoáng hoảng hốt, tay phải vội vã lần xuống dưới, toàn thân hắn đã căng thẳng tột độ, chỉ muốn tận lực đè nén luồng nhiệt khí đang mãnh liệt trào cuộn trong cơ thể, căn bản đâu thể nhận biết Thiên Gia nói thật hay giả, hắn sớm đã không còn cảm giác được gì nữa rồi.

“Ha... bắt được~” Hắn vừa đưa tay xuống, Thiên Gia đã ha một tiếng tóm được cổ tay hắn rồi ra sức kéo vắt qua eo lưng mình, sau đó lại nhích nhích hông, để cánh tay Đường Tử Ngạo vừa vặn ôm trọn một vòng, lòng bàn tay thả xuống nệm giường sau lưng hắn.

Đường Tử Ngạo thực bất đắc dĩ, bàn tay đành để yên một chỗ, đợi hồi lâu sau, phát hiện hài tử này rốt cuộc chịu an tĩnh thật, cũng không có cử động gì mờ ám nữa, hắn mới buông một hơi thở dài.

Hài tử này thường ngày lúc ngủ tuy thích dán lấy hắn, nhưng kỳ thực ban đêm cũng rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ lộn xộn làm bừa, chỉ một mực an tĩnh ngủ. Cũng bởi vậy Đường Tử Ngạo mới dung túng để hắn bên mình tới giờ, thế nhưng gần đây, tâm trí Đường Tử Ngạo dần dần gợn lên một tia phiền táo, không phải chán ghét sự thân cận của hài tử này... mà chính là trong lòng hắn từ đâu bắt đầu xuất hiện thứ cảm giác kỳ dị khiến hắn không sao bình tâm được... nhất thì nhất khắc đều cồn cào khuấy đảo, vương bận không yên.

Mà đêm nay, thứ cảm giác này sao càng cường liệt...

Đường Tử Ngạo thâm nghĩ, này... đâu còn là một tiểu oa nhi một, hai tuổi, khả dĩ hồn nhiên để mộng trần nằm ngủ bên cạnh mình nữa, hài tử đã lớn như vậy, mà cả tình cảm của hắn đối với mình...

Nghĩ mãi rồi lại tự an ủi chính mình, cơ thể đang ôm trong lòng đây, là nhi tử của hắn, nhi tử thân sinh của hắn mà.

Đường Tử Ngạo âm thầm nhắc đi nhắc lại một câu ấy trong đầu, tựa hồ đang muốn tự thôi miên chính mình, cho đến khi thần kinh căng thẳng dần thả lỏng, hắn mới khẽ nhúc nhích điều chỉnh tư thế, để cho cái cổ đã muốn cứng đờ được thoải mái một chút rồi cũng từ từ chìm vào mộng寐.

Một đêm ngủ cũng không an lành, Đường Tử Ngạo mấy lần giật mình tỉnh giấc, mỗi lần như vậy đều theo thói quen cúi xuống xem bên kia Thiên Gia có đắp chăn ngay ngắn hay không, mà bàn tay cũng tự nhiên trượt xuống chạm phải làn da trần trơn mịn ấm áp... rốt cuộc lại một trận bối rối. Cứ như vậy trọn một đêm, lật qua lật lại, Đường Tử Ngạo trần trọc tới tờ mờ sáng, bên ngoài vọng vào tiếng gà gáy sớm đầu tiên mới thực sự đỡ được giấc ngủ mơ hồ.

*

45. Chương 45: Nháo Biệt Nữ Lạp

*Giận đối nữ rồi

Ngày hôm đó mặt trời lên cao, ban mai đã sớm lui tán, Đường Tử Ngạo mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, khẽ động thân mình rồi tự nhiên sẽ theo thói quen đụng chạm hài tử trong lòng một chút, xác nhận hân ngủ thực ngon giấc, sau đó kéo lại chăn ngay ngắn cho hân rồi mới trở dậy rửa mặt. Thế nhưng động tác đã làm quen bao nhiêu năm, đến ngày hôm nay vừa thoáng nhấc tay đã chợt nhận thấy bất thường.

Bàn tay chạm vào không phải làn vải tiết y ôn nhuận mà là làn da trần trơn mịn, đôi mắt còn chút mơ hồ của Đường Tử Ngạo thoáng chốc mở trừng, bàn tay giật nảy như vừa đụng vào thứ độc vật đáng sợ, vội vàng rút lại, còn như sợ thứ ấy lây dính lại trên tay mà hoảng hốt vẩy vẩy mấy lần.

Hân động như vậy, Thiên Gia ngủ ngon một đêm đương nhiên sẽ tỉnh giấc, hân khẽ hé hé mắt, thuận tay nắm vạt áo Đường Tử Ngạo, nhích nhích lại: “Ừn... cha.”

“Ừm, người ngủ tiếp, ta dậy.” Đường Tử Ngạo tránh mắt đi, muốn gỡ tay hân ra.

“Ngủ nữa mà...” Thiên Gia không nghe lời, nhất quyết nắm chặt tay, rướn rướn lên trước, cố sức kéo Đường Tử Ngạo đã muốn ngồi dậy ngã xuống giường lần nữa, rồi lơ mơ trườn chặn lại, ngáp dài một cái, chực ngủ tiếp.

“Buông tay, ta rời giường.”

“Ngủ tiếp.” Thiên Gia nhắm nghiền hai mắt, lắc lắc đầu, lẩm bẩm trong miệng.

Thái dương Đường Tử Ngạo đã muốn hân gân xanh, khẽ đẩy thì đẩy không được, mà dùng khí lực mạnh bạo một chút lại e khiến hân bị thương.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, tiếp đến là giọng thăm dò của Thường Văn khe khẽ cất lên. Đường Tử Ngạo đang định mở miệng bảo hân vào đi, nhưng chợt nghĩ giả như hân vào lúc này, Thiên Gia vừa nhấc đầu dậy, hình ảnh chẳng ra sao bên trong bị người ngoài nhìn thấy, quả thực không biết phải giải thích thế nào. Hân liếc nhìn ra ngoài trời, rõ ràng đã muộn hơn ngày thường rất nhiều, Thường Văn hân là lo lắng nên mới tới gọi một tiếng. Rốt cuộc Đường Tử Ngạo chỉ nói qua loa mấy câu, đại để bảo hân lên tiền thính chờ một lát.

“Gia Gia, rời giường đi.” Đường Tử Ngạo nói câu này rõ ràng đã cảm giác được hân khẽ nhúc nhích, biết hân đã tỉnh rồi.

“Na...” Hai đùi Thiên Gia bắt đầu cựa quậy tới lui, tựa chung đều là nhắm trên người Đường Tử Ngạo mà xáp tới.

“Rời giường.” Đường Tử Ngạo muốn nắm áo hân kéo dậy, lại nhớ ra hân đâu có mặc gì, hai mắt nhất thời mờ tối, chỉ biết đánh mắt qua hướng khác, lúng túng tùm sau gáy hân, lúi ra khỏi chăn như xách cổ con thỏ con, cả nửa thân trên Thiên Gia đã bị kéo tuột khỏi ổ chăn: “Rời giường mau, không nghe thì chịu đòn.”, Đường Tử Ngạo làm bộ vung tay kia lên.

“Chịu đòn?” Thiên Gia mơ màng hấp háy con mắt, thanh âm khẽ câu lên còn pha lẫn một tia nhu nhuận ám ám.

“Phải, dậy mau đi.” Đường Tử Ngạo gật đầu.

“Đánh đòn thế nào a?”

Đường Tử Ngạo có chút bất đắc dĩ, đã quay đi hướng khác mà vẫn còn liếc qua khóe mắt thấy hài tử này lại chuẩn bị nhào dậy bám lên người mình, hân lập tức duỗi cánh tay đang nắm sau gáy Thiên Gia, một lần nữa kéo hân nhích xa ra, rồi mới nhắc lại: “Dậy mau đi.”

“Không dậy.”

“Không dậy ta đánh người.”

“Người đánh đi~”

Đường Tử Ngạo quay phắt lại, chỉ thấy hài tử kia hai con mắt trong suốt, lấp lánh chờ mong nhìn hắn, lại một phen trầm mặc, bộ dạng này... là đang muốn hắn thực sự xuống tay hay sao?

“Cha?”

“Ừm?”

“Người đánh đi.”

“...”

“Người nhanh nhanh đánh đi a!” Thiên Gia bị Đường Tử Ngạo giữ chặt sau cổ, hai cánh tay dang rộng vòng với lại phía hắn, nhưng cố cách mấy cũng không thắng được khí lực của Đường Tử Ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn hăng hái đến đỏ bừng.

Trong khi ấy sắc mặt Đường Tử Ngạo càng lúc càng tối sầm, khóe miệng khẽ giật giật mấy cái, rốt cuộc buông tay thả hắn ra, Thiên Gia quả nhiên không ngoài dự tính của Đường Tử Ngạo, vừa được tự do lập tức đã chồm dậy, bám dính trên người hắn. Đường Tử Ngạo nhắm mắt, tận lực đè nén thanh âm bình thản lại: “Người rốt cuộc có dậy hay không?”

“Ồm, để ta nghĩ coi a...” Thiên Gia cố ý dài giọng, ngả ngón trên ngực hắn.

“Người có biết ta là gì của người hay không?” Đường Tử Ngạo chậm rãi hỏi, hai mắt vẫn nhắm.

Thiên Gia vừa nghe câu này, con người lấp lánh thoáng chốc ảm đạm, bất quá cũng chỉ một khoảnh khắc, hắn lại cong môi hài lòng đáp: “Người là Đường Đường của ta.”

“Lặp lại lần nữa.”

“Đường Đường.”

Đường Tử Ngạo mở trừng mắt, không đợi Thiên Gia kịp phản ứng đã giật hai cánh tay hắn xuống, lôi cả người hắn rời ra, ném xuống nệm, bàn tay to lớn chớp mắt vung lên rồi thô bạo giáng xuống hông Thiên Gia, “Chát!”...

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Thiên Gia thoáng chốc sững người, một chương vừa đánh xuống không hề nhẹ, Đường Tử Ngạo vẫn có ý ghìm lại lực đạo nên hắn nhiên hắn không bị thương, rồi lại khiến hắn cảm nhận được từng tia đau đớn châm sâu vào da thịt, đợi đến khi Thiên Gia có thể thực sự hiểu ra mình vừa bị đánh, thậm chí bị đánh “không chút lưu tình”, gương mặt hắn lập tức đỏ bừng, nhưng chỉ vì uất khí đang phùng phùng ứ lên, hắn cắn chặt môi dưới, hai tay vô nát lớp chăn nệm bên dưới, quyết không hé răng.

Bàn tay Đường Tử Ngạo lại gơ lên, giáng xuống...

Đánh liên hơn mười chương.

Hắn cắn bản không dám nhìn hài tử này, hắn sợ chỉ cần không đành lòng đưa mắt nhìn một khắc sẽ không sao nở xuống tay lần nữa... Bởi vậy, đánh cho tới khi một khoảng thắt lưng nhỏ bé trơn mịn non mềm tấy rục lên, hiện rõ những dấu vết đỏ hồng hắn mới ngừng tay, quay đầu lại hỏi: “Từ giờ, còn làm bấy nữa không?”

Thiên Gia không đáp tiếng nào, Đường Tử Ngạo cũng ghìm lòng không liếc nhìn hắn một cái, dứt khoát nhảy xuống giường, xốc cả tấm chăn ném lên giường, phủ thành một đồng trên người Thiên Gia. Hắn xỏ giày vào rồi đứng dậy khoác ngoại sam, thế nhưng bàn tay đã muốn vượt khỏi sự kiểm soát của lý trí, bắt đầu khe khẽ run lên, không thực dữ dội, chỉ là khiến những nút áo vốn luôn chằng cần để tam giữ lại lật bật trượt ra khỏi những ngón tay hắn, hết lần này tới lần khác mới cài được chần chu.

Mặc y phục rồi, hài tử dưới chân kia vẫn không tỏ chút động tĩnh, Đường Tử Ngạo đi rửa mặt, thao tác xong xuôi hết mọi việc vặt rồi, mà ổ chăn trên giường tịnh không xê dịch, hắn ra mở cửa gỗ: “Dậy rồi tự tới chỗ nương người, ăn cơm trưa cùng nàng, ta có việc không về đâu.” Bỏ đi hai bước rồi, lại ngừng lại nói thêm: “Chiều tối ta về.”, nói rồi mới đóng cửa lại.

Khi Đường Tử Ngạo lên tới tiền thính, Thường Văn đã muốn tá hỏa, mặt mày xanh mét, hai mắt tóe lửa trừng trừng nhìn đám người thô lậu đứng ngồi lố nhố xung quanh.

Bao nhiêu điểm tâm và trà nóng hần cất công chuẩn bị cho chủ tử tới giờ đều chui vào bụng đám người này tuốt tuốt, mặc kệ hần ra sức ngăn cản chừng nào cũng dịch không lại cả một huyện người như vậy, cuối cùng chỉ còn biết đứng đực một chỗ phùng mang trợn mắt âm ức muốn bốc khói.

Vừa thấy Đường Tử Ngạo đi tới, quả thực hần gấp đến muốn khóc toáng lên, vội vội vàng vàng chạy ra: “Chủ tử, người dậy rồi hả, chờ chờ ta đi chuẩn bị ít điểm tâm cho người!”

Lần thứ tư tất tả bưng điểm tâm từ trù phòng lên, thuận lợi đặt được trước mặt Đường Tử Ngạo rồi, Thường Văn mới thở phào một hơi.

Thế nhưng chẳng được mấy lâu, hần đã nhận ra chủ tử hôm nay rất bất thường, mọi khi người khác báo cáo còn chưa xong hần đã dễ dàng đưa được ra quyết định rành mạch, nhưng hôm nay, hần cứ ngồi mặc cho bọn họ nói, hai mắt chăm chăm nhìn miếng cao điểm tủa hình cánh hoa trong tay, thẳng đến khi có người hỏi đích danh mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng buông một câu tự giải quyết.

Việc bàn xong xuôi, ai nấy lục tục rời khỏi đại thính, mấy người còn kéo Thường Văn ra theo, cần nhằn quả trách hần, e hần không chiếu cố chủ tử chu đáo, khiến chủ tử phải bận lòng việc gì trong gia đình. Thường Văn hần nhiên thấy phi thường ủy khuất, hần căn bản cái gì cũng không biết, không chừng tối qua ở trong Hoàng cung có chuyện gì không hay ấy chứ, đâu can hệ gì tới hần a.

Mấy người kia phải phải vai hần, huých huých ngực hần, giương nanh múa vuốt đe hần phải chiếu cố chủ tử cho cẩn thận rồi mới nghênh ngang bỏ đi. Thường Văn quả thật ứa đến run cả người, rành rành ngày nào cũng là một tay hần sẵn sóc chủ tử, một đám chỉ ưa ngồi chơi xơi nước này còn dám giở giọng nặng nề với hần.

Dài mặt quay vào tiền thính, Thường Văn mới ngó người nhận ra chủ tử mọi ngày hể nghị sự xong đều lập tức trở về tiểu viện hay đi tới sân tập võ giờ dĩ nhiên còn đang ngồi tại chỗ. Hần liền hào hứng chạy lại, ngồi xuống cạnh Đường Tử Ngạo: “Chủ tử, người ăn nhiều một chút đi, làm sao nửa ngày mới được một miếng a?”

Trong đĩa cả thấy có mười miếng cao điểm, giờ còn cả tám, chưa nói một miếng vẫn đang bị Đường Tử Ngạo vờ vơ trong lòng bàn tay, đã rã ra từ bao giờ.

“Chủ tử, người làm sao vậy?” Thường Văn nhướn cổ hỏi dò.

“Không việc gì, người lui ra đi.”

“Ồ.”

“Được rồi, bữa trưa ăn ở đây, người nói trù phòng làm mấy món mang lên là được.”

“Vậy gọi cả tiểu thiếu gia tới chứ?”

“Không cần.”

Thường Văn nhất thời run bắn, vội vàng lùi lùi khỏi đại thính, bất quá mới hỏi một câu thường thường như vậy, đã hại chủ tử lạnh lùng trừng mắt với hần. Rốt cuộc là nói sai ở đâu a, rõ ràng mọi khi phụ tử bọn họ vẫn cùng ăn mà.

Đường Tử Ngạo dùng cơm trưa xong, để Thường Văn chế sẵn một bình trà rồi một mình ngồi lại thư phòng xem văn kiện. Hần cực lực cố gắng trấn trụ tinh thần, ép toàn bộ ý thức tập trung vào những hàng chữ trên giấy, quyết không để bị phân tâm... dần dà, thần trí cũng từ từ an tĩnh lại, bắt đầu bình thản thẩm duyệt*.

Cho đến trang cuối cùng, những dấu triện mực đỏ vẫn ngang lọt vào mắt hần, tâm trí thực khó khăn mới đè ép được của hần thoáng chốc đã như khí cầu bị châm nổ tung, trong khoảnh khắc bao nhiêu thứ cố chất đầy trong óc đã tiêu biến không còn dấu tích. Trong đầu hần lại hiện hiện cảnh tượng sáng nay, bờ lưng trắng nõn bé nhỏ in đầy vết tích hồng rực, liếc mắt trông qua còn thấy những vết sưng tấy chông chéo lên nhau, giao hòa trùng điệp vào những dấu triện đỏ trên trang giấy trước mắt hần...

Hắn ném văn kiện trong tay qua một bên, tùy tiện quờ lấy một xấp khác, khốn nỗi giờ có cổ cách mấy cũng không được, mặc kệ hắn tự chủ đến mức nào vẫn hoàn toàn không thể bắt trí óc mình tập trung vào những tự thể trước mắt. Rốt cuộc vẫn là hình ảnh hài tử kia nắm úp sấp một chỗ, hai nắm tay siết chặt vò nát nệm giường, kiên quyết không ngẩng lên nhìn hắn một lần.

Đường Tử Ngạo đứng dậy, đi ra khỏi cửa, thần sắc làm như trầm ổn suốt cả buổi đã hoàn toàn sụp đổ, trên gương mặt hắn lúc này chỉ hằn một nỗi lo lắng bất an, cước bộ cũng vô thức tăng tốc vài phần, rất nhanh, hắn đã dứt khoát điểm mũi chân, thi triển khinh công, vun vút lao về phía phòng ngủ. Đám nha hoàn còn đương đi trên hành lang chỉ cảm thấy như có một vệt đen vụt qua trước mắt, tới khi định thần nhìn kĩ lại, đã không còn bóng dáng.

Đẩy cửa ra, bước vào phòng.

Thiên Gia vẫn còn nằm nguyên trong chăn, một cụm nhỏ nhỏ lùm lùm trên giường, quả thật bé bỏng đến nhận không ra. Từ khi Đường Tử Ngạo rời đi tới giờ đã gần ba canh giờ, bữa trưa cũng ăn xong rồi, vậy mà hắn còn ở đây một miếng nước cũng không buồn uống, nội nghĩ như vậy mấy phần phiền táo nóng nảy trong lòng Đường Tử Ngạo đã muốn tan thành mây khói.

“Gia Gia, dậy ăn cơm đi, là cha sai, để ta xem sau lưng có sưng hay không?”

Ổ chăn vẫn im lìm như cũ, đến cả tiếng hô hấp cũng nghe không tới, Đường Tử Ngạo chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tóc đen dài lộ ra trên vạt chăn, trong lòng hắn một trận hoảng hốt, vội vã xốc chăn lên.

Dấu vết đỏ hồng trên hông đã tấy lên, sưng rõ mồn một, còn có đôi chỗ máu bầm thành những nốt tím sẫm lấm tấm, thoát nhìn cực kỳ kinh tâm.

Đường Tử Ngạo biến sắc, biết mình lúc ấy nổi nóng, hạ thủ quá nặng rồi, hắn không nói tiếng nào, gấp gấp sang phòng bên lấy mấy hộp thuốc bôi mang lại.

Mở một hộp ra, dùng ngón trỏ quệt lên một khối thuốc, khẽ thoa lên phần da sưng đỏ, hài tử vừa rồi còn nằm không nhúc nhích thoáng cái đã giật nảy người, khẽ run run không ngừng, toàn thân trần cứng. Đường Tử Ngạo thấy vậy, lòng chỉ càng hối hận hơn, nhưng thứ thuốc này thoa rồi không day đều sẽ không có tác dụng, hắn chỉ có thể cắn răng tiếp tục vươn tay xoa nắn...

Đôi lời tác giả: Hắc hắc, tự xưng muốn xoắn thành một tiểu kịch như này:

Đường Tử Ngạo ôm siết lấy Đường Thiên Gia, trong đôi người sâu thẳm rừng rực dục hỏa thiêu đốt, thanh âm khàn trầm ám ách vang lên:

“Gia Gia, ta chịu không nổi rồi...”

Thiên Gia nghe vậy, kinh hãi ngẩng đầu lên, rồi nháy mắt đã lại vùi đầu vào ngực hắn, hai vai không ngừng run rẩy.

Đường Tử Ngạo nhú mày, nghĩ rằng mình khiến người trong lòng hoảng sợ, bất đắc dĩ thở dài một hơi, chực đẩy hắn nằm xuống, tự mình “dập lửa”.

Hốt nhiên, tình thế đột biến.

Thiên Gia soạt một tiếng cời tuột y phục xuống: “Đại gia~ mau mau đi, người ta chờ hết nổi rồi~”

Xoắn ấy~ đời nào là thiệt chứ~ _-#

*thăm duyệt: đọc, xem để duyệt.

khúc trên *chỉ* là “t-á-c-g-i-ả” nhớ =))))

ko fải Du nhớ =))))

Du vô can =))))

túm đuôi chị Thiên và xài xể í éo =))))))))))

~*

46. Chương 46: Tha Thứ Điều Kiện

Không bao lâu, trên lưng Thiên Gia đã rịn một tầng mồ hôi lấm tấm, Đường Tử Ngạo rút cuộc hầu như không nổi khiến hắn đau đớn hơn nữa, đành dọn qua loa cả đi.

Giờ những vết hồng ngân chồng chéo khắp nơi qua một lượt thoa thuốc cùng day bóp cũng không còn hiện rõ như trước, nhưng cả khoảng hông hắn đã sưng thũng, đỏ tấy lên, Đường Tử Ngạo mắt nhìn mà không khỏi xót xa, hắn rửa tay sạch sẽ rồi mới nhúng chiếc khăn lông vào nước ấm, bắt đầu nhẹ nhàng lau cơ thể vì đau đớn mà đã rịn đầm một tầng mồ hôi lạnh của Thiên Gia.

Tỉ mỉ hồi lâu, từ trên gáy tới cổ chân, ngoài những nơi có thoa thuốc, cả sau lưng hắn đều lau qua mấy lượt, xong xuôi rồi mới gọi người đưa cơm trưa vào.

“Ăn chút gì đi, nào.” Đường Tử Ngạo biết hắn đang giận lẫy, không chịu nói gì, đành chủ động nắm hai tay hắn kéo dậy, để hắn nằm sấp trên ngực mình.

Thiên Gia ngoảnh đầu qua một bên, mặc kệ Đường Tử Ngạo tùy ý sắp đặt, hắn vẫn quyết không hé răng.

“Nào, đồ ăn vừa mới làm, là ngó sen người thích ăn đấy.” Đường Tử Ngạo xúc một thìa cơm đưa đến miệng Thiên Gia, lại bị hắn khế nghiêng đầu, tránh qua một bên.

Cứ như vậy mấy lần, Đường Tử Ngạo biết hắn đã quyết ý, đành bỏ thìa xuống, kéo hắn lại để nằm áp đầu vào hông vai mình, tựa cằm lên mái tóc dài để xoa của hắn, dỗ dành: “Ban nãy cha nổi nóng, hạ thủ nặng tay, Gia Gia đừng giận nữa, ăn một chút đi.”

Thiên Gia vẫn không đáp lời, chỉ hơi nhúc nhích cổ, chỉnh lại tư thế cho thoải mái.

“Coi như cha sai rồi, không, là cha sai rồi, ăn đi được không?”

Đường Tử Ngạo một tay vòng qua thắt lưng ôm hắn, tay kia dịu dàng chải vuốt mớ tóc đen rối tán sau lưng, kiên trì dỗ hắn.

“Gia Gia?”

Dùng dằng một hồi lâu, Đường Tử Ngạo tự biết bao nhiêu câu xin lỗi hắn đều nói ra hết rồi, mà vẫn tịnh không được đáp một tiếng, hắn thở dài, bất đắc dĩ nói: “Gia Gia muốn thế nào mới bằng lòng ăn cơm, nói chuyện?”

Lần này rút cuộc cũng có phản ứng, Thiên Gia hừ một tiếng, uất ức mở miệng: “Người đánh ta rất đau!”

“Ừm, cha không nên đánh người.”

“Đau vô cùng.”

“Xin lỗi.”

“Trong lòng ta khó chịu.”

“Là cha không tốt, để người chịu khổ.”

“Na, người muốn ta tha thứ, phải có điều kiện mới được.”

Đường Tử Ngạo thở hắt một hơi, hễ đòi điều kiện là được rồi, hắn đáp: “Hảo, Gia Gia nói đi.”

“Người đáp ứng ta trước, không đáp ứng ta không nói.”

“Hảo, đáp ứng người.”

“Không đổi ý?”

“Không đổi ý.”

Nghe được Đường Tử Ngạo đảm bảo rồi, một hồi lâu sau, hắn mới ấp úng nói: “Ta muốn người... khi ta tròn mười sáu tuổi... cùng ta... thân cận da thịt..” Nói đến lời cuối cùng, thanh âm đã thấp đến hầu như nghe không ra, Thiên Gia lúc này chỉ cảm thấy mặt mình nóng đến muốn bốc khói, đầu càng cúi gằm xuống, tịnh không dám ngẩng lên.

Đợi một hồi, không nghe thấy cha trả lời, tâm trạng hắn bỗng chốc ủy khuất dâng đầy, hai mắt ầng ậc nước, chực khóc òa lên rồi, đột nhiên Đường Tử Ngạo cất lời: “Người đang nói cái gì?”, hỏi không phải vì nghe không rõ, mà là lòng miễn cưỡng không muốn tin, không muốn thừa nhận.

Hắn vừa nói một câu như vậy, bao nhiêu tâm tình ngượng ngùng xấu hổ của Thiên Gia đã bay biến không ít, hắn sảng giọng: “Người biết, người biết là ý gì, chính là ý ấy, người rốt cuộc có đáp ứng hay không?!” Như còn sợ không được vừa lòng, tiếp tục sấn tới uy hiếp thêm: “Người không đáp ứng thì thôi, sau này mặc kệ ta.”

Hắn nói xong một chập chỉ còn thấp thỏm bất an chờ đợi, vậy mà Đường Tử Ngạo rốt cuộc căn bản đâu e sợ gì hắn, còn nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cẩn cẩn dực dực đặt hắn nằm sấp xuống giường, thanh âm trầm thấp ngưng trọng vang lên: “Không được, đổi điều khác.”

Thiên Gia vừa nghe xong, nước mắt hai hàng lập tức trào ra, nghẹn ngào tấc tấc khóc: “Không đáp ứng thì không đáp ứng, ta không thêm... người ta cũng không thêm. Ta biết, đường nào người cũng coi thường ta, hức hức... đường nào ta cũng chỉ là đứa nhỏ sinh ra đã không có ai thương, đường nào ta cả một nữ hài cũng không thể thành thân, muốn sinh hài tử cũng không được... đường nào cũng chẳng có ai thật tâm thương yêu ta... không bằng ta... hức... không bằng ta đi tìm chết...”

Thiên Gia nằm một chỗ khóc la bầy bạ, Đường Tử Ngạo ngồi bên nghe rõ mồn một, sắc mặt hắn càng lúc càng xám xịt không hơn đấy nổi, nghe cho đến câu cuối cùng, một tay đã muốn vung lên, hận không thể một chưởng đánh tiếp, nhưng cánh tay run run ngừng giữa không trung hồi lâu, rốt cuộc vẫn thu trở lại.

“Hảo, ta đáp ứng người. Mau dậy ăn cơm đi.”

Những lời hồ ngôn loạn ngữ này nghĩ cho cùng cũng vì ủy khuất giận dữ mà ra, Đường Tử Ngạo nghĩ hắn dù sao vẫn là một hài tử, nửa năm nữa mới tới sinh nhật, hẵng còn rất xa, đến lúc ấy, không chừng hắn đã quên mất hoặc biết đâu lại thích một người khác rồi.

Giờ khó khăn nhất là khiến hắn chịu dậy ăn rồi đừng để ám ức ghen mãi trong lòng.

“Người thực sự đáp ứng?” Thiên Gia ngẩng đầu, hai mắt vẫn động lệ, chớp mũi đỏ hồng, ngơ ngác nhìn Đường Tử Ngạo.

“Ừm, phải.” Đường Tử Ngạo rút khăn tay để sát cạnh mũi hắn: “Xì ra.”

Thiên Gia sụt sịt xì mũi rồi, nơm nớp hỏi lại lần nữa, Đường Tử Ngạo lại gật đầu đáp ứng hắn.

Tựa hồ không thể tin điều này là thực, Thiên Gia ngậy người một hồi mới bình tĩnh, hưng phấn cười rộ lên, chống hai tay trên người Đường Tử Ngạo, cả người còn run run không vững đã chực nhảy xuống giường.

“Người muốn cái gì, ta lấy cho người, đừng vội bước xuống.”

“Ta muốn giấy bút.”

Đường Tử Ngạo hiểu ngay ý tứ của hắn, thực có chút buồn cười với mấy tờ Tuyên chỉ đặt lên giường, bên dưới lót mấy lần khăn mỏng, rồi mới nhúng bút đưa cho hắn.

Thiên Gia cầm bút lông, ngẫm nghĩ một hồi mới viết.

“Cho người, ký tên, in vân tay vào.” Viết xong rồi, Thiên Gia đưa một tờ cho Đường Tử Ngạo rồi tiếp tục viết thêm một tờ nữa.

Đường Tử Ngạo cầm tờ giấy, đọc chữ viết bên trên: Nay, Đường Tử Ngạo đáp ứng Đường Thiên Gia đêm sinh nhật mười sáu tuổi sẽ cùng nhau thân cận da thịt, tức, giữa phu thê Chu công chi lễ*, lấy đây làm bằng, không được trái lời.

Bên dưới Thiên Gia đã ký tên hắn, mé phải còn chừa lại một khoảng, chờ Đường Tử Ngạo điền tên vào.

“Cha, lấy mực in dấu lại đây, phải in vân tay nữa.”

“Hảo.”

Ấn ngón trở vào khay mực in, in dấu tay bên trên chữ ký, hai tờ giấy đều làm giống như nhau thật chẵn chu rồi, Đường Thiên Gia mới vuốt thẳng thơm cả hai trên giường, sung sướng đến hai mắt híp lại như mảnh trăng khuyết.

“Sau này nếu người dám đổi ý, ta sẽ...” Thiên Gia ngẫm nghĩ một hồi, lại thấy nói gì cũng không phải, rốt cuộc trọng trọng uy hiếp: “Người nếu dám đổi ý, ta sẽ không tha cho người. Lúc đó cho người biết sự lợi hại của ta.”

“Hảo hảo, vậy giờ ăn cơm đi.”

“Dạ, cha xúc.”

Thiên Gia chia hai tờ giấy ra, một tờ đưa cho Đường Tử Ngạo, một tờ đặt dưới gối đầu, định bụng chiều nay chừng nào Đường Tử Ngạo không ở trong phòng sẽ tìm chỗ giấu kĩ.

“Ăn cái kia, không ăn ngó sen.”

“Thịt ba chỉ?”

“Dạ.”

“Không thể chỉ ăn thịt, phải ăn nhiều rau.”

Xúc đến miếng cuối cùng, Đường Thiên Gia nắm vạt áo Đường Tử Ngạo kéo hắn cúi đầu xuống, thuận thế rướn cổ in môi lên đôi môi mỏng của hắn, đầu lưỡi lớn mật còn tìm đường thâm nhập vào trong, khuấy đảo trong khoang miệng, một phen hòa trộn nước bọt cả hai, thẳng đến khi khóe miệng không tìm được nữa một chút nước, hắn mới phụng phịu nhả ra, cái cằm héch lên đắc ý, đôi con mắt trong suốt lấp lánh nhìn Đường Tử Ngạo.

Trong miệng Đường Tử Ngạo còn vương lại xúc cảm trơn mềm từ đầu lưỡi nhỏ nhỏ nhàn nhạt vị thức ăn, tuy hắn không phải là một kẻ quá nặng dục, nhưng đối với nụ hôn hoàn toàn không có một chút kỹ xảo của hài tử này, trong thoáng chốc thậm chí hắn đã nảy sinh ý niệm phản ứng, muốn làm sao hảo hảo dạy cho hài tử này, phải hôn như thế nào mới có thể khiến người ta thỏa mãn đến huân huân dục túy, để hắn hiểu được một nụ hôn đích thực là... nhưng rất nhanh, hắn bị chính suy tưởng quái dị của mình làm cho hoảng hốt, hai mắt mở trừng nhìn bờ môi sáng bóng màu phấn hồng mê hoặc trước mặt, hắn chỉ cảm thấy có chút phiền táo, đành dời đường nhìn, vờ như lãnh đạm buông một tiếng quả trách.

Nằm trên giường một buổi chiều, cả hông Thiên Gia đều tê tê nóng, mấy lần nhịn không được muốn đưa tay đụng đụng một chút, mà vừa nhúc nhích đã bị Đường Tử Ngạo cản lại. Tuy vẫn phải nằm sấp, cả trở mình cũng không được, thực có phần khó chịu, nhưng Thiên Gia vẫn nghĩ bị đánh đau, bị khổ sở như vậy rất đáng giá, vì giờ đã chiếm được lời hứa của cha, hể nghĩ đến chuyện ấy, hắn lại len len cười trộm không ngớt.

Đường Tử Ngạo đẩy hé phân nửa cửa sổ, để không khí trong lành tràn vào phòng, hắn ngồi xuống đầu giường đọc sách, bất quá hầu như toàn bộ tâm trí đều đặt trên người Thiên Gia, chỉ e hắn nằm một chỗ không cẩn thận đưa tay quờ vào vết thương, ngộ nhờ để toác da còn đau hơn nhiều.

Có Đường Tử Ngạo ở cạnh, Thiên Gia cũng không thấy buồn chán, hai người ở trong phòng cả một buổi chiều, không trò chuyện được mấy câu, đại để toàn là Đường Thiên Gia nói, Đường Tử Ngạo nghe, thi thoảng ậm ừ đáp vài lời.

“Cha, người và nương kết hôn có phải liên quan đến chuyện Hoàng thượng muốn lợi dụng người không a?”

Đường Tử Ngạo không đáp, hắn cũng mặc kệ, tiếp tục tùy ý suy đoán: “Na, không phải nói kiếm phở gì đó đã bị thiêu hủy từ lâu rồi sao? Mà qua bao nhiêu năm như vậy, sao bỗng dưng Hoàng thượng lại tìm được nhà chúng ta, còn để người và nương ở cùng một chỗ thế?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy.” Đường Tử Ngạo vờ vờ đầu hắn.

“Nói cho ta nghe a, ta đâu phải không hiểu chứ.” Thiên Gia lừ mắt, đương nghĩ cha coi thường mình.

“Ừm, người của Hoàng gia cũng không biết chắc thứ đó đã thất tích thật hay chưa, dù sao những chuyện truyền miệng không hẳn đều đúng.”

“Na, nhưng Hoàng gia đã bỏ mặc Đường gia nhiều năm như vậy, vì sao tới đời này bỗng nhiên lại muốn dùng tới? Hay là thiên hạ lại muốn loạn lạc rồi?” Thiên Gia hoang mang hỏi.

“Không có chuyện ấy, chỉ là...”

“Làm sao? Nói a, ta không nói cho ai mà~”

Đường Tử Ngạo cười cười: “Thiên hạ vô cùng hưng thịnh, nội ngoại đều không có gì bất ổn, bởi vậy người trong Hoàng thất chỉ biết tập trung nhắm tới một vị trí, khó tránh được sẽ xảy ra một phen tình phong huyết vũ*.”

“Là có người muốn tranh chấp với Thái tử ca ca hả?”

Đường Tử Ngạo không đáp.

“Chớ vì sao Hoàng thượng đã không rõ chúng ta có kiếm phổ hay không mà vẫn muốn tác hợp cho người và nường a?”

Đường Tử Ngạo khẽ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt phảng phất lộ ra vài phần thê lương, nuối tiếc, rồi cuộc hân hoan chậm rãi nhắm mắt lại, im lặng tựa đầu vào thành giường.

Thiên Gia thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa, mau mau buông mấy lọn tóc của cha hân vẫn nghịch ngợm quần quần này giờ ra, thực sắc sảo nhô dậy nhích sát lại bên hân, an tĩnh dựa vào hân, vô thanh an ủi hân... phảng phất như đang nói cho hân biết, người còn có ta.

Xoắn xuýt tiểu kịch trường màn hai:

Đường Tử Ngạo nâng hai đùi Gia Gia vòng qua hông hân rồi khẽ rướn thắt lưng, chực phát động thể tiến công.

“Đợi.. đợi...” Thiên Gia khó nhọc mở miệng.

Đường Tử Ngạo vội ngừng lại, vì nhẫn nại mà trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Gia Gia nhúc nhích xoay người, rút một vật dưới gối lên đưa cho hân.

“Đừng quên Durex!”

*Chu công chi lễ: giải thích ra thì dài dòng, nói ngắn gọn để hiểu một câu như này, cụm này có ý chỉ việc “phu phụ đồng phòng” =))~ thế ấy thế ấy =)))))

~*tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu (hự *A* ~)

*=)) Durex: (nếu ta hêm nhằm) nó là nhãn hiệu toàn cầu đó nha =))~ phủ sóng cả nha =))~ và nó sản xuất cái j' thì các bạn chớ hãy tự do đi hỏi gu gồ =))

~*

47. Chương 47: Thiên Hạ Tương Biến

Mấy ngày gần đây, kinh thành xem ra rất khẩn trương, náo nhiệt, thị dân đi trên đường đều mang một bộ dạng gấp gáp hoang mang, nhắt nhắt phòng vệ, mà trời còn chưa tới phố chợ, quán hàng đã không một bóng người, tuyền một mảnh tịch mịch.

Tháng trước, Hoàng thượng vừa qua thọ thần bốn mươi tuổi đột nhiên sinh bệnh nặng, nghe đâu còn không thể lâm triều sớm, ngày ngày chỉ nằm trên giường, bao nhiêu dược liệu trân quý không ngừng đưa vào cung,

nhưng vẫn chẳng thấy tin lành truyền ra, bách tính tầm thường vô pháp biết được tin tức đích xác, chỉ có thể cố sức dò hỏi từ những người thân thích làm nô bộc trong phủ các quan viên rồi lần lần truyền tai nhau.

Hoàng thượng đăng cơ từ năm hai mươi ba tuổi, qua bao nhiêu năm vẫn được xưng tụng từ quân*, dân chúng không nhìn vào chuyện gì trọng đại, chỉ biết bọn họ được an bình độ nhật*, thuế nộp không nhiều, ít bị trưng binh*, chiến tranh không gặp, vậy vị Hoàng đế tại vị hẳn nhiên là hảo Hoàng đế. Bởi vậy bách tính đối với vị Hoàng đế chính trực tráng niên hiện giờ đều một lòng mong muốn hắc có thể bình an vượt qua kiếp nạn, thuận lợi bình phục, nhà nhà mua thêm bát hương, thành tâm thấp nhang cầu xin trời đất phù hộ đương kim Hoàng đế.

Ngay giữa thời khắc khẩn cấp này, Thái tử vừa vặn lại không ở trong kinh, sau thọ thần Hoàng đế, hắc đã bị phái tới biên cương cùng với đại tướng đương triều là Thù tướng quân trấn áp quân Lô quốc vẫn thường xuyên quấy nhiễu biên cảnh, e rằng giờ này cũng chỉ vừa tới được biên cương.

Lúc đó trên triều Hoàng đế được tin báo biên cảnh loạn lạc, bách tính trong những thôn trang lân cận phải chịu nhiều tai ách, cần tiếp viện nhân thủ cùng dược liệu, vải vóc và nhiều vật phẩm sinh hoạt. Hắc hỏi có ai nguyện ý tới biên cương đảm đương việc ấy không, không ít quan viên liền tiến cử Thái tử, người người đều nói: dưới Hoàng đế, Thái tử là biểu tượng quyền uy tối thượng, mà Thù tướng quân hơn hai mươi năm đóng quân ngoài biên quan, một mực tận tâm trung thành, Thái tử càng nên vì dân vì nước, ra mặt cảm tạ công lao hết mình vệ quốc của hắc.

Khi ấy Lê thừa tướng bước ra khỏi hàng, kiên quyết phản đối Thái tử xuất chinh, hắc một mực tiến cử Nhị hoàng tử, cho rằng Thái tử không thể mạo hiểm, tốt nhất nên an toàn ở trong kinh thành, bảo đảm vạn vô nhất thất*.

Qua một phen tranh luận, Hoàng thượng quyết định để Thái tử đi, mang theo rất nhiều vật phẩm tiếp tế.

Từ sau khi Thái tử rời kinh, Hoàng đế ban đầu chỉ nhiễm chút phong hàn, dần dần bệnh trở nặng, không lâu sau đã không thể dậy khỏi giường.

Bên người hắc chỉ có mình Lê quý phi và Nhị hoàng tử được xem là thân cận, còn lại các hoàng tử và phi tần khác đều không được phép vào thăm, Lê quý phi lấy cớ nhiều người tới lui bệnh Hoàng thượng càng khó bình phục, liền hạ lệnh ngăn tất cả ở bên ngoài, những hoàng tử và phi tần kia chỉ có thể ngày ngày túc trực ngoài cửa cung, nhờ vào bọn thái giám, nha hoàn bưng thuốc ra vào mà biết phong thanh bệnh trạng Hoàng thượng. Vô số người oán rằng thâm hận, nhưng không một ai dám đụng tới Lê quý phi và Nhị hoàng tử, nói gì đến thế lực của Lê gia đỡ sau lưng bọn họ, rốt cuộc ai nấy chỉ có thể nhẫn nhịn im tiếng, hy vọng Hoàng thượng có thể mau chóng qua cửa ải này, chờ khi tỉnh lại sẽ trấn áp những kẻ kia.

Lê quý phi và Nhị hoàng tử lần này trắng trợn ra oai, dĩ nhiên cũng bị không ít người kiện cáo, kỳ thực tuy Hoàng thượng không lâm triều, nhưng mỗi ngày đúng canh giờ ấy, vị Tô thái phó, nguyên lão tam triều luôn một lòng hiến dâng tính mạng cho Hoàng thượng vẫn chủ trì bá quan văn võ, cẩn trọng ghi chép lại những đại sự phát sinh trong thời gian này, đợi Hoàng thượng bình phục sẽ xử lý. Lúc này, Hoàng đế không quản, rất nhiều người càng buông thả chính kiến, ví như Lê thừa tướng xưa nay nhìn người cao cao tại thượng, mấy ngày nay tự nhiên có không ít quan viên trẻ tuổi bóng gió nói với hắc Lê quý phi hành sự không hợp tình lý, e chừng sẽ liên lụy đến cả Nhị hoàng tử.

Mặt ngoài Lê thừa tướng coi như làm ngơ, chỉ cao ngạo phẩy tay áo bỏ đi, nhưng chẳng bao lâu, những quan viên kia không bị thuyết chuyển cũng bị bắt sung quân. Nhất thời, bao nhiêu võ tướng lừng lẫy tiếng tăm cùng các lớp đại quan lục bộ đều thâm ngả về phe thừa tướng, ngoại trừ một vài quan viên tuổi tác xấp xỉ Tô thái phó, vốn vẫn giữ lập trường trung lập, còn lại cả triều đình đầu đầu cũng thấy người của hắc giương oai diễu võ.

Tất cả mọi người đều minh bạch, đến giờ này đã không còn là bè phái đấu đá mà là lúc cho những kẻ tối cao đua tranh, Thái tử từ sau khi Hoàng hậu tạ thế, tự nhiên thành ra thân cô thế cô, vốn vẹn chỉ có mình Thù chiêu tướng đang đóng quân ở biên quan là thân nhân. Mà Thù chiêu tướng kia tựa hồ chẳng màng đến những chuyện tranh giành phe cánh, chỉ một mực chú tâm thủ trấn biên quan, cũng không hề hỏi đến đứa cháu ngoại Thái tử này.

Thái tử mấy năm nay ở trong cung hay trong chuyện giao tế với đám quan viên cũng đều có phần nhún

nhường, không có sự gì sẽ không lui tới gặp gỡ, tự nhiên thành ra có phần mờ nhạt. Mà Nhị hoàng không những có Lê quý phi lại thêm cả dòng tộc Lê thị hùng mạnh nâng đỡ, khiến hẳn có được sự hậu thuẫn không một hoàng tử nào khác dám mơ tới.

Hoàng thượng mỗi ngày mỗi bận vô âm tín, ngự y và thị vệ tùy thân đều phải ở lại trong cung, không một ai được ra ngoài, người ngoài càng không được tiến cung. Bên trong hễ cần gì chỉ cho người ra cửa cung, truyền lệnh cho thị vệ tiếp ứng. Sự đề phòng cẩn mật khiến trong triều càng thêm bất an. Thời gian càng dài, rất nhiều người cả thở mạnh một tiếng cũng không dám tùy tiện, chỉ e khiến kẻ khác chú ý tự nhiên sẽ biến thành vật hy sinh cho trận chiến căng thẳng này.

Bao nhiêu người chờ đợi Thái tử trở về, nhưng việc biên cảnh nếu chưa xong xuôi hẳn đã hồi kinh, tất nhiên sẽ thành tội trạng để phe cánh Nhị hoàng tử dễ dàng nắm được... Nhiệm vụ Hoàng thượng phân phó không hoàn thành mà dám trở về, coi như bị khép tội kháng chỉ bất tuân.

Gần nhất mấy ngày này, sắc trời u ám, bách tính bị nghiêm cấm xuất môn, bất kể nghe được động tĩnh gì cũng không được mở cửa ra ngoài, hễ ai vi phạm nhất nhất xử tử tại chỗ. Nhân tâm sớm loạn, không một khắc an bình. Những lão nhân ai nấy đều thầm bảo nhau, thiên hạ sắp đại biến.

Nhưng bất kể bên ngoài rối loạn ra sao, trong Đường phủ vẫn luôn giữ một mảnh an tĩnh, cũng khiến Đường Tử Ngạo cả ngày luôn phải căng thẳng được bình ổn phần nào.

Gần đây, Đường Thiên Gia bắt đầu rất chăm chỉ, buổi sáng tản bộ rồi vốn vẫn luyện kiếm một canh giờ, giờ hẳn tự động luyện thêm nửa canh nữa, không những thế, chiều đến cơm nước xong xuôi, hẳn thậm chí không buồn ngủ trưa đã vội vàng kêu người đi đón lão đại phu, chăm chăm chú chú theo hẳn học chế thuốc phối được. Bất luận là nhận biết được thảo, sao nghiền hay phối vị, Đường Thiên Gia đều học tỉ mỉ. Sau nữa là đem thuốc đã phối hoàn hảo rồi luyện thành được hoàn, được cao.

Y học và độc học vốn cùng một nguồn, có thứ được liệu vừa cứu mạng cũng là trí mạng. Hai điều ấy muốn phân tách rạch ròi là hoàn toàn không thể. Lão đại phu đem những kiến thức tâm đắc của hẳn chép thành một bản, giao cho Thiên Gia tỉ mỉ nghiên cứu, hẳn ở bên tận tâm chỉ dạy. Đường Thiên Gia được cấm nang rồi dĩ nhiên càng thêm hăng hái. Viết xong một đơn thuốc trị bệnh rồi, ngoài sắc thành thuốc nước cho bệnh nhân uống, còn học được cách chế thành được hoàn thuận tiện sử dụng khi cần xuất môn, đương nhiên, kể cả mê được hay các loại độc được đều phải qua nhiều lần thử nghiệm cân nhắc mới rút ra được liều lượng chuẩn xác.

Không qua nghiệm chứng, cả thần y cũng chớ mong hiểu được được hiệu, bởi vậy, bao nhiêu mê được, dương dương phần*, còn cả một vài loại được vật khiến người ta nổi dị ứng toàn thân, thập phần thất y đức, Đường Thiên Gia đều phải bỏ rất nhiều ngày nghiên cứu, lén lén giấu lão đại phu mới chế được ra. Thường ngày, hẳn trình cho lão đại phu xem đều là thuốc trị phong thấp, nghẹt mũi, thông huyết mạch, lão đại phu vẫn không ngừng khen ngợi, râu mép hấp háy vênh cao, luôn miệng nói sở học một đời của hẳn cuối cùng cũng có người kế tục.

Còn mớ thuốc lén chế ra kia được hiệu ra sao, Đường Thiên Gia đâu dám đưa ra cho lão đại phu kinh nghiệm phong phú, chỉ cần xem bằng mắt hay ngửi qua đã rõ công dụng kiểm tra, rốt cuộc hẳn chỉ có thể tự mình nghĩ cách thử.

Có điều hẳn cả ngày không ra tới đại môn, muốn tìm mục tiêu cũng chỉ biết đi vòng vòng trong Đường phủ, đương nhiên, đời nào hẳn muốn để Đường Tử Ngạo chịu mạo hiểm, bởi vậy, thành ra mỗi ngày những thủ hạ lui tới Đường phủ thương thảo công việc lại trở thành đối tượng bị ám toán, cả thầy từ nam tử tùy tiện Thạch Lỗi tới mấy người ưa coi chuyện ồn ào dám nắm lần bảy lượt xúi Đường Tử Ngạo lập phòng thiếp, không ai không có phần.

Hôm đó Thiên Gia cất bột thuốc chế được vào tay áo, sáng sớm vừa tản bộ với Đường Tử Ngạo về đã vội vàng chạy lên tiền thính, thừa dịp những người kia còn chưa tới liền ra bộ giúp đỡ Thường Văn sắp đặt trà nước.

Thường Văn tuy thấy ngạc nhiên sao hôm nay hẳn lại chịu khó như vậy, nhưng thấy hẳn ra ra vô vô rót nước, bưng bình giùm mình, cũng không phản đối, chỉ thỉnh thoảng để mắt coi sóc, miễn cho Thiên Gia bị nước bỏng rồi chủ tử lại đòi tìm hẳn tính sổ.

Thường Văn gần đây đã thông minh hơn nhiều, trước kia pha một bình trà, chủ tử còn chưa tới, đám thô lậu kia hề khát nước liền bưng vôi lên miệng uống thẳng, hại hắn thấy đã muốn mắc ói, thật không khác chi nuốt phải con ruồi, bởi vậy giờ mỗi ngày hắn đều chuẩn bị ba bình trà, một bình chuyên dành cho Đường Tử Ngạo, còn hai bình kia để cho bọn họ thỏa sức bê bối. Đường Thiên Gia tỏ vẻ khiêm tốn thỉnh giáo kỹ lưỡng một hồi, rồi đem hai bình trà cho đám thủ hạ tráng nước nóng mấy lần, còn tự tay lựa lá trà thả vào. Hắn làm thành thực như vậy khiến Thường Văn thích ý cực kỳ, lá trà này đích thực quý giá vô cùng a.

Đến khi đám người kia tới, kỳ thực bọn họ đều rất cẩn trọng, nhưng riêng ở đây căn bản không mấy để tâm, người người xách bình trà, rót đầy chén rồi uống ừng ực, có mấy người chưa ăn điểm tâm còn gọi Thường Văn đòi cao điểm.

Thường Văn tái mặt, không thêm xì ra một tí chút thân thiện nào, có điều không đợi hắn vùng vằng bưng cao điểm từ trù phòng lên, người trong đại sảnh đã lũ lượt kéo nhau liêu mạng lao ra ngoài, chạy thẳng vào nhà xí, ai không kịp nhanh chân thì đứng ngoài nhẩn nha ôm bụng, bộ dạng cực kỳ thảm hại. Thường Văn lập tức minh bạch, này là tiêu chảy a~ Mới đứng đó sung sướng cười nhạo chưa được bao lâu, một đám người vừa “giải quyết” xong đã xông ra, bày ra bộ mặt dọa con nít khóc thét, thẳng tay tuốt bội kiếm bên hông phăm phăm dí vào cổ hắn.

Nhất thời, Đường phủ náo nhiệt rộn ràng, mà không ai để ý thiếu niên dung mạo tinh xảo xinh đẹp nào đó đang nhẩn nha mày liễu, cúi đầu lầm bầm bực bội, phổi được lộn ở đâu rồi ta, làm sao dương dương phần lại thành thuốc xổ được?!

Kết quả, qua trọn một ngày, đối tượng chịu thiệt hại nghiêm trọng nhất không ai khác ngoài Thường Văn, không những bị mọi người ôm bụng hận thù, còn bị gán cho tiếng “tiểu nhân dám làm không dám nhận”, tội thân hắn oan ức không biết tỏ cùng ai, chỉ còn biết giương nanh múa vuốt chống cự lại với đám người đang không ngớt bêu xấu hắn, kiên quyết nói bọn họ gây lỗi tội nghiệt nên mới bị báo ứng.

Vừa ngẫm nghĩ lại phương cách phối dược, Đường Thiên Gia vừa nắm tay Đường Tử Ngạo trở về phòng, tới giờ cơm chiều, hắn từ chỗ nường về thì gặp Đường Tử Ngạo, dĩ nhiên rất hài lòng sán lại, nắm tay hắn đi về.

Ăn cơm xong, thực hiếm thấy hắn không quán quýt lấy Đường Tử Ngạo trò chuyện đông tây, lại ôm y thư* tới bàn đọc sách ngồi tỉ mỉ kiểm tra, thi thoảng ghi chép lại mấy đoạn, đầu mày thoắt nhíu thoắt giãn, Đường Tử Ngạo ngồi ở đầu giường, cũng đang cầm một cuốn sách đọc, trong phòng nhất thời an tường yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngọn nến lép bép cùng tiếng lật sách khe khẽ. Đường Tử Ngạo ngược mắt nhìn bóng lưng tinh tế bé bỏng ngồi chìm trong ánh vàng ấm áp, gương mặt vô thức nhu hòa thêm, giờ khắc này... mỹ hảo đến mức khiến hắn chột muốn mãi mãi chỉ còn như vậy, hai người, vĩnh viễn không cần vương vấn đến thế sự hỗn loạn ngoài kia nữa.

Nhưng trời chẳng chiều lòng người, hắn còn chưa kịp mộng tưởng thêm chút gì, bên ngoài đã có tiếng bước chân đến gần, không lâu sau có người gõ cửa: “Chủ tử.”

Đường Tử Ngạo đặt sách xuống đứng dậy mở cửa, đã thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Thường Văn, hắn ghé tai nói nhỏ: “Thư của Thái tử.”

“Đi.” Quay lại nhìn Gia Gia vẫn đang chuyên chú đọc y thư, Đường Tử Ngạo dịu giọng nói: “Gia Gia ở trong phòng đọc sách, cha ra ngoài một lát, lập tức sẽ quay lại.”

“Ừm, cha đi.” Đường Thiên Gia ngẩng đầu, cười xán lạn.

*từ quân: Vua hiền.

*an bình độ nhật: sống bình an qua ngày.

*trưng binh: gọi, bắt đi lính.

*vạn vô nhất thất: không có sơ hở.

*dương dương phần: phần, bột gây ngứa =))

~~*y thư: sách thuốc.

48. Chương 48: Bị Bắt Lừa Nữa

Một nam tử mặc bộ sam xanh thẫm ngồi chờ trong đại sảnh, ánh mắt nôn nóng bất an không ngớt nhìn quanh, bộ dạng thập phần căng thẳng, vừa thấy Thường Văn và Đường Tử Ngạo xuất hiện, hắn đã vội vàng đứng dậy, cau mày, thần sắc trịnh trọng luồn tay vào vạt áo lấy ra một phong thư trao cho Đường Tử Ngạo.

Trên bì thư đề tự: Cô cô, cô phụ thân khải*.

Người nọ đưa mắt liếc Thường Văn, do dự muốn nói câu gì đó, Đường Tử Ngạo nhận thấy thái độ của hắn, liền cất lời: “Không sao, cứ nói luôn đi.”

“Dạ, chủ tử muốn ta nhắc nhở gia chủ Đường gia, đọc thư xong phải lập tức hủy đi. Còn chuyện khác, trong thư đều đã nói cả.”

“Ừm.” Đường Tử Ngạo gật đầu.

“Vậy xin cáo từ.” Người nọ ôm quyền từ biệt.

“Vất vả cho người.”

Nam tử kia trở ra còn đứng lại trước cửa đại thính, cẩn trọng xem xét bốn phía rồi quay lại gật đầu lần nữa với Đường Tử Ngạo, thoáng cái đã tiêu thất không thấy bóng dáng nữa.

Cầm thư trong tay, Đường Tử Ngạo ngồi xuống ghế, vẫy bảo Thường Văn ra hậu viện kêu Tiết Uyển Nghi tới, nếu ngoài thư đã ghi thân khải cả hai người, tự nhiên hắn không nên một mình đọc trước.

Thường Văn tới tiểu viện Tiết Uyển Nghi ở đã thấy nàng rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, vừa nghe nói Thái tử gửi thư tới, nàng vội vã khoác áo rồi theo Thường Văn lên tiền thính.

Tới khi Tiết Uyển Nghi cầm thư, bì ngoài còn chưa bị bóc.

“Người mở đi.” Đường Tử Ngạo nói.

Tiết Uyển Nghi đưa lá thư tới gần bên ngọn nến một chút, khẽ xé phong bì, rút tờ giấy gấp bên trong ra. Nàng và Đường Tử Ngạo từ đầu tới cuối đều cung kính hữu lễ, giờ muốn làm chuyện thân mật như cùng đọc một lá thư thế này, quả thật không thể. Đường Tử Ngạo chỉ thông thả rót một ly trà, tinh tế nhấp môi, Tiết Uyển Nghi thấy hắn như vậy, liền tự mở thư, đọc trước.

Nàng đọc khá lâu, gương mặt vốn hơi ửng đỏ đã từ từ tái nhợt, đến khi mở đến trang thứ hai, bàn tay cầm thư đã muốn run run, cố gắng kìm lòng tới khi đọc hết lá thư, nàng cắn chặt môi, đưa sang cho Đường Tử Ngạo.

Trong thư không viết nhiều về chuyện triều đình, dù sao Thái tử hắn cũng không muốn Đường gia liên lụy quá sâu.

Mấy dòng đầu thư hắn nói mình đang ở biên quan, bên cạnh có Thù tướng quân, tất cả đều mạnh khỏe vô sự. Còn với chuyện Hoàng thượng bệnh nặng và Lê quý phi không cho bất cứ ai vào xem bệnh trạng, Thái tử nói trong lòng hắn hiểu rõ, mong phu phụ Tiết Uyển Nghi chớ nên lo lắng cho hắn, chuyện gì cũng không cần làm, mà hắn cũng không để họ mạo hiểm hay cố sức làm gì cả.

Hiện giờ hắn lo lắng nhất chính là Đường gia, vì hắn không ở trong kinh, Hoàng thượng lại bệnh nặng, Đường gia trong nhà có một vị công chúa, lại cả một người thừa kế kiêm phổ họ Đường, giờ cho dù không làm sự gì mạnh động cũng sẽ khiến những kẻ kia không yên lòng, thủy chung vẫn như vướng mắc trong lòng bọn họ, không loại trừ được, sợ rằng ngủ không an giấc. Trong lòng hắn đã nhiều lần suy nghĩ về chuyện Thiên Gia, lần này đưa ra cho phu thê hai người hảo hảo tính toán, rốt cuộc cả nhà ba người nên rời đi hay chỉ để một mình Thiên Gia đi trước, phu thê bọn họ lưu lại kinh thành, tránh cho người của Nhị hoàng tử phái đến mà không gặp được ai, chỉ càng thêm ngờ vực. Trong thư Thái tử nhắc nhở bọn họ tùy tình huống

cụ thể hảo hảo xử lý, vạn nhất xảy ra bất cứ sự gì ngoài dự liệu, nghìn vạn lần không nên coi thường vọng động, kiên trì đợi hần trở về, hần sẽ mau chóng giải quyết sự tình.

Đường Tử Ngạo xem thư xong, cầm hơi trên ngọn nến, thắp đến khi giấy cháy gần hết mới thả ra, khẽ gõ gõ mặt bàn gỗ: “Người đưa Gia Gia đến lánh ở biệt trang ta đã chuẩn bị đi, chờ tới khi mọi việc giải quyết xong xuôi, ta sẽ tới tìm các người.”

Tiết Uyển Nghi cúi đầu, một hồi lâu mới nói: “Không được, hai người chúng ta đi không thích hợp, người nên đưa Tiểu Gia đi, ta ở lại đây, tốt xấu ta cũng là hoàng thân, bọn họ sẽ không làm gì, huống chi ta không có công phu quyền thế, bọn họ muốn lợi dụng cũng không nỡ hạ thủ.”

“Chính vì thế mới không thể để người ở lại, hai người chúng ta ly khai, nếu bọn nắm được người rồi đem người ra uy hiếp, đến lúc đó tất cả đều ở thế bị động.” Đường Tử Ngạo không khách khí nói, hoàn toàn không có ý để nàng phản đối, Tiết Uyển Nghi cũng không để tâm, nàng khẽ nhăn mi, lại một hồi nữa mới nói: “Không chừng chúng ta cũng không quan trọng gì, Lê quý phi và Nhị hoàng tử lúc này đâu thiếu chuyện lo nghĩ, căn bản sẽ không nhớ ra việc Đường gia chúng ta.”

“Được vậy thì tốt, bất quá vẫn phải phòng xa, việc này không nên chậm trễ, người chuẩn bị một chút, sáng mai đưa hần đi.” Tuy rằng nói đám người của Nhị hoàng tử căn bản không rảnh bận tâm đến Đường gia là tốt nhất, nhưng có nhiều ước định Lê quý phi cũng đã biết ít nhiều, cứ xem lần trước Hoàng thượng mời bốn người họ vào cung dự yến rồi trước mặt Lê quý phi thảng thừng tuyên bố không dùng đến Đường gia nữa thì biết, bọn họ rất có thể sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. Hiện giờ tình hình còn yên ổn chỉ vì lúc này họ chưa có thời gian tính toán ra tay, chờ đến khi các thế lực đối nghịch trong triều đều bị thanh trừ hoàn hảo... sẽ đến lượt Đường gia.

Gần đây Đường Tử Ngạo cũng là sầu lo việc này, hần không ngừng phái người dò la chuyện trong cung, nhưng cũng chỉ biết được những tin tức vòng ngoài, căn bản không có được những thông tin trọng yếu, mấy đêm trước hần cũng từng mạo hiểm đột nhập vào hoàng cung, nhưng Lê quý phi và Nhị hoàng tử đã bày bố cực kỳ cẩn mật, thủ vệ phục quanh tấm cung của Hoàng đế đều là cao thủ hạng nhất, còn mái nhà, bụi cây, quanh tường thành đều ẩn tàng không ít cung thủ, giữa bóng đêm tối tăm vẫn có thể thoáng thoáng nhận ra tia hàn quang lấp lóe. Kỳ thực nếu Đường Tử Ngạo muốn đột nhập mà không kinh động tới bất cứ kẻ nào cũng không phải không thể, nhưng hần không dám chắc bên trong liệu có bày bố những cạm bẫy nguy hiểm hơn hay không, mà nghĩ tới hài tử còn đang ngủ say ở nhà kia, hần lại tự nhủ mình phải biết trân trọng thân thể, để chính mình bình an khỏe mạnh, đối với hài tử kia mà nói, mới là sự bảo hộ lớn nhất.

Cứ như vậy, mấy ngày nay hần suy cùng tính tận, nhưng vẫn không nghĩ ra được cách giải quyết nào, vừa hay hôm nay thư của Thái tử đến khiến hần đã hạ quyết tâm, dù Đường gia đối với hần là một gánh nặng trầm trọng đến mức nào, hần vẫn phải đem hết sức mình tận lực bảo vệ.

“Đi thôi.” Đường Tử Ngạo đứng dậy, chẳng hiểu vì sao, nghĩ đến việc ngày mai Thiên Gia sẽ theo Tiết Uyển Nghi rời đi, tuy rằng đó chỉ là biện pháp bảo đảm an toàn, nhưng trong lòng hần luôn cảm thấy phiền táo, như thể có một luồng bức bối không thể gọi thành lời bồi hồi trong tâm trí, mà càng đáng sợ hơn chính là lúc này đầu óc hần lại ngập tràn lo lắng bất an, nghĩ đến hài tử kia đang đơn độc một mình trong phòng, hần chỉ hận không thể lập tức phi trở về.

Tiết Uyển Nghi tuy không thực hài lòng với cách giải quyết này, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra phương pháp nào hay hơn, rốt cuộc đành giữ đầy bụng tâm sự đi theo sau Đường Tử Ngạo.

Tới ngã rẽ, nàng do dự một lát mới mở miệng: “Tiểu Gia ngủ chưa?”

Đường Tử Ngạo thoáng ngẩng người rồi đáp: “Lúc ta đi còn chưa ngủ, trưa nay ăm ỉ một hồi, hại bọn Thạch Lỗ bị tiêu chảy thê thảm, mới rồi còn đang ngồi tỉ mỉ nghiên ngẫm lại thứ thuốc kia rồi cuộc chế sai chỗ nào.” Nói đến đây, chính Đường Tử Ngạo cũng không nhận ra thanh âm hần đã lộ ra mấy phần sùng nịch dung túng, mà cả khóe miệng cũng khẽ câu lên.

Tiết Uyển Nghi nghe vậy cũng dụ bốt không ít căng thẳng, nàng khẽ mỉm cười nói: “Ta tới xem hần một chút, tự nhiên ta thấy hơi nóng ruột.”

“Hảo.” Đường Tử Ngạo hiểu cảm giác của nàng lúc này, chính hần cũng đã bắt đầu thấy căng thẳng.

Hai người đi một trước một sau, cho đến khi quẹo tới khúc quanh ngay gần phòng ngủ, đã thấy trong phòng ánh đèn vàng ấm áp còn sáng tỏ, cả hai đều vô thức mỉm cười.

Nhưng mới bước tới được hai bước, toàn thân Đường Tử Ngạo đã cứng đờ, bước chân run run chững lại tại chỗ, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, hai mắt hắn nhìn chăm chăm về phía ô cửa sổ đang hắt ra ánh nến lập lòe, thân ảnh vốn vẫn ngồi nơi ấy đã không thấy đâu nữa, mà hắn tuyệt không cảm nhận được nơi này có hơi thở của con người.

Tiết Uyển Nghi đi mấy bước mới nhận ra Đường Tử Ngạo đã đứng lại, liền quay lại nhìn hắn nghi hoặc, gương mặt cũng sớm biến sắc theo, nàng run run hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Tử Ngạo không đáp lời nàng, chỉ lao vụt lên xô cửa ra.

Trong phòng trống trơn, một luồng khí lạnh thấu xương tủy phút chốc vây bủa lấy Đường Tử Ngạo, khiến hắn hầu như vô pháp ức chế hai khớp hàm rung bần bật. Cuốn y thư vẫn đang lật mở nguyên chỗ cũ, bên cạnh còn một tờ Tuyên chỉ ngay ngắn, hiện rõ nét chữ thanh lệ của Đường Thiên Gia mới chép lại những đoạn quan trọng, đến hàng cuối cùng, một giọt mực thấm loang lổ, bút lông lẩn trên bàn nhờ khối chặn giấy mới không rơi xuống đất.

“Tiểu Gia đâu?!” Thanh âm Tiết Uyển Nghi thét lên gay gắt.

Đường Tử Ngạo nhắm mắt lại, một chữ cũng không nói nên lời, trong đầu hắn thoáng chốc mường tượng lại hình ảnh khi vừa rời đi, hồi tử kia quay lại cười rạng rỡ, thanh âm thanh thúy của hắn vẫn còn quanh quẩn bên tai: “Ừm, cha đi, cha đi, cha đi...”

“Tiểu Gia đâu?” Tiết Uyển Nghi nhũn người té ngồi xuống đất, vẫn không ngừng hỏi.

Đường Tử Ngạo im lặng ra khỏi phòng, phóng lên tán cây gần đó, nhìn khắp xung quanh, đến một góc nọ, hắn vội vàng nhảy xuống, phi người tới, chỉ thấy một nam tử mặc y phục dạ hành nằm trên mặt đất, thần sắc hoàn toàn bình ổn, hô hấp không chút rối loạn, thoạt trông tựa như đang ngủ say. Đường Tử Ngạo ngồi thụp xuống, lần tay trên gáy hắn, quả nhiên chạm tới được một đầu kim loại lạnh lẽo đâm trên cột sống, lật người hắn lại, Đường Tử Ngạo cẩn trọng rút ngân châm ra, đưa lên mũi ngửi, là Quỷ Ma La, mê dược thượng đẳng, trong nháy mắt có thể khiến nạn nhân hôn mê, không còn nhận thức bất cứ thứ gì xung quanh, không quá nửa khắc sẽ quy ngã, ngủ đủ mười hai canh giờ mới tỉnh lại, hoàn toàn không có ấn tượng gì, thứ mê dược này được bào chế từ nguyên liệu cực hiếm, thế gian ít gặp, nếu không vì Đường Minh Hiến năm xưa từng có được một chút và đã để Đường Tử Ngạo nhận biết qua thì hắn cũng không biết thứ này tồn tại trên đời. Gặp tình huống này, đừng nói ám vệ, dù là chính hắn cũng chưa chắc đã chống cự được, hắn nhìn quanh một vòng, lọt vào tầm mắt là hòn giả sơn nhỏ chìm giữa bóng đêm âm u trầm ám.

Trần tĩnh một lát, hắn cảm ngân châm quay về, Tiết Uyển Nghi đã lao đảo bước tới, một tay nắm chặt vạt áo hắn: “Tiểu Gia đâu?”

“Bị người bắt đi rồi.”

Chát!!

Tiết Uyển Nghi vung tay giáng xuống một cái tát: “Người chăm nom thế nào hả?!”

Đường Tử Ngạo không đáp, tia bi ai hoảng loạn trong mắt không kém gì nàng, gương mặt lãnh ngạnh cương nghị thoáng nghiêng nhìn về phía xa xôi, giữa bóng đêm mờ tối... đột nhiên chỉ còn thấy hắn yếu đuối đến không thể đùng chạm, ngân nước đọng đầy trong mắt Tiết Uyển Nghi rồi cuộc vụn vỡ trào ra, nàng hoảng loạn lắc đầu: “Xin lỗi, ta...”

“Ta biết, không cần nhiều lời, người tự chiếu cố mình, ta không thể phân tâm.” Đường Tử Ngạo nói dứt lời đã vội vã phi thân vào bóng đêm.

Tiết Uyển Nghi cũng chẳng còn chấp nhất lễ nghi gì nữa, nàng bật ra một tiếng nức nở, quỳ rạp xuống mặt đất, nắm tay không ngớt tự đâm gối mình. Nàng có tư cách gì oán trách Đường Tử Ngạo không trông nom bảo vệ Tiểu Gia chu đáo đây, nguyên nhân truy đến kỳ cùng... cũng chỉ vì Tiết gia mà hồi tử mới bị bắt đi, khi xưa cũng vậy, mà giờ này cũng vậy.

Tiết Uyển Nghi khóc đến lúc hai mắt mờ mịt không còn thấy rõ thứ gì nữa, trăng đã lên tới đỉnh đầu, ánh vàng nhàn nhạt rải trên mặt đất, nhu hòa mà lạnh lẽo. Nàng ngẩng đầu nhìn một vầng tỏa sáng mờ mịt trên bầu trời, rút cuộc chống tay đứng dậy, xoa xoa đầu gối đã tê dại, chập vọt lê vào phòng Đường Tử Ngạo, ngồi xuống bên bàn, yếu ớt lần tay trên tờ Tuyên chỉ, những hàng chữ thanh lệ nắn nót quả thực rất giống Tiểu Gia, xinh đẹp, tinh xảo, mà vẫn nhìn ra từng nét mực nghịch ngợm hắt lên, hàm chứa nguyên vẹn tính nết của hắn. Tiết Uyển Nghi lại rơi lệ lần nữa, ngón tay vẫn không ngừng ve vuốt những nét chữ: “Nếu nương chết mà có thể đổi được người bình an trở về thì tốt biết mấy...”, nàng khẽ thì thào.

*thân khai: lời viết ở đầu thư, có ý nói chỉ người được gửi mới được mở ra xem, trong thư thường chứa những nội dung quan trọng.

49. Chương 49: Cố Nhân Xuất Hiện

Khi Đường Thiên Gia mơ màng tỉnh lại, theo thói quen liền nhích nhích sang bên cạnh, muốn dụi đầu vào khuôn ngực quen thuộc, nhưng hắn vừa khẽ động đã thấy cả người bủn rủn vô lực, cánh tay mới cựa một chút đã như dùng sạch khí lực toàn thân. Hắn chậm chạp mở mắt, chỉ thấy trên đầu là đỉnh màn trướng hoa lệ diêm dúa, còn chẳng một tầng vải sa mỏng mảnh, đôi con người đen láy của Thiên Gia chột lấp lóe, gần như bất an cố sức liếc nhìn xung quanh.

Nơi này không phải Đường phủ.

Nằm tại chỗ một hồi lâu nữa mới chập vọt xoay được người lại, hắn cố gắng xốc người ngồi dậy, cau mày nhìn lại y phục trên người, một màu đỏ thẫm, giống như những thứ từng mặc trong Thất Nhã lâu trước kia, đường thêu mũi chỉ hết sức tinh xảo trên lần tơ lụa nhuyễn nhu như nước.

Mà chủ yếu không hề cảm giác được một chút thô ráp của vải sợi đụng chạm trên da thịt, thực khiến hắn thấy phi thường bất hảo.

Hắn túm hai vạt áo sát lại, siết chặt dây lưng rồi mới xỏ giày đi ra cửa.

Khẽ kháng đẩy cửa ra, quả nhiên đã bị khóa từ bên ngoài, Thiên Gia thở dài, uể oải trở lại ngồi xuống bàn, ngồi yên một hồi, lại đứng dậy rút một lớp nệm giường hồng sắc phía dưới cùng ra, sau đó vừa dùng răng vừa kẹt dưới chân bàn, xé được ra một mảnh vải vuông vắn, trải ra trên mặt bàn.

Xong xuôi liền quay sang tìm được một ghênh mực còn đọng một chút, trên bàn cũng không có bút lông, hắn nhìn quanh một hồi, rút cuộc nhúng luôn ngón trỏ vào mực, khuôn mặt nhỏ bé thập phần căng thẳng, khẽ bặm môi, chăm chú viết lên mảnh vải trắng.

Vừa viết, miệng vừa lẩm bẩm điều gì không rõ.

Viết xong rồi, hắn thở phò một hơi, chùi sạch tay rồi lại quay về giường, miệng khe khẽ ngâm nga khúc gì chẳng rõ, cái đầu thi thoảng còn lắc lắc gật gù, con mắt hấp háy, tuyền một bộ dạng say sưa hưởng thụ, phải cái hắn vóc dáng nhỏ bé, trên người lại mặc một thân hồng sắc, thành ra nhìn hoài chỉ ra bộ dạng một tiểu công tử nhà nào đi chơi kỹ viện rồi bị người ta quàng xiên chơi lại, thực vừa mắc cười vừa không rời mắt đi được.

Tới khi cửa gỗ bị người bên ngoài đẩy mở, Đường Thiên Gia cũng không buồn quay lại, càng không có chút biểu hiện kinh ngạc hay sợ hãi nào, hắn vẫn ngồi ngâm nga như trước, tay phải còn khua khua nhịp phách, rất đúng điệu với khúc nhạc trong đầu.

Tiếng chân càng lúc càng tiến tới gần, người nọ đã đến sau lưng hắn, hắn cũng đã ngâm tới khúc cuối, triền triền miên miên, ai ai thiết thiết, tựa chung lại một tiếng thán dài, thanh rung rung không dứt. Vừa vặn người nọ đi vòng tới trước mặt hắn, Thiên Gia hé đôi mắt lấp lánh, khóe miệng khẽ câu lên, mỉm cười hài lòng: “Ô lão bản, người tới rồi sao?”

Tô Giới nhướn mày, hiển nhiên là có chút hiếu kỳ với phản ứng của hắn, đành rằng hắn không phải loại hài tử ưa khóc la kinh thiên động địa hay thích ỷ dột tự oán thán thân phận, nhưng bị bắt tới đây rồi mà hắn cứ nhiên một chút bất an, sợ sệt cũng không có. Từ khi Đường Thiên Gia mới tỉnh lại, Tô Giới đã đứng

bên ngoài quan sát hẳn, thấy hẳn ngoại trừ mới đầu còn tỏ ra hơi kinh ngạc thì không còn chút biểu hiện nào khác, vô cùng thản nhiên như thể đang ở nhà mình, còn nhúng ngón tay thay bút lông, viết gì đó rất dài dòng.

Tô Giới tới ngồi xuống giường, bày ra bộ dạng yêu thương thân mật: “Làm sao lại biết là ta a?”

“Ồm, nhìn trang sức quanh đây thì biết là lão bản rồi, cũng chẳng khác căn phòng nhỏ ta ở ngày trước mấy, vẫn màu mè hồng sắc chói mắt, lại còn hoa văn diêm dúa phiền phức nữa.”

“Hài tử thực thông minh.”

“Cảm ơn Tô lão bản khích lệ.”

Tô Giới vươn tay, sờ sờ khuôn mặt Thiên Gia, đầu mày khê nhú lại: “Thuốc kia không uống nữa sao, coi gương mặt người lớn lên rồi, thể này đâu đẹp a, giờ phải làm sao a, Hồng Y?”

Hắn mới hơn ba mươi tuổi, khóe mắt có chỗ đã thấp thoáng hiện những nếp nhăn tinh tế, thể nhưng xem hẳn chau mày thể này, vẫn hiển lộ phong vận mười phần, khiến người ta chợt cảm giác muốn yêu thương ôm ấp.

Thiên Gia cười rộ lên: “Tô lão bản, người nói Hồng Y giờ không đẹp sao?” Hẳn nói rồi liền bĩu môi giận dỗi.

“Đâu có đâu, mấy năm nay bao nhiêu hài tử ta dạy dỗ, chỉ có Hồng Y là đẹp nhất, bắt quá, nếu còn kiên trì uống thứ thuốc kia thì tốt rồi, thực đáng tiếc a, cứ như vậy lớn thêm dăm ba năm nữa, tới khi ria mép cũng muốn mọc ra rồi, ta xem người còn biết làm sao đây?”

“Không việc gì, có cha ta chăm sóc ta.” Đường Thiên Gia hãnh diện ưỡn ngực, vỗ vỗ.

“Nga~ là nói tên nam nhân vô dụng để mất người tới hai lần kia a.” Tô Giới nhếch môi cười đầy châm chọc.

“Tốt xấu vẫn là một nam nhân, không như mấy kẻ nào đó, cả đời đều không làm được nam nhân.” Thiên Gia đưa mắt liếc một lượt trên người Tô Giới, gương mặt bé nhỏ cười ngây thơ, nhưng lời từ miệng hẳn nói ra, thực một chút cũng không trong sáng.

Sắc mặt Tô Giới lập tức sa sầm, một cánh tay vung lên muốn giáng một cái tát, nhưng Đường Thiên Gia ngày hôm nay đã sớm không còn là Hồng Y năm xưa, hẳn thoáng cúi đầu, nghiêng thắt lưng, thừa dịp Tô Giới nhào người tới thì nhanh tay tát lại vào má hẳn, ‘chát~’ một tiếng thanh thúy.

Mấy năm rèn luyện thân thể cùng tập kiếm cũng không phải vô ích, Thiên Gia cấp tốc nhảy vọt xuống đất, chân trần chạy tới cạnh bàn, cười híp mắt nói: “Xin lỗi, Tô lão bản, mấy năm nay ta luyện kiếm thành ra có chút phản xạ quen thói, hề có cái gì lao tới bên mình ta cứ tự nhiên đánh lại như vậy đó. Tô lão bản, người bỏ qua cho Hồng Y đi nha~ Hồng Y không phải cố ý mà~”

Hắn bày ra vẻ mặt vô tội đứng một chỗ, miệng nói toàn câu tội nghiệp, nhưng Tô Giới nhìn rõ mồn một hai con ngươi đen láy tràn trề ý trêu chọc hơn hở.

Tô Giới cắn răng, hẳn thực sự một chút cũng không sợ sao, đã vậy còn quá sức tin tưởng nam nhân kia, không hề dao động đến mức này?

Tô Giới vốn da thịt mịn màng, bị Thiên Gia tát một cái tuy lực đạo không nặng, nhưng cũng in lại một vết hồng nhàn nhạt, hẳn đứng ôm mặt, nhìn chăm chăm Thiên Gia một hồi rồi đột nhiên cười rộ lên: “Không sai, hài tử này, năm xưa người thông minh hơn những đứa nhỏ khác, chưa bao giờ phản kháng, hề nói người làm gì thì mặc kệ khuất nhục đến đâu người cũng làm, bởi vậy Tô lão bản ta từ trước tới nay vẫn yêu thích người, thích tới mức đã vài lần ta muốn cãi lại lệnh trên, đem giấu người đi, chờ sau này ta rời khỏi đây rồi, sẽ đưa người theo, nhận làm dưỡng tử. Nhưng ta còn tỉnh táo, không có làm vậy. Ấy vậy mà hôm nay, người đã rơi vào đây, sao không nhìn thời thế mà làm bộ yếu đuối ngây thơ một chút a? Thế nào lại ra vẻ thứ gì cũng biết, làm vậy mới bắt hảo a, bộ dạng này mới thực dễ khiến người ta muốn chà đạp ức hiếp a. Người cũng biết hôm nay vì sao ta lại bị gọi tới coi sóc người chứ?”

Đường Thiên Gia lắc đầu: “Không biết, cũng chẳng cần biết”, lời lẽ nói ra lộ rõ vẻ chắc chắn.

“Ai da~ hài tử này, ngây ngô một chút, ta cũng muốn cho để người bớt chịu tội, nhưng người lại cứ làm ra bộ dạng cứng đầu thế này~”

“Tô lão bản, ta biết người rất tốt với ta, ta cũng biết, người không thuần túy là người xấu, nhưng chủ tử của người với ta mà nói, là một kẻ xấu xa vô cùng, hơn nữa, người lúc nào cũng nghe lời bọn họ, cố sức hành hạ ta.” Thiên Gia bĩu môi, có chút trẻ nít, rồi lại nói tiếp: “Tô lão bản, người an tâm, sau này chờ lão đại nhà các người lui bại rồi, ta nhất định nói người ta thả người đi, kiếm cho người một tiểu thôn trang an tĩnh để người an hưởng tuổi già.”

“Ha ha...” Tô Giới cười khê, khóe mắt lấp lóe, như vừa trào phúng vừa miệt thị, một hồi mới ngẩng đầu, thở dài một hơi: “Dám tự tin người sẽ bình an rời khỏi đây vậy a?”

“Đương nhiên tin a, cha ta nhất định sẽ tới cứu ta.” Thiên Gia gật đầu dứt khoát, không chút sợ sệt: “Hơn nữa, ta đâu phải Hồng Y trước kia nữa, ta là Đường Thiên Gia, là người Đường gia, ta không còn là hài tử thân cô thế cô, không biết phụ mẫu mình là ai, chỉ ngày ngày bất lực sống trong mịt mù nữa, giờ ta có người yêu thương, còn có cả một đại nam nhân là mục tiêu trong mộng.”

Tô Giới bật cười một tiếng, gương mặt từ từ đanh lại: “Chuyện sau này cứ để sau này nói, còn hôm nay chủ tử chúng ta nói muốn ta cho người nếm mùi đau khổ, người đại khái cũng minh bạch chứ hả?”

“Minh bạch, ta không sợ đau.” Hồng Y ngồi lại xuống giường, bất chấp đáp.

“Nếu không đơn giản chỉ là chuyện đau hay không thì sao a? Tỷ dụ như...” Tô Giới đưa mắt nhìn ra cửa, thấy rõ bóng mấy tên thị vệ bên ngoài đảo qua đảo lại, hần nhận ra sắc mặt Thiên Gia rõ ràng lộ một tia rung động, nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn lại hần trên khóe môi: “Hồng Y, người nói Tô lão bản có nên gọi bọn hần vào giúp một tay không? Từ nhỏ đến lớn ta mất bao nhiêu tâm huyết dạy dỗ người, chỉ cần người có thể quải bài, tuyệt đối sẽ thành yêu tinh có thể mê hoặc tất cả nam nhân, ấy vậy mà tên cha kia của người lại đi cứu người ra, thực hại ta có chút tiếc nuối a, cứ như thể khổ cực chăm bón cái cây con con, tới ngày đậu quả lại chẳng được thấy, chuyện ấy thực khiến người ta nhụt chí a!”

Ta xem ra cha người kia chắc cũng sẽ không chủ động tìm nam nhân cho người, mà nữ nhân, chỉ sợ người muốn đụng vào cũng chẳng được. Không bằng hôm nay ở đây, để Hồng Y nhà chúng ta hưởng thụ một chút cảm giác dục tình chân chính mà không thứ đạo cụ nào có thể cho người được đi?”

Tô Giới rốt cuộc cũng thỏa mãn nhìn tầng phòng vệ cuối cùng bị nghiền nát, gương mặt nhỏ bé trước mắt hần đã trắng bệch, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, sợ hãi, hầu như hoảng loạn không biết phải nhìn vào nơi nào, một lúc lâu sau hần mới ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn khê rung động, viên mắt đã mơ hồ dâng lên một tầng hơi nước: “Tô lão bản, đừng như vậy có được không?”

Tô Giới mấy năm nay không biết đã qua tay bao nhiêu hài tử, ấn tượng khắc sâu với hần bất quá cũng chỉ ba, bốn người, trong đó có duy nhất một, tuy nói rằng vì là nhiệm vụ cấp trên ban xuống khiến hần phải ghi nhớ vài phần, nhưng hài tử này chính bản thân đã có nét gì đó khiến hần không bao giờ quên được.

Vừa xong, bất quá hần chỉ yếu đuối cầu xin mấy tiếng, Tô Giới đã nhận ra mình cư nhiên thấy không nỡ nhẫn tâm, liền vỗ vỗ tay gọi người bên ngoài vào dọn dẹp hần hoàn thành nhiệm vụ cho tốt.

Qua lại mấy bước, Tô Giới lại vuốt vuốt má hần: “Cũng chẳng vội, bữa nay là ngày đầu tiên, người cứ nghỉ ngơi đã, dưỡng tinh thần cho tốt mới giỏi chịu đựng, miễn khỏi chưa được bao lâu đã ngắt đi mất, chờ một lát ta cho người đưa cơm tới, nhớ phải ăn a.”

“Cảm tạ... Tô lão bản.” Thiên Gia cố sức chớp chớp mắt, ngăn hàng lệ rơi xuống, cánh môi run run, chặt vật nói cho tròn câu.

“Ngoan.”

Tô Giới mở cửa bỏ ra ngoài, tên thị vệ vẫn túc trực bên ngoài cũng bám gót đi theo.

Thiên Gia an tĩnh lắng nghe, chờ đến khi tiếng bước chân đã đi thật xa, hần mới dám thả lỏng thân thể, nằm phịch xuống giường, vừa xong một khắc cửa mở ra hần đã nhìn thoáng được khung cảnh bên ngoài, ngoài đó phòng ốc tựa hồ rất thưa thớt, chỉ thấy cây cỏ rậm rạp, xem ra đây hần là một sơn trang hay một

biệt viện nào đó. Nếu hần tính không sai, hần mê man cũng không lâu lắm, vậy chỗ này rất có thể là vùng loanh quanh ngoại thành, cách Đường phủ không xa.

Mà xem phản ứng của Tô Giới, tựa hồ những kẻ này cũng không định giết hần, chỉ là muốn mượn việc giày vò hần để hiếp bức cha, nương và Thái tử ca ca. Nhưng nghĩ lại vừa xong suýt chút nữa bị những người đó... Thiên Gia lại phát rùng mình, cả người rịn rịn mồ hôi lạnh, cũng may hần có chút hiểu biết về Tô Giới, thậm chí cũng kể như còn vài phần cảm tình, mới khiến hần buông tha một lần, vô luận thế nào, hôm nay rốt cuộc cũng được an toàn.

Tay chân Thiên Gia đã hầu như mềm nhũn, cả người vô lực nằm bẹp trên giường, sắc mặt trắng bệch muốn dọa người, nhưng cánh môi lợt lợt hồng hốt nhiên lại chậm chậm câu thành một nụ cười...

50. Chương 50: Tình Huống Hữu Biến

Sắc trời dần u ám, Thiên Gia vẫn nằm an tĩnh trên giường, một khắc cũng không dám thả lỏng, nhất nhất chú tâm nghe ngóng bên ngoài, chỉ cần một tiếng chim vỗ cánh cũng khiến hần căng thẳng sợ hãi, tinh thần không ngừng hoảng động, hần nghĩ hoài không ra phải làm sao mới trốn được khỏi đây... nhưng bảo hần thôi đừng nghĩ nữa, đừng cố làm gì cả, chỉ cần ở một chỗ chờ đợi, hần cũng làm không được.

Đến khi một tiếng bước chân khê khằng từ bên ngoài càng lúc càng tới gần, Thiên Gia càng thêm căng thẳng, đề phòng nhìn ra cửa, nhưng kẻ đẩy cửa vào không phải Tô Giới hay thị vệ, mà là một lão đầu khá già, lưng không không, hần đặt thực hạp trên tay xuống, lấy những món ăn bên trong bày ra, tuy Thiên Gia hiện giờ cũng như tù nhân, bất quá đãi ngộ thế này cũng chẳng tệ, bốn món ăn một món canh, nhìn qua cũng ngon mắt.

“Đây là biệt viện của Nhị hoàng tử sao?” Thiên Gia hạ giọng hỏi, lão đầu có chút ngơ ngác ngẩng đầu, thấy thiếu niên trước mặt đích xác là đang hỏi mình, hần vội vàng lắc đầu xua tay, sau đó chỉ chỉ vào miệng, ý bảo mình không thể nói được.

Thiên Gia biết không thể dễ dàng tìm hiểu tin tức như vậy, thấy lão nhân không chịu hé miệng hần cũng không để ý, ngồi lại xuống bàn, ngăn người nhìn những món ăn ngon lành đang không ngừng bốc hương ngào ngạt tới chóp mũi. Hần thực chẳng muốn ăn chút nào, nhưng rốt cuộc vẫn cầm đũa lên, gắp một cái nắm bỏ vào miệng, máy móc nhai nuốt. Hần căn bản không buồn nghĩ liệu bên trong có bỏ độc hay không, những người đó nếu muốn hại hần cũng đâu cần bày trò con con ấy, đường nào cũng đang nằm trong tay họ rồi thôi.

Hiện giờ Thiên Gia không thể mềm yếu, càng không thể chùn bước, nếu một miếng cơm cũng không chịu ăn, tự nhiên một chút sức lực cũng không có, vạn nhất có gì xảy ra thì lấy đâu ra sức phản kháng.

Lão đầu kia thấy Thiên Gia chăm chú ăn, đứng yên một bên chờ đợi, đến khi hần buông đũa rồi liền thu thập tất cả lại, bỏ hết vào thực hạp rồi rời khỏi phòng, không quên quay lưng đóng cửa.

Thiên Gia nhìn bên ngoài, ngoại trừ mấy đĩa nền thấp trong viện này, nhìn xung quanh căn bản không thấy một tia sáng, xem ra nơi này đúng là vùng ngoại ô rồi. Hần đi tới đi lui mấy vòng trong phòng, thủy chung không sao an tâm ngồi xuống được. Rót hết chén trà này tới chén trà khác, uống sao vẫn thấy khát. Nới nới cổ áo ra, Thiên Gia đẩy ô cửa sổ hình tròn trên tường ra, mới kệt kệt một tiếng, hai gã thị vệ đã từ đầu xuất hiện: “Công tử, thỉnh ngồi lại.” Nói xong, không chút khách khí đóng cửa sổ lại.

“Ta chỉ thấy trong phòng oi bức quá, muốn có chút không khí.” Thiên Gia đứng bên trong nói vọng ra, không nghe tiếng ai đáp lại, một hồi sau, bắt đầu nghe thấy tiếng côn trùng vang vang lên.

Lại nằm xuống giường, chẳng biết qua bao lâu, Thiên Gia đoán chừng đã gần giờ Tý, hần lật qua lật lại sao cũng không ngủ được, trong ngực như có chút kích động rất kỳ quái.

Tuy hần bị bắt tới nơi này, nhưng tự mình vượt qua được một ngày hôm nay rồi, trong lòng hần càng vững tin hơn, Đường Tử Ngạo nhất định sẽ đến cứu hần, hơn nữa sẽ rất mau thôi, người đó tuyệt đối không muốn hần chịu khổ một chút nào, nói không chừng, hiện giờ hần đã ẩn nấp đâu đó ngay cạnh đây rồi, chờ thời cơ thích hợp sẽ xông vào cứu mình, bởi vậy, hần căn bản không thể nhắm mắt ngủ, toàn bộ tinh thần thân thể đều bị vây trong vòng khẩn trương hồi hộp, chỉ e bỏ lỡ mất bất cứ động tĩnh gì từ bên ngoài.

Nhưng càng về đêm, hần cũng chống chọi hết nổi, ý thức dần dần hỗn độn, hai con mắt díp díp lại, rốt cuộc vẫn chìm vào giấc ngủ.

Ngủ cũng không phải thực sâu, vì trong tiềm thức hần biết nơi này không an toàn, hơn nữa bên người không có ai, thủy chung vẫn cảm thấy thực lạnh lẽo, Thiên Gia khê nhẩn mảy, trở mình liên tục, lại bắt đầu mộng mị... trong mộng, bên ngoài bỗng nhiên rục rịch, tiếng đao kiếm va chạm chói vang lên, hần vội vàng nhảy xuống giường, cửa vẫn khóa trái từ ngoài, đẩy không ra, hần chỉ có thể mở toang cửa sổ, tuy rằng giữa đêm tối nhưng lửa đỏ thiêu rùng rục, hai nhóm người mặc hắc y đang xông vào giao chiến kịch liệt, chốc chốc còn nghe được tiếng gào rú thê lương cùng tiếng đao kiếm đâm phập vào da thịt. Hần muốn chạy ra ngay lập tức để tìm Đường Tử Ngạo, nhưng cửa sổ rất cao, hần trèo qua không được, giữa lúc đang cuống cuống muốn tìm bàn ghế để kê lên thì một người từ đâu xuất hiện, bước từng bước trầm trọng, chậm rãi tiến về phía hần.

Lửa càng cháy càng lớn, cả dãy phòng phía trước đã đổ sập, mùi gỗ cháy khét lẹt ngập đầy trong không gian, mà phảng phất còn hít được cả mùi máu tươi tanh nồng, diện mục người nọ không sao nhìn rõ được, Thiên Gia nôn nóng day day hai mắt, muốn xem có phải là Đường Tử Ngạo hay không, nhưng chỉ thấy được hai con mắt rất sáng, còn đáng dấp đã chìm trong ánh khói lửa mù mịt.

“A...” Thiên Gia ngồi bật dậy, một hồi lâu mới dần dần định trí lại từ giấc mộng, hần thở gấp gấp hỗn hển mấy hơi, đang muốn thả lỏng một chút đột nhiên khựng lại, cả người đông cứng, hần run run quay đầu lại, đã thấy một hắc y nam tử bịt mặt đang đứng trong bóng tối, tựa hồ chìm lẫn vào màn đêm, lặng yên không một tiếng động, chỉ có đôi mắt vẫn lấp lánh ánh lên những tia sáng rục.

Người nọ từng bước bước lại, chìa tay ra với Thiên Gia.

Đường Tử Ngạo từ trong phòng đi ra, nghe tiếng khóc thương tâm xé ruột của Tiết Uyển Nghi đằng sau, lòng hần thoáng chốc chùng xuống.

Lên tới tiền thính, phân phó Thường Văn lập tức triệu tập nhân thủ đi dò la tin tức, sau đó vội vã viết một phong thư cột vào chân bồ câu thả đi, nhằm hướng Thái tử ngoài biên cương.

Lo chu tất mọi sự rồi, người đã đến đông đủ tiền thính, Đường Tử Ngạo mới đi ra, truyền đạt cho bọn họ những địa điểm và đối tượng trọng yếu, phân phó bọn họ đi điều tra.

Vòng vây tìm kiếm không ngoài mấy người kia, đầu tiên là Lê quý phi, nhưng nàng ta thân ở trong cung, mỗi ngày đều túc trực bên cạnh Hoàng đế, hần không có cả tâm tư lẫn thời giờ quản đến việc này. Còn Nhị hoàng tử, hần ở bên ngoài có phủ đệ, thủ hạ đông đảo, muốn giấu một người không khó. Cả Lê thừa tướng, làm quan nhiều năm, dây mơ rễ má nơi nơi, là đầu lĩnh bè phái của Nhị hoàng tử.

Đường Tử Ngạo biết, tra từ ba người này tuyệt đối sẽ ra. Mà Hoàng cung hiện giờ đề phòng dị thường cẩn mật, không hề dễ ra vào, huống hồ Hoàng đế bệnh nặng, trong cung nơi nơi đều cảnh giới rất cao, sở dĩ khả năng Gia Gia ở nơi đó là rất nhỏ.

Tối hậu, Đường Tử Ngạo căn dặn thủ hạ chỉ cần tìm kiếm vòng ngoài, bảo trọng tính mệnh.

Sắp đặt xong xuôi, đại sảnh thoáng chốc đã lại vắng vẻ, chỉ còn hần và Thường Văn, hốt nhiên một cơn đau thắt quặn lên trong lòng hần, hần chống tay đứng dậy, hít một hơi thật sâu, cố ép mình không được nghĩ xa hơn nữa, để Thường Văn lại, Đường Tử Ngạo tự thay y phục dạ hành, cũng cấp tốc rời đi.

Giờ hần không thể dừng lại, một khắc cũng không thể, bởi chỉ cần một thoáng lơ đãng, hần lập tức sẽ nghĩ đến hài tử kia.

Vừa nghĩ tới hần, Đường Tử Ngạo lại một lần không dám xác định mình liệu có thể chống đỡ được nữa hay không.

Hần biết, những thủ đoạn giày vò tàn khốc ấy, hài tử kia chịu đựng không được đến thời gian uống một chén trà, sẽ cứ thế tiêu thất khỏi thế gian. Hai tròng mắt hần đột nhiên co rút lại, trừng trừng nhìn phía trước, khóa chặt một hướng đã định sẵn trong đầu, tựa hồ, Gia Gia đang ở chính nơi ấy.

Mạnh mẽ hít một hơi không khí lạnh giá, ép chính mình tỉnh táo một chút, tập trung toàn bộ tinh thần vào những tình huống sắp phát sinh. Hắn lao đi vun vút trong gió đêm, mũi chân thoăn thoắt điểm khí, vọt qua mái hiên một tòa nhà, nhắm tới phủ đệ của Nhị hoàng tử.

Cách phủ của Nhị hoàng tử không xa có một gốc đại thụ sừng sững, Đường Tử Ngạo phóng mắt nhìn tình hình trong phủ. Giờ này, giữa đêm khuya yên ắng, ngoại trừ đám thị vệ trực đêm và mấy tiểu nha hoàn, tiểu tư hầu hạ bên người chủ tử, ai nấy đều đã ngủ say, thoạt nhìn hoàn toàn bình lặng.

Trên hành lang, treo một dãy đèn ***g, khiến một vài khu viện vẫn được chiếu sáng sửa, đại khái là nơi ở của Nhị hoàng tử và những thê thiếp của hắn.

Đường Tử Ngạo quan sát kĩ hồi lâu, thừa dịp đám thị vệ đi khuất vào một khúc quanh, lập tức lén vào trong phủ.

Phủ đệ rất rộng lớn, bất quá hầu đa đều là hồ sen và giả sơn, nhìn qua một lượt những khu viện có người ở, không hề phát hiện chỗ nào có thể giam người. Đường Tử Ngạo đột nhiên cảm nhận được phía sau có tiếng hô hấp rất khẽ, hắn lập tức điểm chân nương theo những cành cây lúp xúp trong phủ, phi thân ra ngoài.

Trở lại Đường phủ rồi, có vài thủ hạ đã trở về, bọn họ đã đi tra xét nơi ở của những kẻ thân cận Nhị hoàng tử và thừa tướng xưa nay, cũng không tìm được gì. Đường Tử Ngạo chấp tay sau lưng, đứng lừng lững nhìn những điểm sao chớp lóe trên bầu trời, trong lòng hắn thực đã nặng nề đến hầu như không thở nổi.

Hắn quay đầu lại, thanh âm tuyệt không lộ một tia khác thường: “Còn mấy người nữa bao giờ trở lại?”

“Ừm, còn phải đi điều tra biệt trang của Nhị hoàng tử, nơi ấy khá xa.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, Nhị hoàng tử có một biệt viện, mỗi năm chỉ vào mùa săn mới tới đó ở lại một thời gian ngắn, Đường Tử Ngạo không muốn bỏ qua bất cứ nơi nào nên đã cố ý căn dặn bọn thủ hạ tới đó kiểm tra.

“Chủ tử.” Hai người vừa gấp gấp trở về, chính thị là những người phụ trách tới biệt viện của Nhị hoàng tử.

“Sao rồi?”

“Chủ tử, nơi đó có chút kỳ lạ, có một tiểu viện thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng tới gần sẽ nhận thấy có cao thủ ẩn nấp trong sân, tựa hồ đang bảo vệ kẻ nào đó nên chúng không hiện thân.”

Đường Tử Ngạo vừa nghe vậy, con ngươi đã lấp lóe, hắn quay lại nói với Thường Văn: “Người đi chăm sóc phu nhân, phải bảo đảm an toàn cho nàng. Từ hôm nay, bất luận các người nghe được tin gì đều không cần để ý, nhiệm vụ của người là bảo vệ nàng, tuyệt đối không được để nàng ra ngoài hay làm bất cứ việc gì, nghe rõ chưa?”

“Vâng, chủ tử.” Thường Văn trịnh trọng đáp: “Chủ tử, người muốn làm gì?”

“Ta tới biệt trang của Nhị hoàng tử, các người không cần theo.”

Mấy người lập tức ồn ào kháng nghị, đặc biệt là Thường Văn, hắn vô cùng kích động: “Chủ tử, người không thể đi một mình, để mấy người bọn họ theo người, đơn thương độc mã nguy hiểm lắm, vạn nhất thiếu gia thực sự ở trong đó, một mình người cũng chiếu cố không được hắn, phải có người theo yểm hộ trợ giúp mới được.”

Đường Tử Ngạo trầm giọng đáp: “Chưa chắc Gia Gia đã ở bên trong, mà dù có thật, một mình ta cũng ứng phó được, ta để các người ở lại đây mục đích là muốn các người hảo hảo bảo vệ phu nhân, chuyện khác, không cần lo lắng.”

Đám người quay sang nhìn nhau, ai nấy đều không cam lòng, chỉ e hắn gặp chuyện chẳng lành.

Đường Tử Ngạo không muốn nhiều lời, dặn dò thêm Thường Văn mấy câu, nói hắn hảo hảo chiếu cố Tiết Uyên Nghi, thời gian này phủ đệ để hắn toàn quyền phụ trách. Thường Văn nghe hắn nói, thực kinh hoàng hỏi dồn có phải hắn đương tính đi không trở lại. Đường Tử Ngạo nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn, chỉ buông một câu mọi sự hắn đã định đoạt tính toán cả rồi.

Quay đầu nhìn lại vài lần, Đường Tử Ngạo rời đi, nhằm hướng Tây Bắc, không bao lâu, hắn đã cảm nhận được phía sau có mấy người lén bám theo, tuy rằng những người đó cực lực che giấu hành tung, nhưng Đường Tử Ngạo sẵn đã đề cao cảnh giác, sao có thể không phát hiện ra.

Hắn biết, mấy người đó là những thủ hạ lo lắng cho hắn, bởi vậy hắn chỉ hít một hơi rồi đề khí, vung tay bứt một nắm lá cây, vận khí bùng mạnh về phía sau, chớp mắt đã nghe mấy tiếng trọng vật rơi xuống huyệt huyệt, Đường Tử Ngạo lập tức tăng tốc, tiêu thất trong bóng đêm.

Mấy người kia thực khốn đốn, đến cất tiếng gọi cũng không được, đương tư thế kỳ quái lại bị bùng rơi xuống đất, cả người nửa phân khí lực cũng không vận được, chỉ còn biết trừng trừng mở mắt nhìn Đường Tử Ngạo biến mất trong màn đêm.

*

51. Chương 51: Thời Khắc Nguy Cấp

Trời sắp sáng, lúc này cũng là thời khắc hắc ám nhất trong ngày, Đường Tử Ngạo một thân hắc y, lặng lẽ không một tiếng động, hầu như đã dung nhập vào màn đêm, lạnh lẽo lên vào khu biệt viện giữa sườn núi.

Bên ngoài viện hoàn toàn không có thủ vệ, chỉ có một chái nhà nhỏ thấp nền mù mù, một lão đầu già nua đang nằm trên giường, mặc nguyên y phục ngủ, tựa hồ đã chuẩn bị sẵn chờ người gọi dậy. Ngoài gian nhà này, còn có mấy phòng có ánh nến hắt ra, Đường Tử Ngạo chuyển sang gian thứ hai, còn chưa tiến tới gần đã phát hiện một bầu không khí thập phần căng thẳng khẩn trương, hắn lập tức khựng lại, nhón chân nhảy lên mái nhà bên cạnh.

Gian phòng nhỏ này cả cửa sổ cũng đóng chặt, xung quanh chỉ ít có bốn người đang ẩn mình, Đường Tử Ngạo điều hòa nhịp thở, nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận những luồng hô hấp lưu động trong không gian, góc khuất hai bên cửa ra vào có hai người, một tả một hữu, trong sân còn hai kẻ ẩn thân quanh miệng giếng, những kẻ này không nói, chính yếu là, phía sau gian phòng còn một luồng khí tức tựa vô tựa hữu, từ hô hấp có thể đoán được thực lực người này so với bốn kẻ kia cao hơn không ít, nếu cả năm người hợp lực, Đường Tử Ngạo muốn một mình thoát được hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng hắn còn muốn vào trong căn phòng kia cứu Đường Thiên Gia.

Hắn lặng lẽ đứng tại đó, tâm tư rối rắm, sắc trời đã dần hửng lên, mà nháy mắt đã lại sầm sầm tối, hắn biết, trời sắp sáng hắn đến nơi rồi, không thể trì hoãn thêm được nữa.

Tận lực nín thở ngưng khí, đem chính mình dung hợp vào tất cả sự vật vô tri xung quanh, thoáng chốc, toàn thân đã tựa một luồng gió nhẹ, vút đi không thấy bóng dáng. Hắn dán mình sau cây cột, bốn kẻ bên ngoài vẫn hoàn toàn không nhận biết điều gì, còn người phía sau lại thoáng lùi xa cự ly một chút, Đường Tử Ngạo nghĩ thầm, kéo dài được bao nhiêu cũng tốt.

Hắn búng một hòn đá nhỏ, xuyên thủng lớp giấy mỏng dán cửa sổ, bắn vào trong phòng, ở bên ngoài hầu như không nghe được động tĩnh, nếu không phải Đường Tử Ngạo tự mình búng đi, chính hắn cũng khó để ý nhận ra được tiếng hòn đá rơi chạm đất rất khẽ.

Trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, hắn đứng chờ tại chỗ, lòng nóng như lửa đốt.

Từ khi hắn đến đây, thực chỉ cảm nhận được khí tức những kẻ kia, hoàn toàn không thể nhận biết trong phòng đang có người, giờ không phải hắn không tin vào công phu của mình, nhưng rất có thể trong phòng còn có mật thất hay thông đạo ngầm, nếu người bị nhốt cách nhiều lần tường vách, dù công phu tốt đến mấy cũng không thể cảm nhận được.

Phía xa đã nghe lác đác âm thanh vọng lại, báo hiệu sắp hừng đông, không thể chậm trễ thêm nữa, Đường Tử Ngạo búng hòn đá trong tay đập vào cành cây trước viện, âm thanh phát ra không lớn, nhưng vừa vặn đủ để những người công phu cao cường phát hiện được, không ngoài dự liệu của hắn, đám cao thủ ẩn mình quanh đó lập tức cảnh giác, lao vút về hướng đó, thừa lúc ấy, hắn cấp tốc phóng lên, đẩy cửa lên vào phòng.

Lực đạo hắn đẩy cánh cửa cực kỳ khê khàng, nhưng không ngờ, gian phòng này lâu ngày không có người ở, cánh cửa chuyển động tự nhiên phát ra tiếng cọt kẹt nho nhỏ, khiến mấy kẻ kia nhất loạt quay đầu nhìn lại.

Đường Tử Ngạo không dám ngừng một khắc, trong phòng không có ai cũng không khiến hắn ngạc nhiên, việc đầu tiên hắn làm khi vào phòng là kiểm tra ván giường và bốn bức tường, cùng với tất cả những thứ bày biện trong phòng, không có gì hết, hoàn toàn không phát hiện ra nơi nào có thể giấu cơ quan khởi động bên trong.

Chỗ này cũng không quá xa xỉ, chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế, ngoài ra không còn gì khác, tất cả các giác quan của hắn đều tập trung tột độ, nhưng không thể phát giác ra một chút động tĩnh nào xung quanh, mà bên ngoài tiếng bước chân đã tới rất gần, sắc mặt hắn càng lúc càng căng thẳng, bàn tay vẫn không ngừng gõ gõ ván giường đã muốn run run, hắn e sợ, sợ rằng căn phòng này căn bản không hề có những cơ quan bí mật như hắn đã dự liệu. Tất cả hy vọng của Đường Tử Ngạo đã đặt hết tại đây, nếu tính toán sai lầm, hắn thực không dám tưởng khi hắn đang trù trừ ở chỗ này, hài tử kia đã bị dẫn vật đến mức nào.

Người bên ngoài đã lách mình tiến vào, vừa vặn lúc Đường Tử Ngạo lật chiếc gối lên, phát hiện một mảnh vải trắng bên dưới kín đầy nét chữ quen thuộc, Đường Tử Ngạo thở hắt một hơi, cấp tốc nhét mảnh vải vào ngực áo, xoay người đánh một chưởng về phía nam nhân đang áp sát lại, người nọ nghiêng mình né được, một tên khác đã tuốt kiếm ra, nhắm thẳng hướng Đường Tử Ngạo. Đường Tử Ngạo diêm chân nhảy vọt đi, tránh khỏi phạm vi đường kiếm của hắn, giữ cự ly vừa đủ, lạnh lùng nhìn bọn người kia.

Vừa mở miệng muốn tra vấn bọn họ Thiên Gia ở đâu, nhưng hắn vừa nghiêng mình để lộ ra phần giường trống trơn đằng sau, đám người kia đã lộ vẻ khiếp sợ nhìn trừng trừng trên giường, Đường Tử Ngạo nhàu mày, sự tình tựa hồ có chút kỳ quái. Mấy kẻ kia đưa mắt nhìn nhau rồi cấp tốc trở kiếm về phía hắn, khí thế còn lạnh lẽo bức bách hơn vừa rồi: “Giao người ra!”

Đầu mày Đường Tử Ngạo càng lúc càng nhíu chặt, bọn người này không phải đang nói chơi, vậy rõ ràng đã có người cứu Thiên Gia đi rồi mà bọn chúng không hề hay biết, trí não hắn chớp nhoáng xoay động, tự truy xem đến tột cùng ai có đủ năng lực và động cơ để làm việc ấy.

Bên ngoài lại vang lên tiếng chân bước, là kẻ thứ năm phục sau viện, niên linh xem ra khá lớn, hắn vừa vào đến cửa phòng, nhìn thấy trên giường trống trơn liền hí mắt lườm bốn kẻ kia: “Một lũ phế vật.”

Bốn tên kia thoáng cái đỏ bừng mặt, một kẻ hiển nhiên không phục lên tiếng: “Người chẳng phải phế vật hử, sao cũng để hắn trốn thoát.”

Nam tử kia lạnh lùng cười, nếp nhăn trên mặt vặn vẹo theo: “Ta chỉ đảm nhiệm lấy mạng người, hài tử kia không phải do ta phụ trách.”

“Vậy nếu người lấy mạng được tên này trước khi hắn vào đây, làm sao hắn có thể cứu được người ra!” Người nọ siết nắm tay, muốn đem hết trách nhiệm đổ lên đầu gã giang hồ được chủ tử bọn họ thỉnh về kia.

“Hừ, người không phải do hắn cứu đi, hắn đâu phải đồ ngu, cứu được người rồi còn ở lại đây chờ các người tới sao?” Nam tử hừ một tiếng châm biếm: “Nơi này của các người có nội gián, nếu không người đã không biến mất.”

“Người nói bậy!” Bốn kẻ kia tức điên quát lại hắn.

Đường Tử Ngạo đứng đó nghe bọn chúng cãi vã, đại thể đã lý giải được tình huống hiện tại, mặc kệ là ai đã cứu Thiên Gia ra, mặc kệ kẻ đó có mục đích gì, tựu chung lúc này hắn phải lập tức rời khỏi đây. Nhân lúc mấy kẻ kia không chú ý, hắn đẩy tung cửa sổ, lao vút ra ngoài.

Đám người kia lúc này mới chịu thôi lời qua tiếng lại, thu liễm thần sắc đuổi theo, coi như con tin để mất rồi, nhưng bắt được người này cũng có thể gỡ lại phần nào khuyết điểm. Còn nam tử niên linh lớn nhất kia chỉ đứng một bên quan sát, để mặc bốn người đuổi theo, tuốt kiếm giao đấu với Đường Tử Ngạo.

Công phu của bốn kẻ này trong chốn võ lâm có thể xếp hàng nhị lưu cao thủ, giờ cả bốn đã tỉnh trí lại, nhất tề vây công, Đường Tử Ngạo cũng không dễ dàng thoát khỏi bọn họ, bốn người này rõ ràng đã qua huấn luyện tỉ mỉ, không hề cạy mạnh mạnh động, bọn chúng cũng tự hiểu, nếu để cả Đường Tử Ngạo thoát được, chúng chỉ còn nước đem đầu ra bồi chủ tử.

Một nhóm bốn người vây đánh, cước bộ vun vút, Đường Tử Ngạo tuốt kiếm ra, nhắm mắt lại, tránh cho bụi đất bị thổi tung lên bay vào mắt, đột nhiên, một trong bốn kẻ đang bao vây xung quanh cầm kiếm đâm

tới đầu vai hắn, hắn chao người né tránh, liền tiếp theo, tên thứ hai nhằm phía hắn vừa né sang mà đâm tới, mũi kiếm hướng thẳng xuống cổ chân, Đường Tử Ngạo vụt thấp lưng, nghiêng mình lao về phía mũi kiếm đầu tiên, đỉnh đầu vừa vọt qua lưỡi kiếm của kẻ địch.

Thanh kiếm của tên thứ ba ngay thời khắc hắn nghiêng mình đã đâm thốc tới. Bốn kẻ này nếu đơn độc mà nói, không kẻ nào là đối thủ của Đường Tử Ngạo, nhưng bọn chúng đồng tâm giáp công, hoàn toàn không dễ đối phó, mắt thấy mũi kiếm thứ ba sắp đâm tới ngực mình, Đường Tử Ngạo hươ kiếm trong tay, chỉ nghe một tiếng va chạm thanh thúy vang lên, hắn đã tung chân phải, thúc một cước về phía nam tử thứ tư đang chực tấn công vào thắt lưng hắn.

Nhân cơ hội này, Đường Tử Ngạo nhảy thoát khỏi vòng vây, tung lại một chưởng về phía nam tử thứ tư sau lưng, kẻ này lão đảo chú người về trước, Đường Tử Ngạo lập tức lắc người né tránh kiếm khí, kẻ địch đuổi theo sau lưng đã đâm tới một kiếm, trúng bả vai hắn.

Một kẻ đã gục, còn lại ba người cũng dễ dàng hơn phần nào. Vết thương trên vai cũng không nặng, hơn nữa nhờ hắn đã né đi nên đường kiếm lệch đi ít nhiều. Hiện giờ Đường Tử Ngạo chỉ lo lắng Đường Thiên Gia đang ở nơi nào, còn cả nam tử lớn tuổi còn đang đứng sau quan sát kia.

Xem lúc này, hắn ta có vẻ còn chưa định động thủ.

Lại một kiếm đâm tới, không để Đường Tử Ngạo suy tính thêm, bốn người đã chết một, còn lại ba người sẽ nhẹ nhàng hơn, hắn ngưng tụ tâm thần, toàn lực phản công.

Kiểm chiêu liên tục biến hóa, thêm một kẻ ngã xuống, còn lại hai tên cũng đã bị thương, vừa thở hồng hộc vừa trừng trừng nhìn hắn, ánh mắt lộ ra tia tuyệt vọng khủng hoảng.

Đường Tử Ngạo vung kiếm, rót vào một luồng nội lực, mãnh liệt bùng mình nhảy lên, lưỡi kiếm loang loáng quét từ bụng tới đầu vai đối phương, trong chớp mắt lại vụt sang chém từ vai xuống bụng kẻ bên cạnh, tốc độ kinh hồn, hai kẻ kia chỉ kịp trợn mắt thấy đối thủ đã ổn định đứng trước mặt mình, ánh mắt lộ ra tia thương hại mà lạnh lẽo.

Cả hai chú đầu, máu tươi phụt như suối, cùng lúc ngã huych xuống đất.

Nam tử vẫn đứng quan sát lúc này đột nhiên hai mắt lóe sáng, sát khí cuộn cuộn như lửa thiêu đồng cỏ, song quyền làm kiếm lao về phía Đường Tử Ngạo.

Đường Tử Ngạo vẫn một mực phòng bị hắn, lập tức vung kiếm chống đỡ, thân thể nhào về phía trước, lùi lại mấy bước, cản lại lực xông tới của hắn ta. Người nọ cũng lùi một bước, rút thanh kiếm trong tay một kẻ đã gục dưới đất, đâm tới, luồng khí cường đại cuộn xoáy giữa đôi bên, cuốn theo cát bụi mù mịt, tay áo phát tung phần phật, đao quang kiếm ảnh loang loáng, những tiếng va chạm nháng lửa không ngừng vang lên.

Không bao lâu, nam tử lớn tuổi kia đã yếu thế, thân hình không còn linh hoạt biến ảo như ban đầu nữa, động tác rõ ràng đã có phần ngưng trệ, trên người Đường Tử Ngạo cũng trúng mấy vết thương không ngừng rỉ máu, nhưng hắn tựa hồ không hề cảm thấy đau đớn, vẫn trụ vững như sơn thạch, khí tức chỉ càng thêm trầm ổn. Đột nhiên khí thế quanh mình hắn ngùn ngụt tăng vọt, một chiêu quét về phía nam tử kia, đối phương tránh né không xong, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, hai thanh kiếm chạm nhau, người nọ bị đè ép bên dưới, tia lửa nháng lên, sắc mặt hắn ta đã từ hồng thành trắng, yết hầu trượt gấp gáp, một búng máu tươi phun khỏi miệng, lão đảo lùi lại mấy bước, Đường Tử Ngạo cũng không hơn gì, lòng bàn tay tê dại, trước ngực cũng trúng chiêu trầm trọng, nhưng hắn không thể do dự một khắc, lập tức vung kiếm lần nữa lao tới, hốt nhiên nam tử vừa ngã quỵ xuất ra một nắm ngân châm phóng đi, chỉ cảm giác lực đạo vút tới như tơ, Đường Tử Ngạo vội vã nghiêng mình né tránh, hơn mười cây ngân châm sườn sườn vút qua, một vài cây vẫn châm trúng đầu vai, xuyên thủng y phục, đâm vào da thịt rồi rơi lả tả xuống đất theo vài giọt máu tươi.

Mấy cây châm này chẳng là gì, nhưng nhìn trên mũi châm phiểm màu xanh tím, Đường Tử Ngạo thoáng biến sắc, cánh tay trái đã bắt đầu tê dại, hắn quay phắt lại, một kẻ đã ngã từ nãy đang trợn trừng mắt độc ác nhìn hắn, hai bàn tay run run bôi thêm độc châm trên người đồng bọn, Đường Tử Ngạo tung cước đá văng thanh kiếm trên mặt đất, đâm ngập giữa ngực hắn ta, nam tử nọ co giật thêm vài cái, rồi cuộc gục sắp xuống đất.

Cả nửa thân bên trái đã tê dại đến đau đớn, mà nam tử lớn tuổi kia đang chống tay vào một thân cây, hông từ từ điều chỉnh lại khí tức, lúc này dù muốn dù không, Đường Tử Ngạo vẫn buộc phải lão đảo gắng sức phi vọt ra khỏi viện.

Trước mắt đã một mảnh mù mịt, hình ảnh loang loáng chớp qua, không sao thấy rõ được nữa.

Sắc trời đã dần dần sáng tỏ, giờ này phỏng chừng nhiều người đã thức dậy, nhưng con đường vẫn im ắng như trước, Đường Tử Ngạo chống bao kiếm xuống đất, miễn cưỡng bước đi, hắn không thể quay về Đường phủ, lúc này trở về càng nguy hiểm hơn, nhưng nghĩ đến Gia Gia vẫn chưa thấy tung tích, trong lòng hắn càng thêm mù mịt, bế tắc không biết phải đi về đâu.

Phía xa lại có một tốp quân nhân tuần tra đang đến, Đường Tử Ngạo nặng nhọc thở dốc, trong tai tiếng vọng ong ong như có một núi đá không ngừng vỡ vụn, hắn lão đảo lách mình vào một hẻm nhỏ bên đường, nhưng mới tiến được hai bước, rốt cuộc đã chống đỡ hết nổi ngã sấp xuống đất.

Mơ hồ còn nghe được tiếng gà gáy từ những túp nhà tranh lân cận, cả tiếng kéo gàu múc nước, tiếng chẽ củi sớm, mà sắc trời thoáng chốc đã sáng rõ chói chang.

Đường cái bắt đầu lác đác có người dậy sớm đi lại, thi thoảng còn thấy vài người cưỡi ngựa vội vã phi khỏi thành.

Một thân ảnh hắc sắc loáng thoáng xuất hiện, nhận thấy Đường Tử Ngạo mặt mày thống khổ nằm gục dưới đất, người nọ ngồi thụp xuống, xốc hắn lên vai, luồn lách qua người đi đường, thoáng chốc đã tiêu thất không còn bóng dáng.

Tiết Uyển Nghi vẫn một thân bố sam xám nhạt, thần sắc bình tĩnh ngồi trong đại thánh, Thường Văn đứng trực sau lưng nàng. Trước mặt họ là một loạt hai mươi cấm vệ quân, cả đại sảnh vì sự có mặt của đám người này mà có vẻ căng thẳng đến ngột thở.

Nhưng Tiết Uyển Nghi xem ra không hề bị ảnh hưởng, sắc mặt nàng tuy trắng nhợt nhưng không hề nhìn ra được một tia khiếp nhược hoảng loạn, nàng vẫn ngồi tại chỗ, nhàn nhạt nói: “Không phải chúng ta bắt tuân mệnh lệnh Nhị hoàng tử, mà là tiểu nhi gần đây thân thể bất hảo, cha hắn đã đưa hắn đi tẩm y*, nghe nói vị thần y này hành tung bí ẩn, gần đây mới có chút tin tức, bởi vậy bọn họ phải xuất phát rất gấp.”

Khuôn mặt tên thủ lĩnh đám cấm vệ vẫn cứng đờ, hắn nhìn Tiết Uyển Nghi: “Vậy Đường gia chủ khi nào trở về?”

“Chuyện này cũng không nói chắc được.”

“Đi nơi nào tẩm y?” Người nọ cố sức ép hỏi, lời lẽ nói ra không hề có một chút tôn kính.

Tiết Uyển Nghi cũng không buồn để tâm, thần sắc nàng vẫn hoàn toàn ung dung: “Thần y hành tung quỷ bí, xưa nay không định ở chỗ nào, mấy ngày trước nghe nói hắn tới một tiểu trấn phía Nam, nhưng ai biết hắn ở lại đó bao lâu? Thích ý thì một năm, chẳng vừa lòng không chừng chỉ vài ngày. Phụ quân ta đưa tiểu nhi đi mới ba ngày, e rằng đôi ba tháng nữa mới trở về.”

Đám cấm vệ quân một bộ thần sắc khó coi, xem ra chính vì không hoàn thành được nhiệm vụ mà đang nhức đầu không ngớt.

Nghĩ đến bộ dạng Nhị hoàng tử sẵn giọng ra lệnh, tên thủ lĩnh đầu muốn trở về bị trách tội, liền hai tay ôm quyền, làm bộ cung kính nói: “Chẳng hay công chúa có thể để huynh đệ chúng ta tham quan Đường phủ một chút không, đã sớm nghe nói phủ ta thanh tịnh trang nhã, hôm nay mới tới đã thấy quả nhiên lời đồn không sai.”

Tiết Uyển Nghi tự biết bọn họ có ý gì, liền đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười, quay lại nói với Thường Văn: “Người tới trừ phòng báo một tiếng, nói hôm nay các quân gia ở lại phủ dùng bữa trưa, bảo bọn họ chuẩn bị thức ăn chu đáo, ta đưa các quân gia đi thăm phủ.”

Thường Văn có ý không vui, trợn tròn mắt, Tiết Uyển Nghi chỉ mỉm cười: “Đi phân phó chuẩn bị cho xong rồi quay lại đi cùng ta.”

Tuy rằng không muốn, nhưng Thường Văn vẫn miễn cưỡng đi tới trù phòng.

Đám người vừa đi vừa nhìn khắp xung quanh, thì thoảng cổ hít hít mũi, tựa hồ muốn tìm ra mùi máu tươi vẫn trong không khí. Đi hết toàn bộ Đường phủ, thậm chí ra cả hậu viện, mỗi phòng đều dò vào xem nhưng vẫn không tìm được gì, bọn họ đại khái đã biết, Đường Tử Ngao thực sự không hề ở trong phủ.

Từ chối ý giữ bọn họ lại dùng bữa trưa của Tiết Uyển Nghi, tên thủ lĩnh cấm vệ quân còn hỏi thêm Thường Văn: “Không phải người vẫn theo chủ tử các người sao? Sao hần xuất môn người không đi cùng?”

Thường Văn không chút hạo khí đáp: “Phu nhân nhà chúng ta cũng là chủ tử, phụ tử bọn họ đi xem bệnh, ta dĩ nhiên phải ở lại bảo vệ phu nhân, dù có mấy kẻ không biết tốt xấu, nhưng phu nhân trong lòng ta vẫn là công chúa tối cao quý, đâu thể để cho kẻ khác khi nhục? Ta nhất định phải ở đây chờ đuổi đám chó săn rồi.”

Sắc mặt người nọ thoảng cái tím bầm, rốt cuộc cũng không tính toán với hần, quay sang ôm quyền khom lưng từ biệt Tiết Uyển Nghi, dẫn hai mươi tên kia ngênh ngang rời đi.

“Thường Văn?” Tiết Uyển Nghi hạ giọng hỏi: “Có phải Tiểu Gia được cứu rồi không?”

“Hần vậy rồi, thế nên phu nhân đừng lo lắng, chủ tử rất lợi hại a.” Thường Văn dạt dào đắc ý nói.

“Ừ, ta không lo lắng.”

“Được rồi, phu nhân, bên ngoài còn người đang ẩn núp. Chắc vẫn không tin chủ tử thực sự không có trong phủ, ha ha, bọn họ đâu biết, chủ tử thông minh như vậy, đời nào ngốc nghếch quay lại đây chứ?”

Tiết Uyển Nghi nghe hần nói vậy chỉ khê mỉm cười, mà nỗi lo lắng trong lòng nàng vẫn không vơi bớt chút nào, trái lại còn có một thứ cảm giác bồn chồn kỳ dị khiến nàng càng thêm đứng ngồi không yên.

Thương thế của Đường Tử Ngao cũng không phải rất nặng, thân thể từ nhỏ thường xuyên phải chịu độc được nhiều ít đã tự sản sinh sức kháng độc, bởi vậy, ngoại trừ ban đầu còn triệt để mê man, dần dần ý thức của hần đã bắt đầu thanh tỉnh, tuy thân thể vẫn không thể làm chủ được, nhưng đã nhận thức được tình thế xung quanh.

Hần mơ hồ cảm thấy có người đang cõ y phục của mình, giữa khoảng mông lưng, hần vẫn cảm giác được người nọ không có ác ý, chỉ cẩn trọng gỡ vải áo khỏi vết thương cho hần, tháo đai lưng, nhưng khi bàn tay người nọ đụng chạm đến trước ngực hần, Đường Tử Ngao đột nhiên nhớ ra, mảnh vải trắng viết kín chữ của Gia Gia lấy được trong căn phòng kia còn đang để ở đó. Hần gắng gượng dùng hết sức lực toàn thân nhưng không sao nhấc được cánh tay, đầu mày đã nhú chặt, mồ hôi hột không ngừng rịn ra trên trán.

Hai bàn tay kia thoảng ngừng lại, tới khi chạm tới mảnh vải trắng trong ngực áo hần, tựa hồ đã minh bạch nguyên nhân khiến hần phản ứng khác thường như vậy, liền đặt miếng vải lại, dùng tiểu đao rạch phần vải áo bên ngực bị thương rồi mới bắt đầu băng bó trị liệu.

Thủ pháp của người nọ rất thành thạo, ngoại trừ nơi cắt mảnh vải, những chỗ bị thương đều được săn sóc không mấy nhẹ nhàng, từ cảm giác khi bàn tay đụng chạm vào mình, ý thức đã rã rời của Đường Tử Ngao vẫn có thể xác định được đây là một nam tử thường cầm kiếm, hơn nữa công lực không hề tầm thường.

Người nọ đắp thuốc xong rồi, bỏ đi một hồi, rất nhanh đã quay lại, kéo hần dậy ngồi dựa vào đầu giường, tách miệng hần ra, đổ một bát nước thuốc đắng ngắt vào, Đường Tử Ngao vô pháp khống chế được cổ họng của mình, nuốt phần nửa đã ới ra phần nửa, người nọ cho hần uống được hai ngụm, cũng thấy khó khăn, lại do dự một hồi nữa, tựa hồ chẳng biết phải làm sao cho phải.

Xem ra cũng là một nam tử không quen chăm sóc người khác, trong lòng Đường Tử Ngao lại một phen xoay chuyển, tự hỏi đến tột cùng nam tử đã cứu hần này có thể là ai.

Không đợi hần kịp sàng lọc hết những cái tên xuất hiện trong đầu, cửa phòng lại bị xô mở lần nữa, thanh âm quen thuộc hốt nhiên truyền đến, hòa lẫn tiếng khóc nức nở, cả tiếng bất mãn trách cứ nam tử vừa chiếu cố hần kia.

Thanh âm thanh thúy không ngừng oán giận nam tử kia không biết săn sóc, làm sao lại bắt cần thể này thể kia, bình thường người nằm bệnh nghe được chỉ thấy âm ỉ nhức đầu mà thời khắc này đối với hắn lại tựa như tiếng thánh thần. Khóe miệng Đường Tử Ngạo khẽ cười lên, một khối đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được trút xuống.

Rất nhanh, hắn hoàn toàn rơi vào mê man.

*tâm y: tìm thầy trị bệnh.

*

52. Chương 52: Sơn Gian Sinh Hoạt

Bên ngoài vọng vào tiếng chim kêu riu rít, tựa hồ một đàn chim nhỏ đương tranh nhau thức ăn, âm thanh ồn ào đánh thức Đường Tử Ngạo khỏi giấc ngủ say, ý thức dần dần trở lại với hắn, mở mắt ra, ánh sáng lọt vào thực chói lọi khiến hắn nhất thời vô pháp thích ứng, khẽ nheo nheo mí mắt một hồi mới thực tỉnh táo, hắn nghiêng đầu, nhìn thấy người sở hữu khí tức hắn đã quen thuộc bao năm.

Đường Thiên Gia đang nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, cánh tay đặt trên giường, cái đầu nhỏ gục giữa hai tay, an tĩnh ngủ thực say sưa, tựa hồ đã săn sóc hắn rất lâu khiến thân thể mệt mỏi không chống đỡ nổi nữa, mà lại không muốn qua nơi khác ngủ nên mới ngủ gục ở đây thể này.

Đường Tử Ngạo khẽ động thân mình, mấy chỗ bị thương trên người lập tức đau đớn không ngớt, hắn khẽ nhúu mày rồi từ từ khôi phục thần sắc trầm tĩnh, nhòm người dậy, cẩn thận ôm Thiên Gia lên giường, đặt hắn nằm bên cạnh mình rồi kéo chăn đắp cho hắn.

Xem ra hài tử này thực sự mệt mỏi lắm, nhúc nhích như vậy mà vẫn không tỉnh lại, Đường Tử Ngạo khẽ vươn tay đụng vào khuôn mặt mềm mại của hắn, chậm rãi vuốt ve từng li từng li, nhìn dấu lệ còn chưa khô, hàng mi dính ướt, xem ra hắn đã khóc rất nhiều. Lại nhẹ nhàng cõ y phục Thiên Gia, Đường Tử Ngạo tỉ mỉ kiểm tra trên dưới, thấy không có vết thương hay chỗ nào băng bó, hắn mới yên lòng, vòng tay qua thắt lưng kéo hắn sát vào lòng mình, khẽ khàng hôn lên đỉnh đầu hắn.

Đường Thiên Gia tựa hồ có chút khó chịu, nhúc nhích một chút, hai bàn tay siết chặt, đầu mày nhăn nhú, bộ dạng hoảng loạn sợ hãi vô cùng. Khóe mắt vẫn nhắm chặt đã bắt đầu lộ ra ánh lệ. Đường Tử Ngạo vỗ vỗ hắn mấy lần, không thấy hắn tỉnh lại, biết hắn đương gặp ác mộng rồi, liền vội vàng ôm chặt lấy hắn, đôi môi ấm áp khẽ in xuống trán hắn, một chút một chút, ôn nhu an ủi.

“Cha!” Đường Thiên Gia đột nhiên kêu lên, hai mắt mở bừng, nhất thời còn chưa rõ mình đang ở chỗ nào, mà vừa nhìn thấy người trước mặt, nước mắt thoáng cái đã trào ra, ủy khuất nước mắt không ngừng.

“Ngaoan, không phải đã không việc gì rồi sao?” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hắn, vẫn dịu dàng hôn lên trán hắn.

“Cha, thương thể của người! Người đừng lộn xộn.” Đường Thiên Gia tuy rằng khổ sở, bất quá hắn rất nhanh nhớ ra tình thế hiện tại, vội vàng đỡ vai Đường Tử Ngạo, bắt hắn nằm yên lại.

“Ta đi rót chút nước cho người uống, người đừng cử động a.” Thiên Gia cẩn thận xuống giường, kéo chăn đắp chừa lại cho Đường Tử Ngạo.

“Ừm, ta không cử động.”

Đường Thiên Gia nghe hắn đáp rồi vội vàng chạy vụt đi, thoáng cái đã bưng một bình nước nóng đến, rót ra cho hắn một chén nhỏ.

Đường Tử Ngạo chống tay chực ngồi dậy uống, Đường Thiên Gia đã lắc đầu, trừng mắt nhìn hắn, rồi đỡ hắn ngồi tựa vào đầu giường, bưng cái chén tới tận miệng, khẽ nghiêng một chút cho hắn uống.

Thương thể của Đường Tử Ngạo thực tình cũng không quá nghiêm trọng, tuy rằng trúng độc khiến hắn có chút suy yếu, nhưng đầu đến mức phải để người khác giúp uống nước, nhưng trông vẻ chăm chú lo lắng của

Đường Thiên Gia khiến hần không sao mở lời cự tuyệt, huống chi hài tử này mấy ngày nay đã khổ tâm vì hần biết bao nhiêu, trái tim đâu thể chịu nổi đả kích nữa.

Hiện giờ hần đã trở lại bên người, còn hoàn hảo an toàn, chỉ cần vậy là đủ rồi.

Uống xong chén nước, Đường Tử Ngạo ngồi tựa đầu giường, nghe thấy tiếng bước chân đang tiến tới gần, hần vội nắm bàn tay Thiên Gia, quay đầu nhìn ra cửa.

Nam nhân bước vào thoạt nhìn dáng dấp rất thành thật, vô hại, khuôn mặt ngay thẳng, vóc người cao lớn, khí chất đường hoàng đỉnh đạc, hần đứng ở nơi đó, bộ dạng tựa hồ chẳng có gì đặc biệt, nhưng Đường Tử Ngạo biết rõ không phải vậy.

Khí tức hần thực trầm ổn, âm hô hấp đều đặn, đằng sau vẻ ngoài tầm thường là thực lực không thể xem nhẹ, niên linh xem ra cũng không lớn, thoạt nhìn xấp xỉ Đường Tử Ngạo, chừng ba mươi tuổi.

Hần vừa tiến vào, Đường Thiên Gia đã nhảy xuống giường, thả tay Đường Tử Ngạo ra, chạy lại phía hần, nắm tay hần kéo kéo: “Trịnh thúc thúc, cha ta tỉnh rồi, người mau lại coi hần.”

Nam nhân kia gật đầu, vỗ vỗ đỉnh đầu Đường Thiên Gia, Đường Tử Ngạo khẽ nhủ mày, nhìn người nọ bước tới bên giường, gật đầu chào hần: “Đường huynh.”

Đường Tử Ngạo nhìn hần: “Huynh đài là...”

Gương mặt người nọ thoáng hiện ra nụ cười mộc mạc: “Ta họ Trịnh, tên gọi Viễn Kính, Đường huynh gọi Viễn Kính là được.”

Đường Tử Ngạo điếm qua trong óc một lượt, hoàn toàn không nhớ ra đã gặp hần ở đâu: “Chẳng hay chúng ta đã từng gặp nhau hay chưa?”

Trịnh Viễn Kính cười thành thực, hoàn toàn không gợn một chút khả nghi: “Ta không có ác ý, xin Đường huynh an tâm, hiện tại phụ tử hai người tạm thời ở lại đây một thời gian, chờ tình hình yên ổn mới nên trở về. Uyển... lệnh phu nhân cũng mạnh khỏe, thỉnh chờ nên lo lắng.”

“Trịnh thúc thúc, người coi thương thế của cha ta có nặng lắm không?” Đường Thiên Gia đứng một bên, lên tiếng thúc giục.

Trịnh Viễn Kính có chút do dự, rốt cuộc vẫn ngồi xuống bên giường: “Đắc tội.”, hần đưa tay đặt lên mạch môn Đường Tử Ngạo.

“Vô sự rồi, dư độc trong thân thể cũng đã đào thải gần hết, hảo hảo tĩnh dưỡng vài ngày sẽ hoàn toàn bình phục. Tiểu Gia người phải hảo hảo chiếu cố cha người, không nên để hần làm việc gì, người làm giùm hần là hơn. Còn cơm nước, chừng nào ta tới sẽ làm cho các người. Biết chưa?”

“Dạ, ta biết rồi, cảm tạ Trịnh thúc thúc.”

Trịnh Viễn Kính vỗ vỗ đầu vai Đường Thiên Gia, tựa như đối đãi với chính hài tử của mình: “Nhớ đừng chọc cha người tức giận, cũng không được làm ồn, để hần tĩnh dưỡng cho tốt.”

“Ta biết, người yên tâm.” Đường Thiên Gia ngẩng đầu, nghiêm chỉnh đáp.

Đường Tử Ngạo nhìn hai người trò chuyện, chẳng rõ vì sao, cảm giác phiền táo khó hiểu cứ nhiên dấy lên trong lòng hần, hần vẫy tay: “Gia Gia, lại đây.”

“Cha, người đau chỗ nào?” Đường Thiên Gia vội vàng chạy lại, hai tay chẳng biết đặt chỗ nào, đôi con mắt hồng hồng nhìn hần.

“Ta không sao, người cũng mệt rồi, lại ngủ một chút. Viễn Kính huynh cũng nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, hảo.”

Thiên Gia tuột giày, trèo vào ổ chăn, nằm bên cạnh Đường Tử Ngạo, tận lực không đụng phải vết thương của hần, một tay nắm vật tiết y của hần, miệng lầm bầm câu gì, chẳng bao lâu, cơ thể vì mãi lo lắng cho Đường Tử Ngạo mà quá mệt mỏi đã chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài bóng núi trập trùng típ tấp, rừng xanh rậm rì âm u, nhìn phương nào cũng chẳng thấy tận cùng, kẻ bên chỉ trông được rừng trúc và cây cối thông thường, trước mặt còn một phiến đất trống, vài đàn chim nhỏ líu ríu đậu, thoáng nghe tiếng động đã vội vỗ cánh bay mất.

Gian phòng nhỏ này thoát nhìn đơn sơ nhưng không thô mộc, còn cố ý dựng giữa vùng thiên nhiên sinh động, Đường Tử Ngạo nằm trên giường ôm lấy hài tử trong lòng, cảm nhận được hơi thở khê khàng, bất tri bất giác cũng từ từ chìm vào mộng đẹp.

Khi hân tỉnh lại, Đường Thiên Gia đang cởi áo cho hân, để hân ở trần nửa thân trên rồi chăm chú gỡ miếng băng vải, thấy hân tỉnh, Thiên Gia liền hỏi: “Cha, đau sao?”

“Không đau.”

“Ta thay thuốc cho người, người đau phải nói ta biết a.”

Bàn tay ấm áp của hân đụng chạm trên da thịt, nhẹ nhàng tháo miếng băng ra, thả xuống đất, lại rắc rắc bột thuốc vào vết thương rồi lấy băng mới quấn một vòng, xong xuôi thì thắt nút lại, không chặt không lỏng, vừa vặn. Kỳ thực bàn tay hân lướt trên ngực mình khiến Đường Tử Ngạo cảm giác nhiệt độ trong cơ thể dần dần dâng cao. Hân vòng tay ôm lấy Thiên Gia, chăm chú nhìn hân, chỉ đến khi Đường Thiên Gia nghĩ hân bị đau lắm mà hoảng hốt khóc rầm rức, Đường Tử Ngạo mới buông ra, nhàn nhạt nói một câu không việc gì.

Thiên Gia nào có tin, ngồi một chỗ khóc văng lên, hít mũi thút thít, tựa như một tiểu hài tử, bắt đầu nước nỏ kể lại sự tình lúc đó.

Khi ấy hân còn tưởng Đường Tử Ngạo tới cứu hân, kết quả hắc y nhân kia chẳng nói lời nào đã điểm huyết hân, đưa hân vào một địa đạo bí mật, chạy thẳng một đường tới vùng núi xa xôi này.

Ban đầu hân chẳng biết là ai, còn nghĩ hân ta muốn hại mình, thành ra không ngừng chống cự, đòi phải về nhà, người nọ lời lẽ vụng về, chẳng biết giải thích sao cho phải, rốt cuộc không còn cách nào khác lại điểm huyết hân lần nữa rồi rời đi, lần thứ hai hân ta trở lại, trên vai đã khiêng theo Đường Tử Ngạo.

Hân khóc thực thảm thiết, người nọ mới để hân ở bên cạnh giúp đỡ, xử lý vết thương cho Đường Tử Ngạo rồi, băng bó cẩn thận, sắc thuốc cho hân uống là được.

Thiên Gia thấy người này cứu Đường Tử Ngạo, tự nhiên biết hân không phải kẻ xấu, hân suy đoán người nọ là người của Thái tử, nếu không đâu thể cứu bọn họ rồi đưa về ẩn nấp ở đây.

Đường Tử Ngạo ôm Thiên Gia, ngón tay vô thức vuốt ve những lọn tóc của hân xoa xuống trên vai, nghe hân kể xong, trầm giọng nói: “Hân là người của Thái tử.”

Bất quá, nếu chỉ có vậy, người nọ hân đã thẳng thắn nói ra, mà tới giờ hân ta vẫn luôn né tránh việc ấy, rõ ràng có điểm nào đó khó lý giải, Đường Tử Ngạo thầm đoán có thể những chuyện đó sẽ gây bất lợi cho bọn họ, hân nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hài tử trong lòng, không muốn để hân bận tâm nhiều nữa.

“Cha, bọn họ bắt ta có phải là muốn uy hiếp Thái tử ca ca không? Kiếm phổ kia của chúng ta không phải đã mất rồi sao? Vì sao bọn họ còn muốn bắt ta? Ta căn bản cái gì cũng không biết na.”

“Ừm.”

“Ừm cái gì a, ta đang hỏi người vì sao kìa~”

Đường Tử Ngạo bật cười: “Bọn họ lo lắng, vì công phu của gia gia người và ta đều đứng đầu trong giang hồ, bởi vậy bọn họ cho rằng chúng ta nhờ luyện kiếm phổ kia mới đạt được thành tựu như vậy.”

“À~” Đường Thiên Gia nghe cũng thấy mơ mơ màng màng, luôn luôn cảm giác có chỗ nào không rõ.

Mấy ngày này, Đường Tử Ngạo ngoại trừ lúc vào nhà xí, thời gian còn lại đều ở trên giường, Đường Thiên Gia không cho hân xuống, chuyện gì cũng giành làm, từ rửa mặt, lau người, ăn uống, kể cả nơi hạ thân vì dùng nhiều thuốc bổ quá mức mà lâu lâu không nghe lời, cũng đều dưới ánh mắt nhiệt tình lo lắng của hài tử này, để hân giúp đỡ mà giải quyết.

Tất cả đều lằng lằng thay đổi, những sự trái thiên luân đã dần vật hấn bao nhiêu năm, thời khắc này, hấn bất tri bất giác đã cư nhiên dung túng cho mình hoàn toàn hưởng thụ.

Có đôi khi, tinh thần luôn cứng rắn của Đường Tử Ngạo đã kìm không được sản sinh ý niệm muốn lùi bước, chợt nghĩ nếu không rời khỏi đây, mãi mãi cùng hài tử này ở lại chỗ này, cứ như vậy về sau... Nhưng ngẫm lại, bên ngoài còn Thái tử, còn Tiết Uyển Nghi, còn cả Đường gia, ngoài Thái tử ra, những người ấy đều dựa vào hấn, hấn há có thể một mình trốn tránh, độc hưởng cuộc sống an nhàn bình lặng ở đây?

Trịnh Viễn Kính kia hầu hết thời gian cũng không ở đây, thường ngày hấn luôn đến đứng trước bữa cơm, có lúc mang đến đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, có lúc đến đây rồi mới tự tay làm, tuy nói rằng không phải rất ngon lành, nhưng món ăn cũng phong phú, dầu muối nêm đủ, Đường Tử Ngạo và hấn không mấy lúc gặp mặt, đều là Đường Thiên Gia phụ trách giao tiếp, mà hấn có vẻ phi thường ưa thích Trịnh thúc thúc này, luôn vừa xúc cơm cho Đường Tử Ngạo vừa luôn miệng kể Trịnh thúc thúc hôm nay mang tới cái này cái kia. Ngôn từ nói ra xem chừng vô cùng thân thiết thực khiến Đường Tử Ngạo càng thêm ám ách, hấn thường thường không để ý Đường Thiên Gia đang bưng bát cơm trong tay, đột nhiên kéo hấn ôm gọn vào lòng.

Tựa hồ chính vì nơi này không phải Đường phủ, bốn bề chỉ có rừng rậm tịch mịch, mà ngày tháng đông dài thừ thái, đây đó chỉ có chim muông hồn nhiên tự tại... thứ cảm kị bao năm qua vẫn bị giam cầm trong lòng Đường Tử Ngạo mỗi ngày mỗi kêu gào đòi được thoát ra.

Thương thế của hấn rất nhanh hồi phục, nhưng hấn vẫn an tâm ngồi trên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của hài tử kia, thậm chí hấn không hề che giấu suy tưởng trong lòng, ngày ngày thân nhiên dung túng cho ánh mắt đuổi theo thân ảnh mảnh khảnh bé bỏng nọ.

Đêm đến cùng nằm một giường, tắt đèn rồi hấn vẫn thấy rất rõ từng đường nét trên khuôn mặt Thiên Gia, ngón tay ram ráp khê vuốt ve vầng trán mềm mại, dần dần xoa xuống má, mỗi tác mỗi tác đều khiến hấn yêu thương không nở buông tay, dưới ánh trắng trắng bạc, làn da mịn màng như được ướp thêm một tầng quang mang mỏng mảnh, nhu hòa mà ấm áp, hấn thường thường nhìn chăm chú thực lâu... hài tử này, lớn lên không thực giống hấn, đường nét tinh tế hơn hấn rất nhiều, mỗi lần nhìn kĩ thế này, đều yếu đuối bé bỏng như một nữ hài, xinh đẹp, tinh xảo, tìm không ra một li tí vết, dĩ vãng ánh mắt nhìn hấn luôn mang theo một tia tự hào hòa cùng tình phụ tử, mà giờ này... đã dần trở thành sự mê hoặc khiến trái tim hấn khiêu động, không sao rời mắt được.

Từng li, từng tác đều khiến hấn hầu như vô pháp khống chế, hơi thở thường thường loạn nhịp.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy ở lại đây, Đường Thiên Gia cuối cùng cũng đồng ý để Đường Tử Ngạo ra ngoài đi dạo, đương nhiên, vẫn phải để hấn coi chừng và dìu đi mới được.

Nhìn hài tử này đem chân bông trải ngay ngắn trên ghế trúc rồi mới vào dìu hấn ra, Đường Tử Ngạo cũng không đành lòng từ chối ý tốt của hấn, liền dựa cả nửa người lên vai hấn, cùng ra sân.

Không khí trong phòng đã rất thoáng mát, ra tới bên ngoài lại càng thoải mái hơn. Đường Tử Ngạo nằm một chỗ nhiều ngày, giờ mới dạo bộ được non nửa canh giờ đã bị Đường Thiên Gia bắt ngồi xuống ghế trúc hấn trải nệm cẩn thận nghỉ ngơi.

“Lại đây.” Đường Tử Ngạo vẫy hấn, ý bảo hấn ngồi xuống bên cạnh mình.

“Không ngồi được.” Thiên Gia nhìn cái ghế, có chút tiếc nuối nói.

“Lại đây, ngồi trên đùi ta.” Thấy hấn lại muốn khước từ, Đường Tử Ngạo nói thêm: “Không việc gì, vết thương của ta đã gần khỏi hấn rồi, hơn nữa trên đùi cũng không có bị gì, lại đây, cha muốn ôm người một lát.”

Hai con mắt Đường Thiên Gia thoáng cái sáng rõ, nghe đến câu cuối, thiếu chút nữa hấn đã hưng phấn nhảy cẫng lên~ liền cặp rập chạy lại, ngồi xuống, còn tận lực cẩn thận không áp phải vết thương, tư thế như vậy, thực khó tránh có chút gượng gạo, hai người đều không dễ chịu, Đường Tử Ngạo thẳng thắn vươn tay, ôm hấn lại, để hấn nằm tựa trên người mình, áp đầu hấn vào ngực.

“Đừng, vết thương.” Thiên Gia đương muốn tránh đi, nhưng còn chưa dám cự mạnh mẽ.

“Đừng nhúc nhích, không sao, để ta nghỉ một lát.” Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hấn, ý bảo hấn nằm yên.

“Cha?” Đường Thiên Gia nằm trong lòng hắn, không bao lâu đã an tĩnh lại, mấy ngày nay vết thương đều là tự tay hắn băng bó, đều đã đóng vảy rồi, bởi vậy hắn rốt cuộc cũng không lo lắng nữa.

“Ừm, chuyện gì?”

“Cha, chúng ta sau này làm xong mọi sự rồi, lại tới chỗ này ở được không?”

Đường Tử Ngạo chẳng biết nói sao, rốt cuộc không đáp, qua một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy trên vai ươn ướt, nguyên lai là nước mắt hài tử này thấm xuống. Thở dài, hai tay nâng khuôn mặt hắn, một ngón tay giờ lên đang muốn giúp hắn quệt lệ, mà nhìn vẻ thương cảm thâm thiết trước mắt, rốt cuộc không kìm được cúi đầu hôn lên gương mặt hắn, dùng đầu lưỡi và bờ môi liếm đi hai hàng nước mắt.

Đường Thiên Gia thoáng chốc ngơ ngác nhìn hắn, cũng quên cả khóc, hai con mắt chớp chớp mấy bận, ngấn lệ vừa ngưng đọng lại trào ra, Đường Tử Ngạo áp sát vào hắn hơn nữa, lần này không chỉ lau lệ rồi dễ dàng buông ra, hắn không biết chính mình đang bị thứ gì đầu độc, chỉ biết rằng nhìn hai cánh môi hài tử này vừa thấm qua nước mắt, óng ánh phấn nộn, mềm mại ướt át, mới trông qua đã muốn ngậm lấy, ném thử vị đạo đến tột cùng ra sao... nghĩ vậy, mà hắn cũng làm vậy...

Có lẽ, chính vì không khí quá mức thanh khiết, quá mức dễ chịu, khiến khối sầu muộn đọng sâu trong lòng hắn đã từ từ tiêu tán, thời khắc này trong hắn chỉ trào dâng một thứ xung động thuộc về bản năng thuần túy, mặc kệ cái gì thế tục luân lý, hắn nhắm hai mắt, đem hết khí lực sót lại trong mình, tùy tiện chiếm đoạt.

Đường Thiên Gia càng lúc càng ngây dại, hoàn toàn vô pháp phản ứng, này cũng không phải lần đầu tiên hôn môi, nhưng là cha chủ động, thực sự chưa bao giờ có. Nụ hôn mạnh mẽ như vậy, bá đạo như vậy... khiến hắn hầu như không thể hô hấp, chỉ còn biết mềm nhũn thân thể, ngây ngốc đáp lại.

Vài ngọn gió thổi qua, cách đó không xa mấy đôi chim nhỏ phạch phạch vỗ cánh, còn cả tiếng dã thú rên rỉ mơ hồ nơi thâm sơn cùng cốc, đủ loại thanh âm trong thời khắc này đều hòa trộn vào thành chất xúc tác mãnh liệt, khiến hai người quên lãng tất cả, phóng túng thả mình hưởng thụ.

Thứ gì cũng không quan trọng, thứ gì cũng mặc kệ... chỉ còn khoảnh khắc này.

Cho đến khi nụ hôn dài kết thúc, Đường Thiên Gia vốn to gan lớn mật cứ nhiên cũng đỏ bừng mặt, hai con mắt lấp lánh không biết phải nhìn chỗ nào, bất quá hắn vẫn hưng phấn cất giọng: “Cha, người có phải cũng thích ta hay không?”

E sợ không nhận được đáp án thỏa mãn, Đường Thiên Gia vừa hỏi dứt lời đã vội vùi mặt vào lòng Đường Tử Ngạo.

“Ừ, còn hơn cả thích.” Đường Tử Ngạo buông một hơi thở dài, dịu dàng vuốt sau gáy hắn.

“Thực sự?”

“Ừ, thực sự.”

Chỉ có vậy, tựa hồ thứ gì cũng không cần nói nữa, Đường Thiên Gia thu mình lại, vòng tay ôm cổ hắn, tựa cằm trên hõm vai hắn, tuyên một bộ dạng thỏa mãn vô cùng, hai gò má ửng hồng, đôi mắt híp lại say sưa, mê ly.

Khi Trịnh Viễn Kính đến nơi, chỉ thấy hai người đang ngồi trên ghế trúc trong tư thế ấy, ánh mắt hắn thoáng lộ ra một tia nghi hoặc, mà Đường Tử Ngạo chỉ lãnh đạm đưa mắt nhìn hắn, khẽ gật đầu coi như chào hỏi, một lời cũng không nói.

Trịnh Viễn Kính quay lưng đi tới trù phòng, trên đường chốc chốc lại ngừng bước, mỗi lần đều chỉ muốn quay đầu lại nhìn, nhưng nghĩ kỹ vẫn thấy không nên, rốt cuộc cứ do dự như vậy, hắn vào đến trù phòng đã là một lúc lâu sau.

*

53. Chương 53: Mông Lung Thống Khổ

Sáng sớm khí trong gió mát, Đường Thiên Gia vẫn luôn ưa ngủ trưa gần đây mỗi ngày cũng dậy thực sớm, mấy con gà nuôi trong viện mới gáy một tiếng, hắn đã mặc y phục chỉnh tề, xoa xoa hai con mắt ngái ngủ rồi chạy tới trù phòng.

Buổi tối Trịnh Viễn Kính không ngủ lại đây, tựa hồ hắn có việc phải làm, bởi vậy, để cha tỉnh dậy có nước ấm rửa mặt, rồi uống một chén trà nóng mới pha, Đường Thiên Gia tự nhiên sẽ không ham nằm mãi trong chăn ấm.

Hắn múc đầy nước vào trong cái nồi lớn, nhen củi lửa rồi ngồi chống má nhìn sắc trời đang dần dần sáng rõ bên ngoài, đợi nước sôi.

Đường Tử Ngạo từ phòng ngủ đi ra, vẫy tay với hắn, Thiên Gia vội chạy ra khỏi trù phòng, ôm chầm lấy hắn, ngẩng đầu hỏi: “Sao người dậy sớm vậy, nằm thêm một lát đi.”

“Không, ta đã khỏi hẳn rồi, hôm nay ta tính đi xem tình hình bên ngoài thế nào, ta cũng lo lắng nương người.”

“Người không cần đi đâu, ta có hỏi Trịnh thúc thúc rồi, hắn cái gì cũng biết a, chờ hắn tới người hỏi hắn cũng được.”

Đường Tử Ngạo đối với nam nhân kia thực tình không có mấy hảo cảm, hắn không biết phải nói tại sao, nhưng mỗi lần nghe Thiên Gia thân mật gọi là hắn Trịnh thúc thúc, hoặc không nề hà lôi kéo y phục hắn, hay những khi người nọ dùng ánh mắt cùng những cử chỉ thân mật đối đãi với Đường Thiên Gia... nói chung, hắn không phải quá ưa nam nhân đó, hơn nữa tuy rằng đã cứu bọn họ, nhưng hắn cũng chưa hề để lộ thân phận và động cơ của mình, tất cả đều có chỗ đáng ngờ, bởi vậy, cho tới giờ hắn hầu như không hề trò chuyện với nam nhân kia.

“Ta tự đi xem.”

“Người yên tâm, cha, Trịnh thúc thúc còn quan tâm nương hơn cả người na, căn bản không cần người đi mà~”

“Là ý gì?”

Đường Thiên Gia xem bộ đã nhận ra mình nói lộ câu gì, vội lè lưỡi: “Ta đi coi nước sôi chưa a~”, rồi thoát cái đã chạy tọt vào trù phòng, lờ tịt đi câu hỏi của Đường Tử Ngạo.

Rửa mặt xong xuôi, Đường Tử Ngạo tự tay làm ít mì sợi, hai người cùng ăn sáng rồi, dưới sự giám thị của Đường Thiên Gia, hắn kê một chiếc ghế ra sân nằm, hít thở bầu không khí mát lạnh trong rừng, ôm lấy hài tử vừa cọ cọ treo lên ngực hắn, Đường Tử Ngạo trong một thoáng tựa hồ đã quên mất ý định ra ngoài.

Hai người nằm thực lâu, đám chim nhỏ cũng bạo dạn nhảy nhảy tới gần, mổ những thức ăn vương vãi dưới đất. Đột nhiên một con bồ câu từ đâu vỗ cánh bay tới, đậu xuống thành ghế họ đang nằm, gù gù kêu.

Đường Tử Ngạo cũng không để tâm, chỉ nghĩ là một con bồ câu dạn người, chợt Đường Thiên Gia khê khêu lên: “Chân nó cột gì đó kìa!”

Thiên Gia ôm lấy con chim, cẩn thận gỡ cái ống mảnh cột trên chân nó đưa cho Đường Tử Ngạo rồi chạy vào trù phòng lấy một bát gạo ra vãi xuống đất cho con bồ câu.

“Cha, thư viết cái gì a?”

“Thư của Thái tử ca ca người, hắn nói chúng ta tạm thời không nên ra ngoài, tiếp tục ở lại đây, chuyện trong cung hắn đã sắp đặt cả, sẽ mau chóng giải quyết ổn thỏa.”

“Thực a?”

“Ừm.”

“Vậy sao người còn không vui?”

Đường Tử Ngạo không đáp, vò mẩu giấy lại, ném đi.

Những ngày tiếp theo, thân thể Đường Tử Ngạo đã hoàn toàn bình phục, hai người mới bắt đầu đi dạo vào sâu trong rừng.

Có lẽ vì nơi này rất hiếm người lui tới, bởi vậy thi thoảng gặp những con vật nhỏ, chúng cũng chẳng biết bỏ chạy, trái lại còn tiến tới gần bọn họ, thành ra Thiên Gia mấy bận ồ ào đòi mang về nuôi.

Vào sâu trong rừng, cây nhiều tán rộng, có một vài gốc cổ thụ xem chừng đã rất lâu năm, thân cây đồ sộ hai người vòng tay ôm còn chưa hết, tán lá che kín mặt trời, một vùng hầu như không nhìn được ánh nắng, Đường Thiên Gia mỗi lần đều thích chạy vào những chỗ ấy chơi, nhưng đều bị Đường Tử Ngạo bắt được, kéo hẳn quay về những nơi thưa cây, trong lành thoáng khí hơn.

Chỗ này kỳ thực không phải rất an toàn, nơi nơi đều khả dĩ có dã thú hay những cạm bẫy của thiên nhiên ẩn núp, Đường Tử Ngạo không sợ, nhưng Đường Thiên Gia không biết công phu, tính tình lại ưa nghịch ngợm, hẳn chỉ e ngộ nhờ có sự gì xảy ra.

Đường Tử Ngạo ôm Đường Thiên Gia nhảy vọt lên một thân cây khá chắc chắn, đứng trên cành cây chưa thôi lay động, Thiên Gia vòng tay ôm hẳn, hưng phấn phóng mắt nhìn ra xa, trước mặt chỉ thấy thung lũng dài bất tận, điểm điểm mấy khóm hoa nho nhỏ, dập chờn theo gió, bầu trời phía xa lác đác vài cụm mây, ung dung phiêu tán, thi thoảng lại thấy đôi chim nhỏ sải cánh liệng qua, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng tịch mịch.

Đứng ở chỗ cao, luồng không khí hít vào trong ngực đều lạnh lạnh, trong vắt, Thiên Gia cứ như vậy dõi mắt nhìn bốn phương, tuyệt không cảm thấy sợ hãi, đôi con mắt hấp háy xoay chuyển, vòng tay ôm ngang thắt lưng Đường Tử Ngạo lâu lâu lại khẽ nhúc nhích, hề hơi tụt xuống một chút liền cố sức nhún mình nhảy lên.

Cành cây yếu ớt không chịu được áp lực lên xuống hoài như vậy, rắc một tiếng đã gãy lìa, hai người thoáng cái rơi thẳng xuống đất, Đường Thiên Gia vừa cười vừa hét toáng lên, Đường Tử Ngạo ôm chặt lấy hẳn, hai chân đạp mạnh thân cây bên cạnh, mượn lực tung mình nhảy lên một cành cây khác, cành này rõ ràng chắc chắn hơn nhiều, hai người nhảy lên rồi cũng không lắc lư mấy.

Hắn vỗ vỗ đỉnh đầu Đường Thiên Gia: “Không sợ sao?”

“Ừa, không sợ, có cha ở đây, đời nào để ta bị thương chứ~” Đường Thiên Gia đáp chắc chắn cực kỳ, giọng nói tràn đầy tin tưởng khiến Đường Tử Ngạo kìm không được khẽ mỉm cười.

“Cha, đã trưa rồi, chắc Trịnh thúc thúc sắp tới, mình về thôi.”

“Ừm, hảo, ôm chặt ta.”

Đường Tử Ngạo đưa mắt nhìn căn nhà gỗ nhỏ phía xa, phảng phất toát ra vẻ diễm đạm thanh tĩnh như trong mộng, hẳn vòng tay ôm Đường Thiên Gia, điểm chân nhảy vọt theo những ngọn cây, trở về tiểu viện.

Tới cửa, Trịnh Viễn Kính đã bày sẵn cơm nước trong phòng, vừa vặn thấy hai người bọn họ trở về.

“Đã về rồi, mau vào ăn cho nóng.” Trịnh Viễn Kính nói.

“Trịnh thúc thúc!” Đường Thiên Gia gọi, đang chuẩn bị thả tay chạy tới, thoáng cái đã bị Đường Tử Ngạo ôm lại, kéo sát vào mình, không chừa một khe hở.

Trịnh Viễn Kính ngây người, một hồi mới vội vã dời mắt đi: “Ừm, Tiểu Gia, vào ăn cơm đi, à nữa, được liệu cho người ta đã mang thêm tới rồi đây.”

“Na, hảo a, Trịnh thúc thúc, nương ta sao rồi, người có tới thăm nàng không? Không phải người nói chừng nào rảnh sẽ tới thăm nàng giùm ta mà? Chừng nào mới đi a, ta có cái này muốn nhờ người chuyển cho nương~”

“À... mấy ngày nay ta có chút chuyện, đợi hai ba bữa nữa được không?”

Đường Thiên Gia tỏ ý không vui: “Người nói sớm sớm sẽ đi mà, ta nhớ nương ta lắm, người không đi vậy ta tự mình đi tìm nương.”

“Người đừng ra ngoài... được rồi, người có gì muốn đưa cho nàng, ta mang đi giúp người.” Trịnh Viễn Kính có chút ngập ngừng.

“Na, vậy được~” Đường Thiên Gia móc một cái bọc trong áo ra, chìa cho hắn.

Trịnh Viễn Kính vừa đưa tay ra, hắn lại rút lại một chút: “Trịnh thúc thúc, cái này của ta là phi thường quan trọng na, ngươi nhất định nhất định nhất định phải tự tay trao cho nương ta na, nghìn vạn lần không được nhờ người khác chuyển giùm đâu đó.”

Đường Thiên Gia ngẩng đầu nhìn Trịnh Viễn Kính chăm chăm, mỗi một câu giao phó càng khiến hắn thêm bối rối.

“Làm sao vậy? Trịnh thúc thúc, ngươi không muốn đi sao?”

“Không phải, đưa đây, ta giúp ngươi đem đi.” Trịnh Viễn Kính nhận lấy cái bọc, bỏ vào trong áo.

“Đường huynh, sắp tới có thể ta không tới mỗi ngày được, ta đã mua sẵn nhiều rau củ và mấy loại thịt khô, nếu ta không tới được phiền ngươi làm cơm vậy.”

Đường Tử Ngạo gật đầu: “Trịnh huynh khách khí rồi, hài tử của ta ta đương nhiên sẽ chăm sóc tốt.” miệng nói, bàn tay đặt trên eo Thiên Gia càng siết chặt hơn.

Trịnh Viễn Kính nhìn nơi hắn đặt tay, tia nghi hoặc trong ánh mắt từ lúc bắt gặp mấy ngày trước đã bắt đầu nhen nhóm, giờ càng lúc càng tăng thêm, hắn há miệng, tựa hồ muốn nói câu gì, nhưng ngập ngừng một hồi lại thôi, rốt cuộc chỉ ôm quyền tạm biệt rồi đi.

Trịnh Viễn Kính chuẩn bị vật phẩm quả thực rất đầy đủ, từ ngày đầu tiên đưa Đường Thiên Gia về, hắn đã chuẩn bị sẵn những dược liệu thường ngày Thiên Gia vẫn dùng, hắn không biết phối dược, nhưng Thiên Gia học y lâu như vậy đương nhiên đã nhớ kỹ đơn thuốc, bởi vậy sắp đặt cho Thiên Gia cẩn thận rồi, việc đầu tiên hắn làm là đi mua thêm dược liệu, thế nên xa nhà lâu như vậy, việc dùng thuốc của Đường Thiên Gia thực tế vẫn chưa hề bị gián đoạn.

Mấy ngày này, dược liệu chuẩn bị từ lúc đó đã dùng gần hết, hắn lại mua thêm rất nhiều để sẵn.

Nguyên bản mọi ngày đều là hắn sắc giúp, nhưng giờ hắn không ở, Đường Tử Ngạo lo lắng Đường Thiên Gia phải làm một mình, liền tới trừ phòng sắc thuốc cho hắn.

Bưng bát thuốc mới sắc lên, Đường Thiên Gia đột nhiên đặt lại xuống bàn, một tay nâng má, vẻ vui cười mấy ngày gần đây biến đâu mất, hắn trịnh trọng hỏi Đường Tử Ngạo: “Đường Đường, ta không uống thuốc nữa có được không?”

“Không được.” Đường Tử Ngạo không chút do dự đáp.

“Nhưng ta thực sự không muốn uống.”

Đường Tử Ngạo ngược mắt nhìn hắn, nhận ra hắn hoàn toàn không phải đang nói giỡn, sắc mặt thoáng chốc đanh lại, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”

Thiên Gia tuyệt không e sợ thái độ băng lãnh dọa người của hắn, chỉ ngần ngừ tiến lại bên cạnh Đường Tử Ngạo, ngồi xuống đùi hắn, ôm cổ hắn, cúi đầu dụi vào hõm vai hắn, nhỏ giọng nói: “Ngươi lớn hơn ta.”

“Ừm?” Đường Tử Ngạo nghe được, bất quá vẫn nghe không hiểu hắn nói gì.

“Ngươi lớn hơn ta, sẽ ly khai thế gian sớm hơn ta, nếu thân thể ta thực khỏe rồi... vậy không thể đi cùng ngươi được. Bởi vậy, ta không uống thuốc nữa, có được không? Chờm nào già rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

Hắn nói một phen thương cảm tội nghiệp như vậy, bất quá ánh mắt vẫn phi thường kiên định. Là thứ kiên định đơn thuần đến cố chấp, từ đôi con ngươi đen láy như đá hắc diệu lấp lánh rạng rỡ, chỉ tuyên một vẻ chân thành nồng nhiệt, không hề gợi một tia hồ nghi. Đường Tử Ngạo ngẩng người nhìn hắn, đột nhiên cảm giác lòng quặn lại, đau đớn tựa như bị một bàn tay hung hăng giằng vò, cào cào.

Nỗi đau quá mức rõ ràng, quá mức cường liệt, hầu như khiến hắn không thở nổi, thân thể khẽ run lên, hắn muốn nói, muốn bác đi sự tùy hứng, sự cố chấp làm người ta không thể cự tuyệt của hài tử này... nhưng hắn nói không được, miệng vừa hé ra đã cứng đờ tại chỗ.

Hài tử này là hài tử của hắn, chảy huyết mạch của hắn, lớn lên với gương mặt tương tự mà tinh xảo hơn hắn gấp nhiều lần, là nhi tử của hắn, dù rằng ngày đêm ở bên nhau khiến hắn sớm đã chìm đắm, dù rằng

hắn có thể mặc kệ tất cả luân lý lẽ thường, nhưng hài tử này niên linh đã được bao nhiêu... tương lai của hắn còn rất dài, còn rất tươi đẹp, hắn không thể vì một nhận thức lầm lỗi trong nhất thời mà buông thả, để tới ngày mọi sự phi báng nhục mạ của thế nhân xúc phạm tới hắn, tổn thương tới hắn.

Hắn không đành lòng, càng không thể.

Không phải không thương, không phải không cam nguyện... mà là không đủ can đảm.

E sợ một ngày nào đó hài tử này trưởng thành, cười yếu ớt nói với hắn: cha, ta khi ấy còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu... còn sợ bị người đời biết được, để những lời thóa mạ chỉ trích hủy đi hài tử này, khiến hắn từ nay về sau vô phương tự do tự tại.

Đến tột cùng phải làm sao mới có thể cho hắn được hạnh phúc, mới có thể để hắn vui sướng hài lòng, cuộc đời Đường Tử Ngạo chưa từng có thời khắc nào hắn cảm thấy mê mờ như vậy, ngày ngày trốn tránh đã khiến hắn muốn tan vỡ, sợi dây lý trí cũng đã sớm căng thẳng cực điểm, tựa hồ chỉ cần một ngón tay khẽ khàng gảy nhẹ, sẽ lập tức đứt đoạn. Hắn nắm chặt bàn tay mềm mại kia, cổ họng gào lên một tiếng, đột ngột lôi kéo thân thể kia vào lòng, ôm siết lấy hắn, chỉ hận không thể đem hắn dung nhập vào trong cơ thể, hóa thành cốt nhục, từ nay về sau mãi mãi không phải chia lìa, không cần lo lắng tất cả những thứ bên ngoài kia nữa...

Chỉ có hai người, chỉ cần hai người mà thôi.

54. Chương 54: Xua Tan Mây Mù

“Cha?” Đường Thiên Gia bị hắn ôm ghì có chút đau đớn nhưng không hề phản kháng, hắn chỉ lo lắng vì thái độ của Đường Tử Ngạo, khẽ gọi.

“Ừm.” Đường Tử Ngạo đáp, thanh âm tịnh không lộ một tia dị thường.

Hắn buông Thiên Gia ra, bưng bát thuốc đưa tới trước mặt hắn, lớn tiếng đe: “Uống đi, từ sau không được nói những câu ngu ngốc như vậy, để ta còn nghe được lần nữa, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Thiên Gia nhìn Đường Tử Ngạo né tránh ánh mắt của hắn, quay mặt hướng mắt về phía xa sau lưng, trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác chán ghét tột cùng... với chính mình.

Hắn mím môi, cúi gầm mặt không nói tiếng nào, đỡ bát thuốc uống cạn một hơi rồi khẽ đẩy ra, bọc mứt táo trong người đã đưa cho Trịnh Viễn Kính, giờ vị đắng chát của thuốc tựa hồ càng lúc càng rõ mồn một, khiến hắn hầu như muốn bật khóc, mà nước mắt không sao chảy ra được, một mực khô kiệt.

Qua mấy câu vừa rồi, tâm sự hai người đều trở nên nặng nề, cảm giác hài lòng thoải mái nhờ cuộc sống sơn dã thoáng cái đã không còn dấu vết.

Đường Thiên Gia ngồi trong phòng, Đường Tử Ngạo ở ngoài sân rải gạo cho bầy chim nhỏ sà xuống mổ, hai người cứ như trải qua một buổi chiều, không hề nói với nhau một câu.

Đường Tử Ngạo ngồi bên ngoài, trong lòng hắn cũng chẳng dễ chịu gì hơn, hắn biết đúng ra hắn phải cương quyết hơn nữa, dứt khoát nói cho hài tử kia, cuộc đời này hai người chỉ có thể giới hạn ở quan hệ phụ tử mà thôi, thứ khác gì cũng không thể. Nhưng vô luận thế nào hắn cũng không sao mở miệng nói được câu ấy, chỉ còn biết thống khổ ngồi đây, u mê chờ đợi thời gian trôi đi.

Thậm chí hắn đã muốn hoài nghi quyết định chỉ có thể giữ tình phụ tử đối với hai người có thực là đúng hay không, hắn ngồi trên ghế trúc, nhìn đám chim mổ mổ dưới đất, trong lòng chỉ càng thêm khốn đốn bất kham, dường như có một bể nham thạch sôi sục trong lòng núi đá, gào thét đòi đường phun trào, nhiệt độ từng khắc từng khắc dâng lên, rừng rực rít gào phản kháng, thẳng đến khi thiêu đốt hắn tan thành tro bụi...

Bất tri bất giác, sắc trời đã sầm sập tối, ánh nắng chiều vương vãi xuống mảnh rừng, cả sơn cốc đều phủ đầy một màu vàng cam nhân nhật, sau lưng hốt nhiên vang lên tiếng bước chân, là Thiên Gia đang tiến lại phía hắn, nhưng một thoáng đã lướt qua hắn mà đi, không hề dừng lại.

“Đi đâu?” Đường Tử Ngạo hỏi.

“Ta đi xem Trịnh thúc thúc liệu có về hay không, ta nghĩ không chừng hấn đã qua nhà, chắc nương sẽ nhờ nhấc gùi cho ta.”

Đường Tử Ngạo chẳng biết nói sao, rót cuộc lạnh giọng: “Không nên đi xa quá, loanh quanh đây thôi, có gì phải lớn tiếng gọi ta.”

“Dạ, ta biết rồi.” Thiên Gia gật đầu, đáp rất ngoan ngoãn.

Đường Thiên Gia chậm rãi đi tiếp, chừng một trăm dặm quanh căn nhà gỗ bọn họ ở đều là đất trống, hấn đi thật lâu mới tới nơi có chút cảnh vật, cũng chẳng nhiều lắm, hấn đi đến đây, như là đã muốn mỏi, liền cứ thế ngồi xuống, cũng chẳng quản mặt đất có sạch sẽ hay không.

Đường Tử Ngạo đương nhiên lo lắng, hấn bám theo sau, không để Thiên Gia biết, lặng yên quan sát hấn, nhìn hải tử kia trên mặt chẳng biểu lộ bất cứ vẻ gì, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về hướng nhà gỗ đôi lần, đại khái không nhìn thấy bóng dáng Đường Tử Ngạo, không khỏi cảm thấy buồn bực.

Xung quanh đã hồng rực một mảnh, nắng chiều càng lúc càng thêm nồng đậm, một con sóc con từ trên cành cây nào nhảy xuống, loanh quanh tìm kiếm thứ gì dưới đất, Đường Thiên Gia dĩ nhiên bị nó thu hút, liền ngồi thụp xuống nhặt lên mấy quả hạch, ném về phía con vật nhỏ kia.

Đường Tử Ngạo thấy hấn chơi thoải mái, do dự một lát rồi phóng trở về căn nhà gỗ. Vào nhà rồi, đứng bên cửa sổ nhìn ra vẫn thấy hải tử kia thu mình ngồi ôm gối thành một cụm nho nhỏ trên mặt đất, con sóc con thì khó thấy hơn, giờ này trời đã muốn sụp tối, hấn lại không muốn hải tử kia biết mình theo dõi hấn, đành chọn cách quay về trước, đợi một lát sẽ ra gọi hấn vào.

Hấn đóng cửa sổ, quay đầu lại mới nhận ra trên bàn có một tờ giấy, chữ viết bên trên, là của hải tử kia.

Hấn chẳng hiểu gì cả, chỉ cầm tờ giấy lên chăm chú đọc.

Đường Thiên Gia viết rất ngắn gọn minh bạch, một lát nữa hấn trở về, nếu Đường Tử Ngạo nguyện ý vĩnh viễn chỉ giữ tình phụ tử, vậy không cần ở lại trong căn phòng này, tùy tiện đi ra chỗ khác, trừ phòng cũng vậy, mảnh đất trống cũng vậy, thậm chí nằm trên ghế trúc ngoài sân cũng vậy, chỉ cần hấn không còn ở trong phòng này, như vậy Đường Thiên Gia vĩnh viễn sẽ không nhắc lại chuyện ấy nữa, nhược bằng ngược lại, nếu Đường Tử Ngạo nguyện ý để bọn họ coi như quan hệ ái nhân, vậy hãy ở lại trong phòng.

Lời hấn viết, không bức bách, không dông dài, cũng chẳng nói xác định quan hệ phụ tử hay ái nhân rồi, sau này sẽ phải làm sao... thứ gì cũng không nói, chỉ chốt lại tối hậu một câu, rằng đừng coi những lời này của hấn là trò đùa vui của tiểu hải tử mà dễ dàng xuề xòa xem nhẹ.

Đường Tử Ngạo cầm mảnh giấy trong tay, đôi con ngươi dần dần trầm tối.

Mấy quả hạch nhặt về ném đi hết rồi, con sóc con kia thấy trong tay hấn đã không còn gì nữa, liền lắc lắc mõng, phốc một cái đã nhảy lên cành cao, không thấy tăm hơi đâu nữa, Đường Thiên Gia quay lại nhìn ánh nến trong phòng nhỏ, chỉ thấy thấp sáng một hồi rồi lại bị thổi tắt. Tìm hấn đập quỳnh quáng hồi hộp, nỗi sợ tựa hồ còn đan dày hơn lá cây rụng trên mặt đất.

Trời rốt cuộc cũng tối hấn, xung quanh thoáng chốc đã một mảnh âm u, Đường Thiên Gia biết, Đường Tử Ngạo nhất định đã xem thư xong rồi, không chừng giờ này hấn không tới đón mình là vì hấn đang ở trong phòng chờ mình trở về... hoặc cũng có thể đang núp ở đâu đó trông chừng nguy hiểm, đợi mình về rồi, thất vọng khóc la rồi, lại lấy thân phận phụ thân ra xoa dịu an ủi.

Bất luận kết quả thế nào, đã không còn đường lui nữa, Đường Thiên Gia vịn vào thân cây đứng dậy, phủi phủi bụi và lá rụng bám sau lưng, chậm chạp bước từng bước quay về.

Chỗ này cách nhà gỗ đâu có mấy, bình thường mà nói, hấn chạy nửa khắc đã về tới, nhưng lần này hấn rẽ bước thực chậm, từng chút từng chút, vì hấn lo lắng, hấn hưng phấn... hấn sợ hãi.

Hấn đi rất lâu, không định được rốt cuộc lâu chừng nào, chỉ biết đến khi đứng trước hiên nhà, mặt trăng đã ẩn hiện trên đầu, Thiên Gia mơ hồ nghe được tiếng dạ dày mình kêu ục ục mấy tiếng, a~ xem chừng đã khuya mất rồi.

Trong nhà gỗ không có bất luận một âm thanh nào, một mảnh tối đen, nên cũng không châm, ánh sáng duy nhất chính là từ ánh trăng nhàn nhạt và những điểm sao riu riu lấp lánh trên bầu trời hắt xuống. Hắn có chút ảm ức buồn rĩ đầu, lầm bầm tự nói: “Đã biết là không được...”

Không khóc, cũng không la hét, hắn lê gót vào phòng.

Trong phòng hắn nhiên tối tăm hơn ở ngoài, mỗi nơi hắn đưa mắt tới đều chỉ thấy một màu đen như mực, không một tiếng thở, cũng không có thân ảnh hắc y hư hư thực thực đâu đó, Đường Thiên Gia thoảng chốc cảm giác như sức lực toàn thân hư thoát, hắn ngã mình xuống ghế, đôi mắt lẳng lặng dâng ngập lệ.

Cũng không hiểu hắn cả một buổi không uống lấy một hớp nước giờ lấy đâu ra nhiều nước mắt đến vậy, chỉ biết lệ tuôn ào ạt không ngừng, tiếng hức hức uất nghẹn chói tai vang lên giữa màn đêm, hắn ban đầu còn bặm môi nín nhịn, nhưng chỉ một hồi cổ họng đã muốn nứt nở, khổ sở ủy khuất, khiến người ta thực không sao đành lòng, mà bên ngoài ánh trăng càng khuya càng sáng tỏ, tựa hồ muốn phần nào trấn an tâm tình của hắn.

Hắn vẫn khóc không ngừng, vừa tầm tức vừa nấc nghẹn từng lời: “Ta không muốn làm con của người... hức... ta muốn cả đời... cùng người... cho người không phải cô độc nữa... hức... ta biết người mỗi ngày đều không vui... ta biết người muốn ra đi... muốn dứt bỏ can hệ với tất cả bọn họ... ta cái gì cũng biết, hức, ta chỉ muốn ở cùng người... hai người chúng ta ở bên nhau... việc gì khó khăn đều cùng vượt qua được... người vì sao phải sợ? Ta còn không sợ...”

Hắn nói một hồi, phát âm đã hàm hồ, hầu như nghe không ra câu chữ gì nữa, thi thoảng lời rõ ràng, đều là ta ghét người, người nhất gan không dám thừa nhận... nói chung là đang nhiec móc Đường Tử Ngạo.

Hắn đâu đã ăn gì, tinh thần lại xúc động quá mức, khóc lâu như vậy, khí lực toàn thân tựa hồ đều đã tan rã ra theo nước mắt, hắn vẫn không ngơi nức nở, muốn nằm bẹp xuống, thực sự một chút sức cũng không còn nữa.

Vừa chống tay xuống bàn để đứng dậy, chậm chạp lê bước về giường, hai tay xoa xoa con mắt ngập nước, ngược lên nhìn phía trước.

Một bóng đen, đang ngồi trên giường.

Hắn đứng sững tại chỗ, lại dụi dụi hai mắt, bóng đen kia vẫn không biến mất, mà còn nhòm dậy, tiến về phía hắn.

Đường Thiên Gia ngẩng lên, ngây ngốc nhìn người trước mặt, nước mắt tưởng đã khô cạn thoảng cái lại chảy ra, liền tiếp theo là tiếng khóc văng lên nức nở, sợi dây căng thẳng trong lòng đã muốn đứt đoạn, bất quá hắn chỉ thấy dị thường thỏa mãn và hài lòng. Hắn không buồn nín nhịn nữa, thỏa sức khóc đến thiên hôn địa ám, mà người kia đã ôm lấy hắn, cần cần dục dục đặt hắn ngồi trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn, đôi môi không ngừng hôn lên trán hắn trấn an.

Mỹ hảo tựa như trong mộng.

Đường Thiên Gia đột nhiên ngừng khóc, ngơ ngẩn hỏi: “Có phải đang nằm mơ không?”

“Không phải.” Đường Tử Ngạo cúi xuống, khẽ in môi lên đôi môi ướt đầm nước mắt của hắn.

Cánh môi Đường Thiên Gia khẽ nhúc nhích, bất giác cắn cắn môi dưới, biểu tình càng thêm mờ mịt, đôi con ngươi sâu thẳm của Đường Tử Ngạo lộ ra chút tiếu ý, hắn lại cúi xuống, một lần nữa hôn lên đôi môi kia.

Làn môi vốn đã nhu nhuyễn, qua một lần nước mắt thấm đầm, lại càng thêm mềm mại, Đường Tử Ngạo không phải lần đầu tiên tiếp xúc với đôi môi này, nhưng là lần đầu tiên thực sự cho phép mình nếm trải. Hắn ngậm lấy, chậm rãi, ôn nhu nhay cắn, thư thái nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm gần bó lan tỏa.

Nụ hôn vừa kết thúc, gương mặt Đường Thiên Gia trong bóng tối đã không còn thấy trắng nhợt như trước nữa, Đường Tử Ngạo biết, hắn đang xấu hổ, nếu là ban ngày nhất định sẽ thấy được cả gương mặt nhỏ bé đỏ bừng, hắn ôm lấy Thiên Gia, nâng hắn ngồi lên người mình, hôn hôn đôi mắt hắn: “Sao vậy?”

Đường Thiên Gia run run hai cánh môi, nói không nên lời.

“Có phải có rất nhiều điều muốn hỏi hay không?” Đường Tử Ngạo nói giùm cho hắn.

Đường Thiên Gia gật đầu, chớp chớp con mắt nhìn hắn.

“Ừm, kỳ thực không phải hỏi gì cả, ta xem cả rồi.” Đường Tử Ngạo lấy tờ giấy trong ngực ra.

“Vừa xong... không thấy người... đã tưởng...”

“Tưởng là ta không ở đây đúng không?”

“Ừm.”

“Ta ở, ở chỗ kia.” Đường Tử Ngạo chỉ vào khoảng trống giữa mé giường và tủ gỗ.

“Ta sợ.”

“Ta biết, là ta sai, sau này sẽ không như vậy nữa.” Đường Tử Ngạo hôn lên mặt hắn, từng chút từng chút, đôi môi đụng chạm trên làn da hắn, tình ý cùng thương tiếc tràn ngập không thể nói bằng lời.

“Sau này... ở bên nhau?” Đường Thiên Gia vẫn không dám xác định, ngập ngừng ướm hỏi.

“Ừ, vĩnh viễn ở bên nhau, Đường Đường ở bên bảo hộ người, không để người một mình cô độc.” Đường Tử Ngạo nhìn hắn, trịnh trọng nói.

“Ta... ta...” Thiên Gia nhất thời không biết phải nói sao, ta ta một hồi lâu, Đường Tử Ngạo nắm lấy bàn tay hắn: “Đừng nói nữa, ta biết rồi, giờ... đói bụng chưa? Đã qua giờ cơm tối mấy canh giờ rồi.”

Vừa lúc một trận tiếng dạ dày sôi ục ục đáp lời thay, Đường Thiên Gia dĩ nhiên ngượng ngùng cực kì, cuộn mình dụi vào lòng hắn.

55. Chương 55: Không Còn Phân Ly

Bữa cơm tối là Đường Tử Ngạo tự tay làm, thủ nghệ của hắn không cao, nhưng cũng không quá tệ, trước kia thường xuyên phải sinh hoạt bên ngoài, tự lo cơm nước hắn đâu còn lạ, chẳng qua chưa đến mức thông thạo mà thôi.

Thực phẩm Trịnh Viễn Kính mua tới đều là loại có thể trữ được lâu dài, ví như khoai tây, cải trắng, hành và mấy loại thịt khô, Đường Tử Ngạo dùng những thứ ấy làm thành mấy món ăn đem lên, Đường Thiên Gia lúc này tâm tình đã thoải mái, tự nhiên thấy đói vô cùng, vừa thấy có đồ ăn, lập tức không khách khí nhào tới.

Lót bụng một chén cơm đầy rồi, ợ lên một cái, hắn nhìn Đường Tử Ngạo, cười đến ngây ngô, lại uống một ngụm nước trà trắng miệng.

Đường Tử Ngạo thu dọn bát đĩa mang xuống trù phòng, Đường Thiên Gia tự nhiên cũng theo sau, hai người rửa bát xong, ôm nhau cùng ngồi trước sân, sơn lâm đêm tối, nếu chỉ có một mình lẻ loi, thực là chuyện kinh khủng vô cùng, đêm đen như mực, chỉ có thể thấy mờ mờ bóng cây cùng những rặng núi phía xa, liên miên vô tận, thậm chí hình dạng còn có chút kì dị, chưa nói đến những âm thanh thì thoảng truyền đến, nào tiếng hú của dã thú, nào tiếng cành lá soạt soạt dọa người. Bất quá, Đường Thiên Gia một chút cũng không sợ, mà ngược lại, hắn chỉ thấy cảnh sơn lâm giờ này mỹ ảo đến không ngôn từ nào tả xiết, hắn nhìn rồi, lại ngẩng đầu lên trông những đốm sao nhấp nháy, kể bên còn có mảnh trăng cong cong tinh tế như chân mày thiếu nữ, mông mông lung lung, trên mặt đất rải một tầng ngân sắc mỏng manh, như hoa sương mỹ lệ, xa xa, bóng núi xanh thẫm như mực cùng cây cối trập trùng, hòa thành một khối, như bức sơn thủy bát mệ của nhà danh gia, thanh nhã mà trữ tình, Đường Thiên Gia ôm thắt lưng Đường Tử Ngạo, dựa đầu trên ngực hắn, nghe tiếng tim đập đều đặn cùng những âm thanh hoang dã của rừng thẳm, ngắm nhìn bức họa sơn cước hữu tình, tất cả mọi sự đều khiến lòng hắn ngập tràn hoan khoái.

Hai người bọn họ đều không nói gì, chỉ yên lặng nằm như vậy, rất mau, Đường Thiên Gia cảm thấy có chút mệt mỏi, hắn dụi dụi trong lòng Đường Tử Ngạo, tìm một thể nằm thoải mái một chút rồi nhắm mắt lại. Ban đêm gió lạnh, đối với người thanh tỉnh thực rất sảng khoái, nhưng nếu đã muốn ngủ rồi, cảm giác tự nhiên không tốt lắm, Đường Tử Ngạo khẽ vỗ vỗ lưng hắn: “Gia Gia, mệt phải không?”

“Không...” Hân hàm hồ đáp, không buồn nhúc nhích, chẳng muốn rời khỏi vòng tay ấm áp này, lại càng không muốn làm hỏng bầu không khí khó khăn lắm mới có được đêm nay.

Đường Tử Ngạo khẽ cười, đứng dậy bế hân vào trong phòng, tới bên giường mới đặt hân nằm xuống, rồi kéo chăn lại. Cúi đầu hôn lên vầng trán trơn mịn rồi lại đứng dậy, muốn đi đun chút nước nóng cho hân tử này rửa mặt, bàn tay nhỏ bé kia đột nhiên vươn lên ôm cổ hân, cố sức kéo hân ngã xuống.

Đường Tử Ngạo theo quán tính chúi xuống, đụng phải chóp mũi nhỏ nhỏ, Đường Thiên Gia xoa xoa mũi, có chút ê ẩm na~ hân nhíu mày, làm nũng nói: “Đau~”

Đường Tử Ngạo cười xoa xoa cho hân: “Ta đi đun ít nước nóng cho ngươi rửa mặt.”

“Không cần, đợi lát nữa cũng được.”

“Ngươi không phải mệt rồi sao? Ngủ trước đi, ta đi nấu nước.”

“Ta không đâu...”

Đường Tử Ngạo không hiểu lắm, hân ngồi xuống giường, luồn tay vào chăn nắm bàn tay Đường Thiên Gia, nhu hòa hỏi: “Làm sao vậy?”

Gương mặt Đường Thiên Gia thoát cái đỏ hồng, thoát nhìn có chút ngượng ngùng, hân ẩm ứ nửa ngày, đột nhiên cúi đầu vào chăn, làm như mặc kệ mặc kệ, sau lại cả tiếng ồn ào: “Ngươi nếu đã ở lại trong phòng... là đáp ứng ta rồi... ngươi đừng tưởng chống chế được.”

Ngữ khí của hân tràn đầy ủy khuất e sợ, Đường Tử Ngạo tính kéo chăn ra, hân lại càng chui sâu vào, quyết không chịu thò đầu ra, bất đắc dĩ, đành để tùy ý hân, Đường Tử Ngạo nói: “Ta không chống chế, ngoan, chui ra đi, như vậy thở không nổi.”

“Vậy tối hôm nay... ngươi, ta muốn ngươi... ưm.. a...”

“Muốn ta cái gì?”

Đường Tử Ngạo đã rất nỗ lực lắng nghe, nhưng hân không sao nghe ra được hai chữ cuối cùng, chăn đã dày, tiếng hân tử này lại vừa nhỏ vừa lú lú. Đường Tử Ngạo xốc chăn lên, cũng chui đầu vào, trong bóng tối, hai đôi mắt lấp lánh đối diện nhau, tự nhiên toát ra thứ cảm giác thân mật kì lạ, Đường Tử Ngạo sùng nịch cười, hỏi bằng thanh âm trầm ổn dịu dàng: “Gia Gia vừa nói gì, ta chưa nghe được.”

Đường Thiên Gia không đáp, hân dùng ngay hành động thực tế để biểu đạt, có lẽ chính bóng tối khiến hân càng táo gan, trong ổ chăn kín như bưng, không khí ngọt ngào lại thêm nhiệt độ dần dần tăng cao, hân nhắm hai mắt lại, nhích môi hôn lên môi Đường Tử Ngạo, miên man nhảy nhay, một hồi bàn tay nhỏ bé thuận thế luồn xuống dưới, đụng chạm đến thứ giữa hai chân Đường Tử Ngạo.

Đường Tử Ngạo đến giờ đâu thể không hiểu, hân cảm nhận được đầu lưỡi của hân tử này đang rứt rứt muốn tách hai hàm răng mình, đột nhiên hân giành lại thế chủ động, luồn tay giữ chặt sau ót Thiên Gia, tách mở đôi môi hân, đầu lưỡi khéo léo trườn vào sâu trong.

Thân thể Đường Thiên Gia đã phi thường mãn cảm, hơn nữa người này là người hân ái mộ đã lâu, bất quá mới một nụ hôn sâu, hân đã chịu đựng không nổi, cả người xụi lơ, rên rỉ ôm cổ Đường Tử Ngạo, cố sức ngẩng đầu đáp lại.

Khí tức Đường Tử Ngạo ngày càng nặng nề, hân luyến tiếc rời khỏi khoang miệng ngọt ngào, tham lam rà môi dọc xuống theo quai hàm, thỏa sức thưởng thức phần cổ mềm mại hân tử này đang tựa như hiến tế ươn về phía hân, tùy tiện phóng túng, thậm chí còn có chút thô bạo.

Hân quên tất cả, nào luân lý đạo đức, thiên địa cương thường, tất thấy tại giờ khắc này đều tiêu biến. Hân chỉ còn muốn độc nhất người trong lòng hân này đây, thứ cảm giác này quá sức cường liệt, cường liệt đến mức thân thể hân có chút đau đớn, khẽ phát run từng chớp, cuộc đời này hân chưa từng có cảm giác mãnh liệt, chấp nhất như vậy với bất cứ sự vật hay bất cứ người nào... hân nhảy cấn, mút vào, liếm láp, làm những cử chỉ cả đối với thể tử tân hôn hay thị thiếp xưa kia cũng chưa từng làm, hân vốn vẫn cho rằng những việc ấy bất quá chỉ để nối dõi tông đường, bởi vậy, chỉ đến thời khắc ôm trọn hân tử này trong lòng, hân mới hiểu được vì sao có những nam nhân đối với sự tình này lại mê đắm đến vậy.

Thân thể này phảng phất toát ra mùi hương nhàn nhạt, không hề mang cốt cách cường tráng như những nam hài bình thường, cơ thể hần mềm mại, vòng eo nhỏ bé, tiếng rên rỉ khi động tình cùng làn da trắng mịn khiến hần quả thực vô pháp khống chế hành động của chính mình, tựa hồ loài cự thú ẩn sâu trong tiềm thức rốt cuộc đã giật tung mọi xiềng xích, thét gào thoát ra.

Thô lỗ xé mở y sam, cả tiết y cũng bị Đường Tử Ngạo kéo tuột xuống tận hông, để lộ ra khoảng ngực trắng nõn, dưới những tia sáng mờ ảo lọt qua mép chăn, hai hạt anh đào hồng hồng đã run run thẳng đứng lên, con ngươi Đường Tử Ngạo lại một phen thâm trầm, hần cúi xuống, ngậm lấy một hạt, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng thấm ướt, nghe những tiếng rên rỉ vụn vỡ, hần há miệng ngậm lại lần nữa, khẽ nhay hàm răng, viên anh đào đã thực cứng rắn, run rẩy lấp lánh, mà hần chốc chốc vẫn nhấn răng cắn cắn hay cố sức mút vào, Đường Thiên Gia sớm đã chịu không nổi, hai tay vịn lấy vai hần, vừa nức nở nói: “Cha... đừng đụng mãi chỗ ấy...”

Tình huống này, tựa như một tiểu hài tử khả ái nói với người, người đừng nhéo má ta, mà đôi má đỏ hồng như trái táo nhỏ, cả làn da mềm mại ấm áp chỉ khiến người ta càng muốn mạnh tay nhéo má hần, trêu chọc hần mà thôi.

Đường Tử Ngạo nghe hần nói rồi, hai tay chụp lấy cổ tay hần, ghì xuống sau lưng, rồi lại quay lại, ngậm lấy hạt anh đào bên kia.

Lần này đối đãi càng thêm mạnh bạo, hần hầu như giãy vò điểm bé nhỏ đến muốn xuất huyết, sưng đỏ, cứng rắn, ánh ánh nước, *** mỹ đến khiến Đường Tử Ngạo gầm khẽ một tiếng, bàn tay trượt xuống dưới, vuốt ve xoa nắn, rồi thẳng đường lần xuống dải đất bí ẩn, vươn ngón tay thăm dò.

Đường Thiên Gia lập tức giật nảy mình, chực muốn tránh né, nhưng hần đã nằm trên giường, hai tay lại bị chế trụ, đâu còn đường nào lui, chỉ còn biết giãy giụa thất lưng, rốt cuộc càng khêu gợi thêm dục vọng đã nồng đậm nơi Đường Tử Ngạo.

Đường Tử Ngạo chưa từng làm chuyện này với nam nhân, nhưng hần cũng không phải không hiểu, cởi tiết khổ của hài tử này ra rồi, ngón tay lần lần thử đụng tới lõi vào lần nữa, mềm mại, khi hần chạm vào thì đột nhiên co rút lại. Hần dùng ngón trở nhẹ nhàng xoa nắn, một hồi, hần cúi xuống, thân mật săn sóc cả nơi bên dưới thất lưng hài tử này, bộ vị mẫn cảm nhất cùng lúc bị kích thích, rất nhanh, Đường Thiên Gia quên cả sự khó chịu phía sau, từ bao giờ hai cánh tay được thả tự do đã đưa lên bịt chặt trên miệng, ngăn những tiếng rên rỉ không ngừng thoát ra, lúc này hần tưởng tượng mình chẳng khác gì những người đã quải bài ở Thất Nhã lâu, những tiếng rên phóng đảng muốn sao cũng không ngừng lại được, hần có chút tức giận, chỉ còn biết nghiêng răng tự cắn cánh tay mình.

Đường Tử Ngạo chụp lấy tay hần, không để hần tự ngược đãi nữa, ghé cạnh bên tai hần, dịu dàng nói: “Không sao, Gia Gia, không việc gì, đừng sợ, không sao hết, người thế nào cha cũng thích.”

Đường Thiên Gia nức lên một tiếng, ôm lấy hần, hai cái đùi nhỏ leo lên bầu vú bên hông hần: “Cha, ta muốn...”

Bàn tay Đường Tử Ngạo ở phía sau khẽ thả lỏng, hần đâm một ngón vào, nơi nhiều năm không còn phải tiếp nhận dị vật của Đường Thiên Gia lập tức kịch liệt bài xích, kẹp chặt đầu ngón tay kia rồi không ngừng co rút, muốn đẩy ra. Vận đến tia thanh tỉnh cuối cùng, trên trán Đường Tử Ngạo đã mướt mồ hôi, hần cất giọng khàn khàn ám ách: “Gia Gia, rất đau phải không? Đừng làm ở đây nữa, chờ trở về nhà, dùng chút thuốc bôi trơn, nhé?”

Kỳ thực, người không thể nhẫn nại được nữa chính là hần, hần có thể cảm nhận được hạ thân mình đã đau nhức đến muốn nổ tung, cả người không ngừng run khẽ, trước mắt đã huyết hồng một mảnh, nhưng hần vẫn cắn răng giữ lý trí tỉnh táo, hần sợ... hần sợ xúc phạm tới hài tử này, sợ hần thụ thương, dù là thân thể, dù là tinh thần, nơi nào cũng vậy, hần thà tự ủy khuất một trăm phần, cũng không đành lòng để hài tử này chịu một phần ủy khuất.

“Không, ta muốn bây giờ, đợi một chút là được rồi, không sao hết, người cho thêm một ngón vào.” Đường Thiên Gia mỉm cười, bàn tay cầm phần thân của hần, nhẹ nhàng thay hần xoa nắn, bao bọc nơi ấy bằng lòng bàn tay mềm mại, ấm áp.

Hai ngón, ba ngón...

Cả hai người đều không dễ chịu, bất quá, thân thể từng chịu qua điều giáo của Đường Thiên Gia đã bắt đầu chậm rãi thích ứng, tựa hồ hồi ức ngủ say thực lâu đang dần dần thức dậy, hậu huyết từ từ tiết ra tràn dịch, khiến ngón tay của Đường Tử Ngạo dễ dàng tiến nhập hơn.

Bên trong... phần nộn, hỏa nhiệt, Đường Tử Ngạo tận lực kiềm chế, kiên trì khai tiếp tục khai mở, hẳn biết, nơi này không có bất cứ thứ gì có thể dùng bôi trơn, hẳn chỉ có thể nhờ vào cách này chuẩn bị cho hoàn hảo, đến chừng nào ngoại vật không thể gây thương tổn cho người dưới thân mình nữa, chỉ như vậy, hẳn mới cam nguyện, mới có thể... Bằng không, hẳn thà đi xối nước lạnh chứ quyết không tiếp tục nữa.

Cho đến khi ba ngón tay đã dễ dàng ra vào, rốt cuộc hẳn cũng thở ra một hơi đè nén thực lâu, cúi đầu ngậm lấy vành tai Đường Thiên Gia, thanh âm đầy hàm ý: “Gia Gia, ta vào nhé?”, dậm ý, cũng là hỏi.

“Ừm.” Đường Thiên Gia nhắm mắt lại, thả lỏng thân mình, hai cái đùi còn chút khấn trương quần quanh thắt lưng hẳn, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, đã sẵn sàng tinh thần.

Ngón tay vừa rút ra, nghe xoát khe một tiếng, kéo theo một chút tràn dịch, men theo cơ thể Đường Thiên Gia thấm xuống nệm.

Trong chớp mắt bên trong trống rỗng khiến Đường Thiên Gia chợt cảm thấy bất an vô cùng, chỉ một khắc này, trong đầu hẳn vụt hiện lên tất cả, hẳn nhớ đến Thất Nhã lâu, đến Tô Giới, nhớ một khoảng trời đất vền vền vuông vức, nhớ những mũi châm lạnh lùng đâm trên ngón tay mình, nhớ cả những bữa ăn mỗi ngày chỉ có rau xanh và cháo lạt không bao giờ đủ no bụng... Cảm giác hiển hiện trong từng góc ngách cơ thể này quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến trái tim hẳn cũng tê dại đau đớn, hẳn run bần bật, cố sức ôm chặt thân người bên trên mình, rướn eo lên, cổ vũ hẳn.

Vừa bắt đầu tiến vào, Đường Thiên Gia đã nhận không được trào lệ, xúc động trào dâng mãnh liệt khiến nước mắt hẳn tuôn như nước lũ, thoáng chốc đã xô tan vỡ bờ đê.

Mảnh khiếm khuyết của sinh mệnh giữa thời khắc này phảng phất như đã được lấp đầy, hẳn ngậm khe một tiếng, mười ngón tay bầu chặt trên lưng Đường Tử Ngạo cào thành những vết dài dấu tích, hẳn hầu như không còn cả khí lực vươn tay ôm Đường Tử Ngạo, cảm giác tràn đầy sung mãn khiến hẳn thoáng chốc đã tin tưởng rằng cuộc đời này không còn cần bất cứ thứ gì hơn nữa.

Trước kia, hẳn sợ, thậm chí hẳn chán ghét sự kết hợp giữa nam nhân và nam nhân, vì khi ngọc trụ lạnh lẽo kia đâm vào thân thể hẳn, hẳn chỉ cảm thấy đau đớn bất lực, nhưng người này không giống, hẳn biết bản thân mình vì hẳn mà sinh ra trên đời này, vì hẳn mà tồn tại, càng vì hẳn mà thoát khỏi nơi ấy, thứ hẳn tiến nhập vào cơ thể không phải vật vô tri lạnh băng cứng rắn, mà nóng rực, mang theo nhịp đập của hẳn, khiến Thiên Gia cảm nhận sinh mệnh ấm áp, dồi dào mà mỹ hảo.

Hai hàng lệ của Đường Thiên Gia không ngừng tuôn chảy, hầu như vô pháp khống chế, hẳn ôm ghì lấy Đường Tử Ngạo, bật nức nở thành tiếng, không phải vì đau đớn, không phải vì khổ sở... mà vì hạnh phúc và hài lòng.

*

56. Chương 56: Cao Điểm Ngọt Ngào

Kỳ thực, một chút cũng không hề đau, chỉ trường trường, là thứ cảm giác thỏa mãn khi được lấp đầy, cũng chẳng biết vì sao, Đường Thiên Gia vẫn nhận không được trào lệ, tựa như nước sông mùa lũ, tuôn dầm không ngừng.

Đường Tử Ngạo ôm lấy hẳn, dịu dàng hôn lên má, lên hàng lông mày, lên mi mắt, lên chóp mũi, lên môi, lên cằm, lên vành tai hẳn... nụ hôn tuyệt không mang một tia tình sắc, chỉ ngập tràn yêu thương bao bọc, khiến nước mắt của hẳn lại càng không ngừng trào ra.

Đường Tử Ngạo cười khổ: “Đau phải không?”

Thiên Gia lắc đầu, vẫn không thôi nức nở, hầu như không nói nên lời.

Đường Tử Ngạo cũng không rút ra, dưới tình thế này, nếu còn có thể coi như không có sự gì mà lạnh lùng rời đi, vậy chỉ có thể vì hắn không thương người này, hoặc hắn bất lực. Mà hắn cả hai đều không phải, bởi vậy dù hắn biết hài tử này vì có chút đau đớn mà bật khóc, hắn vẫn không thể buông tay.

Cẩn trọng, tỉ mỉ, kiên nhẫn hôn hắn.

Làn môi ôn nhuận đụng chạm vào da thịt, tựa như cánh hoa rơi, Đường Thiên Gia mở to đôi mắt mông lung đắm lệt, nhìn nam nhân trước mặt vì mình khóc mà đang cố nhẫn nhịn dục vọng, vẫn chưa dám nhúc nhích. Mà hắn đâu phải đau, hắn muốn giải thích, nhưng căn bản không nói được thành lời, chỉ có thể vươn tay, ôm lấy Đường Tử Ngạo, rồi gắng gượng tự nhích động.

Đường Tử Ngạo khẽ rên lên một tiếng: “Ta cử động nhé?”

Thiên Gia không nói tiếng nào, bờ môi rướn lên chạm tới môi hắn, lặng yên cổ vũ.

Đường Tử Ngạo không có bao nhiêu kỹ xảo hay tư thế đa dạng, không, hắn căn bản không hề có kỹ xảo gì khác lạ, hắn chỉ chờ đợi Thiên Gia gạt đầu chấp thuận rồi buông mình tuân theo bản năng.

Hắn cường ngạnh chiếm hữu, hạ thấp thân mình một chút rồi trực tiếp mạnh mẽ xông tới, liếm láp, nhay cắn, căn bản một khắc cũng không chịu ngưng nghỉ. Đường Thiên Gia vô lực thuận theo cơn vũ động cuồng phong của hắn, trong đầu mê mờ nhớ lại những xảo thuật lấy lòng người Tô Giới dạy xưa kia, mà hắn dùng không được, một chút cũng không có tác dụng, bởi hắn ngoài bật lên những tiếng rên nức nở đứt quãng, chỉ còn có thể buông mình theo tiết tấu cuồng liệt của người kia.

Chỉ là hắn ở trên, Thiên Gia nằm bên dưới hắn, không có nghiêng mình, không có quay lưng, cũng không mượn đến bất cứ kỹ xảo nào khác, Đường Thiên Gia đơn giản chỉ nằm trên giường, hai chân quấn quanh thắt lưng Đường Tử Ngạo, hơi rướn thân lên, dưới lưng đệm một tấm nệm bông êm ái, còn Đường Tử Ngạo đỡ dưới mông hắn, không ngừng thúc tiến, chỉ như vậy, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng bằng ấy động tác giản đơn bộc trực đã đủ khiến Đường Thiên Gia toàn thân xuội lơ, hầu như tan chảy thành suối nước róc rách, nhuỷ mà nhu.

Sao có thể dễ chịu đến vậy?

Dễ chịu đến mức hắn không còn chút nào cố kỵ bật ra những tiếng rên rỉ, mặc kệ có bị gọi là phóng dăng hay không; dễ chịu đến mức hắn lại muốn rơi lệt, dù hai mắt đã nhiệt nóng đến hầu như không nhìn rõ được nữa; dễ chịu đến mức khiến hắn muốn vĩnh viễn nằm bên dưới nam nhân này, cảm thụ sự cường ngạnh, sự ôn nhu, sự yêu thương của hắn, bất kể cả cuộc đời này không còn được nhìn thấy một ai khác nữa...

Ý thức Đường Thiên Gia đã hỗn loạn, lấp loáng trong tầm mắt thủy chung chỉ có khuôn ngực cường tráng hữu lực cùng đôi con ngươi đen thẳm không ngừng tản mát ra lửa nhiệt mãnh liệt của nam nhân này. Đường Thiên Gia mỉm cười, nam nhân này, vì hắn mà trầm mê, vì hắn mà say đắm, vì hắn mà không thể khống chế bản thân, hắn thích thứ cảm giác này, hắn thích gương mặt vì hắn mà đã đứt bỏ luân lý cương thường cùng vẻ trang nghiêm, xa cách tất thấy thể nhân thường ngày, tất cả là bị hắn phá vỡ, cả đời này chỉ có mình hắn có thể phá vỡ.

Đường Thiên Gia cố sức ưỡn người, tựa như hiến tế, nhắc cao phần cổ mỹ lệ, để người kia càng dễ dàng nhay cắn, thưởng thức, đã sớm không còn phân rõ là cảm giác gì, Thiên Gia chỉ nghĩ, những thứ Tô Giới dạy hắn đến tốt cùng để làm chi đây? Hoàn toàn không hề có tác dụng, trước nam nhân này, không cần mỉm cười lả lơi quyến rũ, không cần bộ tịch rên xiết, càng không cần khoa trương giãy giụa, thứ gì cũng không cần, chỉ cần nhắm hai mắt lại, thuận theo những nụ hôn lúc dịu dàng lúc mãnh liệt, những cử động xông tới cuồng dã, thuận theo đôi bàn tay đang dặt lữa lên từng góc ngách thân thể...

Thứ gì cũng tùy ý hắn, thứ gì cũng thuận theo hắn, thứ gì cũng vì hắn.

Thiên Gia vẫn đang cười, cánh môi mềm mọng hé mở, hơi thở gấp gấp thoát ra ngắt quãng, chậm rãi, chậm rãi, tan chảy thành cao điểm ngọt ngào, ngọt đến mức khiến Đường Tử Ngạo nếm trải hương vị toàn thân hắn, tựa hồ nuốt trọn vào thân mình, mà còn vĩnh viễn không thấy đủ.

Không nhớ rõ đến tốt cùng làm bao lâu, cũng không nhớ đã làm bao nhiêu lần.

Đường Thiên Gia về sau đã hầu như không phát ra tiếng, đến cánh tay cũng nhấc lên không nổi, thần trí phẳng phất đang phiêu dang trên một mảnh thuyền con giữa biển khơi, du du bồng bênh, mà hẳn một chút cũng không sợ hãi, vì ngay sát cạnh bên luôn có một cánh buồm kiên cố vững chãi làm bạn với hắn, bảo vệ hắn.

Cứ như vậy, thoát hư thế lực, đến khi trước mắt đã tối đen một mảnh, khóe miệng vẫn không ngại hàm chứa nụ cười điềm mỹ nhất thế gian.

...

Khi hắn tỉnh lại, bên người vắng vẻ, mà Đường Thiên Gia không hề lo sợ, vì thân thể hắn đã khô ráo thoải mái, chần nệm sạch sẽ gọn gàng, trên chiếc bàn cạnh giường còn thấy một cái bát đang bốc dày khói, huống chi, cha hắn làm sao bỏ hắn được.

Hai con mắt hắn còn đang hấp háy nhìn quanh, Đường Tử Ngạo đã đẩy cửa bước vào, thấy hắn dậy rồi, liền vội vã tới bên giường.

Hắn giữ hai bên thái dương Thiên Gia, cúi xuống đụng trán lên trán hắn, một hồi, Đường Tử Ngạo mới nói: “Vẫn còn hơi nóng.”

“Sao... khụ... sao vậy?” Cổ họng khàn đặc hầu như nói không thành tiếng, Đường Thiên Gia vừa húng hắng vừa hỏi.

“Hơi sốt, vừa rồi đã cho ngươi uống một chén thuốc, mát hơn một chút rồi.”

Chóp mũi hai người đụng nhau, khi Đường Tử Ngạo mở miệng nói thì có chút mùi thuốc sắc truyền tới mũi Thiên Gia, hắn cười hỏi: “Cha dùng miệng cho ta uống?”

Đường Tử Ngạo gật đầu, đôi mắt thẳng tắp nhìn hắn, giờ lại đến lượt Đường Thiên Gia ngượng ngùng, ánh mắt nóng rực bám riết lấy hắn, hơn nữa cự ly có một chút xíu thế này, những lọn tóc trên trán người nọ xòa xuống, khe mơn man trên má, trên vành tai hắn, như có như không ve vuốt, thân thể hắn cảm thấy khắc này cần bản chịu không nổi kích thích như vậy, hắn khẽ ậm ừ một tiếng, hai tay đẩy vai Đường Tử Ngạo: “Cha, người tránh ra.”

“Không.”

Đường Thiên Gia kinh ngạc, làm sao qua một đêm cha đã như thành người khác, tựa hồ có chút gì trước kia chưa từng thấy... là tà khí a? Thiên Gia nhìn sâu trong mắt hắn, nhưng Đường Tử Ngạo không đợi hắn dò xét tỉ mỉ đã cúi xuống, tư thế thực vừa vặn cho hắn nhả nha thường thức đôi môi đến giờ vẫn hồng hồng sưng.

Triền miên đến khi Đường Thiên Gia hầu như thở không nổi mới buông ra, ánh mắt Đường Tử Ngạo tràn đầy tiểu ý, hắn ngồi xuống giường, trườn mền ôm Thiên Gia vào lòng rồi bưng chén thuốc lại: “Uống đi.”

Đường Thiên Gia tuy rằng không muốn, nhưng thứ cha đưa hắn vẫn rất ngoan ngoãn nhận lấy, từng ngụm từng ngụm uống hết.

Đường Tử Ngạo ghé xuống bên tai hắn, hỏi: “Còn đau không?”

Lắc đầu, gương mặt thoáng cái nóng bừng.

“Ngày hôm qua thực có chút không tiết chế, ngươi còn nhỏ, lại là lần đầu tiên, chỉ làm một lần rồi để ngươi ngủ mới phải, mà ta lúc đó chẳng nghĩ được những chuyện này, ngươi có trách cha không?”

Lắc đầu lần nữa, Đường Thiên Gia cảm giác được bàn tay to lớn của hắn đặt sau thắt lưng mình bắt đầu dịu dàng xoa xoa, hắn thả lỏng thân thể, tựa đầu vào khuôn ngực vững chãi, có chút đắc ý trong lòng.

“Không đau, một chút cũng không đau.”

Đường Tử Ngạo nghe hắn nói vậy, cúi đầu hôn hôn trên đỉnh đầu hắn: “Xin lỗi, để Gia Gia khó chịu. Sau này sẽ chú ý hơn.”

“Ta không...”

“Ừ?”

“Ta không khó chịu... người, người không cần chú ý.” Đường Thiên Gia nói xong câu này, cũng tự thấy ngưỡng ngượng, hai má đỏ bừng, lời như vậy... làm sao nghe...

Đường Tử Ngạo không hề cười nhạo hắn, bàn tay lướt lên bờ vai hắn, dịu dàng vuốt ve, đôi môi tiếp tục hôn lên má hắn: “Hảo, đều nghe lời Gia Gia.”

“Phía sau cũng không sao chứ? Hơi sưng một chút, ta đã bôi ít thuốc giảm đau tiêu sưng, có thấy dễ chịu hơn không?”

“Ừ, không việc gì a, sẽ hết sưng ngay thôi. Ta không đau.”

“Nếu đau thì nói ta biết, đừng ráng nhịn, ta ra ngoài tìm chút thuốc đặc trị cho người.”

“Người đừng ra ngoài, ta thực sự không việc gì, ta không muốn người đi đâu.” Đường Thiên Gia xoay người ôm riết lấy hắn, quyết không chịu buông tay.

“Hảo, không đi. Người đói bụng chưa? Ta nấu ít cháo, múc cho người nhé?”

“Dạ, ta muốn cha cho ta ăn.”

Cháo bên trong có thịt khô cùng hành thái nhỏ, đại khái đã ninh thực lâu, gạo như nhuyễn, đưa tới miệng đã tan ra.

Đường Tử Ngạo ngậm cháo trong miệng rồi tựa như chăm sóc hài tử sơ sinh, mớm cho Đường Thiên Gia, miếng cháo hương nhuyễn giữa hai làn môi gắn kết, theo đầu lưỡi trượt từ khoang miệng người này đến khoang miệng người kia.

Một bát cháo, ăn hết nửa canh giờ, ăn xong rồi, Đường Thiên Gia cả người yếu đuối, mềm nhuyễn tựa trong lòng Đường Tử Ngạo, cánh môi hồng óng như vừa thoa son, hơi cong lên.

Đường Tử Ngạo cẩn thận đỡ hắn nằm xuống, rồi đứng dậy tính đi ra ngoài.

“Cha, người đi đâu?”

“Rửa bát.”

“Người ngủ cùng ta.”

“Hảo.” Đặt bát xuống bàn, Đường Tử Ngạo rửa tay rồi xốc chăn, nằm lên giường, ôm lấy hài tử kia.

Đường Thiên Gia thỏa mãn như con mèo nhỏ, dụi sát vào hắn, hít hít hơi ấm, cọ cọ má trên ngực hắn, lười biếng gọi: “Cha.”

“Ừ?” Đường Tử Ngạo vuốt lại mớ tóc rối của hắn, nhẹ nhàng vén lại sau lưng, dịu dàng đáp.

“Cha.” Đường Thiên Gia len lén cười như vừa trộm được bảo bối, tiếp tục cuộn mình dụi sâu vào lòng Đường Tử Ngạo.

“Ừ?”

“Cha.”

“Ừ?”

“Cha.”

“...”

“Sao người không trả lời ta?”

“Không có, ta có trả lời rồi.”

“Ta còn chưa nghe thấy.”

“Người dán trên ngực ta mà không nghe thấy sao? Ta vừa đáp trong lòng thôi.”

Đường Thiên Gia ngẩng đầu, ngáy người nhìn Đường Tử Ngạo, tựa hồ không thể tin được những lời này là người này nói ra.

Đường Tử Ngạo mỉm cười nhìn bộ dạng của hắn, vuốt mái tóc hắn, kéo hắn vào lòng lần nữa: “Ngủ đi, thể lực người hao hết, ăn cháo rồi ngủ một giấc, tỉnh dậy rồi thân thể sẽ lại dễ chịu.”

“Dạ, cha đừng đi, nằm cùng ta.”

“Hảo, không đi.”

57. Chương 57: Thế Gian Biến Ảo

Nằm trên giường đủ ba ngày, Đường Thiên Gia thấy mình dù khỏe mạnh cũng muốn bệnh luôn rồi, xương khớp cả người đều cứng nhắc, hắn ồn ào lâu lắc Đường Tử Ngạo mới cho phép hắn bước xuống đất.

Bất quá, ba ngày này, Đường Thiên Gia thực hài lòng, mỗi ngày đều bám dính trên người Đường Tử Ngạo, tựa như kẹo mềm ngọt ngào, chỉ cần ngồi gọn trong lòng hắn, Đường Tử Ngạo sẽ giúp hắn làm tất cả mọi sự, lau mặt, rửa chân tay, xát xát trên người, xúc cơm, uống nước... phàm là những gì cần động thủ đều được hắn chuẩn bị tỉ mỉ sẵn sàng. Đường Thiên Gia không biết Hoàng đế liệu có được hạnh phúc như hắn hay không, bất quá hắn có thể khẳng định, dù Hoàng đế được hưởng thụ hơn hắn cả ngàn vạn lần hắn cũng không thêm đổi chỗ, vì chiều cố hắn là Đường Tử Ngạo, chứ không phải là những người nô bộc mỗi chút mỗi chờ hưởng bạc.

Hắn không phải lười biếng, cũng chẳng yếu ớt, hắn chỉ muốn tận hưởng cảm giác được Đường Tử Ngạo nâng niu trong lòng bàn tay, được hắn thương yêu chăm chút. Bởi vậy, giữa khoảng trời đất nho nhỏ chỉ thuộc về hai người này, hắn tự dung túng cho mình tùy tiện làm nũng, mè nheo, mà người nọ tựa hồ cũng hiểu bụng hắn, mỗi chút mỗi bao dung, thậm chí cả những việc hắn chưa kịp nghĩ tới cũng đều thay hắn làm chu đáo.

Hôm nay, ngày mới lên.

Đường Tử Ngạo kê ghế trúc dưới bóng cây trong viện, trải thêm một lớp nệm mỏng rồi ôm Thiên Gia ra cho hắn ngồi ngoài ấy.

Ghế này là thuần thủ công, thoát trông có chút cảm giác xưa cũ, mặt trên rất rộng, đủ hai người nằm, bởi vậy Đường Thiên Gia nhất định vỗ vỗ bên cạnh, muốn Đường Tử Ngạo cũng nằm xuống, hai người nép sát bên nhau, ánh dương lấp lánh trên đầu, ấm áp dạt dào, huân huân dục túy.

Khoảng sân bên cạnh bắt đầu lác đác có mấy con chim nhỏ bay tới, mấy ngày nay Đường Tử Ngạo thường đem gạo kê hay những đồ ăn vụn còn dư rải ra cho chúng ăn, bởi vậy lũ chim đã thành thói quen, hề thấy bọn họ là lập tức sà xuống, không hề sợ hãi, cả đàn kêu líu ríu, Đường Tử Ngạo với tay lấy cái bát con bên cạnh, bắt đầu vãi gạo xuống cho chúng.

Thiên Gia nhìn bầy chim tục tục mổ, cũng hơn hớn cười theo.

“Cha, Thái tử ca ca lại gửi thư phải không a?”

Đường Tử Ngạo gật đầu.

“Hắn nói gì na?”

“Ngoan, người đừng quan tâm những chuyện ấy.”

“Ta không phải gì cũng không hiểu, ta cũng không muốn mỗi ngày đều núp sau người, chờ người bảo hộ, ta không muốn vạn nhất sau này xảy ra chuyện gì lại thành gánh nặng cho người. Người nói ta biết bên ngoài giờ ra sao rồi, có được không? Ta thấy Trịnh thúc thúc mấy ngày chưa tới, coi bộ rất nghiêm trọng rồi.”

Đường Tử Ngạo vuốt tóc hắn: “Ừ, bệnh tình Hoàng đế chuyển biến xấu, đã bắt đầu mất ý thức, tầm cung của hắn càng canh gác cẩn mật hơn.”

“Vậy hắn không sao chứ? Hay là muốn... mà Thái tử ca ca nói sao a, hắn không trở về gặp Phụ hoàng hắn sao? Hoàng đế rất thương hắn na.”

“Ừm, hần đã có kế hoạch cả rồi, sắp tới sẽ trở về, bắt quá phải tránh né tai mắt thiên hạ, miễn khỏi chưa tới kinh thành đã gặp bất trắc.”

“Có phải Nhị hoàng tử muốn bức vua thoái vị không?”

“Có lẽ vậy.” Đường Tử Ngạo dõi mắt nhìn phía xa, khẽ thở dài.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nhị hoàng tử kia vừa coi đã thấy không phải người tốt, hần làm Hoàng đế rồi thiên hạ mới bắt hảo a, Thái tử ca ca mới tốt, nói hần nhanh nhanh trở về a.”

“Ừ, không sao, an tâm, Thái tử ca ca người và đương kim Hoàng thượng cũng không để những kẻ đó tùy tiện thao túng đâu.”

“Vậy còn nường a? Nường có được an toàn không? Không có việc gì chứ?”

“Ừ, nường người hiện giờ rất an toàn, vẫn hoàn hảo.”

Đường Thiên Gia chống má ngồi trầm tư một hồi, sau lại do dự nhìn Đường Tử Ngạo, nhưng hể hần nhìn lại thì vội vàng đưa mắt qua hướng khác, như là có gì chột bụng.

“Làm sao vậy?” Đường Tử Ngạo chủ động hỏi.

“Đường Đường.”

“Ừ.” Đường Thiên Gia nếu gọi Đường Đường, quá nửa là điều có quan hệ tới chuyện giữa hai người.

“Người thích ta phải không?”

Đường Tử Ngạo mỉm cười, không đáp, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu hần, tình ái này hần nói không thành lời, mà cũng chẳng cần nói ra, có nhiều việc vài lời đâu thể kể hết, hần chỉ dụng tâm đem cả phần đời còn lại của mình chân chính thương yêu, quan tâm hài tử này mà thôi.

Hần không đáp, Đường Thiên Gia tự nhiên có chút xao động, thanh âm cứng nhắc hỏi: “Người có từng thích nường không?”

Câu này nghe rồi, Đường Tử Ngạo thoáng thất thần, một hồi mới vòng tay ôm lấy hần, ghì chặt hần vào lòng, biết hần là đang cảm thấy bất an.

“Với nường người khi xưa vì có vài nguyên nhân nên mới kết làm phu thê, vốn đã dự định hảo hảo sống cùng nàng, nhưng từ sau khi người mất tích, toàn bộ tâm tư ta đều chỉ dồn vào tìm kiếm người, mà nàng chuyển ra sống trong tiểu viện, ngày ngày ăn chay lễ Phật cho người, nhiều năm qua, hầu như đã là bạn đường. Từ sau khi người trở về mới gặp nhau được hơn vài lần, còn trước kia, mỗi năm đều chẳng mấy khi gặp mặt. Chúng ta giờ có lỗi với nàng, trở về rồi ta sẽ thỉnh tội cùng nàng, cầu nàng ứng thuận.”

“Ta cũng cùng cha cầu nường ứng thuận, ta quỳ xuống không đứng dậy, nàng chắc chắn sẽ thương ta rồi chấp nhận a.”

Đường Tử Ngạo đầu suy nghĩ đơn thuần như hần, đầu mày khẽ nhíu lại.

“Cha, ta nói cho người một bí mật na.”

“A, cái gì?” Nhìn hài tử ghé ghé bên tai mình, bộ dạng thần bí cực kỳ, Đường Tử Ngạo khẽ bật cười, nỗi lo lắng đã vơi đi không ít.

“Kỳ thực, trước khi nường gả cho người đã có người trong lòng rồi, người biết chưa?”

“Ta biết.”

“Vậy người biết là ai không?”

Đường Thiên Gia tuyền một bộ dạng ‘người hỏi ta a, hỏi a~ ta biết là ai na~’, hai con mắt lấp lánh trong suốt, tràn trề hy vọng.

“Ta biết.”

“Na?” Không nghe được câu trả lời như dự liệu, Đường Thiên Gia tròn mắt kinh ngạc.

“Là Trịnh Viễn Kính kia, có đúng không?”

“Người biết từ trước na, vì sao không nói cho ta? Ta vẫn biết tâm tư nương không ở bên người, ta chỉ nghĩ biết đâu có ai khác hoặc giả căn bản không có ai.” Đường Thiên Gia phật ý, giận dỗi chừa môi.

“Ta tới đây rồi mới đoán được là hần.”

“Na, ta nói na. Ta vẫn rất lo lắng, nghĩ thực có lỗi với nương, nhưng ta thích người như vậy, tuyệt không muốn buông tha người, lúc đó ta đã nghĩ nếu nương cũng thích người, cả đời ta sẽ coi người như cha, cái gì cũng không nói cho người, tất cả chôn kín trong lòng. Nhưng ta coi thấy nương căn bản không có thích người, hơn nữa thỉnh thoảng nàng không chú ý lại nhắc tới một người, ta mới đoán chắc nàng đã có ý trung nhân, giờ cuối cùng cũng tìm được rồi, ta còn hỏi qua Trịnh thúc thúc rồi na, hần đến giờ vẫn còn độc thân, không có thành hôn.”

“Nương người biết người hỏi dò như vậy, nhất định sẽ tức giận lắm, hơn nữa nàng cá tính quật cường, e rằng sẽ thẳng thắn vào ở am ni cô, cả đời lễ Phật, rời xa nhân thế, bởi vậy, người nghìn vạn lần không được đề cập hai sự cùng lúc, khiến nàng quá kích động.”

“Dạ, ta biết rồi.”

Hai người trò chuyện thông thả, ngày đã lên tới đỉnh đầu, dù nằm dưới tán cây, Thiên Gia vẫn được ánh nắng sưởi ấm áp toàn thân, hần híp híp mắt lại gà gât ngủ.

Đương mơ màng, Trịnh Viễn Kính nhiều ngày không xuất hiện đã tới, thoát trông hần có chút tiêu tụy, râu mép lún phún, sắc mặt cũng có phần uể oải, xem ra nhiều ngày không để tâm chỉnh trang, cũng không có thì giờ nghỉ ngơi tử tế.

Thiên Gia mở mắt, cười gọi hần, hần gật đầu, móc trong áo ra một bọc nhỏ, đưa cho hần: “Đây, nương người gửi cho người.”

“Trịnh thúc thúc tới xem nương giúp ta rồi na? Nàng có khỏe không, có nhớ ta không a?” Thiên Gia nhìn hần chăm chăm, không để lọt một tia biểu cảm nào của hần.

Ánh mắt Trịnh Viễn Kính thoát cái ảm đạm, hần cúi đầu đáp: “Ừm, gặp rồi, nàng rất khỏe, nói người ở bên ngoài phải nghe lời cha người.”

“Na, hảo, cảm tạ Trịnh thúc thúc.”

“Các người còn đồ ăn không? Hôm nay ta đem nhiều một chút, gần đây bên ngoài xảy ra nhiều chuyện, ta sợ không có thì giờ.” Trịnh Viễn Kính tháo chiếc túi đeo sau vai xuống, bên trong có mấy cái bắp cải, khoai tây, đậu phụ, còn ít rau xanh và nấm, hần đem vào trù phòng rồi quay lại nói với Thiên Gia: “Tiểu Gia, người trở vào phòng. Ta có chuyện muốn nói với cha người.”

Thiên Gia lắc đầu, ôm chặt Đường Tử Ngạo, vùi đầu vào lòng hần, Đường Tử Ngạo vỗ vỗ lưng hần, ngừng lên nói với Trịnh Viễn Kính: “Không sao, người cứ nói đi.”

Sự nghi hoặc trong ánh mắt Trịnh Viễn Kính ngày càng trầm trọng, hần hầu như bắt đầu hoài nghi quan hệ của hai người này, bầu không khí tràn ngập giữa họ căn bản không phải giữa phụ tử nên có, mà thực giống như tình nhân hơn, thân mật đến mức người ngoài hoàn toàn không thể chen vào.

Đường Tử Ngạo khê ho một tiếng hần mới hoàn hồn, nhú mày nói: “Trong Thái y viện chỉ có hai người có thể tiến nhập tầm cung của Hoàng đế, mà cả hai đều không được phép ra ngoài, Lê quý phi hàng ngày đều ở bên trong, toàn quyền sắp đặt sinh hoạt của Hoàng đế. Nghe nói bệnh tình Hoàng đế gần đây chuyển nặng, hầu như ngày nào cũng ho ra máu, sự tình đã rất nguy cấp nhưng kế hoạch của Thái tử điện hạ còn chưa chu toàn, không thể lập tức đối phó.”

“Nhị hoàng tử âm mưu bức vua thoái vị phải không?”

“Phải, gần đây cấm vệ quân cũng bắt đầu không an phận, hần là đều bị giật dây.”

“Thái tử điện hạ có cách nào khả dĩ ngăn cản không? Trước khi hần đi Hoàng thượng không dặn gì sao?” Đường Tử Ngạo đứng dậy, dạo qua dạo lại.

“Chuyện này, ta cũng không được rõ, nhiều năm trước ta đã vào phủ Nhị hoàng tử, lần này cứu Tiểu Gia ra tuy rằng không bị nghi ngờ nhưng vẫn không tiếp cận được những tin tức cơ mật, lần này ta tới là muốn nhắc nhở các người cẩn thận ẩn mình, ngộ nhỡ có sự gì, nghìn vạn lần phải giữ mình an toàn, không nên tùy tiện đối kháng, Thái tử nói mọi chuyện hần đều an bài cả rồi. Còn một việc nữa, lệnh tôn đã bắt đầu xuất phát trở về từ hòn đảo kia, phỏng chừng nửa tháng nữa sẽ tới đây.”

Đường Tử Ngạo đột nhiên quay lại: “Sao hần lại trở về?”

Chính hần cũng không yên lòng với chuyện cha hần trở về, Đường Minh Hiên là người ham công danh lợi lộc, năm xưa hôn sự của Đường Tử Ngạo và Tiết Uyển Nghi một phần lớn chính là do sự thúc đẩy của hần, sau này hài tử bị cướp đi rồi, hần mới bắt đầu ly khai Đường phủ, rồi đến hòn đảo nhỏ của lão bằng hữu hưởng cuộc sống chốn bồng lai, đến giờ, phong vân tái khởi, phải chăng hần lại có chủ ý gì nữa. Bản thân Đường Tử Ngạo có thể chẳng đáng lo nghĩ, nhưng hài tử này, hần không muốn bất cứ kẻ nào toan tính lợi dụng.

“Đường huynh chớ lo lắng, là Thái tử điện hạ gọi hần tới. Hần trở về rồi sẽ có người đưa hần đến đây. Mong người có thể chiếu cố hần một thời gian.”

“Việc này đương nhiên, hần là cha ta, ta chăm lo hần là thiên kinh địa nghĩa.”

“Ừm, Đường huynh cũng đừng nên quá bận lòng. Giờ ta còn có việc, xin cáo từ trước.”

“Đi thông thả.”

“Trịnh thúc thúc!” Đường Thiên Gia bỗng nhiên lớn tiếng: “Trịnh thúc thúc, nương ta nói chờ mọi sự kết thúc nàng sẽ xuất gia, cả ta cũng không khuyên ngăn không được, người tới xem nàng giùm ta, nói với nàng ta rất nhớ nàng có được không?”

Hiển nhiên, những lời này tựa như sét đánh ngang trời, khiến Trịnh Viễn Kính hầu như đứng không vững, hần run run nhắc lại: “Nàng nói muốn xuất gia sao?”

“Phải, ta không muốn nàng xuất gia, sống trong chùa miếu thực kham khổ, ta không đành lòng.” Đường Thiên Gia ngồi đó thêm mắm dặm muối, nhìn mặt Trịnh Viễn Kính đã muốn trắng bệch, hần thỏa mãn cúi đầu, lén quay qua lè lưỡi với ánh mắt thừa hiểu của Đường Tử Ngạo.

Trịnh Viễn Kính lão đảo đi khỏi tiểu viện, dưới ánh nắng rực rỡ đầu ngày, thân ảnh của hần khẽ run run không ngớt.

58. Chương 58: Ly Khai Sơn Lâm

Ngày ngày đã không còn an bình ung dung như trước, tuy hai người mỗi ngày vẫn rảnh rỗi nằm bên nhau ngoài ghế trúc giữa sân, nhưng Thiên Gia biết tâm tư cha đã không còn ở đây nữa rồi.

Hần hiểu, có lẽ là vì chuyện gia gia sắp tới. Đối với chuyện năm xưa hần cũng chẳng rõ ràng, nhưng đại khái đoán được phần lớn nguyên nhân đều từ lão nhân kia, có thể vì danh, có thể vì lợi, hoặc giả nhiều thứ khác, nói chung, gia gia hần phải gánh phần lớn trách nhiệm. Giờ đúng lúc trọng yếu khẩn trương hần lại xuất hiện, Đường Tử Ngạo sao có thể không lo lắng.

Nhằm tính ngày ra, từ đảo nhỏ kia xuất phát, đại khái chừng hai ngày nữa là đã tới đây. Tuy Thiên Gia biết cha có lòng trách cứ, nhưng lão nhân kia dù sao vẫn là phụ thân hần, hần đương nhiên phải quan tâm.

Thiên Gia nằm trên ghế ngủ say sưa, tới khi tỉnh lại, trời đã ngả về Tây, trọn một buổi chiều hần ngủ thoát cái đã qua, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tràn đầy tiếu ý của Đường Tử Ngạo đương nhìn mình, thực hiếm thấy hần có chút mắc cỡ, mở miệng nói: “Cha, chúng ta đừng ở đây nữa, cùng trở về đi.”

Đường Tử Ngạo thoáng ngây người, một lát mới xoa đầu hần: “Sao, Gia Gia đã chán ở đây rồi sao?”

“Ta ở cả đời cũng không chán.” Hần thấp giọng lẩm bẩm, Đường Tử Ngạo nghe không được, cúi đầu hỏi: “Gì cơ?”

“Ta là nói, chúng ta trở về Đường phủ thôi, ở luôn đây cũng đâu được, chuyện Thái tử ca ca bên đó chắc cũng yên yên rồi, còn gia gia cũng sắp trở lại, chúng ta trở về đi, giờ Thái tử ca ca ở đó khó dễ, Nhị hoàng tử chắc chắn không để ý tới động tĩnh của chúng ta đâu.”

Đường Tử Ngạo lẳng lặng nhìn mấy con chim nhỏ còn đương mổ mổ dưới đất, qua một hồi lâu mới nói: “Gia Gia thực hiểu chuyện.”

Thiên Gia thẳng lưng ưỡn ngực, đắc ý nói: “Đương nhiên.”

“Vậy ngày mai đi, nghỉ lại đây nốt đêm nay.”

Ăn cơm tối xong, hai người đi dạo vài vòng quanh tiểu viện, trăng nhàn nhạt đổ bóng, bóng hai người trên mặt đất kéo thực dài, một cao lớn, một thon gầy tinh tế, ở giữa là hai bàn tay siết chặt lấy nhau, khoảng đất men quanh nhà gỗ này là người ta cố ý kiến tạo, đằng sau còn mấy gốc quế hoa, mùa này, hoa quế đã bắt đầu lác đác trở nụ, ban ngày bọn họ hầu như đều ở trước viện ngắm núi non cổ thụ hùng vĩ, cũng chưa từng để ý đến khoảng sân này.

Đêm khuya vắng lặng hôm nay, hương hoa quế dịu dàng ngọt ngào phiêu đảng giữa không trung, mấy nụ hoa li ti hé nở đượm sắc ung dung ưu nhã, dưới ánh trăng sáng bạc, như càng thêm vẻ mỹ lệ đến say lòng người. Một cơn gió đêm thổi qua, những cánh hoa mỏng manh run rẩy lìa đài, lác rác bay trên vai hai người, rơi rụng xuống đất.

“Đường Đường?” Đường Thiên Gia rất hiếm khi gọi Đường Tử Ngạo như vậy, hẳn nghĩ gọi cha tự nhiên nghe thân thiết hơn một chút, nhưng thỉnh thoảng tâm tình trào dâng, hẳn vẫn muốn gọi vài lần.

“Ừ?” Đường Tử Ngạo dừng bước chân.

Dưới ánh trăng nhu hòa, gương mặt tinh xảo của Thiên Gia càng xinh đẹp đến tột cùng, một tầng ngân sắc mỏng lung bao phủ quanh thân thể hắn, khiến hắn như thêm vài phần mê ảo, tán cây đổ bóng, ám hương phiêu động, phảng phất như lạc bước giữa giấc mộng Giang Nam yên vũ, mỹ lệ tưởng như không sao nắm bắt được.

Đường Thiên Gia không nói lời nào, chỉ nhìn Đường Tử Ngạo, rồi khẽ mỉm cười, vươn tay ra.

Đường Tử Ngạo thực bình thản ôm lấy hắn, tựa như dĩ vãng nâng hai đùi, bế bổng hắn lên như một tiểu hài tử: “Làm sao vậy?”

“Hoa quế, rất thơm.”

“Ừ.”

Gió đêm thanh lương, hoa quế lác đác rụng trên vai, vương trên tóc hai người, Thiên Gia nhặt một đóa hoa nhỏ bé đưa lên môi, hương khí dịu dàng khuếch tán trong khoang miệng, hắn chậm rãi nhắm nuốt, như là nếm thử vị cao điểm thượng hạng. Những phiến hoa li ti hoàng sắc phảng phất hương khí thanh nhã lẫn khuất trong gió, hai người đứng dưới tàng cây, thoáng chốc đã được ươm đầy cánh hoa. Trong bóng đêm, thân ảnh Thiên Gia tựa hồ toát lên khí tức xa lạ với dĩ vãng, như tiểu yêu mê mị thoáng chốc rũ mình thoát khỏi lớp áo niên thiếu hồn nhiên, hắn vươn tay nhặt xác hoa vương trên tóc Đường Tử Ngạo, đưa lên môi. Mỉm cười diễm lệ mà mị hoặc, đôi con ngươi đen láy cũng vì ánh trăng mà nhiễm một tầng sương mù mộng ảo, hắn khẽ chớp chớp mắt... gương mặt hai người kề cận bên nhau, gần đến mức một rung động tinh tế trên hàng mi cũng thấy được thực rõ ràng, Đường Tử Ngạo ôm hắn, vòng tay vững chãi, đường nhìn một khắc cũng không muốn rời đi.

Thiên Gia vươn đầu lưỡi liếm ướt cánh môi dưới, cúi đầu, hôn lên môi Đường Tử Ngạo, làn hương quế hoa phiêu du giao hòa giữa nụ hôn, càng lúc càng nồng đậm, chuốc say lòng người. Đường Tử Ngạo từng uống qua rượu ủ quế hoa, hương vị chạm vào đầu lưỡi khi ấy là khinh mà đậm, mà lúc này, bất quá chỉ vài cánh hoa rơi, đã khiến hắn hầu như say mê chìm đắm, vô pháp níu giữ lòng mình.

Đêm càng khuya, gió cũng lớn theo, dương dương sải sải, xác hoa cuốn tầng tầng theo cánh gió, như một màn mưa hoa, rào rào trút cánh, len lỏi theo khe cổ lẩn vào dưới lớp y phục, lay động đến những giác quan thời khắc này vốn đã yếu đuối, mẫn cảm tột cùng.

Đường Tử Ngạo vừa hôn, một tay vừa lần xuống dưới y phục Đường Thiên Gia, ve vuốt quanh vòng eo mềm mại, cử chỉ mang theo cả bức thiết lẫn khát khao, có lẽ vì bóng đêm cùng với bầu không khí mờ ảo này khiến hắn có chút cảm lòng không được, động tác dần trở nên thô lỗ, hắn rà môi dọc theo cảm Thiên Gia, quyến luyến nắn nã lại trên phần cổ duyên dáng.

Đường Thiên Gia ngửa đầu, những điểm sao trên bầu trời lập lờ qua hàng mi khép hờ mê ly của hắn, tiếng rên rỉ ngọt ngào không ngừng thoát ra cuống họng, buông thả mà chân thành.

Tiếng rên của hắn tựa hồ càng kích thích Đường Tử Ngạo, hắn buông lỏng vòng tay, đặt Thiên Gia xuống đất, còn không chờ hắn đứng vững đã lại đẩy hắn ngã dựa vào thân cây, cuống mẫn ép sát lại, giật mở y phục hắn từ trên cổ áo, trong bóng đêm, làn da bạch ngọc như tản mát ra một tầng quang mang huyền ảo, khí tức nóng rực của Đường Tử Ngạo dần dần phủ trên hai hạt nhũ châu, hắn há miệng ngậm lấy, mạnh mẽ mút vào.

Ngày mai, sẽ phải đối mặt với tất cả, thì đêm nay, dứt bỏ hết thảy, hảo hảo cảm thụ trọn vẹn một lần...

Nhiệt tình luôn ẩn nhẫn giờ đã như dung nham bạo phát, thiêu đốt cả hai người, tấm lưng trần của Đường Thiên Gia bị đè trên thân cây thô ráp, vỏ cây ma sát dưới làn da non mịn của hắn, hắn khẽ ngậm nga trong họng, cơn sóng đau đớn pha lẫn tê dại chạy dọc sống lưng, lan khắp thân thể, khiến hắn run rẩy không ngớt, thực nôn nóng, thực khó nhịn.

“Đường Đường, ở đây.” Gương mặt Thiên Gia mãn nguyện ý xuân, diễm lệ như hoa đào, con ngươi lấp lánh sóng tình nhìn Đường Tử Ngạo, hai má ửng hồng, chỉ vào hạt đậu đỏ còn lại trước ngực, ngưỡng chừng đòi yêu thương.

Con ngươi Đường Tử Ngạo càng thêm trầm tối, cánh tay hắn siết chặt quanh eo Thiên Gia đến đau đớn, hơi thở nặng nề hào hển, hé miệng ngậm lấy hạt kia, từ từ nhay cắn mút mát.

Phảng phất, ngày mai dù trời long đất lở... hai người quên đi tất thảy, hai môi quấn riết, nụ hôn gắn kết không thể chia lìa.

Cho đến khi Đường Tử Ngạo cảm nhận được một trận gió mạnh ào qua, tựa hồ ý thức được còn ở đây sẽ khiến Thiên Gia bị cảm lạnh, hắn gắng gượng lấy lại tự chủ, miễn cưỡng trở vào phòng... cửa còn chưa kịp khép lại, hắn đã giật tung lần tiết khóa cuối cùng che đậy trên cơ thể Thiên Gia, rồi vội vã bao phủ lấy hắn bằng chính thân thể cường tráng của mình.

Trọn một đêm, không biết bao nhiêu lần, sự thực Đường Tử Ngạo thậm chí không hề dùng tay giúp Đường Thiên Gia an ủi, hoàn toàn chỉ dựa vào khoái cảm hắn đem lại từ phía sau mà để hắn phóng xuất hết lần này tới lần khác.

Đợi đến khi kết thúc, hai thân thể rịn ướt mồ hôi dán sát bên nhau, không chừa một khe hở. Đường Thiên Gia cắn bản vô pháp giữ tinh thần tỉnh táo thêm nữa, hắn cất giọng thì thầm khản đặc: “Cha, ta thích người, ta quý xuống cầu xin nương thành toàn cho chúng ta ở bên nhau, người đừng sầu lòng, có được không, ta nhìn người như vậy lòng thực khó chịu.”

Những lời này hầu như đã tiêu hết tia thanh tỉnh cuối cùng trong hắn, lời nói xong hắn cũng chìm vào mê man, Đường Tử Ngạo cúi đầu hôn lên trán hắn, khoe miệng khê câu thành một nụ cười nhu hòa.

Màn đêm trầm lặng, bên ngoài vắng vắng tiếng rủ rừ của những sinh vật không tên... Đường Tử Ngạo vuốt ve thân thể ướt mồ hôi trong lòng, cảm nhận được dư vị gắn kết giữa hai người, rốt cuộc hắn tựa đầu vào hõm vai hài tử này, an tâm ngủ.

Trưa hôm sau, dọn dẹp hành lý xong xuôi, để lại một mảnh giấy nhắn lại cho Trịnh Viễn Kính, hai người nắm tay bước khỏi cửa phòng.

Đường Thiên Gia ngẩng đầu cười, rạng rỡ tựa như vàng dương trên cao, hắn nắm chặt bàn tay Đường Tử Ngạo, phóng mắt nhìn xa xa phía trước, chỉ có hai người bên nhau, đất trời mênh mông, chẳng có một thứ gì ngăn trở.

Đằng sau lưng, mấy cánh chim nhỏ sà xuống sân, những cặp mắt đen tròn như hạt đậu nhìn theo bóng lưng bọn họ dần dần tiêu thất rồi cũng riu rít đập cánh bay lên, họa từng vệt bóng ngang trời.

59. Chương 59: Trở Lại Đường Phủ

Khởi hành từ trong rừng, đi chừng hơn hai canh giờ thì tới cổng thành.

Thủ vệ ngoài thành đều không còn là những binh sĩ thủ thành thông thường mà là một đội cấm vệ quân mặc giáp chỉnh tề, bọn họ cũng không ngăn cản bách tính ra vào, nhưng một đội quân như vậy, toàn thân lộ vẻ nghiêm trang hệ trọng, tự nhiên khiến mọi người đi ngang qua đều nơm nớp e sợ, chỉ lo bất cẩn chọc giận các binh gia, không biết khi nào cây trường thương trong tay bọn họ kia sẽ đâm thấu thân thể mình.

Đường Tử Ngạo nắm tay Thiên Gia, hai người thong thả đi vào thành, tên thủ lĩnh quan quân nhìn lướt qua bọn họ, lại chăm chú quan sát một hồi, đầu mày dần dần nhíu chặt, thái độ có chút nghi hoặc nghiền ngẫm, mắt thấy hai người sắp qua cổng thành tới nơi, hần há miệng tính cản lại, đột nhiên một chiếc xe đẩy hàng lọc cọc lặn tới xô vào hần.

“Xin lỗi, quân gia, tiểu nhân chết tiệt!” Tên phu xe mặt mũi trắng bệch, vội vàng quỳ phục xuống đất, dập đầu lia lịa. Hần cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, đương đẩy xe đi đột nhiên cảm thấy căng chân tê dại, cả người ngã chúi xuống, đâm thẳng về phía quan quân kia.

“Hồn đản!”

Khóe mắt Đường Tử Ngạo thoáng lóe lên, hần ném nhánh cây còn lại trong tay xuống, đoạn nắm chặt tay Thiên Gia, cấp tốc lướt lên, lặn vào người đi trên phố, đội vệ binh nọ ngẩng đầu nhìn lại, đã không thấy tăm hơi bóng ảnh.

Hần ôm Thiên Gia lạng lách qua những con hẻm nhỏ vắng vẻ, nhằm hướng Đường phủ mà đi, trên đường lớn, người qua lại cũng rất thưa thớt, phố chợ từng vô cùng náo nhiệt giờ hầu như không người, thi thoảng có dân thường xuất hiện, chỉ thấy ai nấy mặt mũi khẩn trương, bước chân rón rén men theo tường biên, mà thường thường diều trên đường đều là những đội binh sĩ mũ giáp trầm trọng, nặng nề.

Đại môn Đường phủ đóng kín, phiến cửa gỗ ám hồng sắc vẫn toát nguyên vẻ trang nghiêm túc mục, thị vệ đứng gác hai bên đã không thấy bóng dáng, bầu không khí tĩnh mịch bao quanh phủ ẩn ẩn hàm chứa nét dị thường. Ánh mắt Đường Tử Ngạo một phen trầm tối, bàn tay nắm tay Đường Thiên Gia càng siết chặt thêm, cước bộ cũng nhanh lên vài phần, vừa tiến tới gần cổng, hần vòng tay ôm lấy Thiên Gia, phóng mình nhảy vọt qua tường biên, vào trong phủ.

Tuy Đường Tử Ngạo không thích nuôi nhiều người trong phủ, nhưng thường thường tới lui vẫn thấy được vài thị vệ, a hoàn qua lại, mà lúc này hai người phi thân vào trong rồi, cảnh sắc vẫn như trước, nhưng tuyệt không có một bóng người, sự yên ắng càng lúc càng lộ ra những tia bất thường.

Thiên Gia cũng có chút căng thẳng, hần mở miệng, khẽ hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

“Không việc gì, đừng lo lắng.” Đường Tử Ngạo nắm tay hần đi về phía đại thính.

Bên trong cũng không có ai, hoàn toàn im ắng, Đường Tử Ngạo quét ngón tay trên mặt bàn, rất sạch sẽ, rõ ràng vẫn có người mỗi ngày lau dọn như trước. Tâm thần đã muốn khẩn trương của hần mới thả lỏng được một chút, hần quay sang bảo Thiên Gia: “Ra hậu viện tìm nương người thôi, xem nàng còn trong phủ không.”

Băng qua con đường rải đá cuội đã đi không biết bao nhiêu lần, hoa sen trong hồ đã bắt đầu tàn, đài sen thấp thoáng lộ ra thanh tao quyến rũ, tiểu đình kế bên còn thấy rải rác những vỏ sen rơi trên đất, tựa hồ mới có người ngồi chỗ ấy ăn mà bỏ bẵng không dọn đi.

Đi qua dãy phòng ở trước kia, hai người cùng ngừng bước hướng mắt nhìn một thoáng, rồi lại tiếp tục tiến về phía hậu viện Tiết Uyển Nghi cư ngụ.

Gần tới nơi, Đường Tử Ngạo bỗng nhiên thở ra một hơi dài, hần cảm giác được gần đó có người, mà không chỉ một người, hơn nữa thanh âm trò chuyện khá rõ, không hề có ý sợ người nghe được. Hần nghe kỹ một hồi, là tiếng truyền ra từ tiểu viện dành cho a hoàn bên cạnh, mấy tiểu cô nương trong ấy đang vừa giặt đồ vừa tút tút nói cười, vừa lúc một giọng nữ nhân chừng đứng đứng tuổi vang lên quở trách vài câu, tiếng rộn ràng mới dứt.

Đường Thiên Gia nghe không thấy, hẩn nghi hoặc nhìn thần tình chuyên chú của Đường Tử Ngạo, lắc lắc tay hẩn.

“Đừng sợ.” Đường Tử Ngạo nghĩ hẩn lo lắng, liền vỗ vỗ đầu hẩn, khẽ trấn an.

Tiểu viện của Tiết Uyển Nghi giờ này đương mở rộng cổng, Thiên Gia vì nóng ruột gặp nương hẩn, càng cố sức lôi kéo Đường Tử Ngạo đi vào. Được vài bước, Đường Tử Ngạo khựng lại, ánh mắt lấp lóe lộ ra điều gì. Cửa phòng ở phía trong cũng không đóng, chỉ khép hờ có lệ, tiếng người nói chuyện bên trong rõ ràng đã cố tình hạ giọng, nghe kĩ còn ra vài phần thống khổ cùng âu lo, tựa hồ lẫn cả tiếng khóc nức nở.

Lúc này không mình Đường Tử Ngạo mà Thiên Gia cũng nghe thấy loáng thoáng, hẩn vội vàng chạy ào lên, chỉ e nương bị ủy khuất sự gì, nhưng Đường Tử Ngạo vẫn đứng bất động, hẩn căn bản kéo đi không được, chỉ biết ra sức túm cánh tay hẩn, nháy nháy mắt liên hồi.

Thái độ Đường Tử Ngạo thoát trông như đang rất do dự, hẩn cúi đầu nhìn Đường Thiên Gia, đương định nói gì đó. Đột nhiên, trong phòng vọng ra tiếng bàn ghế va chạm thịch lớn, liền tiếp sau là tiếng bình chén rơi vỡ xoảng xoảng, âm vang thanh thúy giữa tiểu viện vắng lặng bằng như kinh thiên động địa, Đường Thiên Gia biến sắc, tin tưởng nương hẩn có chuyện rồi, há miệng chực kêu toáng lên.

Đường Tử Ngạo vội vàng che miệng hẩn lại, xoay mũi chân phóng vụt đi, hai người thoáng cái đã rời khỏi chỗ ấy, tới một dãy hành lang cách chừng một dặm.

“Nương trong ấy...” Thiên Gia cuống quýt gỡ tay hẩn ra.

Đường Tử Ngạo thở dài, lúc này mới hạ giọng giải thích: “Người đừng vào, nương người không sao.”

“Nhưng vừa xong cái tiếng...”

“Trịnh Viễn Kính cũng ở trong phòng.”

Thiên Gia ngây người, một hồi lâu mới có phản ứng, sắc mặt từ từ đỏ hồng, siết nắm tay nói: “Hẩn khi dễ nương ta a?”

“Không phải, hai người đại khái đang thương lượng chuyện gì đó, lúc ấy, nương người có lẽ bất cẩn té ngã, Trịnh Viễn Kính muốn đỡ nàng lại, nương người không muốn để hẩn chạm vào liền nghiêng người cố tránh đi, chắc vì vậy mới va vào cạnh bàn. Vừa rồi cửa chỉ hé một chút nên ta thấy không rõ lắm. Bất quá người an tâm, nương người rất an toàn.”

“Nga? Nga!” Gương mặt nhỏ bé ngơ ngẩn dần dần tỉnh nhanh trở lại, còn lộ rõ mấy phần mừng rỡ, kinh ngạc. Đường Tử Ngạo bật cười nhìn hẩn: “Chúng ta về phòng nghỉ ngơi một lát đã, chờ lại sức rồi nói chuyện sau.”

Trở về tiểu viện của bọn họ, Đường Tử Ngạo vào trù phòng trước, muốn tự tay nấu nước tắm. Mới kéo được một gàu nước giếng, từ dãy phòng nhỏ hơn kế bên đã có một người chạy ra, hẩn sững sờ nhìn Đường Tử Ngạo một hồi rồi ngoạc mồm khóc tướng lên, quả thực kinh thiên động địa, hại Đường Thiên Gia đã nằm lơ mơ ngủ trên giường cũng giật mình tỉnh lại.

Thường Văn vừa quệt nước mắt vừa mếu máo: “Chủ tử... người cuối cùng cũng trở về rồi, ô ô ô... ta còn tưởng người không cần chúng ta nữa...”

“Lau mặt đi.” Đường Tử Ngạo chìa cho hẩn một cái khăn đã nhúng qua nước giếng vừa kéo.

Thường Văn cầm khăn ra sức chà chà trên mặt, lại sụt sịt hít mũi: “Chủ tử...”

Mắt thấy hẩn lại chực khóc đến nơi, Đường Tử Ngạo nghiêm mặt, húng hắng một tiếng, Thường Văn lập tức ngậm miệng, nuốt nước miếng, hai con mắt đỏ hồng như con thỏ vừa bị ức hiếp ghê gớm, hẩn sấn sấn lại, chủ động giúp Đường Tử Ngạo nấu nước, bưng vào phòng.

“Nói đi, gần đây xảy ra chuyện gì phải không?”

Đường Tử Ngạo vừa hỏi một câu, Thường Văn quả nhiên đã như được cởi lòng cởi dạ, bắt đầu kể lể liên tu bất tận.

Nguyên lai, lệnh giới nghiêm trong thành không phải không có nguyên do, sự là bỗng nhiên có tin Hoàng đế sửa di chiếu, nói Thái tử vô năng, muốn truyền ngôi cho Nhị hoàng tử, nhưng bọn họ không có đưa ra chiếu thư đích xác, chỉ dựa vào lời nói miệng mà thôi, bởi vậy tin này vừa lan ra thì quan viên bách tính không một ai tin tưởng, nhất là mấy vị quan lại ít ỏi trung thành với Thái tử càng phản ứng kịch liệt.

Những ngày này, trên phố có rất nhiều quan binh đi tuần, thấy kẻ nào ghé tai châu đầu bàn tán đều bắt hết thấy, nhất thời, không ai dám ra cửa, càng không dám mở miệng nghị luận to tiếng về chuyện này. Đồng thời, quan quân cũng bắt đầu giám sát nghiêm ngặt các gia đình quan viên hay phú thương nghiêng theo Thái tử, Đường phủ cũng là một trong. Thường Văn và Tiết Uyển Nghi bàn bạc rồi quyết định đưa phần lớn thị vệ, nha hoàn tới một thành trấn khác, lánh tạm trong biệt viện của Đường gia, phòng khi hữu sự càng đông người càng liên lụy lớn.

Cứ như vậy, trong Đường phủ chỉ còn lại mấy người bọn họ cùng vài nha hoàn, thị vệ quyết không muốn rời đi.

Cuối cùng, Thường Văn ghé tai Đường Tử Ngao, thì thào: “Thái tử trở về rồi, là đêm qua a, bên ngoài thành còn có ba vạn quân của hần đương ẩn mình, cả cấm vệ quân trong cung cũng có năm ngàn người rải rác, Thái tử gia phỏng chừng ngày hôm nay sẽ ra mặt diệt trừ bè đảng Nhị hoàng tử và Lê quý phi.”

“Làm sao người biết?”

“Đêm qua Thái tử gia tới đây, hỏi một chút tình hình chủ tử rồi đi, ta nghe được có người tới truyền tin cho hần, liền đồng tai một chút a, hắc hắc~” Thường Văn gãi gãi ót, ngượng nghịu nói.

“Hôm nay sao?” Đường Tử Ngao dõi mắt về phía Hoàng cung, hỏi.

“Ta cũng chẳng biết, chừng chừng vậy, nói chung, ngoài thành ba vạn người lặn, có ít đâu, nhất định phải ra tay sớm sớm mới được, ta nghĩ rất có thể là hôm nay.” Thường Văn tiếp tục nói chắc nịch: “Nga, được rồi, Thái tử gia nói nếu người trở về, hay nhất là tới tìm hần ngay.”

“Ừm, ta biết rồi. Mẫu thân Gia Gia người chiếu cố chu đáo chứ?”

“Đương nhiên rồi, phu nhân mỗi ngày đều ăn chay niệm Phật, có điều nàng thực lo lắng cho thiếu gia.”

“Không để ý thấy có gì bất thường sao?”

“Cái gì a?” Thường Văn mờ mịt hỏi lại.

Đường Tử Ngao lắc đầu, công phu Trịnh Viễn Kính không tầm thường, phỏng chừng Thường Văn chưa tới gần hần đã rời đi rồi, hôm nay hần cũng vì tâm tư rối ren mới để hai người Đường Tử Ngao đến cận kề như vậy mà không hề phát giác.

“Ta tắm xong rồi.” Đường Thiên Gia đứng dậy khỏi bồn tắm, hai vai trần lộ ra, nhào người dựa vào thành bồn gọi.

Đường Tử Ngao đi vào bế hần ra, dùng khăn bao lấy rồi ôm hần đặt xuống giường: “Ngủ trước nhé?”

“Ừm, ngủ một lát đã, ta mệt chết đi, đợi dậy rồi đi tìm Thái tử ca ca, không cho người bỏ ta lại đi một mình đâu đó, ta dậy mà thấy người đi mất rồi là tự ta đi à.” Đường Thiên Gia nằm ngã xuống giường, ngáp dài uy hiếp, thấy Đường Tử Ngao nghiêm trang gặt đầu rồi hần mới nhắm tịt hai con mắt đã muốn riu riu từ hồi nào.

“Thường Văn, người cũng đi nghỉ một lát đi, đợi ta sửa soạn xong, chúng ta phải vào Hoàng cung một chuyến.”

“Hơ, không đi luôn giờ sao?” Thường Văn đưa mắt nhìn Đường Thiên Gia đã chìm vào giấc ngủ, nhỏ giọng hỏi.

“Không, để cùng đi.” Ánh mắt Đường Tử Ngao thoáng lấp lóe, kiên định bước ra cửa phòng.

“Nga, vậy chủ tử người nghỉ ngơi đi.” Thường Văn biết ý đi ra ngoài, khép cánh cửa gỗ lại, để hai người một thân uể oải hảo hảo ngủ một giấc.

Hắn biết, tỉnh lại rồi, trước mắt sẽ là một phen mưa giông gió dữ. Tuy rằng trận giông tố này kỳ thực không mấy can hệ tới chủ tử nhà mình, nhưng bao năm dính líu lúc này cũng nên triệt để giải quyết rồi. Bằng không, ngày sau chỉ e cả cuộc sống bình lặng như một gia đình thường dân cũng khó mà có được.

Thường Văn lẩm nhẩm trở về gian phòng nhỏ kế bên, ngả lưng xuống chiếc giường gỗ con con, cũng nhanh chóng thiếp đi.

*

60. Chương 60: Tình Thế Trong Cung

Đường Tử Ngạo nằm trên giường, trở mình mấy bận vẫn không dễ được giấc ngủ, không phải hắn không mệt mỏi, nhưng trong lòng lo nghĩ bộn bề, khiến hắn vô pháp an tĩnh lại hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Sắc trời bên ngoài sáng tỏ, ngày đã lên cao, nhìn sao cũng thấy tiết trời rất đẹp, nhưng ngay giữa Hoàng cung cách đó không xa lại đang diễn ra một phen sóng gió kinh thiên động địa, đủ để xoay chuyển cả thiên hạ, khiến chúng dân không ai không canh cánh lo âu. Kẻ nào sẽ chiến thắng trong cuộc đấu này, kẻ nào sẽ chiếm được thiên hạ, sẽ tọa thượng vị trí tôn quý kia? Mà tương lai, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của hắn đều trực tiếp can hệ tới bách tính, tới quốc gia.

Đương nhiên, những sự này đều không phải nguyên do khiến Đường Tử Ngạo không yên lòng, hắn vốn không phải loại người bụng mang chí lớn, mỗi chút mỗi lo chuyện bao đồng, tâm hắn rất nhỏ, nhỏ đến mức điều hắn canh cánh vốn vẹn chỉ là cơn sóng gió lần này sẽ ảnh hưởng đến gia nhân và bao nhiêu thuộc hạ của hắn ra sao. Hắn chán ghét lối tranh giành, chà đạp lên số mệnh người khác để leo lên thượng vị, chán ghét tất cả những hệ lụy đang đe dọa phía trước.

Tựa như việc hắn mất đi hài tử đầu tiên của mình.

Mặc dù đã tìm được trở về, nhưng bao nhiêu dằn vặt, khuất nhục hắn phải hứng chịu có cách nào bù đắp được?

Đường Tử Ngạo cúi đầu nhìn hài tử vì uế oải mà đương ngủ thực say bên cạnh, đôi con mắt to tròn nhắm kín, phía dưới còn thấy được một quãng xanh nhàn nhạt thể hiện rõ sự mệt mỏi. Hai ngày nay, bọn họ hầu như không hề nghỉ ngơi, gấp gáp trở về cho sớm, hài tử này tuy thân thể không khỏe, lại luôn ưa làm nũng với mình, nhưng suốt dọc đường, hắn một câu than thở cũng không nói, chỉ một mực nắm chặt tay Đường Tử Ngạo, thậm chí còn có phần hăng hái hơn nữa. Thoạt nhìn như thể hài tử này dựa dẫm vào hắn, nhưng Đường Tử Ngạo biết, là chính hắn đang dựa vào Gia Gia, dựa vào niềm tin của hắn rằng mọi sự đều có thể cải biến, rằng bản thân mình thực sự có giá trị tồn tại trên thế gian này... rằng sẽ có một ngày, hai người có thể nắm tay nhau, cùng ngao du giữa Giang Nam thanh yên tế vũ, ngắm thả điều tháng ba, nhắm nháp vị trà thơm ngát, mãi mãi rời xa thế tục ồn ào.

Đường Tử Ngạo cẩn trọng ôm hắn vào lòng, dịu dàng áp môi xuống vàng trán trơn mịn rồi nhắm mắt lại, thả lỏng hơi thở, lắng lặng nằm.

Đại khái qua hai canh giờ, Đường Thiên Gia ngủ đến thiên hôn địa ám, bất quá trong tiềm thức hắn vẫn nhớ kỹ có nhiều việc nhất định phải làm, bởi vậy đã mơ mơ màng màng cự mình thức dậy: “Cha, giờ nào rồi? Chúng ta có đi tìm Thái tử ca ca không? Hắn không việc gì chứ?”

“Ừm, giờ chúng ta đi, người dậy rửa mặt cho tỉnh táo một chút.”

Hai người thu dọn xong, vừa bước ra đã thấy Tiết Uyển Nghi, nàng đương an tĩnh đứng bên cổng viện, ngẩng đầu nhìn mấy con chim nhỏ phía xa, nghe thấy tiếng cửa mở mới quay đầu lại, chỉ bước đến ôm chặt lấy Thiên Gia, hồi lâu không nói một lời.

“Nương, ta không sao, người đừng lo lắng, cha rất lợi hại na, đời nào hắn để ta có việc gì.” Đường Thiên Gia vỗ vỗ lưng Tiết Uyển Nghi, rì rầm như đương dỗ dành tiểu hài tử.

Nước mắt Tiết Uyển Nghi dần dần thấm ướt vai áo hắn, nàng cứ im lặng khóc như vậy, thân thể khẽ run run lên.

Thường Văn vừa từ căn phòng nhỏ kế bên đi ra, nhìn thấy cảnh tượng cũng lộ vẻ thương tâm, đứng ngây tại chỗ.

“Các người muốn tới Hoàng cung phải không, đưa ta đi cùng.” Tiết Uyển Nghi ngắt đầu, lau nước mắt.

Đường Tử Ngạo nhíu mày nhìn lại nàng.

“Ta sẽ không ngăn cản, bất luận kết quả thế nào, ta chỉ muốn gặp ca ca ta.” Đôi mắt nàng vẫn đỏ hồng, nhưng gương mặt ngẩng cao vô cùng kiên định.

“Ở đó giờ rất loạn, nếu Nhị hoàng tử thực sự đoạt được ngôi vị, tình thế càng khó giữ, để Thường Văn đưa người lánh đi trước thì hơn.” Đường Tử Ngạo cự tuyệt. Hắn đối với nàng không có tình yêu, nhưng cũng không đành lòng để nàng bị nguy đến tính mạng.

“Hoàng thượng và Thái tử sẽ không dễ dàng bị hại như vậy, ta phải đi, mà nhất định phải đi ngày hôm nay.”

Tiết Uyển Nghi nắm chặt bàn tay, hai mắt ửng đỏ, kiên cường đứng vững mà ánh mắt tràn ngập vẻ yếu đuối pha lẫn nôn nóng hoảng loạn, bất quá nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Tử Ngạo, tuyệt đối không định lùi bước.

Đường Thiên Gia nắm tay áo hắn, gật gật đầu.

“Cha đồng ý rồi, nương, chúng ta không thể công khai vào cung, lặng lẽ lén vào mới an toàn, đã vậy, để cha đưa ta đi, rồi chúng ta tìm một người tới mang người đi, có được không?” Ngay lúc Đường Tử Ngạo đang do dự Đường Thiên Gia đã mở miệng nói thay hắn, còn đặt thêm điều kiện.

Tiết Uyển Nghi gật đầu, chỉ cần để nàng đi, thấy Hoàng đế và Thái tử đều bình an, cũng nói được rõ ràng những điều vẫn giữ trong lòng, nàng đã không mong gì hơn.

“Na, Trịnh thúc thúc, người công phu tốt như vậy, để người mang nương ta đi nga, được không?” Đường Thiên Gia vừa cười vừa quay đầu lớn tiếng gọi về hướng tít xa, nếu không chú ý căn bản không thể nhận ra Trịnh Viễn Kính đang đứng đằng đó.

Trịnh Viễn Kính lúc này muốn rời đi cũng chẳng xong, hắn đứng ngây người, tiến thoái lưỡng nan, có vẻ ngượng ngùng vô cùng. Đường Thiên Gia chạy lại phía hắn, kéo hắn tới trước mặt Tiết Uyển Nghi, làm như không nhận ra sắc mặt nương hắn đã trắng bệch, vừa nói vừa cười hớn hở: “Đây là được rồi, Trịnh thúc thúc ở đây rồi, là Thái tử ca ca nói người tới bảo vệ nương ta ha, thiệt vừa vặn, chúng ta muốn vào cung một chuyến, vậy để người mang nương ta đi a, cơ mà người phải thật cẩn thận, nương ta mà ngã là không được na.”

Hai người thành ra đứng cứng đờ nhìn nhau, cùng một bộ dạng đầu gỗ, một hồi chẳng ai nhúc nhích, Đường Thiên Gia đã nắm tay Đường Tử Ngạo kéo ra ngoài viện, nghịch ngợm lè lưỡi, Đường Tử Ngạo chỉ bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu hắn.

Thường Văn cũng đi theo, có vẻ không hiểu đầu cua tai nheo gì sất, tròn mắt quay lại nhìn nam tử vẫn đương đứng thần người cùng phu nhân đằng sau, lại nói: “Chủ tử, giờ các người đi e nguy hiểm lắm a.”

“Không việc gì, người ở lại coi phủ cẩn thận, ở đây giao cho người cả.” Đường Tử Ngạo phân phó hắn.

“Chủ tử yên tâm, ta thì không thành vấn đề. Cơ mà người kia là ai a?” Thường Văn hiếu kỳ đưa mắt nhìn trong viện lần nữa, nhin không được hồi tới.

Đường Thiên Gia bốp bốp vỗ vai hắn, ra bộ cao siêu nói: “Tiểu hài tử chó đa tâm như vậy~”

Đại khái Tiết Uyển Nghi e bọn họ nổi ý nghi hoặc, rốt cuộc vội rào chân đi tới bên cạnh Đường Tử Ngạo, nói: “Để người đưa ta đi đi, vị kia đưa Tiểu Gia, ta là nữ nhân, e bất tiện.”

Thiên Gia đưa mắt liếc tới liếc lui, lại ỉu xìu tội nghiệp chạy qua nói với Tiết Uyển Nghi: “Nương, xin lỗi, đều tại ta, mỗi lần bị người khác đụng vô người lại nhớ đến khi trước bị giày vò ở nơi kia, nếu không phải vậy, ta cũng đâu muốn để nương phải tiếp xúc chút nào với người xa lạ.” Hắn nói dứt lời mới ngắt đầu nhìn Tiết Uyển Nghi, chớp chớp con mắt, tuyên một bộ dạng chực rơi lệ: “Cứ để ta thử một lần vậy, ta không sao, người đừng lo lắng, Trịnh thúc thúc, người qua đưa ta đi a.”

“Đợi đã.” Tiết Uyển Nghi kêu lên, nhìn gương mặt Đường Thiên Gia trắng nhợt, tựa hồ sợ hãi vô cùng, bụng dạ nàng nhất thời rối bời, căn bản không nỡ để hài tử mình thương yêu tận cốt tủy chịu một tia ủy khuất, giờ nghe hắn nói vậy, nàng liền kéo tay hắn dúi vào tay Đường Tử Ngạo, sau rồi tự mình đi tới cạnh Trịnh Viễn Kính, lạnh nhạt nói: “Phiền vị đại hiệp này rồi.”

Trịnh Viễn Kính cũng không dễ chịu hơn, miệng hắn mấp máy muốn đáp một câu, nhưng rốt cuộc lời gì cũng thấy chẳng phải, chỉ ừ ừ một tiếng.

Bốn người không đi đường lớn, dọc đường im ắng không một tiếng động, thỉnh thoảng chỉ thấy một đội quân binh mũ giáp điếu qua, tiếng giáp khua ồn ã.

Càng tới gần Hoàng cung, bầu không khí nặng nề càng dày đặc, cả Tiết Uyển Nghi không hề biết công phu cũng cảm nhận được luồng khí áp bách xoáy vào tâm phách, nàng nóng ruột thở gấp, bàn tay bất an vô chặt khăn lụa.

Không dùng xe ngựa, chỉ có thể đi bộ, rẽ vào con hẻm nhỏ một hồi, Đường Tử Ngạo mở miệng: “Phía trước có vẻ bất thường, chúng ta phải nhanh lên.” Hắn nói rồi vòng tay ôm ngang thắt lưng Đường Thiên Gia, nhón chân nhảy vọt lên nóc nhà, lao đi không một tiếng động.

Trịnh Viễn Kính cũng giơ cánh tay cứng nhắc lên, hầu như khổ hình chậm chạp đặt ngang hông Tiết Uyển Nghi, cảm nhận được một sự rung động rất khẽ từ nàng, hắn cắn môi, dụng lực ôm siết lấy, tung mình vọt lên, đuổi theo sau.

Tới tường thành Hoàng cung, bên trong không hề có âm thanh chém giết kinh khủng như dự tính, ngược lại chỉ nghe bốn bề vắng lặng. Mà đứng ngoài nhìn quanh, tịnh không một bóng người.

Đường Tử Ngạo tiếp tục tiến lên, đến khi ngừng bước, hắn thấp giọng nói: “Chỗ này trong vòng một dặm không có người, từ đây đi vào, nhằm hướng đại điện, cố hết sức tránh đụng độ, nếu phát hiện Hoàng thượng và Thái tử hoặc gặp tình huống hệ trọng, cần báo hiệu cho nhau.”

Trịnh Viễn Kính gật đầu, đến lúc này, hắn cũng bất chấp dè dặt, trực tiếp giữ chắc thắt lưng Tiết Uyển Nghi, nhảy qua tường thành.

Đi không bao lâu thì đến con đường lớn dẫn vào đại điện, lập tức cảm nhận được mùi máu tanh nồng đặc trong không khí, tiếp tục tiến vào chỉ thấy thi thể la liệt trên mặt đất, tất cả đều là binh sĩ.

Có thấy hai mắt vẫn trợn trừng, có thấy tứ chi không còn đủ, máu thịt lẫn lộn bầy nhầy, đầu mình lẫn lóc.

Một số kẻ, thành bại của họ phó thác phần nhiều vào sự hy sinh của người khác, mà kẻ quyền lực càng cao, mạng người thí vì hắn càng vô kể, Nhị hoàng tử, Lê quý phi, Lê thừa tướng, Thái tử, Hoàng thượng... đối với bọn họ mà nói, bất quá cuộc này chỉ là một phen tranh quyền đoạt lợi, mà đối với những binh sĩ kia, nghĩ đến kỳ cùng, họ chẳng có một chút can hệ gì, thế nhưng rốt cuộc vẫn cần bọn họ đổi sinh mạng để trận tranh đấu này kết thúc.

Sắc mặt Tiết Uyển Nghi thực trầm trọng, nàng nhìn những thi thể trên mặt đất, nét tuyệt vọng không ngừng cuộn cuộn trong đáy mắt, những người này, tuổi đều còn rất trẻ, có lẽ trong nhà còn thê tử vừa rước dâu cùng phụ mẫu cao niên đang chờ nhi tử trở về, hai chân nàng hầu như mềm nhũn không đứng vững nổi, móng tay vô thức bấm sâu trên cổ tay Trịnh Viễn Kính từ lúc nào.

“Đi thôi, vào đại điện xem sao.” Đường Tử Ngạo nói.

Đến ngay trước đại điện, bốn người đều cảm giác được những tiếng hô hấp nặng nề cùng âm thanh áo giáp va chạm rệu rã, không phải đang đánh nhau, xem ra đã đến hồi thu nhặt chiến trận.

Ngoài điện, chừng mấy nghìn người đứng giữa khoảng đất trống rộng lớn, khắp nơi đầm máu, gương mặt ai nấy đều kiệt quệ xơ xác, những kẻ chiến thắng còn nhìn ra được vẻ thỏa mãn đắc ý, người ngồi người quỳ, không ai mở miệng nói lời nào. Khi bốn người bọn họ tiến vào, một tướng sĩ xem chừng là thủ lĩnh bước ra.

“Công chúa, Đường huynh, Thái tử điện hạ phái ta đợi ở đây.”

Người vừa nói là Thù đại tướng quân, thân cừu cừu của Thái tử, nhiều năm qua vẫn đóng ở biên quan, gương mặt có phần chất phác của hắn lộ ra nét nhẹ nhõm sau khi mọi sự đã xong xuôi.

“Bên trong thế nào rồi?” Đường Tử Ngạo hỏi.

“Nhị hoàng tử và Lê quý phi đều ở trong đó.”

“Hoàng thượng và Thái tử cũng vậy sao? Có thể vào được không?” Tiết Uyển Nghi có chút lo lắng lên tiếng.

“Có thể.”

Cửa đại điện đang để mở phân nửa, bốn người bước vào, đường lên trải thảm dài cũng loang lổ đầy máu tươi, hai bên binh sĩ đứng thành hàng cao ngất.

Hoàng thượng đang ngồi tại vị trí tối thượng, Thái tử đứng một bên cạnh hắn, mà quỳ gối trước mặt bọn họ chính là Nhị hoàng tử, Lê quý phi và Lê thừa tướng, cả ba người đều y sam xô lệch, bị binh sĩ trấn áp.

61. Chương 61: Hoàng Gia Vô Tình

Hoàng đế ngồi chính giữa, trên người khoác một chiếc áo bông có vẻ hơi quá nặng nề trong tiết trời này, thị nữ đứng hầu kê bên thỉnh thoảng lại dùng khăn lụa thấm thấm mồ hôi rịn ra trên trán hắn.

Sắc mặt hắn cũng không tươi tỉnh lắm, còn có phần hư nhược, giữa bầu không khí ảm đạm tự nhiên nhuốm thêm vẻ ảm đạm nhợt nhạt, hai môi khô nứt nẻ, trên mặt nhìn thấy cả mạch máu xanh tím, hắn nhấp một ngụm trà, ho khan vài tiếng rồi cất tiếng khàn khàn: “Vì sao?”

Hắn vừa hỏi một lời, Lê quý phi đang bị ép quỳ bên dưới, sắc mặt lui bại đột nhiên giật nảy lên, khiến hai tên thị vệ phải gồng mình ghì mình nằng nặt, nằng ta lại rũ đầu xuống lần nữa, mớ tóc xòa tung trên vai phất phất, trừng mắt nhìn Hoàng đế, trở ngón tay vào hắn, bất thần gào lên: “Vì sao!? Người tự hỏi chính người vì sao mới phải! Người hỏi chính người đi!”

Trên trán Lê quý phi đã nổi gân xanh, cơ mặt nhăn nhúm, nàng điên cuồng quơ quào hai cánh tay về phía Hoàng đế, lực đạo mạnh đến khó tin, y phục trên người vì vùng vẫy quá mức mà từ cổ áo đến thắt lưng đều xộc xệch khiến bộ dạng điểm trang hoa mỹ hầu như không còn dấu tích, mà nàng ta chẳng hề để tâm, hai chân quỳ gối không ngừng cố lết tiến lên, đã hoàn toàn phô bày hình dạng một người đàn bà ngoa ngoắt.

Quý phi xưa nay trấn định ưu nhã, bất luận tình thế nào đều giữ được phong thái cao quý giờ này lại thảm hại như vậy, Hoàng đế không khỏi cau mày, ho khan mấy tiếng, thấm thấm vệt nước rỉ ra bên mép: “Trẫm không biết.”

“Người đáng chết, cả hài tử nữ nhân kia sinh ra cũng đáng chết, tất cả các người đều đáng chết! Chỉ có nhi tử của ta mới xứng đáng với ngôi vị này!!” Lê quý phi khản giọng gào thét, thanh âm cao vút chất chứa luẩn quẩn âm vang trong đại điện, vừa không ngừng vọng ra tận bên ngoài.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn nữ tử đã theo bên mình hơn hai mươi năm, dù phải chịu khuất nhục hay đối xử bất công đến mức nào, nàng vẫn luôn ngẩng cao đầu, mỉm cười đối mặt, để rồi tới khi thời thế thay đổi, kẻ từng vũ nhục nàng nhất định phải nhận lấy kết cục bi thảm tàn nhẫn gấp nhiều lần.

Nhưng lúc này, sau tất cả can qua, lớp vỏ bọc giả tạo hai mươi năm rốt cuộc đã vỡ vụn, không còn sót lại một chút dấu tích của vị quý phi từng cao cao tại thượng. Kết cục tận tuyệt này vốn không phải điều nàng ta hy vọng, mà trong tình thế hiện giờ, đối là một kẻ khác không chừng đã điên đại phát cuồng, Hoàng đế lắc đầu, đạm mạc đáp, “Không, Nhị hoàng tử hoàn toàn không thích hợp với ngôi vị này.”

“Vậy hài tử tiện nhân kia sinh ra thì thích hợp sao? Con tiện nhân, con tiện nhân ấy!” Lê quý phi trợn trừng hai con mắt đỏ ngầu, lời thóa mạ đầy ác ý tùy tiện tuôn ra, cũng không lạ, nếu không phải hoàn cảnh giáo dục, sinh tồn khiến nàng không thể biết đến những lời chửi rủa cay độc hơn, chắc chắn nàng không chỉ dùng mỗi hai chữ kia.

Đôi mắt đã mờ đục của Hoàng đế đột nhiên cũng trừng lớn, hắn gằn từng tiếng: “Người không được phép vũ nhục nàng.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Lê quý phi ngửa đầu cười dài một tràng, lại gay gắt nhìn Hoàng thượng, trên mặt hắn lên tiểu ý vì khích tướng thành công, nàng ta chậm rãi nói: “Động đến cái vảy ngược của người rồi sao? Ta đã nói mà, tiện nhân kia có chỗ nào tốt hả? Hả?! Rõ ràng là ta hoài thai trước, rõ ràng kỳ sinh của ta đến

trước, thế nhưng người vì muốn hài tử của nó thành Thái tử mới đem được vật thôi sản* cho nó dùng, để hài tử của con tiện nhân ấy sinh ra trước hài tử của ta hai ngày. Bởi thế, người mới để hài tử của nó thành Thái tử, còn lập nó làm Hoàng hậu. Hài tử của ta cư nhiên thành Nhị hoàng tử, mà ta lại là Quý phi.

Con đàn bà đó chính là tiện nhân, bất quá chỉ làm một tài nhân* nhỏ bé, gia cảnh lụi bại, thô tục bất kham, đến lễ nghi tối thiểu cũng học chẳng nên, nó có tư cách gì ngồi lên vị trí ấy, có gì xứng cho người nhưng nhớ nhớ, thậm chí đến chết cũng không quên!

Nó là hồ ly tinh, là một con đàn bà dê tiện!”

“Vả miệng!” Hoàng đế vùng dậy gạt tay thị nữ, phần nộ quát thị vệ.

Hai kẻ ghì giữ Lê quý phi đã có chút khó nhọc, hơn nữa trông vào thân phận của nàng ta, bọn họ chỉ biết lúng túng nhìn nhau, lập tức một nam tử mặc khôi giáp hắc sắc, thấy rõ có quan vị không nhỏ từ bên cạnh bước lên, không chút do dự vung tay bạt tai hai cái, đánh xong lại an tĩnh tiêu sái quay về chỗ cũ, đứng sừng sững bất động.

Hắn là kẻ luyện võ, lực đạo đương nhiên cường bạo, hai cái tát vừa xong khiến hai gò má Lê quý phi lập tức đỏ tấy, thần sắc kinh hoàng khiếp sợ.

Hoàng thượng liếc nhìn quan binh kia rồi buông mình ngồi lại xuống ngai, uống một ngụm nước trà, tiếp tục cất giọng đều đều lý giải: “Trẫm đã cho người và Nhị hoàng tử hưởng sự đãi ngộ hầu như cao nhất trong Hoàng cung này, Trẫm chưa từng bạc đãi người, cũng chưa từng lạnh nhạt với người...”

“Phải.” Lê quý phi xem chừng đã lấy lại tinh thần, cười ha hả ngắt lời hắn: “Phải, hầu như, hầu như sung sướng nhất Hoàng cung này, phải lắm, chỉ thua kém Thái tử và Hoàng hậu mà thôi. Người không phải không lạnh nhạt với ta, là người không dám lạnh nhạt Lê gia sau lưng ta, không dám lạnh nhạt sự ủng hộ của bọn họ.”

Hoàng đế thở dài, lại nhấp một ngụm trà: “Đây là lý do của người?”

“Phải.”

“Người không nghĩ tới hậu quả sao?”

“Nếu đã làm, sẽ không hối hận, thành bại là số mệnh.”

“Hoàng nhi cũng nghĩ vậy sao?” Hoàng đế đưa mắt sang Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử chậm chạp ngẩng đầu lên, thần tình có phần ngây dại, nửa ngày mới phản ứng được, hần nhủu mày hỏi: “Vì sao người vẫn không việc gì?”

Hoàng đế khụ khụ ho khan một trận, đợi hô hấp điều hòa lại mới đáp: “Thắc mắc những thứ độc được kia sao không phục chết được Trẫm? Không, chúng rất hữu dụng, thân thể Trẫm thực đã suy bại lắm rồi. Bất quá, công dụng không mạnh như các người tưởng mà thôi, còn muốn nhanh như vậy ư?” Hoàng đế nhếch nhếch môi dưới, tựa hồ muốn cười nhạt, nhưng không được, cơ mặt hắn vẫn cứng đờ: “Có một vài Thái y không thể dùng cái chết mà uy hiếp đâu, trong mắt bọn họ Hoàng quyền* là tối thượng, bất luận thế nào, chỉ cần Trẫm không chết, chỉ cần Trẫm không thoái vị, chỉ cần các người không thể soán ngôi, thì Trẫm vẫn là Hoàng đế, vẫn nắm giữ quyền lực tối cao trong quốc gia này, bọn họ theo lệnh Trẫm, sử dụng thứ được vật tương ứng, đủ tạo nên tình trạng này, nhưng vẫn bảo tồn cho Trẫm một phần khí lực... Bởi vậy, lũ Thái y đã quy phục các người mới không thể nhận ra. Bất quá, khụ khụ khụ...”

Hoàng đế kịch liệt ho khan lần nữa, thị nữ phía sau vội vàng vuốt vuốt lưng hắn: “Trẫm đã nói rõ tất cả mọi sự. Chẳng còn mấy thời gian... Trẫm chẳng còn mấy thời gian nữa, muốn để lại cho Kỳ nhi một triều đình thanh sạch, chỉ có thể dùng biện pháp nhanh chóng nhất, hiệu quả nhất giải quyết Lê gia, bởi vậy, Trẫm cho các người một miếng mồi phi thường hấp dẫn, Trẫm lâm trọng bệnh, Thái tử lại ở tận biên quan, còn thời cơ nào thích hợp hơn nữa, tuy rất mạo hiểm, cũng rất dễ thất bại, nhưng các người vẫn mắc câu, không những vậy, còn vì quá nôn nóng lơ là mà thua trận.

Đến giờ, những thế lực thủ cựu ngăn trở trong triều đã không còn đáng kể, Kỳ nhi cũng coi như được tôi luyện vừa vặn, chỉ cần cái ung nhọt lớn nhất là các người bị diệt trừ, Trẫm đã có thể an tâm ra đi, hà tất phải nhọc lòng lo sớm muộn vài ngày nữa.”

Một hơi nói nhiều như vậy, Hoàng đế đưa tay ôm ngực, hít sâu vài lần: “Đều qua hết rồi, chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cho các người được chết minh bạch, bất luận ra sao cũng không thể ôm tiếc hận mà đi, Trẫm cũng vậy, mà các người cũng vậy. Còn chuyện khác, không cần truy vấn thêm nữa.” Hắn gạt tay thị nữ đang cầm khăn muốn thấm khô miệng cho hắn, chậm chạp nhắm mắt lại, vô lực dựa lưng vào tấm nệm phía sau, khoát tay áo, khàn khàn nói tiếp: “Giải đi đi. Ban cho Lê quý phi một dải lụa trắng, Nhị hoàng tử một chung rượu độc, Lê thừa tướng và cữu tộc Lê gia đồng xử trảm. Tài sản sung quốc khố.”

Ba người nghe chỉ rồi, thoáng chốc sắc mặt trắng nhợt, Nhị hoàng tử thần thờ ngồi bệt dưới đất, miệng lầm bầm điều gì chẳng rõ, hoàn toàn đã không còn ý thức. Lê thừa tướng hẳn nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý một khi thất bại, hắn buông rũ đầu, toàn thân lực đạo hư thoát, mềm nhũn gục trên cánh tay thị vệ.

“Không, không được, tha cho hài tử của ta, để ta đi thay hắn, ta van người, hắn là hài tử của người, là cốt nhục của người... Hắn không đáng chết, người giam hắn lại, đầy hắn đi lưu vong cũng được, nhưng đừng bắt hắn chết, ta van người...” Lê quý phi đột nhiên phát cuồng, hoảng loạn chồm dậy, hồng nhào lên thượng điện.

Không thể xử tử cả Hoàng tử, chưa từng có tiền lệ này, nguyên bản bất luận Hoàng tộc phạm tội gì, nghiêm trọng nhất cũng chỉ bị xử lưu vong hoặc giam giữ.

“Không được xử tử hắn!!” Lê quý phi điên cuồng cào cấu tên thị vệ đang kìm giữ mình, muốn lao tới chỗ Hoàng thượng.

“Phụ hoàng, trong mắt người chỉ có tên Thái tử Tiết Chính Kỳ kia, chưa từng có ta, phải vậy không?!” Nhị hoàng tử cố sức vùng khỏi hai thị vệ bên cạnh, hai mắt sung huyết gào lên.

“Đừng sợ, Phụ hoàng rất nhanh sẽ xuống dưới ấy cùng người.” Hoàng đế lắc đầu, khoát khoát tay, quay mặt không nhìn bọn họ nữa.

“Không, không được, hắn là cốt nhục của người, là hài tử của người, là cốt mạch của vương triều này, người không thể giết hắn! Không...” Lê quý phi lại rú lên điên dại, thanh âm bén nhọn chói tai, văng vẳng rợn ngợp không gian, đâm xoáy vào lỗ tai mỗi một người đứng trong đại điện, khiến người ta nhin không được dựng tóc gáy.

Hai thị vệ ngần ngừ lên nhìn Hoàng đế, thấy hắn căn bản không định quay lại, lúc ấy mới xốc nạng ta dậy lôi ra ngoài điện trong tiếng vùng vẫy kêu thét còn chưa dứt.

“A a a a a...” Lê quý phi tuyệt vọng giữa đầu rít lên một tràng, thê lương bi thống đến mức khiến hai tên thị vệ bất giác run bần bật, tiếng thét vọng vào trong điện rồi hồi âm khuếch tán ra khoảng không bên ngoài, kinh động thấu trời làm vài con chim nhỏ mới đậu xuống tán cây quanh đó cũng giật mình vỗ cánh bay mất.

Chờ đến khi âm thanh tắt dần, nạng mới chậm chậm gục đầu xuống, ngậm bật, hai chân bị kéo lê trên tấm thảm hồng sắc dưới đại điện, chỉ còn nghe thấy tiếng xán xát rất nhỏ phát ra.

Không ai biết nạng ta đang nghĩ gì, nhưng toàn đại điện, đến hơn hai trăm người, một hồi lâu thậm chí không nghe được một tiếng thở mạnh, đến khi Lê quý phi bị lôi ngang qua Nhị hoàng tử và Lê thừa tướng, vẫn không hề ngẩng đầu, chỉ nghe tiếng nạng khe cật lên: “Hài tử, nương ở dưới đó chờ người.”

“Ta không muốn chết, Phụ hoàng!” Nhị hoàng tử nghe một câu này, đột nhiên vùng dậy: “Phụ hoàng, ta không muốn chết, người tha cho ta đi, ta sai rồi. Ta không muốn làm Hoàng đế, thế nhưng Mẫu phi và cữu cữu một mực nói với ta làm Hoàng đế thoả mái chừng nào, đều là họ nói cho ta, ta không muốn làm mà, Phụ hoàng, Phụ hoàng...” Nhị hoàng tử cả mặt đầy nước mắt, toàn thân run bần bật, nhưng tuyệt không ai đáp lời hắn, chỉ có thị vệ mặt lạnh như tiền lôi cánh tay hắn, kéo hắn ra ngoài cửa điện.

Hắn ra sức vùng vẫy, ánh mắt tràn ngập van vỉ, tuyệt vọng thủy chung hướng về phía đương kim Hoàng đế – phụ thân hắn, nhưng vẫn không nhận được một tia hồi đáp.

“Phụ hoàng, Phụ hoàng, người tha cho ta đi, từ giờ ta sẽ nghe lời mà... Phụ hoàng, Phụ hoàng...” Thẳng đến khi bị lôi ra khỏi đại điện rồi, tiếng cầu xin của hắn vẫn ơ ơ vọng vọng, hồi lâu không tiêu tan.

Hoàng đế nhắm hai mắt, khóe mắt từ từ rỉ lệ, bờ ngực phập phồng kịch liệt, hai bàn tay vẫn giấu dưới ống tay áo nổi hằn gân xanh, lạnh toát run rẩy.

“Phụ hoàng, tha cho Nhị đệ đi, giam hãm vào cũng được rồi, hãm vốn cũng không có lòng dạ ấy, bắt quá là bị bức bách mà thôi.” Thái tử vẫn đứng im lặng kể bên giờ mới bước ra, quỳ xuống trước mặt hãm.

“Không cho phép bất cứ kẻ nào xin tha.” Hoàng đế lạnh lùng nói, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

*thôi sản: kích thích sinh sớm =.=

~*tài nhân: theo ta biết thì đây là một tước vị dành cho các chị thê thiếp trong cung, ko rõ truyện lấy bối cảnh triều đại nào nên ta ko đi tìm chi tiết cái này, nhưng chắc “tài nhân” là vị trí khá nhỏ, chừng trên cung nữ mấy bậc thôi 8->

~*Hoàng quyền: quyền lực của Hoàng đế.

62. Chương 62: Sự Tình Năm Xưa

Không biết qua bao lâu, hãm mở mắt ra, một mối nhìn kẻ đang quỳ dưới đất: “Sao lại tới?”

Niên kỷ Đường Minh Hiên có lẽ xấp xỉ Hoàng đế, hãm cung kính dập đầu một lần rồi ngẩng lên: “Hoàng thượng, thảo dân tới thỉnh tội.”

“Đều qua rồi, quên cả đi, sau này là thiên hạ của Kỳ nhi, những lão nhân như chúng ta nên rút lui thôi, Trẫm mệt mỏi, đưa Trẫm trở về nghỉ.” Hãm phẩy tay để hai thái giám đứng châu hai bên tiến tới đỡ hãm dậy.

Đường Minh Hiên vừa quỳ vừa rê gối tiến lên mấy bước, lại dập đầu lần nữa, tiếng động vang lên rõ mồn một.

Hoàng đế thở dài: “Trẫm mệt mỏi, không muốn quản nữa. Sai lầm của người không tổn hại bao nhiêu đến Tiết gia chúng ta, mà người nên thỉnh tội với chính gia nhân* của người mới phải.”

“Hoàng thượng.” Đường Minh Hiên không nản lòng, vẫn tiếp tục lê hai gối về phía hãm.

“Người muốn gì?” Hai mắt mờ đục của Hoàng đế chậm chạp mở lớn, hãm buông tiếng hừ lạnh: “Người muốn ta bảo chứng sẽ không tìm người Đường gia, không lợi dụng người Đường gia nữa, có phải không? Người cho rằng Đường gia các người quan trọng đến mức ta phải đem điều ấy ghi vào di chiếu? Để từ sau những kẻ có dã tâm càng thêm chú ý, có phải hay không?”

Đường Minh Hiên co rúm một chỗ, mới hơn bốn mươi tuổi mà thoát trông như lão nhân năm mươi, sáu mươi, già nua chán chường, nếp nhăn nơi khóe mắt hãm càng hằn sâu, hãm hầu như ngây người, không biết làm sao.

“Kỳ nhi sẽ không như vậy, hãm sẽ không ngu ngốc đem tính danh của mình trao cho bất cứ một kẻ nào, hay một gia tộc nào. Còn chuyện xa hơn nữa, Trẫm khó lòng bảo chứng, sự này vốn không che giấu được, nếu đến một ngày Đường gia lại có kẻ ham muốn địa vị này mà chủ động truy cầu, ấy cũng là mạng của hãm.” Hoàng đế nói dứt lời, lại dựa vào những kẻ diu đỡ xung quanh, run rẩy rồi bước khỏi điện.

“Hoàng thượng, không có kiếm phổ, sớm đã không có... là thảo dân...”

“Nói với gia nhân của người đi, ta mệt rồi, trở về thôi, Kỳ nhi người không cần theo, còn công việc bề bộn chờ xử lý, bên ngoài đều cần người.” Hoàng đế vỗ vỗ vai Thái tử đang chực đi theo, cổ vũ hãm.

“Hoàng thượng.” Thêm một người quỳ sụp xuống.

Hoàng đế chậm chậm ngẩng lên, thở dài: “Chuyện gì?”

Tiết Uyển Nghi trình trọng dập đầu: “Cầu xin Hoàng thượng cho phép dân phụ xuất gia làm ni cô.”

Một câu này của nàng cất lên, tựa như hòn đá nhỏ thả rơi xuống mặt hồ, thoáng chốc gợn lên tầng tầng sóng nước.

Đường Thiên Gia đương đứng ngấp nghé tận ngoài cửa điện, vội vàng chạy nhào vào, tới trước mặt nàng đã muốn trượt chân té ngã, mặt mày cuống cuống hoảng hốt: “Nương, nương... người đừng có đi...”

Tiết Uyển Nghi xoa xoa má hần, vẫn mỉm cười dịu dàng, rồi lại quay về phía bóng lưng Hoàng đế, tiếp tục nói: “Hoàng thượng nếu không đáp ứng, dân phụ không thể đứng dậy.”

“Trẫm có đáp ứng hay không không quan trọng, người là người của Đường gia, người nên thỉnh ý chủ nhân Đường gia, vậy thôi, ai còn lời muốn nói, nói luôn đi.”

Tiết Uyển Nghi cung kính khấu đầu lần nữa, nụ cười trên môi thanh thuần mỹ hảo, thanh âm cất lên nhu hòa êm dịu, tựa như trở lại là nàng thiếu nữ bao nhiêu năm trước: “Ca ca, Tiểu Thất không thể tự mình tiễn người đi, Tiểu Thất sẽ ở trong từ đường chùa miếu, ngày đêm cầu phúc cho người, người đi an bình!”

Hoàng đế gật đầu, chờ tiếng ho khục khục trong cổ họng dứt rồi mới thấy hần mỉm cười, gương mặt tựa hồ nhận ra được đôi phần tương tự Tiết Uyển Nghi: “Ca ca đi tìm tẩu tử* người, không phải bận lòng. Sau này thiên hạ là của Tiểu Kỳ nhi, người nên cầu phúc cho hần mới phải.”

Hần nói rồi lại ho một tràng đến hư tâm liệt phế, cũng chẳng nán ná thêm nữa, cứ như vậy chậm chậm rời đi, tiếng ho khan cùng tiếng chân đoàn người dần tiêu thất khỏi cửa đại điện, để lại hơn một trăm người im lặng đứng trông theo.

Thái tử tiến đến đỡ Đường Minh Hiền dậy, rồi tới Tiết Uyển Nghi, hần khẽ nhủ mảy hỏi: “Cô cô, ý người đề nghị vừa rồi thật không hay lắm, ta khuyên người không nên đi, Tiểu Gia tuy niên linh tính ra không còn là một tiểu hài tử nữa, nhưng bao nhiêu năm hần không được hưởng tình thương phụ mẫu, người cũng nên ở bên chăm sóc hần nhiều hơn mới phải.”

“Nương, người đừng đi, người làm sao bỗng nhiên muốn rời khỏi nhà vậy, ở tiểu viện trong phủ niệm Phật cũng tốt a, trong chùa miếu ăn uống kham khổ, người còn phải tự mình nấu cơm quét dọn...” Thiên Gia vội vàng phụ họa.

Tiết Uyển Nghi lắc đầu, vỗ vỗ bàn tay Thái tử: “Đã sắp làm Hoàng đế rồi, sau này sẽ không còn cơ hội trò chuyện cùng người thế này nữa, tâm tư cô cô giờ đã thật thông suốt, Tiểu Gia cũng vậy, người cũng vậy, cả ca ca cũng vậy, các người rốt cuộc đều tìm được nơi chốn cho mình rồi. Ta xuất gia vào chùa không phải vì tuyệt vọng hay thống khổ, mà là muốn tìm bình yên an ổn, bởi vậy giờ tất cả đã tốt đẹp, ta cũng nên tới nơi ta muốn tới thôi.”

Đừng nói những chuyện này nữa, hiện giờ mới tạm ổn định, rất nhiều chỗ cần tới người, người mau đi làm chuyện của người a, cô cô không việc gì, chờ đến đại lễ đăng cơ của người, cô cô sẽ thành tâm cầu phúc cho người.”

“Cô cô...”

“Thái tử điện hạ.” Thái tử đang định nói điều gì, vừa lúc Thù tướng quân đã từ bên ngoài bước vào, ôm quyền bái.

“Đi đi.” Tiết Uyển Nghi đẩy vai hần, Thái tử lo lắng đưa mắt nhìn sang Đường Tử Ngạo: “Cô phụ, chuyện của cô cô người xem sắp xếp cho ổn thỏa, bất luận thế nào, ta mong nàng sau này được thư thái hạnh phúc. Còn nữa, bao nhiêu năm qua, khổ cực cho người rồi.” Dứt lời, không đợi Đường Tử Ngạo đáp, hần đã quay lưng bước ra theo Thù tướng quân.

“An tâm.” Tới cửa điện, nghe được một tiếng đáp đạm mạc nhưng kiên định vang lên, Thái tử mới ngẩng đầu, nhật quang chói mắt, một mảnh thiên không.

Trịnh Viễn Kính theo sau Thái tử, cổ họng khô khốc, bước chân rời rạc, hần thủy chung không quay đầu lại, một bước một bước đoạn tuyệt với ánh mắt ôn nhu hàm chứa nụ cười sau lưng.

“Người dẫn quân phụ trách thanh lý thi thể, nhận rõ danh tính, chu cấp xứng đáng cho gia quyến từng người.” Thái tử chỉ Trịnh Viễn Kính, phân phó.

“Dạ.”

“Còn người dẫn quân phụ trách...”

Cắm vệ quân có mặt dần dần được phân phó nhiệm vụ, từng đội chỉnh trang tản đi hết thấy, một binh sĩ tiến tới trước mặt mấy người Đường gia: “Ta theo lệnh đưa các vị xuất cung, mời đi theo ta.”

“Đi thôi, nương, gia gia.” Thiên Gia nắm chặt cánh tay Tiết Uyển Nghi, chỉ lo nằng đi mất.

Cước bộ Đường Minh Hiên uể oải thấy rõ, thần sắc hẩn tựa hồ có phần hoảng hốt, thoát xanh thoát trắng không yên. Bốn người trở về Đường phủ rồi, Đường Minh Hiên mới lên tiếng: “Ta có chút việc muốn nói, các người vào cùng ta đã.”

Đường Tử Ngạo thoáng cau mày, rút cuộc đi kề bên Thiên Gia, vào trong đại sảnh.

Đường Minh Hiên cũng không ngồi xuống, hẩn trầm mặc đi đi lại lại, không ai lên tiếng thúc giục, bọn họ hiểu rõ, điều hẩn muốn nói hẩn là chuyện hôm nay Hoàng đế nhắc tới, ai nấy đều mơ hồ cảm nhận được mức độ hệ trọng của sự tình.

“Gia gia, người ngồi xuống đi đã, bữa nay mệt nhọc cả một ngày rồi.” Đường Thiên Gia miệng nói rồi đứng dậy đỡ cánh tay hẩn, dìu hẩn ngồi xuống ghế, Đường Minh Hiên như thể đột nhiên bị kích động, vụt quay người lại ghì lấy tay hẩn, không kìm mình được nữa: “Tiểu Gia, gia gia xin lỗi người... cũng xin lỗi cha nương người.”

Khóe miệng Đường Tử Ngạo giật khê, hẩn lẳng lặng dời đường nhìn, ánh mắt mông lung hướng vào bức tranh thủy mặc trên vách tường.

“Cha, đều qua rồi, đừng nên...”

Tiết Uyển Nghi cũng mở miệng muốn khuyên can, nhưng Đường Minh Hiên đã xua tay chặn lời nằng: “Ta chôn giấu trong lòng đã quá nhiều năm rồi, để ta nói ra đi, về phần các người, nghe hết rồi quyết định ra sao, ta tuyệt đối không chối bỏ.”

Tiết Uyển Nghi gật đầu, Đường Tử Ngạo vẫn im lặng, Thiên Gia thì cập rập ấn hẩn ngồi xuống ghế: “Ngồi rồi nói vậy.”

“Hôm nay ta vốn muốn kể với Hoàng thượng việc này, nhưng xem ra, Hoàng thượng hẩn đã biết rồi.

Ta ngày trẻ tuổi đều chỉ chuyên tâm nghiên cứu võ học, hầu như say mê đến quên ăn quên ngủ, nhờ khổ luyện cùng với thể chất nguyên bản đã rất thích hợp luyện võ của người Đường gia, công phu của ta đã nhanh chóng không có đối thủ, trong giang hồ cũng nổi danh lẫy lừng.

Ngày đó chủ nhân Đường gia, phụ thân ta, niên linh đã cao nên truyền vị cho ta, từ đó ta dần tiếp quản mọi sự, cũng thành thân cùng mẫu thân Tử Ngạo, cuộc sống kể như êm đẹp. Dần già, ta nhận ra dựa vào năng lực của bản thân, ta khả dĩ đạt được thành tựu cao hơn nữa, có địa vị lớn hơn nữa,

Đường gia đối với ta là không đủ, bởi vậy, ta từng bước dần thân vào giang hồ, cho đến gần bốn mươi tuổi thì ngồi lên địa vị Võ lâm minh chủ.

Sau đó, một lần tình cờ, ta phát hiện ra bí mật của Đường gia, tựa hồ chúng ta nhiều năm trước từng ở bên cạnh Hoàng đế, trong thiên hạ lúc ấy, ngoại trừ chính Hoàng đế, sinh tử của bất cứ kẻ nào đều nằm trong tay chúng ta. Biết được bí mật đó rồi, ta hầu như không thể ức chế được khát vọng trong lòng, hòng một lần nữa đưa Đường gia trở về địa vị xưa kia, được Hoàng đế trọng dụng, khốn nỗi khi ấy ta không tìm được một con đường tiến thân nào, thủy chung chỉ mãi quanh co vòng ngoài.

Nhưng vận mệnh luôn rất trở trêu, đại khái chừng hai năm sau đó, Hoàng đế tìm được ta...

Lúc ấy Hoàng hậu mới lâm bệnh qua đời, mà Lê quý phi và gia tộc họ Lê đã lớn mạnh đến không thể làm ngơ, hẩn tìm tới ta, nói rằng nếu Đường gia còn nguyên ý, vẫn lưu giữ kiếm phổ có thể địch lại bất cứ kẻ nào trong thiên hạ nọ, đồng thời phát thệ suốt đời thần phục một mình Hoàng đế, vậy hẩn đồng ý cho Đường gia trở lại triều đình.

Hắn gả công chúa cho Tử Ngạo năm ấy mới mười ba tuổi, mục đích là để hài tử sinh ra sau này phụ tá Thái tử điện hạ.

Kể từ lúc đó hắn đã có ý định loại bỏ gia tộc họ Lê, âm thầm trù tính kế hoạch. Khi ấy vì cho rằng mình là kẻ Hoàng đế có thể trông cậy, ta liền giấu giếm sự thật, nói rằng kiểm phổ đã bị thiêu cháy kia vẫn còn, mà nhờ công phu của ta vốn nổi danh trong giang hồ, lại so qua mấy chiêu với thị vệ đi cùng Hoàng đế, hắn hầu như đã hoàn toàn tin tưởng ta.

Không bao lâu sau, công chúa gả vào Đường gia, trở thành nhi tức phụ của ta.

Nhưng cũng từ đó Hoàng đế thủy chung không hề cho gọi ta, ta chỉ biết cố gắng chờ đợi. Đến khi công chúa hoài thai rồi bình an sinh một nam hài, ta đã không thể chờ được nữa, liền nhờ người chuyển thư cho Hoàng đế, hắn hồi âm rất đơn giản, chỉ nói ta hảo hảo dạy dỗ hài tử, tuyệt không nhắc đến việc ta và Tử Ngạo tiến cung hay ở bên ngoài thủ vệ giữ gìn hắn.

Ngay lúc ấy ta như bị trúng tà ma thuật quỷ, tràn ngập đầu óc đều chỉ nghĩ về việc ấy, rốt cuộc cứ thế bị giày vò cho đến sinh thần một tuổi của Tiểu Gia...”

Nói đến đây, Đường Minh Hiên thoát nhìn thập phần thống khổ, cơ mặt hắn co quắp nhăn nhúm, cổ họng bật ra mấy tiếng hức hức ứ nghẹn, chặt vật không cất lời được nữa.

Thiên Gia vội rót một chén trà đặt vào tay hắn, nhưng bàn tay hắn đã run lẩy bẩy, cái chén cứ thế trượt khỏi các ngón tay, rơi xuống đất.

Đột nhiên Đường Minh Hiên bật ra một tiếng khóc lớn, gục đầu xuống, hai tay cào nắm tóc: “Thực là lúc ấy ta phát điên rồi, ta không biết vì sao mình lại làm ra như vậy, ta chết cũng không đủ bồi tội...”

Thiên Gia và Tiết Uyển Nghi thấy hắn kích động như vậy, cùng muốn tới khuyên ngăn, nhưng Đường Tử Ngạo đã vươn tay cản lại, lắc đầu.

Qua một hồi lâu, Đường Minh Hiên mới bình tĩnh lại, hắn vẫn rừ đầu, tiếp tục nói: “Ta làm một việc sai lầm, khiến bản thân không khi nào ngơi nghỉ, ta không cầu các người tha thứ, ta chỉ hy vọng sau này các người được bình an...”

Sau khi nhận được phong thư hồi âm của Hoàng đế, lửa giận cùng nôn nóng trong lòng ta đã dâng đến đỉnh điểm, đến mức ta vô pháp bình tâm suy nghĩ bất cứ điều gì, bởi vậy... bởi vậy, ta đã đến phủ Lê thừa tướng.”

Đường Tử Ngạo siết chặt hai nắm tay, hai mắt gắt gao nhắm chặt, như đang tận lực kiềm chế một quyền vung lên.

“Ta, ta mù mịt thần trí rồi, ta chỉ muốn làm sao đạt được nhiều quyền lực hơn nữa, được hưởng thụ thứ cảm giác người người vây quanh kính ngưỡng, ta, ta tìm tới Lê thừa tướng...”

“Đừng nói nữa!” Đường Tử Ngạo đột ngột cuồng nộ gầm lên, một chưởng giáng xuống mặt bàn bên cạnh khiến mặt gỗ dày nứt toác, bình chén trà bên trên cũng loảng xoảng rơi xuống đất.

*gia nhân: người nhà.

*tẩu tử: chị dâu.

63. Chương 63: Tha Thứ Hay Không

Trong nháy mắt, gian phòng chìm vào im lặng đáng sợ.

Tiết Uyển Nghi hai tay bịt miệng, kinh hoàng tới độ trợn trừng mắt nhìn Đường Minh Hiên, mà Thiên Gia quay nhìn cả ba người bọn họ, rốt cuộc cúi đầu bước tới bên cạnh cha hắn, cầm bàn tay còn đang không ngừng run run lên, chậm rãi nắm trong tay mình rồi ngẩng lên, mỉm cười nói: “Không việc gì, cha, đều qua cả rồi.”

Đôi mắt mờ đục của Đường Minh Hiên rĩ rĩ lệ, hần cố sức khép mở hai mí mắt, tiếp tục run giọng nói: “Gặp được Lê thừa tướng rồi, ta không cho hần biết ta là ai, chỉ nặc danh nói cho hần mọi chuyện, kể cả việc kiếm phổ và địa vị của Đường gia năm xưa trong Hoàng gia, rồi ý đồ của Hoàng thượng khi đem gả công chúa. Tiết lộ tất cả rồi, không đợi hần phản ứng, ta lập tức rời đi.

Ta biết, hần nhất định sẽ hành động, dù hần có không tin ta, nhưng hần quyết sẽ không để Lê gia có chút nào sơ sẩy, vừa vặn chỉ cần bỏ một số tiền thuê mướn vài tên sát thủ đệ nhất... Ta...

Ngày ấy, Đường gia hoàn toàn nằm trong tay ta, Tử Ngạo còn trẻ, chưa được tham gia quá sâu vào nội vụ Đường gia. Tất cả thị vệ, thuộc hạ đều do ta quản, yến tiệc chọn đồ đoán tương lai kia ta cố ý bố trí sơ hở đôi chỗ, tuy có che chắn kín đáo nhưng vẫn nhìn ra được, sau đó khi có kẻ tới cướp đoạt hài tử rồi, ta là người cuối cùng chạy đến hiện trường... Ta không, không...” Đường Minh Hiên nói đến đây hầu như đã mất tiếng, cổ họng không ngừng nghẹn ngào, hần không dám ngẩng lên nhìn bất cứ ai trong phòng, vẫn cúi gằm đầu, cố hít sâu một hơi, tiếp tục giải bày tội lỗi: “Ta không tận lực đấu với sát thủ... thời khắc ấy, ta tin rằng sau khi hài tử tương lai sẽ phụ tá Thái tử mất tích, Hoàng đế sẽ tìm đến ta, để ta phòng vệ cho hần.

Nhưng Hoàng đế căn bản không để tâm, hần cũng không hề chú ý đến Đường gia, đến hài tử kia, đến bản kiếm phổ vô địch thiên hạ như ta tưởng tượng, hần chỉ lạnh nhạt hồi đáp, nói ta an tâm, tiếp tục tìm kiếm, còn những kẻ nọ nhất định có mưu đồ riêng.

Cứ như vậy, kể từ đó đến thư tín ta cũng khó lòng gửi tới hần. Qua một năm sau, nhìn phu thê các người ngày đêm thống khổ vì hài tử, ta mới dần tỉnh ngộ đến tội cùng mình đã phạm phải tội lỗi kinh khủng đến mức nào, ta tự oán trách mình vô số lần, cũng vô số lần đi thăm dò điều tra, nhưng hài tử kia tuyệt không có một chút tung tích... mà ta... đã không thể tiếp tục đối mặt với các người, gánh nặng này khiến ta hầu như không đêm nào nhắm mắt được... bởi vậy, rốt cuộc ta tới tìm một lão bằng hữu khi xưa, cùng hần ẩn cư ở một hòn đảo nhỏ hẻo lánh.

Sống trên hòn đảo ấy, mỗi ngày ta đều mơ thấy hài tử bé bỏng kia cùng với gương mặt các người, cho đến giờ này tuổi tác đã lớn, hay tin Hoàng đế lâm trọng bệnh, ta mới hạ quyết tâm, trở về nói ra toàn bộ chân tướng, đồng thời cầu xin Hoàng đế từ nay không bao giờ tìm tới Đường gia nữa. Nhưng hôm nay xem ra, hần đại khái đã biết rõ những việc ta làm năm xưa...

Ta chẳng sống được bao lâu nữa, chỉ hy vọng trước khi chết được giải bày tội lỗi của mình, không cầu các người tha thứ... chỉ mong sao các người được sống thật tốt, ly khai khỏi nơi thị phi này, tìm một tiểu trấn cách xa kinh thành, bình yên độ nhật... Còn ta, các người muốn sao cũng được, kể cả đâm tới một kiếm, ta cũng nguyện ngồi yên bất động.”

Đường Minh Hiên nói hết được tới đây, hụt hơi ngồi rũ trên ghế, miệng thở phì phò, lấy hết dũng khí nặng nề đưa mắt nhìn ba người còn lại trong phòng.

Trông mắt Đường Tử Ngạo đã một mảnh băng hàn, thân thể cứng đờ thẳng đứng, u tĩnh nhìn cánh cửa cách một quãng trước mặt, không nói một lời, phản gương mặt khuất sáng tựa hồ càng thêm âm đạm ngưng trọng, như thể bao nhiêu đau thương giằng xé cùng nỗi phần hận vô pháp bộc bạch bấy nhiêu năm đang cuộn cuộn tuôn trào, chậm rãi bao phủ toàn thân hần trong một khối mịt mù nồng đậm. Còn Tiết Uyển Nghi nắm chuỗi Phật châu trong tay, miệng lầm bầm niệm, một viên một viên lần qua những đầu ngón tay, không bi thống, không phần nộ, chỉ còn nụ cười nhàn nhạt yếu ớt tựa như pho Phật tượng giữa từ đường.

Mà Thiên Gia, tựa hồ là người duy nhất không bị ảnh hưởng, hần chỉ cảm tay Đường Tử Ngạo, lo lắng nhìn hần, một bàn tay nhỏ bé ngăn ngừa giờ lên, muốn xoa dịu an ủi, rồi lại e kinh động đến hần.

Đường Minh Hiên bật cười tự giễu, mớ tóc đã nửa phần xám tro trên đầu như càng thêm xác xơ, hần khàn khàn nói: “Ta biết bản thân mình đáng chịu thiên đạo vạn quả, các người...”

“Đừng nói nữa, người đi đi.” Đường Tử Ngạo đột nhiên cất tiếng, ngữ khí bình thản đến kinh ngạc.

Tiết Uyển Nghi nhìn Đường Minh Hiên, nhàn nhạt cười gật đầu rồi đứng dậy, bước chân trầm ổn mà kiên định, chậm rãi mở cửa lớn, rời khỏi đại sảnh.

Dù nàng có muốn giữ phong thái công chúa hay thân phận nhi tử phụ của Đường Minh Hiên, dù lòng nàng đã quyết xuất gia, dù nàng nguyện tâm quên hết tất cả chuyện cũ, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là một mẫu

thân... bởi thế nàng vô pháp bước tới cầm bàn tay lão nhân tàn lụi kia, rồi nói với hắn: người đừng khổ sở nữa, chúng ta đều tha thứ cho người...

Không thể, những lời ấy nàng nói không thành lời, nàng không tha thứ, vĩnh viễn sẽ không tha thứ, sự tình ngày hôm nay trở thành thế này, kết cục đã định rồi, nàng cũng sẽ không khóc kêu trời đất, cuồn cuộn gào thét với hắn, đòi hắn đền trả cho nhi tử của nàng hơn mười năm ròng... Bởi vậy, con đường tối thiểu nàng có thể chọn lựa, là không tha thứ.

Nàng đi khuất rồi, Đường Tử Ngạo nắm tay Thiên Gia, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Có mệt không, trở về nghỉ một lát nhé?”

“Dạ.” Gật đầu, nắm lấy tay hắn, càng siết chặt thêm một chút.

Đại môn mở rộng, bên ngoài đã sắp hoàng hôn, một mảnh trời ửng màu da quất vàng lợt, Đường Tử Ngạo nắm tay Đường Thiên Gia bước ra, một thoáng hai người quay nghiêng mỉm cười, cảnh tượng mỹ hảo như trong mộng, Đường Minh Hiền ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng họ chậm rãi bước đi, cánh tay vươn lên rồi cũng chậm rãi hạ xuống.

Bọn họ căn bản chẳng cần trả thù hay oán hận, nhục mạ, hay căn bản họ đã quá mệt mỏi rồi... đến lúc này, ba người đều hài lòng, mà càng lúc càng thêm hạnh phúc.

Đường Minh Hiền nhìn phụ tử hai người toàn thân nhuộm màu hoàng hôn, đi tới ngã rẽ nam hải kia còn như một hải tử làm nũng đòi cha bế, cho đến khi bóng lưng phía xa khuất hẳn, hắn biết, chính mình cũng đến lúc đi rồi.

Một thân đã bị lương tâm dẫn dắt đến thống khổ bất kham bao năm qua, giờ đi tìm nơi bình lai tiên cảnh chờ từ biệt thế gian, chuyện gì cũng không cần bận lòng nữa.

...

Đường Tử Ngạo ôm Đường Thiên Gia đi trên con đường đá cuội trải dài, qua tiểu đình nghỉ chân, hắn đột nhiên hỏi: “Gia Gia có hận gia gia không?”

“Không.” Thiên Gia lắc đầu, thấy Đường Tử Ngạo vẫn nhìn hắn chăm chú, hắn cong môi cười: “Gia gia kỳ thực rất thống khổ, năm xưa lỡ sai lầm rồi, đến giờ hắn vẫn thực hối hận, ta sao có thể trách cứ hắn nữa. Bất quá, người và nường thì có tư cách, các người vì ta mà chịu bao nhiêu đau khổ, khổ tâm. Còn ta thì... có lẽ cả nhà chúng ta chỉ mình ta được thanh thoi không phải mang gánh nặng nào trong lòng. Huống chi...” Thiên Gia ôm cổ Đường Tử Ngạo, vỗ vỗ sau lưng hắn: “Ta hiện giờ sống rất tốt, cha không cần tự trách mình, nếu không có gia gia để ta ra ngoài, nói không chừng mỗi ngày ta đều phải chịu huấn luyện, nội công tâm pháp, cả kiếm chiêu võ thuật gì gì nữa, mà đến lúc đó, cha nhất định sẽ không thương ta, không thích ta, như vậy ta mới không cần.”

Hắn chun mũi như một tiểu hải tử, bộ dạng mới nghĩ đã sợ chết đi khiến màn âm u trong mắt Đường Tử Ngạo phần nào tan bớt, đột nhiên hắn ôm ghì lấy Thiên Gia, hầu như muốn đem hắn tiến nhập dung hòa vào chính thân thể mình, cùng nhau tan chảy một chỗ, không bao giờ chia lìa nữa... mạnh mẽ cường liệt đến cả người run rẩy.

Đường Thiên Gia nhú mày, tựa cằm lên vai hắn, bị siết đau làm gương mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, nhưng ánh mắt cũng ngập tràn tiểu ý, hắn trở tay ôm lấy Đường Tử Ngạo, như dỗ dành hải tử vỗ vỗ lưng hắn, vừa cổ hích thở vừa lẩm bẩm: “Nga, nga, đừng có buồn a, ngoan a~”

Đường Tử Ngạo dù bị phần tốt cùng cũng nhịn không được bật cười vì hải tử này, điều hắn lo lắng nhất chính là e hải tử này bị khiếp sợ, bị mất lòng tin, thế nhưng hải tử của hắn so với hắn tưởng còn kiên cường hơn, cũng dũng cảm hơn rất nhiều.

Nếu Thiên Gia đã không muốn truy cứu, bản thân hắn tự nhiên cũng vô pháp làm gì, huống chi người kia lại chính là phụ thân của hắn.

“Cha?”

“Ừ?”

“Sau này chúng ta đừng sống trong kinh thành nữa, có được không?”

“Hảo.”

“Chúng ta tới một khu rừng núi, dựng một ngôi nhà gỗ nhỏ làm biệt viện, xong rồi mua một tiểu viện phía Nam, chừng nào mình muốn thanh tĩnh thì ở nhà gỗ, muốn náo nhiệt lại tới tiểu viện, bên nào cũng không muốn vậy mình sẽ cưỡi ngựa, đi du ngoạn khắp nơi, có được không?”

“Hảo.”

“Vậy được, căn nhà gỗ của chúng ta người phải làm tốt tốt một chút, tốt hơn chỗ của Trịnh thúc thúc thực là nhiều na~”

“Hảo.”

“A, mà Trịnh thúc thúc đó còn ở chỗ Thái tử ca ca, vậy nương làm sao bây giờ? Không được để nương xuất gia đâu.”

“Ừm, để ta nghĩ a.” Đường Tử Ngạo ngồi xuống chiếc ghế đá trong tiểu đình, hai tay vòng ôm Thiên Gia, để những điều chất chứa trong tâm trí chậm rãi tan đi, hẩn nhìn mặt trời chiều đỏ sậm rực rỡ phía xa, cúi đầu ghé bên tai Thiên Gia, thì thầm: “Ta có cách.”

“Nga, cách gì na?” Đường Thiên Gia ngẩng lên nhìn hẩn, hai con người lấp lánh phản chiếu ráng chiều, diễm lệ mà trong trẻo.

Đường Tử Ngạo ôm hẩn lên, xoay hẩn ngồi lại đối mặt với mình, nhỏ giọng ghé tai nói.

“A?!! Như vậy được không? Ngộ nhớ...” Thiên Gia kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi vội bịt miệng lại, tròn mắt nhìn cha hẩn, không dám tin mình vừa nghe cái gì.

“Không sao, không được ta cũng khiến hẩn phải làm.” Khóe miệng Đường Tử Ngạo khê câu lên.

*

64. Chương 64: Rời Xa Kinh Thành

Ngày hôm sau, khí trời thanh sáng, bầu không xanh trong như vừa được gột tẩy, tìm không thấy một gợn mây.

Đường Minh Hiền một mình ngồi trong đại sảnh trọn đêm, đến tảng sáng thì im lặng rời đi, đáp thuyền tới một thành trấn rất xa, Thường Văn chờ Đường Tử Ngạo tỉnh lại mới báo với hẩn, nói hẩn biết lão gia mạnh khỏe, đến trước khi lên thuyền hai mắt đỏ ửng mãi quay lại nhìn, tựa hồ chờ mong kỳ tích được thấy bọn hẩn xuất hiện.

Nói xong rồi, Thường Văn còn oán giận trừng mắt nhìn Đường Tử Ngạo, dù sao Thường Văn từ nhỏ theo Đường Tử Ngạo, cũng nhờ Đường Minh Hiền trông nom dạy dỗ mà trưởng thành, cuộc trò chuyện đêm qua hẩn hẩn nhiên chẳng biết, chỉ cho rằng Đường Tử Ngạo vô duyên vô cớ lạnh lùng với lão gia, để hẩn một mình lẳng lặng trở về đảo cũng không biết.

Đường Tử Ngạo cũng không để ý đến hẩn, chỉ phân phó hẩn đi làm vài việc.

Đối với chuyện từ nay về sau, đêm qua hẩn cũng suy nghĩ rất nhiều.

Việc này không nên chậm trễ, hôm nay liền bắt đầu chuẩn bị toàn gia rời kinh thành, trong Đường phủ, bất luận thị vệ, hạ nhân hay các thủ hạ nhiều năm, chỉ cần không muốn tiếp tục đi theo, sẽ cấp cho một phần lương bổng, đủ để họ khả dĩ ly khai Đường phủ, còn nếu nguyện ý ở lại, thì dù sau này tới đâu cũng sẽ không bạc đãi bọn họ.

Vừa rồi hẩn nói Thường Văn triệu tập mọi người đến khoảng sân rộng trước đại thính, Đường Tử Ngạo ngẩng đầu nhìn mấy con chim nhỏ mới sà xuống cành cây cách đó không xa rồi quay sang gọi một người, bảo hẩn đem một phong thư tới cho Thái tử.

Thái tử lúc này phỏng chừng đang xử lý việc trăm Lê thừa tướng và tịch biên tài sản họ Lê, sau đó lại lo chuyện chuẩn bị đăng cơ, đại khái sắp tới một thời gian dài sẽ bận rộn không dứt được.

Giờ chủ động đề xuất chuyện ly khai là vừa vặn, tuy Thái tử luôn thân thiết với Tiết Uyển Nghi, mà hần đối đãi với toàn gia bọn họ rất tốt, nhưng đến khi thân phận hần đã thành Hoàng thượng, Đường gia đối với hần mà nói, không chừng sẽ lại thành một khối vướng mắc, Đường Tử Ngạo không phải một trĩ tử non nớt, hần biết giờ là lúc thích hợp nhất để rời đi.

Đến khi Đường Thiên Gia dụi dụi hai mắt từ trong phòng bước ra, Thường Văn cũng quay lại báo tất cả mọi người đã tụ tập trên tiền viện, trừ mấy người đang làm nhiệm vụ ở bên ngoài.

Đường Tử Ngạo mặc lại y sam chín chu cho Thiên Gia vẫn đương xộc xệch tiết y trên người, giục hần vào trong rửa mặt rồi hứa sẽ trở về ăn điểm tâm cùng hần, hần mới không ồn ào đòi đi theo.

Một lát sau, khi Đường Tử Ngạo đứng ra thông báo dự định của hần rồi, tất cả mọi người trên dưới đều đứng ngây tại chỗ, kể cả Thường Văn ngày thường mồm miệng liến láu cũng bối rối nhìn hần, không biết phải làm sao. Chờ qua một hồi, tiếng ong ong mới bùng lên, có người lo lắng hỏi lại, có người quay sang bàn tán với nhau, cũng có người hoang mang nhìn quanh không nói nên lời.

Thường Văn lúc ấy mới tỉnh ra, cổ sức lấy hơi, nói lớn tiếng: “Im lặng cả đi, đừng làm rộn, lời chủ tử các người nghe không ra hả, ồn ào cái gì a, thật là, đều lớn đầu cả rồi, còn ưa à ồ ồ vậy.”

“Thường tổng quản, hai mắt người trợn trừng so ra mới không ai bằng ấy, còn nói chúng ta!” Một thiếu niên chuyên phụ trách nấu nước trong trù phòng đứng dưới vừa cười vừa gheo.

Thường Văn đỏ bừng mặt, đang chực nạt lại đã bị Đường Tử Ngạo giơ tay cản: “Suy nghĩ cho kĩ càng một chút, đây là chuyện cả đời các người, ai muốn ở lại kinh thành, nếu là người đã ký khế ước bán thân, lát nữa có thể nhận lại khế ước của mình, ta sẽ để cho các người phần ngân lượng đủ sinh sống một thời gian, còn ai nguyện ý tiếp tục theo Đường phủ, sẽ đi cùng chúng ta, bất luận tới nơi nào đều không để các người phải sống khó khăn. Giờ, ai ở lại kinh thành đứng qua bên phải, ai muốn theo Đường gia sang bên trái.”

“Lão đại, chúng ta còn phải hỏi sao, thật là, sớm biết người gọi bọn ta đến vì chuyện thế này, ta nằm ngủ tiếp cho xong.” Bên dưới mấy thủ hạ có thâm niên, đã theo hần từ khi còn niên thiếu đã rõ lên, nhất là mấy người vẫn bị Thường Văn mắng là thô nhân thì chẳng buồn che miệng, ngáp dài mấy cái, tự động bước sang bên trái.

Bọn họ mở đầu rồi, rất nhanh sau, mọi người bắt đầu lục tục bước qua hai bên, còn lại một vài người vẫn đứng tại chỗ, nhỏ giọng bàn bạc với người bên cạnh, Đường Tử Ngạo cũng không thúc giục, kiên nhẫn chờ đợi, đại khái qua nửa canh giờ, hai bên trái phải đều đã khá đông, ở giữa còn chừng hơn hai mươi người, tựa hồ không biết chọn lựa đường nào, có mấy người lên tiếng: “Lão gia, phụ mẫu chúng ta đều ở thành trấn gần đây, chúng ta muốn về nhà thương lượng một chút rồi sẽ quay lại trả lời chắc chắn, có được không?”

“Được, khi trở lại nói với Thường Văn là được.”

“Cảm tạ, cảm tạ lão gia.”

“Thường Văn, tìm khế ước bán thân của những người này ra, sau đó cấp cho mỗi người năm mươi lượng bạc, một phong thư đề cử, để bọn họ sau này thuận lợi tìm công việc.” Đường Tử Ngạo vừa rời đi vừa phân phó.

“Dạ, chủ tử.”

“Người ở lại hay theo ta đi?” Đường Tử Ngạo đột nhiên quay lại hỏi.

Mặt mũi Thường Văn thoát cái đỏ bừng, lần này hiển nhiên vì tức giận, hần oán hận nói: “Chủ tử, ta vậy mà là kẻ không đáng tin thế sao? Ta coi bộ không đáng trông cậy đến thế ư? Ta thực tình không được người tín nhiệm một chút chút nào thế ư? Ta lẽ nào... Ai nha, chủ tử, người sao lại bỏ đi a, ta còn nói chưa xong a!! Chủ tử...”

Đường phủ cũng không định bán đi, dù sao đã sống ở đây lâu như vậy, Đường Tử Ngạo dự tính giữ lại, tìm vài người trông coi, chờ khi nào đó quay lại cũng có một nơi dừng chân. Hần vừa đi vừa suy tư về những chuyện còn phải làm, đến nơi, đang muốn đẩy cửa ra, bên trong đã có người mở rộng cửa, hai mắt sáng lấp lánh hưng phấn nhào ra, nhéo hai vạt áo hần, kiễng lên hơn hử thì ào vào tai hần: “Cha, Trịnh thúc thúc

đó tới rồi, nói là Thái tử kêu hần đến, bảo hần từ giờ theo bảo vệ chúng ta, có phải người nói với Thái tử ca ca không?”

Đường Tử Ngạo nhìn bộ dạng hí hửng coi kịch vui của hần, có chút bất đắc dĩ cười đáp: “Chuyện này không thể vội vàng làm bừa, dù sao cũng chưa biết ý tứ hai người bọn họ.”

“Cha, người yên tâm, ta biết na, nương và Trịnh thúc thúc ngày còn trẻ vốn là yêu thương nhau, đều là người chia rẽ bọn họ, giờ là cơ hội cho người lập công chuộc tội, người đừng do dự nữa, cũng đừng mãi lo lắng có lỗi với nương cái gì, thiếu nương cái gì.”

“...”

Đường Thiên Gia tuy thường ngày luôn trông như một tiểu hài tử, nhưng hần cũng đâu gốc gác, tự nhiên sẽ nhìn ra được tâm tư của người mình quan tâm nhất.

Trong lòng Đường Tử Ngạo vẫn luôn suy nghĩ rất chính trực, hần cho rằng năm xưa thành thân với Tiết Uyển Nghi rồi không cho nàng được hạnh phúc, mà đến giờ bản thân tìm được hạnh phúc rồi, lại tác hợp cho Tiết Uyển Nghi với một nam nhân khác, thực giống như vội vàng muốn đẩy nàng ra đi. Với chuyện này hần luôn thấy không thể yên lòng. Tuy tất cả đều lên kế hoạch rồi, nhưng đến khi thực hiện, vẫn có chút ngần ngại do dự.

“Làm sao người biết được?” Đường Tử Ngạo hỏi.

“Ta nghe người ta nói na, Trịnh thúc thúc năm xưa là đội trưởng trẻ nhất trong cấm vệ quân, hơn nữa phụ thân hần lúc đó cũng là quân sĩ của một vị thủ hạ tướng quân, bởi vậy hần mới phụ trách thủ vệ trong Hoàng cung, từ đó mà quen biết nương, sau này thì yêu nhau na~”

“Người nghe ai nói vậy?” Đường Tử Ngạo cũng có biết sơ lược đôi phần, bất quá hần chưa từng nói cho Thiên Gia.

“Hừ, ta có cách của ta chứ bộ!”

Đường Tử Ngạo có chút dở khóc dở cười nhìn bộ dạng ưỡn ngực dạt dào đắc ý của hần, rồi thừa dịp hần còn đương hớn hỏ vênh vang liền kéo hần đi vào trong viện, gạt đầu chào Trịnh Viễn Kính, sau đó tìm cho hần một gian phòng nghỉ tạm.

Vừa vặn phòng kế bên tiểu viện của Tiết Uyển Nghi, cách nhau vốn vẹn một bờ tường thấp.

Tiết Uyển Nghi lúc này, mặc kệ ai khuyên cũng không nghe, chỉ lẳng lặng chờ cho qua thời gian.

Mấy ngày qua, nàng cũng biết Đường phủ sắp ly khai kinh thành, nàng đối với bên ngoài vẫn là Đường phu nhân, tuy nhiều năm đã không xuất hiện trước mặt hạ nhân, nhưng tốt xấu vẫn có vị thế, vô luận thế nào cũng không thể ra đi vào lúc này. Bởi vậy nàng suốt ngày không ra khỏi cửa, chỉ sai người đem một phong thư cho Đường Tử Ngạo, yêu cầu ra khỏi kinh thành rồi, trên đường để nàng xuống vào bất cứ am ni cô nào cũng được. Đường Tử Ngạo tự nhiên cũng đáp ứng.

Tiết Uyển Nghi không hề nghi ngờ hần, mỗi ngày đều ở trong gian nhà nhỏ trong viện an tâm niệm Phật, cầu phúc cho Hoàng đế ca ca đang bệnh trọng và Thái tử chất nhi* sắp đăng cơ.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong Đường phủ càng ngày càng rộn ràng, các loại gia cụ đồ sộ như giường, tủ, bàn ghế... Đường Tử Ngạo đều cho để lại, dù sao đường xá vận chuyển không tiện, những thứ ấy đến nơi nào cũng mua được, mà một số bình sứ, chén trà, tranh chữ và nhiều đồ vật nhỏ khác, thứ gì không quá quan trọng và có giá trị đều đã đem ra tiệm cầm đồ đổi thành tiền bạc, còn lại thì đóng gói vào xếp chung một chỗ, quần áo, sách vở, chăn nệm tùy thân từng người cũng thu dọn xong xuôi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người trong phủ dậy thật sớm, tự dọn dẹp chăn nệm cá nhân, nhanh chóng đem lên tiền viện, để chung vào hành trang.

Tiêu cục vận chuyển đến một biệt viện của Đường phủ, Đường Tử Ngạo dự định tạm thời ở lại nơi đó, tuy đã nói những thứ chăn mền đều có thể mua lại được, bất quá sự tình vội vã, mỗi lúc mỗi mua bán chắc chắn không bằng dùng đồ đã quen thuộc, này cũng là hần suy nghĩ chu đáo vì Thiên Gia. Thành ra, tất thấy hạ

nhân trong phủ, phàm là người đã nhận giường nhận nệm thì đều cố sức mang theo đồ đạc riêng, dù sao tính toán ra cũng là một món bạc không nhỏ.

Nhất cử nhất động lần này của hần hầu như khiến mấy người ở lại bị dọa ngây người, Đường Tử Ngạo vốn luôn lạnh lùng ít lời, cử chỉ sắc sảo như vậy, đừng nói là với Đường phu nhân, cả đến đối đãi với phụ thân hần cũng đã hiếm thấy, bất quá ai nấy đều phần khởi hưởng ứng tích cực, dù sao có ai lại không có ít nhiều vật dụng cá nhân nho nhỏ, vừa vắn quẩn trong chăn nệm đem theo.

Đội tiêu cực đi xa rồi, trưa đến dọn bữa ăn tạm bên ngoài, nghỉ ngơi xong xuôi, đoàn người cũng chỉnh trang lũ lượt lên xe ngựa, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Vừa ra khỏi cổng thành, Thái tử đã cưỡi ngựa phi đến.

Ngăn mọi người định quỳ xuống, Thái tử quay sang nhìn Đường Tử Ngạo, nói: “Cô phụ, mấy năm nay khổ cực cho người, chuyện trước đây chúng ta đều quên đi là tốt rồi, cuộc sống sau này, mong rằng người có thể được thư thái sinh hoạt. Còn cô cô cũng phiền người, đừng để nàng quá bận tâm lo nghĩ những chuyện nhỏ nhặt.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, nhìn Thái tử hữu ý vô ý đưa mắt về phía Trịnh Viễn Kính đang cưỡi ngựa thủ vệ cạnh xe ngựa phía trước, hần nói: “Thái tử điện hạ an tâm.”

Thái tử mỉm cười, thần tình nhẹ nhõm, hần vỗ vỗ Thiên Gia đang nép bên cạnh: “Nhớ kĩ, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, cha nương người nỗ lực cố gắng vì người rất nhiều.”

“Ta biết, Thái tử ca ca sau này sẽ thực khổ cực, cũng phải nhớ kĩ bảo trọng thân thể nga!”

“Hảo.” Hần nói rồi nhìn sang Tiết Uyển Nghi lẳng lặng đứng sau Đường Tử Ngạo: “Cô cô, Phụ hoàng muốn ta nói với người, mong người từ nay về sau tùy tâm suy nghĩ, tìm lấy cuộc sống cho chính mình, không bị bất cứ sự gì ràng buộc.”

Tiết Uyển Nghi nhàn nhạt mỉm cười, không đáp, Phạt châu trong tay đều đặn lần chuyển.

“Ta sẽ cho các người một thiên hạ thịnh trị, để các người thỏa ý ung dung!!!”

Gương mặt Thái tử sáng bừng dưới ánh nhật quang quá Ngọ, mà rực rỡ hơn nữa chính là nét tự tin, kiêu hãnh, là nhiệt huyết sục sôi cùng ý chí chấp chưởng* thiên hạ lấp lánh trong đôi mắt hần.

Hần ghìm dây cương trong tay, tiêu sái quay ngựa, dần dần tiêu thất khỏi tầm mắt đoàn nhân mã sau lưng.

*chất nhi: cháu.

*chấp chưởng: nắm trong tay, nắm quyền điều khiển.

– Hoàn đệ tam quyền –

ĐỆ TỬ QUYỀN

65. Chương 65: Giang Nam Tiểu Trấn

Chỉ ít ngày sau, đương kim Hoàng đế thoái vị, Thái tử đăng cơ, lấy niên hiệu Thiên Thuận, năm nay là năm Thiên Thuận thứ nhất.

Trong triều cũng biến động đáng kể, ngoài việc đại gia tộc Lê thị bị trừ diệt tận gốc, còn không ít nguyên lão lưỡng triều cùng các học sĩ, bè cánh bị liên lụy theo, đương kim Hoàng đế dứt khoát thực hiện sửa đổi nhiều điều luật và cả chế độ kế thừa trong giới quý tộc, quan viên. Đương nhiên hành động này gây ảnh hưởng đến quyền lợi căn cơ của tầng lớp thượng lưu, nhưng Thái tử điện hạ xưa kia mờ nhạt đến có phần nhu nhược vậy mà một khi đã tọa vị Hoàng đế, khí chất bá đạo cao cao tại thượng cùng lối hành xử cương quyết đầy quyền uy của hần lập tức khiến bá quan văn võ cảm bật, xét cho cùng tấm gương Lê gia vẫn còn nhân tiền...

Bước đầu gian nan đã vượt qua được, kể từ giờ tuy còn trở ngại trăm bề, nhưng đường càng tiến càng thêm thàng rộng mở.

Liên tục nửa tháng kể từ khi đăng cơ, mỗi ngày Hoàng đế ngủ không tới hai canh giờ, bệnh tình Thái thượng hoàng càng lúc càng trầm trọng, dù vẫn viện đến tất cả những thứ dược liệu trân quý hòng vãn hồi, nhưng bằng vào lối rứt rề luống cuống bấm báo của đám Thái y, Hoàng đế biết đã đến hồi bất lực, hẳn chỉ có thể ra sức mỗi ngày giành tối đa thời gian tới bồi bên cạnh lão Phụ hoàng đã vì hần mà hy sinh quá nhiều.

Ngày hôm nay, trong khói huân hương nhàn nhạt, Hoàng đế nhỏ giọng thông thả ôn lại kỉ niệm ngày thơ ấu, kể bên hần, gương mặt suy yếu tái nhợt của Thái thượng hoàng thỉnh thoảng lại lộ ra nét cười, phẳng phất như chìm vào miền man xưa cũ, thuở ấy, nữ nhân hần yêu thương nhất vẫn còn sống trên đời, Thái tử cũng thật nhu thuận ngoan ngoãn, còn cả thất muội tử đồng bào hoạt bát dịu dàng, bốn người cùng tản bộ trong ngự hoa viên, giữa hương hoa thoang thoang, nghe tiếng chim ríu rít, thư thái cảm nhận từng cơn gió nhẹ lướt qua.

“Hoàng thượng, có văn kiện khẩn.” Ngoài cửa, giọng vị công công khẽ vang lên thông báo.

“Để đó.” Hoàng đế nhìn Thái thượng hoàng đã tắt nụ cười trên môi, nhất thời sắc mặt sa sầm âm u.

Công công kia vốn đã theo hầu nhiều năm, nghe ngữ khí của hần liền vội vàng quỳ phục ngoài cửa: “Hoàng thượng, là văn kiện khẩn cấp người đã dặn nhận được phải trình lên ngay lập tức.”

“Dem vào.” Thái thượng hoàng cất tiếng khàn khàn, hai mắt hần cũng chậm chạp hướng ra cửa.

Nhận được phong thư, Hoàng đế lập tức bóc ra đọc lướt một lượt, sắc mặt thoát biến, bàn tay cầm bức thư cũng nhịn không được khẽ run run. Thái thượng hoàng trông phản ứng của hần, nhỏ giọng nói: “Khổ cực cho Hoàng nhi, Phụ hoàng không có năng lực lưu lại cho người một thiên hạ mười phần thịnh thế, để hôm nay người phải nhọc tâm như vậy...”

Hần càng nói, sắc diện Hoàng đế càng biến chuyển kì diệu, vốn là bi thống, khiếp sợ lại từ từ giãn ra, như cười như không, đến cuối cùng đã lộ ra một nụ cười kinh ngạc.

“Phụ hoàng, người có biết ai gửi thư tới không?”

“Ai?”

“Là cô phụ.”

“À? Có chuyện gì?”

“Phụ hoàng, người nghe rồi đừng vội kích động. Đầu thư là hần thỉnh tội, vì hần không chiếu cố cô cô chu đáo, khiến cô cô vì phải lữ hành đường xá xa xôi mà nhiễm phong hàn, sau rồi bệnh trở nặng không dậy nổi, mấy ngày trước đã qua đời trong khách ***.”

“Cái gì?!” Thái thượng hoàng kích động trợn trừng hai mắt, đang muốn gồng mình ngồi dậy đoạt lấy bức thư, lại thấy Hoàng đế mỉm cười bình tĩnh, vừa đỡ hần nằm xuống vừa trấn an nói tiếp: “Phụ hoàng chớ lo lắng, người nghe ta nói đã, hần nói cô cô vốn lòng dạ từ bi, hẳn nhiên sẽ muốn được mai táng tại một nơi an tĩnh, thế nhưng hần e một mình nàng về sau sẽ rất cô đơn, bởi vậy hần thỉnh ta ban cho hần thị vệ kia, là Trịnh Viễn Kính, để bồi táng* theo nàng, hai người cùng yên nghỉ tại một nơi sơn lâm u tĩnh.”

“Trịnh Viễn Kính?” Thái thượng hoàng lẩm bẩm nhắc lại, ánh mắt có chút mơ hồ.

“Phải, Phụ hoàng, người còn nhớ Trịnh Viễn Kính tuổi còn trẻ đã được giữ chức đội trưởng cấm vệ quân năm xưa không? Hần là nhi tử của quân sĩ dưới trướng cứu cứu ta, ngày ấy người bắt gặp hần và cô cô gần gũi nhau, liền trách mắng hần rất nặng nề, sau còn phạt thêm một trăm roi nữa ấy.”

“Có nhớ ra đôi chút, ta cho hần lập công chuộc tội, đi theo Nhị hoàng tử.” Thái thượng hoàng gật đầu: “Hai người bọn họ sao?”

“Cô phụ đâu phải kẻ vô dụng, cô cô theo hần nhiều năm như vậy vẫn vô sự, giờ làm sao đương mạnh khỏe lại có chuyện qua đời trên đường đây? Hần làm vậy là muốn ta danh chính ngôn thuận công khai việc này, để hai người bọn họ từ nay có được một cuộc đời hoàn toàn mới.”

“Hảo, hảo, giao cả cho người... đều là vì ta ích kỷ, bạc đãi Tiểu Thất, bao nhiêu năm qua chẳng được thỏa lòng, đến lúc này rồi, cứ để nàng được ở bên người trong lòng đi.”

“Dạ, Phụ hoàng.”

“Cha, đây là nhà mới của chúng ta na?”

Trước cổng một phủ uyển đồ sộ tại tiểu trấn phía Tây ngoại thành Giang Nam, một đoàn xe ngựa từ từ nối đuôi nhau dừng lại, bất quá nơi này không dày bụi cát như phương Bắc, bùn đất dưới chân cũng có phần quện dính ẩm ướt, bởi vậy ngựa xe chạy qua không cuốn bụi mù mịt, chỉ nghe tiếng lọc cọc đều đều cùng khói sương sáng sớm cuộn cuộn tản mát theo.

Giọng hỏi thanh thúy từ trong xe vang lên thật rõ ràng khiến đám hài tử những nhà quanh đó vội thò đầu ra ngóng nhìn, đại viện lớn như vậy bao nhiêu năm chẳng có người ở, chỉ thấy vài người quản gia, nô bộc chăm nom quét tước, lâu lâu còn gọi đám trẻ bọn chúng sang chơi, giờ chủ nhân bên ấy trở về rồi, nhất định bọn chúng không còn được bén mảng lại gần nữa. Tiểu hài tử vừa sợ sệt vừa hiếu kỳ hé hé cửa nhà nhìn về phía cửa sổ khoang xe ngựa vừa vọng ra tiếng nói, đã thấy một người thiệt là đẹp đang ngồi bên trong, một đứa trong đám nhìn Thiên Gia rồi ngẩn người há hốc miệng, miết một hồi lại cuống tay lục lục trong người cả nửa ngày mới lôi ra được vật gì lem lem bẩn, hẩn ngần ngần dợm bước đến gần rèm cửa xe, mấy thị vệ đi theo nhìn hài tử này cũng nghĩ không có gì đáng ngại nên cứ để mặc hẩn, quả nhiên tới bên xe ngựa rồi hẩn liền kiễng chân chìa vật nọ vào trong đưa cho Thiên Gia, đoạn khấp khởi nói: “Cái này... cái này là bảo bối ngày hôm qua ta tìm được đó, tặng cho người.”

Thiên Gia thoáng ngây người, đột nhiên cười rộ lên, nhận lấy hòn đá đen bóng, viền một vòng ánh ánh bảy sắc, lại xoa xoa đầu hẩn, làn da rám nắng của hài tử kia lập tức đỏ ửng, hẩn xoắn xuýt hai bàn tay, vừa chạy theo xe ngựa vừa hỏi: “Người là người nhà này sao?”

“Phải.”

“Vậy từ rày người đi chơi cùng ta nha, từ nhỏ ta lớn lên ở đây, chỗ nào chơi thích nhất ta đều biết nha!” Hài tử nọ vỗ vỗ ngực, vừa thở hổn hển vừa nói.

“Hảo, người đừng chạy nữa, về nhà đi, đợi ta rảnh rồi sẽ qua tìm các người liền.” Xe ngựa tuy đi không quá nhanh, nhưng hài tử kia muốn theo kịp cũng phải chạy hụt hơi, Thiên Gia cười cười khoát tay bảo hẩn trở về.

“Ừa, hảo.” Hài tử nọ cuối cùng cũng đứng lại, nhìn xe ngựa tiếp tục lăn bánh, hai tay hẩn nắm chặt mép áo, lớn tiếng hô theo: “Tỷ tỷ, người đã gả chồng chưa?!”

Đám người cưỡi ngựa quá nửa đều nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã té xuống đất, cả đoàn nhất loạt khựng lại, hết thấy quay đầu nhìn hẩn, bầu không khí thoáng cái cực kỳ quái dị.

Hài tử kia hoảng hồn lùi lùi mấy bước, nuốt nước bọt: “Sao... làm sao a?”

Khoang xe ngựa đằng trước đột nhiên vọng ra tiếng cười khanh khách, còn lẫn cả giọng trầm trầm nửa trách cứ nửa buồn cười của nam tử thành niên, hài tử nọ đứng đực một chỗ, chẳng hiểu ra sao, ngây ngốc nhìn đoàn người mặt mày giật giật nín cười.

“Chưa có a~” Giọng đáp của tỷ tỷ xinh đẹp trong xe vọng ra, hài tử nọ lập tức hài lòng toe toét cười.

Đoàn xe lục tục đi tiếp, đại môn phía trước đã mở rộng, mắt thấy bọn họ chuẩn bị vào trong đến nơi, hài tử kia vội lấy hết dũng khí nói: “Tỷ tỷ, người phải gả cho người như thế nào mới được?”

Thiên Gia vén rèm xe lên, thò đầu lại nhìn hẩn, mỉm cười đáp: “Ta thích người hảo hảo học tập luyện võ, bất luận sau này là văn nhân hay võ quan, đều phải là một người thật chính trực.”

Nói dứt câu, xe đã chạy vào đại môn, những khoang xe và đoàn người đi sau nhanh chóng đan kín tầm nhìn, hài tử kia siết siết nắm tay, quay đầu tính trở về, đã thấy trên phố người xúm đông xúm đỏ, bộ dạng hiếu kỳ chăm chăm nhìn mình.

...

Trong phủ bày biện rất đơn sơ, hầu như chẳng có vật trang trí rườm rà nào, bất quá cũng may phòng ở đều được quét tước sạch sẽ, Thiên Gia vừa xuống xe đã cười đến dẫy không nổi, cứ thế để Đường Tử Ngao tha kéo kéo mới vào được trong phòng, qua cửa rồi hần lập tức nhào lên giường, ôm bụng cười lăn lóc.

“Giỡn vui lắm hả?” Đường Tử Ngao hỏi.

“Dạ~ hài tử đó thiệt là... thằng thẩn~~”

“Còn nháo, hài tử đó còn ít tuổi, nếu hần lớn, coi ngươi làm thế nào?”

“Hắc hắc~ hần mà lớn, Đường Đường nhất định sẽ không cho hần tới gần ta na, không phải sao?” Đường Thiên Gia cười đến khuôn mặt đỏ hồng, búng búng hờn hờ kéo vạt áo Đường Tử Ngao.

“Phải.”

“Ngươi nói na, nương giờ thế nào rồi? Trình thúc thúc ngốc như vậy, ta thiệt rầu thay hần a~”

“Được rồi, Trình thúc thúc ngươi sẽ không để nàng chịu khổ đâu, chờ ít ngày nữa chúng ta tới thăm bọn họ, được không?”

“Hảo.”

“Đói bụng chưa, cơm trưa chắc đã dọn rồi, giờ đi ăn thôi. Phải rồi, đệ đệ ngươi tới đây sớm hơn chúng ta, chừng hơn một tháng rồi, hần ở tiểu viện kè bên.”

“Vây ăn chung đi, lâu lắm không được gặp hần rồi~”

Đến lúc Thiên Gia vào tiền thính ăn cơm, mới thấy ngồi kè bên Đường Thiên Tường là một nữ tử mỹ lệ nhu thuận, bọn họ thấy hai người bước vào liền vội vàng đứng dậy.

“Cha, Tiểu Gia.”

“Cha, ca ca.”

“Gì? Gì?”

“Ngồi đi.”

Thiên Gia miệng gì gì liên hồi, hần ngồi xuống bàn, liếc liếc đánh giá hai người kia, mặt mũi Tiểu Tường rõ có phần bối rối, còn nữ hài tử kia thì khỏi nói, hai má đỏ ửng, ngượng nghịu cúi thấp đầu, không dám nói tiếng nào.

“Thành thân rồi a? Làm nào ta lại không biết a?” Thiên Gia ngấm ngấm một hồi lâu mới bắt đầu cao giọng, còn nhặt một cái dưa, gõ gõ xuống cạnh bát sứ.

“Mới ít ngày.” Nữ hài tử kia lí nhí đáp.

“Thời gian chúng ta lánh trong rừng đã để bọn họ tới đây thành thân luôn, dù sao vẫn an toàn hơn.” Đường Tử Ngao giải thích.

Thiên Gia liếc nhìn Đường Thiên Tường, miệng cười đầy ý đồ, hần rót một chén rượu giơ lên trước mặt nữ hài tử: “Đệ muội, ca ca bỏ lỡ hôn lễ của các ngươi, hôm nay kính ngươi một chén~”

Trình Nhu tiếp chén rượu, cũng may hần rót lưng lưng, nàng uống hết một hơi, Thiên Gia lại lạnh lệ nhận lại chén, rót đầy sóng sánh rồi chìa tiếp ra: “Chén này chúc đệ muội và đệ đệ sớm sinh quý tử~”

Lần này thì Trình Nhu đỏ bừng mặt, tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không phải, Đường Thiên Tường hừ một tiếng, nhận thay chén rượu uống cạn một hơi, Thiên Gia đã cười như vừa thực hiện được âm mưu, lại rót thêm một chén đầy tràn nữa: “Đệ đệ a, lúc ngươi thành thân ca ca không ở cạnh a~ giờ đành lấy rượu thay lời chúc phúc muội~”

Đường Thiên Tường dẫn dỗi nhìn hần, cái gương mặt tuần tú xinh đẹp như nữ nhân trước mắt thật không khác gì quý tinh linh hại hần ức muốn nghiền răng nghiền lợi, hần đương miễn cưỡng giơ tay ra nhận chén thì Đường Tử Ngao đã ngăn lại, thần nhiên liếc mắt nhìn Đường Thiên Gia: “Đừng nháo.”

Tính cách này của Đường Thiên Gia nói cho cùng đều là Đường Tử Ngạo nuông chiều mà thành, thế nhưng hẳn lại vô cùng nghe lời Đường Tử Ngạo, mới nghe hắn nói một câu, Thiên gia tuy bụng không vừa ý nhưng vẫn ngồi xuống, chờ người bưng cơm bày lên rồi bắt đầu ngoan ngoãn ăn.

*bồi táng: chôn cùng Ô_Ố

~*

66. Chương 66: Thiên Tường Thượng Vị

*Thiên Tường kế nghiệp

Tiêu cục xuất phát sớm hơn, đồ đạc đã vận chuyển đến nơi được ba bốn ngày, mấy người vẫn ở trong biệt viện dờ dờ ra rồi áng chừng sắp xếp một số, còn lại chỗ nào chưa biết nên xếp đặt ra sao đều để chờ Đường Tử Ngạo tới quyết định.

Trần quản gia vốn vẫn lo việc trong Đường phủ ở kinh thành niên kỷ đã lớn, hơn nữa nhi tử nhi tức* đều ở trên kinh, lần này hắn đành từ giã công tác, bởi vậy khi tới biệt viện, Đường Tử Ngạo liền lựa lấy hai người có vẻ tin cậy cho bọn họ tạm thời giữ vị trí quản gia, một mặt để Thường Văn ở bên cạnh giúp đỡ. Mọi người cùng chung tay sắp dọn, khí thế ngất trời, qua vài ngày nhà cửa đã sửa sang gọn gàng, ngoài những phòng đã có người ở còn quét dọn cả mấy gian phòng lâu nay vẫn để không làm khách phòng.

Chuyển đến nơi này rồi, đám thủ hạ theo Đường Tử Ngạo cũng chẳng rảnh rỗi, dù sao những công việc nhận từ kinh thành dù ở nơi nào đều thực hiện được, bất quá đổi chỗ ở mà thôi, còn mấy người đã có gia thất, Đường Tử Ngạo đều để bọn họ tùy ý đi lại.

Bận rộn luôn tay, mỗi ngày mỗi thêm công việc, vốn chẳng có lúc nào ngơi lòng nghĩ ngơi mong lung. Đường Thiên Tường không giống như Đường Thiên Gia, tuy đã thành thân rồi, cũng đủ năng lực tự thân đảm đương phần nào gia sự, nhưng Đường Tử Ngạo vẫn không chút lơ lỏng đôn đốc hắn, hiện giờ rất nhiều mảng công việc đều đang dần dần giao cho hắn quản lý, thêm sự hỗ trợ của Thường Văn và đám thủ hạ, tình hình cũng coi như đã vào quỹ đạo, đương nhiên vẫn còn nhiều chỗ thiếu sót, nhưng dù sao hắn còn trẻ, thời gian sẽ dần dần rèn giũa, hơn nữa con người hắn siêng năng, chín chu, chắc chắn không có vấn đề gì lớn.

Thời gian này, Đường Tử Ngạo vì để Đường Thiên Tường có thể quen công việc nhanh hơn, mỗi ngày đều ở bên cạnh đích thân chỉ dẫn hắn, thường thường đến nửa đêm chưa về, sớm hôm sau trời còn chưa sáng đã lại trở dậy ra ngoài.

Đường Thiên Gia mấy ngày đầu còn xót xa hắn, cố sức không làm chộn rộn, nhưng Đường Tử Ngạo tựa hồ thấy hắn thông cảm lại thành ra càng “phóng túng” dữ, hai người liền năm sáu ngày không chạm mặt, đừng nói chi trò chuyện, đêm đến cũng chỉ đương lúc ngủ mơ mơ màng màng thì cảm giác được có thân nhiệt ấm áp của hắn vào nằm kế bên.

Cứ như vậy qua vài ngày rốt cuộc nhịn hết nổi, hôm nay Đường Thiên Gia cố ý ngủ cả buổi chiều, tới đến quyết nằm thức chờ Đường Tử Ngạo về.

Để lại Đường Thiên Tường vẫn ngồi đọc giấy tờ, Đường Tử Ngạo trở về phòng ngủ trước.

Khí hậu vùng này không giống như ở kinh thành, gió đêm thường thường mang theo hơi nước ẩm ướt, phả trên da mặt, cảm giác tự nhiên có chút dấp dính, Đường Tử Ngạo bước nhanh hơn, đẩy mở cánh cổng tiểu viện, thấy ánh nến trong phòng đã sớm tắt, tối đen một mảnh.

Hắn vào trù phòng trước, múc ít nước tắm rửa, toàn thân cảm giác thoải mái hơn nhiều, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ đi vào. Hai tử trên giường đang ngủ say sưa, hai cánh tay giang rộng, cả người nằm thành hình chữ Đại, không khác chi một tiểu hải tử, tấm chăn mỏng đắp trên bụng cũng bị hắn đá rớt qua một bên, Đường Tử Ngạo khẽ khàng nâng cánh tay hắn, đẩy nhích vào bên trong.

Đường Thiên Gia nhân cơ hội này ngồi bật dậy, nhéo hai vạt áo hắn, cố sức kéo hắn ngã xuống, hoàn toàn bất ngờ, Đường Tử Ngạo vẫn kịp phản ứng, mà không muốn ngã đè phải hắn, liền trở mình nằm vật xuống một bên, Đường Thiên Gia đã sớm dự mưu, chỉ chờ hắn đặt lưng lập tức nhảy phốc lên, ngồi chễm chệ trên người hắn.

Đường Tử Ngạo bật cười, quả nhiên chờ không nổi, đã bắt đầu náo loạn.

“Không ngủ sao?”

“Hứ~”

“Nào xuống chứ?”

“Hứ~”

“...”

“Sao ngươi không nói?”

“Ngoan, xuống đi, cha ôm ngươi ngủ.”

“Hứ~”, lần này hứ rồi rốt cuộc vẫn chậm chạp tụt khỏi người hắn, nằm xuống nệm, đôi con ngươi trong bóng tối càng sáng lấp lánh, mang theo tia lên án nhìn Đường Tử Ngạo: “Cha, ngươi tới đây rồi lại còn bận bịu hơn trước~” thanh âm đã có chút ủy khuất.

“Chờ chút nữa, chỉ ít ngày thôi.” Đường Tử Ngạo nằm bên hông hắn, kéo hắn nằm nhích lên, hai người mặt đối mặt, chóp mũi dán chóp mũi, nhìn nhau.

“Ừa?”

“Ta không phải chỉ có một thân một mình, tuy rằng lần này rất nhiều người đã ly khai, nhưng Đường gia vẫn không đơn giản chỉ có một nhà bốn người chúng ta, còn vô số huynh đệ theo ta nhiều năm cùng với những người đã sớm gắn bó với Đường gia. Thiên Tường cũng đã trưởng thành, chờ hắn có thể không cần ta chỉ dạy mà tự mình gánh vác gia sự, ta mới an tâm ly khai... đến lúc đó, bất luận tới nhà gỗ trong rừng hay hoang mạc xa xôi, ta đều có thể cùng người mà không chút vướng bận lo lắng. Cố đợi ít ngày nữa, chờ ta buông được trách nhiệm, chúng ta cùng đi, được không?”

“Hảo.” Đường Thiên Gia ôm cổ Đường Tử Ngạo, cọ cọ mặt vào hõm vai hắn: “Ta là lo ngươi quá mệt mỏi.”

“Nếu ngươi thấy không có chuyện gì làm, vậy ra ngoài chơi cũng được, nhưng nhớ phải đem người theo.”

“Ta không đi, được rồi, cha, Tiểu Tường biết chuyện của chúng ta không?”

“Không biết.”

“Vậy có nói cho hắn không a?” Thiên Gia ngẩng đầu hỏi.

“Trước tiên đừng vội, hắn còn ít tuổi, hiện giờ nhiều chuyện đổ lên vai hắn, nếu nói ngay lúc này, chỉ e hắn không chấp nhận được, chờ tương lai hắn dày dặn hơn nữa, hiểu chuyện nhiều một chút, trầm ổn một chút, lúc ấy cũng không muộn.” Đường Tử Ngạo tựa hồ đã quá mệt mỏi, khẽ thở dài.

“Cha, không việc gì a, có ta ở đây cạnh ngươi.” Hai chân Thiên Gia bám víu trên đùi hắn, để tư thế hai người tiếp xúc gần gũi thêm một chút.

“Ừm, ngủ đi.”

...

Thời gian lặng lẽ trôi đi, Đường Thiên Gia cũng không mãi ngồi buồn chán trong viện chờ Đường Tử Ngạo nữa, hắn tự nhiên có dự tính riêng của hắn, từ lần đầu tiên lên lên ra ngoài một mình mà không ai phát hiện, hắn đã bắt đầu thành thói quen.

Đường phủ hiện giờ cũng không phải nằm giữa vùng trung tâm tiểu trấn, mà là mé xa xa ở ngoại thành, kề bên một ngọn núi lớn. Đến khi trông thấy bạt ngàn thảo được mọc khắp nơi, Đường Thiên Gia quả thực tròn mắt ngắm nghía không biết chán.

Tốt xấu cũng đã theo lão đại phu kia học y mấy năm, trước kia nhìn thấy thảo dược hầu hết đều là đã được phơi nắng, sao khô, lần này tận mắt trông cây cỏ tươi xanh, mọc vươn từ bùn đất, làm sao hắn không mừng rỡ cho được. Chiếc túi vải bố cầm theo đã ních đến muốn bực chỉ rồi, hắn mới chịu miễn cưỡng ngừng hái.

Được thảo mang về lọc ra tỉ mỉ rồi, hắn còn tự đem đi phơi nắng, phân thành từng loại cẩn thận, nhưng riết rồi nhiều quá trừ hết nổi, hắn ngẫm nghĩ một hồi, liền quyết định đem đi bán. Thoa lên mặt một lớp bùn đất, quấy thuốc ra chợ chào bán, thảo dược của hắn vừa tươi mới vừa sạch sẽ, bữa nào cũng bán hết veo, được ít lâu cả phường mấy tiệm thuốc Bắc cũng tới mua của hắn.

Nguyên lai ngọn núi kia không ít dã thú, chẳng mấy người dám lui tới, mà thuốc trên núi đem xuống bán thường đòi giá rất cao, thành ra những món vừa rẻ vừa nhiều của Đường Thiên Gia đương nhiên được hoan nghênh vô cùng.

Bằng vào công phu của Đường Thiên Gia, hắn cũng không hay, mỗi lần hắn ra khỏi phủ, từ xa xa phía sau luôn có một thân ảnh bám theo, đảm bảo xung quanh hắn không có bất cứ động vật hay con người nào đe dọa.

Cứ như vậy, hạ qua thu tới, giữa tiết trời mưa dầm đặc trưng của phương Nam, Đường Thiên Tường hầu như đã tiếp nhận trọn vẹn mọi sự vụ, đại thể quản lý bao quát được cả Đường phủ, nghĩa vụ của Đường Tử Ngạo rốt cuộc cũng sắp hoàn thành.

Hôm nay, mưa phùn rả rích không ngớt, không khí lảm lảm vẫn lên vị đất ẩm quện lẫn mùi lá rụng, cảm giác dính dấp ẩm ướt càng rõ ràng.

Đường Tử Ngạo chính thức buông trọng trách, đem tất cả gia sự giao cho Đường Thiên Tường, mọi người trong phủ cũng đều sớm dự liệu đến ngày này, bởi vậy không một ai mở miệng dị nghị, dù sao những năm gần đây Đường Tử Ngạo đã phải gánh vác quá nhiều sự, giờ để hắn sớm ra đi, hảo hảo nghỉ ngơi cũng là tâm nguyện của mỗi người bọn họ.

Đợi đến khi sắc trời rớt cuộc hứng hứng, phụ tử hai người thu dọn vài món y phục, cầm theo ít ngân phiếu, rồi ung dung cưỡi ngựa rời đi trong tiếng khóc la kinh thiên động địa của Thường Văn.

Hai người cưỡi chung một ngựa, thông thả tiêu sái đi trên con đường rừng vắng vẻ, cũng chẳng định đi tới nơi nào, chỉ để mặc theo tiếng móng ngựa đều đều gõ nhịp.

Đi tới khi trời chạng vạng thì vừa vặn ra khỏi địa phận tiểu trấn, Đường Tử Ngạo thả cho ngựa tự đi gặm cỏ, hai người vào sâu trong rừng một quãng, tìm được một bãi đất trống, nhóm lửa chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Muốn đi đâu bây giờ?” Đường Tử Ngạo xử lý sạch sẽ con thỏ rừng mới bắt, xiên vào cành cây đưa cho Đường Thiên Gia rồi móc trong bao hành lý mấy gói gia vị mang theo.

“Na, tới chỗ nướng trước được không?” Thiên Gia ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi.

“Được, tùy người.” Đường Tử Ngạo cầm lại xiên thỏ, tự hơ lửa nướng, lại lấy ra một ít thịt khô đưa cho hắn ăn trước.

“Không được, người coi chúng ta mới rời chỗ nướng có hai tháng à, giờ gặp không chừng nàng còn chưa nguôi giận a, rồi sẽ nhắc hoài cho coi~”

“Vậy đợi ít ngày nữa đi.”

“Nhưng người ta nhớ nướng na~” Thiên Gia nhắm nhắm miếng thịt bò khô trong tay, có chút không cam lòng nói.

“Vậy thì đi.” Đường Tử Ngạo lật lật miếng thịt thỏ đã bắt đầu vàng ươm một mặt.

“Cha!!!” Đường Thiên Gia đứng phắt dậy, bắt mắt cực kỳ nhìn hắn.

“Sao vậy?” Đường Tử Ngạo ngẩng đầu lên.

“Ta nói đi là đi, không đi là không đi, người a, sao người không nói ý người?”

Đường Tử Ngạo khẽ bật cười, kéo cổ tay hắn để hắn ngồi xuống: “Ta sao cũng được, người muốn đi nơi nào ta đều cùng người.”

“Nhưng nếu người không thích, không muốn đi thì làm sao được?”

“Nếu vậy ta sẽ nói người biết.”

“Thiệt nha, người đừng không nói, hai người chúng ta cùng đi du ngoạn, nhất định phải cả hai đều hài lòng, một mình ta chơi vui vẻ, người chỉ đi theo ta, ta cũng không vui nữa.”

“Yên tâm, ta biết mà.” Đường Tử Ngạo xoa xoa đầu hắn, biết hắn lo nghĩ cho mình, bất giác cũng mỉm cười, ghé sang hôn phớt bên vành tai hắn: “Được rồi, ăn thôi.”

“Còn muốn~” Đường Thiên Gia cong môi, hẳn nhiên, một chút chút vừa rồi làm sao đủ đền bù cho thật lâu không được gần gũi thân mật.

Giữa ánh lửa bập bùng chiều muộn, tiếng cười của Đường Tử Ngạo vọng lên sang sảng, để thêm tiếng gõ chày lách tách, dọ giạt mình bao nhiêu chim chóc xung quanh.

Làn môi mềm mại gắn kết, quyến luyến triền miên trong ánh lửa vàng cam ấm áp, may là Đường Tử Ngạo còn chưa quên xiên thỏ nướng trên tay, vừa lúc kịp ngừng lại, liếm liếm chút nước bọt óng ánh đọng trên cánh môi ửng hồng, mỉm cười sủng nịch.

“Nào.” Xé miếng thịt đùi thỏ đưa cho hắn.

“Ta quyết định rồi, đi tìm nương trước, sau đó tới chỗ Lưu Ly, xong rồi về kinh thành coi sao~ Chừng nào đi mệt rồi, trời trở lạnh nữa, chúng ta lại về nhà~ Tới mùa xuân năm sau, ấm ấm chút xíu, ta đi chơi thảo nguyên phương Bắc, có được không?” Đường Thiên Gia hăng hái cắn thịt thỏ, hai mắt sáng rực nhìn phía trước, tựa hồ hưng chí bừng bừng.

“Hảo, thế nào cũng tốt. Giờ ăn đã, sáng mai xuất phát.”

“Cha cũng mau ăn a~”

*nhi tức: con trai và con dâu.

*

67. Chương 67: Tới Thăm Mẫu Thân

Trần Trường Than là một thành trấn cỡ trung, hai người Đường Thiên Gia vừa đi vừa dạo, đến khi tới nơi, tính ra đã rời nhà được nửa tháng.

Hết đường cái, Đường Tử Ngạo hỏi thăm một người dân ven đó rồi rẽ vào con đường nhỏ hướng Đông, tiếp tục đi. Qua một loạt những hộ bình dân đơn sơ, nhà cửa trông thấy đã khang trang hơn nhiều, quang đãng sạch sẽ, đa phần đều có sân vườn trồng các loại cây cối, từ ngoài nhìn vào qua mép tường bao cũng xanh rì tươi tốt.

Điểm qua lần lượt các nhà, tới nhà thứ bảy, cổng gỗ hồng sắc, vòng khoen gỗ bằng đồng đã hoen rỉ đôi chỗ, tán hộc mọc vươn qua gờ tường la đà tỏa hương thơm ngát.

Thiên Gia có chút phấn khích, ngẩng đầu hỏi: “Là đây rồi na?”

Đường Tử Ngạo vừa gật đầu, hắn lập tức nhào tới đập đập khoen cửa.

Bọn họ tới sớm quá, cổng thành cũng vừa mới mở, xem chừng người trong nhà còn chưa dậy, một hồi lâu mới nghe tiếng cửa gỗ cọt kẹt, liền sau là tiếng chân vội vàng cùng giọng hỏi vọng ra: “Ai vậy?”

Thiên Gia che miệng cười trộm, quay qua khoát khoát tay với Đường Tử Ngạo rồi hắng giọng la lên: “Trịnh công tử~ ngài đã hứa chuộc thân cho kẻ hèn rồi a~ làm sao kẻ hèn chờ hoài ngài không tới a~”

Tiếng chân bên trong lập tức khựng lại, lại nghe ra có thêm người mới ra, bước chân rõ ràng có phần chậm chạp, thanh âm nhu hòa vang lên: “Ai thế?”

“Người trở vào phòng đi, khéo gió máy.” Người ra trước ân cần nói.

“Trịnh công tử~ ngài đừng bỏ mặc kẻ hèn a~” Thiên Gia tiếp tục ồn ào, thanh âm còn chói lói hơn ban nãy.

Đường Tử Ngạo vừa bực mình vừa mỉm cười nhìn hần, nắm vạt áo hần kéo lại, đương tính lên tiếng báo danh, đột nhiên từ trong nhà vang lên một tiếng kêu mừng rỡ: “Tiểu Gia?! Thực là Tiểu Gia rồi?”

Thiên Gia cười hắc hắc, thanh âm trong trẻo thích thú: “Nương, là ta, ta nhớ người nha, người có nhớ ta không a~”

“Hài tử này thật là...” Tiếng chân vội vàng chạy ra, mở cổng rồi, gương mặt mừng rỡ của Tiết Uyển Nghi phiểm vài phần hồng ửng, nàng nắm chặt bàn tay Thiên Gia, hai mắt rưng rưng nhìn hần tỉ mỉ từ đầu tới chân.

Thiên Gia cũng không nhúc nhích, chỉ cười đứng cho nàng trông, đợi đến khi bị Trịnh Viễn Kính kéo kéo một chút, Tiết Uyển Nghi mới sực tỉnh, quay sang gật đầu với Đường Tử Ngạo: “Vào đi.”

Sân trong cũng không lớn, ngoài gốc hòe, góc sân rào thành một khoảnh vườn con, trồng vài loại rau xanh, bên cạnh còn có đôi ba con gà con đang mổ thóc vãi, tục tục chiêm chiếp. Coi ra đích thực là không khí sinh hoạt của một gia đình thường dân.

Vào trong phòng, Trịnh Viễn Kính rót hai chén trà nóng đặt xuống mặt bàn trước mặt hai người.

“Nương, người ở đây sống tốt không a?”

“Cũng tốt.” Tiết Uyển Nghi dịu dàng mỉm cười, khoe miệng khe câu lên, đưa mắt nhìn Trịnh Viễn Kính.

“Trịnh thúc thúc, mới đầu nương có không nghe lời, có bắt nạt người không?”

“Khụ, khụ... cái này... không có.” Mặt mày Trịnh Viễn Kính cứng đờ, có chút ngượng ngùng đáp vội.

“Thật không na?”

“Hài tử này, có chuyện gì muốn hỏi hỏi nương là được rồi.” Tiết Uyển Nghi vỗ vỗ đầu hần, rồi luồn tay vào trong áo, lấy ra một chuỗi Phật châu, vừa nhìn thấy chuỗi hạt Thiên Gia đã mặt mày biến sắc, quay qua nói Trịnh Viễn Kính: “Sao người gốc vậy a?”

Trịnh Viễn Kính mấp máy môi, bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Tiết Uyển Nghi, nàng gật đầu lại với hần, hần mới đứng dậy đi ra ngoài. Đường Tử Ngạo cũng theo ra, trong phòng chỉ còn lại hai mẫu tử.

Tiết Uyển Nghi ngồi nhích lại, dựa vào Thiên Gia rồi nói: “Niệm Phật mà thôi, không có ý gì khác đâu, Thiên Gia an tâm, nương sẽ không nhắc lại chuyện vào am ni cô sống nữa...”

Khi ấy chỉ là nghĩ mọi nỗi băn khoăn trong lòng đã hết, chẳng nơi nào cần đến ta nữa, cũng không còn gì khiến ta phải lưu luyến vương bận, bởi vậy mới muốn xuất gia làm ni cô.

Thế nhưng hôm đó vừa thức dậy đã thấy mình nằm ở đây, bên người là... Lúc đó thực tình rất hoảng sợ, cũng may Trịnh thúc thúc người vẫn gần gũi tri kỉ, ở bên cạnh ta, người an tâm, nương hiện giờ rất tốt, thực vậy.”

Còn sợ Thiên Gia chưa tin, Tiết Uyển Nghi mỉm cười nắm tay hần đặt lên bụng mình: “Người xem, người sắp có một tiểu muội muội rồi.”

Khi ấy, Trịnh Viễn Kính và Tiết Uyển Nghi hoàn toàn không hay biết gì, giữa đường gặp được một am ni cô đèn nhang nghi ngút liền quyết định dừng chân lại. Theo sự phân phó của Đường Tử Ngạo, Trịnh Viễn Kính đưa nàng vào am, không ngờ hai người vừa bước vào sân trong thì cùng lúc té xỉu, bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong phòng này, dưới chân bông cả hai đều chẳng hề mặc y phục, dán sát cạnh nhau. Trên cái bàn kê bên có một phong thư và hai thẻ chứng minh thân phận của họ, một nam một nữ, phu phụ, không con.

Những thứ này nói lên điều gì, không ai không hiểu.

Buông bỏ tất cả, thân phận, ân oán, khúc mắc xưa cũ, nhờ sự chăm sóc trân trọng và bênh vực của Trịnh Viễn Kính, Tiết Uyển Nghi rốt cuộc cũng chấp nhận sự an bài này, dần dần mây mù xưa tan, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Bàn tay nhỏ nhắn của Thiên Gia run run, hần chậm rãi duỗi tay, khẽ khàng vuốt ve bụng nàng, vừa hiểu kỳ vừa nghi hoặc hỏi: “Sao không có nhúc nhích?”

“Còn nhỏ lắm, mới có hai tháng thôi.”

“Nương, làm sao người biết là muội muội, vạn nhất đệ đệ thì sao?”

“Người muốn muội muội hay đệ đệ a?”

“Ồm, sao cũng được, bắt quá, người đã có ta rồi, giờ thêm muội muội thì hay nhất~”

“Ừ, nương có người là điều có ý nghĩa nhất nương cảm thấy trong cuộc đời này.” Tiết Uyển Nghi ôm lấy Thiên Gia, kéo hần vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc hần, nàng biết việc này là Đường Tử Ngạo làm, mà trong ấy cũng có sự trợ giúp của Tiểu Gia, nhưng nàng thủy chung chỉ cảm thấy thiếu nợ hài tử này, thấy mình chưa dành cho hần đủ yêu thương, săn sóc.

“Tiểu Gia thích muội muội sao?”

“Nương?” Thiên Gia nghe thanh âm như muốn nức nở của nàng thì ngờ ngợ chực ngẩng đầu lên nhìn, lại bị nàng ôm ghì không cựa quậy được, “Ta thích.”

“Thích thực chứ, nếu Tiểu Gia không thích, nương cũng không cần.”

“Chớ, tiểu muội muội được rồi. Chỉ cần nương thương ta nhất là được, hắc hắc~”

“Ừ, nương chỉ thương người nhất, người vĩnh viễn là hài tử nương thương yêu nhất.” Tiết Uyển Nghi lau nước mắt trên má, mỉm cười điểm điểm lên trán hần.

“Tiểu Gia muốn ăn gì, cơm trưa nương làm cho người ăn.”

“Người cứ nghỉ đi, để ta được rồi.” Trịnh Viễn Kính bước vào, tới bên cạnh nàng, nắm tay giữ nàng ngồi lại ghế: “Mẫu tử các người trò chuyện, đừng khóc nhiều, thương thân.”

“Ta biết.”

“Trịnh thúc thúc cũng không tệ à nha, nương ta giao cho người chiếu cố vậy là được lắm, ta còn đương tính nếu người không hợp cách, ta liền đưa nương đi luôn à~”

Trịnh Viễn Kính quay sang nhìn hần, rõ ràng không phải kẻ giỏi đối đáp, thành ra mồm miệng há hốc nửa ngày không biết nói gì.

“Thôi đi đi, Tiểu Gia nói giận với người mà.” Tiết Uyển Nghi cười, khẽ đẩy hần.

Xong bữa trưa, Tiết Uyển Nghi cần nghỉ trưa, còn hai người bọn Thiên Gia đi đường dài mấy ngày cũng quá mệt mỏi, nằm xuống giường liền ngủ thẳng đến nhá nhem tối mới tỉnh dậy.

Bầu trời màu lam xám đã điểm mấy chấm sao chiều nhưng hầy còn sáng sủa, buổi chiều Trịnh Viễn Kính ra chợ mua về không ít thức ăn, thành ra cơm tối rất phong phú. Bốn người cùng xắn tay làm, Đường Tử Ngạo rửa rau, vo gạo, Thiên Gia xắt thịt, chạy lăng xăng bưng bê, Trịnh Viễn Kính xào nấu, còn Tiết Uyển Nghi đứng cạnh cửa trù phòng ngắm nhìn ba người bọn họ.

Cùng chung tay nên việc rất mau, rộn ràng non nửa canh giờ đã xong xuôi, chỉ còn nồi canh gà đang để thêm một lát trên bếp, những món khác đã bày hết lên bàn ăn.

Bốn người ngồi quây quần quanh cái bàn con, chờ Thiên Gia dọn bát đĩa rồi bắt đầu vào bữa, Trịnh Viễn Kính chuẩn bị ra hai chén rượu, hần và Đường Tử Ngạo mỗi người một chén, đều rót đầy tràn.

Giữa ánh nến ấm cúng, giao tình thân thiết ngập tràn, đến cả Đường Tử Ngạo và Trịnh Viễn Kính cũng lộ rõ nụ cười trên môi, hai người không trò chuyện gì nhiều, chỉ có chén rượu trong tay khẽ chạm nhau, rồi một hơi ngửa đầu uống cạn.

Được một hồi, Thiên Gia rõ ràng có ý không vui, hần nhìn Đường Tử Ngạo lại rót đầy một chén, lập tức nhào qua giành lấy, uống ực hết sạch. Uống vội quá hại mặt mày hần nhăn nhó ngay tắp lự, há miệng thè lưỡi, hai bàn tay nhỏ nhắn vừa ra sức quẹt quẹt vừa líu ríu kêu: “Làm nào... cay... cay quá sức~~”

Tiết Uyển Nghi vội vàng rót cho hắn một chén trà ấm: “Uống vội quá rồi.”

Nhờ nước trà giúp dịu dịu lại vị cay xè, Thiên Gia rót cuộc ngoạn ngoạn không đụng vô chén rượu nữa, chỉ ngồi yên ăn đồ ăn Tiết Uyển Nghi gấp vào bát cho hắn.

Mà không được mấy lâu, hơi rượu đã bốc lên, từ cổ đến mặt đỏ hồng, hắn chọc chọc hai chiếc đũa mà gấp hoài không được cái nắm trong bát, một hồi rồi thả luôn đũa xuống, híp híp mắt nhìn qua Đường Tử Ngạo, cười ngây ngô: “Cha, ta muốn nữa...”

Đường Tử Ngạo cúi giùm hắn một nút áo rồi dõ: “Không uống được, say mất rồi, ăn thêm chút gì đi.”

“Không ăn~ không ăn~ uống rượu thôi~~” Thiên Gia ra sức lắc đầu.

“Có mệt không? Muốn đi ngủ chưa?” Đường Tử Ngạo bắt đầu nói lảng qua chuyện khác.

“Không mệt, muốn cha bế~” Thiên Gia nghiêng nghiêng ngả ngả trên ghế, vươn hai tay ôm cổ Đường Tử Ngạo, đôi con mắt như mở sương, rõ mười phần làm nũng.

“Hảo.” Đường Tử Ngạo lập tức ôm ngang thắt lưng hắn, bế hắn ngồi lên đùi mình.

Trịnh Viễn Kính cúi đầu không nói gì, đôi đũa trong tay nhúc nhắc gấp mấy lần không nổi hạt lạc, mà mặt mày Tiết Uyển Nghi thoảng cái đã trắng xanh, nàng húng hắng ho khê: “Ta đi nấu cho hắn ít canh giả rượu, làm sao mới uống một ngụm đã say rồi.”

“Ta không có say à~” Thiên Gia vừa ôm cổ Đường Tử Ngạo vừa quay đầu cự lại Tiết Uyển Nghi: “Được rồi, nường nha, ta hát cho người nghe nha~ ta đi đường nghe được bao nhiêu con nít hát dân ca a, ưá lắm à~”

Dứt lời, hắn gỡ bàn tay Đường Tử Ngạo đang giữ quanh hông mình ra, rồi cố sức đứng dậy, bước chân liêu xiêu vịn vào cạnh bàn, kể ra ngoài khuôn mặt đỏ bừng và hai mắt mơ màng, xem đáng bộ cử chỉ cũng chưa phải say lắm.

Hắn xắn xắn tay áo lên, hai cánh tay giơ lên chuẩn bị tư thế rồi bắt đầu xoay xoay, vừa vỗ nhịp vừa xướng:

“Tiểu tiểu nhi tử, ngồi bệt thêm nhà~ khóc đòi cưới vợ

~Cha hỏi, nường hỏi, cưới vợ làm chi?

Này thấp đèn, này gẫu chuyện, này thổi đèn, này kết đôi

~Sớm mai lên, này thức dậy, này giùm nhau~ chải đầu cột tóc~~”

Thanh âm của hắn vốn đã thanh thúy mềm mại, giờ có chút rượu vào, lại thêm mấy phần ngây thơ khờ khạo, hát xướng loại đồng dao khả ái này thật mắc cười vô cùng. Cả ba người đều nhin không được bật cười thành tiếng, Tiết Uyển Nghi vừa cười vừa ôm bụng hỏi: “Học được ở đâu a? Tiểu Gia, ngoạn lắm, còn nữa không? Hát nữa cho nường nghe.”

Thiên Gia gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi lắc lắc: “Còn lại đều không xuôi tai, không thể để muội muội nghe được, toàn là ngày trước học được trong lâu thôi à, bắt hảo bắt hảo~” Vừa lắc đầu, hai con mắt lại sáng ngời: “Ta múa cho nường coi ha.”

“Ồm, tam, nhị, nhất~” Thiên Gia lăm bằm đánh nhịp, xoay eo, bắt đầu nhảy múa.

Hắn múa cũng là một điệu rất đơn giản mộc mạc, tay vỗ phách, chân giậm nhịp theo, từ đầu đến cuối chỉ mỗi một tiết tấu, Thiên Gia bặm môi, nhảy rất chăm chú, mà xem chừng hơi rượu đã muốn bốc tới đầu, bước chân hắn dần dần kém lanh lẹ nhiều, càng lúc càng chệch choạng, nhưng hắn vẫn không ngừng lại, thỉnh thoảng còn liếc qua nhìn Tiết Uyển Nghi, cười rạng rỡ.

Có điều nhảy một hồi nữa đã xiêu vẹo, hai con mắt muốn nhắm tịt lại, tới khi chân trái đập trúng chân phải suýt chút nữa ngã ngửa xuống đất thì Đường Tử Ngạo đã lắc mình vọt đến, đỡ hắn lại, ôm ngang người hắn bế bổng lên, quay lại gạt đầu với hai người kia rồi rời khỏi phòng, đi vào gian khách phòng đã chuẩn bị cho bọn hắn từ sớm.

Hai người đi rồi, Trịnh Viễn Kính mới nhẹ giọng nói: “Để ta dọn dẹp, người đi nghỉ đi.”

“Ừm.” Tiết Uyển Nghi cúi đầu đáp.

Trịnh Viễn Kính dọn dẹp xong xuôi rồi, bưng một thau nước nóng vào phòng: “Nào, ngâm chân một chút.”
Đờ người ngồi xuống giường, Tiết Uyển Nghi đột nhiên cất giọng khê nói: “Viễn Kính, có phải vì ta đa tâm không?”

Vừa hỏi dứt lời, bàn tay Trịnh Viễn Kính đang cởi giày cho nàng cũng khựng lại, qua một lát hần mới chậm rãi nâng bàn chân có chút sưng phù của nàng nhúng xuống thau nước, rất lâu mới đáp: “Ta vẫn tưởng là ta đa tâm.”

Hần nói một câu này rồi, hai người cùng trầm mặc, cho đến khi thau nước nguội ngắt, Trịnh Viễn Kính mới vội rút chiếc khăn vắt kế bên lau khô chân cho Tiết Uyển Nghi rồi giúp nàng đắp chăn, đoạn xoa xoa khuôn mặt tái nhợt của nàng: “Người cũng đừng suy nghĩ nhiều, đâu đã hần là như vậy... Mà dù có vậy, cứ trông bọn họ, cũng... cũng thấy thỏa mãn hài lòng, hạnh phúc thoải mái, người là mẫu thân, không phải chỉ mong hần được hạnh phúc bình an, cả đời có được người thật tình bầu bạn, quan tâm che chở hần sao?”

Tiết Uyển Nghi nhắm mắt lại, kéo chăn, trở mình nằm quay mặt vào tường.

Trịnh Viễn Kính bưng thau nước nguội lạnh ra ngoài, phòng bên ánh nến còn thấp sáng, bên trong vọng ra tiếng cười khanh khách nho nhỏ, hồn nhiên trong trẻo.

*

68. Chương 68: Tử Ngạo Quỷ Xuống

Trời còn chưa sáng, đàn gà trong viện đã hăng hái kêu tục tục chiếp chiếp, mặc nhiên không buồn khê khê nhỏ tiếng vì hải tử đêm qua lần đầu uống rượu nên giờ đương nằm bẹp trong phòng, đầu đau ê ẩm. Con gà trống duy nhất xem chừng đợi lâu vẫn thấy hai gian phòng đóng kín cửa, lại rướn cổ gáy vang lần nữa.

Cạch một tiếng, có người bước ra, đám gà mái vội lập bập chạy tới, Đường Tử Ngạo thoáng nheo mắt, toàn thân tản ra một luồng khí lạnh lẽo, mấy con gà chỉ muốn đòi cựa nựng xem chừng cũng thấy khác thường, hoảng hồn chạy tán loạn tứ phía, vỗ cánh phành phạch, lông gà bay tung khắp sân.

Trong phòng vọng ra một tiếng gáy ngủ khe khẽ, Đường Tử Ngạo nhìn đàn gà đang tùm tùm trong góc sân, hần cúi xuống nhặt mấy hòn sỏi dưới đất, vừa lúc phòng bên Trịnh Viễn Kính đẩy cửa bước ra, trông bộ dạng hần, liền hỏi: “Nhiều Tiểu Gia ngủ phải không?”

Đường Tử Ngạo gật đầu, buông thõng cánh tay bên người, Trịnh Viễn Kính nhanh nhẹn thò tay bốc một vốc hạt từ trong cái máng đá cạnh cửa rồi đi ra góc sân, vãi xuống đất, khê gọi: “Qua đây ăn nào.”

Lại tới cái chòi nhỏ kế bên, Trịnh Viễn Kính thò tay vào trong ổ rơm, nhặt ra mấy quả trứng gà rồi quay lại cười với Đường Tử Ngạo còn đang đứng trên thềm: “Hãy còn nóng, để lát nữa luộc cho hần với nương hần ăn.”

“Đường Tử Ngạo, người vào đây một lát được không?” Giọng Tiết Uyển Nghi yếu ớt vọng ra từ trong phòng, Đường Tử Ngạo ừ đáp rồi quay lưng trở vào phòng trước, chỉnh lại chăn đắp cho Đường Thiên Gia, vén gọn mấy sợi tóc xòa trên trán hần, xong xuôi rồi, trông Thiên Gia vẫn ngủ say sưa, không có vẻ gì bị đánh thức, khi ấy hần mới sang phòng Tiết Uyển Nghi.

Ngồi xuống ghế rồi, chỉ cúi đầu không nói gì, lẳng lặng chờ đợi.

Tiết Uyển Nghi gọi hần vào, mà tựa hồ cũng chẳng biết phải nói sao, một hồi nhìn hần, một hồi lại trầm mặc, biểu tình trên gương mặt thoát biến mấy phần, ngoài sân tiếng Trịnh Viễn Kính kéo nước cọ nổi vẫn mơ hồ vọng vào, Đường Tử Ngạo im lặng hồi lâu, rốt cuộc lên tiếng: “Có chuyện gì?”

“Ừm!” Tiết Uyển Nghi đứng bật dậy, chừng như làm vậy có thể khiến nàng có thêm dũng khí, nàng siết chặt hai tay, nhìn Đường Tử Ngạo: “Người, có phải... có phải người...” Nàng lắp bắp mấy bận không thành câu, không hiểu vì nói không nên lời hay thực không biết phải nói sao.

Đường Tử Ngạo rút cuộc ngẩng lên nhìn nàng, ánh mắt chẳng mấy may dao động, tựa như mặt hồ an nhiên phẳng lặng.

Cơn phần nộ lẫn khuất trong lòng Tiết Uyển Nghi phút chốc dâng trào: “Người đã làm gì với Tiểu Gia?!”

Nàng bật ra một câu này rồi, liền bắt đầu hỗn hển thở dốc, hai mắt mở trừng nhìn hắn, tựa như một con thú mẹ đang dang cánh che chở hài tử, dù biết rõ bản thân mình vô phương chống lại sinh vật trước mắt, nhưng vẫn xả thân bất chấp.

Đường Tử Ngạo nhìn nàng, khóe môi lộ ra ý cười mờ nhạt, lãnh đạm đáp: “Làm gì? Nếu người đã đoán được rồi, đâu cần phải hỏi nữa, người đoán là gì thì chính là như vậy, thậm chí sự thật so với người tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

“Người...” Tiết Uyển Nghi thực không ngờ hắn lại thẳng thừng như vậy, bờ ngực phập phồng đến gần như nghẹn thở, một tay nàng vịn lấy cạnh bàn, một tay run run xoa ngực.

Trịnh Viễn Kính từ ngoài sân vội vàng chạy vào, đỡ nàng ngồi xuống ghế: “Người hăng gượng tức giận, coi chừng hài tử trong bụng.”

Hai mắt Tiết Uyển Nghi thoáng chốc trào lệ, nàng nắm tay Trịnh Viễn Kính, cánh môi run run mấp máy với Đường Tử Ngạo: “Các người... thực sự?”

“Phải.” Đường Tử Ngạo dời ánh mắt, không đành nhìn gương mặt đầm lệ của nàng thêm nữa, dù rằng không đời nào hắn thừa nhận mình đã sai lầm, nhưng đối mặt với Tiết Uyển Nghi, bản thân vẫn tránh không được cảm giác hổ thẹn.

“Người... người... hắn còn nhỏ như vậy, mới có mười mấy tuổi, từ nhỏ hắn lớn lên ở nơi ấy, tự hắn vốn đâu phải loại người đó, người hiểu mà, hắn là hài tử của người a, người... sao người có thể làm vậy? Người còn có liên sỉ hay không, còn có chút luân lý đạo đức tối thiểu của kẻ làm cha hay không?! Lòng người đến tốt cùng đã nghĩ cái gì?! Người không thể như vậy, người muốn hài tử ấy bị nhân thế bêu danh ư, hắn mới mười mấy tuổi, còn chưa từng biết qua chuyện nam nữ...” Cả người Tiết Uyển Nghi run rẩy mãnh liệt, nàng viện đến tất cả những ngôn từ khó nghe nhất nàng có thể nghĩ tới để nhục mạ Đường Tử Ngạo, những mong hắn tỉnh trí lại, buông tha hài tử kia, mà cũng buông tha chính hắn... chuyện nghịch thiên luân đến thế, dù là ai cũng vô phương chấp nhận, vô phương tha thứ, hài tử của nàng từ nhỏ đã chịu đủ giày vò thương tâm, đến giờ sao có thể sinh ra cả loại thị phi này nữa, một ngày chúng nhân biết được, hắn còn cách nào sống được trên thế gian này?

Đường Tử Ngạo tựa hồ không hề bị kích động, hắn chỉ lẳng lặng dõi mắt nhìn tán hộc ngoài cửa sổ, lắng nghe những tiếng gia cầm thỉnh thoảng vọng vào từ ngoài sân, cả tiếng Trịnh Viễn Kính khẽ khuyện nủ, yên ủi Tiết Uyển Nghi... một hồi lâu hắn mới mở miệng: “Không còn cách nào, chỉ có thể như vậy mà thôi.” vô vàn bi ai tiếc nuối trong một lời ấy khiến Tiết Uyển Nghi chột ngây người, nhưng rất nhanh, nàng vội lắc đầu: “Người để hắn lại ta chăm sóc, ta sẽ cho hắn hảo hảo trưởng thành, chọn cho hắn một thê tử hiền lành tiết hạnh... cho hắn có được cuộc sống như một người bình thường...”

“A, như vậy gọi là sống như một người bình thường? Vậy chúng ta trước đây chẳng phải rất bình thường hay sao?” Câu này của Đường Tử Ngạo tràn ngập khiêu khích lẫn bất mãn, nhưng hắn vẫn nhìn thẳng vào Tiết Uyển Nghi, tia chất vấn bức bách trong ánh mắt không sao phủ nhận được.

Cánh môi Tiết Uyển Nghi khẽ mấp máy, hai mắt mê mờ: “Không giống như vậy... không phải như vậy...”

“Có gì không giống? Người có người trong lòng người, lại bị ép gả cho ta, mặc kệ có bình thường đến mức nào cũng làm sao được hạnh phúc? Còn hôm nay, người đòi Tiểu Gia cưới thê tử, chẳng phải lặp lại chính điều Hoàng đế ca ca người đã làm hay sao?”

“Không phải!” Tiết Uyển Nghi đột nhiên mở trừng hai mắt: “Tiểu Gia không hiểu những việc ấy, hắn lớn lên ở nơi đó, bị dạy dỗ sai lầm mới thành ra kết quả này, huống chi... hắn chỉ là nhất thời nhâm lẫn, hắn còn không biết tình ái đích thực là thứ gì.”

Những lời này của nàng nói ra rành rành ý chỉ trích Đường Tử Ngạo đã mê hoặc Đường Thiên Gia, mà Đường Thiên Gia chính vì môi trường sinh tồn từ nhỏ quá đặc thù, sơ dĩ mới u mê tin tưởng Đường Tử Ngạo.

Trịnh Viễn Kính đưa mắt nhìn Đường Tử Ngạo, có chút e ngại, lại phát hiện hắn chẳng hề lộ vẻ tức giận, thậm chí hầu như không mấy may phản ứng, trái lại Tiết Uyển Nghi đã phần uất đến run rẩy... trông cả hai

người, hấn nghĩ mình tốt nhất không nên lên tiếng, lúc này nói điều gì cũng không phải, mà cũng chẳng ai muốn nghe, thế nhưng hấn lo lắng Tiết Uyển Nghi thân thể bất hảo, còn đang hoài thai hài tử, chịu không nổi kích động.

“Người đi đi, để Tiểu Gia lại đây.” Tiết Uyển Nghi nhắm mắt nói.

“Chúng ta phải đi cùng nhau.”

“Đó là loạn luân, là bói đức*, là tạo nghiệp chướng!!!” Tiết Uyển Nghi gạt bàn tay Trịnh Viễn Kính đang đỡ bên cạnh, cố sức đứng dậy.

Đường Tử Ngạo đột nhiên quay nhìn ra cửa, Trịnh Viễn Kính cũng đưa mắt theo, đầu mày hai người nhất thời cùng nhíu lại.

“Vào đi.” Đường Tử Ngạo nói.

Đường Thiên Gia đẩy cửa bước vào, hấn vừa mới tỉnh dậy, xem chừng là bị đánh thức, vật tiết y bên trong bị vấy vò nhàu nhĩ, trên người chỉ khoác thêm một lần y sam, nút còn chưa buồn cài, cứ thế ngồi xổm bên ngoài nghe trộm từ hồi nào.

Hấn vào rồi, có chút ủy khuất nhìn Tiết Uyển Nghi: “Nương...”

Nước mắt Tiết Uyển Nghi thoáng chốc lại trào ra, nổi xót xa dâng ngập trong lòng: “Nào, lại đây với nương.”

Thiên Gia gạt đầu, rất ngoan ngoãn bước tới để Tiết Uyển Nghi ôm vào lòng, khẽ vỗ vỗ lưng hấn: “Tiểu Gia, từ rày ở đây sống với nương có được không? Chúng ta và Trịnh thúc thúc người cùng nhau, tiểu viện này tuy không lớn bằng Đường phủ, cũng không giàu có như Đường phủ, nhưng chúng ta sống ở đây thực thoải mái, mỗi ngày nuôi đàn gà con, sáng sớm ra nhặt trứng gà, bên đó còn có một vườn rau, người muốn thứ gì cũng được, trồng được liệu cũng được, còn nữa, còn cả...”

“Nương, nương, ta biết mà. Người đừng vội.” Thiên Gia vỗ về Tiết Uyển Nghi, lại rót một chén trà nóng đưa nàng.

“Người ở lại cùng nương chứ?”

“Nương, người vì sao lại muốn ta ở đây?” Thiên Gia nghiêng nghiêng đầu, hỏi.

“Ta, ta muốn cho người...”

“Ta biết, người muốn ta được hạnh phúc, hài lòng, có phải không?” Thiên Gia chặn lời nàng, tự nói tiếp, thấy Tiết Uyển Nghi gạt đầu hấn mới nói: “Phải rồi, ta đã biết nương tốt nhất, thương ta nhất, nương thực sự là mẫu thân tốt nhất ta từng gặp, chắc chắn hài tử cả thiên hạ đều ước ao được như ta na, bởi vì ta có một mẫu thân tốt như vậy a.” Nghe hấn tán tụng không ngớt miệng, lòng Tiết Uyển Nghi cũng dần dần dịu xuống, nàng vuốt ve bàn tay Thiên Gia, tin rằng hấn đã quyết ở lại nơi này rồi, nghĩ vậy, nàng lại nhìn không được đưa mắt liếc nhìn Đường Tử Ngạo, chỉ thấy hấn căn bản chẳng có phản ứng, vẫn lẳng lặng nhìn ra cửa sổ như trước.

“Thế nhưng, nương... ta chỉ có đi cùng bên cha mới thực thấy hạnh phúc nhất.” Thiên Gia bắt thần nói, trong khoảnh khắc khiến Tiết Uyển Nghi nghe như sấm động bên tai.

“Người nói cái gì?”

“Nương, người hăng gượng tức giận, bằng không hại đau muội muội thì làm sao được? Đến lúc ấy Trịnh thúc thúc lại đánh ta.”

“Ta đã đánh người hồi nào đâu?” Trịnh Viễn Kính chen vào, lại chẳng ai buồn để ý.

“Nương, người chớ giận, như vậy bất hảo, để ta nói, ta đã không phải tiểu hài tử, cha dĩ nhiên không được ta, cũng gạt không được ta, ta tự biết mình đang làm cái gì, mà cha, cũng càng biết cha đang làm cái gì... chúng ta ở cùng nhau rất vui vẻ, rất hạnh phúc, chúng ta quyết tâm cùng nhau đi khắp thiên hạ, muốn tận mắt chứng kiến những phong cảnh chép trong du ký, xem có thực mỹ lệ, thực đáng ngưỡng mộ như vậy hay không. Bởi vậy, chúng ta mới tới thăm người trước, xem người giờ sinh hoạt ra sao, được yên tâm rồi, tiếp nữa mới chính thức viễn du.

Nương, ngoại trừ đi cùng hần, bất luận cuộc sống thế nào ta đều không muốn, thậm chí không chừng ta sẽ chết mất. Ta chỉ cần hần, mặc kệ hần là ai, phụ thân cũng vậy, người xa lạ cũng vậy, ta không quan tâm, chỉ cần là hần, nương, người cũng vừa nói, để ta được hạnh phúc là tốt rồi, thế nhưng ở bên cha, ta mới thực hạnh phúc nhất, người vì sao không thể chấp nhận a?”

“Không được, như vậy không được, không thể đâu, vậy là sai lầm, là sai lầm, không thể...” Tiết Uyển Nghi bị những lời dồn dập của Thiên Gia làm chấn động đến nỗi không nên câu, thần trí hỗn loạn, không dám tin tất thấy những gì mình vừa nghe là sự thật, nàng cúi gầm đầu, không ngừng lắp bắp phủ nhận.

“Nương, người đừng giận, là thật mà, ta từ lần đầu tiên nhìn thấy cha đã thích hần rồi, lúc đó là ta có lỗi với người, lén người câu dẫn hần, người muốn trách muốn mắng, vậy người trách mắng ta đi.” Thiên Gia lùi lại hai bước, nhìn gương mặt tái nhợt của Tiết Uyển Nghi lẫn vẻ lo lắng của Trịnh Viễn Kính, đột ngột soạt một tiếng, quỳ sụp xuống.

Không chút do dự, hần quỳ thực gấp, tiếng đầu gối chạm đất nghe rõ mồn một, Tiết Uyển Nghi bấu chặt lấy cánh tay Trịnh Viễn Kính, nước mắt trào tuôn không ngừng, nàng trông hải tử trước mặt, kiên định đến hầu như vô phương chùn bước, mà một câu... ta chấp nhận các người, người mau đứng dậy... dù cách nào cũng không thể nói thành lời.

Làm sao được, bảo nàng làm sao giương mắt đứng nhìn kẻ từng là tượng phụ của nàng, cùng chính nhi tử của nàng ở bên nhau, bảo nàng làm sao không ngăn cản, còn chấp nhận, còn tán đồng?

Ngay lúc ấy, Đường Tử Ngạo vẫn một mực ngồi im lặng đột nhiên đứng dậy, hần khẽ thở dài, nhưng hần không kéo Đường Thiên Gia dậy hay lớn tiếng quát vắn lại Tiết Uyển Nghi, mà trước ánh mắt không sao tin nổi của hai người họ, hần cũng chùng hai gối, quỳ xuống.

Thân thiết, kiên định, sát tại bên cạnh Đường Thiên Gia.

Cách hần quỳ không hề có ý thách thức, khẽ khàng im ắng, chẳng ồn ào như Thiên Gia, thế nhưng vẫn như một chùy giáng thẳng vào lòng Tiết Uyển Nghi lẫn Trịnh Viễn Kính.

Vừa quỳ xuống, hần liền nắm lấy bàn tay Đường Thiên Gia bên người, siết chặt trong tay mình, Đường Thiên Gia như được truyền thêm sức mạnh, hần uốn thẳng sống lưng, miệng khẽ cong lên, nghiêng đầu nhìn Đường Tử Ngạo, nụ cười lại càng thêm xán lạn, đôi mắt lấp lánh ngập tràn tia thấu hiểu, phảng phất như ánh mặt trời sáng rõ ngoài sân viện đều rơi chiếu trong mắt hần, rạng rỡ đến thế, chói lòa đến thế, khiến người ta không sao phản đối, không sao ngờ vực hần.

Rành rành nụ cười của một hải tử đang đắm mình trong hạnh phúc, thương yêu... chỉ có mỹ hảo, ngời sáng.

Không cách nào cự tuyệt, không cách nào trốn tránh, càng không cách nào nói rằng hần không hiểu thế nào là ái tình... vô vàn yêu thương hải hòa lưu chuyển giữa hai người bọn họ, khiến Tiết Uyển Nghi ngồi chờ người ngây ngẩn, thần trí phút chốc mù mị lạc lối.

Vô pháp thốt ra một lời.

*bối đức: (quay lưng) trái với đạo đức.

*

69. Chương 69: Gặp Lại Lưu Ly

“Ta có mấy lời muốn nói, mong người lắng nghe.

Sai lầm khi xưa của ta và người vốn không thể gán mọi tội lỗi cho kẻ khác, tự thân chúng ta cũng có trách nhiệm, luôn luôn lo lắng quá nhiều, vì quốc gia, vì dòng tộc, vì phụ mẫu, vì bao nhiêu kẻ khác... mà chưa từng nghĩ vì chính mình. Bởi vậy, ta muốn ích kỷ một lần, chỉ suy tính vì bản thân, mặc kệ đối phương là ai, thân phận như thế nào, nguyện đánh đổi tất thấy để giữ lấy hần, bảo vệ hần, để nhân sinh ngắn ngủi này, không phải lưu lại tiếc nuối, không phải nhắm mắt ra đi mà chưa một lần sống vì chính mình.

Ta cũng từng do dự, từng trốn tránh, thế nhưng đến tận cùng, né tránh không xong, mà chạy thoát càng không thể. Từ ngày hấn bị cướp đi, lòng ta đã không còn chỗ cho bất cứ thứ gì nữa, mà đến khi hấn trở lại bên người, mảnh tình cảm ấy trong ta dần dần thay đổi, đợi đến sau này, dù chỉ thoáng nghĩ phải xa hấn, để hấn lập thế sinh tử, để người khác chiếu cố hấn... lòng ta đã không thể chịu đựng nổi.

Ngoại trừ ta, trên đời không có bất cứ kẻ nào có thể thương yêu hấn, suy nghĩ cho hấn, và cả đem đến cho hấn mọi điều hấn mong muốn như vậy. Thế gian này, người có thể chăm sóc hấn vẹn toàn nhất...

Chỉ có ta. Chỉ mình ta.

Bởi vậy, ta thỉnh cầu người, bất luận người thống hận ta, phỉ nhổ ta thế nào, ta đều có thể chấp nhận, nhưng mong người tha thứ cho Gia Gia, hấn là hài tử của người, hấn để tâm đến cách nhìn của người, suy nghĩ của người, hấn sẽ vì sự phản đối và ngăn cản của người mà khổ sở, thậm chí đêm ngủ không yên giấc.

Chấp nhận chúng ta, tán thành chúng ta, để hấn và cả ta nữa, từ nay về sau, dù ở chân trời góc bể nào vẫn có thể thanh thản mỉm cười, trải lòng bỏ qua mọi vướng bận âu lo.”

Đường Tử Ngạo nói dứt lời rồi chậm rãi đứng lên nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Tiết Uyển Nghi gồng mình bặm môi, hai mắt mở trừng nhìn Đường Tử Ngạo.

Nếu nàng không đáp ứng, Đường Tử Ngạo chắc chắn sẽ không lưu lại đây thêm một ngày, mà Thiên Gia tự nhiên cũng sẽ theo hấn đi, như vậy hai người bọn họ, nhất là Thiên Gia từ nay về sau trong lòng luôn đọng lại một nút thắt, sẽ vô pháp thoải mái tươi cười, nàng làm một mẫu thân, có đời nào mong muốn điều ấy... thế nhưng nàng cũng không thể thoáng chốc thừa nhận cho hai người bọn họ ở bên nhau, triệt để buông tay làm ngơ mọi sự.

Tâm tư bị giày vò quay cuồng, những ngón tay Tiết Uyển Nghi vịn trên tay Trịnh Viễn Kính càng vô thức bấm sâu vào da thịt hấn, mà Trịnh Viễn Kính chỉ lo nàng quá tự ép mình, ảnh hưởng đến thân thể, ngộ nhờ thai nhi trong bụng sinh chuyện khó lường, hấn nhích lại gần, xoa xoa lưng nàng, khẽ vỗ về: “Đừng vội, đừng tức giận, Gia Gia là hài tử người thương yêu nhất, thôi thì bỏ qua mọi sự, cứ để hấn được làm điều hấn thực lòng muốn làm là tốt rồi.”

“Sao có thể nói dễ dàng như vậy? Đây là loạn luân a...” Tiết Uyển Nghi đau đớn bật khóc thành tiếng.

Thiên Gia vừa quỳ vừa lê gối lại gần, ôm lấy hai chân Tiết Uyển Nghi, đầu tựa bên đùi nàng, áp tai vào bụng nàng, như đương lắng nghe động tĩnh bên trong, hấn nhỏ giọng nói: “Nương, người đừng khóc nữa, muội muội sợ mà...”

Chuyện này đều là ta sai, vốn cha cũng không muốn, là ta không tốt, câu dẫn cha... thế nhưng vì ta thích cha a, thực sự, ta ai cũng không thích, chỉ cần cha, chỉ muốn cùng hấn cả đời này, mỗi ngày có thể nói cười với hấn, cùng hấn du ngoạn, như vậy ta đã thấy thỏa mãn rồi, không cần thêm gì khác nữa... nếu như bắt ta phải thành thân với một nữ tử, rồi cùng nàng sinh hoạt, vậy thà ta tình nguyện bỏ đi cuộc đời này, lập tức đầu thai sang kiếp khác, đợi kiếp sau ta và cha không còn là phụ tử, có thể ở bên nhau rồi, mới cùng sống trọn đời. Thực là vậy, nương, người cũng đừng tức giận, ta không muốn gạt người, cũng không muốn người phản đối, ta chỉ mong sao có thể không chút bận lòng cùng cha chu du đại giang Nam Bắc, đến giờ, chỉ còn thiếu một cái gật đầu của người mà thôi.

Nương, người gật đầu, nói một tiếng hảo, được không? Cầu người mà.”

“Ta...”

“Uyển Nghi, đừng làm khó bọn họ nữa.” Trịnh Viễn Kính khẽ thở dài, biết rõ vô luận đồng ý hay không chuyện cũng đã rồi, hà tất mãi cố chấp.

“Nương, van cầu người mà.” Thiên Gia chau mày, tội nghiệp nhìn nàng.

Đường Tử Ngạo đột nhiên lên tiếng: “Tin tưởng ta, ta sẽ cho hấn cả đời hài lòng.”

“Ta...”

“Nương, cầu người, một chữ thôi, hảo.”

“Hảo... hảo.”

Tiết Uyển Nghi vừa dứt lời, nước mắt đã lại tuôn như mưa, Trịnh Viễn Kính vội ôm nàng vào lòng, bàn tay không ngừng vỗ vỗ lưng nàng.

Đường Tử Ngạo kéo tay Đường Thiên Gia, rời khỏi phòng, hẳn muốn cho Tiết Uyển Nghi một chút thời gian, để nàng tự thông suốt tâm tình.

Hai người vào gian phòng bên cạnh, còn nghe thấy tiếng nước nở mơ hồ vọng qua bức vách, bầu không khí từ lúc nào đã trở nên nặng trĩu. Đường Tử Ngạo khẽ thở dài, Thiên Gia lập tức ôm cổ hắn, ngồi trèo lên lòng hắn, vui mặt vào hõm vai hắn: “Cha, người đừng hối hận.”

“Không hối hận.”

“Vậy chờ nương ổn rồi, chúng ta sẽ đi, có được không?”

“Hảo.”

“Tôi nữa tới chỗ Lưu Ly ha, ta nhớ hẳn a.”

“Ừm, tới đó, người muốn đến nơi nào cũng được.”

Tiết Uyển Nghi dù rằng đã miễn cưỡng thừa nhận, nhưng hề nhìn hai người bọn họ cùng nhau, lòng nàng lại như bị một mũi kim xuyên thấu, nhỏ không được, mà nhắm mắt quên đi càng không xong, cứ như vậy gờn gợn trong lòng, day dứt không nguôi... chuyện thế này, kẻ khác khuyên giải không được, chỉ có thể nhờ thời gian lắng lặng phôi phai, tự bản thân nghĩ thông suốt mà thôi.

Đường Tử Ngạo và Thiên Gia hẳn nhiên cũng biết vậy, đến ngày thứ ba liền từ biệt lên đường, để lại một phong thư, hôm sau trời còn chưa sáng đã âm thầm rời đi, thư là Thiên Gia viết, dặn Tiết Uyển Nghi hảo hảo tĩnh dưỡng, chờ nàng sinh tiểu muội muội rồi hẳn sẽ trở lại thăm nàng, hiện tại hai người bọn họ đã không còn bận khoản gì nữa, từ giờ bắt đầu thanh thoi đi du ngoạn khắp nơi. Cuối thư còn nhắc Trịnh Viễn Kính phải hảo hảo chăm sóc nương hắn, rằng không được để nàng phải làm gì.

Nhắn gửi một phen như vậy, viết kín ba trang giấy, tóm lại trong một câu, mong sao nương được bình an hạnh phúc.

Cầm phong thư trong tay, Tiết Uyển Nghi nhìn những hàng chữ nắn nót xinh đẹp, nước mắt lại nhịn không được dâng ngập hai mi.

Thiên Gia và Lưu Ly nhiều năm chưa gặp lại, kỳ thực đôi bên cũng có trao đổi thư từ, nhưng bất quá cũng chỉ để tưởng tượng cho bớt phần nào nhớ nhung, tưởng tượng hẳn giờ so với mình có cao hơn không, tưởng tượng thực nhiều, thực nhiều...

Ấy vậy nhưng tới khi đến vùng Lưu Ly ở, Thiên Gia lại có chút trù trừ, hồi hộp đến tim đập bình bình trong ngực, hẳn nắm tay Đường Tử Ngạo, lắc tới lắc lui: “Người nói xem, Lưu Ly còn nhận ra ta không a? Hẳn lớn rồi thành thế nào a? Vạn nhất hẳn khác quá ta nhận không ra, liệu hẳn có buồn không a? Mấy bữa cứ phải tránh né bọn Nhị hoàng tử miết, lâu lắm không viết thư cho Lưu Ly, rồi hẳn có trách ta không a? Người nói...”

Đường Tử Ngạo bật cười ngắt lời hắn: “Làm sao nhiều vấn đề như vậy a? Người yên tâm, hẳn nhận ra người, người cũng sẽ nhận ra hẳn.”

“Thật na?”

“Ừm, đó, người trông, người mặc áo xanh nhạt đứng trước đại môn kia không phải hẳn sao?”

Quay đầu lại, đã thấy ngay một thân ảnh mảnh mai dong dong ngoài đại môn, đứng kế bên một đám người mặt mày rạng rỡ phần chấn, gương mặt bình thản nhu hòa của hắn thấp thoáng nụ cười, đôi con người trong vắt như nước suối tràn ngập quan tâm, mong nhớ.

“Hong Y.” Hai người còn cách một quãng ngắn, hẳn đã mấp máy gọi không thành tiếng.

“Lưu Ly.” Thiên Gia cũng lúng búng lại hết như vậy.

Gọi rồi, đôi bên cùng nhìn nhau bật cười.

Ngựa tới gần đại môn, một tiểu tư trẻ tuổi chạy lên ghì dây cương cho bọn họ, Thiên Gia vội vàng nhảy xuống đất, cười rạng rỡ nhìn Lưu Ly.

Lưu Ly cũng cười, khẽ vươn tay ra, Thiên Gia lập tức nhào tới ôm chầm lấy hắn: “Lưu Ly!”

“Hong Y.”

Cả hai đều không còn là tiểu hài tử năm nào nữa, thế nhưng ôm lấy nhau như vậy, phẳng phất như trở lại những ngày thơ ấu sống nương tựa bên nhau, lòng ngập tràn những điều không sao nói thành lời.

Đường Tử Ngạo đã sớm buông gánh nặng công cán trên thân, Sở Hi xưa nay vẫn đối với hắn như huynh đệ, sau khi nghe Đường Tử Ngạo kiên trì thuyết phục, mới đồng ý tiếp quản sự vụ vùng này, tính tình Sở Hi vốn đậm bạc giản dị, hôm nay gặp lại hắn cũng chỉ ngồi cùng Đường Tử Ngạo, thi thoảng lên tiếng đàm đạo việc giang hồ gần đây, còn thì hầu như chỉ nâng chén uống rượu, chẳng trò chuyện gì nhiều. Nhìn một màn này, Thiên Gia lại nhớ lại mấy năm trước, cũng bốn người ngồi chung bàn, bất quá ngày hôm nay tựa hồ càng thêm hòa hợp.

Màn đêm buông xuống, hai người cùng ngủ một giường.

Lưu Ly cũng giống Thiên Gia, đã không còn giữ tên gọi cũ nữa, hắn không biết phụ mẫu của mình ở nơi nào, Sở Hi cũng vì hắn mà bỏ công tìm kiếm, khổ nổi năm xưa Lưu Ly bị bán đi khi còn quá nhỏ, căn bản chẳng còn chút ký ức nào, rốt cuộc, Sở Hi để Lưu Ly theo họ hắn, báo tính danh trên quan phủ là Sở Dịch Hiên, chất tử* của Sở Hi.

Hai hài tử xa nhau lâu như vậy, vãn vẹn mấy phong thư sao đủ kể hết sự tình, khó có được hội ngộ, thật như ngày mai không còn, rì rầm trò chuyện đến khi miệng lưỡi khô rang, mí mắt riu riu vào nhau mới mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau cả hai đều là dói bụng mới tỉnh dậy, bên ngoài đã quá trưa tắt nắng, có lẽ hạ nhân trong viện đều được bọn Đường Tử Ngạo dặn dò nên không ai tới gọi, để mặc cho bọn hắn ngủ.

Lưu Ly vội vàng trở dậy mặc y phục, cấp rập chạy ra ngoài, mặt mày có vẻ gấp gáp cực kỳ, mà hắn chưa chạy được tới cổng viện đã thấy Sở Hi đẩy cửa bước vào: “Không cần tới đâu, hắn còn ở đây thì ngươi cứ ở cùng hắn được rồi.”

Sở Hi vừa nói ánh mắt vừa liếc qua y phục trên người hắn, lại vội dời mắt đi, mặt Lưu Ly thoáng cái đỏ hồng, hắn chạy ra vội vàng càng, y thường* bất chỉnh, mấy nút áo trên cùng còn chưa cài hẳn hoi, đầu tóc cũng chỉ búi sơ một chút, mấy lọn lông xòa nương gió bay tán sau tai, hắn cúi đầu, thấp giọng đáp: “Ừm, hảo.”

“Chơi cho thoải mái, không cần lo chuyện y quán.” Sở Hi khẽ vỗ vỗ đầu hắn, ngón tay như lơ đãng trượt xuống sượt qua má hắn rồi quay lưng rời đi.

Mặt Lưu Ly đã đỏ bừng hết mức, một tay nắm chặt vạt áo, một tay tự ấp trên má, đứng ngây người một chỗ.

“Tối qua ngươi còn không nhận, hừ, từ sau ta không thềm tin ngươi nữa.” Chẳng biết từ hồi nào Thiên Gia đã mò ra sau lưng hắn, miệng phùng phùng nói.

“Không phải, không phải mà...” Lưu Ly vội vàng quay lại, cuống quýt xua tay, cơ mà đôi con ngươi lấp lánh nước lã gương mặt đỏ ửng hoàn toàn phản bội lại lời lẽ của hắn.

Thiên Gia nheo nheo mắt, khoác tay qua vai hắn, hỏi: “Hắn đã hơn ba mươi rồi, phải không?”

“Gì a? A, đúng vậy.” Lưu Ly thấy hắn đột nhiên vòng vo lãng chuyện, có chút nghi hoặc gật đầu.

“Hắn còn không có lập thê sinh tử, phải không?”

“Phải.”

“Vậy người ở bên hần bao nhiêu năm vậy, sao còn chưa quơ lấy hần luôn đi.”

Hai má Lưu Ly vốn đang dịu dịu bớt, thoáng cái lại nóng bừng, cánh môi phẫn nộ run run cãi: “Không có, không phải vậy đâu. Hần rất chiều cổ ta mà.”

“À~ phải rồi phải rồi~ ta biết~” Thiên Gia ngáp sông một cái, khoát khoát tay nói.

Lưu Ly đã muốn nóng nảy: “Là thật mà, hần tốt lắm.”

“Tốt chỗ nào?”

“Hần cho ta hộ tịch, cho ta theo họ hần, làm người thân của hần, còn nhờ người cho ta tới y quán coi bệnh.”

“Nga~” Thiên Gia đầy mặt ngờ vực, bỏ vào phòng.

Lưu Ly xưa nay tính tình bình ổn, mà hễ đụng phải Thiên Gia cũng nhịn không được lộ ra vài phần tâm tính hài tử, hần gấp đến cuống chân, chạy lên chắn trước mặt Thiên Gia: “Thật đó, là thật mà.”

“Nga? Vậy rồi sao nữa? Hay là tìm thê tử giùm người, cho người thành thân sinh tử a?”

Lưu Ly bất chợt nghẹn lời, gương mặt đương đỏ hồng cũng dần trắng bệch, một hồi lâu mới cúi đầu, khẽ nói: “Ta không thể lập thê sinh tử, người biết mà.”

Thiên Gia thở dài kéo hần ngồi xuống giường, áp đầu hần lại, để hần dựa lên vai mình: “Người hiểu chuyện hơn ta, nghe lời hơn ta, cũng khiến người ta thương yêu hơn ta, thế nhưng cũng vì tính cách này nên bao nhiêu năm như vậy người vẫn có một mình, cũng chẳng biết làm nũng mè nheo một chút, cứ tới dấn lấy hần, quần quanh hần, quá lắm thì chuốc hần một chén xuân dược, rồi bắt hần chịu trách nhiệm a. Hần vốn là đồ đầu gỗ, chứ đâu phải không thích đâu, yên, để ta nói xong đã. Trông bộ dạng hần vậy, ai mà nhìn không ra chứ, chỉ có hai người các người, một ngọc nghêch, một đầu gỗ, chẳng ai dám nhúc nhích tiến tới, dờ chết đi được. Cứ như vậy hoài, cả hai cùng già xòm, tóc trắng xóa rồi, ta coi các người làm thế nào? Xem ra, chỉ có thể dựa vào ta đây được thôi à, chờ các người tự, chẳng biết còn phí hoài bao nhiêu năm nữa~”

“Người, Hồng Y, người đừng...” Lưu Ly vừa nhúc nhắc muốn ngẩng đầu dậy, lại bị Thiên Gia ấn lại, tay chân cố tình mạnh bạo khiến Lưu Ly đành ngồi yên, không dám phản đối.

Vài ngày tiếp theo, Lưu Ly mỗi bữa mỗi thấp thỏm bám theo Thiên Gia, chỉ e hần làm trò gì, thế nhưng Thiên Gia tựa hồ hoàn toàn quên bằng những lời hần nói hôm đó, ngày nào cũng lôi kéo Lưu Ly ra ngoài du ngoạn, cả hai dung mạo đều quá gây chú ý, thành ra bên cạnh luôn luôn có người đi kèm, không phải Đường Tử Ngạo cũng là vài thị vệ của Sở Hi. Sở Hi vốn có công việc, bởi vậy cũng không được nhàn hạ, mấy hôm đầu còn đi cùng bọn họ, sau bận bịu quá nên thôi, Đường Tử Ngạo lại chẳng vương bận gì, hầu hết thời gian hần đều ở bên trông nom hai hài tử.

Thành trấn chỗ Sở Hi không lớn lắm, bắt quá thương nghiệp rất phát đạt, là điểm trung chuyển trên đường thủy vận*, giờ hần đang dần dần chuyển từ việc nhận ám sát trước kia sang công việc làm ăn chính đáng, tuy không mấy khó khăn, nhưng cũng không thể tùy tiện phân tâm. Lại nói, hai người Thiên Gia đi chơi sông núi quanh vùng mấy ngày rồi, bắt đầu chẳng có gì làm, vì vậy liền tới y quán chỗ Lưu Ly, vốn một mình Lưu Ly tuần tú hiểu chuyện ngồi xem bệnh đã rất thu hút chú ý, giờ lại thêm cả Thiên Gia, thành ra không ít người đổ tới căn bản chẳng phải vì coi bệnh, mà là để xem tướng mạo hai người đang nổi tiếng khắp thành trấn.

Đường Tử Ngạo cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ phóng túng nhìn hai người, nhìn đám tiểu hài tử tùm tùm ngơ ngẩn trông bọn họ, nhìn Thiên Gia rạng rỡ xán lạn, nhìn Lưu Ly cười ngượng ngùng, nhìn tất thấy mọi sự xung quanh... Đường Tử Ngạo vốn không muốn Thiên Gia bị trói buộc bên mình, miễn hần vui vẻ, được ung dung phóng túng làm những điều hần muốn dưới ánh mặt trời, cả những sự nghịch ngợm, bốc đồng, còn mình chỉ cần ở sau lưng, lảng lạng bảo vệ là đủ rồi.

Ngày nối ngày, thoáng cái đã hơn một tháng trôi qua, Sở Hi vẫn đi sớm về khuya như trước, thỉnh thoảng đương bữa cơm tối thấy bóng dáng hần trở về, thường thường uể oải mệt mỏi, Lưu Ly cúi đầu gấp thức ăn, luôn nhịn không được lên nhìn hần mấy lần, ánh mắt yêu thương chẳng chút nào giấu giếm.

Bình thường Thiên Gia mỗi ngày cùng hần xem bệnh cho mọi người, nói cười cũng vui vẻ, đã sớm không nghe hần nhắc chuyện kia nữa, Lưu Ly cho rằng hần hần đã quên rồi, thành ra vừa thở phào nhẹ nhõm, mà

trong lòng lại tìm không được có chút lạc lõng thất vọng, hẳn biết cá tính mình không bằng Thiên Gia, hể nhìn nhận chắc chắn rồi sẽ chủ động thực hiện, bản thân hẳn thứ gì cũng là người khác chu cấp, lại thêm thân phận xuất thân như vậy, làm sao dám hy vọng gì xa vời.

Đợi đến khi Thiên Gia và Đường Tử Ngạo mở lời nói phải rời đi, đã được gần tròn hai tháng. Tuy rằng không muốn, nhưng tự biết bọn họ chung quy vẫn đến lúc ly khai, Lưu Ly cũng không tỏ ý gì, chỉ là mấy ngày nay càng không ưng nói, âm thầm tựa như một hài tử bị vứt bỏ vậy.

Buổi tối trước ngày Thiên Gia và Đường Tử Ngạo quyết định lên đường, Thiên Gia đòi ngủ cùng với Lưu Ly, Lưu Ly tự nhiên cũng không ngờ vực gì hẳn, mà lòng càng thêm khổ sở, rầu rĩ sang phòng bên ôm chăn nệm qua.

Cơm tối xong, Thiên Gia nổi hứng kéo Lưu Ly ra ngoài, hai người đi dạo liền hai vòng bờ sông, trở về nhà, vừa khát vừa mệt, thật hiếm thấy Thiên Gia chịu khó chăm chỉ, hẳn Lưu Ly ngồi xuống, tự hẳn chạy vào trừ phòng rót hai bát nước ấm.

Uống nước rồi, Lưu Ly quệt quệt miệng, hỏi Thiên Gia: “Người ngày mai đi rồi, tối nay còn đòi ra ngoài đi lâu vậy a, cũng đâu có gì hay, mệt chết đi được.”

Thiên Gia chớp chớp mắt, ra bộ thần bí cực kỳ đáp: “Bí mật, đợi rồi người coi~”

Lưu Ly cũng không để tâm lắm, ngồi nghỉ một lát rồi đi tắm, tới khi về phòng, Thiên Gia cũng không có ở đó, Lưu Ly nghĩ hẳn lại chạy đi tìm Đường Tử Ngạo, liền vào thấp nền rồi lên giường nằm chờ hẳn.

Một lát, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, cả người càng lúc càng phát nhiệt, hơi thở cũng bắt đầu bất ổn, bụng dưới như có một luồng nhiệt nóng cuộn cuộn không ngớt, chỉ một thoáng, phân thân bên dưới đã bắt tri cương lên.

Hai tay hẳn run run, hầu như vô thức lần lần xuống, Lưu Ly đột ngột bừng tỉnh, nhận ra nơi tay mình đang chực với tới lại là phía sau, hẳn cắn môi, lập tức minh bạch, là tại bát nước vừa xong Thiên Gia bưng cho hẳn.

Đương chặt vật giãy giụa, lại nghe tiếng bước chân xa xa gần gần vọng đến, Lưu Ly đã toàn thân nóng rực, trán vã mồ hôi, hai mắt mơ hồ không rõ, lỗ tai hẳn ong ong, chỉ bập bùng nghe được giọng Thiên Gia cuồng quýt nói: “Ta cũng không biết hẳn làm sao, đột nhiên nói đau lắm, ta ôm hẳn lên không được, đành phải gọi người tới...”

“Đừng hoảng hốt, không việc gì đâu.” Thanh âm trầm ổn của Sở Hi vang lên trấn an Thiên Gia, nhưng Lưu Ly dù đương hỏa nhiệt đốt người cũng thừa hiểu, tiểu tử kia chắc chắn trong bụng đang đắc ý cười sung sướng.

“A...” Lại một luồng nhiệt cường liệt xộc lên, Lưu Ly nhịn không được bật rên rỉ thành tiếng, vừa đến tai Sở Hi đã khiến hẳn đi gấp gấp hơn, đến khi đẩy cửa chạy vào, giữa lúc nóng hẳn hoàn toàn không để ý sau lưng cửa gỗ đã bị đóng lại, liền tiếp sau là tiếng bấm khóa lách cách.

Trước mắt Lưu Ly cả người cuộn trong ổ chăn, chỉ lộ mỗi cái đầu, tóc đen ướt đẫm dán trên má, cánh môi cũng bị hẳn cắn hẳn dẫu rằng, hai mắt mê ly khép hờ, miệng vẫn không ngừng bật ra những âm thanh vừa như thống khổ vừa như hoan khoái.

“Sở Hi, Lưu Ly giao cho người đó, nếu người còn lùi bước nữa, ta liền đem hẳn đi, từ nay về sau không đòi nào cho hẳn ở cùng người nữa.

À nữa, quên nói cho người, món được này đích thân ta nghiên cứu đã lâu, chỉ có thể nhờ cái chuyện, ai nha~ chuyện chung đụng đó mới giải được, bằng không hẳn cứ vậy đau chết đi nga

~Rồi rồi, không nói nữa, giờ ta đi à. Ta sẽ đóng cửa lớn giùm các người, cứ yên tâm. Lưu Ly, ta đi đây, tái kiến nha, mà nhớ đối tốt với bản thân một chút, đừng chuyện gì cũng giữ trong lòng a!!”

Lại nghe tiếng cửa gỗ ngoài viện cọt kẹt mấy tiếng, một hồi sau xung quanh đã hoàn toàn im ắng.

Mà trong phòng rốt cuộc không sao yên tĩnh được, đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, nhìn qua đã sáng tỏ, đã nói đến nước này, cũng chẳng còn viện cớ gì được nữa, Lưu Ly ngược đời con người mở sương, dâng đầy

khát vọng nhìn Sở Hi.

Sở Hi cúi đầu, thương yêu áp môi hôn lên gương mặt trắng nõn yếu đuối của hắn, rồi tự cởi y phục chống tay nằm xuống, khẽ nói: “Là ta bất hảo, để người chịu khổ sở, đừng sợ, giao cho ta...”

Phụ tử Đường Tử Ngao rõ làm chuyện đuối lý, chẳng chờ đến sáng sớm hôm sau mới rời đi, giữa đêm đã vội khởi hành, bất quá vừa hay gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái, bầu trời lại điểm điểm mấy vì sao, không gian thực dễ chịu thích ý, hướng chi, có người mình yêu làm bạn bên cạnh, còn có gì hạnh phúc hơn được nữa.

Hai người cưỡi chung một ngựa, dưới trăng tròn đầy đặn, ung dung tự tại lên đường.

Đường mòn vắng vẻ, móng ngựa khua đều.

“Đường Đường.”

“Ừm?”

“Người nói, giờ chúng ta đi đâu nữa a?”

“Người có nơi nào còn chưa gây họa nữa sao?”

“Sao người hỏi vậy chứ?” Rõ cố tình làm bộ ủy khuất.

“Ha ha, vậy Gia Gia có người nào muốn gặp hay cảnh sắc nơi nào muốn đi xem nữa không? Dích đến kế tiếp của chúng ta tùy người quyết định.”

“Vầy còn được na, bất quá, người để ta nghĩ coi... hình như hết mất rồi, giờ làm sao đây?”

“Ừm, nếu không có vậy để cha quyết định tiếp theo đi đâu nhé?”

“Cũng tốt. Người nói giờ đi đâu a?”

“Chúng ta đi phương Bắc đi, tới đại thảo nguyên mênh mông ở đó được không?”

“Hảo.”

“Gia Gia, nghe lời, đừng quấy, đằng trước có nhà trọ rồi.”

“Ta không cơ~”

“Ngoan, nghe lời, ở bên ngoài không thể làm bừa vậy, bỏ tay nào.”

“Cha rõ ràng thích.”

“...”

“Có thích ha?!”

“...”

“A, đừng đánh ta, ta không nháo, không nháo nữa, thật mà, ta sai rồi, từ sau không có nháo nữa!”

*chất tử: cháu trai.

*y thường: y phục, áo quần.

*đường thủy vận: vận tải đường thủy =)))~ Du xoắn chưa =)))

~ Chính văn hoàn ~

70. Chương 70: Phiên Ngoại 1

“Cha, cha, nhanh nhanh lên a~” Thiên Gia kích động vừa chạy vừa ngoái lại giục Đường Tử Ngạo.

“Người đi trước đi.”

“VẬY ta đi à.” Thiên Gia quả nhiên bỏ chạy trước, cầm cúi nhằm hướng gian phòng mái ngói màu xám tro.

Đường Tử Ngạo và Thiên Gia nán lại thảo nguyên Bắc bộ xa xôi hơn ba tháng, đến khi tiết trời bắt đầu trở lạnh, vì tránh cho thân thể Thiên Gia bị ảnh hưởng mới khởi hành rời đi, từ biệt thảo nguyên, hai người lại đi xuống phía Nam, tới vùng Tây Nam khí hậu nóng ẩm, ở đó mùa đông không có tuyết, bởi vậy không bị khô hanh như những nơi khác, Đường Tử Ngạo đương chuẩn bị đi xa hơn nữa về phương Nam, nhằm hướng một hòn đảo nhỏ giữa Hoàng Hà, nghe nói trên đảo còn ấm áp hơn nữa, dù giữa tháng hai đại hàn cư dân cũng chỉ cần mặc một lần y sam mỏng... không ngờ một ngày trước khi sửa soạn sang sông, bọn họ nhận được thư của Thiên Tường, trong thư viết Trình Nhu đã hạ sinh, mong Đường Tử Ngạo hồi gia dự mãn nguyệt yến, rồi đặt tên tự cho tiểu hài tử.

Nhắm tính thời gian, đã không về nhà gần một năm, Thiên Gia cũng rất hưng phấn muốn trông thấy tiểu oa nhi, hành lý hai người lại vừa vận thu xếp xong rồi, vì vậy ngày hôm sau liền lên đường trở về. Nơi bọn họ đang ở lúc ấy cách Đường phủ không xa lắm, đi chừng hơn nửa tháng thì về tới.

Vừa xuống ngựa, Thiên Gia đã nôn nóng quýnh lên đòi xem hài tử, thành ra bỏ cả Đường Tử Ngạo đằng sau, một mình chạy ào vào.

Cổng viện đương mở rộng, bên trong còn nghe được loáng thoáng tiếng trò chuyện, da dẻ Thiên Gia qua hơn nửa năm phiêu bạt tứ xứ đã không còn màu trắng ngần mong manh như trước, bất quá thực sự ưa mắt hơn nhiều, nắng trời rọi thêm mấy phần khỏe khoắn rạng rỡ, thoát nhìn tràn đầy sức sống, có điều xem cử chỉ lời lẽ của hắn rốt cuộc vẫn là một hài tử chẳng biết chừng nào mới chịu trưởng thành: “Tiểu Tường, ta với cha về rồi na, ta muốn coi tiểu oa nhi~”

Cửa phòng mở ra, Thiên Tường nửa năm không gặp lại giờ thoát nhìn đã thành thực hơn nhiều, gia sự lẫn sự nghiệp rèn đúc đều khiến hắn càng thêm ổn trọng, sâu sắc, chàng thiếu niên còn chút xốc nổi, ngây ngô ngày trước giờ đã dần trở thành một nam nhân, hắn đứng hai tay vịn khung cửa, có chút kinh hỉ nhìn Thiên Gia: “Các người đã về rồi? Cha đâu?”

Thiên Gia cười híp mắt, cố tình lơ hắn đi, hấp tấp khom người chui tọt qua vai hắn, chạy vào trong phòng: “Cha vô giờ đó, người qua bên đây đi, ta muốn xem tiểu oa nhi.”

Trình Nhu ôm hài tử dậy, mỉm cười: “Đại ca đã trở về, hài tử ở đây.” nói rồi, nàng ôm tiểu oa nhi bước lại trước mặt Thiên Gia.

“Nhỏ quá a, mềm thiệt a.” Thiên Gia cẩn cẩn dục dục dứ ngón trở đụng đụng trên má đứa nhỏ, vừa mềm vừa mịn, khiến hắn chỉ e mạnh tay một chút sẽ làm nó bị thương.

“Có muốn bồng một chút không?” Trình Nhu cười bế đứa nhỏ khẽ dựa vào người hắn.

“Ta không biết a...” Thiên Gia miệng nói vậy nhưng vẫn gơ tay, bắt chước nàng đón lấy hài tử, thật khê khàng ôm vào lòng.

“Ay a...” Đứa nhỏ vừa nằm ngoan ngoãn bắt đầu ư ư phản đối, nước miếng nhều nhều trên khóe miệng, có chút hiếu kỳ chớp chớp mắt nhìn Thiên Gia, nắm tay nhỏ xíu khê huơ huơ.

“Hài tử này thiệt tuần tú a, coi bộ lớn lên không giống Tiểu Tường chút nào, vậy tốt à~” Thiên Gia cảm thán xuýt xao.

Đường Thiên Tường thoáng nhếch môi cười, bước tới bên Trình Nhu đỡ nàng ngồi xuống: “Người nghỉ một lát đi.”

“Lớn lên giống thúc thúc.” Trình Nhu cười nói, kéo tấm trải mỏng kê bên phủ lên đùi.

Hai mắt Thiên Gia sáng rực: “Ta cũng thấy vậy nha, hài tử xinh đẹp như vậy đương nhiên phải giống ta rồi~ Ha ha~”

“Ừm, phải rồi, không giống ta, giống thúc thúc nó.” Đường Thiên Tường gật đầu.

“Thì đó, cứ coi thúc thúc nó, ta đây tiêu sái cỡ nào, tuần tú cỡ nào~”

“May là giống người, bằng không một nữ hài giống ta thật đúng là bất hảo.”

“Nữ... nữ hài?” Thiên Gia ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ta còn tưởng là nam hài chứ, trách nào người nhận lệ như vậy, hừ.” Thiên Gia trừng mắt lườm hấn, tiếp tục đùa giỡn với hài tử trên tay.

“Cha, người đã trở về.”

Đường Tử Ngạo vừa xuất hiện ngoài cửa, Đường Thiên Tường vội vàng bước ra chào đón.

“Ừm, bế lại đây ta xem.” Đường Tử Ngạo vừa vào nhà liền tiến tới cạnh Thiên Gia, bỗng lấy hài tử, vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy, nhẹ nhàng vuốt má hài tử: “Mãn nguyệt yển chuẩn bị xong chưa?”

“Cha.” Trình Nhu đứng dậy.

“Ừm, nằm xuống đi.”

“Còn đang chuẩn bị, đợi cha về đặt tên tự cho hài tử.”

“Để ta nghĩ xem, mai sẽ nói.”

Đường Tử Ngạo cũng không vì là nữ hài mà bê trễ, hấn lật giở cuốn sách trên tay, đưa mắt lướt qua từng trang, hấn những muốn hài tử Đường gia từ giờ về sau đều có thể bình lặng an Khang trưởng thành, nghĩ kỹ rồi quyết định chọn một cái tên đơn giản, đặt là Đường Niệm Ninh đi, hấn lẩm nhẩm rồi gấp sách lại, nhìn những cành cây khẳng khiu ngoài sân viện, dương quang sáng rõ, thông thả bước ra ngoài.

Mãn nguyệt yển kỳ thực là dịp cho toàn gia sum họp náo nhiệt một phen, cũng không mời thêm người ngoài, Niệm Ninh vận áo bông hồng sắc nằm trong lòng mẫu thân, mở mắt trông đám đông ồn ào ăn uống, nó nhin không được quơ quơ nắm tay, bập bẹ kêu ư ư ay ay, thanh âm tuy mềm mại non nớt nhưng ai nấy đều mỉm cười quay lại lắng nghe. Niệm Ninh thấy mọi người nhìn qua, càng thêm hưng phấn, miệng không ngớt ríu ríu, nước miếng nhều vòng quanh.

Thiên Gia bưng một cái ghế con lại, ngồi kế bên chơi với đứa nhỏ, hấn thò ngón trở đụng vào lòng bàn tay hài tử, bàn tay nhỏ xíu liền chụm lại nắm đầu ngón tay hấn, vừa vịn đầy tay, nắm nắm một hồi tựa hồ thấy chán lại thả ra, bắt đầu rướn đầu nhìn cha nó.

“Nhìn thúc thúc nè, thúc thúc đẹp, cha xấu xí~” Thiên Gia móc trong áo ra một cái chuông nhỏ, lúc lắc trên đầu hài tử, thu hút sự chú ý của nó.

Đôi con người đen láy của Niệm Ninh lập tức chuyển qua nhìn chằm chằm cái chuông, bàn tay nhỏ huơ huơ lên muốn quờ lấy, mà lần nào cũng bị Thiên Gia dứ ra xa: “Nhớ từ rày phải nhìn thúc thúc nhiều nữa na, lớn lên rồi giống thúc thúc, nhất định thiệt nhiều người tới cửa cầu hôn na, nghìn vạn lần đừng có nhìn cha người a~”

Trình Nhu mím môi, cúi đầu khẽ cười, vỗ vỗ bọc chăn nhỏ quần hài tử.

Đường Tử Ngạo nhìn cảnh tượng ấy, phảng phất nhớ lại năm xưa, khi đó, hấn niên linh còn nhỏ hơn Thiên Tường rất nhiều, nhỏ đến mức điều gì cũng chưa hiểu thì đã có hài tử, lúc ấy thực tưởng một chút bất cẩn cũng đủ tổn thương đến hài tử kia, lại nghĩ, không khỏi nhận ra mình đã bỏ lỡ rất nhiều, mất mát rất nhiều, một quãng đời thơ ấu, hài tử kia không có hấn bên cạnh, không cùng hấn chia sẻ bao nhiêu hồi ức, tao ngộ, vô luận bao nhiêu năm trôi qua cũng không bôi xóa được... Đường Tử Ngạo cầm chén rượu trong tay, rót đầy lại cạn, Đường Thiên Tường ngồi bên cạnh đã thấy có chút bất thường, vừa định lên tiếng khuyên can thì cửa phòng bị đẩy mở: “Lão gia, có một người tên Sở Hi tới bái phỏng.”

Đường Tử Ngạo ngăn người, Thiên Gia cũng ngừng đầu lên: “Có một mình hấn thôi?”

Thị vệ kia vội bẩm: “Không phải, còn dẫn theo một tiểu công tử nữa, hai người.”

Đám thị vệ này đều là mới chiêu nạp, thành ra không biết những thuộc hạ cũ của Đường Tử Ngạo, giờ mới vào hỏi có mời bọn họ vào hay không.

“Để ta đi, ta đi.” Thiên Gia đứng dậy chạy ra.

Quả nhiên, đang chờ bên ngoài chính là Sở Hi và Lưu Ly, trời đang nổi gió Bắc, Sở Hi đứng ngoài che gió cho Lưu Ly, hai tay áp hai bên tai hắn, khẽ ôm hắn dựa vào ngực mình.

“Lưu Ly!” Thiên Gia gọi lớn, vẫy vẫy tay: “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Hai người họ cũng không phải cố ý đến thăm tiểu oa nhi, trước khi tới nơi bọn họ cũng không biết Đường Tử Ngạo có tôn nữ; vốn là chỗ làm ăn của Sở Hi đã dần ổn định, cũng chiêu nạp được một nhóm thủ hạ ở lại quản lý, mọi việc đều đi vào quỹ đạo, Sở Hi nghĩ Lưu Ly ở mãi một nơi dễ sinh buồn bực, vừa vặn nghe nói hai người Đường Tử Ngạo đang gấp gấp hồi gia, bởi vậy liền khởi hành tới đây làm khách.

Lưu Ly cũng rất lạ lẫm, cùng Thiên Gia ôm hài tử chơi một hồi lâu, đến khi nó híp mắt muốn ngủ mới bồng lại cho mẫu thân, Đường Thiên Tường không an tâm nên cũng rời đi cùng thê tử.

Bên ngoài rét cóng, Đường Tử Ngạo mời Sở Hi mấy chén rượu nóng cho ấm người, rồi hai người vừa uống rượu vừa chuyện trò những việc mới đây.

Thiên Gia và Lưu Ly chỉ nhấp nhấp một chút rượu cho ấm rồi cũng thôi không uống nữa, cả hai vừa ăn vừa tán gẫu, Thiên Gia kê ghế xích lại, ngồi xúm bên cạnh Lưu Ly, quàng vai hắn rồi ghé tai thì thầm: “Thế nào rồi?”

“Cái gì?” Lưu Ly ngơ ngác một hồi mới sực hiểu ra, hắn đưa mắt nhìn bàn bên, thấy hai người kia vẫn say sưa uống rượu, căn bản không để ý tới bên này, lúc ấy mới cúi đầu khẽ gật: “Hắn đối với ta tốt lắm, rất chiều cố.”

“Thiệt không? Đừng sợ, nếu hắn dám khi dễ ngươi, ta liền làm chủ cho ngươi, nói cha ta giáo huấn hắn.”

“Ừa, thực mà thực mà, hắn không có khi dễ ta, hắn đối với ta rất tốt, chuyện gì cũng thuận lòng, có nhiều việc ta nghĩ không ra hắn ta lo lắng giùm ta rồi.” Lưu Ly nói, gương mặt cũng phỉếm nụ cười dịu dàng.

“Các ngươi lần này ra ngoài lâu vậy, ngươi vẫn chịu được sao? Bất nắng râm hết cả, bất quá thực có tinh thần hơn trước nhiều.”

“Ừa, vui lắm, chờ sau này ngươi rảnh, chúng ta cùng tới đại thảo nguyên, chỗ đó không có nhiều nhà cửa, toàn dựng lều ở không à, trời chạng vạng thì ngồi trên hàng rào ngắm nắng chiều, cảm giác mệnh mông vô bờ thực sự rất phấn khích, còn có nhiều ngựa lắm, cả bò dê, chỗ chúng ta ở là một nhà nông dân, khi trước tới Trung Nguyên buôn bán quen biết cha ta, hồi mới tới ta còn ăn không quen cơm ở đó, cơ mà sau này càng ăn càng ngon miệng, nếu không phải trời rét quá mức, cha sợ ta chịu không nổi, ta còn muốn ở lại đến mùa xuân năm sau mới về nữa...”

Thiên Gia nói, Lưu Ly chống cằm lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi góp vào mấy câu, gian phòng bày biện sáng sủa hơn mọi khi, thấp thêm vài ngọn nến, chụp quanh bằng ***g đèn hồng sắc, ánh vàng cam ngập tràn không gian, trên bếp lò bên cạnh còn đương để hâm mấy bình rượu, từng làn hương nồng đượm phiêu đảng, điểm thêm ý vị ấm áp, ngồi nghe tiếng gió rít ù ù bên ngoài càng cảm nhận rõ ràng không khí đầm ấm trong phòng, Thiên Gia và Lưu Ly trò chuyện một hồi, cũng nhin không được có chút buồn ngủ.

Mà hai nam nhân ngồi đằng đó rõ ràng cũng bị ảnh hưởng đôi phần, rượu cạn hết bình này tới bình khác, về sau, rượu ấm rồi cũng hết, liền lấy cả rượu lạnh ra tiếp tục uống, từng chén dốc cạn, mà bọn họ tâm trạng sáng khoái, cũng không mượn nội lực tán rượu, chỉ cao hứng mà uống, thẳng đến khi nghe thấy choang một tiếng mới ngưng chén quay sang nhìn bọn Thiên Gia.

Nguyên lai là Lưu Ly đi đường xa xót nẩy, cả người mệt mỏi, giờ ngồi trong phòng ấm áp dễ chịu, mới thả lỏng thư thái, một hồi cánh tay chống không nổi cằm, sơ ý gật rơi một bộ chén đĩa, khi ấy bọn họ mới nhận ra giờ đã khuya lắm rồi, lập tức đứng dậy, mỗi người kéo một người, ra khỏi đại sảnh.

Bên ngoài những người ngồi chờ đều đã đi nghỉ cả, chỉ còn một gia nhân chừng hai mươi tuổi còn thức, thấy bốn người bọn họ đi ra, vội vàng ôm bọc áo bông chạy lại: “Lão gia, khách phòng sửa soạn xong rồi, ngay kế bên tiểu viện của người, nước nóng đã nấu rồi, cả canh giải rượu cũng có.”

“Ừm, giờ nào rồi?”

“Đã sắp giờ Tý. Lão gia mau đi nghỉ ngơi thôi.”

“Ừm, người cũng nghỉ đi, không cần trông nữa.”

Khách phòng chuẩn bị cho hai người Sở Hi ở ngay cạnh bên tiểu viện, đưa bọn họ tới cửa rồi, trông Lưu Ly dìu Sở Hi bước chân có chút nghiêng ngả, Đường Tử Ngạo nói: “Ồ đây hạ nhân không nhiều lắm, phiền Lưu Ly vậy.”

“Không sao, không sao, ở nhà ta cũng làm cả, các người trở về đi, ngoài này lạnh lắm.”

“Vậy chúng ta đi, người cẩn thận.”

Đường Tử Ngạo rõ ràng cũng uống rất nhiều, tuy nói ý thức vẫn thanh tỉnh nhưng cước bộ đã có chút chậm chạp, hơn nữa cả nửa người đều tựa vào Thiên Gia, khiến hắn đi cũng khó khăn theo, cũng may phòng ngủ cách đó không xa, hắn ôm ngang lưng Đường Tử Ngạo, bước cẩn thận từng bước, đẩy cửa vào phòng rồi dìu hắn ngồi xuống giường.

“Phù...” Thiên Gia quệt quệt mồ hôi trán, gương mặt vì gió lạnh và gắng sức mà đỏ bừng, hai con mắt cũng sáng lấp lánh, hắn cười nhìn Đường Tử Ngạo: “Cha, người ngồi yên a, ta đi múc ít nước nóng cho người rửa chân.”

Đường Tử Ngạo không đáp, hai mắt khép hờ dựa đầu vào thành giường, Thiên Gia vào trù phòng bưng lại hơn nửa thau nước, nhúng tay thử nhiệt độ, cảm thấy ấm ấm, vừa vặn thích hợp ngâm chân, hắn ngồi xổm xuống, tự tay cởi giày cho Đường Tử Ngạo, tuột cả bít tất dày ra rồi cẩn thận nhúng bàn chân hắn vào thau nước, lại ngẩng đầu nhìn Đường Tử Ngạo, nhỏ giọng hỏi: “Được không? Có nóng không?”

Thấy Đường Tử Ngạo không nói gì, lúc ấy Thiên Gia mới nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân hắn, nước ấm rưới ngập mắt mé mắt cá chân, từ xưa đến giờ, chưa khi nào Đường Tử Ngạo để hắn làm việc này, dù hắn có muốn, Đường Tử Ngạo cứ luôn xót xa, e hắn mệt, giờ Đường Tử Ngạo uống say rồi mới có bộ dạng cần người khác săn sóc, chiếu cố, Thiên Gia đương nhiên vui vẻ tình nguyện làm. Hắn biết ngâm chân có thể giúp tiêu tan mệt mỏi, lại cố gắng vừa xoa bóp các huyệt vị từng học qua, vừa vốc nước rưới lên phần trên cổ chân nước ngập không tới, đợi đến khi thau nước dần nguội hẳn, Thiên Gia mới lau khô hai bàn chân hắn, nâng đặt lên giường, bưng thau đi đổ, rồi vội vàng vàng rửa mặt mũi, chân tay, trở vào phòng.

Ngoài trời đã lác đác tuyết rơi, phòng vừa hé cửa, luồng gió lạnh cóng đã ùa vào, Đường Tử Ngạo tựa hồ bị gió lạnh làm tỉnh giấc, hắn khẽ tựa mình, ậm ừ trong họng, quơ tay kéo áo lại.

“Cha, mau vào chăn a, bên ngoài lạnh.” Thiên Gia vội vàng đóng cửa lại, phủi bụi tuyết vương trên người, xát xát hai bàn tay, nhanh nhanh leo lên giường, đẩy Đường Tử Ngạo lui vào trong.

Đường Tử Ngạo miễn cưỡng nhích vào theo tay hắn đẩy, hai mắt hấp háy khép hờ, vừa như còn chưa ngủ, lại vừa như chẳng tỉnh táo.

Thiên Gia thấy cha chẳng có vẻ nghe lời hắn nói, căn bản không hợp tác chút nào, lại sợ cha nhiễm lạnh, rốt cuộc hắn bực bội tự cởi áo ngoài, kéo chăn dưới cuối giường lên. Thiên Gia leo đề qua người Đường Tử Ngạo, với tay sửa lại chăn đắp phía trong cho hắn, đến khi tính nằm xuống, Đường Tử Ngạo vẫn nằm bất động đột nhiên mở bừng mắt, chụp lấy cánh tay hắn, kéo giật hắn về phía mình, Thiên Gia bị bắt ngờ, mắt đà té sấp lên ngực hắn.

“Cha... ư...”

*

71. Chương 71: Phiên Ngoại 2

Một tay Đường Tử Ngạo áp sau ót Thiên Gia, một tay ghì trên eo hắn, mạnh mẽ áp hắn sát vào ngực mình.

Nụ hôn chẳng phải ôn nhu nồng nàn như lúc thường mà tràn ngập cường thế, bạo liệt, dường như cảm thấy tư thế không thuận, Đường Tử Ngạo gấp gáp lật mình, nằm đè trên người Thiên Gia, đầu lưỡi mạnh mẽ

tách hai hàm răng, cuốn lấy đầu lưỡi dính hương nhỏ nhỏ trong khoang miệng. Hắn thâm nhập thực sâu, tựa hồ muốn tham lam nuốt trọn người ta, Thiên Gia vô lực rướn đầu lên, miệng hầu như tê dại, nước bọt chảy nhiều theo khóe môi, mà đầu lưỡi đang không ngừng liếm láp nơi hàm trên của hắn càng khiến hắn kìm không được phát run rẩy, những tiếng rên rỉ nức nở từ sâu trong cuống họng chưa kịp bật ra cũng bị đôi môi Đường Tử Ngạo đoạt mất.

Chưa từng có một nụ hôn nào kịch liệt đến vậy, bất quá chỉ mới hai môi gắn kết đã đủ khiến toàn thân Thiên Gia run run không ngớt, đợi đến khi Đường Tử Ngạo ngẩng lên, buông tha đôi môi hắn, hắn chỉ còn biết vội vã hít thở từng ngụm không khí, hai con mắt hàm chứa hơi nước ứa khuất mở tròn nhìn cha hắn, bất mãn chừa môi, khó nhọc đưa lưỡi liếm liếm bờ môi sưng đỏ, khẽ lẩm bẩm: “Cha uống say rồi.”

Đường Tử Ngạo trông bộ dạng đáng yêu tội nghiệp của hắn, thân thể đã sớm nóng rực càng chực bùng nổ, dưới tác dụng của men cay, hắn hoàn toàn quên bằng sự ôn nhu nâng niu thường ngày, cả khi cởi nút áo cũng kiên nhẫn không nổi, hai bàn tay không ngừng lần cán trên ngực Thiên Gia, mở nút buộc lần lượt xổ tung như cánh hoa tàn rữa, Đường Tử Ngạo khẽ gầm lên bức bối, yết hầu trượt gập gáp, vội vã tuốt sạch trơn y phục trên người Thiên Gia, cả ngoại y, tiết y, tiết khổ đều bị hắn cởi ra, trực tiếp ném xuống chân giường.

Đường Tử Ngạo chờ không nổi tự cởi y phục của mình, trượt tay ve vuốt từ cổ Thiên Gia như té lệ, vừa mơn trớn vừa cúi xuống, nhay cắn, liếm mút, để lại những dấu tích mờ tỏ trên cơ thể trắng muốt mịn màng, bàn tay hắn ram ráp những nốt chai do nhiều năm luyện kiếm, giờ đụng chạm trên làn da Thiên Gia, khiến Thiên Gia khẽ rên rỉ thở dốc, khí tức bật ra cũng dần nóng rực, hắn cảm thấy thân thể mình chưa từng mẫn cảm đến vậy, những vết chai cứng trên bàn tay kia khiến hắn vừa khoan khoái vừa khó chịu, những muốn trớn chạy, rồi lại càng muốn gần gũi nhiều hơn.

Thứ cảm nhận này quá mức giày vò, Thiên Gia mở lớn đôi mắt mờ sương nhìn đỉnh màn sa trên đầu, miệng van vãn: “Cha, cha...”

Đường Tử Ngạo căn bản nghe không được lời hắn, hoặc giả hắn có nghe thấy nhưng không buồn để tâm, trong tâm trí và ánh mắt hắn lúc này chỉ còn duy nhất thân thể đang khiến hạ thân hắn trướng căng nhức nhối, hắn rà môi trượt xuống bụng dưới, lướt qua ngọc hành vừa run rẩy nhích thẳng vừa long lanh tích lệ, Đường Tử Ngạo bắt đầu chậm rãi liếm tới động khẩu.

“A...” Thiên Gia chịu không nổi kích thích đến mức này, thân thể giật nảy kịch liệt, nhưng lập tức đã bị Đường Tử Ngạo ghìm lại.

“Cha, đừng, có dầu trơn, dơ...” Thiên Gia gắng gượng chống cự, miễn cưỡng nói được tròn một câu, mà Đường Tử Ngạo đâu có nghe hắn, hai cánh tay kia đã mạnh bạo banh rộng hai đùi hắn, hầu như thành một đường thẳng, rồi tiếp tục liếm láp, thi thoảng cả cả hàm răng nhay cắn, khẽ khàng, chậm rãi...

Xúc cảm trơn mềm ướt át không chút nào giống như dùng ngón tay khai mở, hai tay Thiên Gia bấu chặt nệm giường, vô pháp kiềm chế cơn run rẩy, bờ môi gập gáp hơi không khí, đôi mắt mở to mê mẩn, từng đợt sóng tê dại không sao chống đỡ dồn dập ập lại từ hậu diện, lan tỏa khắp toàn thân, khiến hắn cảm thấy như chính mình đã nhuyển tan thành bọt nước.

Không bao lâu, lồi vào mẫn cảm vốn đã quen tình sự bắt đầu tự động co rút, khai khai hợp hợp, tựa như đang mời gọi, Đường Tử Ngạo nhồm dầy gấp hai đùi Thiên Gia lại, để hai chân hắn ép sát trước ngực mình, cơ thể uốn gập đến khó tin, Thiên Gia vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy nơi ấy của chính hắn, hắn cuống quýt nhắm cả hai mắt, không dám nhìn nữa.

Đường Tử Ngạo lại không tiến vào ngay lập tức, hắn vừa giữ hai chân Thiên Gia vừa tỉ mỉ nghiền ngẫm lồi vào phần nộn không ngừng khép mở, Thiên Gia cảm giác một hồi lâu không động tĩnh mới hé hé mắt, đã thấy hắn đang nhìn chăm chăm nơi đó của mình, hắn xấu hổ giãi giụa: “Đừng xem...”

“Đừng nhúc nhích.” Đường Tử Ngạo vung tay tét vào mông hắn, lực đạo không nhẹ không nặng, vừa vặn lưu lại một vết hồng hồng trên làn da trắng mịn.

Đường Tử Ngạo quỳ gối ngắm nghía tựa hồ còn cảm thấy nhìn chưa được rõ, hắn cúi xuống thấp hơn, tinh tế quan sát, Thiên Gia thấy vậy, chỉ hận không thể chết ngất đi, gương mặt đỏ bừng thiếu điều bốc khói, hắn không ngừng cựa quậy, luôn miệng gọi: “Cha, cha...”

Đường Tử Ngao khi say lại thành ra một kiểu bá đạo cường ngạnh khác thường, hắn thấy Thiên Gia mãi ồn ào không nghe lời, lập tức tuột đai lưng, không nói không rằng kéo hai cổ tay Thiên Gia cột vào trụ gỗ đầu giường, rồi cuộn chần, nhét đệm xuống dưới thắt lưng Thiên Gia. Thiên Gia có thuở nào thấy cha mặc kệ ý hắn như vậy, vừa ủy khuất vừa sợ hãi, bắt đầu bưng bình, giã giũa càng thêm quyết liệt, đôi mắt Đường Tử Ngao thoảng lấp lóe, chiếu thẳng tấp vào Thiên Gia, đột nhiên hắn nhào tới, há miệng ngậm lấy một hạt nhũ châu, hàm răng hung hăng nhay miết.

“A a...” Đau đón nường theo khoái cảm cuộn lên, khiến toàn thân rạo rực bức bối, Thiên Gia sống chết vùng vẫy né tránh, trong khi Đường Tử Ngao đã say chỉ bắt mẫn nheo mắt, hai tay hắn ghì chặt vòng eo mảnh khảnh, tiếp tục nghiêng đầu nhắm tới nhũ châu bên kia, lần này hắn không dùng răng, mà vươn lưỡi, cố sức mút vào, nghe được giọng Thiên Gia hỗn hển rên rỉ, hắn cũng hưng phấn theo, đầu lưỡi vờn trên nhũ đầu, mạnh bạo nhấn xuống, đến lượt hai môi nút mạnh, cứ như vậy không ngừng, qua lại hai bên, Đường Tử Ngao tựa hồ muốn nghiền, nhìn vật mềm mại nhỏ bé bị mình vờn nghịch hồi lâu đang từ từ rần rại, còn sưng thũng ửng hồng, hắn càng vô pháp kiềm chế khát khao mạnh bạo hơn, làm sao khiến tiếng rên rỉ thở dốc của Thiên Gia rõ ràng hơn nữa, kiều mị hơn nữa.

Đợi đến khi hai hạt nhũ châu đã sưng đỏ bắt kham, đỉnh châu tựa như nụ hoa nở rộ, Đường Tử Ngao mới buông tha nơi ấy, lúc này Thiên Gia đã sớm bị những cơn sóng khoái cảm khiến hắn vừa thống khổ vừa phấn khích giãy vò đến kiệt sức, toàn thân phủ lấm tẩm một tầng hơi nước, vô lực nằm xụi lơ một chỗ.

Mà Đường Tử Ngao căn bản vẫn cho rằng màn còn chưa mở, vừa buông tha hai nhũ đầu hắn lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, tựa hồ rất hưởng thụ thứ cảm giác dây dưa trước đỉnh cao trào này, mặc dù hạ thân đã nổi lằn gân xanh, dữ tợn thét gào đòi giải tỏa, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn tiếp tục mơn trớn Thiên Gia, rất nhanh, đầu lưỡi của hắn lần xuống tới rốn, rồi ra sức dò dẫm, cơ thể đã mềm nhũn yếu ớt của Thiên Gia cũng nhịn không nổi bắt đầu nhúc nhích đáp lại, nơi ấy, đừng nói với một hài tử từ nhỏ phải trải qua đủ loại huấn luyện như hắn, dù với người bình thường cũng là điểm vô cùng mẫn cảm, hắn mơ hồ quờ tay đẩy Đường Tử Ngao: “Cha, thôi, ư ư... mệt mà, muốn ngủ...”

Đường Tử Ngao thấy hắn có phản ứng, lại càng mãnh liệt tiến công, lỗ rốn nho nhỏ nhanh chóng hồng ửng, tê tê buồn, nơi này vốn gắn kết với bụng dưới, Thiên Gia bật ra một tiếng rên trầm khàn từ cuống họng, tiểu ngọc hành kịch liệt nảy lên, bức thiết đòi vỡ vò, Đường Tử Ngao rút cuộc cũng nhận ra khát cầu của hắn, một tay đụng chạm, cùng lúc đầu lưỡi khẽ lướt qua đỉnh chóp, Thiên Gia vừa qua một phen chặt vật, đã sớm chịu hết nổi, lần này Đường Tử Ngao mới chạm tới, tức khắc hắn đã thấy trước mắt mê mờ, bụng dưới co thắt, phóng xuất ra tất thảy.

Giữa lúc vật nhỏ dựng đứng bên dưới còn đang không ngớt nhích động theo dư âm cao trào, hắn hồn nhiên chưa phát giác ra hai chân mình đã bị nâng lên, gác trên vai Đường Tử Ngao, đợi đến khi mơ hồ cảm thấy vật thể nóng rực cứng rắn chạm tới phía sau mình thì đã muộn, không một lời cảnh báo, Đường Tử Ngao rướn thẳng thắt lưng, nhấn thúc tới.

Khoảnh khắc tiến nhập, cả hai cùng lúc bật rên lên, Đường Tử Ngao là bởi cảm giác mềm mại vây siết đến tiêu hồn mà kìm không nổi, còn Thiên Gia lại là bị hoảng hốt vì hành động bất thần của Đường Tử Ngao, tuy vừa được mở rộng phần nào, nhưng sự kích thích khi bị đột ngột thâm nhập khiến hắn hầu như chống đỡ không nổi, mà khoái cảm ào ạt mãnh liệt hơn bất cứ lần nếm trải nào trong dĩ vãng càng bức bách hắn đến vô phương kiềm chế.

Thiên Gia muốn vươn tay ôm chặt lấy Đường Tử Ngao, nhưng cổ tay còn bị cột trên đầu giường, hắn rưng rưng hai mắt ủy khuất, Đường Tử Ngao luồn tay đỡ dưới mông hắn, bình tĩnh nhìn hắn, rồi cúi xuống, điểm những nụ hôn dịu dàng như trấn an Thiên Gia, nhưng thay vì cõi trời, hắn tiếp tục trăn trối mình, không chút do dự bắt đầu mạnh mẽ trùng kích.

Hoan ái giữa hai người, thực chưa từng kịch liệt mà điên cuồng đến thế, Đường Tử Ngao quăng bỏ tất thảy lý trí, toàn tâm đầu nhập, hăng say thúc tới, hầu như muốn vùi sâu tới tận cội rễ, một khắc rút ra để rồi lại hung hăng nhấn ngập, mỗi cử động đều phẳng phất như liễu mạng trầm luân, lực đạo cuồng dã khiến toàn thân Thiên Gia như trôi nổi, bồng bềnh giữa khoái cảm, hắn run rẩy kịch liệt, mà phần thân rõ ràng đã xuất ra hai lần vẫn còn ngẩng cao, cảm giác tê dại rần rạt không ngừng mà trong mình không còn sót lại chút gì để phát tiết thực quá mức đáng sợ, quá mức giãy vò, Thiên Gia chịu không nổi bật khóc, nghẹn ngào nức nở: “Cha, thôi... hức ư ư... mệt quá rồi...”

Trong khi Đường Tử Ngạo đã chìm đắm mãi miết đâu có nghe được, hần thân thể cường kiện, nội lực dồi dào, hơn nữa khó có được một lần say rượu phóng túng, giờ chùng nào chưa hoàn toàn thỏa mãn hần sao có thể ngừng lại.

Bên ngoài, một mảnh tối đen, tiếng gió rít ù ù không ngớt, cả giọng nước nổ liên tục vang lên cũng tiêu tán rất nhanh trong gió, thanh gì cũng nghe không rõ, Thiên Gia vô lực nhìn đôi mắt rực sáng hoang dại của cha hần, cho đến khi cảm nhận được một luồng sóng nhiệt phun trào trong cơ thể theo tiếng gầm khê của Đường Tử Ngạo, nơi ấy của hần cũng giật nảy lên, nhưng đã sớm chẳng còn gì để bắn ra nữa, chỉ bắn bật run suông.

Buông mình thở dốc, thậm tự nhủ rốt cuộc đã được nghỉ ngơi, nhưng hai mắt hần vừa nhắm lại đã vụt mở trừng kinh ngạc, thứ đã dần vật hần lâu như vậy, mà mới vừa nhuyển xuống phần nào trong cơ thể hần giờ lại bắt đầu từ từ trướng đại, Thiên Gia vội vàng quấy đạp hai chân, hông tránh né, Đường Tử Ngạo đã ghì chặt eo hần, khê rướn thân mình, huyết đạo mềm mại ướt át dễ dàng đón nhận hần lần nữa, để hần thâm nhập tới tận cùng.

Nhìn gương mặt kinh ngạc của Thiên Gia, Đường Tử Ngạo tà tà cười, buông một câu khiến hần thiếu điều chết ngất: “Còn sớm lắm, nơi này của ngươi vẫn bị đối a, chờ cha hảo hảo cho nó ăn no. Ngươi an tâm, không sợ ngất xỉu, cha dẫn chút nội lực cho ngươi chống đỡ.”

Nói xong câu này, Đường Tử Ngạo nương theo tư thế hai người đang kết hợp, lật sấp Thiên Gia lại, chậm rãi hôn từ đỉnh đầu trượt xuống lưng hần: “Đừng sợ, cha ở đây...”

72. Chương 72: Phiên Ngoại 3

Đẩy cửa vào phòng, cẩn thận đỡ Sở Hi nằm xuống giường, Lưu Ly mới thở phào, trời lạnh thế này, hạ nhân chắc đã nghỉ từ sớm, Lưu Ly cũng không muốn làm phiền ai, may mà kế bên có một gian trừ phòng nhỏ, giờ hần không mang được liệu theo, không nấu canh giải rượu được, chỉ có thể đun ít nước nóng uống tạm. Múc một bát nước sôi, khói bốc nghi ngút, rót đầy bình trà, lại đổ thêm một thau con nữa, rồi hần bưng tất cả về phòng, băng qua đoạn đường gió tuyết dữ dội.

Trong phòng, Sở Hi tựa hồ đang ngủ, để mặc Lưu Ly lo liệu.

Trước tiên bưng cho hần uống miếng nước trà nóng, rồi nhúng khăn lau mặt, cổ, tay, cuối cùng ngâm hai chân, xong xuôi rồi, Lưu Ly mới tự lau rửa qua loa, vắt nốt nước bắn ra ngoài sân tuyết, rồi xoa xoa hai tay chuẩn bị lên giường ngủ.

“Sở Hi, Sở Hi...” Lưu Ly khê đẩy hần, nhưng đẩy không nổi, chỉ còn cách thấp giọng gọi, muốn bảo hần nhích vào trong nằm, để mình nằm phía ngoài, nửa đêm muốn uống nước hay đi tiểu còn đỡ được.

“Rượu...” Sở Hi ậm ừ một tiếng, rồi trở mình ôm choàng lấy Lưu Ly, môi bập bập áp tới yết hầu hần, mút mút nuốt nuốt, như thể đang uống rượu vậy.

Lưu Ly chỉ thấy một phen nhột nhạt, nhin không được vừa ngửa đầu khê cười vừa đẩy hần ra: “Sở Hi, nằm lui vào trong đi.”

Mí mắt Sở Hi chậm chạp nhích lên, hé ra một tầng hơi nước phủ mờ, trông không rõ ràng, đôi con ngươi vốn lạnh lùng trầm tĩnh giờ lại thêm vài phần trẻ nít, có chút ủy khuất bất mãn, hần nghỉ ngơi một chốc, rồi lại há miệng cắn cắn trên cổ Lưu Ly: “Rượu, rượu...”

“Không uống, không uống nữa...” Lưu Ly bị hần cắn đến vừa buồn vừa bứt rứt, cố sức muốn đẩy hần ra, nhưng Sở Hi dù say rồi khí lực vẫn mạnh như trước, hai tay níu lấy hần không buông, cảm thấy Lưu Ly bắt đầu giãy giụa, hần lại càng ghì chặt hơn, bên trên vẫn không ngừng cắn cắn liếm liếm, còn ra sức mút vào, chẳng mấy chốc, trên cái cổ trắng nõn đã ửng đầy những đóa hồng ngân.

Lưu Ly thấy hần càng lúc càng mơ màng, căn bản không nhận rõ gì nữa, mà mình lại bị hần làm cho cả người vô lực, thành ra nổi giận đến đỏ mặt, cố sức nhéo hần một cái, Sở Hi bị đau, ư lên một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn Lưu Ly, như là không hiểu vì sao lại nhéo hần, mà trông Lưu Ly trông mắt long lanh nước, gương

mặt ứng đỏ lộ ra một mảnh xuân sắc, vừa tức vừa giận, thực tình... còn khiến hắn say lòng hơn thứ rượu êm nồng ban tối.

“Lưu Ly Lưu Ly...” Hắn lẩm nhẩm gọi, cả người nằm đè lên Lưu Ly, tóm hai cánh tay không nghe lời kéo ngược lên đầu, rồi bắt đầu nhả nha thưởng thức, hơi lạnh nhàn nhạt còn vương trên cơ thể Lưu Ly hòa lẫn cùng chút hương rượu rót lại khiến đầu lưỡi hắn lưu luyến không ngớt, trượt môi xuống cổ, hắn gấp gáp đến không nhận nổi nữa, cau mày giật tung vạt áo, tiếp tục lần rà thám hiểm.

“Sở Hi, Sở Hi, đừng như vậy, chờ về nhà đã được không?” Nơi này là nhà Hồng Y, vốn bọn hắn tới làm khách, mà Sở Hi lại chẳng chút bận tâm, dù nói gió tuyết dữ bên ngoài không nghe được âm thanh gì, nhưng mỗi lần làm rồi, ngày hôm sau cả người hắn thường thường thoát lực, như vậy ai nhìn không ra, chứ Hồng Y đời nào không biết? Càng nghĩ càng ngượng ngùng, hai tay Lưu Ly lại không nhúc nhích được, chỉ còn cách miễn cưỡng giằng thân mình, muốn Sở Hi buông hắn ra.

Lưu Ly cựa quậy qua lại, một hồi Sở Hi nằm đè trên hắn vốn chỉ tính thưởng thức rượu ngon lại bắt đầu nổi giận, đôi con ngươi dần dần trầm tối, hắn nhóm dậy nhìn chằm chằm thân trên xích lô của Lưu Ly rồi đột ngột lần xuống bên hông, một tay tuột cả miên khố* lần tiết khố xuống, da thịt mịn màng láng mượt lộ ra dưới khí lạnh nhanh chóng gọn gọn một tầng da gà, lông tơ dựng đứng, Lưu Ly vô thức nhúc nhích muốn cuộn mình lại.

Bộ dạng yếu đuối như còng khêu gợi người ta giày vò bày ra trước mắt, Sở Hi sao có thể thờ ơ lãnh đạm, hắn với tay lấy bình trà Lưu Ly đặt trên bàn, bên trong còn nóng ấm, quay vòai kê lên miệng tu một ngụm lớn, muốn dập bớt cơn khô nóng trong thân thể, một tay bắt đầu ve vuốt trên bụng Lưu Ly, nhìn gương mặt phấn hồng sớm đã khiến hắn động tình, đôi môi hé mở khe rên rỉ của Lưu Ly, hắn đột nhiên dốc nghiêng bình trà, để nước trà rót thẳng xuống rốn Lưu Ly.

“A...” Dòng nước ấm đổ tràn trên bụng, Lưu Ly khê kêu lên, nhận không được muốn vùng dậy. Sở Hi lập tức ghìm hắn lại, rồi cúi xuống, vươn đầu lưỡi liếm quanh rốn hắn, tỉ mỉ nuốt từng chút nước trà.

Tựa hồ, thứ trà thanh hương đến vậy trôi qua cổ họng, vị đạo càng thêm ngọt ngào tinh tế, Sở Hi cao hứng, giữ chặt Lưu Ly đang giẫy giụa trên giường, một lần nữa nghiêng bình rót trà lên thân thể hắn, lần này còn phóng túng hơn trước, dầm từ ngực đến bụng dưới, da thịt đã mịn màng, lại chẳng có mấy nơi hõm trũng, thành ra phần nhiều đều tràn xuống hai hông, từng dòng từng dòng, thấm ướt chần nệm, Sở Hi thoáng ngáy người, rồi lại ngơ ngẩn cúi xuống như bị mê hoặc, ra sức hớp trà vào miệng, sau đó thuận đường lướt lưỡi lên, ngậm lấy một hạt anh đào.

Cơ thể vốn miễn cảm của Lưu Ly sau một trận khuấy động đã sớm không thể kháng cự nữa, hắn run run ưỡn người, nhích ngực lên cao, để Sở Hi thưởng thức càng thuận lợi, tiếng rên rỉ ngọt ngào say lòng vẫn vương trên khóe miệng, giữa đêm đông bão tuyết, chẳng cần e ngại hạ nhân bên ngoài nghe được, cũng chẳng lo gió đưa đi xa, giờ là lúc được phóng túng, được buông thả bật lên những âm thanh hạnh phúc say mê trong lòng, hắn khê nhích eo, cảm nhận được nhũ quả trưởng thành bị Sở Hi vắn vò đến tê dại, chậm rãi chớp mắt, hắn vươn tay luôn vào mớ tóc xỏa tán của Sở Hi: “Bên kia...”

Sở Hi ngẩng đầu cười, trước mắt Lưu Ly đã mờ lung một mảnh, con ngươi phủ mờ khói sương khao khát, còn Sở Hi vừa như say mềm giờ nụ cười lại pha lẫn vẻ hồn nhiên và một tia giảo hoạt hiếm thấy, hắn cất tiếng khàn khàn, rướn thẳng thắt lưng, nhấn mình vào giữa hai đùi Lưu Ly: “Tự quần chân lên lưng.”

Lưu Ly vứt bỏ ngượng ngùng, run run gác hai chân lên, kẹp chặt lấy Sở Hi, mông cũng vô thức nhích cao, vô thanh mời gọi.

Sở Hi cúi đầu ngậm lấy hạt anh đào ban nãy hắn chênh mảng chăm chú, liếm láp cả chút nước trà nguội lạnh còn vương lại, rồi say sưa nhảy cẫ, cho đến khi tiểu hạt sưng đỏ cứng rắn mới chịu nhả ra, vật nhỏ của Lưu Ly cũng đã nhận không được dựng thẳng dậy, run run rẩy rẩy, đỉnh đầu như ỷ khuất tích tích lệ, mà bàn tay hắn vừa muốn lần xuống tự xoa dịu đã bị Sở Hi bắt lấy.

“Để ta...”

Sở Hi cúi đầu, men dần xuống theo bờ ngực Lưu Ly, giữa hõm ngực còn đọng vài giọt nước trà, hắn đều đều đưa lưỡi liếm sạch, nhả nha đùa bỡn quanh bụng dưới một hồi lâu, tới khi nghe tiếng Lưu Ly nức nở muốn

bật khóc, hần mới chịu buông tha, luồn tay nâng cặp mông nhỏ tròn mẩy của Lưu Ly lên, há miệng ngậm lấy nơi ấy.

“A... dừng...” Lưu Ly chịu không nổi khoái cảm đột ngột muốn nhấn chìm hần như vậy, cả người giật nảy, muốn giãy giụa né tránh, nhưng đều bị Sở Hi ghìm lại.

Sở Hi là lần đầu tiên phục vụ hần thể này, kinh nghiệm hoàn toàn chẳng có, nhưng nơi đó của Lưu Ly rất sạch sẽ, một cây nho nhỏ thẳng tắp, cũng không vương chút nào vị đạo khó chịu, trái lại vừa được ướp qua nước trà, giờ còn thoảng mang hương khí dịu dịu, Sở Hi vừa ngậm vào đầu lưỡi tự nhiên đã tỏ đường lối, vừa lướt qua đầu nắm nhỏ lại khoen khoen giữa đỉnh động, còn không ngừng ra sức lách vào sâu hơn.

“Ừm... a...” Từng cơn sóng kích thích tê dại tới tấp ập đến, toàn thân Lưu Ly run rẩy kịch liệt, khoái cảm quá sức tưởng tượng khiến hần thực chống đỡ không nổi: “Không... không được... thôi...”

Sở Hi đâu có nghe, chỉ cảm thấy toàn thân Lưu Ly thấm đẫm vị ngọt ngào mê đắm, môi lưỡi hần càng ra sức tấn công, quả nhiên Lưu Ly không chịu đựng được bao lâu, trong nháy mắt hần bật rướn thắt lưng, toàn bộ dịch thể nồng đặc nhân nhân vị tinh hàm* bắn ra trong miệng Sở Hi.

Sở Hi nuốt một chút, rồi trườn lên nằm đè trên người Lưu Ly, bá đạo áp môi hôn hần: “Nếm thử hương vị của người...”

Đầu lưỡi khuấy đảo, ép Lưu Ly cùng hòa theo điệu vũ, chớm cảm thấy vị đắng đắng kỳ lạ, Lưu Ly vùng lắc đầu không chịu, Sở Hi đè hần lại, không cho hần cự quậy nữa, hương vị dần dần hòa tan trong khoang miệng, càng lúc càng thêm nồng đậm, Lưu Ly chỉ thấy hai môi yếu đuối, bắt đầu không mím lại nổi, nước bọt thuận thể tràn qua khóe miệng, mà đầu lưỡi vẫn đang liếm láp qua hàm trên của hần lại khiến nơi bụng dưới rạo rức phát nhiệt lần nữa.

“Lưu Ly, ta muốn...” Sở Hi khê thì thầm, một tay kéo tay hần xuống, trực tiếp đụng chạm vào hạ thân mình.

“Người... người tới đi.” Lưu Ly đỏ bừng mặt, vươn tay ôm cổ Sở Hi, vùi đầu vào hõm vai hần, lí nhí đáp.

“Không...”

Chưa hiểu ra sao, Lưu Ly nghi hoặc hỏi lại: “Làm sao cơ?”

Sở Hi nheo mắt: “Ta muốn người chủ động.”

Gương mặt Lưu Ly vụt đỏ rực còn hơn trước, hai người ở cùng lâu như vậy... đều là Sở Hi chủ động cả.

Cắn môi do dự hồi lâu, rốt cuộc hần nhóm dậy đẩy Sở Hi ra, bấy lâu, hần đều chỉ nằm hưởng thụ, cũng chưa từng nghĩ tới cảm nhận của Sở Hi, có lẽ hần cũng muốn a.

Cổ đẹp bớt xấu hổ, Lưu Ly nhận lấy hộp dầu trơn chẳng hiểu Sở Hi tìm được ở chỗ nào, chậm chạp quẹt ra một chút.

“Người nhắm mắt lại.” Lưu Ly ngượng ngùng nói, Sở Hi lập tức nghe lời nhắm mắt, lúc ấy hần mới vịn một tay trên vai Sở Hi, một tay lần ra sau, khê khàng tự xoa nắn, nhấn ngón tay từ từ tiến nhập.

Tự mình khai mở, thực khiến Lưu Ly thẹn thùng vô cùng, nhất là khi tay mình chuyển động bên trong tự nhiên cũng sinh ra phần nào cảm giác, tuy không thể cường liệt bằng Sở Hi gây cho hần, nhưng vẫn khiến hần cảm thấy vạn phần xấu hổ.

Từ một ngón dần tới ba ngón, lần cần đến mười mồ hôi, Lưu Ly mới ngẩng đầu nhìn, lập tức bật rên lên một tiếng rồi nhũn mình ngã sấp trên người Sở Hi, nguyên lai Sở Hi vẫn luôn mở tròn mắt lẳng lặng quan sát hần.

Sở Hi nhóm dậy trở mình nằm đè lên hần, kéo chân phủ lên hai người rồi nâng hai chân hần quăn quanh thắt lưng mình: “Lưu Ly ngoan, thực nghe lời, ca ca thưởng cho người.” Dứt lời, đã trần mình mạnh mẽ nhấn vào.

Khai mở không được toàn vẹn như mọi khi, cảm giác ban đầu có chút chật chội, bất quá lại càng khiến Sở Hi khoan khoái hơn, bên trong ẩm áp mà mềm mại, nhúc nhích vậy trụ lấy hần, còn không ngừng co rút,

muốn lôi kéo hắn thâm nhập càng sâu thêm, hắn luồn tay mở rộng hai cánh móng Lưu Ly, lại rướn lưng thúc tới, chỉ hận không thể vùi cả mình vào tận sâu trong.

“Ừm... ừ...” Lưu Ly rên rỉ, bầu chặt nệm giường, hắn thậm chí không dám hé mở mắt, vừa xong bị Sở Hi nhìn như vậy, thực tình quá mức xấu hổ.

Sở Hi ngửa đầu, mãi miết trườn động lúc sâu lúc cạn, mỗi nhịp đều khiến Lưu Ly run lên không ngớt, vật nhỏ đã phát tiết một lần cũng bắt đầu ngẩng cao, lấp lánh rỉ ra một giọt thủy châu.

Đêm rất dài, thanh âm rên rỉ ngọt ngào của Lưu Ly cũng còn du dương chưa dứt, dần dần, dần dần trở nên trầm thấp, hầu như khàn khàn yếu đuối, thẳng đến lúc chẳng còn khí lực khước từ, tiếng thở dốc hỗn hển hòa cùng tiếng tứ chi tiếp xúc mới lắng dịu theo.

Chẳng còn nhớ đã qua cao trào đến lần thứ bao nhiêu, Sở Hi rút cuộc thả mình nằm sấp trên người Lưu Ly, thỏa mãn híp híp mắt, khẽ liếm liếm vành tai Lưu Ly: “Ngoan, ngủ đi.”

“Đừng, không đâu, thôi...” Lưu Ly mơ hồ tưởng rằng còn phải tiếp tục, hai tay vô lực quờ quờ qua vai phản đối.

Sở Hi mỉm cười, ôn nhu nhìn Lưu Ly đương mơ mơ màng màng, đôi mắt phân minh trong trẻo, đâu có chút dấu tích say rượu nào, hắn cúi đầu hôn lên trán Lưu Ly: “Ngoan, ngủ đi, thôi mà, ngủ đi.”

Vòng tay ôm lấy hắn, kéo chặn ngay ngắn lại, Sở Hi chìm vào giấc ngủ trong tiếng gió tuyết gào thét bên ngoài.

*miên khố: quần bông (mùa đông a~)

*tinh hàm: vị mặn mặn 8-> ~ hoặc rứa rứa vơi ó~ 8->~

73. Chương 73: Phiên Ngoại 4

Trăng đêm mười lăm tròn đầy đặn, Đường Tử Ngạo và Đường Thiên Gia nắm tay nhau đi trên dải đường ven bờ, ánh trăng rải lấp lánh mặt sông, sóng nước lăn tăn gợn bạc, thẳng từng cơn gió nhẹ lướt qua, bóng trăng nhiều tan thành những mảnh vàng hờ hững, mộng lung mỵ hảo đến say lòng người.

Giờ này cả thợ thuyền lẫn hàng quán đã dọn về cả, hẳn ai nấy đều đang quây quần quanh mâm cơm chiều ấm cúng, đường phố rất vắng vẻ, thỉnh thoảng có mấy người ăn vận bình dân đi ngang qua, phỏng chừng làm ca hay có việc vội vàng, vừa nhắc thấy Đường Thiên Gia trong đêm tối đã giật mình khựng lại, sau rồi dưới ánh mắt lạnh lùng của Đường Tử Ngạo, lại cụp rạp chạy qua thật mau.

Tối trước bến thuyền, dưới bến còn neo vài con thuyền nhỏ, đương khẽ dập dềnh theo sóng nước, Đường Thiên Gia nhìn một hồi rồi kéo tay cha hắn, ngẩng đầu hỏi: “Cha, đi loại thuyền này sao? Coi bộ nhỏ xíu à.”

“Từ đây qua sông cũng có thuyền lớn, nhưng phải một tháng mới cập bờ một chuyến, Gia Gia đồng ý đợi không?”

“Ừ, không muốn~ nhưng ta... sợ nước...”

Đường Tử Ngạo cười khẽ, vòng tay ôm ngang thắt lưng hắn: “Không phải sợ, ta đã hỏi mấy lão nhân thường đi thuyền, bọn họ đều rất có kinh nghiệm, nghe nói ba, năm ngày tới thiên tượng ổn định, chắc chắn trời quang đãng.”

“Hảo, vậy nghe lời cha.” Đường Thiên Gia gật đầu, ôm Đường Tử Ngạo, nghiêng đầu nhìn mặt sông.

Bóng trăng tròn dập dềnh trôi lơ đãng, xa xa, mặt sông còn mấy nóc thuyền thấp đèn sáng tỏ, mơ hồ nghe vọng lại tiếng cười nói ròn rảng, tâm trạng có chút lo lắng của hắn cũng bắt đầu trầm tĩnh lại: “Cha, ngày mai chúng ta đi ha.”

“Hảo, thôi, về nghỉ ngơi, sớm mai mướn một thuyền khởi hành.”

Sáng sớm hôm sau, các chủ thuyền đều ra mũi thuyền đứng đợi khách nhân đến gọi.

Hai người Đường Tử Ngạo vừa tới đã được nhiều nhà thuyền để ý, bọn họ ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, nhìn qua rõ không phải người bình dân, nói không chừng thanh toán thuyền phí rồi còn được thưởng thêm, bất quá phong thái Đường Tử Ngạo quá lạnh lùng cường thế, thành ra nhiều người chỉ dám ngước mắt nhìn hẩn, trần trề hy vọng chờ đợi hẩn lướt mắt nhìn qua mỗi chiếc thuyền, tịnh không ai dám lên tiếng chào kéo.

Qua mấy cụm thuyền nhỏ có phần xập xệ, tới một con thuyền trông mới hơn một chút, xếp đầu cụm thuyền nhỏ, Đường Tử Ngạo hỏi: “Lão nhân gia, có tới trấn Tư Thủy không?”

Trần Tư Thủy cách nơi này khá xa, một ngày đêm chưa chắc đã tới nơi, nhiều người không muốn đi, bất quá lão nhân gia này chỉ bập bập tẩu thuốc trên miệng rồi gật đầu: “Đi chứ, có gì lại không đi, khách quan cứ trả đủ bạc là ta đi, ha ha.”

Đường Tử Ngạo ôm thắt lưng Thiên Gia, cứ thế nhảy lên thuyền, móc ra một thỏi bạc đặt vào tay lão nhân gia, hai mắt lão nhân sáng rực, lập tức hô lớn: “Lên đường...”, mái chèo hào sảng chống xuống nước, con thuyền xoay nửa vòng, rồi bắt đầu êm ái rẽ sóng xuôi dòng.

Mành che khoang thuyền bị xóc lên, một tiểu nha đầu chừng mười hai mười ba tuổi mặc bộ y bước ra, nhìn thấy hai người liền toét miệng cười.

“Nha đầu, lấy ít nước nóng cho hai vị quan nhân uống.”

“Dạ biết rồi, gia gia.” Tiểu cô nương tò mò nhìn Thiên Gia, rồi cúi xuống xoắn xoắn hai bím tóc, đoạn vén mành buộc lên: “Hai vị, mời vào.”

Hai người vào khoang ngồi, tiểu cô nương tay rót nước, mắt vẫn lén lén ngó Thiên Gia, thẳng đến khi chén nước đầy tràn mới nhận ra, nàng ta đỏ bừng mặt, cũng không dám ngồi lại trong khoang, vội vội vàng vàng chui ra ngoài, chèo thuyền giúp gia gia nàng.

Đường Thiên Gia vẫn hăm hở ngắm cảnh bên ngoài, căn bản không để ý đến chuyện gì khác, còn Đường Tử Ngạo trông tiểu cô nương đỏ mặt chạy đi thì khẽ mỉm cười, cầm tay Thiên Gia: “Uống miếng nước nghỉ ngơi một chút đã, rồi ta đưa ngươi xuống đuôi thuyền, đứng đó nhìn rõ hơn trong này nhiều.”

Thiên Gia gật đầu, xì xụp uống hết chén nước, quẹt quẹt miệng, hai mắt long lanh hăng hái nhìn cha.

Đường Tử Ngạo bật cười, giờ bên ngoài vẫn là đường phố trong trấn, đâu đã có gì thú vị để xem.

“Lão nhân gia, còn bao lâu nữa mới ra khỏi trấn?” Đường Tử Ngạo hỏi.

“Chừng nửa canh giờ nữa, đã đi được mấy hồi đò, đợi lát nữa ra khỏi trấn rồi, bốn phía đều là thanh sơn lục thủy, chim chóc nữa a, hót rất dễ nghe, còn cả hoa nở trên núi nhìn thấy bông nhỏ xíu, màu gì cũng có, đẹp lắm, ha ha, phải gọi là nơi thần tiên cũng ao ước a, lát nữa tới rồi, ta sẽ gọi các ngươi ra, giờ cứ nghỉ trong thuyền đã.” Lão nhân gia cao hứng khua chèo, cười ha hả trả lời.

Thiên Gia phồng má, chỉ muốn xem ngay tức khắc, hẩn vỗ vỗ đùi cha hẩn, rồi nhoài người dựa dẫm, nằm ngả luôn xuống, vừa chỉ chỉ đầu mình vừa nói: “Cha xoa bóp cho ta.”

Rõ mười phần làm nũng, lại có vẻ thực đương nhiên, Đường Tử Ngạo cương chiều nhìn hẩn, lẳng lẳng đặt tay hai bên thái dương hẩn, nhẹ nhàng day nắn.

Tiểu cô nương bận bịu bên ngoài một hồi, xem chừng cũng là bị luống cuống, rút cuộc ngồi xuống ôm gối, chốc chốc lại đưa mắt nhìn hai người bọn họ ngồi trong khoang, nàng trông cái người xinh đẹp nằm dựa trên người người có vẻ lạnh lùng, mà người coi bộ lạnh như băng nọ giờ vẻ mặt lại rất nhu hòa, cứ chỉ chăm chút, nàng ta vẹo vẹo nghiêng đầu, không ngừng liếc liếc xem.

Đường Tử Ngạo ngẩng đầu nhìn nàng, không nói gì, lại cúi xuống tiếp tục xoa bóp cho Thiên Gia, tiểu cô nương dần dần cũng hết sợ, rút cuộc nhích nhích lui lui một hồi, đã chỉ còn ngồi cách hai người một quãng ngắn, nàng chống má, chăm chú quan sát Thiên Gia.

Con mắt một mí tuy không tính là to tròn, nhưng cũng mười phần linh lợi, có chút vẻ chất phác thôn dã, hoàn toàn không giống những nhi nữ lớn lên trong các đại gia tộc, chẳng hề biết làm bộ rụt rè e lệ, hiếu kỳ

là hiếu kỳ thôi, dù cũng còn đôi phần ngại ngùng vì thiên tính nữ hài, nhưng được Đường Tử Ngạo ngầm cho phép rồi, tiểu cô nương cứ thế hồn nhiên ngồi đó ngắm nghía.

Nàng nhìn một hồi, cánh môi bắt đầu cong lên, vẻ mặt say sưa chăm chú, bất giác bật cười thành tiếng, Thiên Gia lúc ấy đương mơ mơ màng màng, hưởng thụ khoan khoái đến sắp ngủ thiếp đi thì nghe được tiếng cười, liền mở mắt ra nhìn nàng ta.

Nữ hài bắt gặp ánh mắt hần thì có chút xấu hổ, hai má lại đỏ hồng, nhưng cũng không chạy đi nữa, tiếp tục nhìn hần, miệng cứ ấp úng chưa dám nói gì, Thiên Gia đã nhồm dậy, kéo tay cha đặt bên hông mình, cả người dựa vào lòng hần, lười biếng lên tiếng: “Người tên là gì?”

“Nhị Nha.” Tiểu cô nương đáp giòn giã.

“Nhị Nha, trên nữa có Đại Nha không?” Thiên Gia cười hỏi.

“Phải a, sau còn cả Tam Nha, tiếp nữa là tứ đệ.” Tiểu cô nương giơ bàn tay lên đếm đếm.

Lão nhân gia bên ngoài nghe tiếng bọn họ trò chuyện, bật cười ha hả tiếp tục ra sức chống mái chèo trúc.

Hai người nói đôi ba câu đã bắt đầu quen nhau, tiểu cô nương quên hết cả rụt rè, nghiêng đầu hỏi: “Người này là cha người sao?”

Thiên Gia cười, không đáp, nháy nháy mắt nói: “Người đoán xem...”

Nhị Nha cau mày ngẫm nghĩ một hồi: “Đoán không ra.”

Nàng ta mới đầu trông hai người này như là phụ tử, tuy rằng bộ dạng không giống nhau lắm, bắt quá chân mày cũng nhác nhác tương tự, thế nhưng sau lại nhìn bọn họ ở chung, thấy không giống phụ tử lắm, mà cứ như thể phu thê, ví như cha nương nàng, người giúp ta nắn nắn đầu, ta giúp người xoa xoa chân, Nhị Nha nghĩ hoài không hiểu, thành ra mặt mày nhăn nhó khổ não.

Thiên Gia trông bộ dạng tiểu cô nương, hần ôm bụng cười dậy không nổi, Đường Tử Ngạo chỉ còn cách đỡ ngang người hần, mặc cho hần nháo.

“Người qua đây, ta nói cho người hay.” Thiên Gia cười rồi, khoát khoát tay, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh gọi tiểu cô nương lại.

Nhị Nha đưa mắt nhìn Đường Tử Ngạo, thấy hần không tỏ ý phản đối, mới dám lớn gan ngồi xuống.

“Ta nói cho người rồi, người cũng phải nói ta biết một bí mật của người nha.” Thiên Gia bắt đầu giở giọng tính toán.

Nhị Nha ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng có lý, liền gật đầu.

“Rồi, ta nói cho người...” Thiên Gia ghé tai Nhị Nha, rì rầm thì thào, mới một hồi, Nhị Nha đã giật mình mở tròn mắt a lên một tiếng ngờ vực, Thiên Gia lại ngả người dựa vào Đường Tử Ngạo.

Đôi con ngươi nhỏ của Nhị Nha thực sinh động, liếc qua liếc lại không ngừng, nhìn hết cả hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, gia gia nàng ta đương chống thuyền bên ngoài chỉ tùm tùm cười, thỉnh thoảng để mắt trông Nhị Nha, nữ hài tử này từ nhỏ theo hần ra ngoài làm việc, rất ít khi có bạn chơi cùng, lần nào lên bờ rồi cũng lủi thủi quay về, bữa nay xuất môn vừa vặn gặp được người tình nguyện ngồi chơi với nàng, lão gia tử cũng thực hài lòng, càng thêm hăng hái, con thuyền nhỏ lướt băng băng trên mặt sông như tên bắn, kéo thành một vệt sóng dài.

Tiểu cô nương mặt đỏ hồng, một hồi lâu mới bình tĩnh lại, chẳng phải nàng vờ rụt rè như các tiểu thư khuê các, bắt quá không hiểu là không hiểu, nàng có chút sợ hãi nhìn nhìn Đường Tử Ngạo, thấy hần căn bản không buồn nhìn lại mình, lúc ấy mới ráng lấy dũng khí quay qua khoát khoát tay với Thiên Gia, ý bảo hần nhích qua ngồi gần mình, rồi ghé tai hần hỏi: “Na, vậy các người cũng làm những chuyện phu thê làm sao?” Tiểu cô nương tuổi này đã bắt đầu hiểu chút chuyện nam nữ, thế nhưng bảo nàng nói, nàng cũng chẳng nói được, chỉ biết mơ hồ đại khái mà thôi.

Thiên Gia gật đầu, ánh mắt tràn đầy tiêu ý, tiểu cô nương vội bưng miệng thở ra, đôi mắt một mí khả ái linh động chớp lia lịa, Đường Tử Ngạo vẫn quay đầu nhìn ra ngoài thuyền, nhưng ánh mắt cũng thấp thoáng

tiểu ý, tiểu cô nương tự tin rằng ghé tai thì thầm sẽ không ai nghe được, bất quá Đường Tử Ngạo công lực thâm hậu, dù nàng nhỏ giọng hơn nữa hắn vẫn nghe thấy như thường.

Tiểu cô nương đã nổi lòng hiếu kỳ, nàng ta không buồn lười kéo nữa, tự mình nhào sang Thiên Gia: “Tiểu ca ca, vậy người... các người ai là thê tử nha? Là người sao?”

Thiên Gia phì cười, quay sang nhìn Đường Tử Ngạo một cái rồi nhỏ giọng thì thầm: “Không phải, ta là trượng phu, hắn mới là thê tử~” vừa nói dứt lời, thất lưng vẫn bị ôm cứng nhất thời bị nhéo mạnh một cái.

Tiểu cô nương nhảy dựng dậy, cụng cả đầu vào trần khoang, nàng ta há hốc miệng không sao tin nổi, hai mắt lén lút nhìn Đường Tử Ngạo, cho đến khi bị Đường Tử Ngạo lạnh lùng liếc nhìn lại mới vội vàng ngồi thụp xuống. Nàng ta ngồi xuống rồi, Thiên Gia mới đưa tay xoa xoa giùm cục u trên đỉnh đầu nàng, như đối đãi với muội muội nhà mình, vừa ôn nhu vừa cẩn thận.

“Có muốn uống nước không? Đã khát chưa?” Đường Tử Ngạo thấy siêu nước trên bếp lò trong góc thuyền đã sôi, hơi nước bốc qua nắp siêu, hắn liền đứng dậy.

Nhị Nha à một tiếng, vội nhóm dậy bước tới: “Khách quan... ta, để ta.”

Tiểu cô nương có chút e sợ hắn, không dám đến gần quá, hai tay nắm nắm vạt áo chờ hắn nói.

“Người lại ngồi, để ta làm.” Đường Tử Ngạo liếc nhìn nàng rồi quay lại nhắc siêu nước rót vào bình trà.

Lời nói của hắn thường thường vô thức có ý mệnh lệnh, để khách nhân rót nước thì không hay lắm, nhưng tiểu cô nương cũng không biết làm sao, rót cuộc đành bước trở lại.

Nàng ngồi xuống rồi, Thiên Gia liền kéo nàng tới cạnh hắn, cười cười nhìn nàng, ý đồ thể hiện: người có gì không hiểu cứ hỏi ta nè, ta đây tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận*.

Mạch suy nghĩ của tiểu cô nương có vẻ hơi trúc trắc, nàng ngơ ngẩn ngoẹo đầu, bắt đầu từ từ tiêu hóa những gì vừa nghe được.

Đường Tử Ngạo rót nước xong, chờ ra trà một chút rồi rót một chén đưa cho Thiên Gia: “Còn hơi nóng, đợi một lát hãy uống.”

“Cảm ơn Đường Đường.”

Lá trà trên thuyền chất lượng không tốt lắm, hai người bọn họ vốn vẫn mang theo, nhưng hôm rồi lại vừa hết, giờ đành dùng tạm, bởi vậy Đường Tử Ngạo mới rót trước cho Thiên Gia một chén khi trà chưa ngấm hẳn, còn hắn chờ thêm một lát, ước chừng trà ra đặc rồi mới rót cho mình vào cái chén mẻ miệng còn lại.

Hai hài tử vẫn đang trò chuyện, châu đầu ghé tai rất hào hứng, Đường Tử Ngạo trở lại chỗ ngồi, tiếp tục vòng tay ôm ngang thất lưng Thiên Gia, kéo sát bên mình, luôn luôn có vẻ ấm áp kiên định khó tả thành lời, hắn nghĩ, một đời này, cũng chính vì muốn gần bó kề cận người này mà sinh ra, được nhìn hắn vui sướng cười nói, thực sánh bằng vạn lượng hoàng kim, còn huyết thống hay không, đến ngày hôm nay hắn đã sớm không còn bận tâm, dù thật sự bị thể nhân thóa mạ, hắn cũng khả dĩ mang Thiên Gia tới một miền đất thật xa hay một hòn đảo nhỏ hoang vu vắng vẻ, ở nơi đó cùng nhau suốt đời. Hắn khẽ mỉm cười, lão Thiên thực không bạc đãi hắn, thời thanh niên từng trải qua vô số khó khăn thống khổ, hắn từng không hiểu vì sao mình phải chịu đựng nhiều đến vậy, nhưng giờ xem ra, ấy hẳn là khảo nghiệm hắn, xem hắn có đủ tư cách bảo hộ bên người này hay không.

Nhấp một ngụm nước lợn cợn đầy những bã trà, Đường Tử Ngạo chỉ thấy như uống thứ trà ngự dụng cực phẩm cung đình, gương mặt nhàn nhạt tản ra khí tức ấm áp, nhu hòa thêm rất nhiều.

“Na, vậy có phải vị khách quan này sinh hài tử không a?” Nhị Nha lén chỉ vào Đường Tử Ngạo, hỏi.

Phụt! Dù định lực Đường Tử Ngạo có vững vàng đến đâu cũng không thoát được phát sắc với một câu kinh hoàng vừa xong, hắn lừ mắt nhìn lại, thấy Thiên Gia nhin cười đến đỏ bừng mặt, mà tiểu nha đầu kia có vẻ hoảng sợ nhìn hắn, bặm môi luống cuống, lén ngo bèn ngoài, lợm lợm xem nếu người này nổi giận đánh mình rồi có kịp chạy ra kêu gia gia hay không...

*tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận: biết thì sẽ nói, nói là nói hết trơn =))~

74. Chương 74: Phiên Ngoại 5

Đường Tử Ngạo đưa mắt quét qua tiểu cô nương đã sợ đến tái nhợt mặt mày, lại cảm giác được thân thể trong lòng vì nhin cười mà run từng chớp, hần khê thở dài, đứng dậy, trong khi tiểu cô nương còn đang cuống quýt thủ thế đề phòng hần đã quay lưng đi xuống đuôi thuyền, chấp tay sau lưng, đứng ngắm phong cảnh tuy chưa đến mức huyền diệu nhưng cũng bao la tĩnh mịch, xa rời thành trấn ồn ào.

Nhị Nha thở phào, ngồi xuống cạnh Thiên Gia, ngượng ngùng một hồi rồi lại tiếp tục châu đầu ghé miệng thì thảo với hần.

Phối hợp với ánh mắt nghịch ngợm giảo hoạt, giọng điệu giả bộ nghiêm trang của Thiên Gia, lâu lâu lại nghe thấy tiếng Nhị Nha trầm trầm xuýt xoa gì đó, cứ như vậy, bốn người trên con thuyền nhỏ, lênh đênh về phương xa.

Trên thuyền có bếp lò và đồ khô, rau củ, Nhị Nha tuổi còn nhỏ nhưng trù nghệ không tệ, món ăn chế biến thơm phưng phức, thành ra Thiên Gia ăn còn nhiều hơn mọi khi, đến khi thấy trời dần tối sập, nhà thuyền mới hỏi Đường Tử Ngạo: “Khách quan, hôm nay tới đây thôi, ven bờ có một thôn trang nhỏ, chúng ta ghé vào nghỉ một đêm đi, ở trên thuyền e lạnh lắm.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, khom lưng đi ra mũi thuyền nhìn lão nhân chống mái chèo: “Còn xa không?”

“Không xa, non nửa canh giờ là tới nơi.”

“Đề ta.”

Lão nhân nhất thời chưa rõ ý hần, tới khi Đường Tử Ngạo vươn tay định tiếp mái chèo hần mới chợt hiểu ra, vội vàng lắc đầu: “Không cần không cần, vừa ăn cơm rồi nghỉ bao lâu, sức phùng phùng cả người chẳng biết trút vô đâu đây, không cần phiền khách quan đâu.”

Đường Tử Ngạo cũng không khách khí với hần, thấy lão nhân da dẻ hồng hào trắng kiện, hần gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh.

Giờ đi xa khỏi địa phận thành trấn rồi, đồng ruộng, nhà dân bốn phía đều đã đổi thành những dải núi trập trùng xen lẫn rừng cây rậm rì bất tận, mà Thiên Gia mới đầu còn ồn ào đòi ngắm cảnh giờ đã sớm ngồi chuyện trò mê mải cùng Nhị Nha, mặc kệ Đường Tử Ngạo gọi nửa ngày cũng không chịu nhúc nhích đứng dậy.

Đi được chừng bằng thời gian uống một chén trà, đồi núi dần trôi lại phía sau, thay vào đó là một vùng đồng bằng hoàng thổ hai bên bờ.

“Sắp tới rồi hả?”

“Ừm, sắp tới, đi một chốc nữa thôi.” Lão nhân gia đáp, hai tay vẫn không ngừng chống thuyền.

“Ừm.” Đường Tử Ngạo chăm chú nhìn phía trước, đầu mày thoáng nhíu lại.

Không bao lâu, điều hần lo lắng đã xảy ra, những cụm sương mù mới vừa mỏng mảnh lập lờ xung quanh bắt đầu đan dày thêm, thoáng chốc, như thể có sinh mệnh, chúng thi nhau vây bọc quanh thuyền, bất quá chỉ một hồi, xung quanh đã mờ mịt không thấy rõ cảnh vật gì nữa.

“Gia gia, sao thế này?” Nhị Nha hoảng sợ chạy ra, Thiên Gia cũng theo sau, hần tới bên cạnh Đường Tử Ngạo, nắm tay hần, bất quá Thiên Gia chẳng có gì phải lo lắng, gương mặt vẫn tràn đầy tiểu ý nhìn Đường Tử Ngạo.

“Không sao đâu, thời tiết thế này thì thoáng cũng có gặp, đừng lo lắng a, gia gia ở đây thôi.” Lão nhân vỗ vỗ đầu tôn nữ, lên tiếng trấn an nàng ta.

“Ừm, ta không sợ.” Nhị Nha nắm chặt tay gia gia, nhìn xung quanh một mảnh trắng xóa, lại nhin không được phát run, vội dụi đầu nấp sau tay áo lão nhân.

Vừa cúi đầu thì nghe thấy tiếng cười khúc khích đằng sau, nàng đỏ bừng mặt, quả nhiên quay lại đã thấy Thiên Gia đang cười nhìn mình.

“Người không... không sợ à?” Nhị Nha hỏi.

“Không sợ a, đâu có gì đâu, chỉ là sương mù bay lên mà thôi, đâu phải gió nổi thổi ta té xuống nước, hơn nữa, ta còn có Đường Đường nè, không phải người cũng có gia gia người đó sao?” Thiên Gia hạ giọng nói, tiện thể giơ ngón tay búng búng mũi nàng.

Nhị Nha giờn với hần một hồi, cũng quên cả sợ, lại bắt đầu thì thầm nhỏ to, để kệ hai người lớn đứng cảnh giới quan sát xung quanh.

Lão nhân rất lo lắng, vì hần đi thuyền nhiều năm như vậy, sóng to gió cả ít nhiều đều đã gặp qua, nhưng cảnh tượng kỳ dị thế này thực sự là lần đầu tiên chứng kiến, từng đám sương mù như có ý thức, chỉ chăm chăm vây kín quanh thuyền bọn họ, hơn nữa hần còn có thể cảm giác được, dòng nước bên dưới vốn lặng sóng im lìm giờ lại bắt đầu chậm chậm chảy xuôi, đưa thuyền bọn họ trôi về phía trước, nghĩ đến những câu chuyện huyền bí thường nghe kể, mặt mày lão càng thêm chật vật vô cùng.

Lão nhân còn nhận ra, thì Đường Tử Ngạo với giác quan tinh nhạy hơn hần thường nhân đương nhiên cũng biết, hần thậm chí cảm giác được bên dưới như có vật gì đang nâng thuyền bọn họ vút lên phía trước, hơn nữa, mơ hồ nhận thấy không hề có sát khí hay ý đồ bất hảo, mà vừa ôn hòa, vừa pha chút hiếu kỳ hưng phấn.

Chẳng bao lâu sau, sương mù bắt đầu tan dần, lập lòe để lộ ra ánh lửa, Nhị Nha hoảng hồn vội núp sau lưng gia gia nàng ta, hai tay bưng mắt, chỉ hé chút xiu lên nhìn bên ngoài, mà Thiên Gia rõ ràng hào hứng cực kỳ, hai mắt mở tròn, nắm chặt tay Đường Tử Ngạo, chỉ hận không thể rảo chân chạy lại gần, mau mau xem trước mắt là thứ gì.

Lão nhân cũng tạm trấn định lại, dù sao có người đáng tin cậy như Đường Tử Ngạo ở đây, hần không phản ứng gì, lão nhân tự nhiên cũng nghĩ không sao hết, Đường Tử Ngạo tuy không tỏ vẻ khoa trương, nhưng khí thế cao cao tại thượng, thấu suốt toàn cục nơi hần đủ khiến người ta bất giác nẩy sinh lòng tín phục.

Cho đến khi sương mù tan hết, cảnh sắc trước mắt thật đáng kinh ngạc, đến cả Đường Tử Ngạo cũng nhận không được lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hưng phấn nhất đích thị là Thiên Gia, hần lôi kéo cánh tay Đường Tử Ngạo, rối rít chỉ về phía bờ: “Cha, mau mau, nhảy lên thôi!”

Đường Tử Ngạo vỗ vỗ đầu hần: “Không vội, hẵng đợi đã.”

“Dạ.” Thiên Gia ngẩng lên, hiểu ý cha hần, ngoan ngoãn gật đầu.

Trời đã sụp tối, vùng đất trên bờ vẫn sáng rõ cùng ánh đuốc và ***g đèn treo rợp, thậm chí so ra còn rộn rã hơn ban ngày nhiều, mà nhờ ánh nền chiếu rọi, có thể thấy rõ cả nhà cửa công trình quanh đây, xem chừng rất khác với lối kiến trúc Trung Nguyên, gây cho người ta cảm giác vừa thô sơ vừa thuần phác.

Mà kỳ lạ nhất phải nói là đám người đông đúc đang đứng ven bờ, nam nhân thân hình cường tráng, nửa thân trên ở trần, nhất cử nhất động nổi bật dưới ánh đuốc, phản xạ thành lớp lớp dư ảnh, còn thân dưới chỉ mặc một cái quần bó ống đơn giản, hoạt động dễ dàng. Những nữ nhân bên cạnh bọn họ cũng ăn vận lạ lùng không kém, phía trên là bó y bó thân, cổ áo thực thấp, nhiều thiếu nữ trưởng thành khuôn ngực hầu như muốn chật căng lẫn vải áo vốn đã không mấy dày dặn, thân dưới cũng chỉ bận một chân váy dài chưa tới đầu gối, hầu hết y phục của bọn họ làm từ da thú hay tơ lụa bóng láng tinh tế, đương nhiên cũng có một vài nữ nhân mặc chất vải sa mỏng manh, khiến tất thấy như ẩn như hiện, mê hoặc vô cùng.

Trang phục như vậy, nếu nói ở Trung Nguyên căn bản là không thể có, đến cả các cô nương trong kỹ viện cũng vẫn còn bản chất e dè tối thiểu, bốn người bọn họ thẳng tới khi nghe tiếng mũi thuyền va đụng cạnh bờ mới sực tỉnh, lão gia tử và Nhị Nha cùng há hốc miệng, bàng hoàng nhìn trần trối cảnh tượng trước mắt, ngay tức thì, một nữ tử xinh đẹp bước tới, khoe miệng còn mang ý cười: “Bốn vị khách nhân, hoan nghênh tới thăm, đêm nay là lễ Nghênh Nguyệt của chúng ta, các vị cùng chung vui nhé!”

“Lễ Nghênh Nguyệt là gì?” Thiên Gia nhảy xuống thuyền, ngẩng đầu hỏi nàng.

Nữ nhân nọ nhìn Thiên Gia, tiểu ý trên môi càng đậm, đang định chìa tay bẹo má hấn thì bị Đường Tử Ngạo giơ tay cản lại, nàng che miệng cười: “Lễ Nghênh Nguyệt là lễ nghênh nguyệt a, ngày Nguyệt thần vĩ đại nhất của chúng ta giáng thế chính là hôm nay.”

Mấy người đều nghe không hiểu lắm, bắt quá trông vẻ hưng phấn trên gương mặt cư dân cùng không khí náo nhiệt, xem ra còn tưng bừng hơn lễ mừng năm mới.

“Nào nào, lão nhân và hài tử qua bên kia ăn uống đi, có rất nhiều món ngon nha, điểm tâm đủ loại này, trái cây tươi này, còn cả thịt thú rừng mới săn, rượu ngon say lòng người nữa.” Nữ tử túm cánh tay Nhị Nha và lão nhân, chỉ chỉ qua bên phải, đằng đó có rất đông tiểu hài tử và lão nhân cao tuổi đang ngồi, cùng đám trung niên qua lại bưng bê đồ ăn như con thoi.

“Còn hai vị khách nhân này.” Nữ nhân quan sát bọn họ một chút, hai tay chống hông, cười tươi như hoa, rồi quay lại chỉ phía đám đông náo nhiệt, cất giọng thanh thanh nói: “Nào, thay y phục rồi cùng chúng ta khiêu vũ a.”

Nói rồi, liền nắm tay hai người kéo đi.

Đường Tử Ngạo trông Thiên Gia hào hứng đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, hấn đành bước theo nữ nhân nọ. Trước khi đi còn quay lại trầm giọng nói với lão nhân: “Cứ đi đi, không sao, chờ hết buổi lễ, chúng ta hẹn ở đây, cùng xuất phát.”

Đi xuyên qua đám đông, rất nhiều người ngóng lên nhìn bọn họ rồi tự giác dạt ra thành một con đường ở giữa, vẫn không ngừng hiếu kỳ quan sát đánh giá, vài nam tử thân hình cường tráng, da ngăm ngăm đen lớn tiếng hô: “Liều, khách nhân bữa nay đó a, hài tử này coi bộ đẹp thiệt, so ra còn xinh đẹp hơn đệ nhất cô nương của chúng ta ở đây a, trang điểm cho hấn rực rỡ một chút, không chừng còn giành được cả ngôi nữ vương ngày hôm nay nha.”

“Phải a, Liều!”

“Liều, lát nữa người phải qua với ta à, ta muốn nhảy với người một điệu~”

“Liều, thất lưng người đưa đẩy thật đẹp mắt a, ca ca ta trông mà nóng cả người nè!”

“Ha ha ha!”

Đám đàn ông càng nói càng trắng trợn, Thiên Gia nhìn bọn họ, cũng hơi mỉm cười, những người này nói mấy câu như vậy lại chẳng khiến hấn thấy chán ghét chút nào, ngược lại, còn có cảm giác thật chân chất, không hề hạ lưu. Vừa nhìn bọn họ, Thiên Gia cười cười, mở miệng hỏi: “Đại ca, người tên là gì a?”

“Gi? Người hỏi ta à?” Một nam nhân trong bọn tự chỉ mũi mình, ngạc nhiên hỏi lại.

“Phải a.”

“Nga, ta là...”

Đường Tử Ngạo đột nhiên mạnh tay kéo Thiên Gia bước nhanh thêm một chút, hầu như kéo cả hấn lẫn nữ tử tên Liều kia vào trong. Thoáng cái tiếng reo hò ồn ào cùng tiếng cười suông sã sang sảng đã bị bỏ lại sau lưng.

Thiên Gia ngẩng đầu, le lưỡi: “Đường Đường đừng giận mà.”

“Không có.” Đường Tử Ngạo thấp giọng đáp.

“Tối rồi, chỗ này đây, ta đưa bọn người vào thay y phục.” Chỉ gian nhà dựng bằng đá phía trước, Liều kéo áo Đường Tử Ngạo.

Ba người bước vào trong, không gian bên trong rất rộng, chẳng mấy lớp màn mỏng ngăn cách, nghe được cả tiếng nữ hài tử đang thay đồ cười nói khúc khích. Kéo hai người bọn họ ngồi xuống ghế đầu rồi, Liều rót hai chén nước: “Uống miếng nước thấm giọng đã, đi cả buổi rồi.”

Đường Tử Ngạo nhìn cái chén một lát rồi nhận lấy, đưa lên miệng nhấp một ngụm, lúc ấy mới gật đầu đưa chén cho Thiên Gia, ý bảo hấn có thể uống được. Liều trông một màn như vậy cũng chẳng cảm thấy mỉa mai, nàng ta vẫn giữ nụ cười ngọt ngào: “Hai vị khách nhân thực là hay.”

Thấy Đường Tử Ngạo nhướn mày nhìn lại, Liễu nâng má lười biếng nói: “Trước đây a, khách nhân thỉnh tới nhiều người đều sợ quá nói không nên lời hay làm bộ đạo mạo ngụy quân tử a, toàn bảo chúng ta cái gì mà man di, rồi mọi rợ chi chi đó, hừ, rõ thật một đám người chán chết.” Gương mặt vẫn ôn hòa của Liễu lộ ra một nụ cười nhạt miệt thị, Đường Tử Ngạo nhíp nhíp ngón trỏ trên mặt bàn: “Từ đây trở về được không?”

“Được chứ, khách nhân an tâm, tới mai sẽ tiễn mọi người về. Thật tình a, chúng ta vốn rất mến khách bên ngoài tới thăm, thú thiệt, các vị là những người thứ hai tới đây mà vẫn bình tĩnh tự nhiên vậy đó, phải kể khác a, toàn chẳng biết tốt xấu, không vui chút nào. Năm nay mới được các người, thực là bất được bảo bối a~ Nào nào nào, thay đồ thôi, xong chúng ta cùng ra vui chơi nha~”

Liễu đứng bật dậy, đi lục tìm y phục.

Rất nhanh chóng, nàng lấy ra được hai bộ đồ, Thiên Gia hưng phấn nhảy tới ôm lấy liền, vừa giở ra đã tròn mắt choáng váng. Coi kiểu cách hai bộ này, lại so với lối nam nữ ăn vận mới thấy ở đây, rõ ràng là một bộ nam trang, một bộ nữ trang a!

Liễu tùm tùm cười vuốt tóc Thiên Gia: “Hài tử xinh đẹp thế này, mặc nữ trang nhất định sẽ mê đảo bao người đó, nào vô đây đi.”

“Ta không đâu~” Thiên Gia rõ ràng không vừa ý, chìa môi lắc đầu.

“Na, vậy người muốn mặc nam trang, để trần nửa thân trên, lộ hết cả ngực sao?” Liễu rất tinh ranh, mấy lời này, nàng ta đều quay qua nói với Đường Tử Ngạo.

Quả nhiên, Đường Tử Ngạo lập tức gật đầu: “Mặc bộ này đi.”

*

75. Chương 75: Phiên Ngoại 6

“Nào nào nào, vô thay đồ đi.” Liễu vừa ý cười sung sướng, chỉ chỉ vào một gian nhỏ chẳng mảnh bố.

Lật lật xem món y phục chỉ dài mảnh như mấy rẻo vải trong tay, cả Đường Tử Ngạo lẫn Đường Thiên Gia đều ngẩng lên nhìn Liễu.

Liễu đương nhiên hiểu ý bọn họ, liền xua tay: “Đây là quy củ ở đây nha, nếu đã làm khách của chúng ta, chúng ta đương nhiên sẽ hảo hảo săn sóc như thượng khách a, mà nếu thực tình không muốn theo phép tắc ở đây, cũng không phải không được, có điều phải dám xông ra ngoài mới được nga!”

Liễu vừa cười híp mắt vừa nói, thế nhưng một tia uy hiếp xác thực hiển lộ trong khẩu khí nàng ta.

Đường Tử Ngạo chẳng phải thiếu niên tâm tính lỗ mãng, nhiệt huyết đầy mình như vậy, hẳn cũng không sợ bị thương tổn gì, nếu những người này vốn không có ác ý, vậy chỉ cần tuân theo quy củ địa phương, hòa nhập như khách nhân chân chính, chắc chắn bọn họ sẽ rất hoan nghênh khách bên ngoài ghé lại.

Nghĩ vậy, hắn xoa xoa đầu Thiên Gia, hỏi: “Muốn chơi không?”

Thiên Gia gật đầu, cười đáp: “Có muốn, dù sao có Đường Đường đây rồi, gì ta cũng không sợ, mà nữa, tỷ tỷ này tốt a.”

“Hảo, vậy hảo hảo chơi một lần.”

Vào gian thay đồ, cởi y phục mới mất thời gian, chứ mặc đồ mới vào lại chẳng mấy tổn sức, Đường Tử Ngạo chỉ cần mặc mỗi cái quần bó ống kia là đủ, thân trên để trần, hắn vừa bước ra, hai mắt Liễu đã sáng rực, trắng trợn nhìn chằm chằm không chớp, nàng ta tấm tắc chắc lưỡi, thật lợi hại a, nam nhân này, tuy vóc người không phải hạng đặc biệt cường tráng nở nang nhưng trông thân hình tam giác ngược, những cơ bắp rắn chắc mà không hề thô kệch, lại dưới ánh nền mờ mờ chớp động quang mang... thực khiến người đã nhìn qua không ít nam nhân như nàng cũng khó mà rời mắt nổi.

Đường Tử Ngạo để mặc nàng ta ngắm soi, nhưng chờ một hồi, thấy gian thay đồ của Đường Thiên Gia vẫn không động tĩnh gì, hắn mới lên tiếng hỏi: “Gia Gia, sao vậy? Sao còn chưa ra?”

“Đường Đường...” Thiên Gia có chút lúng búng đáp vọng ra.

“Làm sao vậy?” Đường Tử Ngạo lo lắng bước lại gần.

“Ta... người đừng cười ta a.”

Đường Tử Ngạo thoáng ngậy người rồi mới sực hiểu, khẽ mỉm cười nói: “Không cười, ra đi.”

Màn bố bị vén lên, Thiên Gia cúi gằm đầu chậm chạp nhích chân bước ra, bao nhiêu hưng phấn hào hứng ban nãy giờ đã thành ngưng ngừng hết thảy, khiến hắn cứ so vai bứt rứt không thôi.

Đến khi màn bố buông xuống sau lưng, Thiên Gia cứ thế an tĩnh đứng tại chỗ, cả hai người kia đều thoáng ngậy ngẩn, rốt cuộc Liễu lại là người phản ứng trước tiên, nàng kéo hắn lại, con mắt lang sói ham hố quét trên quét dưới: “Thật là, bữa nay người hại tiếng tăm của người ta tiêu tan hết trơn rồi, nói không chừng người lại thành nữ vương đầu tiên từ bên ngoài tới mất thôi~”

Thiên Gia quay sang nhìn cha hắn, nhận ra trong ánh mắt hắn không có chút nào bất mãn, cười nhạo hay khinh thị, bụng mới thâm thở phào, gỡ tay Liễu ra, bước tới trước mặt cha: “Đường Đường, xấu lắm sao?”

“Đẹp.”

Lần vãi bên trên vốn chỉ đủ che khuất bộ ngực nữ nhân, giờ mặc trên khuôn ngực bằng phẳng của Thiên Gia, vừa vặn dính thiếp quanh ngực hắn, chẳng những không bị kịch cỡm thiếu hài hòa, trái lại lại gợi lên mỹ cảm trung tính khó phân, dưới vòng eo tinh tế quần tầng tầng lụa mỏng manh bao gọn lấy hai đùi thon dài, làn da trắng mịn hầu như huyền ảo khiến hắn choáng váng, đôi chân mảnh dẻ trắng tấp như dưa gà, không chút tì vết, bàn chân xỏ hài mây chéo ngón, bên trên gắn một đóa hoa tươi nho nhỏ, để lộ những ngón chân tròn trịa tinh tế, khả ái phi thường.

“Thật chứ?” Thiên Gia long lanh hai mắt, tiến tới vòng tay ôm ngang thắt lưng Đường Tử Ngạo.

“Thật.”

“Được rồi, nào, đi thôi!!” Liễu hào hứng gọi, vừa đẩy cửa ra, tiếng cười nói huyền ảo bên ngoài đã tràn vào, còn nghe thấy được tiếng trống vọng từ rất xa, hai người tựa như cũng được Liễu cổ vũ, cùng nắm tay bước ra.

Liễu đi trước, bọn họ theo sau.

Vì bọn họ là khách nhân, vốn đã được chú ý không ít, hơn nữa cả hai đều tuấn mỹ hiếm có, thành ra bao nhiêu con mắt đều chăm chú đổ dồn lại, nhất nhất dán lấy họ, nam nhân nữ nhân ai cũng như ai.

Ngoài ánh mắt một vài nam nhân dính chặt vào Thiên Gia không rời, còn không ít thiếu nữ thân hình duyên dáng nảy nở cũng chăm chăm quan sát Đường Tử Ngạo, ánh mắt vừa say mê vừa bội phục, chẳng chút nào rụt rè e ngại, hoàn toàn bày rõ cả nội tâm lẫn ham muốn của các nàng.

Liễu dẫn bọn họ đi thẳng lên đầu, tới tận đàn cao mới dừng lại, đàn này được dựng từ những khối gỗ thô lớn, trông qua đại khái có hai tầng, lầu trên là một lầu nghỉ giống như tiểu đình, chống bằng những trụ gỗ đẽo tròn, hẳn là điểm trung tâm chỗ này.

Hai người bọn họ còn đang nhìn ngấm đàn cao, đột nhiên nghe thấy tiếng trống vốn vẫn thấp thoáng vọng tới bắt đầu đổ dồn giục giã. Đám đông đang chen cứng phía trước liền tự động tách về hai phía, hình thành một con đường chính giữa, người giãn ra rồi tiếng trống đổ càng thêm vang dội, thùng thùng như gióng từ trong màng nhĩ, nhịp tim cũng hòa theo đập dồn, hiển nhiên, những người xung quanh càng phần khích kích động theo nhịp trống. Giục giã mà nhiệt liệt, trống vang càng lúc càng gần, từ tít cuối dải đường mới mở, hai toán người xuất hiện, ai nấy bên hông đều cột một cái trống cơm, ngoài ra không còn nhạc cụ nào khác, chỉ có hai bàn tay nhịp nhàng vỗ mặt trống theo tiết tấu nguyên thủy nhất trên đời, nữ tử mỗi khi vỗ trống lại uyển chuyển xoay động eo lưng, quay tròn tại chỗ mấy vòng, còn đội nam tử bên kia chỉ biểu diễn những bước nhảy vững vàng chậm rãi, toàn thân lắc lư, hai tay ra sức vỗ trống, tiếng trống mãnh liệt vang rền rõ ràng phát ra từ chính bàn tay những nam nhân này.

Rõ ràng kéo đến tận đàn cao, hai đội trống nam nữ bắt đầu nhịp nhàng di chuyển vòng quanh đàn.

Nữ tử đi trước, nam tử đằng sau, chậm rãi kết thành vòng tròn, những nữ nhân đều sở hữu thân hình mỹ hảo rần rở, không hề yếu đuối mỏng manh như nữ tử Trung Nguyên, các nàng nở nang, khỏe mạnh, hơn nữa lại tự tin vô cùng, bộ ngực sau lần vải quần trên thân phóng khoáng nảy theo điệu vũ, trên trán mồ hôi rịn ướt mát mà gương mặt vẫn cười tươi rạng rỡ, chẳng hề theo phép tắc mỉm cười giấu răng. Vòng eo uốn lượn như mình xà, hiển hiện trọn vẹn sức mê hoặc với những cặp mắt nam nhân đông đúc xung quanh.

Trong khi ấy, vũ bộ của đám nam tử lại khác hẳn bọn họ, mỗi bước chân đều phô bày bản chất dương cương, cường ngạnh của nam nhân, như thể loài động vật hoang dã thuần túy nhất nơi đây, chỉ hết mình tuân theo bản năng máu thịt.

Một màn này không những khiến Thiên Gia kinh ngạc tột độ, mà Đường Tử Ngạo cũng nhận không được cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, cảnh tượng trước mắt so với những lễ tiết nghiêm khắc, những quan niệm về hành vi, danh dự của Trung Nguyên thì hoàn toàn bất đồng, thế nhưng lại chẳng khiến hắn cảm thấy chút nào phản cảm, thậm chí hắn còn lơ mơ nghĩ thế này mới là đáng vẻ thuần chất đáng được phô bày của con người, trông đám đông phóng khoáng không chút điệu bộ, hắn cũng thả lỏng chút căng thẳng cảnh giác từ nãy tới giờ, những người này, căn bản chẳng buồn để tâm toan tính chuyện ám muội.

Đợi đến khi điệu vũ ngừng lại, mọi người đều ngẩng lên nhìn đỉnh đàn, trên tầng gác đột nhiên cháy bùng một khối lửa lớn, thật kỳ dị, không hề có mùi thuốc, cũng không thấy sắp nến, quả cầu lửa phừng phừng cứ thế lơ lửng cháy rực giữa không trung.

Thiên Gia kinh ngạc la lên, túm chặt tay Đường Tử Ngạo, Đường Tử Ngạo quay sang nhìn hắn, thấy gương mặt nhỏ nhắn chẳng lộ chút nào sợ hãi, mới mỉm cười, tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên.

Khối lửa cháy rồi, đám đông lại ngửa hẳn lên, lớn tiếng hò reo với ánh trắng trên bầu trời, chẳng theo một điệu nhất định nào, chỉ đơn thuần là tiếng hô hào mãnh liệt sung sướng, hết hai ba trận như vậy, họ mới nhất loạt cúi xuống.

Hai toán nhảy múa đứng dàn hai bên đàn, tiếp tục vũ trống, đám đông xung quanh bắt đầu rục rịch nhảy theo, bước chân hòa cùng nhịp trống, rất nhiều tốp năm ba người dần dần tách ra, cả Liễu vốn vẫn đứng bên bọn họ cũng bị xô đẩy đi mất, mấy nam nhân nương theo tiết tấu bắt đầu nhảy vòng quanh nàng ta, bước nhảy của bọn họ hào hứng vô cùng, chẳng ai chịu ai, ra sức đẩy gạt những người xung quanh ra, chỉ chăm chăm chen lên phía trước, thu hút sự chú ý của Liễu, mà Liễu cũng hai má ửng hồng đứng coi những nam nhân nọ bày tỏ tình ý với nàng, gương mặt hiện rõ niềm vui rạo rực, chẳng chút nào xấu hổ e thẹn, xem ra còn đắc ý vô cùng.

Phóng mắt nhìn quanh, đã có không ít nam nữ chụm đầu tỏ tình cùng nhau.

Hai người vẫn nắm tay nhau ngắm nghía, đột nhiên một đám nam tử chen lách lại gần, bọn họ đều là thanh niên còn khá trẻ, dáng vóc cường tráng, làn da óng ánh phản chiếu ánh nến, bước nhảy ai nấy đều đầy nhiệt huyết, giữa những điệu vũ, mọi ánh mắt đều hướng về phía Thiên Gia, quét miết từ đầu tới chân, rồi chăm chăm dừng lại trên gương mặt chỉ càng thêm lôi cuốn dưới ánh sáng bập bùng mờ ảo, rạo rệt nhiệt liệt đến khiến người ta ngưỡng ngùng muốn tránh né, bất quá Thiên Gia rõ ràng không cảm thấy vậy, hắn nắm chặt tay Đường Tử Ngạo, vô cùng hào hứng nhìn lại mấy người nọ, có vẻ rạng rỡ đầy háo hức, mỉm cười với bọn họ.

Một nam nhân trong đám hiển nhiên thấy hắn cười thì như được cổ vũ, cũng cười theo, gương mặt tuấn lãng nhờ nụ cười mà thêm phần chói lọi, hắn càng ra sức nhảy múa mời gọi, coi như không thấy bên cạnh Thiên Gia còn có Đường Tử Ngạo đứng đó, cũng hoàn toàn lơ tịt đi ánh mắt chỉ hận không thể giết người đang nhắm thẳng vào mình, chỉ lo hăng say nhảy quanh ngắm nhìn Thiên Gia, cứ như thể loài động vật hùng tính* trong mùa kết đôi, mãi mê phô diễn chờ đợi con cái khả ái bị mình quyến rũ. Chẳng buồn để tâm quanh mình còn những đối thủ nào nữa.

Thiên Gia có vẻ thích thú cực kỳ, cười toe toét không ngừng, thành ra tiểu tử kia thấy vậy lại càng thêm hăng hái.

Đường Tử Ngạo siết chặt vòng tay quanh thắt lưng hắn, cấp tốc kéo hắn lùi lại mấy bước, tách xa khỏi mấy người kia, bọn họ đã bước lui rồi Đường Tử Ngạo lại ngậm dùng lực vận khí, thành ra tuy mới cách nhau không tới trăm mét cả hai đã lẫn khuất vào đám đông, còn bọn nam tử nhìn quanh một hồi thoáng

cái không thấy bóng dáng mục tiêu đâu nữa cũng chẳng để ý thêm, tiếp tục quay qua tìm kiếm đồng bạn hay cô nương nào khác hợp nhãn.

Thiên Gia phì cười thành tiếng, Đường Tử Ngạo mới khẽ nhéo ngang eo hắn: “Mắc cười vậy hả?”

“Đường Đường ganh tị sao?”

Thật hiếm thấy Đường Tử Ngạo im lặng không đáp.

Thiên Gia liền lay lay cánh tay hắn: “Đường Đường đừng giận a, là ta thấy bọn họ giỡn vui quá a~”

“Ừm...” Đường Tử Ngạo ậm ừ một tiếng.

Vừa lúc ấy, bên trái lại bị huých huých mấy cái, hai người cùng quay đầu nhìn rồi cùng lúc thất thần, bọn họ vốn không để ý, lùi lại gần trăm mét vừa vịn vào tới chính giữa đám đông, hơn nữa từ đầu chỉ mãi lo chuyện Thiên Gia, chẳng nghĩ ra Đường Tử Ngạo tướng mạo tuấn lãng, chính trực tráng niên nghiêm nghị cũng là mục tiêu của vô số nữ nhân.

Trước mắt là bốn năm nữ tử, bộ ngực căng trào mãnh liệt như chỉ hận không thể bứt tung lần vải áo đang không ngừng xoay động, vòng eo thon gọn nhịp nhàng uyển chuyển theo nhịp trống, họ cứ thế lượn quanh hai người, bắt quá ánh mắt đều chỉ đổ dồn vào Đường Tử Ngạo, chẳng buồn để ý liếc đến Đường Thiên Gia.

Đường Tử Ngạo hơi nhíu mày, mà Thiên Gia chỉ càng hứng chí dữ, hai con mắt sáng rực sánh ngang ngọn nến, phấn khích đến hai nắm tay nhỏ cũng phát run run.

Hắn khẽ hạ giọng gọi: “Cha cha, mau nhìn kìa~”

Đường Tử Ngạo vốn đã định rời khỏi nơi này ngay lập tức, giờ trông bộ dạng hắn như vậy cũng đành thôi, ai~ cứ theo ý hắn vậy, hài tử này vừa lòng là tốt rồi, trước nay đã để hắn chịu thua thiệt bao nhiêu, giờ chút chuyện nhỏ đâu đến mức không nhẫn nhịn được.

Trong khi ấy, mấy nữ nhân kia vẫn ra sức đóng đũa, lượn tả lượn hữu, ý muốn cọ quẹt sát vào Đường Tử Ngạo, trên người các nàng đều đeo lục lạc nhỏ, âm ngân thanh thúy không ngừng vang lên theo từng vũ bộ, như thể u hồn câu phách, khiến nam nhân thất tâm mê muội.

Xoay tròn, đưa đẩy, năm người càng lúc càng áp sát tới, hầu như đã cảm nhận được cả hơi thở nóng rực từ họ, thế nhưng Đường Tử Ngạo lúc này lại càng bình thản, chỉ lãnh đạm đứng nhìn các nàng.

Thiên Gia thì vẫn háng hái như cũ, hai con mắt nhìn háo hức không buồn chớp, như thể chỉ sợ để phí mất một màn thú vị, xem chừng chẳng hề nhớ ra người đang bị chòng ghẹo chính là người yêu của mình.

Bên kia đám đông chợt vang lên tiếng reo hò rầm rầm, liền sau đã thấy Liễu bị một nam nhân cường tráng hăm hở kiệu trên vai, khiêng ra khỏi biển người, mà trông nàng ta chẳng có vẻ gì sợ hãi, chỉ thấy gương mặt phỉếm ý ngượng ngùng và vẻ đắc ý, hưng phấn rõ ràng rành rành.

Giữa lúc bọn họ đang để ý phía Liễu, mấy thiếu nữ đã chen được tới sát bên, một nàng vóc người nẩy nở nhất trong đám vươn tay dò dẫm vuốt ve Đường Tử Ngạo, thấy hắn không tỏ ra phản đối, nàng ta có vẻ mừng rỡ vô cùng, cử chỉ càng thêm lớn mật, pha lẫn càng nhiều ý khiêu khích, ám chỉ.

Một tay nàng vin trên vai Đường Tử Ngạo, một tay áp trên cổ mình, từng chút từng chút lần xuống như rắn trườn, men tới phần ngực mới cố tình lượn chéo qua bên hông, rồi chậm rãi lưu luyến nơi vòng eo mảnh mai, mỗi cử chỉ đều tràn đầy ý ám chỉ khiêu gợi, e rằng chẳng có mấy nam nhân vượt qua nổi sự quyến rũ thể này.

Theo những tiếng hò reo thỉnh thoảng lại rộ lên xung quanh, rồi những nam nhân bế bổng nữ nhân cùng tách khỏi đám đông đi vào mấy gian nhà phía xa, động tác của những người còn ở lại chỉ càng thêm kích động.

Lúc ấy, thiếu nữ đang chen mình dựa dẫm bên Đường Tử Ngạo đã hoàn toàn coi như không có Đường Thiên Gia, nàng ta chớp chớp mắt với Đường Tử Ngạo, hai tay thẳng thắn nắm tay hắn kéo lại, cất giọng khàn khàn mà nhu nhuyến, mê hoặc vô cùng: “Khách nhân hảo anh tuấn a, đêm nay khách nhân có muốn cùng tiểu nữ đi vào giấc mộng chăng?”

Đường Tử Ngạo vẫn chỉ mỉm cười bình thản, không phản ứng gì, nhưng Đường Thiên Gia thì đã nhin hết nổi, vừa xong bao nhiêu hiếu kỳ, hưng phấn muốn coi trò náo nhiệt đều bị hắt quăng lên chín tầng mây, nhìn cha chẳng biết từ chối chút nào, cơn tức trong bụng rốt cuộc dâng đến đỉnh điểm, hắt gạt tay nữ nhân nọ ra: “Đường Đường là của ta!”

Nàng kia đưa mắt liếc nhìn hắt từ đầu đến chân, chẳng thèm đáp lời, nhưng ánh mắt đã như đang nói: “Ồm tong teo thế kia, làm sao sánh được với ta vừa nở nang vừa mềm mại~?”

Thiên Gia tức muốn chết, háo hức muốn vui chơi vừa xong đã bay biến đi đâu mất, hắt quàng tay giữ rịt lấy Đường Tử Ngạo, hung hăng trừng mắt nhìn nữ tử kia.

Đường Tử Ngạo rút cuộc bật cười, vừa kéo tay Thiên Gia vừa lùi lại mấy bước: “Cô nương, thứ lỗi.”

Chớp mắt, cả hai cùng tiêu thất trong đám đông.

*hùng tính: giống đực :”>

~*

76. Chương 76: Phiên Ngoại 7

Đường Tử Ngạo mang theo Đường Thiên Gia phi thân lên một gian nhà cách đó không xa, đứng từ trên nóc nhà nhìn xuống chỉ thấy cả một vùng mới đầu còn người len chặt như nêm giờ đã thưa thớt hẳn, rất nhiều người đã tìm được bầu bạn đều cùng nhau vào các gian nhà quanh đó, những điểm sáng nền thoắt cái được thấp lên lập lòe, tràn đầy hàm ý ám muội.

Gió đêm thổi qua có chút lạnh, Đường Tử Ngạo kéo Đường Thiên Gia dựa lọt trong lòng mình, nhẹ giọng hỏi: “Có mệt không?”

Thiên Gia lắc đầu, nhìn đám người bên dưới, giọng cất lên còn nghe rõ đôi phần hưng phấn chưa tan: “Không mệt, Đường Đường, người xem bọn họ na, người nói coi, bọn họ chắc chắn không phải người nước mình sao?”

Đường Tử Ngạo đáp: “Không phải, tới giờ ta chưa từng nghe nước ta có nơi nào thế này, kể cả phong tục hay phong thổ cũng vậy.”

Đường Thiên Gia vòng tay ôm chặt Đường Tử Ngạo, tự nhúc nhích tìm một tư thế thật thoải mái, hoàn toàn không chạm đến gió đêm: “Bất quá, bọn họ thực tốt a, cũng không gượng ép hay khách sáo như chỗ chúng ta, sống rất thoải mái, vui vẻ.”

“Gia Gia thích ở đây sao?”

“Ừm, rất thích, bất quá, chúng ta không hợp chỗ này a, Đường Đường khỏi lo lắng, ta không muốn ở lại đây đâu, chúng ta vẫn du tứ hải, chẳng phải còn được thấy bao nhiêu nơi giống thế này sao, nói không chừng còn nhiều phong tục tân kỳ đặc biệt, khoa trương hơn, chơi vui hơn ở đây nữa à... nếu cứ mỗi chút mỗi ở lại, vậy một chết đi a?!”

Trông bộ dạng Thiên Gia bĩu môi nói, Đường Tử Ngạo mỉm cười, ôm hắt chặt hơn, cúi xuống ghé tai hắt: “Nếu chúng ta đã tới đây, vậy cũng nên nhập gia tùy tục thôi, nào đi, đừng lãng phí thời gian quý giá.”

Thiên Gia hét toáng lên, còn chưa kịp phản ứng hắt đã bị Đường Tử Ngạo ôm lấy, nhảy vọt khỏi nóc nhà, chỉ còn biết ghi chặt lấy thắt lưng hắt, nhắm tịt mắt lại.

Nàng Liễu đưa bọn họ tới đây đã sớm không thấy bóng dáng, Đường Tử Ngạo nhìn quanh một lượt, rốt cuộc ánh mắt dừng tại một viện lạc* rất rộng, mấy tiểu viện gần đây đều đã thấy thấp nền, hơn nữa còn trông được bóng người hắt qua cửa, chỉ có viện lạc và dãy nhà phía đó còn im lìm trong bóng đêm.

Đường Tử Ngạo lập tức lao về phía ấy, phi tới tận mé trong viện mới dừng lại.

Đẩy mở cửa một gian nhà, bên trong thoáng thoảng tỏa ra mùi huân hương, xem ra cũng không phải nhà bỏ hoang, mà tối hôm nay cũng chẳng sợ có kẻ nào đến quấy rầy, Đường Tử Ngạo đi thẳng vào trong, thấp ngọn nến trên bàn rồi đóng cửa lại.

Thiên Gia vẫn đứng kế bên hần, tần ngần nhìn thau nước trong vắt.

“Khát hả?”

“Có chút chút. Chúng ta vào thế này, có sợ người ta biết không a?”

“Không sao, gần đây không có ai, hơn nữa dù có người bọn họ cũng sẽ không tới quấy rầy đâu.” Đường Tử Ngạo vừa cười vừa nói, rồi đột nhiên bế xốc Thiên Gia tiến về phía giường trong.

“Cha, chờ đã, ta, ta còn chưa...”

Đường Tử Ngạo thoáng cái chụp lên môi hần, không cho hần nói nữa.

Hần thực là nhịn không nổi nữa, vừa xong không khí như vậy, hần nghĩ chỉ cần là một nam nhân khẳng định không thể thờ ơ không phản ứng, huống chi, bên người hần còn có người thương yêu lâu nay. Hần biết, Thiên Gia đang muốn nói hần còn chưa tắm rửa, thế nhưng hần mặc kệ, hần chờ không được, mà... hần cũng chẳng cần Thiên Gia tẩy trừ, hần muốn cả hương vị tinh thuần nhất trên người hần.

Nụ hôn vừa kết thúc, Thiên Gia thở hổn hển nhìn Đường Tử Ngạo, mấy lời định nói đã sớm bay biến, đôi con mắt sáng lấp lánh còn giăng một tầng hơi nước như sương, ẩn hàm tình, đọng đầy ý, hần ngây ngẩn lưu luyến quán lấy Đường Tử Ngạo, không cho hần mở mắt nhìn cánh môi bị chính hần giày vò đến mọng đỏ, mà Đường Tử Ngạo chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một luồng khô nóng rạo rức.

“Gia Gia, Gia Gia...” Hần thì thào, không ngừng trút những nụ hôn lên khắp mặt hần, vừa bức thiết vừa mang theo sự nhần nhện đầy ôn nhu.

Trận hôn như xuân phong té vũ khiến Thiên Gia đã nếm trải vị tình ái cũng bắt đầu hơi động tình, hần tựa quây khó nhịn, vươn hai cánh tay ôm lấy Đường Tử Ngạo, thấp giọng rên rỉ: “Cha, cha...”

Đường Tử Ngạo nghe hần gọi, một chút lý trí còn sót lại phảng phất như bay biến, hai bàn tay vốn đang run run cởi nút áo chợt rụt lại, rồi trực tiếp lần xuống dưới lớp vải áo, chực xé toạc ra, Thiên Gia còn đương mê mị giữa sương mù cuối cùng sức tỉnh, nhớ ra tình thế hiện giờ, nếu y phục xé rách rồi, vậy ngày mai làm sao ra ngoài được a, chỗ này đâu phải ở nhà, lúc nào cũng sẵn y phục cho hần thay đổi, hần vội nắm tay Đường Tử Ngạo lại, mặt ửng hồng nói: “Cha, để ta cởi, đừng xé.”

Đường Tử Ngạo đại khái cũng vừa lấy lại được chút lý trí, bàn tay vẫn luồn dưới tiết y hần, vừa nghịch ngợm vờ vẽ điểm nổi lên nho nhỏ, vừa cắn cắn trên cổ Thiên Gia: “Nhanh lên một chút.”

Thiên Gia tội nghiệp bị nửa người Đường Tử Ngạo đè trên mình, lại giữa lúc bị mê mông khiêu khích, đôi tay đâu có được nửa phần khí lực như bình thường, hần chặt vật hồi lâu mới miễn cưỡng tháo được phân nửa nút thắt, trong khi Đường Tử Ngạo nhắm nháp quanh cổ hần một hồi, đang muốn tiếp tục trượt xuống mới phát hiện nút áo bên trên còn thắt nguyên, hần ngắc đầu, choàng tay qua người Thiên Gia: “Còn không cởi ra?”

Thiên Gia hờn dỗi tội nghiệp nhìn hần: “Cha, người khi dễ người ta.”

Đường Tử Ngạo tà tà mỉm cười, hần cũng biết Thiên Gia vừa xong cả người run rẩy, bảo hần cởi nút áo thật tình khó khăn vô cùng, thế nhưng hần lại nhịn không được muốn xem bộ dạng đáng thương, bị mình khi dễ của hần: “Không cởi được thì xé luôn, ngày mai ta ôm người đi.”

“Không được, không được.” Thiên Gia vội kêu lên, làm sao chịu mất mặt vậy được.

Hần đã tháo được năm nút bên dưới rồi, đại khái đã lên tới quá rốn, giờ chỉ cần Đường Tử Ngạo chịu hỗ trợ một chút, mấy nút thắt còn lại sẽ cởi xong ngay, hần nhìn Đường Tử Ngạo rồi kéo tay hần lên: “Cha giúp ta.”

“Không giúp.” Đường Tử Ngạo thu tay lại, cũng ghì cả tay Thiên Gia, rồi đẩy xốc phần y phục đã xộc xệch lên, mảnh vải áo cứ như vậy bị đẩy lên tới cánh tay, lộ ra cả khoảng ngực.

“Ừ...” Đường Tử Ngạo cúi xuống ngậm lấy một đầu nhũ, tinh tế cuộn lấy, khiến Thiên Gia lập tức toàn thân mềm nhũn, miệng chỉ còn biết bật ra những tiếng rên rỉ khe khẽ yếu đuối.

Nhỏm người dậy, Đường Tử Ngạo nhanh chóng tự thoát y phục, mà Thiên Gia dưới thân hần đã hai má phồng hồng, vật áo bị đẩy lên quá ngực, thân trên hầu như quang lỏa, gợi lên một thứ cảm giác còn mê hoặc hơn cả khi không che đậy chút gì, nhất là hai hạt đậu đỏ đã bị hần làm cho cứng rắn, bên trên vẫn ánh ánh nước, thoáng lấp lánh dưới ngọn nến mờ ảo, không ngừng quyến rũ hần ngậm lấy, nhay cắn, liếm láp.

Lần bàn tay xuống bên dưới, đụng chạm đến phần thân vẫn nguyên phần nộn xinh đẹp của Thiên Gia, vật nọ cũng sớm cứng lên, qua vài lần chà xát xoa nắn, trên đỉnh bắt đầu rịn rịn chút thủy châu, Đường Tử Ngạo cùng lúc luồn ra sau, chậm rãi nhấn một ngón tay, kiên nhẫn khai mở. Bàn tay phía trước vẫn không ngừng ve vuốt, trấn an.

Cho đến khi cảm giác được Thiên Gia toàn thân trần cứng, bật ngửa cổ lên, Đường Tử Ngạo đột ngột chặn ngay đỉnh đầu vật nhỏ phía trước, cúi đầu ghé tai Thiên Gia nói: “Gia Gia, tự ngồi lên đi.”

“Không không, cha bỏ tay, muốn ra...” Thiên Gia chưa bao giờ bị Đường Tử Ngạo đối đãi như vậy, hai mắt bắt đầu mê mị, cánh tay hươ loạn không ngừng, bức thiết đòi được phóng xuất.

“Nghe lời, bé ngoan, tự ngồi lên, cha để người ra.”

Thiên Gia thấy Đường Tử Ngạo thực sự không định buông tha, chỉ còn biết rưng rưng lệ gật đầu.

*viện lạc: khoảng sân.

*

77. Chương 77: Phiên Ngoại 8

Thiên Gia nước mắt lưng tròng, đầy bụng ủy khuất lẫn tấm tức, tội nghiệp nhìn Đường Tử Ngạo.

Nhưng Đường Tử Ngạo giờ này một chút tà khí ẩn sâu bên trong đã kịp phát huy toàn bộ, hần nhìn lại Thiên Gia, không những không mũi lòng giúp hần, trái lại khóe mắt còn phỉếm tiểu ý, chẳng buồn nhúc nhích, xem ra chỉ hồng khiến hần càng xấu hổ thêm nữa.

Thiên Gia ngo nguậy rề rà hồi lâu, thấy cha quả thật không tính giúp mình, mà tự mình đã nhịn đến khó chịu, chỉ còn cách vịn tay trên vai hần, tự ngồi dậy, rồi chậm rãi nhích lên, hai gối quỳ trên nệm, leo qua ngồi lên người Đường Tử Ngạo.

Nhắm mắt lại, không chịu nhìn phản ứng của Đường Tử Ngạo, lúc này Thiên Gia đã thấy mặt mình nóng bừng như thiêu, một tay hần chống xuống giữ vững, tay kia lần xuống dưới, đến khi đụng chạm đến thứ thô lớn của Đường Tử Ngạo, bàn tay lại nhịn không được phát run run, cuống quýt giẫy ra, bất quá chột nhốt ra tình thể hiện tại, hần lại bặm môi, vừa giữ bên dưới vừa hạ dần thất lưng, nhắm ngay huyết khẩu của mình, muốn nhấn vào từng chút từng chút một.

Thế nhưng, tự hần chủ động làm so với Đường Tử Ngạo nằm trên thâm nhập chẳng hề giống nhau, rõ ràng thể này khó hơn rất nhiều, mà nữa, cánh tay hần vừa vội vàng vừa căng thẳng, thành ra thử mấy lần, thủy chung vẫn mắc lại giữa chừng, không sao tiếp tục vào sâu hơn được.

Thiên Gia gấp đến độ nước mắt không ngừng ứa ra, nhưng hần cũng không dám liếc có sức ngồi xuống, rốt cuộc, hần chống tay trên ngực Đường Tử Ngạo, ngược hai mắt đã mờ sương, cất giọng mềm nhuyễn yếu ớt: “Cha, ta không được đâu, giúp ta...”

“Tự tới, mở rộng thêm chút nữa.” Đường Tử Ngạo vẫn ung dung nằm như trước, trông đáng bộ hần tựa hồ vô cùng nhàn nhã, chỉ chờ người hầu hạ.

Đương lúc cấp bách lúng túng, Thiên Gia đương nhiên không thấy được cha hần hai bên thái dương đã gân xanh ẩn hiện, cũng không để ý bàn tay cha dưới chân đã siết chặt thành một quyền, bởi vậy, hần đâu biết lúc này thực tình hần gì cũng không cần làm, chỉ cần cứ thế thả lỏng cơ thể, nằm dần trên mình cha, rồi

nhích lên một chân, cọ quệt trên mình hấn mấy bận, cha đã sớm không nhin nổi chắc chắn sẽ lật hấn xuống nệm, phút chốc tiến vào.

Mà cũng vì hấn không hay biết, thành ra, lại tiếp tục hai mắt ngập nước, tội nghiệp lần tay xuống, tự thâm nhập vào bên trong mình.

Vàng trán rịn rịn mồ hôi lấm tấm, hai đùi Thiên Gia khê run rẩy, ba ngón tay vào rồi, hấn thực không cách nào tiếp tục nữa, lại đành đỡ lấy cự vật tựa hồ còn trưởng đại hơn ban nãy, muốn ấn vào.

Loay hoay một hồi lâu, miễn cưỡng vào được một đoạn, Thiên Gia đã đến lúc sống chết không chịu tiếp tục nữa, hai chân vì kiệt lực mà run bần bật như phát sốt, hai con mắt dâng đầy nước cũng nhin hết nổi, lệ thi nhau tuôn lã chã.

Hấn cúi gầm mặt, im lặng khóc, tâm trạng ủy khuất hết sức, mà nhất quyết không chịu bật thành tiếng.

Trông hấn khóc như vậy, Đường Tử Ngạo thở dài, vòng tay ôm lấy hấn, miệng khê thì thầm: “Đều tại cha bất hảo, đừng khóc nữa.”

Thiên Gia nghe tiếng hấn nói, lập tức khóc òa lên, hai tay níu chặt hai vạt áo hấn, ủy khuất đến cực điểm, như thể hải tử tội nghiệp giờ tìm được người thân mới vội vàng kể lể chuyện tình.

Đường Tử Ngạo xoay người, nằm đè trên mình hấn, dịu dàng hôn: “Muốn khi dễ Gia Gia một chút, kết quả người khó chịu lại là ta...”

Thở dài khê tự thán một tiếng, hấn bắt đầu mạnh bạo kéo rộng hai chân Thiên Gia, giữ chắc thắt lưng hấn, ghì cứng cơ thể hấn, rồi rướn mình thúc tới, trực tiếp nhấn tới điểm tận cùng.

“Cha... A...”

Thiên Gia còn đương thút thít khóc, thoáng cái hơi thở đã đứt đoạn, hấn bật ngửa cổ, bắt lực bật rên một tiếng, ngay sau đó cánh tay hấn đã bị Đường Tử Ngạo nắm lấy, kéo vòng lên người mình: “Ôm ta.”

Thiên Gia thuận theo, ôm lấy hấn, siết chặt cánh tay hấn.

Thấy hấn đã sẵn sàng rồi, theo giọt mồ hôi nhỏ xuống trên trán, Đường Tử Ngạo lập tức dốc sức thúc tới, chạm đến nơi sâu thẳm, khiến Thiên Gia nhin không được bật mình rướn cong thắt lưng, buột ra một tiếng nức nở như con thú nhỏ. Lại nhẹ nhàng rút ra, mà không đợi Thiên Gia kịp hoàn hồn, Đường Tử Ngạo đã lần nữa ra sức, mạnh mẽ nhấn vào.

Khe khê rút ra, hung hăng sáp nhập... Hết lần này tới lần khác, không ngừng nghỉ một li, thậm chí không còn cả thời gian thở dốc, Thiên Gia hoàn toàn theo không kịp tốc độ của Đường Tử Ngạo, chỉ biết bắt lực để mặc hấn tùy ý vũ động, phía sau nếm trải sự chà xát mạnh mẽ mà cấp tốc đến vậy, thoáng chốc đã nóng rực như bốc hỏa.

“A... ư ưm...”

Thiên Gia hầu như không làm gì nữa, chỉ càng ôm chặt người vẫn đang thỏa sức tiến công bên trên mình, cánh môi hé mở, nhưng một lời van xin cũng không sao thành tiếng, chỉ nghe được thanh âm rên rỉ, thở dốc không ngừng.

Quá điên cuồng rồi.

Thiên Gia nghĩ cha tựa hồ đã bị không khí ở đây ảnh hưởng, đột nhiên cường ngạnh, hung mãnh giống như lần nọ uống say. Khiến hấn một chút cũng không sao chống đỡ nổi.

Thúc tới đến cả trăm lần, Đường Tử Ngạo bỗng dừng dừng lại, toàn thân Thiên Gia gần như muốn rã rời, giờ mới chậm chậm hồi lại, đang tưởng đã xong rồi thì dưới lưng đã bị nhét một cuộn chăn gấm, vòng eo bị đẩy cao hấn lên, còn Đường Tử Ngạo bắt đầu quỳ dậy, tiếp tục giạng hai chân hấn, một lần nữa mạnh mẽ tiến vào.

Lần này, có lẽ vì tư thế thuận tiện hơn trước, lực trừu động cư nhiên càng thêm cuồng mãnh, Thiên Gia còn không kịp thét lên thất thanh, cảnh sắc trước mắt đã một phen chớp lóa, chỉ còn một mảnh hoàng sắc chói lòa vụt ẩn vụt hiện, thứ khác, gì cũng không thấy rõ nữa. Sức mạnh này, hầu như khiến hấn kinh hoàng,

Thiên Gia bị làm đến thở không nổi, nước mắt cũng căn bản không còn kiểm soát được, liên tục trào dâng, còn bên dưới nơi ấy như thể muốn cháy bỏng, tan rã...

“Cha... cha... chậm... A...” Một câu nói, không cách nào bật ra cho hết, hai con mắt to tròn của Thiên Gia vừa dâng ngập nước vừa chăm chăm nhìn nam nhân trên mình hắn.

“Cái... cái gì?” Đường Tử Ngạo hỏi giữa hơi thở gián đoạn.

“Chậm...” Thiên Gia khó nhọc bật ra.

Cúi thấp xuống, Đường Tử Ngạo ghé tai hắn nói: “Nhanh nữa? Hảo, cha cố sức thêm một chút.”

Dứt lời, không đợi Thiên Gia đang thẳng thốt kinh ngạc kịp phản ứng gì, cơ tiến nhập như cuồng phong đã lại bắt đầu, dường như hùng thú phát cuồng, một chút ôn nhu cũng không còn, theo tiết tấu kịch liệt, Thiên Gia cũng giật nảy từng hồi, liều mạng lắc đầu, lệ tuôn không ngớt.

Cha, đáng ghét.

Sau này, tuyệt đối không bao giờ nói hắn là phụ thân ôn nhu nhất thiên hạ nữa, phải bảo hắn xấu nhất, đáng ghét nhất, ưa bắt nạt người ta nhất.

Tuy rằng thân thể bé nhỏ yếu đuối của Thiên Gia hầu như không chịu nổi tình sự mãnh liệt đến vậy, thế nhưng thể xác đã trải qua bao lần bị cha đụng chạm đã sớm miễn cảm vô cùng, nơi đang trước dưới sự ma sát không ngừng lại tiếp tục trưởng lên, sau mấy bận Đường Tử Ngạo ra sức thúc tới, không cần bất luận sự đụng chạm nào nữa, cứ thế phun trào tiết xuất.

Cảm nhận được một khác khoái cảm chìm ngập cùng cả phía sau vì sung sướng mà liên tục co rút khiến cha hắn càng xâm lấn cường thế hơn, Thiên Gia chỉ mơ hồ nghĩ phải chăng mình sắp chết ngất đi.

Mà Đường Tử Ngạo đâu có cho hắn cơ hội ngất, hắn đã vắt hai đùi Thiên Gia lên vai mình, cứ thế nhấn xuống.

“Ừ...” Đường Tử Ngạo bật ra một tiếng rên từ sâu trong cuống họng, dục vọng giật nảy đã phun trào nhiệt dịch sâu trong dũng đạo, nóng bỏng đến khiến Thiên Gia rùng mình run rẩy, cả đầu ngón tay cũng không sao nhấc lên nổi.

“Cha...”

“Ừ, cha ở đây...” Đường Tử Ngạo nằm sấp trên cơ thể ướt đầm mồ hôi, cổ bình ổn nhịp hô hấp, lưu luyến không ngừng in lại những dấu vết dịu dàng trên làn da thịt còn mướt nước.

“Cha...” Thiên Gia thở hào hển, cố sức vươn hai cánh tay đã rã rời lên ôm lấy Đường Tử Ngạo, dù cho lúc này hắn đã mệt đến ý thức mơ hồ, hầu như nửa tỉnh nửa mê, mà hắn vẫn kìm không được khao khát muốn ôm chặt cha giữa những thời khắc thế này, mỗi lúc như vậy, hắn luôn thích ôm cha, bởi da thịt dính thiếp càng khiến hắn cảm giác được sự thân mật, gần gũi, khiến hắn thấy an toàn, vững chãi...

“Gia Gia.” Đường Tử Ngạo ngẩng đầu, hôn hắn, nước trong cơ thể đều đã bốc cạn qua từng lỗ chân lông, toàn thân khô nóng, cả trong khoang miệng cũng chẳng tiết ra được mấy nước bọt, hai đầu lưỡi quấn riết cùng một chỗ, hầu như không sao tách rời, dính cuộn lẫn nhau, kết thành nút thắt, vô phương tháo gỡ.

“Ha...” Cho đến khi rời ra rồi, Thiên Gia gấp gáp bật ra một hơi thở dốc.

Lẳng lẳng ôm nhau nằm yên một hồi, Đường Tử Ngạo mới giơ tay nâng khuôn mặt Thiên Gia, vén lại mớ tóc ướt đầm rối bời của hắn: “Có khát không?”

Thiên Gia ủy khuất gật đầu: “Vừa xong đã khát rồi, cha vội như vậy, không cho người ta uống miếng nước nữa.”

Đường Tử Ngạo bật cười, hôn phớt lên môi hắn: “Đều tại Gia Gia thật mê người, cả hai sự tình cần giải quyết, ta đành phải chọn việc nào khẩn cấp hơn thôi.”

Thiên Gia đỏ bừng mặt, đôi con mắt còn mờ sương ẩm ướt liếc Đường Tử Ngạo: “Cha miệng lưỡi trơn tru.”

“Từ sau đừng ưa khóc vậy, mắt sưng cả rồi.” xoa xoa hai mí mắt hơi sưng đỏ của Thiên Gia.

“Toàn cha khi dễ người ta.” Thiên Gia thấy hần rõ vừa ăn cướp vừa la làng, tức giận chĩa môi với hần.

“Đừng nháo, ta đi lấy nước cho Gia Gia uống.” Đường Tử Ngạo ngồi dậy, khoác ngoài sam rồi ra khỏi phòng.

Nơi này là bọn họ tự ý vào, đương nhiên không có người chuẩn bị nước nóng giùm, Đường Tử Ngạo ra tới trù phòng, tự đặt nồi nước, nhen lửa, rồi ra sân kéo nước giếng.

Nước sôi rồi, chừa lại một ít để uống, còn lại đổ cả vào thau, Đường Tử Ngạo bê vào phòng, lấy khăn có sẵn trong nhà giúp Thiên Gia lau người, cho hần sạch sẽ để chịu uống miếng nước nóng rồi, khoan khoái chui vào ổ chăn, lúc này mới tự tẩy rửa qua, rồi uống chút nước.

Xốc chăn lên, lên giường ôm Thiên Gia vào lòng.

“Ngủ đi.”

“Dạ.” Vòng tay ôm lại hần, Thiên Gia cả người mệt mỏi uể oải, hai con mắt đã sớm mở không nổi, nằm chờ một chốc, đến khi hơi ấm quen thuộc quay lại rồi, thoáng cái hần đã chìm vào mộng đẹp, bao nhiêu oán giận, ủy khuất vừa xong bay biến từ hồi nào, chẳng còn chút vết tích.

Ôm hần, Đường Tử Ngạo cũng thiếp đi.

Tính ái kịch liệt mà thuần túy như dã thú thế này, Thiên Gia thể trạng yếu đuối không thể nào mỗi chút mỗi ép buộc, bắt quá, thỉnh thoảng phóng túng một lần cũng không tệ.

*

78. Chương 78: Phiên Ngoại 9

Khi ngoài cửa vọng vào tiếng chích chích lú lo, Đường Tử Ngạo mơ màng tỉnh dậy trước, còn chưa mở mắt cánh tay đã quờ xuống, cảm giác được thân thể trong lòng vẫn còn đó, hần mới chậm rãi hé mi, thích ứng với ánh sáng đang chiếu xiên qua cửa sổ.

Trời đã sáng rõ, phỏng chừng qua giờ điểm tâm lâu lâu rồi, bắt quá nơi này xung quanh không người, thành ra tới giờ vẫn chưa nghe động tĩnh gì, chỉ thấy tiếng chim kêu rúc rích.

Đường Tử Ngạo cúi nhìn Thiên Gia còn đang ngủ, cẩn thận rút cánh tay ra, đứng dậy mặc y phục, mở cửa sang trù phòng.

Nơi này không có ai hầu hạ, hần phải tự mình động thủ, đun sôi lại phần nước giếng còn dư đêm qua, rửa mặt xong rồi, hần đổ đầy một thau bưng vào phòng, Thiên Gia đại khái bên cạnh không còn ai, cũng đã tỉnh lại, hai con mắt hấp háy, đương uể oải xỏ áo, vừa nghe tiếng động liền quay lại cười cười với Đường Tử Ngạo, rồi giơ giơ hai tay, làm nũng: “Cha mặc cho ta.”

Nói xong, cứ thế nhắm mắt dựa vào đầu giường, chẳng buồn nhúc nhích.

Đường Tử Ngạo đặt thau nước xuống, ngồi xuống bên giường, kéo lại y phục xộc xệch của hần, thắt nút đàng hoàng, Thiên Gia đương nhiên hưởng thụ sự hầu hạ của cha, thoải mái ậm ừ như con heo con, y phục mặc xong rồi, Đường Tử Ngạo lại ngồi xổm xuống, xỏ giày cho hần, xong xuôi mới kéo hần còn đang mắt nhắm mắt mở dậy: “Nào, qua rửa mặt.”

Rửa mặt sạch sẽ, súc miệng đôi bận, Thiên Gia vỗ vỗ má, có chút khó chịu nói: “Cha, mặt khô à.”

Đường Tử Ngạo vào nhà trong tìm kiếm một hồi, nhưng không thấy du cao thoa mặt, mà trông bộ dạng Thiên Gia rõ ràng đương khó chịu, liền kéo tay hần đi ra ngoài: “Ra ngoài xem, hỏi ai đó thử.”

“Dạ.”

Hai người vừa ra đến cửa, chợt nghe một tràng tiếng cười nói rộn rã, để ý kĩ vẫn là vọng từ xa tới, bắt quá chủ nhân những tiếng nói nọ đi rất nhanh, như thể mục tiêu của bọn họ chính là thẳng tới chỗ này vậy.

Mới một thoáng, tiểu viện đã bị đẩy mở, một đám nữ hài tử trông thấy bọn họ thì ngẩn người, rồi mau mắn cười lên tiếng: “Hai vị khách nhân đã dậy rồi sao, chúng ta còn đương nói đêm qua vất vả khuya vậy, nhất định sớm nay phải ngủ thật muộn nha!”

Đường Tử Ngạo chẳng thấy sao, bắt quá Thiên Gia vừa nhớ lại cảnh điên cuồng đêm qua, mặt nhin không được đồ bình, vội vàng cúi gầm, lùi lại nấp nấp sau Đường Tử Ngạo.

Một người trong đám nữ hài vừa cười vừa tiến tới chỗ bọn họ, chìa ra vật đang cầm trong tay: “Khách nhân, vốn tưởng các người còn ngủ tiếp nha, ấy vậy mà đã dậy rồi, cứ trách chúng ta tiếp đãi không chu toàn, nhưng mấy thứ này hẳn vẫn dùng chứ?”

Đường Tử Ngạo không vội nhận, chỉ hỏi: “Vì sao biết chúng ta ở đây?”

Nữ hài tử ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: “Khách nhân chớ trách, không phải chúng ta theo dõi, đêm qua Liễu đại nhân tiếp đãi các người, thế nhưng chưa kịp thông báo chỗ nghỉ cho khách nhân, nàng ta đã bị người đưa đi rồi. Sau nhớ ra mới bảo chúng ta thì trời đã gần sáng, chúng ta đành tìm kiếm xung quanh, mãi mới được chủ nhân nơi này báo tin, viện này có người lạ tới.” Tiểu cô nương đưa mắt liếc nhìn Thiên Gia đang đứng xúm đằng sau, lại nói: “Chúng ta ở đây có vài thứ không giống chỗ các người, ở đây mỗi gian nhà dưới sàn đều đặt một vật khá dễ cảm nhận biến hóa, chỉ cần có người bước vào, người phụ trách trông coi tự nhiên sẽ biết. Nào, cái này cho các người.”

Tiểu cô nương giải thích xong, liền nhét vật nọ vào tay Thiên Gia.

“Khách nhân, ra ngoài ăn chút gì thôi.”

Thiên Gia nhìn mấy thứ trong tay, nhón lên một hộp tròn nhỏ đưa cho Đường Tử Ngạo: “Cha thoa cho ta.”

Đường Tử Ngạo gật đầu, mở hộp, quệt ra một chút, chậm rãi thoa lên hai má Thiên Gia, thứ du cao này không sệt, thoa một lớp mỏng đã hấp thụ rất nhanh, Thiên Gia cảm giác trên mặt đã không còn khô ráp nữa, cũng không thấy nhờn nhờn như loại vẫn dùng, thật kỳ diệu, hắn liền giắt lấy hộp quệt ra một chút thoa lên má Đường Tử Ngạo, xong rồi, mới kiễng ngón chân, hôn chụt chụt hai cái.

“Ừ~ thơm thiệt.”

Đường Tử Ngạo nhéo nhéo mũi hắn: “Đi thôi.”

Tới tiền đình, người ngồi khá đông, có cả Liễu cô nương hôm qua tiếp đón bọn hắn và lão gia nhà thuyền cùng Nhị Nha, Nhị Nha thấy bọn họ liền hưng phấn chạy tới, nắm tay Thiên Gia hỏi: “Tiểu ca ca, hôm qua chẳng thấy các người đâu, thiệt lo quá.”

“Nhị Nha hôm qua chơi vui ha?”

“Ừa, vui, bao nhiêu đồ ăn ngon, còn nhiều trò chơi nữa, toàn những thứ trước kia chưa gặp bao giờ.”

Cả hai tút tít một hồi, đồ ăn đã bưng lên, Thiên Gia đói meo từ sớm, lập tức ngồi vào cùng Đường Tử Ngạo, hăng hái ăn cơm.

Liễu bưng thức ăn lên rồi cũng ra ngồi cạnh bọn họ, vừa ăn vừa cười tủm tỉm, quay sang hỏi Thiên Gia: “Đêm qua chơi vui chứ?”

Người khác hỏi câu này Thiên Gia có thể chẳng để ý, nhưng ánh mắt Liễu còn mang cả hàm ý ám muội, lại nhớ đến đêm qua nàng ta bị người đưa đi đầu tiên, Thiên Gia lập tức nghĩ ngay nàng ta đang hỏi chuyện gì, miếng cơm trong miệng thoáng cái nghẹn lúng búng, ho sặc mấy bận, hắn vội vàng uống miếng nước trà cha đưa cho, rồi trợn mắt trừng trừng nhìn Liễu.

“Ăn xong chúng ta sẽ đi.” Đường Tử Ngạo nói với Liễu.

Liễu gật đầu: “Ừm, hảo, xong bữa rồi ta sẽ đưa các người ra bến thuyền.”

Bốn người ăn uống no nê rồi, được Liễu dẫn ra bờ sông, nơi này thật kỳ lạ, bốn phía luôn luôn bao phủ bởi sương mù nhàn nhạt, vô pháp quan sát được cảnh sắc và đường sông phía xa, lão gia tử có chút lo lắng nhìn quanh quất, đầu mày khẽ nhíu.

“Lên đi, ta tiễn các người đi.” Liễu vẫy tay, mấy nam nhân dáng vóc cường kiện phía sau liền tiến lên, bốn người vừa đặt chân lên thuyền, bọn họ đã cùng vịn mép thuyền, hô lớn một tiếng, âm hưởng cao vút như xuyên thấu tầng sương mù, ơng ơng khuếch tán.

Liều đột nhiên giơ tay vẫy vẫy: “Khách nhân đi thông thả, nhất định đừng quên chúng ta, trong bọc có gói cho các người lễ vật, phải hảo hảo mang theo nha, nghìn vạn lần đừng vứt đi, đều là đồ tốt nha~”

Lời nàng vừa dứt, mặt nước liền dập dềnh ẩn hiện mấy bóng đen, thân thuyền thoảng trông thành lắc lư, rồi chậm rãi quay đầu trôi đi.

Thiên Gia nắm vạt áo Đường Tử Ngạo, quay lại nhìn bọn Liều, cố sức vẫy tay, Nhị Nha thấy hấn vẩy cũng chồm dậy hưng phấn vẫy theo.

“Liều tỷ tỷ, tái kiến!”

“Tái kiến!”

Giống như khi cập bờ, giờ dưới đáy thuyền lại như có sinh vật gì vun vút du động, đưa bọn họ phóng ra giữa mặt sông, rất nhanh, người trên bờ đã không còn thấy bóng dáng, tốc độ thuyền trôi cũng càng lúc càng mau, cuối cùng, bọn họ đành vào trong khoang ngồi nhắm mắt lại mới tránh được luồng gió táp phần phật. Đại khái không quá thời gian uống một chén trà, tốc độ thuyền bắt đầu chậm lại, thân thuyền lắc lư mấy cái, như sinh vật bên dưới chào hỏi bọn họ lần cuối, sau đó những bóng đen từ từ tiêu thất, con thuyền cứ thế ngừng giữa dòng.

Lão gia từ bước ra ngoài, nhìn xung quanh một lượt, sương mù đã tan bớt, dãy núi hai bên bờ lại xuất hiện, hấn nắm mái chèo bắt đầu chống xuống nước, chèo thuyền tiến lên.

“Đây được rồi, ta nhận ra chỗ này, trước mặt là nơi chúng ta muốn tới rồi.”

Lão gia từ cuối cùng cũng được yên tâm.

Nhị Nha và Thiên Gia thì ngồi thụp xuống, mở cái bọc đem theo.

Bên trong có bốn viên cầu hắc sắc, giống như hắc trân châu, ánh sáng tỏa ra ôn nhuận thanh nhã, cũng không quá chói mắt, gợi lên cảm giác trầm ổn quý phái, chính giữa có đục một lỗ nhỏ, xỏ qua một sợi dây hồng sắc.

Bốn viên, xem ra là mỗi người một viên. Hai người lật qua lật lại, cũng không nhận ra thứ gì, Đường Tử Ngạo đặt trên tay nhìn một hồi rồi nói: “Đeo vào, trông qua cổ.”

Trông sợi dây buộc, vừa vặn độ dài đeo trên cổ, ngoại trừ bốn viên này, còn lại đều là đồ ăn và nước uống, vừa rồi Liều cường điệu nhắc mãi lễ vật, chỉ có thể là thứ này thôi.

Con thuyền nhỏ thông thả đi trên sông vắng, chỉ nghe thấy tiếng hai hài tử thỉnh thoảng cười đùa, Nhị Nha và Thiên Gia đối với kỳ ngộ ngày hôm qua đều chẳng hề sợ hãi hay lo lắng, giờ cũng vừa hưng phấn vừa hài lòng, Đường Tử Ngạo cũng không nói gì, chỉ đứng ở đuôi thuyền ngắm nhìn cảnh sắc, tính ra, trong bốn người chỉ có mình lão gia từ đi thuyền bao năm lại bị hoảng hốt. Bao nhiêu năm, hấn chưa từng gặp tình huống như vậy, giờغم lại vẫn có chút rung mình, may còn có khách nhân kiến thức rộng rãi, gặp chuyện vẫn trấn định như Đường Tử Ngạo, còn không, chỉ có mình hấn với Nhị Nha, nói không chừng đã bị dọa đến ngồi dúm đó một chỗ, hoàn toàn bị người ta bỏ quên, chịu chết già trên hòn đảo xa lạ. Cũng may đêm qua lạc tới chỉ là một tiểu đảo tuy lạ lùng nhưng phong tục không đến mức quá kỳ dị, dọa người, lão gia từ đi đây đi đó nhiều, trước giờ vẫn tin những giai thoại và một vài vùng đất lạ kỳ ít người biết tới, ví như đảo ăn thịt người, nữ nhi quốc... đại khái đều có thật đi, chỉ là cả đời người, tận mắt trông thấy thì đây chính là lần đầu tiên.

Nghĩ vậy rồi, cánh tay chống chèo không khỏi nhanh thêm vài phần, chỉ mong sớm sớm cập bờ, trông thấy người thường, bụng dạ hấn mới thực được vững lại.

Qua chừng nửa canh giờ, dãy núi bốn phía dần dần thoải thoải, bình nguyên đồng bằng rất nhanh lộ dạng thay thế núi non, đợi đến khi thấy bóng dáng nông dân thúc trâu cày ruộng trên bờ, lão gia từ mới dám thở hắt ra, thả lỏng một chút, sức lực tập trung này giờ cũng thoảng cái tản mát, bàn tay nắm mái chèo cổ sao cũng không nhúc nhích nổi nữa.

Vừa lúc Đường Tử Ngạo xuất hiện tiếp lấy mái chèo trong tay hấn, bắt đầu chèo, tuy nghĩ thật ngại ngùng, nhưng lão gia từ thực tình không thể chèo được nữa, đành vào khoang thuyền ngồi nghỉ ngơi uống trà.

Thiên Gia ra ngồi xuống cạnh Đường Tử Ngạo, hai chân vắt trên mạn thuyền, nhả nha nói với hắn.

“Cha, người coi đằng kia kìa~”

“Không phải người nói ở đây rất ấm áp sao? Làm sao ta vẫn thấy hơi lạnh lạnh a?”

“Phải nha, ta thấy lần này đi chơi đủ rồi, chúng ta về nhà một chuyến ha, ta bắt đầu hơi nhớ nhớ Thiên Tường rồi na~”

Đường Thiên Gia cũng chẳng chờ hắn trả lời, chỉ lo nghĩ gì nói vậy, mãi sau mới quay lại trừng mắt nhìn hắn: “Sao người không nói lời nào?”

Đường Tử Ngạo ung dung chèo, ánh mắt lộ chút tiểu ý: “Hảo, chờ thêm ít ngày, người chơi chán rồi chúng ta về nhà. Ở đây xem chừng mới mưa, không khí hơi ẩm ướt, chờ trời hửng rồi chắc sẽ ấm lên.”

Hai người nói cười trò chuyện, tới khi đã thấy bến thuyền cách đó không xa, lão gia tử mới ra, đưa tay nhận lại mái chèo, chậm rãi chống thuyền vào bờ.

Lúc chia tay, tiểu cô nương Nhị Nha khóc lóc tèm lem, nước mắt lã chã không ngớt, nắm chặt tay áo Thiên Gia không chịu buông, sau cùng tới lúc Thiên Gia hứa hẹn về nhà rồi nhất định sẽ quay lại tìm nàng ta, nàng mới thút tha thút thít thả ra.

Lên bờ rồi hai người tìm một nhà trọ, nghỉ ngơi mấy canh giờ rồi, Thiên Gia lại hào hứng lôi kéo Đường Tử Ngạo chạy ra ngoài.

Tiểu trấn này không lớn lắm, bất quá lại nằm trên tuyến đường thông Nam Bắc trọng yếu, người đến người đi, thành ra không đến nỗi hẻo lánh, nguyên vốn ở đây một năm bốn quý đều rất ấm áp, nhưng mấy ngày nay đổ mấy trận mưa rào, thành ra không gian nhẹ nhàng chút gió ẩm, không khí hít vào phổi đều dần theo hương vị tươi mát. Thiên Gia ngắm nhìn bao nhiêu loại cây cối hoa cỏ mọc hai ven đường hoặc thấp thoáng ló ra từ nhà cửa xung quanh, cảm thấy nơi nào cũng thật kỳ diệu.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 10

“Chỗ này, chỗ này...” Thiên Gia chỉ phía bãi cỏ xanh rì mệnh mông, kinh hỉ la lên.

Thả cả tay Đường Tử Ngạo ra, nhào tới thăm cỏ, đột nhiên hắn khựng lại.

“Làm sao thế?”

“Sạch quá a, không muốn giẫm chân lên.” Thiên Gia nhón đầu ngón chân, vuốt vuốt đám cỏ, nghe ra những tiếng sần sật khe khẽ.

Đường Tử Ngạo mỉm cười, mạnh chân bước tới, rồi kéo tay Thiên Gia lôi hắn bước theo, vừa giẫm chân xuống đất thấy xôm xốp, nhưng không lầy lội, đi thêm mấy bước nữa, cảm giác như mặt cỏ đàn hồi ngược trở lại lòng bàn chân.

Thiên Gia bước vào được rồi cũng chẳng kiêng kỵ nữa, quay lại liếc nhìn Đường Tử Ngạo một cái rồi bắt đầu dang tay, chạy vù đi, sỏi nổi la hét rầm lên.

“Cẩn thận!”

“Người qua chỗ này a!!”

Giữa màn sương mỏng manh, Thiên Gia quay lại vẫy vẫy, miệng cười như nụ hoa thanh khiết mới hé nở, không giống đóa phù dung kiều diễm, cũng chẳng phải bông mẫu đơn kiều sa quý giá, chỉ thuần túy là một đóa hoa trắng nẩy mầm giữa vùng sơn cước, hấp thụ thiên địa linh khí mà vươn mình lớn lên, không mềm mại, không yếu đuối mà mang vẻ sống động, sỏi nổi độc đáo, tràn trề nhựa sống, nhất cử nhất động đều thực tự nhiên hài hòa.

Đường Tử Ngạo tiến lại, nhìn hắn mặc sức phóng túng bộc lộ bản tính, cả chút thói xấu nhỏ lâu lâu lại bộc lộ, tất thấy đều khiến hắn thấy thực hài lòng, hài tử này, giờ đã sớm quảng bỏ mọi tao ngộ bao nhiêu năm trước rồi.

“Chậm một chút, qua chỗ này!”

“Chậm một chút, qua chỗ này!”

Hai thanh âm cùng lúc vang lên, Đường Tử Ngạo cũng không giật mình, này giờ hắn vốn đã nghe được tiếng nói mơ hồ vọng lại trong rừng cây.

Lùm cây bị đẩy vạt ra, một hài tử khỏe mạnh kháu khỉnh xuất hiện, đôi chân nhỏ liêu xiêu liêu xiêu bước, mà Thiên Gia đứng ngay gần đó làm sao né ra kịp, thoáng cái đã bị hắn đụng phải, hại cả hai cùng ngã lăn trên bãi cỏ.

Không đau chút nào, chỉ có cảm giác sương đọng quệt trên má ướt át.

Tiểu hài tử chẳng hề biết sợ người lạ, bắt đầu ra sức nắm hai vạt áo Thiên Gia, vùi mặt vào lòng hắn.

Nam tử đuổi theo sau hắn vừa xuất hiện, có vẻ lo lắng nhìn tiểu hài tử, hắn quay sang cười áy náy với Thiên Gia rồi lớn tiếng nạt: “Nào, về nhà!”

Hài tử nọ không chịu đáp, dúi cứng trong lòng Thiên Gia, hai chân nhỏ còn gác lên, kẹp chặt bên hông hắn.

Xem ra là hờn dỗi cha hắn rồi, Thiên Gia hiểu ra, cười tủm tỉm trở tay ôm lấy hài tử, đứng dậy bước lại phía Đường Tử Ngạo.

“Vị kia...” Người nọ gọi.

Thiên Gia quay đầu lại hỏi: “Có việc gì?”

Người nọ gãi gãi đầu, ngượng ngùng đáp: “Đây là tiểu nhi nhà ta, đương giận dỗi với ta a, thỉnh tiểu công tử thả hắn về.”

Tiểu hài tử nọ lập tức cuộn mình tựa quây, thở phì phì, coi bộ giận dỗi ghê gớm lắm, Thiên Gia thấy bộ dạng hắn như vậy, liền luồn hai tay xốc nách hắn, ôm rít hắn lại, nhướn mày nói: “Vị này nhận làm người a? Này rõ ràng là tiểu nhi nhà ta, sao lại thành của nhà người được?”

Lời hắn vừa nói xong, người nọ không khỏi ngớ người, cả tiểu oa nhi đang dúi trước ngực hắn cũng nhịn không được ngẩng lên, ngậy ngốc nhìn hắn, Thiên Gia cúi xuống mỉm cười, ấn lại cái đầu nhỏ xíu: “Đừng nhúc nhích, cha ở đây na, yên tâm, không cho người ta khi dễ người đâu.”

Người kia hoảng đến đỏ bừng mặt, đương định sấn lên giật đứa nhỏ lại, vừa lúc Đường Tử Ngạo vung tay lên, chỉ mới đẩy nhẹ một cái, hắn đã loạng choạng lùi lại liên tục mấy bước, không sao tiếp cận được nữa.

“Người, người... đây là oa nhi nhà ta, tên gọi Tiểu Hồ, năm nay bốn tuổi rưỡi, xóm giềng đều biết cả, người đừng hàm hồ.” Người kia chỉ mặt Thiên Gia, bắt đầu phân định lý lẽ.

“Nga? Người mới hàm hồ ấy, này rõ ràng là oa nhi nhà ta, nhũ danh Tiểu Hồ, năm nay bốn tuổi rưỡi, ta, thê tử ta, cả phụ mẫu ta đều biết vậy, người đừng hòng bắt trộm đi đâu.” Thiên Gia bộ dạng chính khí bừng bừng, hùng hồn dọa người.

Người nọ vẫn chỉ tay vào hắn, môi run run người... người cả nửa ngày, rốt cuộc lại nhắm mắt nhào tới.

Lần này tiểu hài tử kia rốt cuộc còn chịu nhớ người sau lưng mới là phụ thân mình, hắn có chút lúng túng quay đầu lại nhìn, e cha hắn bị đẩy ngã lăn nữa, đôi con mắt to tròn, hết nhìn Thiên Gia lại nhìn Đường Tử Ngạo, miệng ấp úng định nói gì đó mà chưa thành tiếng.

Thiên Gia đương nhiên biết ý hắn muốn gì, liền thả hắn xuống, đẩy đẩy đi: “Đi đi, sau này cãi nhau với cha người, nhớ phải làm lành mau mau, nghìn vạn lần không được cứ vậy bỏ chạy, vạn nhất để người xấu bắt được đem bán đi rồi người biết làm sao?”

“Ừ, cảm tạ tiểu thúc thúc.” Hài tử nọ gật đầu, rốt cuộc chạy trở về với cha mình, người nọ vội vàng nhào ra ôm chầm lấy hắn rồi bỏ chạy.

Thiên Gia cười nhìn bọn họ chạy xa dần, một hồi mới quay đầu lại, thấy vẻ mặt Đường Tử Ngạo như đang trầm ngâm suy nghĩ, liền nắm tay hắn hỏi: “Cha, làm sao thế?”

“Gia Gia, thích tiểu hài tử sao?” Đường Tử Ngạo hỏi.

Thiên Gia gật đầu, cười toét miệng: “Thích.”

Thiên Gia đã hai mươi tuổi, không tính là nhỏ nữa, nam tử bình thường đến tuổi này đã sớm lập thê sinh tử, mà Thiên Gia thế này, vẫn tuyền một bộ dạng hài tử đơn thuần, tinh tế, thanh tú, hoàn toàn chẳng có khí khái của một nam tử trụ cột gia đình. Có điều dù vậy, hắc đại khái vẫn ước muốn có hài tử của chính mình chứ, Đường Tử Ngạo suy nghĩ một lát rồi nói: “Gia Gia muốn hài tử của chính mình không?”

Thiên Gia khựng lại, kinh ngạc ngẩng lên, nhìn vẻ mặt cứng đờ của cha, đột nhiên hắc bật cười: “Cha, người đang suy nghĩ cái gì a?”

“Có muốn có hài tử của mình không? Cha có thể tìm cho người một nữ tử.” Đường Tử Ngạo nhàn nhạt nói.

Thiên Gia lắc đầu, kiễng chân lên, đầu ngón tay ôn nhuận nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu mày hắc, xoa dịu nơi đang bắt giắc nhú chặt, một tay vòng ôm thắt lưng Đường Tử Ngạo, vùi mặt vào ngực hắc: “Không đâu, cha, ta thích tiểu hài tử, thế nhưng chỉ là ưa thỉnh thoảng tiếp xúc mà thôi, còn nếu thực sự bảo ta tự sinh tự dưỡng như người ta, ta chỉ sợ không được đâu à~ Tính tình ta như vậy, đâu phải cha không biết, ta đâu được a, thật là.” Thiên Gia oán giận khẽ đấm đấm sau lưng hắc.

“Là ta e...”

“Cha, có một tiểu hài tử rồi, vậy chúng ta phải làm sao a? Ta còn bao nhiêu chỗ muốn tới na, làm sao ôm theo một oa nhi bôn ba khắp chốn a?”

“...”

“Vậy được rồi, nếu cha muốn hài tử, cũng không phải không thể sinh.” Thiên Gia nâng cằm, có vẻ suy suy tính tính.

Cánh tay Đường Tử Ngạo đang ôm hắc thoáng cứng đờ, lại nghe Thiên Gia nói tiếp: “Na, cha, vậy đêm nay.” Thiên Gia ôm cổ Đường Tử Ngạo, kéo hắc cúi xuống, ghé bên tai hắc hạ giọng thì thầm: “Đêm nay cha nỗ lực một chút nữa, coi có thể cho ta có hài tử được không na~”

Đường Tử Ngạo ngăn người, thắt lưng đương khom khom cũng quên cả đứng thẳng lại.

Thiên Gia lùi lại hai bước, vuốt vuốt bụng mình, bĩu bĩu môi, cố tình ra vẻ rầu rĩ nói: “Cơ mà, nếu sinh hài tử thiệt, vậy thứ phận tính sao bây giờ? Ta là nhi tử của người, như vậy hài tử ta sinh phải là tôn tử của người, cơ mà ta lại cùng người sinh hắc ra, thành ra là nhi tử của người rồi, vậy nhi tử ta, lại cũng là đệ đệ ta, giờ xưng hô làm sao ta? A... ha ha ha...”

Thiên Gia nói liến lấu, ý giảo hoạt trên người lộ rành rành trong hai con mắt, hơn nữa nghe mấy câu hắc nói, Đường Tử Ngạo lập tức minh bạch, là hắc đang chọc ghẹo mình, liền không buồn khách khí, trực tiếp chụp lấy thắt lưng hắc, giống như đối đãi với một tiểu hài tử, cố sức bẻ bồng hắc lên cao.

“A... Cha... Ha ha!! Thả ta xuống mà...” Thiên Gia chơi vơi trên không, hai tay quơ quơ loạn xạ, vừa gọi vừa cười văng lên.

Được hạ xuống rồi, lại ôm siết vào lòng, Đường Tử Ngạo mãnh liệt ghì lấy hắc: “Tiểu tử hư đồn, dám trên chọc cha người.”

Thiên Gia cười đến đỏ hồng hai má, nhắm mắt lại, cựa quậy dựa vào ngực Đường Tử Ngạo: “Toàn tại cha chứ!”

“Trách ta cái gì?”

“Đòi ta hài tử, ta chỉ biết tự sinh thôi à~”

“Quên đi, muốn có hài tử thì nhận nuôi một đứa, không huyết thống cũng không sao.” Đường Tử Ngạo rút cuộc cũng khôi phục vẻ bá đạo, cường thế vốn có.

Thiên Gia nghe vậy, bụng thấy ngọt ngào còn hơn ban nãy, giờ mới phải a, đây mới là cha cao ngạo, cường thế của hắc.

...

Sắc trời thoảng chốc đã nhá nhem, hai người cùng trở về quán trọ, gọi tiểu nhị bưng cơm lên tận phòng.

Vừa ăn những món ăn hương vị khác hẳn ở nhà, vừa trò chuyện về hòn đảo kỳ lạ nọ.

Ăn uống no nê rồi, lại gà gât muốn ngủ, Thiên Gia nghiêng đầu nâng má, chờ tiểu nhị bê thùng gỗ và nước nóng tới, muốn tắm rửa mau mau còn đi ngủ.

“Na, cha, người nói, hạt châu hắc sắc cho chúng ta đó là cái gì a?”

“Ta cũng không rõ lắm, thoát trông chỉ là loại trân châu hiếm gặp hay ngọc quý gì đó, không thấy có gì đặc biệt.”

Sai bảo tiểu nhị đổ nước nóng đầy thùng gỗ rồi, thử qua nhiệt độ, Đường Tử Ngạo mới ra đóng hết cửa sổ, rồi kéo Thiên Gia lại, bắt đầu cởi y phục cho hắn.

Ôm Thiên Gia đã thoát y sạch sẽ thả vào thùng nước, Đường Tử Ngạo bỏ khăn mặt vào trong thùng: “Tắm một mình nhé?”

“Cùng tắm.” Thiên Gia kiên quyết nói.

Đường Tử Ngạo nhìn cái thùng không lớn lắm, lại nhìn vẻ mặt háo hức mong đợi của Thiên Gia, rốt cuộc bắt đầu lần tay tự cởi nút áo.

Thùng gỗ này vốn là thùng đơn, tuy Thiên Gia vóc dáng khá gầy nhỏ, nhưng hai người ngồi tự nhiên cũng có chút chật chội, tránh không được đụng chỗ này chỗ nọ.

Nắm lại cánh tay Thiên Gia, Đường Tử Ngạo nói: “Gia Gia, đừng lộn xộn, ngoan ngoan tắm, đợi lát nữa đã.”

Thiên Gia vẫn bướng bỉnh cọ cọ hai đùi, vô tội hỏi lại: “Đợi lát nữa làm cái gì a?”

Đường Tử Ngạo thoảng cái trầm mặc, rồi đột nhiên vung tay, ghì cứng hai hông Thiên Gia, nâng thắt lưng hắn lên, nhanh chóng kéo một chân hắn vòng lên hông mình, trực tiếp nhấn vật đã sớm trướng đại vì Thiên Gia cọ tới cọ lui vào, ma sát giữa hai mông hắn, hung hăng thúc tới mấy cái.

Nước vốn vì Đường Tử Ngạo vào bồn mà dâng tới mấp mé thành gỗ, giờ theo cử động của hắn mà liên tục tràn ra, chảy ào ào xuống đất. Mà Thiên Gia cũng bị hắn làm cho bất ngờ mà có vẻ váng vất mất một hồi, lúc sau tỉnh táo lại, lại nhìn cha hắn, cười hắc hắc.

“Cha, người thật là, người lớn như vậy, chút xíu tự chủ cũng không có~”

Đường Tử Ngạo liếc mắt nhìn hắn, rồi không cho hắn nháo nữa, cầm khăn mặt lên, xoay người hắn lại, chà lưng cho hắn.

Vừa bị cha đe một chút, Thiên Gia cũng bắt đầu ngoan ngoãn, để cho cha chà lưng giùm, rồi cũng vô cùng chăm chú xoa xoa người cho Đường Tử Ngạo... tắm rửa xong xuôi cả hai cùng ôm nhau ngủ.

Tiểu trấn này không có cảnh trí gì đặc biệt, chỉ là khí hậu ẩm áp hơn nơi khác, hoa cỏ cây cối hiếm gặp ở phương Bắc cũng có nhiều, mấy ngày này, quanh vùng vẫn mưa phùn chưa ngớt, tuy rằng không thể vui chơi sôi nổi, nhưng tiết trời thế này, cũng mang phong vị trầm lắng khác lạ, ngoài vài lần ra ngoại thành tản bộ, thời gian còn lại, cả hai chỉ ngồi cạnh cửa sổ trong quán trọ ven đường. Cứ như vậy cũng khá dễ qua trọn một ngày, chẳng có chút nào buồn chán hay bức bối, chỉ cảm thấy, trong không khí ẩm áp, lại có người thân yêu nhất kề bên bầu bạn, vạn nhất ngôi thế này cả đời cũng khá dễ hài lòng.

Quán trọ nằm ngay ven phố chợ, hơn nữa bọn họ ở gian phòng trên lầu cao, phóng tầm mắt nhìn ra xa có thể thấy một vùng đường phố rộng lớn, sáng sớm người dậy bán điểm tâm, người ra ngoài làm việc, cả hai từ ban ngày ra cửa chơi đùa, rồi tiểu thương bày hàng bán trên chợ... cảnh gì cũng gặp, nơi nào nhìn cũng tới, thế nhưng dưới làn mưa bụi lất phất ẩm đậm, cứ ngấm nhìn miết như vậy cũng tự nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, giống như một bức họa sơn thủy chìm trong sương mờ bày ra trước mắt, nét mực thoảng nùng thoảng đậm, tích tích lác lác, gợi chút sâu bi ai oán... ngồi bên khung cửa sổ, Thiên Gia tựa đầu trên vai Đường Tử Ngạo, lòng lại thấy gợn gợn khó chịu, thực may mắn còn có người khả dĩ làm bạn.

“Đi thôi, chúng ta về nhà đi.” Đường Tử Ngạo đại khái cũng bị khí trời ảnh hưởng, hân ôn Thiên Gia ngồi trên đùi mình, tựa cằm nơi hõm vai hân.

“Cha, người sao rồi?”

“Không sao, ở đây thế được rồi, hơn nữa thời gian tới trời chắc cũng không hừng ngay được, mình đi thôi.”

“Hảo.”

“Được rồi, cha, người nói xem...” Thiên Gia quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, người dưới phố đội mũ rơm vẫn vội vàng băng qua: “Người nói, nếu có kiếp sau, người có thể vẫn cha ta không a?”

“Sẽ không.”

“Vì sao a?” Thiên Gia phật lòng, cha làm gì đáp nhanh vậy chứ

~“Ta khi còn trẻ quá vô dụng, không thể hảo hảo bảo hộ người, để người chịu khổ lâu như vậy, kiếp sau, hy vọng người được sinh ra trong một gia đình có thể chăm lo cho người, cho người hảo hảo sinh hoạt.”

Thiên Gia quay mặt đi, hậm hừ một tiếng.

Đường Tử Ngạo cười, tiếp tục nói: “Chờ người trưởng thành, ta sẽ tới đón người, vậy không phải càng tốt sao?”

Hai mắt Thiên Gia thoáng cái sáng rõ, lại cựa quậy vài cái: “Na, cha, vậy nếu người thành một nữ nhân thì làm thế nào a?”

“...”

“Nói a!”

Đường Tử Ngạo dợm nghĩ tới bộ dạng mình là tiểu nữ nhi, thướt tha yếu điệu đã muốn run người, liền đẩy Thiên Gia ra, bỏ lên giường nằm.

“Phụt! Ha ha ha ha...” Thiên Gia phì cười ôm bụng ngồi thụp xuống đất, rồi chớp mắt đã nhào tới bên giường, thúc cánh tay Đường Tử Ngạo, hích hích mấy cái, thấy hân thủy chung vẫn không thềm để ý đến mình, liền trèo lên, cố sức chồm lên người hân.

“A...” Đường Tử Ngạo bị hân đè thiếu chút nữa ói ra cả bữa cơm trưa, liền mở mắt, phát hiện Thiên Gia hai con mắt lấp lánh, gương mặt đỏ ửng còn vương ý cười, tâm trạng nhất thời mềm nhũn, cả lời trách cứ cũng quên bằng mất.

“Cha, nếu người là nữ nhân cũng chẳng sao, vậy để đến lượt ta chiếu cố người là được rồi.” Thiên Gia ghé đầu xuống ngực Đường Tử Ngạo, nhẹ giọng nói.

Một lần nữa ngẩng đầu lên, ngậm lấy đôi môi Đường Tử Ngạo.

– TOÀN VĂN HOÀN –

– 590 – – Túy Hồng Y – edited by Minh Du

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-hong-y>